

Mario Puzo

Pro blázny smrt

KNIHA PRVNÍ

(1.)

„Poslouchej mě. Povím ti, jak to doopravdy je s životem chlapa. Řeknu ti pravdu o lásce muže k ženám. Muž ženu nikdy nenávidí. A už si myslíš, že jsem vedle. Zůstaň při mně. Opravdu - já jsem mistr kouzel.

Věříš tomu, že muž dokáže opravdu milovat určitou ženu, a přitom ji neustále podvádět? Ne, nikoliv fyzicky, ale v duchu, v samotné „poezii své duše“. No, není to snadné, ale muži to tak dělají pořád.

Chceš vědět, jak tě ženy mohou milovat? Krmit tě úmyslně láskou, aby otrávil tvou duši i tělo a prostě tě zničily? Proč se najednou uprostřed vášnivé lásky rozhodnou dál tě nemilovat, přičemž tě dál mámí pitomou extází? Že to není možné? Tohle ještě nic není.

Nikam neutíkej, nejedná se přece o milostný příběh. Díky mně poznáš, jaké to je, cítit bolestnou krásu dítěte, zvířecí touhu dospívajícího samce, roztouženou, sebevražednou náladovost mladých žen. A pak (ted' začíná jít do tuhého) ti ukážu, jak čas provádí muže a ženu celým cyklem, změněné na těle i na duši. A pak je tu pochopitelně OPRAVDOVÁ LÁSKA. Nechod' pryč! Existuje, nebo ji sám uvedu ve skutek. Nejsem mistrem kouzel jen tak pro nic za nic. Stojí to za to? A co sexuální věrnost? Funguje? Je to láska? Je to vůbec lidské, tato zvrácená vášně být pořád jen s jedním určitým člověkem? A jestli je to k ničemu, máš něco alespoň z toho, že se o to snažíš? Dá se to koulet na obě strany? Jasně že ne, to je nábílední. A přesto - Život je legrační záležitost. A nic není větší švanda než láska, která tu míhá časem. Ale skutečný mistr kouzel dokáže své obecenstvo rozesmát a současně rozplakat. Smrt, to je něco jiného. Nikdy nežertuji o smrti. To je nad mé síly. Ve srovnání se smrtí je láska únavná, dětinská hra. A přesto lidé věří spíš na lásku než na smrt.

Před smrtí se mám neustále na pozoru. Ta si na mě jen tak nepřijde. Cítím ji na sto honů. Ráda se převléká za vesnického křupana. Komická bradavice, která najednou roste a roste. Tmavý, chlupatý nežit, který prorůstá kořeny až do morku kostí. Nebo se schovává za roztomilý horečnatý ruměnec. Pak se najednou objeví ta rozšklebená lebka a zaskočí svou oběť nepřipravenou. Ale mě ne. Já na ni čekám. Jsem na ni nachystaný. Ženy, to je kapitola sama pro sebe. Mají své mocné tajemství.

Nikdy nebraly a neberou lásku vážně.

Ale zase, neodcházej. Tohle není milostný příběh. Zapomeň na lásku. Ukážu ti všechny nuance síly. Nejdřív život chudého, upachtěného pisálka. Senzitivního, talentovaného. Možná dokonce génia. Ukážu ti umělce sedřeného z kůže pro to jeho umění. A také to, proč si to tak zaslouží. Pak ti ho představím jako prohnatého zločince, který si užívá života. Ou, jakou radost zakouší opravdový umělec, když se z něj konečně stane bídák. Jeho přirozená podstata je najednou vynesena na světlo. Už žádné další kecy o nějaké cti. Zkurvysyn je pasák. Šejdír. Nepřítel společnosti ve své nahotě. Už se neskrývá za svou zkurvenou kundu umění. Jaká to úleva. Jaké potěšení. Jaké blaho. A pak se

z něj stane opět vážený občan. Být ničemou je přece jen hrozný stres. Ale člověku to pomůže přijmout společnost a odpustit svým bližním. Jakmile se tak jednou stane, z nikoho už se nestane zločinec, pokud zrovna zoufale nepotřebuje peníze. A pak k jedné z nejúspěšnějších povídek v historii literatury. Intimní život velikánů naší kultury. Především jednoho pošahaného skunka. Život smetánky. Tak teď tu máme ubohý, upachtěný, geniální svět, ničemný svět a vznešený literární svět. To vše bohatě protkané sexem, několika složitými myšlenkami, které by tě samotného nikdy nenapadly a které ti dokonce mohou připadat zajímavé. A konečně k bombastickému finále v Hollywoodu, kde se náš hrdina topí v záplavě cen, peněz, slávy, krásných žen. A... neodcházej - neodcházej - pak se to všechno v prach obrátí. Nestačí to? Všechno už jsi to někdy slyšel? Ale nezapomínej, že já jsem mistr kouzel. Mohu všem těm figurkám vdechnout opravdový život. Mohu ti ukázat, co si doopravdy myslí a co cítí. Budeš za ně ronit slzy, za to ti ručím. Nebo se budeš prostě smát. Každopádně si to náramně užijeme. A dozvíme se něco o životě. Což je ostatně k ničemu.

Ha, vím, co si myslíš. Vypečený šmejd se nás snaží přimět, ať obrátíme stránku. Ale počkej, chci tu jen vyprávět pohádku. Co je na tom špatného? I když to já budu brát vážně, ty nemusíš. Jen se hezky bav.

Chci ti vyprávět příběh, o nic jiného mi nejde. Netoužím ani po úspěchu, ani po penězích, ani po slávě. Ale to je snadné - většina mužů a žen po tom také netouží - ne doopravdy. Ale ještě lépe - já nechci lásku. Když jsem byl mlád, některé ženy mi říkaly, že mě milují pro mé dlouhé řasy. No, proč ne. Později prý to bylo pro můj důvtip. Pak pro moc a peníze. Pak pro můj talent. Pak pro mou hlubokomyslnost. OK, všechno to zvládnou. Jediná žena, která mi může nahnat strach, je ta, která by mě milovala pro mě samotného. Na tu mám spadeno. Mám jed a dýky a hroby v temných slujích, kam schovám její hlavu. Taková žena nemá právo žít. A už vůbec ne, pokud by byla sexuálně věrná a nikdy nelhala a vždy by mě kladla na první místo před všechny a přede všechno. V této knize bude spousta lásky, ale přesto to není milostný román. Je to válečný román. O staré válce mezi muži, kteří jsou opravdovými přáteli. O velké „nové“ válce mezi muži a ženami. Jasně, určitě se jedná o starý příběh, ale teprve teď vyšel na světlo. Bojovnice za práva žen si myslí, že přišly na něco nového, ale to pouze jejich armády vystoupily ze svých partyzánských zmljanek na volné pole. Sladké ženy vždy přepadají muže ze zálohy - v jejich kolébkách, v kuchyni, v posteli. A na hrobech jejich dětí - nejlepším místě, kde není slyšet žadonění o milost.

No jo, myslíš si, že chovám vůči ženám zášť? Ne, nikdy jsem proti nim nic neměl. A uvidíš, že z toho nakonec vyjdou lépe než muži. Je ovšem pravda, že pouze ženám se dařilo učinit mě nešťastným, a to od nejútlejšího věku. Ale tohle může říci většina mužů. A nic se s tím nedá dělat.

Jaký to cíl jsem si to vytyčil! Já vím, já vím - zdá se neodolatelný. Ale pozor. Já jsem prohnáný vypravěč. Nejsem jako ti vaši zranitelní přecitlivělí umělci. Já si dávám bacha. Pořád ještě mám pár překvapení v rukávu.

Ale dost. Pusťme se do práce. Pěkně od začátku do konce.“

KNIHA DRUHÁ

(2.)

V nejšťastnější den svého života zradil Jordan Hawley své tři nejlepší přátele. Zatím to ale ještě nevěděl a motal se kolem vrhcábového stolu kasina hotelu Xanadu a přemýšlel, kterou hru vyzkoušet jako další. Bylo časně dopoledne a on měl v kapse deset tisíc vyhraných dolarů. Už ho ale unavoval pohled na červené kostky kutálející se po zeleném sukně. Odvrátil se a kráčel pryč. Purpurový koberec mu ubíhal pod nohama a dovedl ho k svištícímu kolu rulety s krásnými černými a červenými šuplíčky, trestající zelenou nulou a dvojitou nulou. Párkrát si vsadil, prohrál a přesunul se k blackjacku. Malé karetní stolky stály ve dvou řadách za sebou. Procházel mezi nimi jako zajatec v indiánském ležení. Po obou stranách se blýskaly modré hřbety karet. Prošel bezpečně

až nakonec, k velkým skleněným dveřím vedoucím do ulic Las Vegas. Díval se na Strip obklíčený bariérou luxusních hotelů.

Pod žhavým nevadským sluncem tu tucty Xanadů blikaly svými miliónwattovými neónovými nápisy. Hotely jako by se rozplývaly v mihotavou zlatou zář nepolapitelné faty morgány. Jordan Hawley byl chycen v klimatizovaném kasinu se svými výhrami. Bylo by šílenství vylézt ven, kde ho čekala jen další kasina se svými neznámými náhodami. Tady byl vítěz a brzy se setká s přáteli. Tady byl chráněn před planoucí žlutou pouští. Jordan Hawley se otočil zpět do sálu a usadil se u nejbližšího karetního stolku. Černé stodolarové žetony, droboučká, uhlovitá sluníčka, mu chřestila v rukou. Sledoval krupiéra, který vykládal karty z novotou zářících sáněk - dřevěných krabiček na karty. Jordan si pořádně vsadil na oba malé kotoučky. Měl kliku. Hrál, dokud nebyly sánky prázdné. Krupiér často přebral, a když začal znova míchat, Jordan se zvedl. Všechny kapsy měl nadité žetony. Nebylo to však příliš namáhavé, protože měl na sobě speciální sportovní kabát pro výherce z Vegas od Sy Devorea. Tento kabát byl opatřen šarlatovými manžetami a optimisticky velkými kapsami se speciálními zdrhovadly. Uvnitř saka byly další důmyslně uzavíratelné kapsy, které byly tak hluboké, že žádný kapsář neměl šanci se k nim dostat. Jordanovy výhry byly v bezpečí a v kapsách bylo ještě dost místa pro další. Ještě nikomu se nepodařilo zcela zaplnit kapsy saka pro výherce z Vegas. Kasino, osvětlené obrovskými lustry, mělo namodralý nádech, který byl v kontrastu s temně purpurovými koberci. Jordan unikl z této světelné záplavy do přítmí baru, kde byl strop nižší a kde bylo také malé pódium pro účinkující. Jak tak seděl u malého stolečku, mohl se dívat na kasino jako na jedno velké osvětlené jeviště. Jako v transu zíral na polední hráče, kteří proudili od stolu ke stolu. Ruleta blýskala svými červenými a černými čísly jako duha na jasné modré obloze. Modrobílé hřbety karet vyložené na zelených stolech. Červené kostky s bílými tečkami vrtící se po metacích stolech. A dál vzadu, za řadou karetních stolků, odcházeli krupiéři ze směny a třepali rukama vysoko ve vzduchu, aby ukázali, že nepašují žetony.

Jeviště kasina se plnilo novými a novými herci. Byli to milovníci slunce, kteří sem přicházeli z bazénu, tenisových dvorců, golfového hřiště nebo ze svých pokojů po poledním spánku či placeném milování. Jordan zahlédl další sako pro výherce. Byl to Merlyn. Prcek Merlyn. Merlyn se celý rozklepal, když míjel ruletové kolo, pro které měl slabost. Hrál však jen zřídkka, protože věděl, že ruleta ukrazuje procenta jako ostrý meč. Jordan mu ze tmy pokynul šarlatovým rukávem a Merlyn se dal znova do kymácivého pohybu jako by kráčel přes plameny, vystoupil z ozářeného jeviště kasina a posadil se. Merlynovy zapnuté kapsy se nenadouvaly žetony. Ba ani v rukou nic nenesl. Seděli tam vedle sebe mlčky a v pohodě. Merlyn vypadal ve svém šarlatověmodrém saku jako svalnatý atlet. Byl mladší než Jordan nejméně o deset let a jeho vlasy byly černé jako saze. Vypadal také šťastněji, nadšeněji soubojem s osudem, nocí hazardních her. Pak u stolu s baccaratem zahlédli Cullyho Crosse s Dianou, kteří prošli podél elegantního šedého zábradlí a zamířili k nim. Také Cully měl na sobě sako pro výherce. Diana byla oblečená v bílých letních šatech a horní část ěader měla napudrovánu do perleťové běloby. Merlyn jim zamával a oni prošli kolem ostatních hráčích stolků bez povšimnutí. Posadili se a Jordan objednal pití. Znal jejich přání.

Cully si všiml Jordanových naditých kapes. „Hej, tak tobě bez nás přálo štěstí?“ Jordan se pousmál: „Trošku.“ Tázavě ho pozorovali, když platil za nápoje a dal číšnici jako dýško pětidolarový žeton. Všiml si jejich pohledů. Nechápal, proč na něho tak divně civí. Jordan byl ve Vegas třetí týden a za tu dobu se příšerně změnil. Shodil dvacet liber. Jeho popelavě plavé vlasy mu začínaly přerůstat a bělet. Jeho tvář, přestože stále pohledná, byla nyní vyzáblá a kůže získala našedlý odstín. Vypadal utahaně. Nebyl si toho však vědom, protože se cítil dobře. Nevinně přemýšlel o těchto třech lidech, jeho přátelích z těchto tří týdnů, a nyní vlastně jeho nejlepších přátelích na světě.

Nejvíce ze všech měl Jordan rád Prcka Merlyna. Merlyn se pyšnil tím, že je chladnokrevný hráč. Snažil se nedávat najevo, zda prohrál nebo vyhrál, a obvykle se mu to dařilo. Pouze když prohrál opravdu hodně, nabyla jeho tvář překvapeného úžasu, který se Jordanovi velice líbil.

Prcek Merlyn toho nikdy moc nenamluvil. Pouze na každého vejral. Jordan věděl, že Merlyn sleduje každý jeho pohyb a snaží se mu dostat na kobytku. To Jordana také bavilo. Vodil Prcka za nos. Prcek neustále hledal nějaké záhady a nikdy by nevěřil, že on, Jordan, je prostě to, co ze sebe dělá. Ale Jordan byl s ním a s ostatními rád. Byli úlevou v jeho osamělosti. A protože Merlyn se zdál být horkokrevnější a vášnivější, co se týče hraní, dal mu Cully přezdívku Prcek.

Nejmladší ze všech byl ovšem sám Cully, kterému bylo pouze dvacet devět. Kupodivu se však zdálo, že je vůdcem celé skupiny. Setkali se před třemi týdny tady ve Vegas, v tomto kasinu, a měli společně pouze jedno - všichni tři byli notoričtí hráči. Tato jejich třítydenní jízda byla považována za výjimečnou, protože procenta kasina je mohla zruinovat a vyvrhnout do Nevadské pouště už po několika prvních dnech.

Jordan věděl, že ostatní, Cully „Koumák“ Cross a Diana, by také rádi věděli, co je vlastně zač, ale bylo mu to jedno. On sám příliš zvědavý nebyl. Akorát Prcek se mu zdál na notorického hráče příliš mladý a inteligentní, ale Jordana nezajímalo, co za tím vězí.

Na Cullym nic záhadného nebylo - nebo alespoň nebylo vidět. Byl to klasický notorický hráč s nadáním. Dokázal spočítat karty v blackjackových sáňkách. Byl to expert na všechna hrací procenta. Prcek ne. Jordan byl chladnokrevný, nezúčastněný hráč tam, kde byl Prcek jako na jehlách. A Cully byl profík. Ale Jordan si sám o sobě nedělal žádné iluze. V tomto okamžiku byl na jejich úrovni. Notorický hráč. To znamená člověk, který hraje pouze pro hru samotnou a zákonitě musí prohrát. Stejně jako hrdina, který odchází do války, musí zemřít. Ukaž mi hráče a já ti ukážu švorcáka, ukaž mi hrdinu a já ti ukážu mrtvolu, myslel si Jordan.

Všichni už mleli z posledního, pro všechny už byl nejvyšší čas to tu zabalit. Možná s výjimkou Cullyho. Cully byl napůl Kain a napůl Ábel. Vždycky se snažil kasino nějak ošulit. Tu a tam se mu podařilo spřáhnout se s krupiérem proti podniku - to byla nebezpečná hra.

Diana byla outsider. Pracovala jako volavka pro podnik a teď si vybírala svou přestávku u baccaratu. Byla s nimi proto, že to byli patrně jediní tři muži ve Vegas, o kterých si myslela, že jim na ní záleží.

Jako volavka hrála s penězi kasina, které vyhrávala a prohrávala. Nebyla odkázána na osud, ale na pevný týdenní plat. Její přítomnost byla u stolu s baccaratem nutná jen v mrtvých hodinách, kdy bylo třeba přitáhnout lidi. Byla to mucholapka pro mouchy. Za tím účelem byla provokativně oblečena. Měla havraní vlasy, které používala jako bič, smyslná ústa a téměř dokonalou dlouhonohou postavu. Prsa měla spíš menší, ale slušelo jí to. Pit boss baccaratu dával její telefonní číslo dobrým zákazníkům. Tu a tam jí pošeptal, že ten či onen hráč by ji rád pozval k sobě do pokoje. Mohla to odmítnout, ale nebylo radno si s tím příliš zahrávat. Když souhlasila, nikdy jí nezaplatil přímo zákazník. Šéf jí dal extra žeton v hodnotě padesáti nebo sto dolarů, který si mohla rozměnit v pokladně. Nenáviděla to. Raději dala jiné volavce pět dolarů, aby jí žeton proměnila. Když se o tom doslechl Cully, stal se jejím přítelem. Měl rád poddajné ženy. Mohl jimi manipulovat.

Jordan objednal posunkem další rundu. Cítil se uvolněně. Byl to parádní pocit mít takové štěstí hned po ránu. Jako by si ho Bůh z nějakého zvláštního důvodu zamiloval, seznal ho dobrým a nyní ho odměnil za oběť, kterou nabídl světu, který nechal za sebou. A pak tu byl ten pocit kamarádství s Cullym a Merlynem. Často společně snídali. A často si takhle po poledni zašli na skleničku, než se pustili do zběsilého celonočního hracího maratónu. Někdy si dali půlnoční večeři na oslavu výhry. Dotyčný šťastlivec vždy zatáhl útratu a koupil tikety na keno. Za ty tři týdny se z nich stali opravdu kámoši, přestože spolu neměli nic společného a jejich přátelství bylo odsouzeno k zániku spolu s ústupem hráčské horečky. Ale teď, když ještě nebyli švorc, cítili jeden k druhému zvláštní náklonnost. Když Prcek Merlyn jednou vyhrál, vzal je do hotelového krejčovství a koupil pro všechny tři jejich šarlatově modrá hráčská saka. Toho dne byli všichni tři výherci. Od té doby nosili

svá saka tvrdošíjně dál. Jordan se setkal s Dianou v noci jejího nejhoršího ponížení. Stejnou noc se poprvé setkal s Merlynem. Druhý den ji pozval o jedné její pauze na kávu. Povídali si, ale on ji příliš neposlouchal. Vycítila jeho nedostatečný zájem a dotklo se jí to. Takže k ničemu nedošlo. Později mu to bylo líto - když byl sám ve svém přezdobeném pokoji a nemohl usnout, jako nemohl usnout žádnou noc. Zkoušel prášky na spaní, ale měl po nich děsivé sny.

Za chvíli mělo začít vystoupení jazzové kapely. Bar se plnil. Jordan si povšiml jejich pohledů, když dal servírce dýško pět dolarů. Mysleli si, jak není velkorysý. Ale jemu se prostě nechtělo uvažovat, jaké spropitné by bylo vhodné. Pobavilo ho, jak se posunula jeho měřítká hodnot. Vždycky byl štedrý a spravedlivý, ale nikdy skutečně velkorysý. Kdysi byla jeho část světa pečlivě vyměřena. Každému se dostane jeho odměny. A nakonec to nefungovalo. Nyní ho udivilo, jak mohl kdy zakládat svůj život na takovém uvažování.

Hudebníci se pomalu trousili na pódium. Za chvíli budou hrát tak hlasitě, že si Jordan a jeho přátelé nebudou moci povídat. To byl pokaždé signál k zahájení hlavního hracího maratónu. „Dnes je má šťastná noc,“ prohlásil Cully, „v pravé ruce mi třináctkrát zaškubalo.“ Jordan se usmál. Vždy reagoval na Cullyho nadšení. Jordan ho znal pouze jako Cullyho Koumáka, což bylo jméno, které si vysloužil u stolků s blackjackem. Jordan měl rád Cullyho hlavně proto, že ani na okamžik nezavřel ústa a jeho žvanění zřídka kdy vyžadovalo odpovědi. To bylo pro celou partu důležité, protože Jordan ani Prcek toho moc nenamluvili. A Diana, volavka od baccaratu, se hodně smála, ale kloudné slovo z ní nevypadlo. Cullyho jemná, tmavá, pohledná tvář zářila sebedůvěrou. „Nejmíň hodinu vydržím u kostek,“ holedbal se. „Nasázím tam stovky čísel a žádné sedmičky. To si pište!“ Jazzová kapela spustila svou úvodní melodii, jako by chtěla dělat Cullymu doprovod. Cully měl rád vrhací, i když nejvíce zběhlý byl v blackjacku, kde dokázal spočítat sánky. Jordan si liboval v baccaratu, protože tam žádné zkušenosti ani výpočty nehrály roli. Merlyna fascinovala ruleta, protože se mu jevila jako mystická a magická hra. Ale Cully dnes deklaroval svou víru v kostky, a tak museli všichni hrát s ním a povzbuzovat jeho štěstí. Byli jeho přátelé, nemohli ho nechat na holičkách. Vstali, aby přešli k metacímu stolku a vsadili si s Cullym. Cully si protahoval silnou pravačku, která magicky skrývala třináct skvělých hodů.

Poprvé se ozvala Diana: „Jordy měl dnes kliku v baccaratu. Možná byste měli vsadit na něj.“ „Nezdáš se mi jako klikář,“ řekl Merlyn Jordanovi. Bylo proti pravidlům zmiňovat se o Jordanově štěstí před ostatními hráči. Mohli by od něj chtít půjčku nebo se cítit ošizeni. Diana však už znala Jordana natolik, aby věděla, že se nestará o tyhle věci, které běžně trápí ostatní hráče. Cully Koumák zavrtěl hlavou: „Mám to v ruce.“ Napřáhl pravou ruku a třepal imaginárními kostkami.

Hudba zesílila. Dál už neslyšeli vlastního slova. To je vyhnalo z jejich svatyně tmy do oslepující záře hráčekého jeviště kasina. Hráčů podstatně přibýlo, ale pořád se dalo volně procházet. Diana, jejíž pauza skončila, se vrátila k baccaratu, aby sázela peníze podniku a vyplňovala tak mezery. Ale bez vášně. Jako podniková volavka, která prohrává a vyhrává cizí peníze, byla k unudění neporazitelná. Proto šla podstatně pomaleji než ostatní.

Cully šel v čele. Byli jako tři mušketýři ve svých šarlatově modrých kabátcích výherců z Vegas. Cully byl dychtivý a sebejistý. Merlyn mu šel v patách skoro stejně napjatě, jeho hráčská krev už se začínala vařit. Jordan se za nimi zvolna vlekl. S kapsami plnými vyhraných žetonů vypadal mohutnější než ostatní. Cully se snažil vyčenichat žhavý stůl podle toho, kde žetonů patřících banku značně ubylo. Nakonec je k jednomu zavedl a postavili se kolem brlení tak, aby Cully byl první, na koho dojde řada. Sázeli nízko, dokud červené kostky nezachřestily Cullymu v ruce.

Prcek vsadil dvacet. Jordan dvě stě. Cully Koumák padesát. Hodil šest. Sesbírali své sázky a skupili všechna čísla. Cully popadl kostky, zaklepal, vášnivý a sebejistý, a vrhl je mocně proti desce stolu. Zůstal nevěřicně zírat. Nejhorší katastrofa. Sedm. Vymetené. Ani se jim nepodařilo dostat další číslo. Prcek přišel o sto čtyřicet, Cully o tři sta padesát, Jordan utopil čtrnáct set dolarů.

Cully cosi zamrčel a odšoural se pryč. Byl totálně otrěsen. Ted' nezbývalo, než velmi opatrně hrát blackjack. Bylo třeba vyňuchat každou kartu v sáňkách, aby na krupiéra vyzrál. Někdy se to podařilo, ale dalo to práci. Někdy si dokázal přesně zapamatovat každou kartu, odhadnout, co zbývá v sáňkách, vytáhnout krupiéra na deset procent a vsadit pořádnou hromadu žetonů. A přesto, i s tím desetiprocentním náskokem, se mohlo stát, že se splete a prohraje. Pak bylo třeba spočítat další sánky. Tak je to tedy, když ho jeho magická pravačka zradila. Cully byl skoro na mizině. Předešlou noc se mu lepila smůla na paty. Musí hrát chytře a už si nemůže dovolit žádnou další smůlu.

Prcek Merlyn se také někam ztratil. Ani on na tom nebyl dvakrát nejlíp. Neměl však v záloze žádné triky, které by mu mohly poopravit bilanci. Musí mít prostě štěstí. Osamělý Jordan se motal po kasinu. Líbil se mu ten pocit být osamělý v davu a vnímat hráčské mrmlání. Být sám a přitom nebýt opuštěný. Být přítelem neznámých lidí celou hodinu a pak už je nikdy nevidět. Rachtání kostek.

Procházel kolem karetních stolků v přímých řadách. Poslouchal šelestění karet a snažil se zachytit „škrtnutí druhé karty“. Cully jeho a Merlyna naučil malý trik. Prohnanému krupiérovi s rychlými rukama nelze nic odkoukat zpod prstů. Ale když člověk pozorně poslouchá, může zaslechnout tiché plesknutí, když přesouvá druhou kartu v balíčku. Vrchní karta je totiž ta, kterou krupier potřebuje k dobré hře.

Utvořila se velká fronta na večerní představení, přestože bylo teprve sedm. V kasinu se nedělo nic opravdového. Žádní velcí sázkaři, žádné velké výhry. Jordan cvakal černými žetony v dlani a uvažoval. Pak došel k téměř volnému vrhcábovému stolku a vzal do ruky kostky.

Jordan rozepnul jednu z vnějších kapes svého hráčského saka a vysázel na stůl hromadu černých stodolarových žetonů. Vsadil dvě stě na řadu, pojistil si svá čísla, a pak skoupil všechna čísla po pěti stech dolarech. Držel kostky v ruce snad hodinu. Během patnácti minut se o tom roznesla zpráva po kasinu a u stolu byl rázem nával. Vytlačil sázky k hornímu limitu pět set dolarů a magická čísla se mu sypala z rukou. Osudovou sedmičku vykázal v duchu mimo tento svět. Zakázal jí zjevit se. Na stole se před ním vršily černé žetony. Kapsy jeho saka se nadívaly k prasknutí. Nakonec už nedokázal udržet koncentraci. Už nedokázal déle zadržet osudovou sedmičku. Předal raději kostky dalšímu hráči. Hráči u stolu se na něj smáli. Šéf hry mu podal kovový kbelík, aby si mohl odnést žetony do pokladny. Objevili se Merlyn a Cully. Jordan se na ně usmál.

„Svezli jste se se mnou?“ ptal se.

Cully zavrtěl hlavou. „Přišel jsem na posledních pět minut,“ řekl. „Moc jsem si nepolepšil.“ Merlyn se smál. „Nevěřil jsem tvému štěstí. Nešel jsem do toho.“ Merlyn a Cully doprovodili Jordana k pokladně, aby mu pomohli zpeněžit výhru. Jordan nevěřil svým očím, když se ukázalo, že obsah kbelíku činí přes padesát tisíc dolarů. A to měl žetonů ještě plné kapsy.

Merlyn a Cully byli u vytržení. Cully řekl vážně: „Jordy, ted' musíš vypadnout z města. Když tu zůstaneš, dostanou to za chvíli zpátky.“ Jordan se smál. „Noc ještě pořádně nezačala.“ Bavilo ho, že to jeho dva kamarády tak vzalo. Ale on sám toho měl také dost.

Napětí vykonalo své. Cítil se hrozně utahaný. Řekl: „Jdu se k sobě do pokoje natáhnout. Setkám se s váma, kluci, u pořádný večere tak okolo půlnoci, OK?“

Pokladník dokončil počítání a zeptal se Jordana: „Pane, přejete si to v hotovosti, nebo byste raději šek? Nebo vám to tu máme schovat?“

Merlyn řekl: „Vem si šek.“

Cully nesouhlasně zavrčel, ale pak si všiml, že Jordanovy kapsy jsou pořád plné žetonů, a usmál se. „Šek je bezpečnější.“ Všichni tři čekali. Cully a Merlyn Jordanovi po boku. Jordan se díval zpět do sálu na blikající stoly. Konečně se objevil pokladník se žlutým šekem, který předal Jordanovi. Všichni tři se otočili na obrotlíku. Jejich saka plála pod světelnou tabulí s výsledky kena šarlatem a modří. Merlyn a Cully chytili Jordana pod paží a doprovázeli ho směrem k jeho pokoji.

Přepychový, drahý, kýčovitý pokoj. Zlatem protkané závěsy, masívní, stříbrem vykládaná postel. Přesně to, co k hazardu patří. Jordan si dopřál horkou koupel a pak se snažil číst. Nemohl spát. Skrz okno mu sem Vegas Strip posílal duhové záblesky neónů. Jordan pevněji zatáhl závěsy, ale v mozku stále ještě slyšel šum rozlehlého kasina, který zněl jako příboj na mořské pláži. Pak zhasl světla a uleh do postele. Byla to dobrá finta, ale mozek mu ji nezbaštil. Stále nemohl usnout. Potom Jordan pocítil známý strach a hroznou starost. Jestliže usne, zemře. Zoufale toužil po spánku, ale nešlo to. Byl příliš vylekaný, příliš ustrašený. Nikdy nedokázal pochopit, čeho se to vlastně tak hrozně bojí.

Měl opět pokušení vyzkoušet prášky na spaní. Udělal to na počátku měsíce, a spal. Ale měl při tom nesnesitelně děsivé sny. Celý následující den měl pak depresi. To raději nespát. Jako nyní. Jordan rozsvítil světlo, vylezl z postele a oblékl se. Vyprázdnil všechny své kapsy a peněženku. Rozepnul všechny vnitřní i vnější kapsy sportovního saka pro výherce z Vegas a vyklepal všechny zelené, černé a červené žetony na hedvábnou pokrývku. Stodolarové žetony tvořily mohutnou hromadu. Černá a červená se střídaly v zajímavých spirálovitých vzorech. Aby si ukrátil dlouhou chvíli, začal počítat peníze a třídit žetony. Zabralo mu to skoro hodinu.

Měl přes pět tisíc dolarů v hotovosti. V černých žetonech měl dalších osm tisíc. Zelených pětadvacetidolarových žetonů měl za šest tisíc. Pětidolarové červené žetony daly dohromady další tisícovku. Nevycházel z úžasu. Vytáhl obrovský žlutý šek a studoval černý a červený potisk a zeleně vytlačenou sumu. Padesát tisíc dolarů. Pečlivě si to prohlížel. Na šeku byly tři různé podpisy. Všiml si především jednoho, protože byl obzvlášť veliký a čitelný. Alfred Gronevelt.

Pořád byl zmaten. Vzpomínal si, že si během dne nechal několikrát proplatit žetony, ale vůbec si neuvědomil, že toho bylo za pět tisíc. Poposedl na posteli a pečlivě vyrovnané sloupky žetonů se sesuly na jednu hromadu.

A najednou měl radost. Líbilo se mu, že má dostatek peněz na to, aby mohl zůstat ve Vegas, a že nemusí zpátky do Los Angeles a hledat si novou práci. Začínat s novou kariérou, novým životem, možná i s novou rodinou. Znova přepočítal všechny své peníze a přidal k tomu šek. Patřilo mu jedenasedmdesát tisíc dolarů. Může hrát donekonečna.

Zhasl světlo, aby mohl ležet potmě, s penězi, dotýkajícími se jeho těla, kolem sebe. Znova se pokoušel usnout a přemoci hrůzu, která ho v tomto temném pokoji vždy zachvátila. Slyšel, jak mu srdce bije rychleji a rychleji. Nakonec musel rozsvítil světlo a vstát z postele.

Vysoko nad městem, ve svém střešním příbytku, zvedl majitel hotelu Alfred Gronevelt telefon. Zavolal oddělení kostek a ptal se, kolik Jordan vyhrál. Bylo mu sděleno, že Jordan tu noc připravil stůl o veškerý zisk. Pak zavolal opět spojovatelku a řekl jí, ať mu sežene Xanadu Pět. Potrvá několik minut, než bude kód vyvolán ve všech zákoutích kasina a pronikne do uší hráčů, a tak čekal. Nečinně vyhlížel z okna bytu na záplavu červených a modrých světél na Vegas Strip. Dál za městem se prostírala rozlehlá poušť, ohraničená hradbou hor. A uprostřed toho všeho se milióny hráčů snažily vyzrát na jednotlivá kasina, utrhnout si z toho žvance miliónů dolarů, které se tu vyzývavě válely v pancéřových pokladnách. Celé generace hráčů už nechaly svoje kosti v tomto pestrobarevném mumraji světél. Pak se ozval ve sluchátku Cullyho hlas. Cully byl Xanadu Pět.

(Gronevelt byl Xanadu Jedna.)

„Cully, tvůj kámoš nám to dneska ale nandal,“ pravil Gronevelt.

„Jsi si jistý, že v tom není náká bouda?“

Cullyho hlas byl tichý. „Jo, pane Gronevelt. Je to můj přítel a je v pořádku. Než odjede, stejně to tu zase všechno nechá...“ Gronevelt odvětil: „Dej mu všechno, co bude chtít. Nenech ho lítat po městě a utrácet naše peníze u konkurence. Dej na něho bacha a když, tak mu nabal nákou buchtu.“ „Žádný strachy,“ ujistňoval Cully. Ale Groneveltovi se na tónu jeho hlasu něco nezdálo. Na chvíli se nad Cullym zamyslel. Cully byl jeho špeh. Sledoval chod kasina a hlásil mu krupiéry, kteří byli ochotni se s ním spolčit na úkor podniku. Až tato operace skončí, měl s Cullym velké plány, ale teď si nebyl jistý. „A co ten třetí z vaší party - Prcek?“ zeptal se Gronevelt. „O co mu jde? Co tu k čertu dělá celý tři týdny?“ „To je lehká váha,“ opáčil Cully. „Ale dobrej kluk. Buďte bez obav, pane Gronevelt. Víím, co u vás mám.“ „OK,“ odtušil Gronevelt a zavěsil. Usmíval se. Cully nevěděl, že si pit bossové stěžovali, že byl Cully vpuštěn do kasina, protože to byl odborník na blackjack. Ani to, že si správce hotelu stěžoval, že Merlynovi a Jordanovi byly tak dlouho ponechány jejich pokoje, kterých bylo zapotřebí pro nové, čerstvě „zásobené“ hráče, kteří přijížděli každý víkend. Nikdo nevěděl, že Gronevelta zajímalo toto přátelství tří mužů. To, jak skončí, bude Cullyho skutečný test.

Jordan ve svém pokoji zatím zápolil s nutkáním vrátit se dolů do kasina. Posadil se do jednoho z nadýchaných křesel a zapálil si cigaretu. Všechno teď bylo OK. Měl přátele, měl štěstí ve hře, byl svobodný. Byl jen unaven. Potřeboval si prostě v klidu odpočinout někde daleko. Myslel na Cullyho, Dianu a Merlyna. To byli teď jeho nejlepší přátelé. Zasmál se tomu. Ti tři toho o něm hodně věděli. Strávili spolu v kasinu hodně času. V přestávkách ve hře vysedávali v baru a povídali si. Jordan nijak netajnětkařil. Odpověděl na každou otázku. Sám se ale nikdy na nic neptal. Prcek se pokaždé vyptával na všechno s takovým opravdovým zájmem, že to Jordana odzbrojovalo. Jen aby se nějak zabavil, vytáhl ze skříně svůj kufr a začal se balit. První věcí, která mu padla do oka, byl malý revolver, který si koupil ještě doma. Svým novým přátelům o něm neřekl. Jeho žena ho opustila a děti si vzala s sebou. Nechala ho kvůli jinému muži. Jeho první reakcí bylo svého soka zabít. Bylo to jeho povaze něco tak cizího, že dokonce i nyní tím byl zcela překvapen. Jasně že nic neudělal. Problém byl nějak se zbraně zbavit. Nejlépe by bylo třeba ji rozebrat a kousek po kousku vyhodit. Nechtěl být zodpovědný za to, že s ní mohl být kdokoliv raněn. Ale teď ji pouze odložil stranou a začal skládat šaty do kufru. Po chvíli se zase posadil.

Nebyl si zcela jist, zda chce opustit Vegas a tuto jasně osvětlenou jeskyni kasina. Cítil se tu pohodlně. Byl zde v bezpečí. Jeho skutečný nezájem, zda vyhraje nebo prohraje, byl dobrou ochranou proti osudu. A především, jeskyně kasina ho izolovala od všech útrap a nástrah života jako takového. Opět se usmál při vzpomínce na Cullyho starosti o jeho výhru. Co s těma prachama bude vlastně dělat? Nejlepší ze všeho by bylo poslat je manželce. Byla to dobrá žena, dobrá matka, žena s rovným charakterem. To, že ho po dvaceti letech manželství opustila, aby se vdala za svého milence, na těchto skutečnostech nic neměnilo. Nyní, když uběhlo pár měsíců, si Jordan jasně uvědomoval spravedlivost jejího rozhodnutí. Měla právo být šťastná. Žít svůj život naplno. Vedle něj se dusila. Ne snad proto, že byl tak špatný manžel - pouze nebyl ten pravý. Byl dobrým otcem. Plnil své povinnosti v každém ohledu. Jeho jedinou chybou bylo, že po dvaceti letech manželství už nedokázal učinit svou ženu šťastnou.

Jeho přátelé ten příběh znali. Tři týdny, které s nimi strávil ve Vegas, byly jako roky. Bavil se s nimi tak otevřeně, jako dosud s nikým. Docházelo k tomu nad sklenkou v baru kasina, po půlnoční večeři v kavárně.

Věděl, že ho jeho přátelé považují za chladnokrevného člověka. Když se ho Merlyn zeptal, jak je to s jeho právy navštěvovat děti, pokrčil rameny. Merlyn se ho otázal, jestli počítá s tím, že svou ženu a děti ještě někdy uvidí. Jordan se pokusil odpovědět co nejupřímněji: „Myslím, že ne. Jsou v pohodě.“ A Prcek Merlyn vypálil zpět: „A co ty? Ty jsi v pohodě?“ A Jordan se upřímně

rozesmál. Smál se způsobu, jakým se do něj Merlyn pustil. Stále ještě se smíchem odvětil: „Jo, já jsem v pohodě.“ A pak, bylo to vlastně poprvé a naposled, co Merlyna za jeho všetečnost vytrestal, se mu podíval upřeně do očí a pravil: „Není tu nic dalšího k pochopení. Je to tak, jak to vypadá. Nic složitějšího. Lidé nejsou důležití pro ostatní lidi. Jakmile zestárneš, tak to poznáš.“ Merlyn se na něj podíval a pak sklopil zrak a velmi tiše řekl:

„Prostě jenom nemůžeš v noci spát, že?“ „Ano, jen to,“ přikývl Jordan.

Cully se do toho netrpělivě vložil: „V tomhle městě nikdo nespí.“

Vem si prostě něco na spaní.“

„Z toho mám noční můry,“ odvětil Jordan. „Ne, ne,“ zavrtěl hlavou Cully, „já myslím něco takového.“ A ukázal na tři štětky popíjející u baru. Jordan se zasmál. Bylo to poprvé, co slyšel tuhle vegaskou průpovídku. Nyní už chápal, proč se občas Cully vytrácel z kasina pod záminkou „že si musí vzít něco na spaní“.

Jestli byla kdy vhodná chvíle vzít si něco na spaní, pak právě teď. Ale Jordan si to už vyzkoušel hned ten první týden, co tu byl. Mohl to sice dělat, ale nijak to neuvolnilo jeho vnitřní napětí. Jednu noc mu šlapka, Cullyho přítelkyně, navrhla, aby si to „rozдали ve třech“. Přivedla s sebou kamarádku. Stačí prý pade navíc a holky si dají záležet, protože prý se jim Jordan líbí. Řekl, proč ne. Bylo příjemné a pohodlné, být obklopen tolika řadry. Infantilní pohodlíčko. Jedna z dívek si nakonec uložila jeho hlavu na prsa, zatímco ta druhá na něm rajtovala jako na koni. A v okamžiku vrcholného vypětí, kdy se konečně udělal, si všiml, jak se dívka na „koni“ smyslně usmívá na tu, jejíž prsy měl pod hlavou. Pochopil, že teď, když on si své odbyl a vypadá tím ze hry, si ty dvě mohou dopřát to, o co jim celou tu dobu šlo. Díval se, jak se na sebe holky vrhly s mnohem přesvědčivější vášní, než s jakou se věnovaly jemu. Nezlobil se. Alespoň z toho také něco měly. Zdálo se mu to tak vlastně přirozenější. Dal jim stovku navrch. Myslely si, že to bylo za to, jaký podaly výkon. Ve skutečnosti to však bylo za ten kradmý smyslný úsměv - za jejich laškovný, sladce promyšlený podvůdek. A přesto dívka, která ležela při svém vrcholném vzrušení na zádech a prožívala svůj jidášovský orgasmus, uchopila Jordana slepě za ruku. To ho dojalo k slzám.

A všechny tyhle chodící pilulky na spaní se snažily pro Jordana udělat, co mohly. Tyhle holky, to byl výkvět této země. Chovaly se k vám s citem, držely vás za ruku, šly s vámi na večeři a do varieté, hrály za vaše peníze, nikdy se vás nepokusily podvést nebo natáhnout. Přesvědčily vás, že jim na vás opravdu záleží a vyjebaly vám mozek z hlavy. A to vše za jednu usmolenou stodolarovou bankovku, za osamělou včeličku, jak říkal Cully. Byl to dobrý kšeft. Oh, bože, skutečně dobrý kšeft. Ale on se nikdy nenechal takto zmást, ani na ten jeden prchavý, koupený okamžik. Než ho opustily, vykoupaly ho - jako nemocného muže na nemocničním lůžku. Ano, byly lepší než normální spací prostředky, neměl po nich zlé sny. Ale také ho nedokázaly uspat. Vlastně se už pořádně nevyspal celé tři týdny.

Jordan se unaveně opřel o postel. Nepamatoval si, kdy vstal z křesla. Měl by zhasnout a pokusit se usnout. Ale hrůza se vrátila. Nikoliv mentální strach, ale fyzická panika, že jeho tělo už dál nemůže, přestože mysl byla čirá a divila se, co se to tu vlastně děje. Neměl na vybranou. Musí jít zpět do kasina. Uložil šek na padesát tisíc dolarů do kufru. Bude hrát jen s hotovostí a žetony.

Jordan smetl všechno z postele a nacpal si to zpět do kapes. Vyšel z pokoje a sestoupil do kasina. U stolů teď, v časných ranních hodinách, stáli a seděli opravdoví hráči. Předtím uzavřeli své obchody, dojedli své večeře, vzali své manželky do kina a pak je uložili do postelí, nebo je vzali s sebou a usadili s několika žetony u rulety, mimo hlavní provoz. Nebo si zasouložili, odbyli si tak nezbytnou občanskou povinnost a nyní byli volní, vstříc osudu. S penězi v rukou postávali u stolů s kostkami. Krupiéri už na ně čekali, aby je obrali o jejich žetony, a oni tak museli vybrat další.

Stačilo pár hodin a člověk tu upsal své jmění, ani nevěděl jak. Jordan pohlédl směrem ke druhému konci kasina.

Elegantní šedé zábradlíčko oddělovalo baccaratový stůl od ostatního prostoru kasina. U vchodu stály ozbrojené strážce, protože v baccaratu se hrálo převážně za hotové. Žetony tu nebyly v oblibě. Na obou koncích dlouhého zeleného stolu se tyčila vysoká křesla. V nich seděli sudí, kteří prověřovali krupiéry a výplaty. Jejich jestřábí ostražitost byla jen chabě maskována večerními obleky, které zde, v baccaratovém ringu, nosili všichni zaměstnanci kasina. Sudí hlídali bedlivě každý pohyb tří krupiérů a pit bosse hry. Jordan vykročil tím směrem, až mohl rozeznat krupiéry v jejich formálních večerních kvádrech. Čtyři svatí s černými motýlky, kteří zpívali hossa vítězům a žalozpěvy poraženým. Pohlední chlapíci, s rychlými pohyby, kontinentálním šarmem, kteří dávali hře šmrnc. Než však mohl Jordan projít vstupní brankou, vstoupili mu do cesty Merlyn a Cully.

Cully řekl tiše: „Už jim zbývá jen čtvrt hodiny, kašli na to.“ Baccarat zavíral ve tři ráno.

Ale tu jeden ze Svatých zavolal na Jordana: „Uzavíráme poslední hru, pane J. Bankéřovu hru.“ Zasmál se. Jordan viděl, jak jsou karty rozkládány po stole, jak se jejich modré hřbety blýskají, jak jsou skládány na hromádky.

Jordan řekl: „Co kdybyste do toho šli vy dva se mnou? Dám do toho prachy a vsadíme limit na každé křeslo.“ To znamenalo, že při limitu dva tisíce měl Jordan vsadit na každého šest tisíc. „Zbláznil ses?“ řekl Cully. „To tě může přijít draho.“ „Jen se posad'te,“ řekl Jordan. „Dám vám deset procent z toho, co vyhraje.“ „Ne,“ řekl Cully. Odkráčel pryč a opřel se o zábradlí. Jordan se obrátil k Prckovi. „Merlyne, dáš si se mnou baccarat?“ Prcek Merlyn se usmál a tiše řekl: „Jo, jdu do toho s tebou.“ „Dostaneš deset procent,“ řekl Jordan.

„Jo, v pohodě,“ přikývl Merlyn. Vešli do ringu a posadili se. Diana držela právě namíchanou hromádku a Jordan se posadil vedle ní, aby další přišla na něj. Diana se k němu naklonila. „Jordy, nech už hraní,“ řekla. Jordan si na její hru nevsadil. Diana prohrála, přišla o dvacet dolarů podniku, ztratila bank a předala sáňky Jordanovi.

Jordan měl plné ruce práce s vyprazdňováním svých kapes. Žetony všech barev a bankovky. Vyrovnal před Merlyna štos bankovek. Pak vzal sáňky a vsunul dvacet černých žetonů do banku. „Ty taky,“ pokynul Merlynovi. Merlyn odpočítal dvacet stodolarových bankovek a vložil je do banku.

Krupiér zvedl ruku, aby zadržel Jordanovo rozdávání. Obhlédl stůl, zda si už každý vsadil. Mávl rukou a zazpíval směrem k Jordanovi: „Kartu pro Hráče.“ Jordan rozdal karty. Jednu krupiérovi, jednu sobě. Pak další krupiérovi a další sobě. Krupiér obhlédl stůl a pak poslal své dvě karty muži, který vsadil nejvíc na Hráče. Muž si karty opatrně prohlédl, pak se usmál a otočil karty lícem navrch. Měl přirozenou, neporazitelnou devítku. Jordan otočil své karty, aniž na ně pohlédl. Dva obrázky. Nula. Prohrál. Jordan předal sáňky Merlynovi. Merlyn je přisunul dalšímu hráči. V určitém okamžiku chtěl Jordan sáňky zastavit, ale něco v Merlynově tváři ho od toho odradilo. Nikdo nepromluvil ani slovo. Pozlacená krabička kroužila kolem stolu. Bylo to nerozhodně.

Vyhrál Bankéř, potom Hráč. Nikdo nedosáhl podstatné převahy. Jordan vytrvale sázel na Bankéře. Ztratil už přes deset tisíc dolarů ze své hromady. Merlyn stále odmítal sázet. Konečně měl Jordan sáňky opět u sebe.

Vsadil - limit dva tisíce dolarů. Natáhl se k Merlynově hromádce, odpočítal bankovky a přihodil do banku. Všiml si, že Diana už po jeho boku nebyla. Tedy byl připraven. Pociťl ohromný příliv síly, jako by mohl přimět karty, aby vycházely ze sáňek dle jeho přání.

Chladně a bez emocí dosáhl Jordan dvaceti čtyř přímých kol. V průběhu osmého kola už bylo zábradlí u baccaratu obklopené houfem zvědavců. Všichni hráči u stolu sázeli na Bank a vezli se na

jeho štěstí. Při desátém kole sáhl krupiér u peněžní přihrádky pod stůl a hodil do placu speciální pětisetdolarové žetony. Měly krásnou, krémově bílou barvu se zlatým okrajem. Cully se mačkal u zábradlí a díval se. Diana stála vedle něj. Jordan jim krátce zamával. Poprvé za celou dobu se ho zmocnilo vzrušení. Když dosáhl třináctého kola, Jihoameričan na opačném konci stolu zvolal: „Maestro!“ Pak se kolem stolu rozhostilo napjaté ticho.

Jordan v klidu rozdával karty, jeho ruce jako by se vznášely. Ani jednou se karta nevzpříčila, ani jedna mu neupadla. Jordan je vykládal z jejich dřevěného úkrytu. Ani jednou neukázal omylem líc. Své vlastní karty otáčel pokaždé ve stejném, nevzrušeném rytmu. Nedíval se. Nechal ohlášení výsledku pokaždé na krupiérovi. Když krupiér zvolal: „Karta pro Bankéře!“, Jordan rozdál hladce a rychle, bez emocí. Když nakonec ve dvacátém pátém kole prohrál ve prospěch Hráče, musel Hráče zastat krupiér, protože všichni sázeli na Bank.

Jordan poslal sánky Merlynovi, který je odmítl a posunul k dalšímu křeslu. Také Merlyn měl už před sebou hromádku zlatých pětisetdolarových žetonů. Protože vyhráli jako Bankéři, museli zaplatit pět procent podniku jako provizi. Krupiér zapsal provizi na tabulku proti jejich křeslům. Činila přes pět tisíc dolarů. To znamenalo, že Jordan vyhrál na jeden žhavý zátah sto tisíc dolarů. Ostatní hráči se také nabalili. Oba sudí seděli u telefonu a hlásili správci kasina a majiteli hotelu špatnou zprávu. Nešťastná noc u baccaratu byla jednou z mála vážných hrozeb prosperity kasina. Z dlouhodobé perspektivy to sice zas tolik neznamenalo, ale přírodní katastrofy vždy přitahují pozornost. Sám Gronevelt sestoupil ze své střešní rezidence a nyní stál v rohu baccaratového ringu a spolu s pit bossem sledoval hru. Jordan ho zahlédl koutkem oka a poznal ho. Merlyn mu ho někdy předtím ukázal.

Sánky obešly stůl a jen ostýchavě projevíly zájem o Bankéře. Jordan zase trošku vydělal. Pak se mu konečně dostaly zase do rukou.

Tentokrát se mu podařilo nonšalantně a snadno, s virtuózním baletem rukou, naplnit sen každého hráče baccaratu - vyprázdnil sánky na jeden zátah. Nezbyla ani jedna karta. Jordan měl před sebou horu zlatých žetonů.

Jordan oddělil z hromady čtyři zlaté žetony a přisunul je hlavnímu krupiérovi - „Pro vás, pánové.“ Šéf stolu řekl: „Pane Jordane, proč nezůstanete klidně sedět? My vám na to všechno dáme šek.“ Jordan si cpal tučný svazek stodolarových bankovek do kapes. Pak stodolarové žetony. Hromada zlatých pětisetdolarových žetonů zůstala na stole. „Můžete je pro mě spočítat?“ obrátil se na pit bosse. Postavil se, aby si natáhl nohy, a pak ledabyle prohodil:

„Můžete namíchat ještě jednu hru?“

Pit boss zaváhal a otočil se ke správci kasina, který stál vedle Gronevelta. Správce kasina zavrtěl hlavou. Odhadl Jordana jako notorického hráče. Takový zůstane ve Vegas, dokud zase všechno neprohráje. Ale teď byla jeho žhavá noc. A proč protahovat jeho žhavou noc? Zítra budou karty padat jinak. Štěstí se ho nebude držet věčně a pak bude jeho konec rychlý. Správce kasina už toho byl nesčetněkrát svědkem. Kasino má nekonečně nocí a každou z nich končí se ziskem a procenty. „Uzavřete stůl,“ nařídil správce.

Jordan přikývl. Otočil se na Merlyna: „Sleduj to, dostaneš deset procent z výhry své židle.“ K jeho velkému překvapení spatřil v očích svého přítele téměř něco jako žal a Merlyn řekl: „Ne.“ Krupiéri počítali Jordanovy zlaté žetony a rovnali je do sloupců tak, aby i sudí, pit boss a správce kasina mohli sledovat účtování. Konečně byli hotovi. Pit boss vzhlédl a uctivě pravil:

„Vyhrál jste dvě stě devadesát tisíc, pane J. Máme vám na to vystavit šek?“ Jordan přikývl. Jeho kapsy byly stále plné žetonů a papírových peněz. Nechtěl je připsat. Ostatní hráči opustili ring v okamžiku, kdy správce oznámil, že další hra už nebude. Pit boss přesto stále cosi šeptal. Cully

vešel dovnitř a postavil se vedle Jordana stejně jako Merlyn. Ti tři vypadali ve svých šarlatově modrých oblecích jako členové nějakého pouličního gangu.

Jordan byl nyní skutečně unaven. Příliš unaven, než aby se odhodlal k fyzické námaze kostek nebo rulety. A blackjack byl na něj se svým limitem pět set dolarů příliš pomalý. Cully řekl: „Už dál nehraj, Bože, ještě nikdy jsem něco takového neviděl. Už můžeš jít jediné dolů. Není možné, abys měl dál takové štěstí.“ Jordan souhlasně přikývl.

Strážci přijali podnosy s žetony a podepsané platební příkazy a odnesli je do pokladny. Přišla Diana a dala Jordanovi pusu. Všichni byli ohromně vzrušení. Jordan se v té chvíli cítil šťastný. Byl skutečně hrdina a nemusel nikoho zabít nebo poranit. Tak snadno. Pouze sázením obrovských částek na rozdání karet. A vyhráváním.

Museli čekat, až Jordanovi přinesou šek. Merlyn řekl s úsměvem Jordanovi: „Je z tebe boháč, můžeš dělat, co se ti zlíbí.“ „Především by měl vypadnout z Vegas,“ řekl Cully. Diana Jordanovi tiskla ruku. Ale Jordan zíral na Gronevelta, který stál v hloučku se správcem a dvěma sudími, kteří slezli ze svých křesel. Všichni čtyři si něco šuškali. Náhle Jordan zvolal:

„Xanadu číslo jedna, což takhle dát si partičku?“ Gronevelt odstoupil od ostatních a jeho tvář se tak ocitla v plném světle. Jordan si všiml, že Gronevelt je starší, než si Jordan původně myslel. Mohlo mu být tak sedmdesát, přestože vypadal zdravě a energicky. Měl ocelově šedé vlasy - husté a pečlivě učesané. Tvář měl opálenou do ruda. Jeho postava byla statná, ještě se nechýlila věkem. Jordan si všiml, že reagoval pouze nepatrně na to, že byl osloven svým telefonním kódem. Gronevelt se na Jordana usmál. Nezlobil se. Ale něco v něm zareagovalo na výzvu, vrátilo ho zpět do jeho mládí, kdy byl sám vášnivým hráčem. Nyní byl jeho svět v bezpečí, svůj život měl pod kontrolou. Měl spoustu potěšení, spoustu povinností, nějaké to nebezpečí, které však bylo vzácné a spíš vzrušující. Bylo by sladké zase k jednomu přivonět, a kromě toho byl zvědavý, jak si Jordan povede.

Gronevelt řekl tiše: „Čekáte na šek v hodnotě dvě stě devadesát tisíc dolarů, nemýlím-li se?“ Jordan přikývl.

„Dám namíchat hru,“ řekl Gronevelt. „Budeme hrát vabank. Dvojnásobek nebo nic. Na jedno rozdání. Ale nebudete Bankéř, ale Hráč.“ Všichni v baccaratovém ringu zůstali stát jako omráčení. Krupiéři užasle zírali na Gronevelta. Nejenže riskoval značný finanční obnos, což bylo v rozporu se všemi pravidly kasina, ale riskoval svou podnikatelskou licenci, kdyby se státní komise pro hazardní hry začala touto sázkou vážně zabírat. Gronevelt se na ně usmál.

„Zamíchejte karty a připravte hru.“

V tom okamžiku se dostavil pit boss a předal Jordanovi žlutý šek. Jordan na něj jenom krátce pohlédl a vložil ho do přihrádky Hráče. Pak se usmál na Gronevelta: „Je na vás, abyste vsadil.“ Jordan viděl Merlyna, který se odvrávoral k zábradlí, kde se opřel a zkoumavě si Jordana prohlížel. Diana se potácela kolem jako v mátohách. Jordana jejich úžas bavil. Jediné, co se mu nelíbilo, bylo sázet proti vlastnímu štěstí. Nemohl se smířit s myšlenkou, že by měl vytahovat karty ze sáněk a sázet proti vlastní ruce. Obrátil se ke Cullymu.

„Cully, rozdej mi karty.“

Ale Cully se s hrůzou odtáhl. Pak Cully pohlédl na krupiéra, který vytahoval karty zpod stolu a rovnal je k míchání. Zdálo se, že Cully váhá, než se otočil k Jordanovi. „Jordy, to je sázka na hovno,“ řekl Cully tiše, jako by nechtěl, aby ho někdo slyšel. Rychle se ohlédl na Gronevelta, který ho upřeně sledoval. Pokračoval však dál: „Poslyš, Jordy, Bankéř má po celou dobu dvaapůlprocentní výhodu oproti Hráči. Kdykoliv rozdává. Právě proto odvádí ten, kdo sází na bank, pět procent. Ale teď má bank kasino. V takové sázce jako tato neznamená odvod nic. Je lepší mít dvaapůlprocentní výhodu. Rozumíš tomu, Jordy?“ Cully mluvil naléhavě, jako by domlouval

dítěti. Ale Jordan se zasmál: „Já to vím,“ řekl. Málem dodal, že s tím dokonce počítá, ale to by nebyla tak úplně pravda. „Tak co, Cully, budeš mi rozdávat? Nechci hrát proti vlastnímu štěstí.“ Krupiér míchal objemný balíček po částech, které posléze spojil. Vytáhl prázdnou žlutou plastikovou kartu pro Jordana, aby hromádku „řízl“. Jordan se podíval na Cullyho. Ten se bez dalších řečí vytratil. Jordan se natáhl a sejmul. Všichni se nyní nahnuli k okraji stolu. Hráči mimo ring, když viděli, že začíná další hra, zkoušeli proniknout dovnitř, ale ochranka jim zabránila ve vstupu. Ozvalo se nespokojené mrmlání, které však záhy utichlo. Všichni se namačkali kolem zábradlí. Krupiér vytáhl ze sáněk první kartu - sedm. Odpočítal tedy sedm vrchních karet a odložil je. Pak poslal sánky přes stůl Jordanovi. Jordan se posadil do křesla. Tu promluvil Gronevelt: „Jen jedno rozdání.“ Krupiér zvedl ruku a zřetelně řekl: „Pane J., sázíte na Hráče, je vám to jasné? Sázíte na ty karty, které vyložím já. Karty, které vyložíte vy, jsou Bankéřovy a ty jdou proti vám.“ Jordan se usmál. „Jasný.“ Krupiér zaváhal a pak řekl: „Jestli chcete, mohu rozdávat za vás.“ „Ne,“ řekl Jordan. „To je v pořádku.“ Byl skutečně vzrušený. Nejen kvůli penězům ve hře, ale také díky síle, která z něj vyzařovala a přenášela se na všechny lidi v kasinu. Krupiér pokynul a řekl: „Jednu kartu pro mě, jednu kartu pro vás. Pak ještě jednu kartu pro mě a jednu pro vás, prosím.“ Udělal dramatickou pauzu, a pak prohlásil: „Kartu pro Hráče.“ Jordan rychle a bez námahy vytáhl kartu ze sáněk. Jeho ruce, opět neobyčejně hbité, ani neškobrtly. Ladně překonaly vzdálenost nad zeleným stolem do nastavené dlaně krupiérovy, který obě karty rychle otočil lícem vzhůru. Neporazitelná devítka. Jordan nemohl prohrát. Cully se neubráníl výkřiku: „Čistá devítka!“ Poprvé za celou dobu se Jordan osobně podíval na karty, které obracel. Byly to vlastně Groneveltovy karty, a Jordan tedy doufal, že budou nižší. Nyní se usmál a otočil je. „Čistá devítka.“ Bylo to tak. Sázka byla nerozhodně. Remíza. Jordan se zasmál. „To je hrozné, jaké mám štěstí.“ Podíval se na Gronevelta: „Ještě?“ Gronevelt zavrtěl hlavou: „Ne.“ Na to pokynul krupiérům, sudím a pit bossovi: „Zavřete stůl.“ Gronevelt vyšel z ringu. Sázku si vychutnal, ale byl již natolik zkušený, aby neriskoval příliš. Jako zpestření to stačilo až nad hlavu. Zítra to bude muset tak jako tak vysvětlovat na komisi pro hazardní hry. A také si bude muset popovídat s Cullym. Možná se v něm mýlil.

Cully, Merlyn a Diana obklopili Jordana jako osobní stráž a vedli ho ven z ringu. Cully vzal ze stolu žlutý šek, strčil ho Jordanovi do kapsy a tu pevně zapnul. Jordan se smál radostí. Podíval se na hodinky. Byly čtyři hodiny ráno. Noc byla téměř u konce. „Pojďme někam na kafe a na snídani,“ řekl a zamířil směrem ke kavárně.

Když se posadili, řekl Cully: „OK. Má skoro čtyři sta tisíc.

Musíme ho odsud dostat.“

„Jordy, ty musíš odjet z Vegas. Je z tebe boháč. Můžeš dělat, co se ti zlíbí.“ Jordan si všiml, jak ho Merlyn upřeně pozoruje. Začínalo mu to lézt na nervy.

Diana se dotkla jeho ruky a řekla: „Prosím, už nehraj.“ Oči jí zářily. Jordan si najednou uvědomil, že všichni se chovají, jako by on právě unikl nebo dostal milost z nějaké formy vyhnanství.

Cítil, že jsou šťastní za něj. Aby jim to nějak oplatil, řekl:

„Teď mi dovozte, abych udělal něco pro vás, kluci. I pro tebe, Diano. Každému dám dvacet tisíc.“ Všichni zůstali trošku ohromeni. Pak Merlyn řekl: „Vezmu si peníze na letišti, až budeš nasedat do letadla z Vegas.“ Diana řekla: „To je dobrý obchod. Musíš na letadlo, musíš odsud vypadnout - je to tak, Cully?“ Cully nebyl tak nadšený. Bylo by snad něco špatného na tom, vzít si peníze teď, a pak ho teprve doprovodit na letiště? S hraním byl konec. Už mu nemohli přinést smůlu. Ale Cully měl provinilý pocit a nebyl schopen se vyslovit. Bylo mu jasné, že se možná jedná o poslední romantické gesto v jeho životě. Projevit ryzí přátelství, jako ti dva smradi Merlyn a Diana. Cožpak jim ještě nedošlo, že Jordan je blázen? Že je schopen jim uniknout a celé bohatství naráz prohrát?

Cully řekl: „Poslouchejte, musíme ho držet co nejdál do stolů.

Musíme ho hlídat, dokud zítra neodletí do L. A.“

Jordan zavrtěl hlavou: „Já nepoletím do L. A. Musím mnohem dál. Kamkoliv do světa.“ Znova se na ně usmál. „Ještě nikdy v životě jsem nevytáhl paty ze Států.“ „Potřebujeme mapu,“ řekla Diana. „Zavolám recepčního. Ten má mapu celého světa. Recepční pro nás udělá cokoli.“ Zvedla telefon na kraji boxu a zavolala recepci. Jednou jí recepční zařídil potrat během deseti minut.

Stůl se zaplnil talíři s jídlem - vajíčky, šunkou, palačinkami a drobnými přesnídávkovými steaky. Cully poroučel jako kníže. Zatímco jedli, Merlyn řekl: „Pošleš něco svým dětem?“ Nepodíval se na Jordana, který ho tiše sledoval a pak pokrčil rameny. Skutečně na to ani nepomyslel. Z nějakého důvodu se na Merlyna za tuto otázku hněval. Ale jenom chvíli.

„Proč by měl dávat něco dětem?“ prohlásil Cully. „Staral se o ně celou dobu vzorně. Příště řekneš, že by snad měl poslat prachy i své ženě.“ Zasmál se, jako by to byl čirý nesmysl. Jordana to zase trochu namíchlo. Podal jim o své ženě špatný obraz. Ona byla lepší.

Diana si zapálila cigaretu. Popíjela pouze kávu a nepatrně se usmívala. Jednu chvíli pohládila Jordana po rukávu, jako by mu chtěla dát najevo, že i ona je žena a že rozumí a stojí při něm. V tom okamžiku se dostavil recepční osobně i s atlasem. Jordan sáhl do kapsy a dal mu stodolarovou bankovku. Recepční téměř vzal nohy na ramena dřív, než mohl našťvaný Cully něco namítnout. Diana rozevřela atlas.

Prcek Merlyn zatím stále studoval Jordana: „Jaký to vůbec je?“ „Skvělý,“ odpověděl Jordan. Usmál se. Jejich vzrušení ho bavilo. Cully řekl: „Jenom se zkus přiblížit k nějakému stolu, všichni se na tebe vrhnou a v tu ránu tě složí. Bez prdele.“ Uhodil pěstí do stolu. „Zkrátka šmytec!“ Diana rozložila mapu na stole, přes mastné talíře se zbytky jídel. Všichni, s výjimkou Jordana, se skláněli nad mapou. Merlyn našel nějaké město v Africe. Jordan klidně odušil, že se mu nechce do Afriky.

Merlyn se opřel a přestal nahlížet do mapy. Zadíval se na Jordana. Všechny překvapil Cully, když řekl: „Tady je jedno město v Portugalsku, které znám. Jmenuje se Mercedes.“ Byli překvapeni proto, že z nějakého důvodu měli za to, že Cully nikdy nežil jinde než ve Vegas. A najednou se vytasí s tím, že zná jakési město v Portugalsku.

„Jo, Mercedes,“ opakoval Cully. „Je tam krásně a teplo. Obrovská pláž. Je tam také malé kasino s horním limitem padesát dolarů, které je otevřeno pouze šest hodin denně. Tam můžeš hrát jako smyslů zbavený a nikdy se nemůžeš zruinovat. Co ty na to, Jordane? Co říkáš na Mercedes?“ „OK,“ přikývl Jordan.

Diana začala vypracovávat plán. „Z Los Angeles přes severní pól do Londýna. Pak letadlem do Lisabonu. Pak bych řekla autem do Mercedes.“ „No,“ řekl Cully. „Je tam letiště i někde blíž. Zapomněl jsem, jak se to město jmenuje. A musíme to zařídit tak, aby vypadl z Londýna co nejdřív. Tamní hrácké kluby jsou vskutku vražedné.“ „Musím se trochu vyspat,“ řekl Jordan.

Cully se na něj podíval a řekl: „To teda jo, vypadáš jako mrtvola. Jdi nahoru k sobě a dej se do kupy. My zařídíme vše potřebné. Vzbudíme tě před odletem. A nesnaž se proklouznout zpátky do kasina. Já a Prcek budeme na stráž.“ Diana řekla: „Jordane, měl bys mi dát nějaké peníze na letenky.“ Jordan vytáhl z kapsy chuchvalec stodolarovek a položil ho na stůl. Diana pečlivě odpočítala třicet. „První třídou to nemůže stát víc než tři tisíce až tam, že ne?“ zeptala se. Cully přikývl.

„Maximálně dva. A rezervuj mu také nějaký hotel.“ Vzal zbytek bankovek a nacpal je Jordanovi zpět do kapsy. Jordan vstal a naposled se pokusil: „Mohu vám teď něco dát?“ Merlyn rychle odpověděl: „Ne, to by mohlo přinést smůlu. Až na letišti.“ Jordan viděl na Merlynově tváři něco

jako lítost a náklonnost. Pak Merlyn řekl: „Jdi se vyspat. Až tě vzbudíme, pomůžeme ti sbalit.“ „OK,“ řekl Jordan a vyšel z kavárny. Byl si vědom toho, že Cully a Merlyn ho sledují až k začátku chodby vedoucí k pokojům, aby se ujistili, že už nebude hrát. Matně si vzpomínal, že ho Diana na rozloučenou políbila a Cully ho láskyplně poplácal po ramenou. Kdo by to byl řek, že chlap jako Cully byl v Portugalsku. Jordan vešel do svého pokoje, zamkl dveře na dva západy a zajistil je řetězem. Teď byl absolutně v bezpečí. Posadil se na pelest. Najednou dostal strašný vztek. Rozbolela ho hlava a celé jeho tělo zachvátila nekontrolovatelná třesavka. Jak se opovážili k němu něco cítit? Jak se mohli opovážit dát mu najevo svůj soucit? Neměli k tomu důvod - žádný důvod. Na nic si přece nestěžoval. Nikdy se nesnažil o jejich přízeň. Nesnažil se v nich vzbudit lásku. Netoužil po tom. Hnusilo se mu to. Praštil sebou na polštář. Byl tak vyčerpán, že neměl sílu se svléknout. Ale sako, plné žetonů, bylo příliš nepohodlné. Vysoukal se z něho a nechal ho sklouznout na podlahu. Zavřel oči s pocitem, že tentokrát usne okamžitě, ale opět se dostavil tajemný strach a přinutil ho vstát. Nebyl s to ovládnout divoký třes rukou a nohou.

Tma v pokoji se začala míhat světlými příznaky svítání. Jordana napadlo, že by mohl zavolat své ženě a informovat ji o bohatství, kterého nabyt. Ale věděl, že to neudělá. Nemohl to říci ani dětem. Ani žádnému z bývalých přátel. S posledními stíny noci si uvědomil, že na celém světě není jediný člověk, kterého by chtěl oslnit svým nenadálým štěstím. Na celém světě nebyl nikdo, s kým by se chtěl podělit o svou radost z výhry velkého bohatství. Vstal z postele a začal se balit. Byl bohatý a musel jet do Mercedes. Rozplakal se. Přemohl ho obrovský žal a hněv. V kufru spatřil pistoli a v tu chvíli se ho zmocnil zmatek. Veškerý hazard posledních šestnácti hodin mu projel mozkem v bláznivém sledu. Chřest kostek, lesk vítězných čísel, šustění karet v blackjacku, oválný stůl baccaratu pokrytý bílými líci karet, krupiéři s černými motýlky a zářivě bílými límečky, posunky rukou, zpěvné vyvolávání: „Kartu pro Hráče.“ Jediným rychlým, ladným pohybem sevřel Jordan pistoli v pravé ruce. Jeho mysl byla ledově čirá. A pak, stejně rychle a jistě jako rozdával karty při baccaratu, si zasunul hlaveň do úst a zmáčkl kohoutek. V poslední nekonečné vteřině pocítil sladkou úlevu od strachu. Jeho poslední myšlenkou bylo, že nikdy nepoletí do Mercedes.

(3.)

Prcek Merlyn vyšel ze skleněných dveří kasina. Rád sledoval východ slunce, dokud bylo ještě chladným žlutým kotoučem, a vychutnával chladný ranní vítr vanoucí z pouště. Byl to jediný okamžik za celý den, kdy opouštěl klimatizované kasino. Často si plánovali piknik nahoře v horách. Diana se dokonce jednoho dne objevila s piknikovým košíkem. Ale Jordan a Cully odmítli opustit kasino.

Merlyn si zapálil cigaretu a vychutnával dlouhé, pomalé šluky, přestože kouřil jen zřídk. Slunce se již rozpálilo trochu víc do ruda jako kulatý rošt vražený mezi nekonečnou galaxii neónů. Merlyn se otočil, aby se vrátil do kasina. Když procházel dveřmi, spatřil Cullyho, jak se řítí mezi stoly ve svém žaketu a očividně ho hledá. Setkali se před zábradlím baccaratu. Cully se naklonil přes jedno z křesel rozhodčích. Jeho tvář byla zkroucená záští, hrůzou a šokem.

„Ten zkurvenec Jordan,“ řekl Cully, „ošulil nás o dvacet tisíc babek.“ Pak se rozchechtal: „Ustřelil si palici. Obehrál podnik o čtyři sta tisíc a pak si vystřelil svůj zasraný mozek z hlavy.“ Merlyna jako by to ani příliš nepřekvapilo. Unaveně se opřel o zábradlí a cigareta mu vypadla z rukou. „Kruci,“ řekl. „Ani na chvíli nevypadal šťastně.“ „Měli bychom počkat na Dianu, až se vrátí z letiště,“ řekl Cully. „Pak si můžeme rozdělit peníze z refundace letenky.“ Merlyn na něj pohlédl - nikoliv užasle, ale se zvědavostí. Byl Cully skutečně tak necitlivý? Neřekl by. Viděl ten jedovatý úsměv na Cullyho tváři. Tváří, která se snažila vypadat drsně, ale měla co dělat, aby skryla strach, který hraničil s hrůzou. Merlyn se posadil k zavřenému baccaratovému stolu. Vlivem nevyspání a únavy se cítil poněkud mátožně. Stejně jako Cully i on cítil hněv, ale z jiného důvodu. Celou tu dobu Jordana pečlivě studoval, sledoval každý jeho pohyb. Vymámil na něm celý jeho životní příběh. Vycítil, že Jordan nechce opustit Vegas. Došlo mu, že s Jordanem je něco

v nepořádku. Jordan jim ani slůvkem nenaznačil, že má pistoli. A Jordan vždy perfektně zareagoval, když si všiml, že ho Merlyn pozoruje. Merlyn pochopil, že ho Jordan napálil. Pokaždé. Všechny je doběhl.

Nejvíce Merlyna rozčilovalo, že od prvního okamžiku, kdy se s Jordanem seznámil, ho dokonale odhadl. Kousek po kousku odhaloval jeho povahu. Nedostatek imaginace však způsobil, že neporozuměl celkovému obrazu. Teď, když byl Jordan mrtev, bylo Merlynovi jasné, že nemohl skončit jinak. Od samého počátku bylo Jordanovi souzeno zemřít ve Vegas.

Pouze Gronevelt nebyl překvapen. Vysoko ve střešním apartmá, jednu nekonečnou noc po druhé, po celou dlouhou řadu let, nikdy se nesnažil přijít na kloub zlu v srdci člověka. Pouze spřádal plány, jak se mu bránit. Hluboko pod klecí pokladny ležely milióny, o které se ho svět snažil v nejrůznějších spiknutích připravit. A Gronevelt trávil bezesné noci mařením těchto spiknutí. Nakonec ho začalo veškeré to známé zlo nudit. Nakonec, když mu zbylo pár hodin času, zamýšlel se nad ostatními záhadami, a spíše se bál toho, co je v člověku dobrého. V tom bylo totiž to největší ohrožení jeho světa i jeho samotného. Když bezpečnostní služba ohlásila výstřel, dal Gronevelt okamžitě vyrazit dveře do pokoje. Ovšem za přítomnosti vlastních lidí. Bylo třeba pečlivě sepsat všechny věci v pokoji. Byly nalezeny dva šeky v celkové hodnotě tři sta čtyřicet tisíc dolarů. Dalších téměř sto tisíc bylo v žetonech a hotovosti nacpáno do kapes operetního saka, které Jordan nosil.

Gronevelt se díval z okna svého apartmá na rudnoucí slunce na západě, šplhající přes vrcholky hor. Z úst se mu vydral vzdech. Jordan už nikdy nemůže prohrát své peníze. Pro kasino byl tento tučný obnos navždy ztracen. Ano, to byl jediný způsob, jak mohl notorický hráč uhájit svou šťastnou výhru. Jediný způsob. Nyní se však Gronevelt musel pustit do práce. Bylo třeba zařídit to u novin tak, aby sebevraždu příliš nerozmázly. Výherce čtyř set tisíc dolarů si vystřelil mozek z lebky - to vypadalo ošklivě. A bylo třeba za každou cenu zabránit pověstem, že se jednalo o vraždu a ne sebevraždu. O vraždu, která měla kasinu vrátit zpět jeho ztrátu. První potřebné kroky již podnikl. Obvolal důležité východní úřady. Oznámením nešťastné události vdově byl pověřen bývalý senátor USA, muž nad jiné důvěryhodný. Také jí měl oznámit, že její manžel po sobě zanechal jmění, které je oprávněna převzít, jakmile převezme tělo. Všichni budou taktní, nikdo nebude ošizen, spravedlnosti bude učiněno zadost. Nakonec z toho všeho zůstane jen zkazka, kterou si budou mezi sebou vyprávět hráči v přestávkách mezi hrou, když budou vysedávat v kavárnách na Vegas Strip. Ale pro Gronevelta to nebylo nic zajímavého. Už dávno se přestal zajímat o hráče.

Pohřeb byl jednoduchý. Jordan byl uložen na protestantském hřbitůvku obklopeném zlatým pískem pouště. Jordanova vdova přiletěla a osobně se o vše postarala. Gronevelt a jeho zaměstnanci jí rovněž stručně oznámili, kolik toho Jordan vlastně vyhrál. Bylo vyplaceno vše, do posledního centu. Šeky byly převedeny na ni, včetně hotovosti nalezené u mrtvolky. Rozruch kolem sebevraždy utichl. Spolupráce s úřady a novinami se vyplatila. Image Las Vegas mohla smrt výherce čtyř set tisíc dolarů vážně poškodit. Jordanova vdova podepsala převzetí šeků a peněz. Gronevelt ji požádal o diskrétnost, ale nedělal si velké starosti. Jestliže se tato pohledná ženská rozhodla pohřbít svého muže ve Vegas, místo aby si odvezla tělo domů, jestliže nepřivezla na pohřeb ani Jordanovy děti, pak sama rozhodně nestála o přílišnou popularitu.

Gronevelt, bývalý senátor a právníci doprovodili vdovu z hotelu do připravené limuzíny (pozornost hotelu - všechno bylo pozornost podniku). Prcek, který na ni čekal, jim zastoupil cestu. Oslovil pohlednou ženu: „Jmenuji se Merlyn. Váš manžel a já jsme byli přátelé. Upřímnou soustrast.“ Vdova si všimla, že ji muž upřeně pozoruje a prohlíží si ji. Okamžitě jí bylo jasné, že nemá žádné postranní úmysly, že je naprosto upřímný. Přece jen se však zdálo, že jeho zájem je příliš velký. Všimla si ho již předtím, v pohřební kapli, kde stál s mladou dívkou, jejíž tvář byla zkapená slzami. Možná se jednalo o Jordanovu dívku.

Tiše promluvila: „Jsem ráda, že tu měl přítele.“ Zaujalo ji, jak na ni mladý muž zírá. Byla si vědoma toho, že svým zjevem muže přitahuje - nejen svou krásou, ale rovněž svou oduševnělostí. Mnoho mužů jí říkalo, že to je vzácná kombinace. Byla totiž svému muži nevěrná mnohokrát, než našla toho, s kterým se rozhodla žít. V duchu si kladla otázku, co všechno tenhle Merlyn o ní a Jordanovi ví. Co se vlastně stalo onu osudnou noc? Nezajímalo ji to. Necítila se provinile. Věděla jako nikdo jiný, že jeho smrt byla aktem jeho vlastní vůle a vlastního rozhodnutí. Byl to záludný čin jemného muže.

Byla jen trochu rozrušená intenzitou a zjevnou fascinovaností, s jakou na ni ten mladík hleděl. Nemohla vědět, že on vidí nejen kůži, skvěle tvarované kosti pod ní a červená, smyslná ústa. Nemohla vědět, že on vidí a vždy bude vidět její tvář jako masku anděla smrti.

(4.)

Když jsem Jordanově ženě řekl, že se jmenuji Merlyn, věnovala mi chladný, přívětivý pohled bez sebemenší stopy viny nebo smutku. Rozpoznal jsem v ní ženu, která má dokonalou kontrolu nad svým životem - nikoliv díky prohnání a sebelásce, ale díky inteligenci. Pochopil jsem, proč o ní Jordan nikdy neřekl křivého slova. Byla to mimořádná žena, žena, kterou milují celé houfy mužů. Ale já ji nechtěl znát. Byl jsem příliš na Jordanově straně, přestože jsem si byl vždy vědom toho, že za svou zdvořilostí a předstíraným přátelstvím skrýval chlad a přezíravost.

Od prvního okamžiku, kdy jsem se s Jordanem seznámil, mi bylo jasné, že tu něco nehraje. Stalo se tak druhý den mého pobytu ve Vegas. Právě jsem uhrál nějaká procenta v blackjacku, a tak jsem pro změnu zaskočil k baccaratu. Baccarat je hra, kde nezáleží na ničem jiném než na štěstí. Minimální vklad je dvacet dolarů. Člověk je zcela v rukou osudu. Tento pocit jsem vždy nesnášel. Vždy jsem měl za to, že mohu svůj osud řídit, když se o to budu dostatečně snažit.

Posadil jsem se k dlouhému baccaratovému stolu a všiml si Jordana na druhé straně. Byl to velmi pohledný muž, kterému mohlo být tak čtyřicet nebo čtyřicet pět. Měl husté, bílé vlasy, které ovšem nebyly vyběleny věkem. Musel se s tím narodit - možná díky nějakému albínskému genu. Seděl jsem tam pouze já, on a ještě jeden hráč. Další tři u stolu byly volavky podniku. Jednou z nich byla Diana, která seděla dvě křesla od Jordana. Byla oblečena tak, aby bylo hned každému jasné, že je v akci. Mě však zaujal Jordan.

Připadal mi toho dne jako obdivuhodný hráč. Ani jednou nedal najevo radost, když vyhrál. Nikdy neprojevil zklamání, když prohrál. Když rozdával ze sánek, počínal si zkušeně. Jeho ruce byly elegantní a velmi bílé. Jak jsem ho však sledoval - jak před sebou hromadí kupky dolarů - napadlo mě, že mu vlastně vůbec nejde o to, zda vyhrává či prohrává.

Třetím hráčem u stolu byl zoufalec. Špatný hráč, který se snažil získat zpět prohrané sázky. Byl malý a vychrtlý. Byl by plešatý, nebýt „přehazovačky“ černých vlasů pečlivě sčesaných přes temeno hlavy. Jeho tělo bylo nadité ohromnou energií. Každý jeho pohyb byl divoký. V tom, jakým způsobem sázel své peníze, jak zvedal vítěznou kartu, jak počítal peníze před sebou a znechuceně je házel na stůl, aby tak naznačil, že prohrává - ve všem byla divokost. Když rozdával, dělal to tak křečovitě, že mu karty často padaly z rukou. Ale krupiér u stolu byl netečný. Jeho zdvořilost ani na okamžik nepolevila. Karta Hráče proplachtila vzduchem a dosedla na stůl. Hubeňour se pokusil přihodit na svou hromádku další stodolarový žeton. Krupiér řekl: „Je mi líto, pane A., ale to nejde.“ Ústa pana A. se zkřivila zlostí: „Jak to, kurva, vynesl jsem teprve jednu kartu, kdo řek, že si nemůžu přisadit?“ Krupiér se otočil k jednomu ze sudích - k tomu, co seděl nad Jordanem. Ten nepatrně přikývl. Krupiér řekl zdvořile: „Dobrá, pane A., můžete sázet.“ Bylo ale jasné, že první kartou je čtyřka, což nestálo za nic. Ale pan A. prohrál i tak. Sáňky se přesunuly k Dianě. Pan A. vsadil na Hráče proti Dianě, která hrála bank. Pohlédl jsem přes stůl na Jordana. Hlavu měl skloněnou a pana A. si nevšímal. Já ano. Pan A. vsadil na Hráče pět stodolarových bankovek. Diana mechanicky rozdala karty. Pan A. dostal své karty. Sevřel je v dlani a divoce

přítáhl k sobě. Dva obrázky. Nic. Diana měla celkem pět. Krupiér řekl: „Kartu pro Hráče.“ Panu A. přišel další obrázek. Nic. Krupiér zazpíval: „Vyhrává bank.“ Jordan měl vsazeno bank. Já si chtěl původně vsadit na Hráče, ale pan A. mi šel na nervy, a tak jsem vsadil bank. Nyní jsem viděl, jak pan A. dává tisíc dolarů na Hráče. Já a Jordan jsme poslali své peníze do banku.

Diana vyhrála na druhé rozdání čistou devítkou. Pan A. měl sedm. Pan A. věnoval Dianě zlověstný pohled, jako by ji chtěl zastrašit od vyhrávání. Dívka se chovala vzorně.

Byla velmi pečlivě neutrální, velmi pečlivě nezúčastněná, velmi pečlivě mechanicky funkční. A přesto, když pan A. vsadil tisíc dolarů a Dianě přišla čistá devítka, uhodil pan A. pěstí do stolu a prohlásil: „Zkurvená píča!“ a nenávistně na ni pohlédl. Krupiér u stolu se napřímil, ale v obličeji se mu nepohnul ani sval. Sudí se sklonil dolů jako Jehova z nebes. U stolu zavládlo jakési napětí.

Sledoval jsem Dianu. Její obličej poněkud znervózněl. Jordan si cpal peníze do kapsy, jako by se nechumelilo. Pan A. vstal a přešel ke stolu pit bosse. Něco mu zašeptal. Pit boss přikývl. Všichni u stolu stáli, aby si protáhli nohy, zatímco byla míchána další hra. Viděl jsem, jak pan A. opouští ring a mizí v chodbě, vedoucí k pokojům. Pit boss přišel k Dianě a něco jí říkal. Po chvíli i ona vyšla z ringu. Nebylo těžké uhodnout, o co tu šlo. Bylo na Dianě, aby se pokusila pana A. uchlácholit. Krupiérům trvalo namíchání nových sánek asi pět minut. Já jsem se vzdálil, abych si párkrát vsadil v ruletě. Když jsem se vrátil, sánky už kroužily kolem stolu. Jordan seděl tam, kde předtím. Mimo něj tam seděly ještě dvě mužské volavky.

Sánky obešly stůl třikrát, než se Diana vrátila. Vypadala hrozně. Ústa stažená, celá její tvář působila dojmem, jako by se měla každým okamžikem rozpadnout, přestože byla čerstvě nalíčena. Posadila se mezi mě a jednoho z krupiérů. Také on si všiml, že tu něco není v pořádku. Na chvíli sklonil hlavu a zašeptal: „Jsi v pořádku, Diano?“ To bylo poprvé, co jsem slyšel její jméno. Přikývla. Podal jsem jí sánky. Když rozdávala, ruce se jí tráslly.

Skláněla hlavu, aby nebylo vidět, jak se jí do očí hrnou slzy. Celá její tvář vyjadřovala „hanbu“. Lepší slovo mě nenapadá. Ať už jí pan A. udělal ve svém pokoji cokoli, byl to dozajista krutý trest za to, že jí štěstí ve hře přálo víc než jemu. Krupiér kývl krátce na pit bosse, který přišel blíž a poklepal Dianu po rameni. Diana vstala od stolu a její místo zaujala volavka mužského pohlaví. Diana se posadila do křesla u zábradlí spolu s další dívkou.

Sánky stále kolovaly od Hráče k Bankéři a zpět. Snažil jsem se střídat své sázky tak, abych vystihl rytmus pohybu sánek. Ke stolu se vrátil pan A. - přesně na totéž místo, kde si předtím nechal své peníze, cigarety a zapalovač. Vypadal jako nový člověk. Osprchoval se a přečesal si svoje vlasy. Dokonce se oholil. Už nevypadal tak uboze. Měl na sobě novou košili a kalhoty a značná část jeho zlostné energie byla ta tam. Nebyl sice v pravém slova smyslu uvolněný, ale alespoň už tolik nečeřil vodu.

Když si sedal, všiml si Diany a v očích mu zablesklo. Věnoval jí zlomyslný, vítězoslavný škleb. Diana odvrátila hlavu. Ať už udělal cokoli, změnila se tím nejen jeho nálada, ale také štěstí ve hře. Sázel na Hráče a trvale vyhrával. Dobří hoši jako já a Jordan mezitím cedili krev. To mě tak vytočilo, nebo jsem možná litoval Dianu, že jsem záměrně pokazil panu A. jeho šťastný den.

Jsou borci, se kterými je radost hrát. Jiní jsou jako osina v prdeli. U baccaratu leze všem na nervy nejvíc maník, který, ať už hraje Bank nebo Hráče, pokaždé popadne své dvě karty a dlouho je svírá nervózně v ruce, než se odváží je obrátit. Všichni u stolu mezitím zmírají napětím.

Přesně to jsem začal vyvádět panu A., který seděl v křesle číslo dvě. Já měl křeslo číslo pět. Seděli jsme tedy na jedné straně stolu a mohli se snadno vyhnout pohledu z očí do očí. Kromě toho jsem byl minimálně o hlavu vyšší než pan A. a lépe stavěný. Vypadal jsem na jedenadvacet. Nikdo by do mě neřek, že je mi třicet a mám ženu a tři děti v New Yorku, od kterých jsem zdrhnul. Navenek jsem sice vypadal vedle pana A. jako tintútka, ale fyzicky jsem byl určitě silnější. On se

však těšil ve Vegas nechvalné pověsti, zatímco já byl prostě zelenáč na nejlepší cestě stát se notorickým hráčem.

Stejně jako Jordan jsem sázel v baccaratu téměř zásadně na bank. Kdykoliv však dostal sáňky pan A., šel jsem rovnou proti němu a sázel na Hráče. Když jsem dostal své dvě karty, žmoulal jsem je v ruce a nekonečně dlouho otálel s otočením. Pan A. byl na své židli jako na trní. Sice vyhrál, ale v příští hře se neudržel a řekl: „No tak, ty mouro, pohni kostrou.“ Držel jsem karty na stole lícem dolů a klidně mu čučel do očí. Náhodou jsem se pohledem setkal s Jordanem, který seděl na druhé straně stolu. Sázel s panem A. na bank, ale usmíval se. Velice pomalu jsem začal obracet karty.

Krupiér řekl: „Pane M., zdržujete hru. Stůl vám žádné peníze nevydělá.“ Obdařil mě dokonalým úsměvem a přívětivě dodal: „Je úplně jedno, jak silně karty mačkáte.“ „Jasně,“ opáčil jsem a obrátil karty se znechuceným výrazem prohrávajícího. Pan A. se opět celý zatetelil v radostném očekávání. Pak, když spatřil mé karty, zůstal sedět jako opařený. Měl jsem neporazitelnou čistou devítku.

Pan A. řekl: „Kurva.“

„Otočil jsem karty dostatečně rychle?“ zeptal jsem se zdvořile.

Vrhl na mě vražedný pohled a začal se přehrabovat v penězích.

Stále ještě nepochopil. Podíval jsem se na druhý konec stolu. Jordan se usmíval - upřímným, pobaveným úsměvem, přestože i on prohrál. Takto jsem dokázal pana A. popichovat celou hodinu. Bylo mi jasné, že pan A. se těší v kasinu poměrné účtě. Sudí mu prominuli několik menších podvůdků a krupiéri s ním jednali s okázalou zdvořilostí. Tento chlápek sázel pětistovky a tisícovky. Já dával do hry zpravidla nanejvýš dvacku. Kdyby tedy došlo k nějakým potížím, byl bych to já, koho by vynesli v zubech. Ale já se držel přesně v daných mezích. Ten chlap mě nazval moulou, a já na to nezareagoval. Když mě krupiér vyzval, abych obracel své karty rychleji, okamžitě jsem ho poslechl. To, že se pan A. nyní „smažil“, byla jeho hráčská chyba. Pověst kasina by značně utrpěla, kdyby stálo na jeho straně i za této situace. Nemohli připustit, aby mě pan A. jen tak urážel, protože to by byla ostuda i pro ně. Jako ukázněný hráč jsem byl přece jen jejich hostem, a tudíž jsem zasloužil ochranu podniku. Viděl jsem, jak sudí naproti mě sáhl po telefonu. Dvakrát někam volal. Zatímco jsem ho sledoval, propásl jsem sázku. Pan A. držel sáňky. Přestal jsem tedy na chvíli sázet docela a jen tak jsem se uvelebil v křesle. Křesla u baccaratu jsou polstrovaná a pohodlná. Je možné prosedět v nich dvanáct hodin, což tu ostatně není žádnou výjimkou.

Napětí u stolu poněkud opadlo poté, co jsem odmítl sázet na sáňky pana A. Usoudili, že jsem si začal dávat většího majzla. Sáňky začaly střídát majitele. Všiml jsem si dvou urostlých borců v oblecích a s černými motýlky, kteří vešli do ringu. Došli k pit bossovi, který jim patrně řekl, že nebezpečí je zažehnáno. Slyšel jsem, jak se smějí a žertují.

Když přišly sáňky zase k panu A., vsadil jsem dvacku na Hráče. Krupiér, který přijímal karty pro Hráče, neposlal k mému překvapení tyto karty mně, ale na druhou stranu, vedle Jordana. To bylo poprvé, co jsem viděl Cullyho.

Cully měl vyzáblou, tmavou indiánskou tvář, která však měla díky nezvykle silnému nosu přívětivý výraz. Cully se usmál přes stůl na mě a pana A. Všiml jsem si, že dal čtyřicet dolarů na Hráče. Jeho sázka přebila mou, tím pádem měl on právo otočit karty.

Cully tak učinil neprodleně. Špatné karty, a pan A. ho porazil.

Když si pan A. všiml Cullyho, zešíroka se na něj usmál. „Hej, Cully, co děláš u baccaratu, ty zatracený blackjackový šejdíři?“ Cully se usmál: „Jenom jsem si přišel trošku odpočinout.“ Pan A.

řekl: „Sázej se mnou, ty vobšouste, tyhle sánky jsou zralé pro bank.“ Cully se jenom zasmál. Všiml jsem si však, že mě sleduje. Dal jsem svých dvacet na Hráče. Cully okamžitě přisadil čtyřicet, aby si zajistil karty. Opět je okamžitě otočil a opět prohrál. Pan A. zvolal: „Jen tak dál, Cully, přinesl mi štěstí. Jenom klidně dál sázej proti mně.“ Krupiér u peněz vyplatil bank a pak řekl uctivě: „Pane A., jste na limitu.“ Pan A. se na chvíli zamyslel. „Nechte to být,“ řekl pak. Věděl jsem, že musím být velmi opatrný. Tvářil jsem se netečně. Krupiér sázek držel dlaň vztyčenou, aby zadržel rozdávání ze sáněk, dokud nebudou mít všichni vsazeno. Zkoumavě na mě pohlédl. Ani jsem se nehnul. Krupiér se podíval na opačný konec stolu. Jordan vsadil na bank spolu s panem A. Cully hodil stovku na Hráče, přičemž ze mě nespouštěl oči.

Krupiér u sázek mávl rukou, ale dřív, než mohl pan A. vytáhnout kartu ze sáněk, hodil jsem všechny bankovky, které jsem měl před sebou, na Hráče. Brebentění pit bosse a jeho dvou kámošů za mými zády ustalo. Sudí proti mě shlédl ze svých nebeských výšin. „Peníze ve hře,“ řekl jsem. To znamenalo, že je krupiér může spočítat až poté, co bude sázka rozhodnuta. Karty hráče musely jít ke mně.

Pan A. je poslal krupiérovi sázek. Ten je poslal lícem dolů ke mně. Rychle jsem je stiskl a pak je prudce obrátil. Pouze pan A. mohl vidět můj zklamaný pohled, jako by mi přišly karty na nic. Ale byla to čistá devítka. Krupiér spočítal peníze. Vsadil jsem dvanáct set dolarů a vyhrál.

Pan A. se zaklonil a zapálil si cigaretu. Byl opravdu jako sopka. Úplně jsem cítil jeho zášť. Usmál jsem se na něho: „Odpusťte,“ řekl jsem. Přesně jako malé děčko. Zabodl se do mě pohledem. Na druhé straně se Cully jakoby nic zvedl a přešel k nám. Usadil se mezi mě a pana A. Sánky měly tedy nyní přijít k němu. Vzal je, poklepal na ně a řekl: „Hej, Čičo, dej na mě. Cítím štěstí.“

Sedmkrát mi šklublo v pravé ruce.“

Takže Pan A. byl Čičo. To jméno znělo zlověstně. Ale bylo vidět, že Čičo má Cullyho zjevně rád. Stejně tak bylo jasné, že Cully je člověk, který ovládá umění, jak se zalíbit. Když Čičo vsadil bank, otočil se Cully ke mně a řekl: „Tak co, mladej? Zrušíme spolu tohle kasino? Pojd' do toho se mnou.“ „Opravdu větríte kliku?“ zeptal jsem se s maličko užaslým výrazem.

„Možná sjedu celý sánky na jeden zátah. Nemohu to zaručit, ale stát se to může,“ řekl Cully.

„Tak tedy do toho,“ přikývl jsem a hodil dvacku do banku. Všichni jsem teď táhli za jeden provaz - já, Čičo, Cully i Jordan na druhé straně stolu. Jedna z volavek tedy musela hrát Hráče a vyložila neslanou nemastnou šestku. Cully měl dva obrázky a v dalším tahu mu přišel další. Totální debakl, nula, nejhorší, co může v baccaratu být. Čičo přišel o tisíc, Cully o stovku, Jordan o pět set. Já přišel o pouhých dvacet babek, ale byl jsem jediný, kdo Cullyho pokáral: „Ou, a moje dvacka je v čudu.“ Cully se usmál a podal mi sánky. Podíval jsem se za něj a viděl, jak Čičovi rudne tvář vztekem. Usmrkanej kluk, který přišel o dvacku, si dovoluje skuhrat. Mohl jsem mu číst myšlenky, jako by to byly líce karet na zeleném stole.

Vsadil jsem dvacku na bank a čekal, až budu moci rozdávát. Krupiér u sázek byl pohledný mladík, který se ptal prve Diany, jestli je v pořádku. Na vztyčené ruce se mu skvěl diamantový prsten. Viděl jsem, jak Jordan sází. Jako obvykle na bank. Jel tedy se mnou.

Cully vhodil dvacet na bank. Otočil se k Čičovi a prohodil: „No tak, pojd' do toho s náma, ten kluk vypadá, že mu přeje štěstí.“ „Podle mě vypadá, že si ho pořád ještě honí,“ odsekl Čičo. V tu ránu jsem na sobě cítil pohledy všech krupiérů. Sudí seděl ve svém křesle velmi pozorně a vzpřímeně. Vypadal jsem jako velký a silný chlap. Byli mnou jen trochu zklamaní. Čičo vsadil tři stovky na Hráče. Rozdal jsem a vyhrál. Rozdával jsem a vyhrával dál a Čičo zvyšoval své sázky proti mně. Musel vypsát další šek. No, v sánkách už moc karet nezbyvalo. Dorazil jsem je s dokonalými hráčskými způsoby, bez žmoulání karet a radostných výkřiků. Byl jsem na sebe hrdý.

Krupiér začal míchat novou hru. Každý zaplatil svůj pětiprocentní díl. Jordan vstal a protáhl si nohy. Totéž udělal i Čičo i Cully. Já si cpal výhry do kapes. Pit boss přinesl Čičovi k podpisu šek. Všechno bylo v pohodě. Byl to ten správný okamžik.

„Hej, Čičo, tak já si honím, jo?“ zasmál jsem se. Pak jsem vykročil, abych opustil ring. Dal jsem si záležet na tom, abych minul Čiča v těsné blízkosti. Neubráníl se a vyjel po mně. V klidu jsem ho odrazil. Nebo jsem si to spíš myslel. Cully a dva vazouni se totiž jako zázrakem ocitli mezi námi. Jeden z hromotluků zachytil Čičovu pěst, jako by to byl míček. Cully do mě strčil ramenem a odsunul mě stranou. Čičo ječel na vazouna: „Co si to dovoluješ, ty hajzle! Víš ty, kdo já jsem?“ K mému překvapení pustil bouchač Čičovu ruku a ustoupil dozadu. Splnil svůj úkol. Byl tady, aby konfliktům předcházel, ne aby trestal. Nikdo se zatím nedíval na mě. Všichni byli ohromeni Čičovým jedovatým výbuchem. S výjimkou mladého krupiéra s diamantovým prstenem. Ten tiše řekl: „Pane A., ovládejte se, prosím.“ S neuvěřitelnou divokostí uhodil Čičo krupiéra rovnou do nosu. Krupiér zavrával a z nosu mu začala kapat krev. Proklouzl jsem podél Cullyho a dvou bouchačů a praštil Čiča rovnou do spánku. Čičo se svalil na zem. Okamžitě se však vymrštil zpět na nohy. Ohromilo mě to. Začínalo tu jít do tuhého. Tenhle chlap byl snad posedlý d'áblem.

V tom okamžiku se sudí svezl ze svého křesla. Viděl jsem, že jeho tvář je úplně bledá, jako by mu veškerá krev za léta strávená pod klimatizací zmrzla. Vztyčil přízračnou ruku a zvolal: „Dost!“ Všichni strnuli. Sudí ukázal dlouhým, kostnatým prstem a řekl:

„Čičo, ani se nehni, jsi v pěkném maléru. Věř mi.“ Jeho hlas byl tichý a věcný.

Cully mě vedl ven z ringu a já se mu víc než ochotně podvolil. Některé reakce mě však skutečně máty. V tváři mladého krupiéra bylo něco velmi laxního i přes krev, která se mu řinula z nosu. Nebyl příliš vystrašen ani vyplašen, ani natolik zraněn, aby nebyl schopen výpad opětovat. Ale ani se nepohnul. Ani žádný z jeho kolegů mu nepřišel na pomoc. Hleděli na Čiča otřeseně a s hrůzou, ve které se však neodrážel strach jako spíš lítost. Cully mě tlačil skrz hlučící kasino, kde stovky hráčů odříkávaly své rituální modlitby nad kostkami, kolem rulety a u karet blackjacku. Nakonec jsme se ocitli v relativně tiché kavárně. V kavárně se žlutými a zelenými židlemi a stolký se mi líbilo.

Servírky v slušivých minišatech vypadaly mladě a hezky. Prosklenými stěnami bylo možno pozorovat okolní svět - drahý zelený trávník, blankytně modrý bazén a obrovské palmy. Cully mě odvedl k jednomu z vyhrazených boxů, kde byl stůl velký tak pro šest lidí vybavený telefony. Posadil se tam, jako by to pro něj byla samozřejmost.

Právě jsme popíjeli kávu, když kolem nás prošel Jordan. Cully okamžitě vyskočil a chytil ho za rukáv: „Hej, kámo, pojď si dát kafe s kumpány od baccaratu.“ Jordan zavrtěl hlavou, ale pak si všiml mě. Usmál se na mě, jako bych mu byl z nějakého důvodu sympatický, a změnil své rozhodnutí. Posadil se k nám. Tak takhle jsme se Jordan, Cully a já dali dohromady. Ten první den ve Vegas nevypadal Jordan i se svými bílými vlasy vůbec špatně. Vyzařovala z něj však zvláštní, neproniknutelná odměřenost, která mě provokovala, ale Cully si jí nevšímal. Cully byl jeden z těch lidí, kteří jsou schopni pozvat na kafe třeba i papeže.

Já jsem si stále hrál na nevinátko: „Co toho Čiča tak hrozně nadzvedlo? Bože, já myslel, že se všichni dobře bavíme?“ „Hele, Prcku,“ řekl Cully, „ještě chvíli, a sudí by si posvítil na tebe. K čemu myslíš, že tam je? Aby se dloubal v nose? Nebo aby čučel na štětky kolem?“ „No jo, OK, ale nikdo mi přece nemůže dávat vinu. Čičo se přestal ovládat. Já se choval slušně. To musíš přiznat. Ani hotel, ani kasino si nemůže z mé strany na nic stěžovat.“ Cully se na mě miloučce usmál: „Jasně, provedl jsi to dokonale. Skutečně mazaně. Čičo ti to zbaštil i s navijákem. Ale my ostatní si myslíme, že nevíš, do čeho ses to dal. Čičo je nebezpečný chlap. Na mně teď je, abych tě hezky posadil do letadla a vypakoval odsud. Mimo chodem, Merlyn - co je to za zkurvený jméno?“ Neodpověděl jsem mu. Místo toho jsem si vyhrnul košili a ukázal mu holý pupek. Napříč přes něj

se táhla ohavná, fialová jizva. Cully na ni zůstal zírat a já se smál: „Víš, co to znamená?“ Najednou celý zpozorněl. Byl jako ostříž. „Byl jsem ve válce. Koupil jsem dávku z kulometu a museli mě sešívát jako kuře. Myslíš, že se z tebe nebo z Čiča poseru?“ Na Cullyho to neudělalo zvláštní dojem. Ale Jordan se nepřestal usmívat. Ne všechno, co jsem Cullymu vyprávěl, byla pravda. Byl jsem sice ve válce, bojoval jsem, ale nikdy jsem neutrpěl nejmenší škrábnutí. To, co jsem ukazoval Cullymu, byla památka na docela normální operaci žlučníku. Zkoušeli se k němu prořezat netradičním způsobem.

Cully odfoukl a řekl: „Prcku, možná jsi větší pára než vypadáš, ale na Čiča to pořád nestačí.“ Vybavil jsem si, jak se Čičo rychle zvedl ze země. To mi dělalo trochu obavy. Na chvíli jsem dokonce přemýšlel o tom, že bych Cullyho poslechl. Pak jsem ale zavrtěl hlavou. „Podívej, snažím se ti píchnout,“ řekl Cully. „Po tom, co se tu stalo, po tobě Čičo půjde. A věř mi, že s ním nehraješ stejnou ligu.“ „Proč ne?“ vložil se do toho Jordan.

Cully neváhal s odpovědí: „Protože tady Prcek je lidská bytost, zatímco Čičo nikoliv.“ Je legrační, jak se může zrodit přátelství. V tom okamžiku jsme ještě ani jeden nevěděli, že se z nás stanou ve Vegas důvěrní kumpáni. Vlastně jsme si tehdy začínali vzájemně lízt drobátko na nervy.

Cully prohlásil: „Hodím tě na letiště.“

„Jsi správnej chlap,“ odvětil jsem. „Líbíš se mi. Jsme baccaratoví bratři ve zbrani. Ale ještě slovo o letišti a vzbudíš se ve špitálu.“ Cully se pobaveně zachechtal. „No, jen do toho. Čiča jsi napálil hezky a von se ani neoklepal. Nejsi žádný řízek, jen si to přiznej.“ Na to jsem se musel zasmát i já, protože to byla pravda. Vlastně jsem se v tu chvíli choval, jako bych to ani nebyl já. A Cully pokračoval: „To, žes mi ukázal, kam tě zasáhly kulky, z tebe drsňáka nedělá. To z tebe dělá oběť skutečného drsňáka. Jestli mi ukážeš chlapa, který má jizvy, protože jsi ty nakrmil olovem jeho, no dobrá, pak smeknu. Kdyby se Čičo tak rychle nepostavil, no to by na mě také udělalo dojem. No tak, dělám to pro tvý dobro. Nekecám.“ Měl pravdu. Ve všem. Ale na tom nezáleželo. Nějak jsem se necítil na to vracet se k ženě, svým třem dětem a svému zpackanému životu. Vegas mi sedělo. Kasino mi sedělo. Hazard byla moje parketa. Člověk tu může být sám a nebýt přitom osamělý. A pořád se něco děje - přesně jako teď. Nebyl jsem drsňák, ale Cullymu ušlo, že mi nemůže jen tak něčím nahnat strach prostě proto, že v onom okamžiku svého života mi bylo všechno vrcholně putna. Proto jsem Cullymu řekl: „Jo, máš pravdu. Ale stejně nehodlám v nejbližší době odjet.“ Cully mě chvíli upřeně pozoroval. Pak pokrčil rameny. Vzal účet, podepsal ho, a vstal od stolu. „No, ještě se uvidíme, kluci.“ Nato nás nechal s Jordanem o samotě.

Seděli jsme tam a oba jsme byli poněkud nesví. Ani jeden z nás netoužil po něčí společnosti. Došlo mi, že oba dva jsme patrně ve Vegas z téhož důvodu - abychom se ukryli před světem. Nechtěli jsme se však chovat nezdvořile. Jordan proto, že se jednalo o neobyčejně ohleduplného člověka. Mně sice nedělá potíže s někým se rozejít, ale na Jordanovi se mi něco instinktivně líbilo. Něco takového se mi stává tak výjimečně, že jsem ho rozhodně nechtěl svým odchodem urazit.

Pak Jordan řekl: „Jak se hláskuje vaše jméno?“

Hláskoval jsem: „M-e-r-l-y-n.“ Viděl jsem, že jeho zájem rázem upadl a usmál jsem se na něj. „Je to takové archaické jméno.“ Okamžitě pochopil a sladce se na mě usmál: „Vaši rodiče měli za to, že z vás bude kouzelník?“ zeptal se. „A něco takového jste předváděl u baccaratu?“ „Ne,“ řekl jsem. „Merlyn je moje druhé jméno. Změnil jsem si ho. Nechtěl jsem být král Artuš. A nechtěl jsem být Lancelot.“ „Merlin měl své problémy,“ řekl Jordan.

„Jo,“ řekl jsem. „Ale nikdy neumřel.“

A tak se ze mě a Jordana stali přátelé. Začalo to s takovou klukovskou důvěřivostí.

Ráno po rvačce s Čičem jsem napsal svůj každodenní krátký dopis ženě a dětem. Napsal jsem jim, že se brzy vrátím domů. Pak jsem bloumal po kasinu a u kostek jsem potkal Jordana. Vypadal

vyčerpaně. Poklepal jsem mu na rameno a on se otočil a usmál se na mě tím svým vřelým úsměvem, který mě pokaždé zahřál u srdce. Možná proto, že jsem byl jediný, na koho se tak často smál. „Pojďme na snídani,“ navrhl jsem. Chtěl jsem, aby si trochu odpočinul. Bylo na něm vidět, že hrál celou noc. Jordan sebral beze slova své žetony ze stolu a následoval mě do kavárny. Já měl v ruce pořád ještě svůj dopis. Podíval se na něj a já řekl:

„Každý den píšu své ženě.“

Jordan přikývl a objednal snídani. Celé menu ve stylu Vegas - žlutý meloun, vajíčka na slanině, toast a kávu. Jedl však málo - jen pár soust a zapil to kávou. Já si dal krvavý steak, který mi po ránu velice chutnal, ale který jsem si dopřával až tady ve Vegas.

Zatímco jsme jedli, vřítíl se dovnitř Cully, v dlaních hromadu červených pětidolarových žetonů.

„Vydělal jsem si na své denní živobytí,“ pravil. „Podařilo se mi spočítat jedny sáňky a utržit na tom nějaká procenta.“ Posadil se a dal si meloun a kávu.

„Merlyne, mám pro tebe dobrou zprávu,“ otočil se ke mně. „Nemusíš spěchat z města. Čičo udělal včera večer velkou chybu.“ To mě z nějakého důvodu naštvalo. Pořád o tom musel žvanit. Byl jako moje žena, která mi pořád říkala, že bych se měl přizpůsobit. Já nemusím nic. Ale nechal jsem ho mluvit. Jordan jako obvykle neřekl ani slovo, jen mě chvíli upřeně pozoroval. Měl jsem pocit, že čte moje myšlenky.

Cully jedl a mluvil zvláštním nervním způsobem. Měl v sobě spoustu energie - stejně jako Čičo. S tím rozdílem, že jeho energie snad čišela z dobré vůle, aby byl svět lepší. „Pamatuješ se na toho krupiéra, kterého Čičo včera nabral a rozbil mu nos? Zničil tím chlapci košili. No a tenhle krupier, to je oblíbený synovec policejního šéfa ve Vegas.“ V té době jsem neměl o podobných věcech pojem. Čičo byl skutečný drsný týpek, zabiják, velký hráč, možná jeden z bossů, kteří drželi Vegas při životě. Co tedy s tím měl co dělat nějaký synovec policejního šéfa? A jeho zatracený krvavý nos? Něco v tom smyslu jsem řekl. Cully byl zjevně potěšen, že má koho poučovat. „Měl bys vědět, že policejní šéf je ve Vegas něco na způsob středověkých králů,“ pravil. „Je to obrovský tlustouch, který nosí kovbojský širák a u pasu pětáctýřicítku. Jeho rodina přišla do Nevady mezi prvními. Lidé ho volí každý rok. Jeho slovo je tu zákon. Dostává úplatky z každého hotelu ve městě. Každé kasino žadonilo, aby mohlo zaměstnat tohohle synovce a nechat ho vydělat tučné prachy u baccaratu. Má tolik, co soudí. Dále měj na paměti, že tenhle polda považuje Ústavu Spojených států a Listinu lidských práv za výmysl změkčilců z Východu. Když do Vegas přijede například někdo, kdo má jakýkoliv záznam v trestním rejstříku, musí se ohlásit na policii ihned po příjezdu. A věř tomu, že to každé rád udělá. Naš šéf také nemá v lásce hipíky. Všiml sis, že tu žádné vlasatce není vidět? Černoši? To také není jeho gusto. Ani tuláci nebo somráci. Má rád holky, které prospívají kšeftům v kasinech, ale nesnáší pasáky. Nemá nic proti tomu, když nějaký krupier nechá svou holku, ať se prodává nebo tak, ale když si někdo začne kolem sebe zřizovat menší harém, ať se má na pozoru. Prostitutky se věší ve vězení a pižlají si žíly jako na běžícím pásu. Stejně končí i ne jeden zruinovaný hráč.“

Odsouzení vrazi a bankovní lupiči - i to je docela běžné. Ale

slyšel jsi někdy, že by si sáhl na život zašitej pasák? To je

naše místní specialita. Už tři pasáci spáchali sebevraždu v base

našeho pana policejního šéfa. Už jsi trochu v obraze?“

„A co Čičo?“ zeptal jsem se. „Ten je také v lapáku?“

Cully se usmál. „Vůbec se tam nedostal. Zkusil požádat Gronevelta o pomoc.“

Jordan zamumlal: „Xanadu Jedna?“

Cully na něj vyplašeně pohlédl.

Jordan se usmál. „Když zrovna nehraju, poslouchám, koho volají k telefonu.“ Cully vypadal zaraženě jen okamžik. Pak pokračoval. „Čičo poprosil Gronevelta, aby ho kryl a pomohl mu dostat se z města.“ „Kdo je to Gronevelt?“ zeptal jsem se.

„Patří mu tenhle hotel,“ řekl Cully. „A mohu vám říct, že mu prdelka na beton štípala osmičku drát. Čičo má také své známé.“ Tázavě jsem na něj pohlédl. Nechápal jsem, co to znamená. „Čičo patří k organizaci,“ řekl Cully významně. „Ale i tak ho musel Gronevelt vydat policejnímu šéfovi. Takže teď je Čičo ve špitále. Má proraženou lebku, řadu vnitřních zranění a bude potřebovat plastickou operaci.“ „Bože,“ uklouzlo mi.

„Chtěl utéct vězení a takhle dopadl,“ pravil Cully. „To je holt náš šéf. Až se Čičo zotaví, má ve Vegas nadobro utrum. A to není všechno. Také pit boss od baccaratu dostal padáka. Měl dohlížet na to, aby se synovci nic nestalo. Šéf mu to dává za vinu. A nyní se pit boss ve Vegas nechytne. Musí si hledat práci na Floridě. „To ho tady nikdo nezaměstná?“ zeptal jsem se.

„To ne,“ pravil Cully, „ale šéf mu řekl, že už ho nechce ve městě vidět.“

„A to stačí?“

„Jo, to stačí. Byl tu kdysi pit boss, který se tajně vrátil do Vegas a našel si novou práci. Šéf tam přišel, a za límec ho vytáhl z kasina. Venku z něj málem vymlátil duši. Ostatní se z toho poučili.“ „Jak mu něco takového může projít?“ zeptal jsem se. „No, je přece zákonně ustanoveným zástupcem lidu,“ odvětil Cully.

Tehdy jsem poprvé viděl Jordana se smát. Jeho smích byl skvělý. Úplně z něj v tu chvíli zmizel veškerý obvyklý chlad a rezervovanost.

Později večer přivedl Cully k baru, kde jsme s Jordanem odpočívali v přestávce mezi hraním, Dianu. Ať už jí Čičo udělal cokoli, už se z toho vzpamatovala. Bylo vidět, že se s Cullym dobře zná. A také bylo jasné, že nám ji tu Cully nabízí jako návnadu pro mě a Jordana. Mohli jsme s ní jít do postele, kdykoliv bychom si zamluvili.

Cully lehce žertoval ohledně jejích ňader, nohou a úst. Povídal o tom, jak jsou krásné a o tom, jak dokáže Diana používat své hřívy havraních vlasů jako biče. Mezi tyto poněkud oplzlé komplimenty však míchal vážně znějící poznámky o její skvělé povaze: „Tohle je jedna z mála holek ve městě, které vás nepodfouknou. Nikdy se vás nesnaží strhnout za každou cenu ke hře. Je to dobrá holka. Nehodí se do tohoto města.“ Aby dokázal svou náklonnost k Dianě, nastavil jí dlaň tak, aby do ní mohla odklepnout popel své cigarety a nemusela se natahovat k popelníku. Byla to primitivní galantnost - něco jako zdejší ekvivalent políbení ruky.

Diana byla velmi tichá a mě trochu žralo, že se zajímá víc o Jordana než o mě. Cožpak jsem to nebyl já, kdo ji pomstil jako galantní rytíř? Cožpak jsem nepokořil toho hrozného Čiča? Když se však zvedla k odchodu, aby se opět ujala svých povinností u baccaratu, naklonila se ke mně, políbila mě zlehka na tvář, a řekla: „Jsem ráda, že jsi v pořádku. Měla jsem o tebe strach. Příště nevyváděj takové hlouposti.“ A odešla.

V následujících týdnech jsme si navzájem vyprávěli své životní osudy. Z odpoledního posezení u sklenky se stal rituál. Skoro každý den jsme spolu také večereli v jednu ráno, kdy Dianě končila služba u baccaratu. To však záleželo na tom, jak nám přálo štěstí ve hře. Když se někomu dařilo, vynechal jídlo a hrál, dokud se k němu štěstěna neobrátí zády. To se nejčastěji stávalo Jordanovi.

Pak tu ale byla také dlouhá odpoledne, kdy jsme jen tak seděli u bazénu a povídali si pod horkým sluncem. Půlnoční vycházky po Stripu mezi hotely, které se blýskaly jak mihotavé faty morgány uprostřed pouště. A tak jsme si vzájemně vylíčili své životy. Jordanův příběh vypadal na první pohled neobyčejně prostý až banální. Jordan sám se jevil jako nejobyčejnější člen naší party. Měl za sebou skutečně šťastný život a jednoduchý, všední osud. Byl jedním z těch geniálních manažerů, kterým se v pětadvaceti poštětilo mít vlastní podnik, zabývající se prodejem a nákupem oceli. Fungoval jako takový zprostředkovatel, a to mu vydělalo na slušné živobytí. Oženil se s krásnou ženou, měl s ní tři děti, velký dům, a vše, po čem kdy toužil. Přátele, peníze, kariéru a opravdovou lásku. A to trvalo celých dvacet let. A pak, jak říkal Jordan, ho jeho žena přerostla. On se soustředil veškerou svou energií na to, aby svou rodinu zajistil před hrozbami živelné ekonomiky. Jeho žena plnila své povinnosti jako matka a manželka. Byly však okamžiky, kdy chtěla od života něco víc. Byla to inteligentní, zvědavá, podnikavá, sečtělá žena. Hltala romány a hry, navštěvovala muzea, byla členkou různých kulturních skupin ve městě a o vše se horlivě dělila s Jordanem. Ten ji miloval ještě více. Až do dne, kdy mu řekla, že se chce dát rozvést. V tom okamžiku ji přestal milovat, přestal milovat své děti, svou rodinu i svou práci. Udělal pro svou rodinu vše, co bylo v jeho silách. Chránil ji před všemi nástrahami vnějšího světa, opevnil ji hradbou peněz a moci, a nikdy ho ani nenapadlo, že by někdo mohl otevřít bránu zevnitř.

Tímto způsobem nám to sice nevyprávěl, ale já to tak pochopil. On prostě řekl, „že nerost spolu se ženou“. Že se příliš pohroužil do svých obchodních záležitostí a nevěnoval dostatečnou pozornost rodině. Řekl, že jí nedával žádnou vinu za to, že se s ním rozvedla a provdala se za jednoho z jeho přátel. Onen přítel byl totiž přesně jako ona: měli stejný vkus, byli stejně důvtipní, oba dva měli stejnou chuť užívat si života. A tak on, Jordan, souhlasil se vším, co si jeho žena přála. Prodal svůj podnik a dal jí všechny peníze. Jeho právník ho zrazoval, že byl příliš laskavý a že toho bude později litovat. Ale Jordan řekl, že to od něj nebylo zas tak laskavé, protože on dokáže vydělat spoustu peněz, zatímco jeho žena a její nový manžel ne. „Mám předpoklady být podnikatelem, ale těžko by to napadlo někoho, kdo mě vidí hrát,“ vyprávěl Jordan. „Měl jsem pracovní nabídky z celých Spojených států. Kdyby mé letadlo nepřistálo ve Vegas, pracoval bych teď v Los Angeles na svém prvním miliónu.“ Byl to dobrý příběh, ale podle mě v něm něco nehrálo. Jordan v něm vystupoval jako příliš hodný člověk. Ten příběh byl příliš učený.

Jedním z takových zádrhelů bylo, že jsem věděl, že Jordan v noci nikdy nespí. Každé ráno jsem chodil do kasina, abych povzbudil svou chuť k jídlu u kostek. A pokaždé jsem tam potkal Jordana. Bylo na něm vidět, že strávil hraním celou noc. Někdy, když byl příliš unaven, byl u rulety nebo hrál blackjack. A jak dny ubíhaly, vypadal hůř a hůř. Ztrácel na váze a oči jako by se mu plnily rudým hlenem. Stále byl ale velice zdvořilý. Nikdy neřekl jediné špatné slovo o své ženě.

Tu a tam, když jsme byli s Cullym sami, mi Cully říkal: „Věříš tomu zatracenému Jordanovi? Věříš tomu, že by mohla ženská s někým takhle zamávat? A věříš tomu, že o ní pořád mluví, jako by to byla ta nejvelkolepější kunda na světě?“

„Nebyla to ledasjaká ženská,“ oponoval jsem mu. „Byla to dvacet let jeho manželka. Byla to matka jeho dětí. Byla pilířem jeho víry. On je puritán ze staré školy, který by na sobě nechal dříví štípat.“

Byl to právě Jordan, kdo mi otevřel ústa. Jednoho dne prohodil:

„Ty se pořád na něco vyptáváš, ale moc jsi nám toho o sobě zatím neřekl.“ Na chvíli se odmlčel, jako by uvažoval, zda ho to vůbec dostatečně zajímá. Pak se zeptal: „Proč ty vlastně trčíš

ve Vegas už takovou dobu?“ „Jsem spisovatel,“ řekl jsem a spustil. To, že jsem již uveřejnil jeden román, udělalo na oba dva značný dojem. Takováto reakce mě vždy pobaví. Nejvíce ze všeho je ovšem přivedlo v úžas to, že je mi jedenatřicet a zdrhnul jsem od ženy a tří děcek. „Já ti hádal tak pětadvacet,“ řekl Cully. „A nemáš prstýnek.“ „Nikdy jsem ho nenosil,“ odvětil jsem.

Jordan velkohubě prohlásil: „Ty nepotřebuješ prsten. Vypadáš provinile i bez něj.“ Z nějakého důvodu jsem si nedokázal představit, že dokázal stejným způsobem žertovat v době, kdy byl ještě ženat a bydlel v Ohio. Tehdy by to považoval za obhroublé. Nebo možná nebyla jeho mysl zas tak volná. Nebo to možná bylo něco, co by řekla jeho žena a on by ji nechal, a sám by seděl stranou a bavil by se tím, protože jí by to prošlo a jemu ne. U mě to bylo v pořádku. Kromě toho jsem jim řekl příběh svého manželství a přitom přišla také řeč na to, že jizva, kterou jsem jim ukázal, pocházela z operace žlučníku a nikoliv z válečného zranění. V tom okamžiku se Cully zasmál a zvolal: „Ty kecale!“ Pokrčil jsem rameny, usmál se a pokračoval v příběhu. (5.)

Neměl jsem žádnou historii. Nepamatoval jsem se na žádné rodiče. Neměl jsem žádné strýce, žádné bratrance, žádné rodné město. Měl jsem pouze bratra, který byl o dva roky starší než já. Když mi byly tři roky a bratru pět, někdo nás odložil do sirotčince na předměstí New Yorku. Nechala nás tam naše matka. Vůbec jsem si na ni nepamatoval.

To jsem Cullymu, Jordanovi a Dianě neřekl. Nikdy o těchto věcech nemluví. Dokonce ani se svým bratrem Artiem, který je mým nejbližším člověkem na světě.

Nemluví o tom, protože to zní hrozně pateticky, a přitom to vůbec takové nebylo. V sirotčinci to bylo docela prima. Bylo to příjemné, čisté místo s dobrým školním systémem a velmi inteligentním správcem. Mně i bratrovi tam bylo dobře až do doby, kdy jsme společně odešli. Jemu bylo osmnáct a našel si práci a byt. Já jsem šel s ním. Po několika měsících jsem ho opustil, zalhal ohledně svého věku a šel bojovat do druhé světové války. A nyní, o šestnáct let později v Las Vegas, jsem začal Jordanovi, Cullymu a Dianě vyprávět o válce a životě, který následoval.

Ihned po válce jsem se přihlásil do literárních kurzů na Nové škole pro sociální výzkum. V té době chtěl být každý spisovatelem, stejně jako o dvacet let později chtěl každý dělat u filmu.

V armádě mi dělalo problémy najít přátele. Ve škole se mi dařilo víc. Také jsem se tam seznámil se svou pozdější ženou. Protože jsem kromě bratra neměl žádnou rodinu, trávil jsem většinu času ve škole, kde jsem vysedával v kavárně. Bylo to lepší než trčet ve svém prázdném bytě. Čas od času se na mě usmálo štěstí a já sbalil nějakou holku a ukecal ji, ať se ke mně nastěhuje. Vydrželo to pokaždé jen pár týdnů. Kluci, se kterými jsem se skamarádil, byli jako já - také právě odešli z armády a studovali na propuštěnecký poukaz. Rozuměli jsme si. Potíž byla v tom, že je zajímavý literární život, zatímco mě ne. Chtěl jsem být spisovatelem prostě proto, že jsem si vždy vymýšlel příběhy. Fantastická dobrodružství, která by mě oddělila od okolního světa.

Zjistil jsem, že jsem toho přečetl víc než všichni ostatní. Dokonce víc než kluci, co dělali doktorát z filozofie. Nic jiného jsem vlastně nikdy nedělal, až na to, že jsem vždycky sázel. Objevil jsem malou hernu na East Side poblíž Desáté ulice a sázel jsem na míčové hry - fotbal, basketbal a baseball. Napsal jsem několik krátkých povídek a začal s románem o válce. Svou ženu jsem potkal na jednom z povídkářských kursů. Byla to křehká irsko-skotská dívka s velkým poprsím a velkýma modrýma očima. Všechno brala šileně vážně. Pečlivě hodnotila povídky ostatních - zdvořile, ale přísně. Do mě zatím neměla příležitost se pustit, protože já jsem třídě ještě žádnou svou povídku nepředhodil. Četla svou vlastní povídku a já byl překvapen, že byla velmi dobrá a legrační. Byla o jejích irských strýčcích, kteří byli všichni pěkní mazavkové. Když dočetla, celá třída se do ní pustila kvůli stereotypu, že Irové chlastají. Její hezká tvářička se zkrivila bolestným úžasem. Nakonec jí dali šanci odpovědět. Měla krásný, měkký hlas a žalostně se otázala: „Ale já jsem mezi Iry vyrůstala. Všichni hodně pijí. Cožpak to není pravda?“ Poslední věta

byla určena učiteli, který byl také Ir. Jmenoval se Maloney a byl to můj dobrý přítel. Přestože to dovedně skrýval, byl v té chvíli také zrovna pod parou.

Maloney se opřel o opěradlo své židle a slavnostně prohlásil: „To já nemohu posoudit. Já jsem ze Skandinávie.“ Všichni jsme se smáli a chudák Valerie sklopila hlavu. Stále ještě byla celá zmatená. Zastal jsem se jí, protože jsem věděl, že přestože byla její povídka dobrá, nikdy z ní nebude skutečná spisovatelka. Všichni ve třídě měli talent, ale jen několik z nás mělo energii a odhodlání dát se do toho naplno a obětovat psaní celý život. Byl jsem jedním z nich. Cítil jsem, že ona ne. Nebylo těžké na to přijít. Psaní byla jediná věc, kterou jsem chtěl v životě dělat. Až skoro na konci semestru jsem i já přinesl na seminář povídku. Všem se líbila. Po hodině za mnou Valerie přišla a pravila: „Jak to přijde, že já jsem tak vážná, a všechno, co napíšu, zní tak legračně? A ty pořád vtipkuješ a chováš se skoro lehkomyšlně, a z tvé povídky se mi chce brečet?“ Myslela to vážně. Jako všechno. Tak jsem ji vzal na kafe. Jmenovala se Valerie O'Grady. Neměla své příjmení ráda pro jeho „irskost“. Někdy jsem měl dojem, že si mě vzala jen proto, aby se zbavila svého příjmení. Chtěla, abych jí říkal Vallie. Byl jsem překvapený, že mi trvalo celé dva týdny, než jsem ji dostal do postele. Nebyla to žádná holka do větru a chtěla, aby mi to bylo jasné. Museli jsme absolvovat úplnou šarádu, která končila tím, že se nechala opít, aby mě mohla obvinít, že jsem zneužil její rasové či národní slabiny. Ale v posteli mě překvapila znovu. Předtím jsem do ní nebyl dvakrát zhavý, ale v posteli byla skvělá. Řekl bych, že někteří lidé se k sobě prostě sexuálně hodí. Rozumějí si čistě na primární sexuální úrovni. My dva jsme byli, myslím, oba příliš stydliví, příliš upjatí na sebe, že jsme se s jinými partnery nedokázali plně uvolnit. Spolu nám to šlo tak dobře patrně jen díky nějakému tajemnému důvodu, který pramenil z naší obapolné stydlivosti. Ať to bylo jakkoliv, po té první noci se z nás stala nerozlučná dvojice. Navštívili jsme všechna kina ve městě a viděli spolu všechny zahraniční filmy. Večeřeli jsme v indických nebo čínských restauracích a vraceli se milovat do mého pokoje. Okolo půlnoci jsem ji provázal na metro a ona jela domů, ke své rodině v Queensu. Stále ještě si netroufala zůstat u mě přes noc. Až jednou o víkend nemohla odolat. Přála si zůstat do neděle, a nachystat mi snídani. Číst se mnou ranní nedělní noviny. Tak řekla rodičům nějakou obvyklou lež a zůstala. Byl to báječný víkend. Když se však vrátila domů, čekalo ji peklo. Celá rodina se do ní pustila, a když jsem ji v pondělí večer viděl, měla oči plné slz.

„K čertu,“ řekl jsem, „tak se tedy vezmem.“

Překvapeně řekla: „Ale já nejsem těhotná.“ Byla překvapená ještě víc, když jsem se rozesmál na celé kolo. Skutečně neměla vůbec žádný smysl pro humor - jenom když psala. Nakonec se mi ji podařilo přesvědčit, že to myslím vážně. Že si ji opravdu chci vzít. Zčervenala a dala se do pláče. Následující víkend jsem tedy navštívil její rodinu v Queensu. Byla to velká rodina - otec, matka, tři bratři a tři sestry - všichni mladší než Vallie. Její otec byl starý dělník z Tammany Hall a vydělával si jakousi politickou činností. Byli tam také nějací její strýčkové, kteří se všichni za chvíli namazali - ale veselým, šťastným způsobem. Opili se stejně, jako se jiní lidé při obědě přejídají. Nebylo na tom vůbec nic pohoršujícího. Přestože jsem v té době skoro nepil, pár skleniček jsem si dal a všem nám bylo náramně veselo.

Její matka měla živé, hnědé oči. Vallie očividně zdělila svou sexualitu po matce a nedostatek smyslu pro humor po otci. Byl jsem si vědom toho, že mě otec a strýcové svými nachmelenými očima bedlivě pozorují a snaží se odhadnout, zda nejsem jen kdejaký hejsek, který jim šoustá milovanou Vallie a věší jí na nosy bulíky ohledně svatby.

Pan O'Grady nakonec přešel rovnou k věci: „A když se to vy dva chcete vzít?“ Bylo mi jasné, že když odpovím špatně, můžu také na místě vyfasovat jednu do nosu. Došlo mi, že mě otec nenávidí za to, že s jeho malou holčičkou spím, aniž jsem si ji předtím vzal. Ale chápal jsem ho. To nebylo zas tak těžké. A také jsem na ně nešil žádnou boudu. Nikdy jsem se nesnažil nikoho doběhnout - nebo jsem si to alespoň myslel. Tak jsem se zasmál a řekl: „Zítra ráno.“ Smál jsem se

proto, že jsem věděl, že taková odpověď je přesvědčivá, a přitom pro ně bude nepřijatelná. Nemohli ji přijmout, protože všichni jejich přátelé by si mysleli, že Vallie je v tom. Nakonec jsme se dohodli, že svatba bude za dva měsíce, takže bude dost času na formální oznámení a skutečnou rodinnou svatbu. Mně to také vyhovovalo. Nevěděl jsem, zda jsem zamilovaný, či ne. Byl jsem šťastný a to mi stačilo. Už jsem nebyl sám. Začínal jsem svou vlastní historii. Můj život půjde dál. Budu mít rodinu, ženu, děti. Rodina mé ženy se stane i mou rodinou. Usadím se v části města, která se také stane mou. Už nebudu jediná, osamocená jednotka. Svátky a narozeniny se budou slavit. Zkrátka, poprvé v životě budu „normální“. Armáda se v podstatě nepočítala. Následujících deset let jsem pracoval a usazoval se na světě.

Na svatbu jsem mohl pozvat akorát bratra Artieho a pár přátel ze školy. Nikoho dalšího jsem neznal. Byl tu ale jeden problém. Musel jsem Vallii vysvětlit, že moje skutečné jméno není Merlyn. Nebo spíš, že mé původní jméno nebylo Merlyn. Po válce jsem si jméno oficiálně změnil. Musel jsem notáři vysvětlit, že jsem spisovatel a že Merlyn je jméno, pod kterým chci psát. Uvedl jsem jako příklad Marka Twaina. Notář přikývl, jako by znal stovky spisovatelů, kteří udělali totéž.

Pravdou bylo, že v té době pro mě bylo psaní něco mystického. Chtěl jsem být čistý, nespoutaný. Měl jsem strach, že kdyby kdokoliv věděl, kdo skutečně jsem, omezovalo by mě to. Chtěl jsem psát o univerzálních postavách. (Moje první kniha byla silně symbolická.) Chtěl jsem mít dvě zcela nezávislé identity. Práci u domobrany jsem sehnal díky politickým konexím pana O'Gradyho. Stal se ze mě úředník Armádního záložního sboru. Když přišly děti, stala se z manželství nuda, ale pořád jsme byli šťastní. O svátcích jsme obědvali u Valliiny rodiny nebo u mého bratra. Když jsem pracoval v noci, navštěvovala Vallie sousedy v činžáku nebo oni ji. Udělala si hodně přátel. O víkendech k nim chodila na večírky, zatímco já jsem zůstával doma, hlídal děti a pracoval na své knize. Nikdy jsem s ní nešel. Když došlo na ni, aby dělala hostitelku, měl jsem toho plné zuby a myslím, že jsem to nedokázal dost dobře skrýt. Vallii to štválo. Vzpomínám si, jak jsem se šel jednou podívat na děti a už jsem tam zůstal, protože jsem se začel do svého rukopisu. Vallie opustila hosty a šla se za mnou podívat. Nikdy nezapomenu její ublížený pohled, když viděla, jak si čtu a zcela zjevně nemám ani v nejmenším v úmyslu vrátit se k ní a jejím přátelům. Po jedné takové drobné roztržce se mi poprvé udělalo špatně. Probudil jsem se ve dvě ráno a cítil nesnesitelnou bolest v břiše a po celých zádech.

Nemohl jsem si dovolit lékaře, a tak jsem druhého dne šel do nemocnice pro válečné vysloužilce, kde se mnou dělali všelijaké testy a rentgenové snímky po celý týden. Nemohli nic najít, ale měl jsem další záchvat, a tak usoudili na špatný žlučník pouze podle vnějších příznaků.

O týden později jsem byl znova v nemocnici s dalším záchvatem. Napíchali do mě morfium. Dva dny jsem chyběl v práci. Pak, týden před Vánocemi, zrovna když mi končila noční směna (nezmínil jsem se o tom, že jsem si vzal navíc noční práci, abych si něco přivydělal na Vánoce), mě postihl nejsilnější záchvat. Bolest byla k zešílení. Řekl jsem si však, že to zvládnu do nemocnice pro veterány na Dvacáté třetí ulici. Vzal jsem si taxík, který mě vysadil asi půl bloku od hlavního vchodu. Bylo krátce po půlnoci. Sotva taxík odjel, projela mi žaludkem palčivá bolest. Padl jsem na kolena. Bolest se šířila dál, do celých zad. Lehl jsem si na chladný chodník. Kolem nebylo živé duše. Nikdo, kdo by mi mohl pomoci. Vchod do nemocnice byl asi sto kroků ode mě. Byl jsem bolestí naprosto ochromený. Nemohl jsem se ani pohnout. Nebyl jsem dokonce ani vyděšený. Vlastně jsem si přál, abych rovnou umřel a bolest tak přestala. Čerta mi záleželo na ženě, dětech, či bratrovi. Chtěl jsem prostě pryč. Na chvíli jsem si vzpomněl na legendárního Merlina. No, já nebyl žádný zasraný čaroděj. Převaloval jsem se ve snaze utiřit bolest. Přepadl jsem přes okraj chodníku do odtokové strouhy. Oubrník mi sloužil jako polštář.

A tu jsem spatřil vánoční světylka na blízkém obchodě. Bolest maličko ustoupila. Ležel jsem tam a říkal si, že jsem zkurvený zvíře. Ležel jsem tam - já, umělec, jehož první kniha byla vydána a jeden kritik mě nazval géniem a jednou z nadějí americké literatury. Teď jsem tu chcípá v kanále

jako pes. A nebyla to vůbec moje chyba. Stalo se tak jen proto, že jsem neměl žádný prachy v bance. Prostě proto, že nikomu doopravdy nezáleželo na tom, zda žiju nebo ne. To byla celá pravda toho všeho. Sebelítost účinkovala skoro stejně jako morfium.

Nevím, jak dlouho mi trvalo, než jsem se vybabral z kanálku. Nevím, jak dlouho to trvalo, než jsem se doplazel ke vchodu do nemocnice, ale nakonec jsem se ocitl v osvětleném obdélníku. Vzpomínám si na lidi, kteří mě posadili do kolečkového vozíku a odvezli mě na pohotovost. Odpovídal jsem na nějaké otázky a pak jsem byl jako zázrakem v teplé, bílé posteli a cítil se blaženě ospalý, bez bolesti, a věděl jsem, že jsem dostal dávku morfia. Když jsem se probudil, mladý lékař mi zrovna měřil puls. Již dříve mě ošetřoval, a tak jsem věděl, že se jmenuje Cohn. Usmál se na mě, a řekl: „Zavolali vaši ženě. Přejde se na vás podívat, až odvede děti do školy.“ Přikývl jsem a řekl: „Mám za to, že nemohu čekat s tou operací do Vánoc?“ Dr. Cohn se zamyslel a pak povzbudivě řekl: „No, když jste vydržel tak dlouho, proč byste nevydržel do Vánoc? Naplánujeme to na dvacátého sedmého. O Vánocích přijďte a my vás připravíme.“ „OK,“ řekl jsem. Důvěřoval jsem mu. V nemocnici řekl, aby mě ošetřovali jako ambulantního pacienta. Zdálo se, že je tady jediný, kdo mě pochopil, když jsem prohlásil, že si nepřeji operaci dřív než po Vánocích. Vzpomínám si, jak řekl: „Nevím, o co vám jde, ale stojím za vámi.“ Nemohl jsem jim vysvětlovat, že musím do Vánoc pracovat na dvou místech, aby mé děti mohly o Vánocích dostat dárky a nepřestaly věřit v Santa Clause. Nemohl jsem mu vysvětlit, že jsem zcela zodpovědný za svou rodinu a její štěstí a že to je také to jediné, co mám. Vždy si na toho doktora budu pamatovat. Vypadal jako herec z filmu, až na to, že byl tak přirozený a pohodový. Poslal mě domů napumpovaného morfiem. Měl k tomu však své důvody. Pár dní po operaci mi s velikou radostí oznámil: „Poslyšte, jste ještě mladý na problémy se žlučníkem, a vaše testy byly přitom naprosto negativní. Řídili jsme se pouze vašimi příznaky. A skutečně o nic jiného nešlo - pořádné žlučnickové kameny, nic víc. Ale já chtěl vědět, zda v tom není nic jiného. Podíval jsem se opravdu dobře. Až vás pustíme domů, můžete být bez starosti. Jste jako nový.“ V té době mi nedošlo, co tím myslel. Až za rok mi došlo, že se bál, že objeví rakovinný nádor. A proto mě nechtěl operovat pouhý týden před Vánocemi.

(6.)

Jordanovi, Cullymu a Dianě jsem vyprávěl o tom, jak mě můj bratr Artie a moje žena Vallie každý den ve špitále navštěvovali. Jak mě Artie holil a vozil Vallii do nemocnice a z nemocnice, zatímco se Artieho žena starala o mé děti. Viděl jsem, jak se Cully potutelně usmívá.

„OK,“ řekl jsem. „Ta jizva, kterou jsem ti ukázal, je následek po operaci. Po žádném kulometu. Kdybys neměl v hlavě seno, došlo by ti, že bych takový zásah nemohl nikdy přežít.“

Cully se pořád ještě smál: „Napadlo tě někdy, že si to tvůj brácha s tvojí ženou cestou z nemocnice rozdali? Proto jsi ji opustil?“ Rozesmál jsem se na celé kolo a došlo mi, že přišel čas vyprávět jim o Artiem.

„Je to velmi pohledný muž,“ řekl jsem. „Jsme si podobní, ale on je starší.“ Pravdou je, že já jsem taková uhlová skica svého bratra - má ústa jsou příliš tlustá, mé oční důlky jsou příliš vpadlé. Můj nos je příliš velký. Řekl jsem jim, že hlavní důvod, proč jsem si vzal Vallii, byl ten, že to byla jediná z mých dívek, která se nezamílovala do mého bratra.

Můj bratr Artie je neuvěřitelně hezký. Jeho oči jsou jako oči antických soch. Vzpomínám si, jak za ním holky pálily, když jsme oba byli ještě svobodní. Jak kvůli němu ronily slzy a vyhrožovaly sebevraždou. A jak mu to všechno lezlo na nervy. On si totiž vůbec neuvědomoval, co za tím vlastně vězelo. Nikdy si neuvědomil svou krásu. Byl trochu nesvůj pro svou malou postavu,

malé ruce a chodidla. „Zrovna jako dítě,“ řekla jedna dívka zbožně. Nejvíc ale Artieho mučila moc, jakou nad nimi měl. Nakonec to začal nenávidět. Ou, co já bych za to dal, kdyby mě někdy holky milovaly jako jeho. Jak bych si v tom liboval nyní, v té nesmyslné zamilovanosti, která není založena na žádné dobrotě, dobrých povahových vlastnostech, inteligenci, důvtipu, šarmu či něčem podobném. Zkrátka, jak by se mi líbilo být milován způsobem, jakým jsem nikdy milován nebyl. Být milován láskou, o kterou se člověk nemůže sám nijak zasloužit. Stejně jsem měl rád peníze, které jsem vyhrál pouhým štěstím ve hře. Ale Artie začal nosit šaty, které mu nepadly. Oblékal se konzervativně a tak, že mu to neslušelo. Schválně se snažil zakrýt svůj půvab. Dokázal se uvolnit a být svůj jen v přítomnosti lidí, na kterých mu opravdu záleželo a se kterými se cítil v bezpečí. Pro ostatní příležitosti si vypracoval bezbarvou osobnost, která všechny odrazovala. A přesto se dál dostával do potíží. Tak se oženil mlád a stal se z něj možná jediný věrný manžel v New Yorku.

Pracoval jako výzkumný chemik ve federálním úřadu pro výzkum potravin a léčiv. Jeho laborantky a asistentky po něm šilely. Přítelkyni jeho ženy a jejímu manželovi se podařilo získat jeho přátelství. Na dobrých pět let se z nich stali skutečně dobří přátelé. Artie se v jejich přítomnosti přestal mít na pozoru. Důvěřoval jim, byl s nimi sám sebou. Nejlepší přítelkyně jeho ženy se do něj zamilovala, utekla od svého manžela a vykřičela svou lásku do světa. Artie z toho měl spoustu problémů a jeho manželka ho začala podezírat. Tenkrát jsem ho poprvé viděl, jak se na ni hněvá. A Artieho hněv byl nelítostný. Obvinila ho, že s její kamarádkou flirtoval. Řekl jí tím nejledovějším tónem, jaký jsem od něj kdy slyšel: „Jestliže tomu věříš, pak zmiz z mého života.“ To bylo u něj něco tak neobvyklého, že jeho žena téměř omdlela výčitkami svědomí. Myslím si, že tajně doufala, že je vinen, protože by tím oproti němu získala jakousi výhodu. Jinak totiž byla zcela v jeho moci.

Věděla o něm něco, co jsem věděl pouze já a několik jeho nejbližších přátel. Nedokázal snést, když někomu působil bolest - nebo když kdokoliv nebo cokoliv působilo někomu bolest. Nikdy nikoho nehuboval. Právě proto také nenáviděl, že ho ženy tak milují. Byl to smyslný člověk. Mohl by milovat spousty žen a libovat si v tom, ale nikdy by nesnesl jakýkoliv konflikt. Jeho žena mi řekla, že jedinou věc, kterou v jejich vztahu postrádala, byly skutečné hádky. Ne, že by se nikdy nehádali. Koneckonců, byli manželé. Ale všechno to dle jejích slov byly souboje na jednu ránu - ona dorážela a dorážela a on ji usadil jedinou chladnou poznámkou tak zničující, že rázem přestala a propukla v pláč.

Se mnou byl však jiný. Byl starší a choval se ke mně jako k malému bratříčkovi. A on mě znal. Rozuměl mi líp než moje žena. Nikdy se na mě nerozhněval.

Dva týdny trvalo, než jsem se po operaci zotavil natolik, abych mohl jít domů. Poslední den jsem se rozloučil s doktorem Cohnem a on mi popřál hodně štěstí.

Sestra mi přinesla mé šaty a řekla, že než opustím nemocnici, musím podepsat jakési papíry. Doprovodila mě do kanceláře. Bylo mi nanic z toho, že mě nikdo nepřišel doprovodit domů. Žádný z mých přátel, nikdo z mé rodiny, ani Artie. Jasně, nevěděli, že půjdu domů sám. Cítil jsem se jak malé děcko - nikdo mě nemá rád. Bylo v pořádku, abych po tak těžké operaci jel domů sám a metrem?

Co když se mi udělá špatně? Co když omdlím? Bože, bylo mi nanic.

Pak jsem se rozchechtal. Protože k ničemu jsem byl akorát já. Artie se mě totiž ptal, kdo mě vezme domů. Řekl jsem mu, že Valerie. Valerii jsem řekl, ať si nedělá starosti, že si vezmu taxík, když to Artiemu nevyjde. Takže měla za to, že jsem domluvený s Artiem. Mí přátelé samozřejmě předpokládali, že mě vezme domů někdo z rodiny. Věci se měly tak, že jsem prostě chtěl mít na někoho vztek. Vlastně na všechny. Ale někdo to měl vědět. Vždy jsem si zakládal na tom, že jsem soběstačný, že nepotřebuji nikoho, kdo by se o mě staral, že si vystačím sám se sebou. V tom jediném okamžiku mě však zachvátil nesmírný stesk.

A tak, když jsem vešel zpět do svého pokoje a spatřil tam Artieho, který již držel v ruce můj kufřík, měl jsem slzy na krajíčku. Nálada se mi okamžitě pozvedla, já k němu běžel a objal ho, což bylo něco, co jsem do té doby ještě nikdy neudělal. Pak jsem se šťastně zeptal: „Jak jsi k čertu věděl, že dneska odcházím ze špitálu?“ Artie se na mě smutně usmál: „Ty vole, volal jsem Valeriei. Řekla, že měla za to, že tě vyzvednu v nemocnici. Prý jsi jí to tak řekl.“ „Nikdy jsem jí nic takového neřekl,“ ohradil jsem se. „Ale no tak,“ pravil Artie. Vzal mě pod paží a vedl mě ven. „Já znám tvůj styl. To ale není fér vůči lidem, kterým na tobě záleží. To, co děláš, není vůči nim fér.“ Nepromluvil jsem, dokud jsme neopustili nemocniční budovu a neseděli v jeho autě. „Řekl jsem Vallii, že možná přijdeš,“ řekl jsem. „Nechtěl jsem, aby s tím měla starosti.“ Artie teď řídil v hustém provozu, a tak se na mě nemohl podívat. Mluvil tiše a rozumně: „Nemůžeš Vallii dělat to, co jí děláš. Já to snesu, ale Vallie ne.“ Znal mě jako nikdo jiný. Nemusel jsem mu vysvětlovat, že jsem se cítil jako zasraná nula. Nedostatečný úspěch v mojí umělecké dráze se na mně podepsal. Poznamenal mě, pocit studu, že jsem nedokázal zabezpečit svou rodinu. Nedokázal jsem nikoho požádat, aby pro mě něco udělal. Prostě jsem nedokázal nikoho požádat, aby mě odvezl domů z nemocnice. Dokonce ani svou ženu ne. Když jsme dorazili domů, Vallie nás už čekala. Když mě líbala, měla ve tváři poplašený, starostlivý výraz. Všichni tři jsme v kuchyni popíjeli kávu. Vallie si přisedla hned ke mně a dotýkala se mě. „To nechápu,“ řekla, „proč jsi mi něco neřekl?“ „Protože si chtěl hrát na hrdinu,“ řekl Artie, aby to nějak ukončil. Dobře věděl, že si nepřeji, aby jí došlo, jak jsem na tom psychicky zle. Myslím, že i on si myslel, že by ji to příliš vzalo. A kromě toho mi stále věřil. Věděl, že se mi zase podaří postavit se na nohy. Že budu zase v pohodě. Každý se někdy položí. Co na tom, k čertu. Dokonce i hrdina se časem unaví. Když jsme dopili kávu, Artie odešel. Poděkoval jsem mu a on mi věnoval sardonický úsměv. Bylo mi však jasné, že o mě má starost. Postřehl jsem v jeho tváři napjatý výraz. Život ho začínal unavovat. Po jeho odchodu mě Vallie přiměla, abych si lehl a odpočíval. Pomáhala mi svléknout se a pak si lehla vedle mě. I ona byla nahá.

Okamžitě jsem usnul. Bylo mi dobře. Dotek jejího teplého těla, její ruce, kterým jsem důvěřoval, její věrná ústa a oči a vlasy dokázaly udělat ze spánku sladkou svatyní, jaké nebylo možno dosáhnout žádnou z farmaceutických drog. Když jsem se vzbudil, byla pryč. Slyšel jsem její hlas přicházet z kuchyně spolu s hlasy dětí, které se vrátily ze školy. Měl jsem pocit, že všechno tu má svou cenu, všechno tu za něco stojí. Ženy pro mě znamenaly útočiště, kterých jsem užíval, pravda, sobecky, ale díky jimž jsem dokázal překonat vše ostatní. Jak bych mohl já nebo kterýkoliv jiný muž přežít všechny ty každodenní porážky, nebýt takového útočiště. Bože, přicházel jsem domů, vztekly na svou práci, ustaraní k smrti kvůli dluhům, jistý svou konečnou porážkou, protože ze mě nikdy nebude úspěšný spisovatel. A veškerá ta bolest se rázem ztratila, protože mě čekala večere s rodinou. V noci jsem dětem vyprávěl pohádky a pak mě čekalo naprosto uspokojujivé a upřímné milování se ženou. A to mi připadalo jako zázrak. A tím skutečným zázrakem bylo pochopitelně to, že jsem tu nebyl jen já a Vallie, ale nesčetné milióny jiných mužů a jejich žen a dětí. A tak tomu bylo po tisíce let. Kdyby to všechno zmizelo - co by drželo lidi pohromadě? Co na tom, že to nebyla vždy láska a že to někdy byla dokonce čistá nenávisť. Měl jsem nyní svou vlastní historii. A pak to všechno šlo stejně k čertu.

Ve Vegas jsem to všechno vyprávěl útržkovitě. Někdy nad sklenkou v baru, jindy u půlnoční večere v kavárně. Když jsem skončil, Cully se mě zeptal: „No, ale pořád ještě nevíme, proč jsi opustil svou ženu.“ Jordan na něj pohlédl s lehkým opovržením. Jordan už ušel zbytek cesty a byl daleko za mnou. „Já jsem neopustil svou ženu a děti,“ namítl jsem. „Každý den jim píšu. Někdy ráno mám pocit, že jdu domů a stačí naskočit na letadlo.“ „Opravdu?“ zeptal se Jordan. Nemyslel to sardonicky. Opravdu ho to zajímalo.

Diana neřekla nic. Málokdy něco řekla. Nyní mi však položila ruku na koleno, pohladila mě a řekla: „Já ti věřím.“ Cully se jí otázel: „Kde se to v tobě bere, že někomu věříš?“ „Většina chlapů nestojí za nic,“ odpověděla Diana. „Ale Marilyn takový není. Alespoň zatím.“ „Díky,“ řekl jsem.

„Jednou takový budeš,“ pronesla Diana ledově. Nemohl jsem si odpustit: „A co Jordan?“ Věděl jsem, že byla do Jordana zamilovaná. I Cully to věděl. Jordan to nevěděl, protože to nechtěl vědět a bylo mu to jedno. Nyní však otočil k Dianě svou zdvořile zvědavou tvář, jako by ho skutečně zajímalo její mínění. Tu noc vypadal opravdu hrozně. Lícni kosti mu začaly prosvítat skrz kůži jako dvě chorobně bílé plošky. „Ne, ty ne,“ podívala se na něj, avšak Jordan se od ní odvrátil.

Nechtěl nic takového poslouchat.

Cully, který byl pořád v takové pohodě a tak roztomilý, byl nakonec poslední, kdo se uvolil vyprávět svůj příběh. A pak, stejně jako my ostatní, si jeho podstatnou část nechal pro sebe. Já jsem se ji dozvěděl až o mnoho let později. Předložil nám však pravý obrázek svého charakteru, nebo to tak alespoň vypadalo. Všichni jsme věděli, že je v jakémsi tajemném spolku s vedením hotelu a jeho majitelem Groneveltem. Bylo však také jasné, že je skutečným notorickým hráčem a jakýmsi typem dobrodruha. Jordan nenašel v Cullym žádné zvláštní zalíbení. Já musím připustit, že já ano. Vše, co vybočuje jakýmkoliv způsobem z normálu nebo je karikaturou něčeho, mě automaticky přitahuje. Nedělal jsem žádné morální závěry. Cítil jsem, že jsem nad to povznesen. Prostě jsem jen naslouchal.

Cully byl skutečně ponaučením. A inspirací. Nikdo na něj nikdy nevyzrál. On vyzrál na ostatní. Měl instinkt, jak přežít. Bažil po životě a jeho živočišnost a životaschopnost byla založena na nemorálnosti a naprosté absenci všech etických principů. A přesto byl neobyčejně příjemný. Mohla s ním být i zábava. Zajímal se o všechno a s ženami navazoval vztahy naprosto nesentimentálním, realistickým způsobem, který se ženám líbil. Přestože byl věčně bez peněz, dokázal dostat do postele kteroukoliv z show girls, zaměstnaných v hotelu, prostým romantickým blábolním. A když to nestačilo, použil svého triku s kožichy.

To bylo něco opravdu slizkého. Vzal holku do kožešnictví, které patřilo jeho příteli. O tom ovšem neměla holka ani páru. Cully požádal majitele, aby ukázal dívce ty nejlepší kožichy. Nechal si je všechny rozložit na podlaze tak, aby si mohla vybrat ten nejlepší. Když si vybrala, majitel jí vzal míru a řekl, že kožich bude pro ni upraven za dva týdny. Cully pak podepsal šek na dva tisíce dolarů jako zálohu a řekl majiteli, ať vydá kožich dívce a jemu pošle účet. Stvrzenku dal jí.

Večer pak vzal Cully holku na večeři a pak ji nechal párkrát vsadit v ruletě. Pak ji vzal k sobě na pokoj, což, jak říkal, nemohla nikdy odmítnout, protože měla v peněžence stvrzenku na dva tisíce dolarů. A jelikož ji Cully tak šíleně miloval, pak na tom nebylo nic zlého, ne? Kožich sám o sobě by možná nestačil. Cullyho láska sama o sobě by asi také byla málo. Ale obě tyto věci dohromady, vysvětloval Cully, to byla neodolatelná směs. Je jasné, že holka kožich vícekrát neviděla. Dříve než uplynuly dva týdny, vyprovokoval Cully hádku a s dívkou se rozešel. A ani jednou, povídal Cully, se nestalo, že mu holka vrátila stvrzenku. Kdepak. Každá okamžitě pelášila do obchodu, aby si vyzvedla buď kožich, nebo alespoň vybrala zálohu. Majitel jí však samozřejmě oznámil, že Cully již zakázku zrušil a zálohu si vzal zpět. Jeho odměnou byla tu a tam některá z Cullyho odvržených milenek. Další boudu měl Cully speciálně pro příležitostné kurvičky z tanečního souboru. Několikrát po sobě je vzal na skleničku a přitom s neuvěřitelně soustrastným výrazem naslouchal jejich trablům a potížím. Při tom se ani jednou o nic nepokusil. Potom - asi tak třetí večer - když došel k závěru, že čas dostatečně uzrál, vytáhl před nimi stodolarovou bankovku, strčil ji do obálky a obálku si vložil do náprsní kapsy. Na to prohodil:

„Podívej, zpravidla to nedělám, ale ty se mi opravdu líbíš. Pojd'me, uděláme si pohodlí u mě v pokoji a já ti pak dám tohle na taxík.“ Dívka trochu protestovala. Chtěla kilíčko, ale zároveň nechtěla vypadat jako děvka. Cully na ni tedy vybalil svůj šarm: „Hele, bude pozdě, až se budeš vracet. Proč bys měla platit taxík domů? To je to nejlepší, co pro tebe mohu udělat. A opravdu tě mám rád. Co je na tom špatného?“ Pak vytáhl obálku a podal ji dívce. Ona ji rychle schovala do kabelky. On ji okamžitě doprovodil do svého pokoje, kde ji několikrát přeráz, než ji nechal odejít.

Pak došlo, jak říkal, na tu největší švandu. Děvče ve výtahu lačně otevřelo obálku a ke svému úžasu našlo pouze pětku. Cully měl totiž přirozeně v saku obálky dvě.

Velmi často vyjela holka výtahem zase nahoru a začala bušit Cullymu na dveře. Ten si však zalezl do koupelny a pustil kohoutky naplno, aby tak přehlušil rámus. V klidu se holil a čekal, až to holku přestane bavit. Nebo, když se jednalo o stydlivější a méně zkušenou dívku, zavolala mu z recepce telefonem, že se možná spletl a dal do obálky pouze deset dolarů místo stovky.

To se Cullymu líbilo. Odpovídal: „Jo, to je pravda. Kolik může stát taxík? Dva, tři dolary? Ale chtěl jsem mít jistotu, že to bude stačit, tak jsem ti dal deset.“ Dívka řekla: „Ale já jsem viděla, jak jsi dával do obálky stovku.“ Na to se Cully „spravedlivě“ rozhorlil: „Cože? Sto dolarů za taxík? Jsi snad nějaká zatracená kurva? Ještě nikdy v životě jsem si nenajal kurvu. Poslyš, já myslel, že jsi fajn holka. Opravdu ses mi líbila. A teď jsi to takhle pohnojila. Víš co, už mi raději víckrát nevolej.“ A někdy, když si byl jist, že mu to projde, řekl jen: „Ne, ne, zlatíčko, to ty ses spletla.“ A na to ji pozval na další číslo. Některé holky uvěřily, že se skutečně jednalo o nedorozumění, nebo, jak Cully chytré nadhodil, připustily, že se jednalo o jejich omyl, aby nevypadaly hloupě. Některé z nich dokonce souhlasily s další schůzkou, aby dokázaly, že opravdu nejsou žádné kurvy a nešly s ním do postele pro mizerných sto babek.

Nic z toho přitom Cully nedělal proto, aby ušetřil peníze. Ty, co měl, stejně prohrál. Dělal to pro pocit moci. Líbilo se mu, že může „mávat“ hezkýma holkama. Nejvíc ze všech ho přitahovaly dívky, které se těšily reputaci, že jdou jen s tím, kdo se jim opravdu líbí.

Když bylo děvče opravdu upejpavé, Cully začal být rafinovanější. Snažil se jim nasadit brouka do hlavy, krmil je neobvyklými komplimenty. Vykládal o sobě, že se nedokáže sexuálně vzrušit, pokud nemá dotyčnou dívku skutečně rád a pokud ji opravdu důvěrně nezná. Posílal jim drobné dárečky, dával jim dvacky na taxík. Ale některé chytré holky byly nadále neústupné. Tu Cully přeladil na jinou vlnu. Začal jim vykládat o jakémsi svém tajemném příteli, který je velmi bohatý a je tím nejlepším člověkem na světě. Stará se o ženy jen z čirého přátelství a nikdy se nesnaží dostat je do postele. Tento přítel prý s nimi půjde někdy na večeři. A Cully skutečně přivedl nějakého svého zámožného přítele - obvykle hráče s velkým oděvním podnikem v New Yorku nebo půjčovnou aut v Chicagu. Cully přesvědčil dívku, ať jde na večeři pouze s jeho přítelem. Holka neměla co ztratit. Čekala ji pouze večeře zdarma s příjemným, bohatým mužem.

Tak spolu šli na večeři. Boháč jí věnoval pár set dolarů nebo jí druhý den poslal drahý dárek. Celou dobu se přitom choval velmi galantně a nebyl ani trochu vlezlý. Byl zde však příslib kožichu, aut a diamantových prstenů v budoucnosti. Holka nakonec skončila v jeho posteli. Pak, když se boháč ztratil ze scény, spadla zhrzená dívka Cullymu do náruče za jízdné na taxík. Cully neznal slitování. Zastával názor, že všechny ženy, které nejsou vdané, jsou všechno děvky, kterým jde jen o to jít z podvodu do podvodu včetně opravdové lásky, a že každý muž má právo oplácet jim jejich úskoky stejnou mincí. Nepatrnou lítost dal najevo jen tehdy, když mu děvče nepřišlo ani bouchat na dveře, ani mu nezavolalo z recepce. Tehdy věděl, že se jednalo o slušné děvče, které se cítilo ponížené a podvedené. Někdy takovou dívku vyhledal, a když potřebovala peníze na nájem nebo tak, zavolal jí, že to byl jen hloupý žert a šouplul jí stovku nebo dvě.

A pro Cullyho to skutečně byl všechno jen žert. Něco, co pak s oblibou vyprávěl svým zlodějským kamarádům, flákačům a hráčům. Ti všichni se tím výborně bavili a blahopřáli mu k jeho prohnanosti. Všichni tihle budižkničemové považovali ženy za nepřátele. Ano, za skutečné nepřátele. Potřebovali je, protože měly to, bez čeho se nedokázali obejít. Nelíbila se jim však cena, kterou za to bylo třeba platit - peníze, čas, pozornost. Potřebovali společnost žen, potřebovali jejich něhu. Zaplatili tisíce dolarů za letenku, aby si mohli vyrazit s holkou do Londýna, jen aby byli s ní. Ale to bylo v pohodě. Koneckonců, ubohé kotě se muselo sbalit a jet. Vydělávalo peníze. Muselo být kdykoliv připraveno k rychlému přefiknutí nebo kuřbě před obědem. Bez předehry a jakýchkoliv cirátů. Žádný cavyky. To především. Tady máš, vem si můjho ptáka. Hezky se s ním

mazli. Je jedno, jestli mě miluješ nebo ne. Co je mi do toho, že jsi ještě nejedla. Co je mi do toho, že bys ses chtěla rozhlídnout kolem. Co je mi do toho, že se ti chce spát. Později, teď ne. Ne dnes, ne tento týden, možná po Vánocích. Teď chci tohle. Rychlou a uspokojivou službu. Jsme velcí hráči, chceme první třídu. Cullyho zálety mi připadaly neobyčejně zlomyslné, ale ženy ho měly rády. Rozhodně o moc víc než jiné muže. Vypadalo to, jako že ho chápou, jsou jim jasné jeho triky, ale lichotí jim, že si s tím dá takovou práci. Některé z holek, které takto podvedl, se časem staly jeho dobrými přítelkyněmi, které byly vždy připraveny si s ním zašoustat, když se cítil osamělý. Panebože, jednou onemocněl a celá armáda lascivních vlaštovek ho přišla obletovat do jeho hotelového pokoje. Koupaly ho, krmily a nakonec ho vykourily, aby se ujistily, že je dostatečně uvolněný, aby mohl v noci dobře spát. Cully se na ženu jen zřídka kdy rozhněval. Tehdy ucedil s hlubokým opovržením: „Dej si vodchod.“ Řekl-li tohle, mělo to vždy zdrcující účinek. Možná to bylo tím náhlým přechodem od nadměrné úcty a sympatie, kterou jim prokazoval, k totální nevráživosti. Možná to však bylo tím, že dívka neviděla žádný důvod, proč je na ni najednou tak ošklivý. Nebo to možná používal jen naprosto surově k tomu, aby šokoval tam, kde nezabíraly galantnost a šarm.

Přesto všechno byl Cully hluboce zasažen Jordanovou smrtí. Měl na Jordana šílený vztek. Pochopil jeho sebevraždu jako osobní urážku. Nahlas se vztekal, že nedostal slíbených dvacet táců, ale mně bylo jasné, že o to mu ve skutečnosti nejde. O pár dní později jsem přišel do kasina a zastihl ho, jak rozdává karty u blackjacku v barvách podniku. Dostal práci a nechal hraní. Nechtělo se mi věřit, že to myslí vážně. Ale myslel. Připadalo mi to, jako by vstoupil do kláštera.

(7.)

Týden po Jordanově smrti jsem vypadl z Vegas, dle mého přesvědčení navždy, a vrátil se do New Yorku. Cully mě doprovodil na letiště. Zbyla nám chvilka času, a tak jsme si spolu dali kávu. Překvapilo mě, jak upřímně byl Cully pohnutý mým odjezdem. „Vrátíš se,“ řekl. „Všichni se vrací do Vegas. A já tu budu. Skvěle si to tu užijeme.“ „Chudák Jordan,“ poznamenal jsem.

„Jo,“ přikývl Cully. „Za celý život nedokážu něco takového pochopit. Proč to udělal? Proč to k čertu udělal?“ „Nikdy nevypadal šťastně,“ řekl jsem já. Když ohlásili můj let, podali jsme si ruce. „Až ti bude doma všechno padat na hlavu, zavolej,“ řekl na rozloučenou Cully. „Já tě z toho dostanu.“ Dokonce mě objal. „Ty jsi muž činu,“ dodal. „Vždy budeš mužem činu. Proto půjdeš z průšvihů do průšvihů.“

Zavolej.“

Vůbec jsem mu nevěřil, že to myslí upřímně. O čtyři roky později jsem však lítal v obrovském maléru a velká porota se mě chystala odsoudit. Tehdy jsem zavolał Cullymu, který byl v té době na vrcholu své kariéry. Okamžitě přiletěl do New Yorku, aby mi pomohl.

(8.)

Můj tryskáč se z denního světla na západě vnořil to noční tmy na východě. Vůbec jsem se netěšil na okamžik, kdy stanu tvář v tvář Artiemu a on mě naloží do auta a odveze domů do Bronxu, kde na mě čeká moje žena a tři děti. Naštěstí jsem pro ně měl dárky. Pro děti miniaturní hrací automaty a pro Valerii prsten s perlou, který mě stál dvě stě dolarů. Prodavačka v dárkovém obchodu hotelu Xanadu za něj chtěla pět set, ale Cullymu se podařilo vymámit speciální slevu.

Neodvažoval jsem se však pomyslet na ten okamžik, kdy budu muset projít dveřmi svého bytu a pohlédnout své ženě do očí. Cítil jsem se příliš provinile. Báł jsem se scény, která mě čekala s Valerií. Tak jsem raději myslel na to, co se seběhlo ve Vegas. Myslel jsem na Jordana. Jeho smrt mě neskličovala. Koneckonců, znal jsem ho pouhé tři týdny a vlastně jsem o něm nic nevěděł. Ale co, ptal jsem se sám sebe, bylo na jeho žalu tak dojemné? Na žalu, jaký jsem já dosud nepoznal, a doufal jsem, že ho také nikdy nepoznám. Od začátku jsem ho podezíral, studoval jsem ho jako

nějaký šachový problém. Byl to muž, který žil normálním, šťastným rodinným životem. Měl šťastné dětství. Občas mluvil o tom, jak šťastný byl jako dítě. Šťastná svatba. Dobrý život. Všechno mu vycházelo až do toho posledního roku. Proč se z toho nedokázal zvetit? Jednou řekl, změna nebo smrt. Takový byl život. A on se jednoduše odmítl změnit. Byla to jeho chyba. Během oněch tří týdnů jeho tvář pohlubla, jako by se jeho lícní kosti chtěly prořezat na povrch a být něčím na způsob varování. A jeho tělo se za tu krátkou dobu znepokojivě srazilo. Nic však neprozradilo jeho skutečnou touhu. Když jsem se tím teď znova probíral, došel jsem k závěru, že vše, co řekl nebo udělal, mělo sloužit pouze ke zmatení mé osoby. Když jsem odmítl, aby mě, Cullyho a Dianu založil, bylo to jen proto, abych dokázal, že ho mám opravdu rád. Myslel jsem, že mu to pomůže. Ale on už ztratil schopnost toho, co Jane Austenová nazývala „blahodárným citem“. Myslím, že považoval své zoufalství, či co to bylo, za něco nepatřičného. Byl to řádný, poctivý Američan. Ztratil víru v život a považoval to za něco nečestného. Jeho žena ho zabila. Příliš jednoduché. Jeho dětství, jeho matka, jeho otec, jeho děti? I když se vaše rány z dětství zhojí, vaše zranitelnost se tím nezmenší. Věk není žádná zbraň vůči depresi. Stejně jako Jordan i já jsem utekl do Vegas z dětského pocitu zrady. Má žena mi stála po boku pět let, zatímco já pracoval na své knize, a na nic si nestěžovala. Nebyla dvakrát šťastná, ale alespoň jsem byl v noci doma. Když byl můj první román odmítnut a mně z toho krvácelo srdce, řekla hořce: „Já jsem věděla, že se ti nikdy nepodaří to prodat.“ To mě omráčilo. Cožpak necítila, jak mi je? Byly to ty nejhorší dny mého života a já ji v té době miloval jako nikoho na světě. Snažil jsem se jí to vysvětlit. Byla to dobrá kniha. Pouze končila tragicky a vydavatel chtěl, abych konec změnil. Odmítl jsem. (Byl jsem na to pyšný a měl jsem pravdu. Vždy jsem měl pravdu ohledně své práce. Opravdu.) Myslel jsem, že na mě má žena bude pyšná. To jenom dokazuje, jací jsou spisovatelé pitomci. Byla vzteky bez sebe. Živořili jsme, topili se v dluzích a co já, kurva, s tím? Kdo jsem si, kurva, myslel, že jsem? (Ne těmito slovy. Ona by nikdy nevypustila z úst něco takového jako „kurva“.) Prostě sebrala děti a vypadla z domu. Vrátila se, až byl čas vařit večeři. A to chtěla být kdysi spisovatelkou. Můj tchán nám pomohl. Jednoho dne jsme se však potkali před knižním bazarem, odkud jsem vycházel s náručí plnou knih. On se právě vracel z úřadu a vypadal utahaně a přetaženě. Byl krásný, slunný jarní den. Já jsem celý zářil očekáváním, až se pustím do čtení dobrot pod paží. Tchána to namíchlo. „Bože,“ prohlásil. „Já myslel, že píšeš knihu. A ty jenom tak promrdáváš čas.“ On dokázal takové slovo vyslovit velice dobře. O pár let později se mi knihu podařilo udat. Měla slušný ohlas, ale hodilo to jen pár tisícovek. Můj tchán, místo aby mi poblahopřál, řekl: „No, žádný prachy z toho nejsou. Pět let dřiny. Teď se hezky starej, abys uživil rodinu.“ Při hazardu ve Vegas jsem si to srovnal v hlavě. Proč by k čertu měli mít ke mně nějaké sympatie. Proč by je mělo zajímat to moje koketování s uměním? Proč by se měli o něco takového starat? Měli naprostou pravdu. Ale já už k nim nikdy necítil to, co dřív. Jediný, kdo mi rozuměl, byl můj bratr Artie. A přesto jsem měl pocit, že v posledních letech byl mnou i on poněkud zklamán. Snažil se to však nedávat najevo. Nikdy v životě mi nikdo nebyl blíž než on. Alespoň než se oženil.

V myšlenkách jsem se opět zalekl návratu domů a vrátil se raději do Vegas. Cully nikdy nemluvil o sobě, přestože jsem se ho neustále vyptával. Byl ochoten mluvit o svém současném životě, ale jen málo toho prozradil o své minulosti. A legrační na tom bylo to, že já jako bych byl jediný, kdo se o to zajímá. Jordan a Cully se málokdy na něco zeptali. Kdyby se byli zeptali, asi bych jim toho o sobě řekl víc.

Přestože jsme já a Artie vyrůstali v sirotčinci, nebylo to rozhodně horší, ba s největší pravděpodobností to bylo podstatně lepší než ve vojenských školách a všelijakých těch internátech, kam rodiče posílají své děti, aby od nich měli pokoj. Artie byl můj starší bratr, ale já byl vždy větší a silnější, co se fyzických vlastností týče. Mentálně byl neústupný jako nikdo a podstatně čestnější než já. Fascinovala ho věda, zatímco já miloval fantazii. On četl knihy o chemii a matematice a řešil šachové problémy. Naučil mě hrát šachy, ale já na to nikdy neměl dostatečnou trpělivost.

Nebylo to jako hazard. Četl jsem romány. Dumase, Dickense, Sabatiniho, Hemingwaye, Fitzgeralda a později Joyce, Kafku a Dostojevského.

Přísahal bych, že to, že jsem byl sirotek, nemělo žádný vliv na mou povahu. Byl jsem prostě jako každé jiné dítě. Později by do nás dvou nikdo neřekl, že jsme nikdy nepoznali své rodiče. Jedinou nepřírozenou věcí bylo, že jsme s Artiem nebyli jako bratři, ale spíš jsme si byli navzájem otcem i matkou. Tak jak tak jsme z útulku odešli před dvacítkou. Artie si našel práci a byt a já šel s ním. Artie se zamiloval a to byl čas, abych zmizel ze scény. Vstoupil jsem do armády a odešel do války. Když jsem se za pět let vrátil, stali se z nás dvou zase bratři. On byl nyní otcem rodiny a já byl válečný veterán. A tak to zůstalo. Na to, že jsme vyrůstali jako sirotci, jsem si pak vzpomněl už jen jednou, a to když jsem se u Artieho zdržel jednou déle do noci a jeho žena již byla ospalá a šla si lehnout. Políbila Artieho na dobrou noc a opustila nás. A mě tehdy napadlo, že Artie a já jsme něco extra. Jako děti nás nikdy nikdo nepolíbil na dobrou noc. Ale ve skutečnosti jsme ani jeden v tom útulku nežili. Oběma se nám podařilo uniknout prostřednictvím knih. Já měl nejraději ze všeho pověst o králi Artušovi a rytířích Kulatého stolu. Přečetl jsem všechny dostupné verze i původní Maloryho podání. A myslím, že bylo samozřejmé, že jsem si krále Artuše představoval jako svého bratra Artieho. Měli stejná jména a v mé dětské mysli měli také stejnou dobrou povahu. Nikdy jsem se však neztotožnil s žádným z rytířů, ani s Lancelotem ne. Z nějakého důvodu mi připadali hloupí. A ani jako dítě mě nezajímal svatý grál. Nechtěl jsem být Galahadem.

Zamiloval jsem si však Merlina. Jeho důmyslnou magii, jeho přeměny v sokola a jiná zvířata. Jeho mizení a zjevování se. Jeho dlouhé absence. Nejvíce ze všeho se mi líbilo, jak řekl Artušovi, že už nemůže být nadále královou pravou rukou. A ten důvod. Merlin se zamiloval do dívky a naučil ji svá kouzla. A ona Merlina zradila a použila jeho čar proti němu. A tak byl uvězněn do podzemní jeskyně na tisíc let, než síla kouzla pominula. A pak se mohl znova vrátit na svět. To byl, panečku, nějaký milovník, to byl nějaký čaroděj. Přežil je všechny. A tak jsem se jako dítě snažil být svému bratru Artiemu Merlinem. A když jsme opustili útulek, změnili jsme si příjmení na Merlyn. Ale už jsme nikdy nemluvili o tom, že jsme byli sirotci. Ani mezi sebou, ani před ostatními.

Letadlo začalo klesat. Vegas bylo mým Camelotem - ironie, kterou mohl velký Merlin snadno vysvětlit. Nyní jsem se vracel do reality. Čekalo mě vysvětlování bratrovi a ženě. Posbíral jsem balíčky s dárky a chystal se k výstupu. (9.)

Nakonec to všechno bylo docela snadné. Artie se mě vůbec nevyptával, proč jsem zdrhnul od ženy a dětí. Měl nové auto, obrovského kombíka, a povídal, že jeho žena už je zase těhotná. To bude jejich čtvrté dítě. Blahopřál jsem mu k nastávajícímu otcovství. V duchu jsem si řekl, že bych měl jeho ženě poslat druhý den květiny, ale vzápětí jsem tu myšlenku zaplašil. Nemůžete posílat květiny ženě, jejímuž muži dlužíte tisíce dolarů. Zvláště když se dá očekávat, že si od něj v dohledné době budete muset zase vypůjčit. Artiemu by to nevadilo, ale jeho ženě by se to mohlo zdát podivné.

Po cestě do bytovek v Bronxu jsem se Artieho zeptal také na zásadní otázku: „Jak to bere Vallie?“ „Rozumí,“ odvětil Artie. „Nijak nevyšiluje. Ráda tě uvidí. Podívej, není tak snadné tě pochopit. A každý den jsi jí psal. Několikrát jsi jí telefonoval. Prostě jsi potřeboval pauzu.“ Říkal to tak, aby to znělo normálně. Viděl jsem však na něm, že můj měsíční úprk ho vystrašil. Skutečně si o mě dělal starosti. A to už jsme přijížděli k sídlišti, které mě vždy přivádělo k depresi. Byla to ohromná plocha zastavěná vysokými šestihrany, které tu nechala vláda postavit pro chudé lidi. Měl jsem tam pětipokojový byt za padesát babek měsíčně včetně inkasa. Prvních pár let to docela šlo. Bylo to postaveno za vládní peníze a nájemníci se střídali. Původní nájemníci byli chudí dřiči, kteří se však časem vypracovali a přestěhovali se do vlastních rodinných domů. Nyní jsme se dostali mezi skalní nuzáky, kteří se nezmohli na lepší byt nebo o to nestáli. Byli mezi nimi narkomani, alkoholici, rozvrácené rodiny na sociální podpoře. Většina z těchto nových sousedů byli černoši, a

tak měla Vallie pocit, že si nemůže na nic stěžovat, aby ji někdo nenařkl, že je rasistka. Bylo mi ovšem jasné, že odtud budeme muset co nejdřív vypadnout, že se budeme muset přestěhovat do bělošské oblasti. Neměl jsem zájem zůstat třet v dalším chudobinci. Bylo mi ukradený, jestli to někomu bude připadat rasistické. Jediné, co jsem věděl, bylo, že jsem se ocitl mezi lidmi, kterým nešla pod nos barva mojí kůže a kteří měli zpravidla jen velice málo co ztratit, ať dělali cokoli. Zdravý rozum mi říkal, že je to situace poněkud nebezpečná. A že se to bude zhoršovat. Neměl jsem dvakrát v oblíbě ani bílé lidi, tak proč bych měl být odvázanější z černochů? A bylo samozřejmé, že Valliini rodiče byli ochotni složit za nás zálohu na dům. Ale od nich jsem peníze vzít nechtěl. Bral jsem peníze jediné od bráchy. Šťastlivec Artie. Auto zastavilo. „Pojď dovnitř, odpočín si a dej si s náma kafe,“ navrhl jsem.

„Musím domů,“ řekl Artie. „Kromě toho nejsem dvakrát zvědavý na nadcházející scénu. Běž a postav se k tomu jako chlap.“ Natáhl jsem se na zadní sedadlo pro svůj kufřík. „OK,“ řekl jsem. „Díky moc za odvoz. Brzy se u tebe zastavím.“ „OK,“ přikývl Artie. „Opravdu máš dost peněz?“ „Říkal jsem ti, že jsem se vrátil jako vítěz.“ „No jo, čaroděj Merlyn.“ Oba jsme se zasmáli. Odkráčel jsem po cestičce ke dveřím svého bytu. Čekal jsem, že zaslechnu bublání jeho motoru, ale myslím, že čekal, až vejdu dovnitř. Neohlížel jsem se. Měl jsem svůj klíč, ale zaklepal jsem. Sám nevím proč. Skoro jako bych neměl právo klíč použít. Když Vallie otevřela, čekala, až vejdu do kuchyně a odložím kufr. Pak mě objala. Byla velmi tichá, velmi bledá, velmi zaražená. Letmo jsme se políbili, jako by naše první odloučení po tolika letech manželství nebylo nic moc.

„Děti na tebe chtěly počkat,“ řekla Vallie. „Ale bylo už pozdě.“

Uvidíš je zítra, než půjdou do školy.“

„OK,“ řekl jsem. Chtělo se mi jít se na ně podívat, ale měl jsem strach, že bych je vzbudil a ony by nechtěly znova usnout a Vallii by to utahalo. Vypadala teď velice unaveně. Odnosl jsem kufr do naší ložnice a ona šla za mnou. Začala vybalovat a já se posadil na postel. Díval jsem se na ni. Počínala si velice zručně. Vzala balíčky, které odhadla jako dárky, a odložila je do skříně. Špinavé prádlo roztřídila na hromady pro praní a do čistírny. Pak je odnesla do koupelny a naházela do košů. Nevycházela. Šel jsem tedy za ní. Opírala se o zeď a plakala.

„Opustil jsi mě,“ vzlykla. A já se zasmál. Nebyla to totiž pravda a nebylo to to pravé, co měla říct. Mohla být jízlivá nebo dojemná nebo výmluvná, ale ona prostě jen tak beze všech příkras řekla, co cítila. Stejně jako psávala své povídky ve škole. A protože byla tak upřímná, zasmál jsem se. A možná jsem se zasmál také proto, že mi došlo, že ji zvládnu a patrně zvládnu i celou situaci. Můžu být vtipný a zábavný a něžný a zařídit to tak, aby se cítila dobře. Nyní jsem věděl, že se mi podaří jí dokázat, že jsem svým útekem nic nemyslel.

„Psal jsem ti každý den,“ řekl jsem. „Alespoň čtyřikrát nebo pětkrát jsem ti volal.“ Zabořila mi obličej do ramene: „Já vím. Já si akorát nebyla nikdy jista, že se vrátíš. Nezáleží mi na ničem. Prostě tě miluju.“

Prostě chci být s tebou.“

„Já také,“ řekl jsem. To bylo to nejlehčí, co jsem mohl v tom okamžiku říci.

Chtěla mi připravit něco k jídlu, ale já řekl ne. Rychle jsem se osprchoval, a ona na mě čekala v posteli. Vždy si brala do postele noční košili, i když jsme se chtěli milovat, a já ji musel svléknout. Bylo to její katolickou výchovou a mně se to líbilo. Z našeho milování se tak stával takový malý obřad. A když jsem ji tam viděl, jak leží a čeká na mě, byl jsem rád, že jsem jí byl věrný. Měl jsem na svědomí spoustu jiných provinění, ale v tomto ohledu jsem byl čistý. A to bylo co říct, když uvážíme, odkud a po jaké době jsem přijel. Nevím, jestli by ji to potěšilo.

Se zhasnutými světly a s nejvyšší opatrností, abychom nevzbudili děti, jsme se milovali, jako už tolikrát během posledních deseti let, kdy jsme žili spolu, měli děti, a jak doufám, milovali jeden

druhého. Měla krásnou postavu, pěkné poprsí a byla přirozeně a nevinně orgasmická. Každý milimetr jejího těla reagoval na dotek a ona byla smyslně vášnivá. Naše milování bylo skoro vždy uspokojivé, a tak tomu bylo i tuto noc. Když usnula, držela mě ve spánku za ruku tak dlouho, dokud se nepřekulila na druhý bok, a tím se naše spojení přerušilo.

Ve mně ale všechno hrálo. Teď, když jsem byl zase v bezpečí se svými dětmi a svou ženou, jsem nechápal, proč jsem vlastně vzal roha do Vegas a trčel tam jak kůl v plotě celý měsíc. Cítil jsem úlevu zvířete, které dorazí do obory. Byl jsem šťastný, že jsem chudý a svázaný manželstvím a zatížený dětmi. Vůbec mi nevadilo, že nemám úspěch, jen když jsem mohl ležet v posteli po boku své ženy, která mě miluje a zastane se mě třeba před celým světem. A tu mě napadlo, že stejně se musel cítit i Jordan, než se dozvěděl špatnou zprávu. Ale já nejsem Jordan. Já jsem Merlyn Kouzelník. Já to všechno zvládnou a všechno bude tak, jak má být. Vtip je v tom, pamatovat si všechny dobré věci, všechny šťastné okamžiky. Většina z uplynulých deseti let byla šťastná. Vlastně jsem byl jednu dobu našťavaný právě proto, že to všechno bylo pro mě příliš hezké vzhledem k okolnostem a mým ambicím. Vzpomněl jsem si na kasino, jasně zářící uprostřed pouště. Na Dianu, jak sází jako volavka, bez možnosti vyhrát nebo prohrát, být šťastná či nešťastná. A na Cullyho za zeleným blackjackovým stolem v roli krupiéra. A na mrtvého Jordana.

Ale nyní, v posteli, s rodinou, kterou jsem založil, dýchající spokojeně kolem mě, jsem v sobě cítil ohromnou sílu. Znova se postarám, aby byly v bezpečí před světem i mnou samotným. Cítil jsem neochvějnou jistotu, že napíšu další knihu a zbohatnu. A byl jsem si jist, že já a Vallie budeme šťastni navěky, že podivná, neutrální zóna, která nás odděluje, bude zničena. Nikdy ji nezahládím, ani nepoužiju svého kouzla, které uspává na tisíc let. Nikdy nebudu jako Jordan.

(10.)

V Groneveltově střešním apartmá zíral Cully z obrovského okna. Dole se vinul pestrobarevný neónový Strip a mizel v černé poušti pod horami. Cully nemyslel ani na Merlyna, ani Jordana, ani na Dianu. Nervózně čekal, až Gronevelt vyjde z ložnice. Chystal si své odpovědi, protože věděl, že v sázce je jeho nejbližší budoucnost.

Bylo to obrovské apartmá - s barem a velkou kuchyní. Všechny místnosti měly velká okna do pouště. Cully netrpělivě přecházel od okna k oknu. Konečně se ze dveří do ložnice vynořil Gronevelt. Gronevelt byl bezchybně oblečen a oholen, přestože již bylo po půlnoci. Přešel k baru a zeptal se Cullyho: „Dáš si něco k pití?“ Jeho východní přízvuk pocházel z New Yorku, Bostonu nebo Filadelfie. Podél stěn obývacího pokoje se táhly police plné knih. Cully si v duchu říkal, zda je Gronevelt skutečně četl. Novináři, kteří psali o Groneveltovi, při podobném pomyšlení žasli. Cully vykročil k baru a Gronevelt mu pokynul, aby si posloužil. Cully si vzal skleničku a nalil si trochu skotské. Všiml si, že Gronevelt pije jen čistou sodovku.

„Odvedl jsi kus dobré práce,“ řekl Gronevelt. „Ale tomu Jordanovi jsi u baccaratu pomáhal. Šel jsi proti mně. Bereš ode mě peníze, a šel jsi proti mně.“ „Byl to můj přítel,“ odvětil Cully. „A o nic nešlo. Věděl jsem taky, že se mi dobře odvděčí, když vyhraje.“ „Dal ti něco,“ zeptal se Gronevelt, „než se oddělal?“ „Chtěl nám dát každému dvacet táců - mně, tomu prckovi, co to s námi táhl, a Dianě, té černovlasé volavce od baccaratu.“ Cully viděl, že Gronevelt je zvědavý a příliš se nezlobí, že se snažil dostat Jordana z Vegas.

Gronevelt přešel k oknu a zadíval se na poušť.

„Ale nedostal jsi ani vindru,“ řekl.

„Byl jsem vůl,“ pravil Cully. „Prcek řekl, že vezme prachy jedině tehdy, až bude Jordan v letadle. Tak jsme já a Diana souhlasili.“

Byla to chyba, jakou už nikdy ne-

udělám.“

Gronevelt řekl klidně: „Všichni děláme chyby. Není to důležité, pokud se nejedná o chybu osudovou. Takových chyb ještě naděláš.“ Dopil svou sklenici. „Víš, proč to ten Jordan udělal?“ Cully pokrčil rameny. „Opustila ho žena. Mám za to, že ho připravila o všechno, co měl. Ale možná s ním bylo něco v nepořádku i fyzicky. Třeba měl rakovinu nebo tak. Posledních pár dnů vypadal hrozně.“ Gronevelt přikývl. „A ta holka od baccaratu, je to dobré číslo?“ Cully pokrčil rameny: „Ujde to.“ V tom okamžiku byl Cully překvapen, že z ložnice vyšla mladá dívka. Byla zcela oblečena a zjevně se chystala k odchodu. Přes rameno měla ležérně přehozenou kabelku. Cully v ní poznal jednu z polonahých krás z jevištní show. Nebyla to tanečnice, ale show girl. Byla krásná a Cully si pamatoval, že její ňadra byla omračující.

Dívka políbila Gronevelta na ústa. Cullyho si nevšímal a Gronevelt se nenamáhal ji představit. Vyprovodil ji ke dveřím. Cully viděl, jak vytáhl z kapsy stovku. Když otevíral dveře, držel dívku za ruku a stodolarovka zmizela. Když dívka odešla, Gronevelt se vrátil do pokoje a usadil se do měkké pohovky. Opět pokynul Cullymu, aby si přisedl naproti němu. „Vím o tobě všechno,“ řekl Gronevelt. „Jsi koumák na počítání karet. Umíš to dobře s kartama. Z toho, co jsi pro mě udělal, jsem se přesvědčil, že máš za ušima. A důkladně jsem si tě proklepl.“ Cully přikývl a čekal.

„Jsi hráč, ale ne notorický hráč. Máš hru pod kontrolou. Ale jak víš, všechny takové umělce, jako jsi ty, nakonec z kasina vyženou. Pit bossové už to chtěli udělat dávno. Zarazil jsem je, to víš.“ Cully pořád jen čekal.

Gronevelt se mu díval rovnou do očí. „Všechno je mi jasné, až na jednu věc. Ten tvůj vztah s tím Jordanem a tím druhým klukem a to, jak jsi s nimi jednal. Ta holka mě nezajímá. Než se tedy budeme bavit dál, byl bych rád, kdybys mi to vysvětlil.“ Cully si dal načas a pečlivě volil slova: „Víte, že já jsem dobrodruh. Jordan byl hrozně zvláštní člověk. Cítil jsem, že z toho může něco být. Prcek a Diana se k tomu prostě připletli.“ Gronevelt řekl: „Kdo byl k čertu ten kluk? Ten kousek, který vyvedl Čičovi, to bylo pěkně nebezpečné.“ Cully pokrčil rameny: „Takový správný kluk.“ Gronevelt řekl téměř laskavě: „Líbil se ti. Měl jsi ho a Jordana opravdu rád, jinak bys s nimi nikdy nešel proti mně.“ Najednou se Cullymu rozsvítilo. Zahleděl se na stovky knih před sebou. „Jo, měl jsem je rád. Prcek napsal knihu, ale moc na tom nevydělal. Nejde věčně se jen tak protloukat životem a nemít nikoho rád. Byli to opravdu prima kluci. Neměli v sobě ani kousek zkaženého masa. Dalo se jim věřit. Ani jednou se nepokusili na někoho vyzrát. Říkal jsem si, že to pro mě může být nový zážitek.“ Gronevelt se zasmál. Dokázal ocenit pohotovost. A zajímalo ho to. Přestože to bylo známo jen několika lidem, byl Gronevelt neobyčejně sečtělý. Choval se, jako by to byl nějaký ohavný zlozvyk. „Jak se ten Prcek jmenuje?“ Zeptal se ledabyly, ale opravdu ho to zajímalo. „A jak se jmenuje jeho kniha?“ „Jmenuje se John Merlyn,“ odvětil Cully. „Název knihy neznám.“ „Nikdy jsem o něm neslyšel. Zvláštní jméno.“ Na chvíli se odmlčel a přemýšlel. „Je to jeho skutečné jméno?“ „Jo,“ přisvědčil Cully.

Nastalo dlouhé ticho. Gronevelt o něčem uvažoval. Nakonec odfoukl a řekl: „Dám ti životní šanci. Jestliže budeš všechno dělat tak, jak ti řeknu, a budeš držet jazyk za zuby, dostaneš příležitost přijít si ke slušným penězům a zastávat vysoké postavení v tomhle hotelu. Líbíš se mi a rozhodl jsem se, že na tebe vsadím. Ale pamatuj, jestli se mnou vyjebeš, budeš v ohromném průšvih. Myslím v opravdu velkém průšvih. Máš alespoň obecnou představu, o čem tady mluvím?“ „Jo, mám,“ opáčil Cully. „Nemám z toho strach. Víte, že jsem hazardér, ale že dovedu sekát dobrotu, když na to přijde.“ Gronevelt přikývl. „Hlavní věc je držet jazyk za zuby.“ Když to dořekl, vzpomněl si na večer strávený s dívkou z baru. Jazyk za zuby. Zdálo se, že to bylo to jediné, co mu v těchto dnech pomáhalo. Na chvíli měl pocit únavy, ochabnutí sil, což se mu teď stávalo stále častěji. Věděl však, že stačí sejít dolů a projít se kasinem a vše bude zase v pořádku. Získával sílu jako nějaký bájný obr tím, že se dotkl magické půdy kasina. Ta síla pocházela od všech jeho zaměstnanců a od všech chudáků i boháčů, kteří tu zápolili s osudem u hracích stolů. Odmlčel se

však na příliš dlouho a všiml si, jak ho Cully upřeně pozoruje - plný zvědavosti a s mozkovými závitky roztočenými na plné obrátky. Poskytl tomuto svému novému zaměstnanci nečekanou výhodu. „Jazyk za zuby,“ opakoval. „A můžeš nechat veškerých těch laciných švindlů - hlavně s holkama. Cože? Chtějí dárky? Cože? Že si vezmou kilo tu a tisíc tam? Pamatuj si, že musí dostat, co jim patří. Vyrovnáš si účet. Nikdy nesmíš ženě nic dlužit. Nikdy. Chceš s nimi mít vyrovnanou bilanci. Jinak jsi trouba. Pitomec.

Pamatuj si to. Dávej jim včeličku.“

„Cože? Kilo?“ zeptal se Cully žertovně. „Nestačilo by pade? Já nevlastním kasino.“ Gronevelt se maličko usmál. „Dělej, jak sám uznáš za vhodné. Ale když ta holka za něco stojí, dej jí včeličku.“ Cully přikývl a čekal. To všechno byly jenom takové žvásty. To hlavní mělo teprve přijít. A přišlo.

„Mým největším současným problémem je ošulit bernák,“ řekl Gronevelt. Je ti jasné, že zbohatnout se dá jedinečně potmě. Někteří jiní majitelé hotelů se snaží doběhnout skrz účtárnu svoje partnery. Hlupáci. Federál je nakonec dostane. Někdo se namíchne, promluví, a jsou v troubě. Jestliže něco nesnáším, tak jsou to potíže. Ale tam, kde jsou opravdu velké peníze, se to bez všelijakých machinací neobejde. A na to budu potřebovat tvoji pomoc.“ „Budu pracovat v účtárně?“ zeptal se Cully. Gronevelt netrpělivě zavrtěl hlavou. „Budeš rozdávat karty. Alespoň prozatím. A když to zvládneš, staneš se mým osobním asistentem. To ti slibuju. Ale musíš mě o sobě přesvědčit.

Bezvýhradně. Jasný?“

„Jo. Nějaký riziko?“

„Jenom ty sám,“ řekl Gronevelt. Tu se pojednou zadíval Cullymu přímo do očí tichým a upřeným pohledem, jako by mu tím chtěl něco mlčky sdělit. Cully se díval do Groneveltovy tváře, která celá povadla a získala lehce znechucený a unavený výraz. Cullymu to došlo. Kdyby se neosvědčil, kdyby selhal, mohlo by se mu docela snadno přihodit, že by byl pochován někde v poušti. Věděl, že to pomyšlení Gronevelta sklíčilo, a pocítil k tomuto muži zvláštní pouto. Chtěl ho ujistit.

„Nemějte obavy, pane Gronevelt. Nezvorám to. Vážím si toho, co pro mě děláte. Nenechám vás ve štychu.“ Gronevelt pomalu přikývl. Otočil se ke Cullymu zády a opět se podíval směrem k poušti.

„Slova neznamenaají nic,“ prohlásil. „Spoléhám na tvoji prozíravost. Zastav se zítra v poledne a dáme věci do pořádku. A ještě něco.“ Cully zpozorněl.

Gronevelt řekl drsně: „Zbav se toho zasranýho saka, který jste s kámošema pořád nosili. Té pitomosti pro výherce z Vegas. Nedovedeš si představit, jak mi to lezlo na nervy, když jsem vás tři viděl, jak se v tom promenujete po kasinu. A to je první věc, kterou si u mě můžeš šplhnout. Řekni majiteli toho krámu, ať žádné další tyhle hrůzy neobjednává.“ „OK,“ řekl Cully.

„Dej si ještě jednu sklenku, a pak běž. Za chvíli budu muset prohlédnout kasino.“ Nalili si nápoje a Cully byl překvapen, že si s ním Gronevelt přitůkl, jakoby na oslavu jejich nového vztahu. To mu dodalo odvahy, aby se zeptal, jak to vlastně bylo s Čičem. Gronevelt smutně pokýval hlavou. „Vlastně ti na tom můžu ukázat, jak to tady ve městě doopravdy chodí. Jak víš, je Čičo v nemocnici. Oficiálně ho srazilo auto. Dostane se z toho, ale už nikdy ho neuvidíš ve Vegas - alespoň dokud nebudeme mít nového policejního šéfa.“ „Já myslel, že Čičo je s někým ve spojení,“ řekl Cully. Usrkal přitom ze své sklenky. Byl jedno veliké ucho. Nesmírně toužil poznat, jak jde život na Groneveltově úrovni. „Má kontakty velmi daleko na Východě,“ řekl Gronevelt. „Jeho přátelé mě dokonce požádali, abych mu pomohl dostat se z Vegas.

Řekl jsem jim, že nemám na vybranou.“

„Nechápu,“ pravil Cully. „Máte přece větší moc než šéf policie.“ Gronevelt se opřel v křesle a pomalu upíjel. Jako staršímu a zkušenějšímu mu vždy lichotilo, když mohl poučovat mladší. A i když to dělal, bylo mu jasné, že se mu Cully snaží zalichotit, neboť sám dobře ví, jak se věci mají. „Podívej,“ řekl, „s federální vládou si s našimi právníky a advokáty poradíme vždycky. Máme své soudce a své politiky. Tím nebo oním způsobem to dokážeme skoulet s guvernérem nebo komisí pro hazardní hry. Policejní ředitelství udržuje ve městě pořádek podle našich představ. Stačí zvednout telefon a kohokoliv můžu nechat vyhnat z města. Chceme, aby Vegas mělo image naprosto bezpečného místa pro hazardní hráče. To by se nám bez šerifa nepodařilo. Moc, kterou má, má sice od nás, ale my mu ji musíme ponechat. Musíme dbát o to, aby byl v pohodě. Je také třeba, aby se o něm vědělo, že je to ostrý chlapík s určitými preferencemi. Nemohl dopustit, aby matlák jako Čičo napadl jeho synovce a jen tak mu to prošlo. Bylo třeba zpřelámat mu za to kosti. A my jsme ho museli nechat. Čičo si to musel nechat líbit. Chlápci tam v New Yorku ho nechali to udělat. Byl to jen malinký úplateček.“ „Takže šerif je tak mocný?“ zeptal se Cully.

„Musí být,“ pravil Gronevelt. „Je to jediný způsob, jak zajistit chod tohoto města. A on je to chytřejší chlap. Dobrý politik. Bude šéfem ještě dalších deset let.“

„Proč jenom deset?“

Gronevelt se zasmál: „Pak už bude příliš bohatý, než aby se mu chtělo dál zastávat funkci. Ona je to opravdu fuška.“

Když Cully odešel, začal se Gronevelt připravovat na inspekci kasina. Byly už skoro dvě hodiny ráno. Osobně zavolal technikovi budovy, aby pustil do ventilace čistý kyslík, což hráčům pomáhalo v boji proti únavě. Rozhodl se převléknout si košili. Z nějakého důvodu během rozhovoru s Cullym zvlhla a teď se mu lepila na tělo. Když se převlékal, dál o Cullym přemýšlel. Myslel si, že se v tom člověku vyzná. Cully byl přesvědčen, že příhoda s Jordanem mu u Gronevelta pohorší. Právě naopak. Gronevelt byl rád, že Cully držel u baccaratu s Jordanem. Byl to důkaz toho, že Cully není zas úplný „kam vítr, tam plášť“ a bezohledný hazardér a šejdíf. Byl to důkaz toho, že je prostě jen vykuk tělem i duší.

Gronevelt byl totiž sám takovým vykukem po celý svůj život. Věděl, že opravdový vykuk s vámi může vykejvat jednou, dvakrát, třikrát nebo třeba desetkrát a pořád ho bude možno považovat za přítele. Moula, který se vás snaží podfouknout jen jednou a pořádně, to je amatér a pitomec, který mrhá svým talentem. A Gronevelt věděl, že opravdový vykuk má v sobě také jiskřičku člověčenství, opravdového soucitu s bližním, ba dokonce i lítosti s bližními. Skutečný vykuk miluje svůj podraz. Opravdový vykuk dokáže být velkorysý, dokáže podat pomocnou ruku a dokáže být dobrým přítelem. Vůbec si to neodporovalo. Všechny tyhle vlastnosti musel dobrý vykuk mít. Pomáhaly mu budovat jeho téměř neochvějnou důvěryhodnost. A všechny byly využity k jedinému účelu. K tomu, aby se opravdovému příteli mohl dostat na ty poklady, které potřeboval ke svému vlastnímu životu. A to nebylo vždy jednoduché. Někdy šlo o peníze. Jindy šlo o získání moci druhého člověka nebo alespoň o to, jak se jí vyrovnat. Jasně, vykuk musel být prohnáný a neúnavný, ale pokud neměl srdce, nebyl nic. Cully měl srdce. Dokázal to tehdy, když stál s Jordanem u baccaratu a radil mu, jak na Gronevelta. Nyní však musel Gronevelt rozluštit ještě jednu hádanku: jednal Cully upřímně, nebo pouze vypočítavě? Cítil, že Cully je velice chytrý. Byl dokonce tak chytrý, že Gronevelt věděl, že ho nějakou dobu nemusí hlídat. Cully bude přinejmenším první tři roky naprosto věrný a spolehlivý. Možná si tu a tam něco ulije, protože to bude považovat za odměnu za svou dobře odvedenou práci, ale nevezme si víc, než je přiměřené.

Ano, prvních pár let bude Cully jeho pravou rukou, uvažoval Gronevelt. Po určité době však bude třeba ho bedlivě hlídat, bez ohledu na to, jak tvrdě bude Cully pracovat, či jakou oddanost, věrnost či dokonce opravdovou lásku bude dávat svému pánu najevo. To bude ta pravá past. Opravdový vykuk zradí tehdy, kdy situace uzraje. Gronevelt to věděl a věděl také, že bude velice těžké se na to připravit.

KNIHA TŘETÍ

(11.)

Otec Valerie to zařídil tak, že jsem dokonce ani nepřišel o místo. Čas strávený ve Vegas byl považován za něco na způsob nemocenské a dovolené, takže jsem za to dokonce ještě dostal zapláceno. Když jsem se však vrátil zpět, byl major pravidelné armády, můj šéf, poněkud nakrknutý. To mě však příliš netrápilo. Když někdo slouží u Domobrany Spojených států, pak je jasné, že je to člověk bez ambicí, na kterém si nikdo nic nevezme. A jeho šéf stejně nemá valnou pravomoc.

Pracoval jsem jako asistent GS-6 u záložního sboru. Jelikož se jednotky scházely na výcvik jen jedenkrát týdně, měl jsem na starosti veškeré papírování spojené s provozem tří jednotek, které mi byly přiděleny. Byla to pěkná otrava. Měl jsem na starosti přes šest set mužů, kterým jsem se staral o žold, všelijaké písemné rozkazy, příkazy, výkazy a podobné hovadiny. Kontroloval jsem papíry zpracované lidmi ze záložního sboru. Ti sepisovali hlášení o svých ranních poradách, objednávky materiálu, cestovní příkazy. To všechno zas nebyla taková hrůza, jak se zdálo na první pohled. Opravdový tanec nastal teprve tehdy, když mužstvo vyrazilo na letní čtrnáctidenní výcvikové soustředění. Pak jsem nevěděl, kde mi hlava stojí. V našem úřadu vládla přátelská atmosféra. Byl tam kromě mě ještě jeden civilista jménem Frank Alcore, který byl starší než já. Frank se mě s neochvějnou logičností snažil zkorumpovat. Dělal jsem s ním dva roky a celou tu dobu jsem neměl ani páru o tom, že bere úplatky. Přišel jsem na to teprve po návratu z Vegas. Záložní sbor USA, to bylo úžasné koryto. Jenom za účast na dvouhodinovém školení dostal člověk třeba týdenní plat. Důstojník vyinkasoval třeba dvacet babek. Funkcionář deset. K tomu nárok na penzi. A během těch dvou hodin se člověk mohl hezky prospat u nějakého výukového filmu.

Většina civilistů vstupovala do záložního sboru. Až na mě. Moje kouzelnická čapka mi napovídala, že může dojít k další válce, a pak budou záložáci mezi prvními, kdo odfrčí na frontu. Všichni ostatní si mysleli, že jsem pitomec. Frank Alcore do mě neustále hučel, abych se taky dal nalejt. Ve druhé světové jsem byl celé tři roky pouhým vojínem, ale on mi tvrdil, že vzhledem ke svým zkušenostem jako civilní správce mohu dostat i praporčíka. Byl to zlatý důl. Člověk plnil svou vlasteneckou povinnost a za to pobíral dvojnásobný plat. Ale mně se prostě nezamlouvala myšlenka, že bych měl zase poslouchat něčí rozkazy, byť by to bylo jen dvě hodiny týdně a čtrnáct dní v létě. Jako kancelářská myš jsem sice musel poslouchat příkazy svého nadřízeného, ale mezi příkazy a rozkazy je přece jen podstatný rozdíl.

Kdykoliv jsem v novinách četl články o našich skvěle vycvičených zálohách, kroutil jsem nad tím hlavou. Přes milión chlapů se tu prostě jen tak poflakovalo. Nechápal jsem, proč to celé nezruší. Řada malých měst však byla na dotacích pro záložní sbor závislá. Spousta politiků a kongresmanů zastávala vysoké hodnosti v záložním sboru.

Pak se však stalo něco, co změnilo celý můj život. Trvalo to sice jen krátkou dobu, ale polepšil jsem si jak ekonomicky, tak psychologicky. Stal se ze mě vykuk. Z milosti ozbrojených sil USA.

Krátce po mém návratu z Vegas se mezi mládeží rozneslo, že nový systém šestiměsíční služby pro ně může znamenat osmnáct měsíců svobody. Mladík, zralý na povolávací rozkaz, prostě vstoupil do záložního sboru a odkroutil si šest měsíců v pravidelné armádě doma ve Státech. Poté musel zůstat pět a půl roku u záložáků, což znamenalo jedenkrát týdně dvouhodinové školení a jedno čtrnáctidenní soustředění. Když čekal na povolávací, čekaly ho plné dva roky, a to třeba

někde v Koreji. Jenomže záložní sbor přijímal vždy jen určité množství lidí. Na každé volné místo se hlásily stovky uchazečů. Zakrátko byl Washington nucen zavést systém kvót. Jednotka, u které jsem pracoval, dostala kvótu třicet lidí za měsíc. Kdo přišel první, byl první přijat.

Nakonec jsem měl poradník skoro tisíce jmen. Dohlížel jsem na to, aby se postupovalo podle poradníku. Oficiální pravomoc však měli mí nadřízení, major-poradce pravidelné armády a podplukovník v záloze. Když mi řekli, ať někoho pošoupnu v seznamu nahoru, nikdy jsem neprotestoval. Proč taky? Dělal jsem na své knize. Čas strávený v práci byl pouze za účelem výplaty. Začalo jít do tuhého. Bylo povoláváno stále více lidí. Na obzoru byla Kuba a Vietnam. A tehdy jsem si povšiml něčeho podivného. Dost podivné bylo už to, že jsem si toho vůbec všiml, protože jsem se o svou práci a všechno, co s ní souviselo, vůbec nezajímal.

Frank Alcore byl starší než já. Byl ženat a měl dvě děti. Naše pracovní zařazení bylo stejné a každý jsme měli na starosti svou jednotku. Oba jsme brali přibližně stejně - asi sto babek týdně. Pravda, on sloužil ještě jako nadpraporčík u záložáků, a dostával tak ročně další tisícovku navíc. Do práce však jezdil v novém buicku, který parkoval v nedalekých garážích, což stálo na den tři dolary. Sázel na fotbal, basketbal a baseball a já jsem věděl, co taková vášeň stojí. Začalo mi vrtat hlavou, kde na to všechno sakra bere. Zkoušel jsem to z něho vytáhnout. Mrkl na mě a začal žvanit něco o tom, že ví, jak vyzrát na svého bookmakera. Jenomže tohle byla moje parketa - dobře jsem věděl, že něco takového je naprostý nesmysl. Pak mě jednoho dne vzal na oběd do italské restaurace na Deváté avenue a vybalil karty na stůl.

U kafe se mě zeptal: „Merlyne, kolik kluků bereš měsíčně mezi záložáky? Jaká je tvoje kvóta z Washingtonu?“

„Tento měsíc to bylo třicet,“ řekl jsem. „Bývá to od dvaceti pěti do čtyřiceti, podle toho, o kolik jich přijdem.“

„Každé místo na poradníku,“ řekl Frank, „má svou cenu. Můžeš na tom hezky trhnout.“ Neodpovídal jsem. Pokračoval: „Prostě mi přenech každý měsíc pět míst. Za každé ti dám sto babek.“ To mě nelákalo. Pět set dolarů měsíčně pro mě znamenalo stoprocentní zvýšení příjmu, ale zavrtěl jsem hlavou. Řekl jsem mu, ať na něco takového zapomene. Měl jsem svou hrdost. Nikdy ve své dospělém životě jsem neudělal nic nečestného. Bylo pod mou důstojnost stát se druhořadým úplatkářem. Kromě toho jsem byl umělec. Velký romanopisec, který čeká na svou slávu. Nepoctivost se mi přičila. Pošpinil bych si svůj vlastní narcisistický image. To, že moje žena a děti musely žít na pokraji bídy, mě v té souvislosti nezajímal. Bylo mi jedno, že musím brát noční šichty navíc, abychom vůbec nějak vyšli. Byl jsem rozený hrdina. Pomyšlení na kluky, kteří museli platit, aby se dostali do armády, mi bylo proti srsti.

Frank to ale nevzdal. „Nic neriskuješ. Tyhle poradníky lze snadno zfalšovat. Není od nich žádný originál. Nemusíš brát prachy od uchazečů, ani s nimi jednat. O to se postarám já. Ty je prostě napíšeš do seznamu, když ti řeknu. A já ti dám prachy osobně.“ Fajn, jestli mi nabízel sto, musel sám brát nejmíň dvě stě. A on sám měl nejmíň patnáct míst na prodej ze svého seznamu. Jestliže je stěhl po dvou stovkách, pak měl každý měsíc kolem tří litrů navíc. Neuvědomil jsem si ovšem, že nemůže těch patnáct míst použít sám. Také jeho nadřízení měli své favority. Političti vůdcové, senátoři, kongresmani - ti všichni posílali své děti do záložního sboru, aby ušly povolávacího. To ujídalo z Frankova talíře a jeho to nutně muselo pěkně štvát. Mohl prodat jen pět míst měsíčně. Ale i tak - tisícovka měsíčně a nezdanitelná? I tak jsem řekl ne.

Existuje celá řada záminek, pro které se člověk nakonec nechá zkorumpovat. Já měl o sobě určitou představu. Považoval jsem se za čestného člověka, který nikdy nelže a nikdy by nikoho nepodvedl. Byl jsem rozhodnut nedělat nikdy nic nekalého pro peníze. Myslel jsem si, že jsem jako

můj bratr Artie. Artie byl poctivec do morku kostí. Nebylo možno ho zkorumpovat žádným způsobem. Rád mi vyprávěl historky ze svého zaměstnání. Jako chemický expert, který testoval nové léky pro federální úřad pro výzkum potravin a léčiv, měl značnou pravomoc. Vydělával poměrně slušné peníze, ale při svých testech často vyloučil léky, které ostatní chemici uznali za vyhovující. Tehdy ho kontaktovaly chemické koncerny a začaly mu předhazovat, že mají volná vysoce placená místa, ve kterých by mohl rychle dosáhnout závratné kariéry. Artie je pokaždé poslal někam. Pak se jedné firmě podařilo se přes Artieho dostat a uvést na trh přípravek, který Artie zavrhl. O rok později musel být lék stažen kvůli svým nepříznivým vedlejším účinkům, kvůli nimž několik pacientů zemřelo. Všechno se to podrobně přetřásalo v novinách a z Artieho se stal na pár dní hrdina. Dokonce mu nabídli i vysokou funkci ve státní službě, ale dali mu na srozuměnou, že výš už nemá šanci se dostat, protože nechápe politické aspekty této práce. Bylo mu to jedno a já na něj byl hrdý.

Já jsem chtěl žít čestným životem. Byl jsem pyšný na to, že jsem realista, a proto neočekávám, že budu dokonalý. Kdykoliv jsem se však dopustil nějaké špinavosti, v duchu jsem se za to peskoval a zpravidla jsem pak již nikdy stejnou věc neudělal. Byl jsem však sám sebou mnohokrát zklamán, protože jsem neustále objevoval spoustu nových špinavostí, kterých se může člověk dopustit, a nějaké se vždy podařilo mě zaskočit.

Nyní jsem se oddal myšlence stát se nepoctivcem. Chtěl jsem být čestný, protože jsem se cítil mnohem lépe, říkal-li jsem pravdu, než když jsem mu lhal. Být nevinný pro mě bylo pohodlnější, než být vinen. Přemýšlel jsem o tom. Být poctivý a čestný byla v mém případě touha pragmatická, nikoliv romantická. Kdyby mi bylo lépe jako lháři a zloději, nezdráhal bych se podle toho zařídit. Proto jsem byl tolerantní k těm, kteří tak již činili. Bylo to jejich podstatou, říkal jsem si, nikoliv morální volbou. Tvrdil jsem, že morálka s tím nemá co dělat. Ale tomu jsem doopravdy nevěřil. V hloubi duše jsem věřil v dobro a zlo jako skutečné hodnoty. A proto jsem vždy soutěžil s druhými lidmi, když se říkala pravda. A proto jsem chtěl být lepším člověkem. A jelikož většina lidí byla posedlá honbou za penězi, činilo mi uspokojení se za penězi nehnat. Neusilovat o slávu, být upřímný k ženám, být nevinen z vlastní vůle. Těšilo mě nepátrat po skutečných motivech ostatních a důvěřovat jim téměř ve všem. Ve skutečnosti jsem nikdy nevěřil sobě. Být čestným byla jedna věc, být statečný druhá.

Zkrátka a dobře, raději jsem se nechal ošidit, než bych ošidil někoho jiného, raději se nechal podvést než sám někoho podváděl. Raději bych si nechal ukrást své nápady, než se sám stát místo umělce padělatelem. A bylo mi jasné, že se přitom jedná jen o zbroj, kterou jsem se obrnil, a že na tom není nic obdivuhodného. Svět mi nemohl ublížit, pokud mě nedokázal přimět k tomu, abych se cítil provinile. Jestliže jsem měl sám o sobě dobré mínění, nedělalo mi těžkou hlavu, co si o mě myslí ostatní. Jasně že to vždycky nefungovalo. Brnění mělo své skuliny. A já jsem časem párkrát uklouzl.

A přesto jsem měl dojem, že moje morálka spočívá na kamenných základech. Že neexistuje nic, po čem bych toužil natolik, aby mě to dokázalo zkorumpovat. Jediné, po čem jsem toužil, bylo dělat velké umění. Nikoliv však pro slávu či peníze - tak jsem si to alespoň myslel. Chtěl jsem tvořit prostě jen ve prospěch lidstva. Ech. Ještě jako výrostek, posedlý pocitem viny a méněcennosti, jsem se prokousal Dostojevského Bratry Karamazovými. Ta kniha změnila můj život. Dodala mi sílu. Ukázala mi křehkou krásu všech lidí, bez ohledu na to, jak ohavně vypadají na první pohled. A vzpomínám si na den, kdy jsem se knihy konečně vzdal, odnesl ji zpět do knihovny sirotčince, a pak vyšel do zlatého podzimního dne. Měl jsem pocit obrovské milosti.

A tak jsem chtěl psát jen proto, abych vyvolal v lidech takový pocit, jaký jsem měl tenkrát já. To pro mě byl projev nejvyšší moci. A také nejčistší. Když jsem dokončil svůj první román, na kterém jsem pracoval pět let a který mě stál mnoho odříkání, abych ho mohl vydat bez uměleckého kompromisu, v první recenzi, kterou jsem četl, se pravilo, že je to úpadková, mizerná kniha, která

neměla nikdy spatřit světlo světa. Na knize jsem prakticky nevydělal. Některé recenze byly nakonec velmi pochvalné. Kritikové uznali, že jsem napsal úctyhodné literární dílo. Do jisté míry byly uspokojeny i mé ambice. Několik lidí mi napsalo a přirovnávalo mě k Dostojevskému. Zjistil jsem však, že uznání těch lidí nedokázalo utišit zklamání nad komerčním neúspěchem knihy.

Měl jsem další nápad na skutečně velký román, můj Zločin a trest.

Nakladatel mi odmítl dát zálohu. Žádný nakladatel by mi ji nedal. Přestal jsem psát. Dluhy narůstaly. Moje rodina žila v bídě. Mé děti neměly nic z toho, co měly jiné děti. Moje žena byla mou vinou připravena o všechny materiální požitky společnosti atd. atd. Musel jsem utéct do Vegas. A také jsem nemohl psát. Nyní mi začínalo svítat. Abych se znova stal umělcem a dobrým člověkem, kterým jsem chtěl být, musel jsem na čas začít brát úplatky. Sám sobě může člověk nakukat cokoliv.

I tak však trvalo Franku Alcorovi celých šest měsíců, než mě zlomil, a to mu ještě přálo štěstí. Frank mě vždy zajímal, protože byl vášnivý hráč. Kdykoliv kupoval své ženě nějaký dárek, vždy to bylo něco, co se v případě nouze dalo zastavit. Ze všeho nejvíc se mi na Frankovi líbilo, jak nakládal se svým bankovním účtem.

V sobotu chodil Frank na rodinné nákupy. Všichni obchodníci v okolí ho dobře znali a propláceli mu jeho šeky. V masně koupil to nejlepší telecí a nechal tam dobrých čtyřicet dolarů. Rezníkovi dal šek na sto dolarů a šedesát babek si tak strčil do kapsy. Totéž se opakovalo v zelenině a v pekařství, dokonce i u obchodníka s nápoji. V sobotu odpoledne tak měl Frank pohromadě okolo dvou set dolarů, které okamžitě na něco vsadil. Na účtu přitom neměl ani cent. Jestliže prohrál, pověřil své bookmakery, aby mu vsadili na nedělní zápasy dvojnásobek. Když vyhrál, pelášil v pondělí ráno do banky uhradit debet. Když prohrál, nechal to tak. Během týdne pak musel střelit nějaká místa v pořadníku, aby mohl schodek na účtu uhradit. Frank mě bral na noční zápasy a platil za mě všechno včetně párku. Byl to opravdu velkorysý chlapík, a kdykoliv jsem se pokoušel za něco zaplatit, vždycky mě odstrčil se slovy: „Poctivý člověk na takové věci nemá.“ Bylo mi s ním vždycky fajn, dokonce i v práci. V polední pauze jsme spolu mastili karty a já pokaždé vyhrával. Ne proto, že bych byl lepší hráč, ale proto, že on byl pokaždé duchem u svých sázek.

Každý má nějakou záminku pro své morální poklesky. Pravdou je však to, že člověk sejde ze správné cesty jen tehdy, je-li na to již připraven.

Jednou ráno jsem přišel do práce a celá vstupní hala byla zaplněna hochy, připravenými na šestiměsíční náhradní službu. Také celá zbrojnice. Všechny kanceláře měly plné ruce práce se zápisem. Zbrojnice byla jednou ze starých budov postavených tak, aby do nich mohly napochodovat celé pluky. Pouze jedna polovina každého poschodí byla rozdělena na sklady, učebny a naše kanceláře.

Mým prvním klientem byl drobný starší muž, který přivedl k zápisu jedenadvacetiletého mladíka, který byl ovšem na seznamu hezky nízko.

„Je mi líto,“ řekl jsem, „ale na vás neprijde řada ještě hezkých pár měsíců.“ Starší muž měl jasné modré oči, ze kterých vyzařovala síla a sebevědomí. „Měl byste si to raději ověřit u svého nadřízeného,“ řekl.

Tu jsem si všiml, jak na mě šéf vzrušeně gestikuluje ze své prosklené kukaně. Vstal jsem a šel k němu. Major se účastnil bojů v korejské válce a prsa měl plná stužek. Ted' byl však nervózní a celý se potil.

„Poslyšte,“ pravil jsem, „ten staroch chtěl, abych za váma zašel. Chce, abych jeho kluka popostrčil v pořadníku. Řekl jsem mu, že to nejde.“ Major vyštěkl: „Udělejte, co po vás chce. Je to kongresman.“ „A co pořadník?“ namítl jsem.

„Na ten se vyser.“

Tak jsem se vrátil ke stolu, kde na mě čekal kongresman se svým chráněncem. Začal jsem chystat přijímací formuláře. Nyní už jsem mladíkově jméno poznal. Jednoho dne bude mít cenu hezkých několika milionů. Patřil k jedné z nejúspěšnějších rodin v historii USA. A teď tu stál, aby se dostal do šestiměsíčního náhradního programu a vyhnul se tak plné dvouleté službě. Kongresman se choval skvěle. Nevvyvyšoval se nade mě, nepředhazoval mi, že jeho moc mě přinutí porušit pravidla. Mluvil tiše, přátelsky, v přesně adekvátním tónu. Musel jsem se jeho způsobu jednání chtít nechtě obdivovat. Snažil se chovat tak, abych měl pocit, že mu dělám laskavost. Také prohodil něco v tom smyslu, že kdybych sám měl někdy nějaké potíže, mám se na něj obrátit. Hoch mlčel a otevřel ústa jen tehdy, když jsem se ho zeptal na nějaké údaje potřebné k vyplnění formuláře. Trošku mě to ale nakrklo. Ani nevím proč. Neměl jsem žádné morální výhrady vůči využívání moci a jeho nespravedlnosti. Spíš to mělo co dělat s tím, že mě prostě obešli a já proti tomu nemohl nic dělat. Nebo to bylo tím, že ten kluk byl tak šíleně bohatý, a když byl tak bohatý, tak proč mu bylo zatěžko jít do armády hezky na dva roky a prokázat tak maličkou službu vlasti, která byla k jeho rodině tak dobrá?

Tak jsem tam šoupnul maličkou poznámku, které si nemohli všimnout. Bylo to doporučení k VSO. VSO znamená Vojenskou speciální odbornost. Tím jsem hoča přidělil k jednomu z mála elektronických jednotek, kde bude absolvovat speciální výcvik a v případě jakéhokoliv ohrožení národní bezpečnosti bude mezi prvními, kdo budou povoláni do aktivní služby. Byla to rána naslepo, ale aspoň něco.

Přišel major, aby od kluka přijal vstupní slib a nechal ho opakovat všelijaké nesmysly o tom, že on ani nikdo z jeho rodiny není členem komunistické strany. Pak jsme si všichni potřásli rukama. Hoch se ovládal až do chvíle, kdy on a kongresman vykročili ke dveřím. Tehdy se kluk na kongresmana maličko usmál. Byl to úsměv děcka, kterému se právě podařilo vyzrát na své rodiče nebo někoho jiného z dospělých. Ani dětem takový úsměv příliš nesluší. Na tomto klackovi byl přímo odporný. Bylo mi jasné, že takový úsměv ještě nemusí znamenat, že se jedná o špatného kluka, ale každopádně mě to zbavilo veškerých možných výčitek svědomí, že jsem ho strčil k VSO. Frank Alcore sledoval celou událost od svého psacího stolu. Neváhal ani minutu: „Jak dlouho ze sebe ještě hodláš nechat dělat vola?“ spustil. „Kongresman ti právě vyfoukl sto babek. A kdo ví, co on sám za to dostal. Možná tisíce. Kdyby ten kluk přišel k nám, líznul bych ho alespoň o pětikilo.“ Byl celý říčný, což mě rozesmálo.

„Ech, nebereš to dostatečně vážně,“ povzdychl si Frank. „Mohl bys tady hezky rejžovat a zbavit se tak mnoha svých problémů, jen kdybys mě chvíli poslouchal.“ „To není nic pro mě,“ odvětil jsem.

„OK, OK,“ řekl Frank. „Ale musíš mi udělat laskavost. Já nutně potřebuju jeden volný flek. Vidiš toho zrzka u mého stolu? Dá pět set. Každý den čeká povolávák. A jakmile ho jednou dostane, už se nebude moci ucházet o šestiměsíční program. To je zakázáno. Proto ho musím zapsat dnes, a nemám už žádné volné místo. Chci, abys ho zapsal u sebe. Pak se rozdělíme o vatu. Jenom pro tentokrát.“ Vypadal zoufale, tak jsem řekl: „OK, pošli ho sem. Ale prachy si nech. Já je nechci.“ Frank přikývl. „Díky. Nechám si tvůj podíl u sebe. Kdyby sis to náhodou rozmyslel.“ Tu noc mi Vallie přichystala večeři a já si pak hrál s dětmi, než šly spát. Pak mi Vallie řekla, že bude potřebovat sto dolarů na velikonoční šaty a boty pro děti. Neřekla ani slovo o šatech pro sebe, přestože pro ni jako katoličku znamenaly nové šaty k Velikonocům skoro totéž jako jedno z přikázání. Druhý den ráno jsem přišel za Frankem a oznámil mu, že se mi to rozleželo v hlavě a svou půlku si tedy vezmu. Frank mě poplácal po ramenou: „Jsi pašák.“ Odvedl mě na záchod a odpočítal pět padesátidolarových bankovek. „Ke konci týdne budu mít dalšího zájemce,“ prohodil. Neodpověděl jsem. Bylo to poprvé v mém životě, co jsem udělal něco skutečně nečestného. A vůbec jsem se necítil nějak zvlášť mizerně. K mému velkému překvapení jsem se naopak cítil

skvěle. Bylo mi veselo jako nikdy a po cestě domů jsem koupil dětem a Vallii dárky. Když jsem dal ženě sto dolarů na šaty pro děti, viděl jsem, jak se jí ulevilo, že o ně nebude muset požádat otce. Tu noc jsem spal tak dobře, jak se mi to už několik let nepodařilo. Dal jsem se do toho sám, bez Franka. Celá moje osobnost se změnila. Bylo to fascinující nechat se zkorumpovat. Vytáhlo to ze mě to nejlepší, co ve mně bylo. Nechal jsem hazardních her, a dokonce i psaní. Po pravdě jsem ztratil veškerý zájem o nový román, na kterém jsem pracoval. Poprvé v životě jsem se začal soustředit na svou práci ve státních službách. Začal jsem studovat tlusté svazky armádních předpisů a hledal všechny možné kličky a mezery, kterých by se dalo využít k osvobození branců od dvouleté služby. Jednou z věcí, kterou jsem se dozvěděl, bylo, že zdravotní normy se zvyšovaly a snižovaly zcela nahodile. Kluk, který byl jeden měsíc superarbitrován, mohl o šest měsíců později hladce projít. Všechno záviselo na tom, jaká směrná čísla pro povolání do armády Washington právě vydal. Dokonce to záviselo i na schváleném rozpočtu. Byl tam článek, podle kterého byl aktivní služby neschopen každý, kdo prodělal léčbu elektrickými šoky. Odvedeni nemohli být ani homosexuálové. Také techničtí odborníci v průmyslu byli příliš cenní na to, aby z nich někdo dělal vojáky.

Pak jsem zkoumal mnoho klientů. Jejich věk se pohyboval od osmnácti do dvaceti pěti. Nejnaléhavějším případům bylo zpravidla mezi dvaadvaceti a třiaadvaceti. Byli to hoši, kteří právě vypadli z vysoké školy a měli panickou hrůzu z toho, že by měli promarnit dva roky v armádě. Dělali, co mohli, aby se dostali do šestiměsíčního programu.

Všichni tito kluci měli dost peněz a pocházeli z bohatých rodin. Všichni se připravovali na náročná povolání. Jednoho dne z nich měla být zámožná střední vrstva, boháči a vůdci rozličných skupin v americkém společenském životě. V případě války by se mohli přetrhnout, aby byli přijati do důstojnické školy. Nyní byli ochotni dělat kuchaře či uniformované údržbáře. Jeden z nich, kterému bylo pětadvacet, už měl zajištěno místo na newyorské burze. Další byl specialista na cenné papíry. Tou dobou byla celá Wall Street na nohou díky novým akciím, které šplhaly na deset bodů hned po svém vydání. A tihle kluci na tom bohatli. Peníze se jen hrnuly. Oni platili mně a já splácel svému bratru Artiemu těch pár tisíc, co jsem mu dlužil. Artie byl překvapený a trochu zvědavý. Řekl jsem mu, že jsem měl štěstí ve hře. Příliš jsem se styděl říct mu pravdu. Byl to jeden z těch vzácných případů, kdy jsem mu lhal.

Frank se stal mým poradcem: „Dávej si na ty kluky bacha,“ říkal. „Všichni jsou hezky vykutálení. Čím víc je přiskřípneš, tím víc si tě budou vážit.“ Krčil jsem rameny. Nechápal jsem Frankova morální hlediska. „Všechno jsou to zkurvení mamináci,“ vysvětloval Frank. „Proč je jim tak zatěžko odkroutit si své dva roky pro vlast místo šesti měsíců kdejakýho vocmrndávání? My dva jsme bojovali ve válce, bojovali jsme za vlast, a máme z toho hovno. Jsme chudí. K těmhle hochům byla vlast štědrá. Jejich rodiny jsou za vodou. Mají dobrou práci, skvělé vyhlídky. A ti kokoti ani nejsou ochotni vykonat svou povinnost.“ Jeho hněv mě překvapoval. Obvykle byl Frank mírumilovný člověk, který o nikoho ani slovem nezavadil. A věděl jsem, že jeho vlastenectví je ryzí. Jako seržant záložní armády byl až divoce svědomitý. Zkorumpovaný byl pouze jako civilní úředník. V následujících měsících jsem neměl při budování své klientely žádné problémy. Udělal jsem si dva poradníky: jedním byl oficiální poradník, tím druhým byl můj seznam „platících“ zákazníků. Dával jsem si bedlivý pozor na to, abych nebyl příliš hamižný. Deset míst jsem používal pro sebe, deset pro oficiální poradí. Hladce jsem se dostal na tisícovku za měsíc. Později se klienti začali přebíjet a moje cena vzrostla na tři sta. Cítil jsem se provinile, když přišel chudý kluk a mně bylo jasné, že nemá šanci proktestit si cestu oficiálním poradcem. Trápilo mě to natolik, že jsem nakonec zcela zrušil oficiální poradník a vyhradil deset míst pro platiče a deset pro sympatické šťastlivce, které jsem zapsal zadarmo. Zkrátka, začal jsem uplatňovat svou pravomoc, což bylo něco, co mě nikdy ani nenapadlo, že bych kdy mohl dělat. A nebylo to špatné. Ani jsem si neuvědomoval, že jsem si ve své jednotce začal budovat šik přátel, kteří mi měli později zachránit kůži. Také jsem přijal novou zásadu. Každý umělec, spisovatel, herec nebo divadelní režisér byl

přijít také zadarmo. Byla to moje daň svědomí, že jsem přestal psát, a dokonce i ztratil o psaní zájem. Vlastně jsem v sobě hromadil pocity viny stejně, jako jsem vydělával peníze. A svá provinění jsem se snažil odčinit klasickým americkým způsobem - tedy konáním dobrých skutků. Frank mi vyčítal nedostatek obchodního ducha. Byl jsem prý příliš velký dobrák, příliš měkký a každý prý mě snadno doběhl. V tom se ale mýlil. Nebyl jsem ani zdaleka takový dobrák, jak si on a možná i ostatní mysleli.

Prostě jsem jenom pamatoval na zadní vrátka. Jenom jsem zcela nepatrně využíval své inteligence. Bylo mi jasné, že tenhle náš podvůdek musí jednoho krásného dne prasknout. Vědělo o něm příliš mnoho lidí. Stovky civilů jako já bralo úplatky. Tisíce záložáků bylo přijato do šestiměsíčního programu až po zaplacení určité sumy. To, že někdo platí, aby se dostal do armády, mě nepřestávalo lehce vytáčet.

Jednoho dne vešel do kanceláře přibližně padesátník se svým synem. Byl to bohatý obchodník, jehož syn byl právník, který se právě ujal své praxe. Otec měl celý svazek dopisů od různých politiků. Mluvil s majorem pravidelné armády, pak přišel znova na schůzi jednotky a mluvil s plukovníkem záložáků. Oba k němu byli velice zdvořilí, ale nakonec ho odkázali na mě s obvyklými kecy ohledně kvót. Otec tedy přišel k mému stolu, aby syna zapsal do oficiálního pořadníku. Jeho jméno bylo Hiller a jeho syn se jmenoval Jeremy.

Pan Hiller obchodoval s auty - měl zastoupení firmy Cadillac. Nechal jsem jeho syna vyplnit obvyklý dotazník a povídal si s otcem.

Kluk neříkal nic a vypadal zaraženě. Pan Hiller se zeptal: „Jak dlouho to může trvat, než na něho přijde řada?“ Dal jsem mu obvyklou odpověď: „Šest měsíců.“ „Do té doby ho povolají,“ řekl pan Hiller. „Nezůstal bych vám nic dlužen, kdybyste to mohl nějak zařídit.“ Opět jsem mu dal obvyklou odpověď: „Já jsem jenom úředník. Pomoci vám mohou pouze důstojníci, se kterými jste již hovořil. Nebo to můžete zkusit přes svého kongresmana.“ Věnoval mi dlouhý, bystrý pohled, pak mi podal svou navštívenku:

„Až si budete chtít pořídit auto, přijďte za mnou, a já vám ho prodám za výrobní náklady.“ Podíval jsem se na vizitku a zasmál se: „Až si budu moci koupit cadillac, tak už dávno nebudu sedět tady na té židli.“ Pan Hiller se na mě přátelsky usmál: „To je asi pravda. Ale jestli mi můžete nějak pomoci, skutečně to ocením.“ Následujícího dne mi pan Hiller volal. Mluvil se strojenou vlídností prohnatého obchodníka. Poptal se na mé zdraví, chtěl vědět, jak se mi daří a poznamenal, jaké je toho dne krásné počasí. Pak pravil, jaký na něj udělala dojem moje ochota, která je tak neobvyklá u vládních úředníků. Byl prý natolik mile překvapen a natolik vděčný, že když slyšel o rok starém dodge na prodej, koupil ho a byl ochoten mi ho ihned za babku prodat. Jestli prý mám čas se s ním okolo oběda sejít. Řekl jsem panu Hillerovi, že na oběd přijít nemohu, ale že se za ním stavím cestou z práce. Jeho podnik se nacházel v Roslynu na Long Islandu, což nebylo dál než půl hodiny od našeho sídliště v Bronxu. Když jsem dorazil na místo, bylo ještě světlo. Zaparkoval jsem své auto a rozhlédl se po cadillacích okolo. Posedla mě středostavovská žádostivost. Cadillacy byly krásné, dlouhé, ladné a robustní. Některé zářily zlatem, jiné krémovou bělobou, další byly temně modré či ohnivě rudé. Nakoukl jsem do interiéru a žasl na měkkým polstrováním a komfortními sedadly. Nikdy jsem se o auta příliš nezajímal, ale v tom okamžiku jsem zatoužil po cadillacu.

Když jsem přicházel k cihlovému domku, minul jsem světle modrý dodge. Bylo to velmi hezké auto, které by se mi jistě velmi líbilo, kdybych předtím neprošel kolem řady těch zatracených cadillaců. Nahlédl jsem dovnitř. Polstrování bylo hezké, ale nevyhlíželo komfortně. Dopřdele.

Zkrátka, začal jsem se chovat ve stylu zbohatlických zlodějíčků.

Za těch několik měsíců se se mnou stalo něco velice legračního. Když jsem bral svůj první úplatek, bylo mi z toho v první chvíli nanic. Měl jsem za to, že si sám sebe přestanu vážit. Do té

doby jsem si přece tak zakládal na své poctivosti. Proč jsem si nyní tak liboval v roli slizkého hltače úplatků a šejdíře? Pravda byla taková, že se ze mě stal šťastný člověk, protože jsem se stal zrádcem společnosti. Bažilo mě brát úplatky a zrazovat tak důvěru ve mě kladenou. Líbilo se mi tahat za nos kluky, kteří ke mně přišli. Podváděl jsem je s hráčskou rozkoší. Tu a tam, když jsem v noci spřádal nové plány, jsem se divil, jaká změna se to se mnou udála. Řekl jsem si, že si vychutnávám svou pomstu za to, že jsem byl jako umělec odmítnut a vynahrazuji si své bezcenné sirotčí dětství, svůj totální životní neúspěch a mou obecnou zbytečnost v celém běhu věcí. Nakonec jsem našel něco, co mi opravdu šlo; konečně jsem byl schopen zabezpečit ženu a děti. Stal se ze mě lepší otec a manžel. Pomáhal jsem dětem s úkoly. Nyní, když jsem nechal psaní, jsem měl více času věnovat se Vallii. Chodili jsme do kina. Mohli jsme si dovolit jak cenu vstupného, tak i placené hlídání dětí. Kupoval jsem Vallii dárky. Dokonce jsem dostal pár nabídek z časopisů a s přehledem škrábal články. Vallii jsem řekl, že všechny nově nabyté peníze jsem dostal za články do časopisů.

Byl jsem šťastný. Šťastný zloděj. Podvědomě jsem ovšem cítil, že to nebude trvat věčně. Proto jsem se vzdal myšlenek na cadillac a smířil se s dodgem.

Pan Hiller měl velkou kancelář s obrázky své ženy a dětí na psacím stole. Nebyla tam žádná sekretářka a já doufal, že tomu tak bylo proto, že byl dostatečně chytrý na to, aby se jí před schůzkou se mnou zbavil. S chytrými lidmi jsem jednal rád. Hlupáků jsem se bál.

Pan Hiller mě usadil do křesla a nabídl mi doutník. Opět se poptal na mé zdraví. Pak přešel k věci: „Co říkáte na toho dodge? Hezké auto. V bezvadném stavu. Mohu vám udělat skvělou cenu. S čím jezdíte teď?“ „S fordem z roku 1950,“ řekl jsem.

„Můžete ho použít jako protihodnotu. Dodge vás tak bude stát pět set v hotovosti plus vaše auto.“ Zachoval jsem vážnou tvář. Vytáhl jsem z peněženky pět stovek a řekl: „Ujednáno.“ Pan Hiller vypadal poněkud překvapeně. „Doufám, že budete schopen pomoci mému synovi?“ Patrně měl trochu obavu, že jsem nepochopil, o co tu jde.

Opět jsem užasl, jak moc jsem si liboval v těchto transakcích. Dobře jsem věděl, že jsem ho mohl napínat. Že bych z něj mohl dostat dodge pouze výměnou za forda. Ale už tak jsem na tom trhnul minimálně tisícovku. Nevěřil jsem však na podvodníky, pouštějících se do akcí na ostří nože. Stále ještě ve mně zůstalo něco z Robina Hooda. Pořád jsem měl o sobě představu jako o člověku, který bere peníze od bohatých jen proto, aby si za ně přišli na své. Výraz jeho tváře, ve kterém se zračily jeho obavy, že jsem nepochopil, že se jedná o úplatek, mě však opravdu pobavil. Tak jsem řekl velmi klidným hlasem, bez úsměvu a věcně:

„Váš syn bude přijat do náhradního programu ještě tento týden.“ Ve tváři pan Hillera se objevila úleva a nová uctivost. Řekl:

„Dáme dohromady veškeré papíry ohledně auta ještě dnes večer. Postarám se o poznávací značky. Všechno bude v pořádku.“ Pak se ke mně naklonil a potřásl mi rukou: „Slyšel jsem o vás vyprávět.

Všichni si vás velice váží.“

Byl jsem potěšen. Pochopil jsem, že to znamená, že mám dobrou pověst jakožto čestný šejdír. Koneckonců to také něco znamenalo. Byl to úspěch.

Zatímco úředníci vyplňovali formuláře, pan Hiller si se mnou dál povídal. Snažil se vyzvědět, zda jedná na vlastní pěst nebo ve spojení s majorem či plukovníkem. Byl obratný - myslím, že díky své obchodnické praxi. Nejprve mi složil poklonu, jak jsem chytrý, jak jsem hned všechno pochopil. Pak se začal vyptávat. Obával se, že si důstojníci mohli jeho syna zapamatovat. Cožpak nemusí jeho syna přijmout do šestiměsíčního programu osobně? Ano, to je pravda, přitakal jsem.

„Nebudou si ho pamatovat?“ chtěl vědět pan Hiller. „Nebude je zajímat, jak se mohl dostat tak rychle nahoru?“ Myslelo mu to, ale ne dost. „Vyptával jsem se já vás na toho dodge?“ vrátil jsem mu otázku.

Pan Hiller se vřele usmál. „Jasně, to je vaše záležitost. Ale jde přece o mého syna. Neraď bych, aby se dostal do potíží pro něco, co jsem udělal já.“ Mé myšlenky se začaly rozbíhat. Myslel jsem na to, jakou bude mít Vallie radost, až uvidí modrého dodge - modrá byla její oblíbená barva a ojetý ford už jí pěkně lezl na nervy. Přinutil jsem se zamyslet nad Hillerovou otázkou. Vzpomněl jsem si, že jeho Jeremy měl dlouhé vlasy a skvěle padnoucí oblek. „Řekněte Jeremymu, ať se dá nakrátko ostříhat a vezme si na sebe sportovnější oblečení, až ho zavolám. Pak si na něj nevzpomenou.“ Pan Hiller vypadal pochybovačně: „To se Jeremymu nebude líbit.“ „Pak nemusí nic,“ řekl jsem. „Nemyslím, že má cenu někoho do něčeho nutit. Postarám se o to.“ Začínal jsem být poněkud netrpělivý.

„V pořádku. Pak to nechám zcela na vás.“

Když jsem přijel domů v novém autě, měla Vallie radost a já jsem vzal ji i děti na projížďku. Dodge jel jako sen a k tomu nám vyhrávalo rádio. Udělali jsme si zastávku a dali si pizzu a limonádu, což bylo dnes normální, ale dříve jsme si to mohli jen těžko dovolit. Pak jsem zastavil u cukrárny na zmrzlinu. Dceři jsem koupil novou panenku a chlapcům válečné hry. Rozhazoval jsem jako princ. Vallii jsem koupil bonboniéru. Cestou domů jsem zpíval, a když jsme uložili děti do postele, Vallie se se mnou milovala, jako bych byl Aga chán a právě jí věnoval diamant velký jako Ritz.

Vzpomínal jsem na dny, kdy jsem musel dát psací stroj do frcu, abychom nějak vydrželi do konce týdne. To však bylo před mým útekem do Vegas. Od té doby se mé štěstí obrátilo. Už žádné vedlejší zaměstnání. Teď jsem měl ve skříni dvacet táců, založených mezi stránky svého rukopisu. A celý tento báječný podnik mohl trvat tak dlouho, než to celé praskne nebo než se stane něco, co by mocné tohoto světa přimělo utrácet méně peněz za jejich armády. Poprvé v životě jsem poznal, jak se cítí hlavouni zbrojařského průmyslu a velitelé armád. Hrozba stabilizovaného světa by mě mohla smést zpět do bídy. Ne, že bych si přál další válku, ale neubránil jsem se smíchu, když jsem si uvědomil, jak všechny moje liberální ideály blednou před touhou, aby se Rusko a Amerika v dohledné době příliš neskamarádily. Vallie lehce chrácala, ale mně to nevadilo. Dost se nadřela s dětmi a s péčí o dům a o mě. Bylo však zajímavé, že jsem zůstával dlouho do noci vzhůru, bez ohledu na to, jak jsem se cítil unaven. Ona pokaždé usnula přede mnou. Někdy jsem vstal a odešel do kuchyně, abych pracoval na svém románu a uvařil si něco k jídlu. Do postele jsem se pak vracel až kolem dvou, tří hodin ráno. Teď mě však román nezajímal, a tak jsem neměl co dělat. Přemýšlel jsem o tom, že bych mohl znova začít psát. Koneckonců, čas jsem na to měl a peněz bylo také dost. Na to mi však připadal můj vlastní život, se vším tím podváděním, vyjednáváním, braním úplatků a utrácením za hlouposti, příliš vzrušující. Značným problémem však bylo, kde dlouhodobě uchovávat své peníze. Nemohl jsem je věčně mít v domě. Myslel jsem na svého bratra Artieho. Mohl by je za mě uložit do banky. Určitě by to udělal, kdybych ho požádal. Chtěl by ovšem vědět, odkud se ty prachy berou. A to nešlo. On ještě nikdy neudělal nic nepoctivého. Ani pro sebe, ani pro svou ženu či své děti. Udělal by to pro mě, ale už by na mě pohlížel jinak. A to bych nesnesl. Jsou určité věci, které člověk prostě nemůže nebo by neměl dělat. Jednou z takových věcí bylo požádat mého bratra. Nebyl by to čin hodný ani bratra, ani přítele.

Některé bratry by člověk pochopitelně nepožádal prostě proto, že by už své peníze vícekrát neviděl. Tu mě napadl Cully. Mohl jsem ho požádat o radu, jak nejlépe naložit s penězi. Cully si bude vědět rady, protože to je jeho parketa. A problém bylo třeba řešit. Měl jsem pocit, že prachy se budou hrnout stále houšť. Příští týden jsem Jeremyho Hillera dostal bez potíží do záložního sboru. Pan Hiller byl natolik vděčný, že mě pozval do svého podniku pro nové pneumatiky pro můj dodge. Přirozeně jsem si myslel, že se jedná o projev vděčnosti a měl jsem radost, že jsem narazil

na takového fajn klienta. Zapomněl jsem, že pan Hiller je obchodník. Když mi mechanici vyměnili gumy, pozval mě pan Hiller do své kanceláře, kde na mě vybalil nový návrh. Začal jako obvykle všelijakými zdvořilostmi. Jak jsem chytrý a obratný, jak čestný, jak totálně spolehlivý. Jaká prý to byla radost se mnou jednat, a pokud bych prý někdy opustil státní služby, najdu dobrou práci u něj. Všechno jsem mu to zbaštil, protože se mi dosud dostalo až na pár výjimek z úst mého bratra či z pera nějakých neznámých literárních kritiků jen málo uznání. Vůbec mě nenapadlo, co přijde.

„Mám přítele, který by velice naléhavě potřeboval vaši pomoc,“ vyjádřil se nakonec pan Hiller. „Má syna, který se zoufale potřebuje dostat do šestiměsíčního programu.“ „Jasně,“ odvětil jsem. „Ať ho pošle za mnou a prostě řekne, že ho posíláte.“ „Je tu ale velký problém. Ten mladý muž již obdržel povolávací rozkaz.“ Pokrčil jsem rameny. „Pak má tedy smůlu. Řekněte jeho rodině, ať se s ním na dva roky rozloučí.“ Pan Hiller se usmál: „Jste si opravdu jist, že chytrý mladý muž jako vy mu nedokáže pomoci? Vyneslo by vám to spoustu peněz. Jeho otec je velmi důležitý člověk.“ „Ne. Armádní předpisy jsou jasné. Jakmile někdo dostane povolávací rozkaz, nesmí být již přijat do záložního sboru. Ti chlapi nejsou zase tak hloupí. To by pak každý hezky čekal, dokud mu nepříjde povolávací.“ Pan Hiller řekl: „Ten pán by vás rád viděl. Je ochoten udělat cokoli, jestli chápete, co tím myslím?“ „Nemá to smysl. Nemohu pro něj nic udělat.“ Pan Hiller se naklonil blíž ke mně. „Jedťe ho alespoň navštívit.“ Pochopil jsem. Když za tím člověkem zajedu a třeba ho i odmítnu, pan Hiller z toho pořád vyjde s čistým štítem. No, za čtyři fungl nové značkové gumy snad mohu strávit půl hodiny s nějakým boháčem.

„OK,“ souhlasil jsem.

Pan Hiller napsal něco na kousek papíru a podal mi to. Podíval jsem se. Jméno bylo Eli Hemsí. Věděl jsem, o koho jde. Eli Hemsí byl jednou z největších postav oděvního průmyslu. Měl problémy s odbory a styky s podsvětím. Byl však také jedním z nejaktivnějších účastníků společenského života ve městě. Sponzoroval celou řadu politiků, přispíval na charitativní akce atd. Když byl tak velké zvíře, proč potřeboval moji pomoc? Zeptal jsem se na to pana Hillera.

„Protože má za ušima. Je to portugalský Žid. Ti jsou prohnanejší než všichni ostatní Židé. Mají v sobě španělskou, italskou a arabskou krev. Díky této směsi jsou to, kromě chytrosti, také skuteční zabijáci. Nechce, aby se jeho syn stal rukojmím nějakého politika, který by po něm pak chtěl kdovíco. Mnohem levnější a bezpečnější je pro něj kontaktovat vás. A kromě toho jsem mu vás doporučil. Po pravdě řečeno, jste dnes vlastně jediný, kdo mu může pomoci. Skuteční hlavouni by se nenamočili s někým, kdo byl již povolán. Je to příliš choulostivé. Politici se něčeho takového bojí jako čert kříže.“ Vzpomněl jsem si na kongresmana, který přišel do mé kanceláře. To měl tedy odvalu. Nebo byl možná na konci své politické kariéry a bylo mu už všechno fuk. Pan Hiller mě upřeně pozoroval. „Nevykládejte si to špatně. Já jsem Žid. Ale s těmi portugalskými musíte být neustále na stráži, nebo vás nějak doběhnou. Proto až s ním budete mluvit, používejte mozek.“ Omlčel se a starostlivě dodal: „Vy nejste Žid, že?“ „Já nevím,“ odvětil jsem. Vzpomněl jsem si, jaký byl můj vztah k sirotkům. Všichni jsme byli odřezky. Nikdo neznal své rodiče, nikdo z nás se nikdy nestaral o to, kdo je černý, kdo bílý a kdo Žid.

Druhý den jsem zavolał panu Hemsimu do jeho kanceláře. Jako ženatí muži se svými románky mi všichni mí zákazníci dávali pouze svá telefonní čísla do práce. Mívali však zpravidla mé telefonní číslo domů pro případ, že se se mnou potřebovali spojit okamžitě. Pořád mi tak někdo volal a Vallii to začínalo být nápadné. Řekl jsem jí, že se to týká sázek a práce pro časopisy. Pan Hemsí mě požádal, abych za ním přišel do úřadu během své polední pauzy, a já tak učinil. Bylo to v jednom z těch oděvních obchodních domů na Sedmé avenue, jen asi deset minut od zbrojnice. Příjemná procházka ve svěžím jarním vzduchu. Minul jsem chlápků pachtící se s vozíky naloženými šatstvem a hlavou mi prolétlo, jak těžce si musí vydělávat svých pár šupů, zatímco já tu inkasuji stovky za pár škrťů v seznamu. Většina z nádeníků byli černoši. Proč k čertu nebyli někde mordovat lidi, jak se o nich obecně soudilo? Ech, kdyby měli příslušné vzdělání, mohli by krást

stejně jako já. Bez mordování lidí. V budově mě recepční provedl přehlídkovými sály, kde byly právě předváděny nové jarní modely. Pak jsem byl malými dvířky vpuštěn do doupěte pana Hemiho. Byl jsem opravdu překvapen jeho okázalostí, neboť ostatní interiér budovy byl poněkud neučesaný. Recepční mě předal sekretářce pana Hemiho, bezchybně oblečené ženě středního věku, která mě zavedla přímo do Hemiho svatyně. Pan Hemi byl mohutný muž, který by, nebýt na míru šitého obleku, běloskvoucí košile a temně rudé vázanky, vypadal jako kozák. Z jeho tváře vyzařovala síla a lehká melancholie. Vypadal téměř vznešeně a rozhodně čestně. Vstal ze svého místa za stolem a stiskl mou dlaň oběma rukama. Upřeně se mi díval do očí. Stál u mě tak blízko, že jsem se mohl dívat přes jeho silné, šedivé vlasy. Vážně řekl: „Můj přítel měl pravdu. Máte dobré srdce, určitě mi pomůžete.“ „Já opravdu nemohu. Rád bych, ale nemohu.“ Vysvětlil jsem mu celou proceduru tak, jak jsem to popsal panu Hillerovi. Byl jsem ledovější, než jsem měl původně v úmyslu. Nemám rád, když se mi někdo dívá upřeně do očí.

On jenom seděl a vážně přikyvoval. Pak, jako by neslyšel ani slovo z toho, co jsem říkal, pokračoval melancholickým hlasem:

„Moje žena, ubohá žena, má velmi chatrné zdraví. Zabílo by ji, kdyby měla syna ztratit na dva roky. On je to jediné, pro co žije. Pane Merlyne, postarám se o vás do konce vašeho života, když mi dokázete pomoci. Musíte to pro mě udělat.“ Nepřesvědčil mě. Věřil jsem každému jeho slovu. Pouze poslední věta mě zarazila. Jen králové a císaři říkají: „Postarám se o vás do konce vašeho života.“ Jakou důvěru musel mít ve svou moc. Pak jsem si ale uvědomil, že mluví samozřejmě o penězích. „Nechte mě přemýšlet,“ řekl jsem. „Možná mě něco napadne.“ Pan Hemi pokýval hlavou a řekl temně: „Já vím, že ano. Ví, že máte dobré srdce a dobrou hlavu. Máte děti?“ „Ano,“ odvětil jsem. Chtěl vědět kolik, jak staré a jakého pohlaví. Vypτάval se na mou ženu a její věk. Choval se jako strýček. Pak chtěl mou adresu a můj telefon domů, aby mě mohl v případě nutnosti kontaktovat.

Když jsem odcházel, osobně mě doprovodil k výtahu. Měl jsem pocit, že jsem odvedl dobrou práci. Vůbec mě sice nenapadlo, jak dostat kluka z vojny, ale pan Hemi měl pravdu - měl jsem dobré srdce. Měl jsem dostatečně dobré srdce, abych se ho nesnažil podvést a abych se snažil uchránit jeho ženu starostí. A měl jsem dostatečně dobrou hlavu na to, než abych se zapletl s někým, kdo dostal povolávací rozkaz. Kluk měl svůj rozkaz a do měsíce bude v pravidelné armádě. Jeho matka se bez něho bude muset na dva roky obejít.

Příští den mi Vallie volala do práce. Její hlas zněl velmi vzrušeně. Právě obdržela speciální zásilku pěti oděvních souprav. Šaty pro všechny děti - podzimní a zimní, a všechny velice krásné. Byla tam také krabice s šaty pro ni. Všechno mnohem dražší, než co jsme dosud kupovali.

„Je tady cedulka: Od pana Hemiho. Kdo je to? Merlyne, jsou prostě nádherné. Proč ti je dává?“ „Napsal jsem pro něj pár brožurek. Nebylo za to moc peněz, ale slíbil, že se mi bude revanšovat tímto způsobem. Myslel jsem ale, že to bude jenom pár kousků.“ Slyšel jsem radostný tón Valliina hlasu: „To ale musí být hodný člověk. Ty šaty musí stát dohromady alespoň tisíc dolarů.“ „To je skvělé,“ řekl jsem. „Dnes v noci ti o všem povím.“ Když zavěsila, zavolaal jsem Franka a řekl mu, co se mi přihodilo s panem Hillerem.

„Tak to jsi teda v pěkném presu,“ pravil Frank. „Teď bude ten maník očekávat, že mu píchneš. Jak to hodláš zmáknout?“ „Zatraceně, nechápu, proč jsem za ním vůbec chodil.“ „To ty cadillacy, které jsi viděl u Hillera na dvoře. Jsi jako ti barevní hoši. Jsou ochotni vrátit se do svých hliněných chýší v Africe, jen když se povoží v cadillacu.“ V jeho řeči mi nešel lehce kousavý tón. Když mluvil o černoších, málem řekl „negři“, ale změnil to na „barevní hoši“. Říkal jsem si, zda tak učinil proto, že se styděl použít vulgárního slova, nebo proto, že si nebyl jist, zda bych se neurazil. A co se týče borců z Harlemu, kteří se proháněli v cadillacu, nechápal jsem, proč to ostatní lidi tak štve. Protože si to nemohli dovolit? Protože oni nebyli ochotni se zadlužit kvůli něčemu tak neužitečnému? Měl ale pravdu v tom, že mě do té šlamastyky dostaly ty cadillacy. Kvůli nim jsem

souhlasil s návštěvou u Humsiho. Podvědomě jsem přitom myslel na získání jednoho z těch luxusních vozů.

Když jsem večer přišel domů, uspořádala pro mě Vallie s dětmi módní přehlídku. Do telefonu se sice zmínila o pěti krabicích, ale neřekla, jak jsou velké. Byly ohromné. V každé bylo deset kompletních výbav pro každého. Vallie byla v tak povznesené náladě, v jaké jsem ji ještě neviděl. Děti měly radost, ale v jejich věku je šaty ještě příliš nezajímaly. Dokonce ani dceru ne. Napadlo mě, že možná budu mít štěstí a padnu na příbuzného nějakého výrobce hraček.

Vallie ale poznamenala, že k těm novým šatům bude třeba koupit také nějaké nové boty. Řekl jsem jí, ať chvíli počká, a v duchu si říkal, že bych se měl porozhlédnout také po nějakém synkovi obuvního magnáta.

Zajímavé bylo, že bych se cítil, jako že mě pan Hemi podporuje, kdyby se jednalo o šaty běžné kvality. To by bylo, jako když chudřas přijímá almužnu od boháče. Ale všechno, co nám poslal, bylo prvotřídní. Něco takového bych si nemohl nikdy dovolit, bez ohledu na to, kolik úplateků bych vzal. Nebylo toho za litr, ale nejmíň za pět tisíc dolarů. Podíval jsem se na přiloženou vizitku. Byla to běžná navštívenka se jménem pana Humsiho jako prezidenta firmy a adresou a telefonním číslem. Nebylo tam nic připsáno. Žádná zpráva nebo pozdrav. Pan Hemi měl opravdu za ušima. Nebyl tu žádný přímý důkaz, že mi to poslal pan Hemi, takže jsem proti němu neměl nic v ruce. V kanceláři jsem uvažoval o tom, že bych to všechno poslal panu Hemsimu zpět. Při pohledu na šťastnou Vallii mi však okamžitě došlo, že něco takového je zcela nemožné. Až do tří do rána jsem bděl a uvažoval, jak vysekat mladého Humsiho z vojny. Když jsem přišel ráno do práce, udělal jsem první rozhodnutí. Nedám na papír nic, co by mohlo jako důkaz po roce nebo i později vést ke mně. Něco takového by se mi mohlo vymstít. Něco jiného bylo vzít úplatek, aby se nějaký kluk dostal přednostně do záložního sboru, něco jiného bylo zbavit ho branecké povinnosti, když už dostal povolávací rozkaz.

Nejprve ze všeho jsem tedy zavolal na oddělení povolávacích rozkazů. Tam seděl úředník jako já. Představil jsem se mu a vyprávěl mu báčorku, kterou jsem si vymyslel. Řekl jsem mu, že Paul Hemi byl u mě na seznamu pro šestiměsíční program a že jsem ho zapsal již před dvěma týdny, ale poslal jsem mu pozvánku na špatnou adresu. Všechno tedy byla moje chyba a já se cítím provinile. Navíc mám strach, že bych se dostal do potíží, kdyby si hochova rodina začala stěžovat. Zeptal jsem se ho, zda by mohla povolávací kancelář stáhnout rozkaz, abych mohl kluka zapsat u sebe. Pak bych poslal běžné hlášení o tom, že Paul Hemi byl přijat do náhradního programu. Mluvil jsem dle svého názoru tím správným tónem, který nebyl příliš starostlivý. Prostě jen jako dobrák, který se snaží odčinit svou chybu. Přitom jsem nadhodil, že jestli mi úředník pomůže, pokusím se dostat jeho přítele do šestiměsíčního programu.

Na ten poslední nápad jsem přišel předešlou noc. Napadlo mě, že na úředníky od povolávacích rozkazů jistě útočí jejich přátelé a příbuzní. A řekl jsem si, že kdyby takový úředník od povolávacích rozkazů mohl dostat někoho do šestiměsíčního programu, stálo by to nejmíň za tisíc babek.

Dotyčný chlapík byl však zcela věcný a vstřícný. Mám za to, že mu ani nedošlo, co mu nabízím. Okamžitě řekl jasně, žádný problém, povolávací se prostě stáhne. Najednou jsem měl dojem, že této cesty již použili chytřejší vykukové, než jsem byl já. Každopádně jsem následujícího dne dostal potřebný dopis a mohl jsem zavolat panu Hemsimu, ať pošle syna k zápisu.

Všechno šlo jako po másle. Paul Hemi byl příjemný, tichý chlapec, velmi nesmělý a plachý - alespoň mně takový připadal. Přijal jsem ho do sboru a hlídal si všechny papíry, dokud nebyl zařazen do aktivní služby. Pak jsem za něj všechno vyřídil, a když odešel do výkonu šestiměsíční služby, nikdo si ho ani nevšiml. Udělal jsem z něj ducha.

Potom mi ale došlo, že to všechno je poněkud ožehavá záležitost, která se týká mocných lidí. Ale nebyl jsem Kouzelníkem Merlynem pro nic za nic. Nasadil jsem si svůj špičatý hvězdný

klobouk a všechno to hezky znova promyslel. Jednoho dne se to všechno provalí. Byl jsem docela hezky krytý, kromě peněz u mě doma. Musel jsem ty prachy někam ulít. To za prvé. A pak bylo třeba vykázat nějaký vedlejší příjem, abych se nemusel se svými penězi tajit.

Mohl jsem prachy odlifrovat ke Cullymu do Vegas. Ale co když Cullyho napadne s nimi zahrnout nebo přijde o život? Pokud se jedná o zdůvodnění nabytí peněz, měl jsem nabídky pro psaní recenzí a článků do časopisů. Až dosud jsem je odmítal. Byl jsem ryzí povídkář, spisovatel fikce. Připadalo mi pod mou úroveň psát něco jiného. Ale k čertu s tím teď. Teď jsem byl vykuk a nic mi nebylo svaté.

Frank se zeptal, zda s ním půjdu na oběd, a já řekl OK. Frank byl ve skvělé formě. Štěstí mu přálo, tento týden vyhrával a prachy se mu jen hrnuly. Protože neměl žádný smysl pro to, co může přijít v budoucnosti, věřil tomu, že bude vyhrávat i nadále a celý podfuk a úplatky budou fungovat věčně. Aniž by smýšlel sám o sobě jako o kouzelníkovi, věřil v kouzelný svět. (12.)

Asi o čtrnáct dní později mi můj agent sjednal schůzku s šéfredaktorem Everyday Magazines. Jednalo se o soubor publikací, které zahrcovaly americkou veřejnost informacemi, pseudoinformacemi, sexem a pseudosexem, kulturou a měšťáckou filozofií. Filmové časáky, dobrodružné čtení pro dělnáky, sportovní měsíčníky, rybářské a lovecké komiksy. Jejich čelní časopis byl určen starým mládencům se zájmem o literaturu a avantgardní filmovou tvorbu.

Dokonalá směsice. Everyday najímal spisovatele na volné noze, aby tak dal dohromady svého půl miliónu slov, která bylo třeba každý měsíc vytisknout. Můj agent mi sdělil, že šéfredaktor se zná s mým bratrem a že mu Artie zavolal, aby mi připravil cestu. U Everyday Magazines se všichni zdáli být mimo. Všichni jako by se minuli posláním. A přesto se jim dařilo vydávat ziskové časopisy. Legrační. My u federální vlády jsme byli zdánlivě všichni na svém místě, všichni byli spokojeni, a přesto naše práce nestála za nic.

Šéfredaktor Eddie Lancer chodil s mým bratrem na University of Missouri. A nebyl to nikdo jiný než Artie, kdo mému agentovi jako první dohodil toto místo. Lancerovi pochopitelně došlo po prvních dvou minutách našeho rozhovoru, že jsem totálně nekvalifikovaný. Bylo to jasné i mně. Neměl jsem ani páru o tom, co obnáší práce pro časopis. Ale Lancer to považoval za plus. Vůbec nedal na zkušenosti. To, co hledal, byl někdo se schizofrenními sklony. Později mi prozradil, že v tomto směru jsem u něj vysoce zabodoval.

Také Eddie Lancer byl romanopisec. Právě před rokem vydal naprosto skvělou knihu, která se mi náramně líbila. On zase znal můj román a tvrdil, že se mu také líbil. To sehrálo v případě mého přijetí velkou roli. Na nástěnce měl veliký titulek vystřižený z ranních Timesů: „Atomová válka vypadá špatně pro Wall Street“.

Všiml si, že civím na titulek, a zeptal se: „Dokázal byste napsat krátkou povídku o někom, kdo má takovéto starosti?“ „Jasně,“ řekl jsem a stalo se. Napsal jsem povídku o malém manažerovi, který má strach, že jeho akcie poklesnou po svržení atomové bomby. Vyvaroval jsem se násilného humoru i jakéhokoliv moralizování. Napsal jsem to přímočaře. Jestliže jste přijali základní předpoklad, přijali jste i hrdinu příběhu. Pokud vám byl základní předpoklad proti srsti, vyšla vám z toho svěží satira. Lancer tím byl nadšen. „To je přesně pro náš časopis,“ pravil. „Bude se to líbit jak pitomcům, tak těm, co mají filipa. Skvělé.“ Na chvíli se odmlčel. „Jste úplně jiný než váš bratr Artie.“ „Jo, já vím. Vy také.“ Lancer se na mě usmál. „Byli jsem na škole těmi nejlepšími přáteli. On je ten nejpocitivější člověk na světě, s jakým jsem se kdy setkal. Víte, když mě požádal, abych si s vámi promluvil, dost mě to překvapilo. Bylo to vůbec poprvé, co jsem ho viděl od někoho něco žádat.“ „Je toho schopen jen kvůli mně,“ odvětil jsem.

„Rovněžšího člověka jsem v životě nepotkal.“

„To by pro něj byla smrt,“ poznamenal jsem a oba jsme se zasmáli. Lancer i já jsme věděli, že jsme oba tichošlápkové. To znamenalo, že jsme neměli zcela rovnou páteř a byli jsme určitým způsobem zkažení. Za omluvu nám mělo sloužit to, že jsme oba museli dělat na svých knihách. A také jsme museli přežít. Každý má svou jedinečnou a platnou výmluvu.

K mému velkému překvapení (nikoliv však k Lancerovu) se ukázalo, že jsem časopisový pisálek k pohledání. Mohl jsem psát šťavnatá dobrodružství i válečné příběhy. Mohl jsem psát lehce pornografické milostné románky pro prvotřídní časopisy. Mohl jsem psát kousavé filmové kritiky i střízlivé a odměřené knižní recenze. Nebo jsem mohl obrátit a napsat recenzi tak nadšenou, že to lidi přinutilo vypadnout z domu a jít se podívat na něco tak fantastického. Nikdy jsem se pod své články nepodepisoval svým pravým jménem. Ne však proto, že bych se za to styděl. Věděl jsem, že to jsou sračky, ale i tak jsem je měl rád. Měl jsem to rád proto, že jsem za celý svůj předešlý život nenašel jedinou dovednost, na kterou bych mohl být pyšný. Byl jsem mizerným vojákem, zruinovaným hazardním hráčem. Neměl jsem žádného koníčka, žádné zvláštní nadání. Nedokázal jsem opravit auto, nedokázal jsem vypěstovat kytku. Na stroji jsem mizerně datloval a ani jako zkorumpovaný státní úředník jsem za moc nestál. Jasně, byl jsem umělec, ale to není nic, co by člověk mohl rvát do světa. Nyní jsem byl odborník na časopisový škvár a měl jsem z toho radost. Už proto, že to bylo také poprvé v mém životě, kdy jsem si vydělával na slušné živobytí. A legálně. Za povídky jsem dostával v průměru okolo čtyř set dolarů měsíčně. Spolu s mým platem to dělalo asi dvě stovky týdně. A jako by mi práce dodávala další energii, pustil jsem se znova do svého druhého románu. Také Eddie Lancer dělal na nové knize, a když jsme se setkali, bavili jsme se spíš o svých románech než o článcích pro časopis.

Nakonec se z nás stali natolik dobří přátelé, že mi po šesti měsících externí spolupráce nabídl místo editora. Mně se ovšem nechťelo vzdát se dvou až tří tisícovek, které mi kanuly z úplatků v úřadě. Pobíral jsem úplatky již skoro dva roky bez nejmenších potíží. Nyní jsem měl k věci stejný postoj jako Frank. Také já jsem byl nyní přesvědčen, že se nám nic nemůže stát. Po pravdě řečeno se mi líbilo to vzrušení z mojí zlodějny. Můj život se nyní ubíral šťastným směrem. Psaní mi šlo od ruky a každou neděli jsem bral Vallii s dětmi na vyjížďku na Long Island, kde teď vyrůstaly rodinné domky jako houby po dešti. Prohlíželi jsme si je a už jsme si vybrali ten náš. Čtyři ložnice, dvě koupelny a pouze desetiprocentní záloha na dvacet šest tisíc dolarů s ročním odkladem. Nyní bylo na čase požádat Eddieho Lancera o laskavost.

„Vždy se mi líbilo v Las Vegas,“ řekl jsem Eddiemu. „Rád bych o tom něco napsal.“ „Jasně, kdykoliv,“ řekl. „Hlavně aby v tom bylo také něco o štětkách.“ A zařídil veškeré výdaje. Pak jsme projednali barevné ilustrace k povídce. Vždy jsme to dělali společně, protože to byla náramná legrace a pokaždé jsme se u toho nasmáli. Jako obvykle to byl nakonec Eddie, kdo přišel s dobrým nápadem. Atraktivní dívka v dráždivém kostýmu předvádějící divoký břišní tanec. Z jejího pupku právě vylétají červené kostky a na nich šťastných jedenáct. Titulek bude znít: „Hodně štěstí u holek z Vegas!“ Nejprve bylo ovšem třeba udělat jinou věc. Měl jsem napsat rozhovor s nejslavnějším americkým spisovatelem Osanem. Eddie Lancer mi za tím účelem vyhradil místo v jeho vlajkovém časopise Everyday Life. Pak jsem měl ihned odjet do Vegas. Podle Eddieho byl Osano největším americkým spisovatelem a měl před ním příliš velký respekt, než aby s ním dělal rozhovor osobně. Já jsem byl jediný v redakci, kdo z něj nebyl paf. Podle mě nebyl Osano zas tak dobrý. Navíc jsem nedůvěřoval žádnému extrovertnímu spisovateli. A Osano častokrát vystupoval v televizi, dělal porotce na filmovém festivalu v Cannes, byl několikrát zatčen pro osnávání protestních demonstrací, ať už byly proti čemukoliv. A dělal reklamu každému novému románu, který napsal některý z jeho přátel.

Navíc se dostal nahoru tím nejprostším způsobem. Jeho první kniha, kterou vydal v pětadvaceti letech, ho světově proslavila. Měl bohaté rodiče a právnický doktorát z Yale. Neměl ani páru o tom, co to znamená bojovat za své umění. A především jsem mu poslal svou první knihu v naději, že ji podpoří, a on ani nedal vědět, že ji vůbec dostal.

Když jsem se chystal na svůj rozhovor s Osanem, jeho spisovatelské akcie zvolna klesaly. Stále ještě si dokázal vymoci tučnou zálohu na knihu, stále ještě měl kritiku na své straně. Ale jeho knihy byly většinou popisem skutečných událostí. Nebyl schopen dokončit knihu vycházející z čiré fikce dobrých deset let.

Dělal na svém životním díle, na dlouhém románu, který se měl stát tím největším dílem po Vojně a mír. Všichni kritici se na tom shodovali. Zrovna tak Osano. Jedno nakladatelství mu již vyplatilo zálohu sto tisíc dolarů a již deset let marně čekalo na zúročení svého vkladu. Osano se mezitím soustředil na publicistickou literaturu o žhavých tématech a většina kritiků tvrdila, že tyto jeho knihy jsou lepší než jeho romány. Sepsal je za pár měsíců a inkasoval tučný šek. Ale každá nová kniha se prodávala hůř. Jeho čtenářská obec se začínala nudit. Nakonec tedy přijal místo šéfredaktora jednoho z nejvýznamnějších literárních časopisů v zemi.

Jeho předchůdce zastával svou funkci po dvacet let. Byl to chlapík s náramnou reputací. Měl celou řadu titulů z těch nejlepších škol a pocházel z bohaté a vlivné rodiny. Třída. A celý svůj život na chlapečky. To by bylo v pohodě, kdyby nezačal na stará kolena víc a víc vyvádět. Jednou ho načapali, jak sjíždí jednoho poslíčka za hradbou knih vysokou až ke stropu, kterou si postavil ve své kanceláři. Kdyby oním poslíčkem byl slavný anglický autor, možná by se nic nestalo. A kdyby se všechny ty knihy, které mu posloužily jako zástěna, dočkaly své recenze, také by možná nebylo tak zle. Ale ani jedna z nich nebyla dána k recenzi někomu z redakce či externímu kritikovi. Tak ho poslali do penze. U Osana měl management jistotu, že všechno bude, jak má být. Osano byl na sto procent heterosexuál. Miloval ženy všech velikostí, barev a věku. Vůně kundy ho rajcovala jako starýho feťáka. Šoustal holky jako si toxikoman píchá heroin. Když se Osanovi nedostalo alespoň jednoho čísla denně nebo když mu ho nějaká alespoň nevyhulila, lezlo mu to na mozek. Nebyl však exhibicionista. Vždycky zamykal dveře své kanceláře. Jednou to byl mladý zajíček. Jindy intelektuálka, která ho považovala za největšího žijícího spisovatele. Jindy vyhladovělá spisovatelka, která nutně potřebovala zrecenzovat nějaké své knihy, aby se udržela pohromadě. Osano v tomto ohledu nestydatě využíval své výhody redaktora, své slávy světově proslulého autora. Jako nejpilnější včelička pracoval na své kandidatuře na Nobelovu cenu. Osano tvrdil, že na nic opravdové intelektuálky tak neletí jako na Nobelovu cenu. Za poslední tři roky zalarmoval všechny své přátele a zahájil zběsilé tažení na Nobelovu cenu. Všem těm slečnám se chlubil články a výstřižky z novin, které ho navrhovaly na Nobelovu cenu.

Dost zajímavé na tom je, že Osano neměl žádný fyzický šarm, žádný osobní magnetismus. Oblékal se dobře, utrácel za šaty spoustu peněz, ale nebyl fyzicky atraktivní. Jeho obličej byl samá kost. Oči měl velmi bledé a zelené jako had. Vyzařovala z něj však vibrující životnost, která přitahovala všechny bez rozdílu. Jeho sláva vlastně nebyla ani tak založena na jeho literárních úspěších, jako spíš na jeho okouzlující osobnosti a bystré inteligenci, která imponovala jak mužům, tak ženám. Holky po něm šlely - čiperné vysokoškolačky, sečtělé maloměšťáčky, bojovnice za ženská práva, které ho proklínaly a vzápětí se mohly přetrhnout, aby ho přefikly a (jak prohlašovaly) revanšovaly se tak mužskému pokolení za jeho odvěkou neurvalost. Jedním z jeho triků přitom bylo, že se snažil ve svých knihách ženy opravdu oslovit.

Mně se jeho věci příliš nelíbily a očekával jsem, že se mi nebude líbit ani Osano. Člověk je jeho práce. Ukázalo se ovšem, že to není pravda. Koneckonců, existují i soucitní lékaři, zvědaví učitelé, čestní právníci, idealističtí politikové, věrné ženy, duševně zdraví herci, moudří spisovatelé. A zrovna tak byl Osano, vzdor svému pavlačovému stylu a své práci, ve skutečnosti skvělý společník. Poslouchat ho nebyla ani trochu otrava, a to ani tehdy, když mluvil o svém psaní.

Nicméně jako šéfredaktor měl docela slušné království. Dvě sekretářky. Dvacet stálých recenzentů a celá řada externích spolupracovníků, od lidí zvučných jmen po hladovějící básníky, neúspěšné romanopisce a univerzitní profesory. Všechny je využíval a všechny je nenáviděl. Spravoval svou redakci jako náměsíčník.

První stránka Sunday review je něco, pro co je spisovatel schopen vraždy. A Osano to dobře věděl. On se dostal na první stránku, kdykoliv vydal novou knihu, a to ve všech literárních časopisech v zemi. Většinu spisovatelů však nenáviděl, protože na ně žárlil. Nebo neměl v lásce dotyčného vydavatele. Proto dával na první stránky takové věci, jako třeba životopis Napoleona nebo Kateřiny Veliké od nějakého váženého univerzitního profesora. Recenze ani kniha se zpravidla nedaly číst, ale Osano byl spokojen. Všichni se z něho mohli zbláznit.

Když jsem Osana poprvé spatřil, okamžitě jsem si vybavil všechny historky, klepy a vtípky, které o něm kolovaly v odborných kuloárech i mezi čtenářskou veřejností. Hrál svou roli velkého spisovatele s přirozeným požitkem. A měl k tomu patřičné rekvizity.

Jel jsem do Hamptons, kde měl Osano letní chatu. Našel jsem ho, jak si lebedí (jeho slova) jako starý paša. Ve svých padesáti letech měl šest dětí ze čtyř různých manželství. Měl na sobě modré šortky a modrou tenisovou blůzu šitou na míru tak, aby zakryla jeho pivní mozol. Jeho tvář již byla drsně působivá, aby se hodila pro příštího nositele Nobelovy ceny. Nebýt těch pichlavých zelených očí, mohl být docela roztomilý. Toho dne byl roztomilý. Jelikož byl hlavou nejvlivnějšího literárního časopisu, kdekdo mu lezl do prdele. Netušil chudák, že já jsem tu proto, abych se mu dostal pod kůži, neboť jsem sám neúspěšný spisovatel s jedním propadlým románem na kontě a s druhým v kapse. Ano, napsal jeden dobrý a skoro skvělý román. Ale veškerá jeho ostatní práce nestála za nic. A kdyby mi k tomu dal Everyday svolení, ukázal bych světu, co to je vlastně za ptáčka. Napsal jsem článek, jak má být, ale Eddie Lancer ho zamítl. Přáli si od Osana velký politický příběh. Nestáli o jeho šílenosti. Takže to byl promarněný den. Pro mě ovšem ne. O dva roky později mi totiž Osano zavolal a nabídl mi, abych pro něj pracoval jako asistent v novém velkém literárním časopise. Osano si mě zapamatoval, četl článek, který Everyday zamítl, a zalíbila se mu moje kuráž. Tak to alespoň říkal. Řekl mi, že jsem dobrý spisovatel a dokázal jsem v jeho díle vyhmátnout přesně to, čeho si vážil i on sám.

Toho prvního dne jsme seděli u něj na zahradě a sledovali jeho děti hrající tenis. Musím hned na tomto místě konstatovat, že měl děti upřímně rád a byl k nim naprosto fantastický. Možná proto, že sám byl do značné míry dítětem.

Zavedl jsem řeč na ženy a ženské hnutí a sex. Vrhł se do toho s vervou. Byla s ním švanda. A přestože se ve svých knihách tvářil jako levicový intelektuál, mně se jevil jako texaský šovinista. Když mluvil o lásce, svěřil se mi, že jakmile se zamiloval do nějaké dívky, okamžitě přestal žárlit na svou ženu. Pak nasadil svůj skvělý spisovatelско-státnický kukuč a prohlásil: „Žádný muž nemá právo žárlit současně na více než jednu ženu - pokud se nejedná o Portorikánce.“ Měl pocit, že si může dovolit žertovat o Portorikánkách díky své neochvějné pověsti radikála. Před dům vyšla služka, aby okřikla děti, které se začaly na kurtu prát kvůli nějaké nesrovnalosti ve hře. Byla to hezky nabroušená hospodyně a s dětmi jednala pěkně zostra, jako by byla jejich matka. Na svůj věk (který se mohl rovnat Osanově) vypadala velice zachovale. Na okamžik mě napadlo, co mezi nimi asi je. Obzvláště když si nás oba změřila zkoumavým pohledem. Zavedl jsem hovor na ženy snadno. Zaujímal cynický postoj, což je vždy skvělé, pokud člověk zrovna není blázen do té které slečny. Byl velmi autoritativní, ale to sedělo spisovateli, o kterém bylo napsáno víc klevet než o samotném Hemingwayovi. „Poslyš, chlapče,“ řekl, „láska je jako malé autíčko na setrvačník, jaké jsi dostal k Vánocům, když ti bylo šest. Jsi z něj opile šťastný a prostě se od něj nedokážeš odloučit. Dřív nebo později však kolečka odpadnou. Tak ho hodíš do kouta a zapomeň na něj. Zamilovat se je skvělé. Ale milovat, to je hrůza.“ Tiše a s respektem, který považoval za oprávněný, jsem se ho zeptal: „A co ženy? Myslíte, že smýšlejí stejně, když prohlašují, že jejich myšlení je stejné jako mužské?“ Rychle na mě pohlédl svými překvapivě zelenými očima. Pochopil, kam mířím. Ale zůstal v pohodě. To bylo na Osanovi už tenkrát skvělé. Pokračoval:

„Feministky si myslí, že my ovládáme jejich životy. Je to svým způsobem stejná volovina, jako když si chlap myslí, že ženy jsou sexuálně čistší než muži. Ženy jsou připraveny šukat s kýmkoliv,

kdykoliv a kdekoliv, akorát se stydí o tom mluvit. Ty kecy feministek se týkají zlomku procenta mužů, kteří jsou u moci. Tihle maníci nejsou muži. To nejsou vlastně ani lidé. Na jejich místo se ty ženské chtějí dostat. Netuší ovšem, že aby se tam dostaly, musely by zabíjet.“ Přerušil jsem ho: „Vy přece jste takovým mužem.“ Osano přikývl. „Jo. A obrazně řečeno jsem také musel zabíjet. Ženy mohou získat jediné to, co máme my. A to je co? Hovno. Křečové žíly a infarkty. Navíc je celá řada povolání, která se chlapům hnusí, a přesto je musí dělat. Ale jo, já jsem pro rovnost všemi deseti. Pak ale budu ty kundy vraždit. Hele, já platím alimenty čtyřem naprosto zdravým babám, které by si klidně mohly na sebe vydělat. A to jenom proto, že nejsou rovnocenné.“ „Vaše aféry s ženami jsou skoro stejně slavné jako vaše knihy.

Jak to děláte?“

Osano se na mě zašklebil. „A to, jak píšu knihy, tě nezajímá?“ Líbezně jsem opáčil: „Vaše knihy mluví samy za sebe.“ Opět se na mě dlouze a zkoumavě podíval, pak pokračoval. „Nikdy není dobré ženskou rozmazlovat. Ženské se drží opilců, hazardních hráčů, děvkařů a všelijakých flákačů. Hodného, sladkého hochu nemůžou ani vystát. Víš proč? Protože se začnou nudit. Netouží po štěstí - to je příliš nudné.“ „Věříte na věrnost?“ „Jasně. Hele, být zamilovaný znamená učinit někoho jiného středem vlastního života. Jakmile to přestane platit, je s láskou konec. Pak už to je něco jiného - možná lepšího a praktičtějšího. Láska je v zásadě nerovný, nestálý a paranoidní vztah. Muži ji zvládají hůř než ženy. Ženská může šoustat stokrát, jednou to nevyjde a už jí to má chlap za zlé. Je ovšem pravda, že první známkou, že něco není v pořádku, je, když ty chceš píchat a ona ne. Žádné výmluvy se neberou. Bolesti hlavy ani nic jiného. Kdepak. Jakmile tě ženská začne vyhazovat z postele, je po všem. Je čas sbalit si fidlátka. Nikdy na podobné výmluvy nepřístupovat.“ Zeptal jsem se ho na orgasmické ženy, které jsou schopny deseti orgasmů během jediného mužova vyvrcholení. Zahrál to do autu. „Ženy to nemají jako muži. Pro ně je to malé zpestření. Ne tak pro chlapy. Chlapům se sperma skutečně vrazilo do hlavy. Freud byl blízko, ale ušlo mu to. Chlapi skutečně šoustají. Ženy ne.“ Bylo jasné, že to nemyslí zcela vážně, ale já mu rozuměl. K jeho stylu patřilo lehké přehánění.

Převodl jsem řeč na helikoptéry. Podle něj bude automobil za nějakých dvacet let přežitkem a každý člověk bude mít helikoptéru. Jediné, co k tomu bylo zapotřebí, bylo pár technických zlepšováků, které by jako kdysi posilovače řízení a brzd umožnily řízení každé ženě. „Jo,“ povídal, „to je jasné.“ Jasné bylo také to, že toto konkrétní ráno byl naladěný na ženský, a tak se vrátil k původnímu tématu.

„Dnešní mladí kluci na to jdou správně. Říkají svým babám:

„Jasně, můžeš píchat s kým se ti zachce, i tak tě budu milovat.“ To jsou nehorázné sračky. Každý chlap, který ví, že jeho žena si to ráda rozdá s kdekým, si jí považuje jako pouťové atrakce.“ To přirovnání se mě dotklo a zarazilo mě. Ten velký Osano, jehož dílo se těšilo takové oblibě především u žen. Ten nejvytříbenější americký mozek, ta nejotevřenější mysl. Buď jsem nepochopil, co tím myslí, nebo prostě žvanil. Zhlédl jsem jeho domovnici, jak pohlavkuje jedno z dětí. Řekl jsem: „Koukám, že vaše hospodyně má značné slovo.“ Nyní byl natolik bystrý, že pochopil všechno hned a dokonce bez přemýšlení. Najednou přesně věděl, co jsem si myslel o tom, co řekl. Právě proto mi možná řekl pravdu - celou historii jeho hospodyně. Jen aby mě popíchnul.

„Je to moje první žena,“ řekl. „Je to matka tří mých nejstarších dětí.“ Zasmál se, když viděl výraz mé tváře. „Ne, nešoustám ji. A snášíme se dobře. Dávám jí zatraceně dobrý plat, ale žádné alimenty. Je to jediná žena, které neplatím alimenty.“ Zcela zjevně si přál, abych se ho zeptal, proč tomu tak je. Tak jsem se zeptal.

„Protože když jsem vydal svou první knihu a zbohatl, vlezlo jí to na mozek. Začala žárlit na mou slávu a na to, jak všude budím pozornost. Ona chtěla být středem pozornosti. Nějaký mladý kluk, obdivovatel mého díla, po ní vyjel a ona se nechala. Byla o pět let starší než on, ale stále ještě

dost sexy. Opravdu se do něj zamilovala. Nechal jsem ji. Neuvědomovala si ovšem, že ji ten maník šoustá jenom proto, aby sundal velkého romanopisce Osana z piedestalu. Požádala o rozvod a polovinu peněz z mé knihy. To mi vyhovovalo. Chtěla také děti, ale nechtěl jsem, aby byly s tím sráčem, do kterého byla udělaná. Tak jsem jí řekl, že až se za něj provdá, dostane děti. No a on ji pak dva roky vojebával a rozfofroval všechny peníze. Ona na děti málem zapomněla. Opět se cítila jako mladá holka. Jo, chodila je hodně navštěvovat, ale byla pořád někde na cestách po celém světě za moje prachy a přitom žvejkala tomu smrkáči ptáka o sto šest. Když jí došly peníze, vybod se na ni. Přišla a chtěla zpátky děti. Ale neměla šanci. Opustila je na dva roky. Udělala mi tu ohromnou scénu, že bez dětí nemůže žít. Tak jsem ji přijal jako svou hospodyní. „Něco horšího jsem sotva kdy slyšel,“ podotkl jsem ledově. V jeho živých zelených očích se na moment zablýsklo. Pak se ale usmál a pobaveně řekl: „Jo, asi to tak vypadá. Ale představte si sám sebe na mém místě. Chci mít své děti u sebe. Jak to přijde, že otec po rozvodu nikdy nedostane děti? Co je to za volovinu? Znáš chlápky, co se z toho už nikdy nevzpamatovali? Ženu to v manželství přestane bavit a chlap přijde o děti. A chlapi si to nechají líbit, protože už jim dávno ucvakli koule. No a já jsem si to líbit nenechal. Děti jsem si nechal a hned se znovu oženil. A když i druhá žena začala dělat potíže, zbavil jsem se jí.“ Tiše jsem se zeptal: „A co její děti? Co říkají na to, že jejich matka je hospodyně?“ V očích se mu opět zablesklo. „Ale kruci. Já ji nijak neponižuji. Jako hospodyní ji tu mám jen tehdy, když nemám žádnou manželku. Jinak je spíš jako vychovatelka. Má vlastní dům. Já jsem její domácí. Poslyš, myslel jsem na to, že bych jí dal víc peněz, koupil jí vlastní dům a učinil ji tak nezávislou. Jenomže ona je prohnaná kunda jako všechny ostatní. Začala by být opět protivná. A všechno by to zase roztočila. To by mi nevadilo, ale vzešly by mi z toho další potíže, o které nestojím, protože mám svojí práci dost. Tak ji držím na uzdě pomocí peněz. Má se u mě po čertech dobře. Ví, že když překročí určité meze, octne se rázem na dlažbě a bude se muset hezky ohánět. A to funguje.“ „Nemůže to být tak, že jste anti-ženský?“ zeptal jsem se se smíchem.

Také se zasmál. „Tohle říkáte muži, který byl čtyřikrát ženat? Ale OK. V jistém smyslu jsem opravdu antifeminista. A to proto, že většina žen to dnes prostě jenom nemá v hlavě v pořádku. Možná to není jejich chyba. Hele, zbav se každé ženské, které se nechce šoustat dva dny v kuse. Pokud nemusí do nemocnice na první pomoc. Nezájem, jestli má čtyřicet štychů v kundě. Je mi jedno, jestli se jí to líbí nebo ne. Mně se taky kolikrát nechce, a musím to dělat a musí se mi postavit. Jestli člověk někoho miluje, je to jeho povinnost. Musí šukat jako blázen. Bože, ani nevím, proč se pořád žením. Kolikrát jsem přísahal, že už to víckrát neudělám. A vždycky jsem do toho nakonec vlít. Vždycky jim naletím, že když nejsou vdané, jsou nešťastné. To je taky pěkná krávošina.“ „Nemyslíte, že za příznivých klimatických podmínek by se ženy mohly stát rovnocennými?“ Osano zavrtěl hlavou. „Zapomínají na to, že stárnou hůř než muži. Padesátiletý chlap si dokáže ještě nabalit spoustu mladých koček. Pro padesátiletou babu je něco podobného pěkný oříšek. Jasně, vsadím se, že kdyby se jim podařilo získat politickou moc, vydaly by zákon, aby se všechny třicátnice a čtyřicátnice daly operovat, aby vypadaly starší. Tak funguje demokracie. Taky pěkná konina. Hele, ženský jsou na tom fajn. Nemají si nač stěžovat. Za starých časů neměly ani páru o nějakých odborářských vymoženostech. A přesto nemohly být propuštěny, a to bez ohledu na to, jak špatnou práci odváděly - špatnou práci v posteli, špatnou práci v kuchyni. Kdo mohl odpovědně říct, že ho to po několika letech s manželkou ještě baví? A když jo, byla to kurva. A teď chtějí najednou rovnost. Pusťte mě na ně. Já jim dám rovnost. Já vím, o čem mluvím. Byl jsem čtyřikrát ženat a stálo mě to veškerý prachy, co jsem kdy vydělal.“ Toho dne byl Osano na ženy opravdu nabroušený. O měsíc později jsem si v ranních novinách přečetl, že se popáté oženil. Vzal si herečku z malé divadelní společnosti. Byla o polovinu mladší než on. To myslím vypovídá dost o zdravém rozumu předního amerického spisovatele. Nikdy mě ani ve snu nenapadlo, že pro něj budu jednoho dne pracovat a zůstanu s ním až do jeho smrti, kdy byl jako zázrakem svobodný, ale stále miloval ženy. Pochopil jsem to již toho dne, vzdor všem těm jeho nesmyslům. Byl blázen do žen. Byla to jeho slabost, za kterou se styděl. (13.)

Nakonec jsem byl připraven na svůj výlet do Las Vegas, kde jsem se měl opět setkat s Cullym. Poprvé po třech letech. Tři roky poté, co si Jordan, výherce čtyř set tisíc dolarů, vystřelil ve svém pokoji mozek z hlavy.

Celou tu dobu jsme však zůstali s Cullym ve styku. Několikrát mi telefonoval a posílal mi vánoční dárky pro ženu a děti. Ve všem jsem poznal zboží z dárkového obchodu hotelu Xanadu, o kterém jsem věděl, že dává Cullymu úžasné slevy. Možná je Cully dostal úplně za nic. Ale i tak to od něj bylo milé. Vyprávěl jsem Vallii o Cullym, ale ani slovem jsem se nezmínil o Jordanovi. Věděl jsem, že Cully má v hotelu teplé místo podle toho, že jeho sekretářka zvedala telefon se slovy: „Asistent prezidenta.“ Byl jsem zvědavý, jak se mu podařilo vyšplhat za pár let tak vysoko. Jeho hlas v telefonu i způsob mluvy se změnil. Mluvil velice uhlazeně, zdvořile a vřele. Jako herec, který teď hraje jinou roli. Po telefonu to bylo vždy jen takové klábosení o výhrách a prohrách v kasinu a všelijaké historky. Nikdy neprozradil nic o sobě. Nakonec se někdo z nás vždy zmínil o Jordanovi. Nebo spíš zmínka o Jordanovi ukončila každý náš hovor.

Vallie mi balila kufr. Jel jsem přes víkend, takže jsem měl zameškat pouze jediný den v kanceláři záložního sboru. A v budoucnosti mi moje práce poslouží jako záminka pro policajty, až budou vyzvídat, proč jsem to vlastně jel do Vegas. Bylo pozdě večer, Vallie balila a děti už byly v posteli. Měl jsem vyrazit brzy ráno. Vallie se na mě maličko usmála: „Bože, to byla hrozná doba, když jsi tam byl posledně. Myslela jsem, že už se nikdy nevrátíš.“ „Jenom jsem tenkrát prostě musel na chvíli vypadnout. Všechno se nějak hatilo.“ „Všechno se pak změnilo,“ řekla Vallie vesele. „Před třemi lety jsme byli totálně švorc. Byli jsme tak na dně, že jsem musela prosit otce o peníze a bála se, že na to přijdeš. A ty ses choval, jako bys mě už nemiloval. Ta tvoje cesta všechno změnila. Když ses vrátil, byl jsi jako vyměněný. Už ses na mě nezlobil a měl jsi víc trpělivosti s dětmi. A začal jsi psát pro časopisy.“ Usmál jsem se na ni. „Nezapomínej, že jsem se vrátil jako vítěz. Pár tisíc navíc. Možná, že kdybych se vrátil trop, bylo by všechno úplně jinak.“ Vallie přibouchla víko kufru: „Ne. Ty jsi se změnil. Byl jsi šťastnější. Šťastnější se mnou a s dětmi.“ „Zjistil jsem, co mi chybí.“ „No jo,“ řekla. „Se všemi těmi krásnými prostitutkami z Vegas.“ „Ty byly moc drahé. Potřeboval jsem peníze na hru.“ Bylo to všechno jen takové tlachání, ale obsahovalo vážný podtón. Kdybych jí řekl pravdu, že jsem se na jinou ani nepodíval, nevěřila by mi. Musel jsem ale uvést nějaké rozumné důvody. Cítil jsem se tak provinile, jako nezdárný manžel a otec, který nedokáže pro svou rodinu nic udělat, který jí není s to zajistit slušné bydlení, že jsem si nechtěl zatěžovat svědomí další vinou, kdybych byl Vallii nevěrný. A navíc byla pravda, že jsme si spolu v posteli skutečně rozuměli. Ona měla opravdu vše, po čem jsem kdy toužil. Byla pro mě jako stvořená. A já měl za to, že jsem ten pravý pro ni.

„Budeš dnes večer pracovat?“ zeptala se. Ve skutečnosti se ptala, jestli se budeme nejdřív milovat, aby se mohla připravit. Když jsme se pomilovali, zpravidla jsem vstal a šel psát, zatímco ona rychle usnula a spala pak až do rána. Byla ohromný spáček. „Ano, rád bych něco udělal. Kromě toho jsem cestou tak vzrušený, že bych stejně neusnul.“ Byla sice již skoro půlnoc, ale ona přesto vstala, aby mi uvařila čerstvou kávu a připravila pár sendvičů. Budu pracovat tak do tří do rána a stejně se ráno vzbudím dřív než ona. Nejhorší ze všeho pro mě jako pro spisovatele byla moje neschopnost spát. I když mi šla práce od ruky, nedokázal jsem si prostě lehnout a vypnout mozek, který nepřestával přemýšlet o rozdělaném románu. Jak jsem tak ležel potmě, všechny postavy z mého díla najednou ožily a staly se tak skutečnými, že jsem rázem zapomněl na svou ženu, děti i všechno ostatní. Dnes v noci jsem však měl jiné, méně umělecké záměry. Potřeboval jsem, aby Vallie usnula, abych si mohl vzít své úplatky ze skřýše. Z nejzazšího kouta skříně v ložnici jsem vytáhl své staré sako pro výherce z Vegas a odnesl ho do kuchyně. Neměl jsem ho na sobě od svého návratu z Vegas. Jeho jasné barvy v temné skříně vybledly, ale pořád byly dost křiklavé. Oblékl jsem si ho a vešel do kuchyně. Vallie na mě letmo pohlédla a řekla: „Merlyne, snad nechceš jet v tomhle.“ „Mé šťastné sako,“ řekl jsem. „Kromě toho je pohodlné do letadla.“ Věděl jsem, že

ho schválně ukryla až dozadu do skříně, aby mi nepřišlo na oči a nenapadlo mě ho nosit. Neodvážila se ho však vyhodit. Nyní mi sako přijde vhod.

Vallie si povzdychla: „Ty jsi ale pověřčivý.“

Mýlila se. Byl jsem málokdy pověřčivý, dokonce i když jsem si myslel, že jsem kouzelník, a to není jedno a totéž. Když mě Vallie políbila na dobrou noc a odešla do postele, dal jsem si kávu a podíval se do rukopisu, který jsem vytáhl ze svého stolu v ložnici. Skoro hodinu jsem se jím probíral. Pak jsem nakoukl do ložnice, zda už Vallie spí. Velmi lehounce jsem ji políbil. Ani se nepohnula. Velmi se mi teď líbilo, když mě líbala na dobrou noc. Prostý, oddaný polibek, který jako by nás navždy zprošťoval samoty a chránil nás před nástrahami vnějšího světa. A často, když jsem ležel v posteli, blížilo se ráno a Vallie spala a já nemohl usnout, jsem ji zlehka líbal na rty v naději, že se probudí a ještě více mě zbaví pocitu osamění milováním. Tentokrát jsem si však byl vědom, že jsem jí dal jidášovský polibek. Byla v něm láska, ale hlavní důvod byl ujistit se, že spí dostatečně tvrdě a já si mohu vybrat peníze.

Zavřel jsem dveře do ložnice a přešel ke skříně na chodbě, ve které byla ohromná bedna se všemi mými starými rukopisy, kopie mého románu a původní rukopis mé knihy, na které jsem pracoval pět let a která mi vynesla tři tisíce dolarů. Byla to spousta papíru, všechny ty poznámky a kopie. Papíru, o kterém jsem si myslel, že mi jednou přinese slávu a bohatství. Prohrabal jsem se až k velkým červeným deskám, které jsem odnesl do kuchyně. Usrkával jsem kávu a počítal peníze. Bylo to něco přes čtyřicet tisíc dolarů. Poslední dobou se mi peníze opravdu jen hrnuly. Stal se ze mě luxusní úplatkář se stálou, bohatou klientelou. Dvacký, kterých bylo asi za sedm tisíc, jsem nechal být. Pak tu bylo třiatřicet tisíc ve stovkách. Ty jsem rozdělil do pěti obálek, které jsem si pak nastrkal do kapes vegasovského saka. Kapsy jsem zapnul a pověsil sako zpět na židli. Ráno, až mě bude Vallie líbat na rozloučenou, ucítí, že mám plné kapsy. Ale mohu jí říct, že to jsou poznámky pro můj článek o Vegas.

(14.)

Cully mě čekal v odbavovací hale. Letiště bylo pořád natolik malé, že jsem musel od letadla jít pěšky, ale rekonstrukce byly v plném proudu a nová hala byla těsně před dokončením. Město Las Vegas rostlo. A rostl také Cully.

Vypadal jinak. Byl vyšší a štíhlejší. Byl vkusně oblečen do obleku od Sy Devora a sportovní košile. Měl jiný účes. Byl jsem překvapen, když mě objal a řekl: „Starý dobrý Merlyn.“ Pohled na sako pro výherce ho pobavil. Radil mi, abych se ho zbavil. Měl pro mě komfortní apartmá v hotelu s naditým barem a květinami na stole. „Musíš být v balíku,“ poznamenal jsem. „Jo, nemám se zle,“ odušil Cully. „Nechal jsem hazardu. Jsem teď na druhé straně stolu. To ostatně víš.“ „Jo,“ přikývl jsem. Měl jsem z Cullyho zvláštní pocit. Byl jako vyměněný. Skutečně jsem nevěděl, zda pokračovat ve svém původním plánu a svěřit se mu. Za tři roky se může člověk notně změnit. A kromě toho jsme se vlastně znali jen pár týdnů.

Když jsme však spolu popíjeli, najednou řekl se skutečnou vřelostí: „Prcku, ani nevíš, jak rád tě vidím. Vzpomeneš si někdy na Jordana?“

„Myslím na něj pořád.“

„Chudák Jordan. Skončil jako výherce čtyř set tisíc dolarů. To mě přinutilo nechat hraní. A jak víš, měl jsem po jeho smrti ohromné štěstí. Kdybych hrál, jak se patří, mohl jsem je tady všechny zruinovat.“

„Nekecej. Co Gronevelt?“

„Jsem teď jeho pravá ruka. Důvěřuje mi. Věří mi stejně jako já tobě. Když jsme u toho, mohl bych potřebovat asistenta. Kdykoliv se ti zachce, můžeš se přestěhovat s rodinou do Vegas a dostaneš tu prima flek.“ „Díky,“ řekl jsem. To mě skutečně dojalo. Zároveň jsem se musel zamyslet nad jeho náklonností ke mně. Věděl jsem, že Cully není typ člověka, který by jen tak k někomu přilnul. Řekl jsem:

„Ohledně té práce ti nemůžu dát okamžitou odpověď. Ale jsem tady, abych tě požádal o laskavost. Jestliže to nepůjde, pochopím to. Řekni mi to hezky na rovinu, ať se rozhodneš, jak chceš, mám tu před sebou pár dní, kdy si to můžeme spolu jaksepatří užít.“ „Máš to mít, ať je to co je to,“ prohlásil Cully. Zasmál jsem se. „Počkej, až ti povím, o co kráčí.“ Cully vypadal na moment našťavaně. „Je mi fuk, o co se jedná. Předem splněno.“

Jestliže to bude v mých silách, máš to mít.“

Řekl jsem mu o celém našem úplatkářském systému i to, že mám třiatřicet tisíc po kapsách, které potřebuji někam šikovně ulít pro případ, že by to prasklo. Cully mě pozorně naslouchal a přitom mi hleděl do tváře. Nakonec se zeširoka rozesmál. „Čemu se sakra směješ,“ zeptal jsem se. Cully se jenom pochichtával: „Vykládáš to, jako by ses zpovídal knězi z vraždy. Kruci, to, co děláš, dělá každý, komu se naskytne příležitost. Ale abych se přiznal, překvapuje mě to. Nedokážu si tě představit, jak někomu povídáš, že musí solit.“ Cítil jsem, jak rudnu. „Já jsem nikomu z těch lidí o peníze neřekl. Vždycky za mnou přijdou sami. A nikdy neberu peníze dopředu. Až pro ně udělám to, co žádají, dají, co slíbili, ale také se na mě můžou vykašlat. Mně je to fuk.“ Usmál jsem se na něj. „Já jsem jenom malý šejdík. Žádný velký šizuňk.“ „No jo,“ řekl Cully. „Tak za prvé: myslím, že si děláš příliš velké starosti. Mně se to jeví jako takový druh operace, který může nerušeně běžet do nekonečna. A když se to provalí, pak to nejhorší, co tě může potkat, je, že tě vylejou z práce. Ale máš pravdu - ty prachy je třeba zašít na bezpečné místo. Tihle federálové jsou skuteční ohaři. Pokud by se jim podařilo je vyčenichat, sebrali by ti je.“ Nejvíc mě zajímalo to, co řekl jako první. Jednou z mých nočních můr totiž bylo, že půjdu do lochu a Vallie zůstane sama s dětmi. Proto jsem před ní všechno tajil. Nechtěl jsem, aby si dělala starosti. A také jsem nechtěl, aby si mě přestala vážit. V jejích očích jsem byl dosud čistý, nezkorumpovaný umělec. „Proč si myslíš, že mi nehrozí vězení, kdyby mi na to přišli?“ zeptal jsem se.

„Je to běžný úřednický přestupek,“ řekl Cully. „Přece jsi neošidil banku ani neodprásknul nějakého chudáka prodavače či neokradl vdovu. Jenom jsi vzal pár babek od několika kluků, kteří si chtěli mermomocí zkrátit svou vojenskou službu. Bože, to je neuvěřitelná hovadina. Kluci platí, aby se dostali na vojnu! Tomu by nikdo nevěřil. Porota by se uchechtala k smrti.“ „Jo, taky mi to připadá legrační.“ Cully najednou přešel do obchodního tónu. „OK. Řekni, co ode mě chceš hned teď. Předem splněno. A když se ti federálové dostali na kobytku, ihned zavolej. Dostanu tě z toho. OK?“ Vlídně se na mě usmál.

Sdělil jsem mu svůj plán. Že rozměním své peníze po částech na žetony a budu hrát, ale jen o malé částky. Provedu to tak ve všech kasinech ve Vegas a pak, když si přijdu rozměnit žetony zpět na peníze, ponechám peníze v pokladně jako hráčské konto. FBI nikdy nenapadne hledat po kasinech. Stvrzenky z pokladen nechám u Cullyho a nechám si je proplatit, kdykoliv budu potřebovat peníze.

Cully se na mě usmál. „Proč mi své peníze prostě nesvěříš?

Nedůvěřuješ mi?“

Věděl jsem, že jenom tak žvaní, ale odpověděl jsem se vší vážností. „To mě také napadlo. Ale co když se ti něco stane?

Třeba letecké neštěstí. Nebo tě posedne hráčská horečka. Důvěřuji

ti dnes. Ale co já můžu vědět, jestli ti zítra či pozítří nerupne v bedně?“

Cully souhlasně pokyvoval hlavou. Pak se zeptal: „A co tvůj brácha, Artie? Jste si přece tak blízcí. Proč on nevezme peníze k sobě?“

„Nemohu po něm něco takového chtít.“

Cully opět přikývl. „Jo, asi ne. On je příliš poctivý, že?“ „Jo.“ Nechtělo se mi pouštět se do obsáhlého popisování svých pocitů. „Co říkáš na můj plán? Myslíš, že to k něčemu je?“ Cully vstal a začal přecházet sem tam po místnosti. „Není to zlé,“ řekl. „Ale není rozumné strkat prachy do všech kasin ve městě. To vypadá podezřele. Zvlášť, pokud by to mělo být na delší dobu. Lidé nechávají peníze v pokladně jen tak dlouho, dokud je neprohrajou, nebo dokud neodjedou z Vegas. Udělej to jinak. Nakup žetony ve všech kasinech ve městě a proměň je zpátky tady u nás. Každý den několikrát po menších částkách. A vem si stvrzenku. Všechny tvoje peníze tak budou uloženy v naší pokladně. A když tu začnou federálové šmejdit okolo nebo nám napíší, půjde to přes mě a já to nějak zakamufluju.“ Měl jsem o něj starost. „A ty z toho nemůžeš mít nějaké potíže?“ Cully si trpělivě povzdychl. „Dělám takové věci pořád. Každou chvíli nám bernák do něčeho strká nos. Kolik kdo prohrál a tak. Posílám jim staré spisy. Nemají žádný způsob, jak by se na mě dostali. Dávám si bacha, aby neexistovalo nic, co by jim mohlo posloužit.“ „Bože,“ řekl jsem. „Nerad bych, aby můj záznam z pokladny zmizel.“

Rád bych si prachy zase někdy vybral.“

Cully se zasmál. „Klídek, Merlyne. Ty jsi jenom druhořadý úplatkář. Federálové si to sem nepřihásí se smečkou auditorů kvůli někomu, jako jsi ty. Pošlou dopis a tím to pro ně skončí. Nebo se na to podívej z jiné stránky. Když ty prachy utratíš a někdo tě praskne, že utrácíš víc, než vyděláváš, můžeš říct, žeš to všechno vyhrál. Nemají, jak si to ověřit.“ „Ale já to také nebudu moci dokázat.“ „Ale jo, můžeš. Dosvědčím ti to. A se mnou i pit boss a krupiér. Řekneme, že jsi měl ohromnou sérii v kostkách. Takže se tím netrap. Tvým jediným problémem je, kde schovat stvrzenky z kasina.“ Oba jsme se nad tím na chvíli zamysleli. Pak na to Cully přišel. „Máš právníka?“ zeptal se.

„Ne. Ale můj bratr Artie má přítele, který je advokát.“ „Pak tedy sepiš poslední vůli. Napiš tam, že máš u nás v kasinu vklad třiatřicet tisíc dolarů, které odkazuješ své ženě. A vykašli se na právníka tvého bratra. Použijeme právníka tady ve městě, na kterého se můžeme spolehnout. Právník pošle kopii tvé závěti Artiemu ve speciální úředně zapečetěné obálce. Řekni Artiemu, aby ji neotevíral. Tím pádem nebude Artie nic vědět a bude z toho venku. Nikdy se o ničem nedoví. Ty mu řekneš jediné to, aby obálku neotevíral a schoval ji u sebe. Také právník mu napíše dopis v tom smyslu. Artie se tak žádným způsobem nemůže dostat do nesnází. A nic se nedozví. Prostě si jen vymysli nějakou historku, proč chceš, aby měl u sebe tvou poslední vůli.“ „Artie se mě nebude na nic ptát. Prostě to udělá a nebude chtít nic vědět.“ „To tedy máš skutečně skvělého brácha. Co ale se stvrzenkami? Federálové ti projedou i bankovní sejf, jestli nějaký máš. Proč je prostě jen nezahrabeš mezi své rukopisy, jako jsi to udělal s penězi? I kdyby dostali povolení k prohlídce, několika kousků papíru si nikdy nevšimnou.“ „Nechce se mi podstupovat takové riziko. Co se stane, kdybych stvrzenky prostě ztratil?“ Cully to hned nepochopil, nebo se tvářil, že nechápe. „No, my máme své záznamy. Prostě bys jen podepsal prohlášení, že jsi ztratil stvrzenky, my si ověříme tvůj podpis a dáme ti peníze.“ Pochopitelně mu bylo jasné, co mám za lubem. Že hodlám stvrzenky roztrhat, ale tak, aby on o tom nevěděl. Tím pádem si nebude jist a nebude moci zfalšovat zápis v knihách. Znamenalo to, že mu zase tak úplně nevěřím, ale přenesl se přes to. Řekl:

„Pořádám dnes večer velkou večeři pro tebe a pár přátel. Budou tam také dvě nejkrásnější holky z hotelu.“ „Pro mě žádné holky,“ řekl jsem.

Cully žasl. „Bože, to tě ještě neomrzelo rozdávat si to pořád jenom s manželkou? Po tolika letech.“

„Ne. Ani trochu.“

„Myslíš, že jí budeš věrný po celý svůj život?“ „Jo,“ odpověděl jsem se smíchem.

Cully kroutil hlavou a také se smál. „Pak tedy budeš opravdu kouzelník Marilyn.“

„To také jsem.“

Tak jsme vyrazili na večeři pouze ve dvou. Pak se mnou Cully obrazil všechna kasina ve městě a já nakoupil žetony. Moje sako pro výherce z Vegas přišlo opravdu vhod. V každém kasinu jsme si dali drink s pit bossy, správci kasin a holkama z show. Všichni se chovali ke Cullymu jako k významné osobě a všichni měli v zásobě skvělé historky o Vegas. Bylo to bezva. Když jsme se vrátili do Xanadu, uložil jsem žetony v pokladně a dostal stvrzenku na patnáct tisíc dolarů. Strčil jsem ji do peněženky. Za celou noc jsem si ani jedenkrát nevsadil. Cully se ode mě nehnul ani na krok.

„Měl bych si trochu zahrát,“ řekl jsem. Cully se zasmál. „No jasně, že musíš. Ale jakmile prohraješ víc jak pět set, přerazím ti ty tvoje zasrané pařáty.“ U kostek jsem si rozměnil pět stodolarovek na žetony. Vsadil jsem pět dolarů na všechna čísla. Vyhrával jsem i prohrával. Vrátil jsem se ke svým starým hráčským zvykům a střídal kostky s ruletou a blackjackem. Lehké, pohodové hraní, nízké sázky, výhry i prohry. Byla jedna hodina ráno, když jsem sáhl do kapsy, vytáhl dva tisíce a proměnil je na žetony. Cully neřekl nic. Dal jsem žetony do kapsy a vykročil k pokladně, kde jsem je vyměnil za další stvrzenku. Cully se opíral o prázdný stůl a sledoval mě. Souhlasně pokýval hlavou.

„Koukám, že to máš v paži,“ řekl.

„Kouzelník Marilyn. Žádný z vašich notorických hráčů.“ A byla to pravda. Necítil jsem nic z někdejšího vzrušení. Žádné nutkání sázet. Měl jsem dost peněz na dům pro svou rodinu a dalších pár tisíc v záloze. Měl jsem dobrý zdroj příjmů. Opět jsem byl šťastný. Miloval jsem svou ženu a psal jsem román. Hraní byla zábava, nic víc. Za celý večer jsem prohrál asi jenom dvě stovky. Cully mě odvedl do kavárny na šálek mléka a hamburger. „Přes den musím pracovat,“ řekl. „Mohu ti věřit, že nebudeš hrát?“ „Bez obav. Budu mít dost práce s nakupováním žetonů po celém městě. Budu nakupovat po pěti stovkách, takže si toho těžko někdo všimne.“ „To je dobrý nápad,“ řekl Cully. „V tomhle městě je víc agentů FBI než krupiérů.“ Na chvíli se odmlčel. „Opravdu nechceš spolupracovat na noc? Mám tu nějaké krásky.“ Zvedl jeden z telefonů v boxu. „Jsem příliš unaven.“ Byla to pravda. Tady ve Vegas byla teprve jedna hodina ráno, ale v New Yorku už byly čtyři. A já měl stále ještě newyorský denní režim.

„Kdybys něco potřeboval, prostě za mnou zajdi do kanceláře,“ řekl Cully. „I kdybys jen potřeboval nějak zabít čas.“ „OK, spolehni se.“ Ráno jsem se probudil a zavolal Vallii. Nikdo to nebral. V New Yorku byly tři hodiny odpoledne. Byla sobota. Vallie vzala děti patrně ke svým rodičům na Long Island. Tak jsem zavolal tam. Zvedl to tchán. Podezíravě se vyptával, co dělám ve Vegas. Vysvětlil jsem mu, že sbírám materiál na článek. Nezněl příliš přesvědčeně, ale nakonec zavolal Vallii. Řekl jsem jí, že přiletím v pondělí a z letiště si vezmu taxík. Chvíli jsme jenom tak tlachali, jako obvykle, když si manžel a manželka telefonují. Nenáviděl jsem telefon. Řekl jsem jí, že už volat nebudu, protože je to ztráta času a peněz. Souhlasila. Věděl jsem, že zůstane u rodičů do příštího dne, a tam se mi volat nechtělo. Také jsem si uvědomil, jak mě našťvalo, že tam jela.

Infantilní žárlivost. Vallie a děti, to byla moje rodina. Patřila mně. Byla to moje jediná rodina kromě Artieho. A nehodlal jsem se o ni dělit s tchánem a tchyní. Věděl jsem, že je to hloupost, ale i tak se mi nechtělo znova tam volat. Koneckonců o co šlo? Byl jsem pryč jenom na dva dny a ona mi také mohla kdykoliv zavolat.

Den jsem strávil obcházením kasin a vyměňováním peněz za žetony.

Vždy jsem si trochu zahrál, než jsem se přesunul dál. Měl jsem rád suché vedro ve Vegas. Proto jsem z kasina do kasina chodil pěšky. Pozdě odpoledne jsem posvačil v Sands u stolku vedle nádherných šlapek, které se posilňovaly před nástupem na šichtu. Byly mladé, krásné a veselé. Smály se a vyprávěly si historky jako pubertáčky. Nevšímal si mě a já pojídal svou přesnídávku a tvářil se, že si nevšímám jich. Snažil jsem se však poslouchat jejich rozhovor. Jednu chvíli jsem měl pocit, že jsem zaslechl Cullyho jméno.

Vzal jsem si taxík zpátky do Xanadu. Vegaští taxikáři jsou přátelští a ochotní. Ten můj se mě ptal, jestli hledám nějakou zábavu. Řekl jsem, že ne. Když jsem vystupoval, popřál mi hezký den a poradil mi restauraci, kde mají dobrou činu. V Xanadu jsem vyměnil žetony za další stvrzenku, kterou jsem rovněž uložil do peněženky. Měl jsem teď devět stvrzenek a zbývalo mi už jenom něco málo přes deset tisíc v hotovosti, které bylo ještě třeba rozměnit. Vyprázdnil jsem kapsy saka pro výherce a strčil peníze do běžného saka. Byly to samé stovky, které se hezky vešly do dvou podlouhlých obálek. Pak jsem si přehodil sako pro výherce přes ruku a šel ke Cullymu do kanceláře. Celé jedno křídlo hotelu bylo vyhrazeno pro administrativu.

Prošel jsem chodbou a dal se ve směru šipky „Kanceláře vedení“.

Došel jsem ke dveřím s vizitkou „Asistent prezidenta“. V předpokoji byla velmi atraktivní mladá sekretářka. Sdělil jsem jí své jméno a ona mě telefonem ohlásila Cullymu. Ten mi přišel ihned vstříc a mohutně mi potřásl rukou a objal mě. Tato jeho nová osobnost mě stále poněkud mátlá. Bylo to příliš okázalé. Nic takového mezi námi dříve nebylo.

Měl skutečně stylově zařízenou kancelář s pohodlnými křesly, příjemným osvětlením a obrazy po stěnách. Byly to originální olejomalby. Nedokázal jsem ovšem posoudit, zda za něco stojí. Také tam měl tři televizní obrazovky. Jedna z nich ukazovala hlavní hotelový koridor, druhá stoly kostek, u kterých se zrovna hrálo, a třetí baccarat. Když jsem se díval na první obrazovku, viděl jsem mladíka, jak otevírá dveře svého pokoje a vede si dovnitř mladou dívku. Ruku měl položenou na jejím zadku. „Lepší program, než jaké chytám v New Yorku,“ poznamenal jsem. Cully přikývl. „Musím dávat bacha na všechno, co se v hotelu děje.“ Stiskl knoflík na svém stole a obrazovky se změnilly. Nyní jsem viděl parkoviště, stoly blackjacku a pokladnu v kavárně. Hodil jsem vegasovské sako Cullymu na stůl: „Ted' si s ním můžeš dělat, co chceš.“ Cully se na sako dlouze zahleděl. Pak řekl jakoby duchem nepřítomný: „To už jsi všechno rozměnil?“ „Většinu. Tenhle kabátek už potřebovat nebudu,“ zasmál jsem se.

„Moje žena ho nesnáší stejně jako ty.“

Cully sako zvedl. „Já proti němu nic nemám. To Gronevelt je tu nerad vidí. Co myslíš, že se stalo s tím Jordanovým?“ Pokrčil jsem rameny. „Jeho žena dala nejspíš veškeré jeho ošacení Armádě spásy.“ Cully potěškával sako v ruce. „Je lehký. Ale přináší štěstí. Jordan v něm vyhrál čtyři sta tisíc dolarů. Potom se oddělal.“

Zatracený pitomec.“

„Hloupé,“ řekl jsem.

Cully položil sako něžně na stůl. Pak se posadil a houpal se na

židli. „Víš, myslel jsem, že jsi cvok, když jsi odřekl jeho

dvacet tisíc. A měl jsem vztek, když jsi to rozmluvil i mně. Ale

možná, že to byla ta největší klika, jakou jsem kdy měl. Prohrál bych to a pak bych si připadal jako hovado. Ale když se Jordan zabil a já si nevzal ty peníze, cítil jsem v sobě něco jako hrdost. Nevím, jak si to vysvětlit. Měl jsem ale pocit, že jsem ho nezahlavil. A taky že ne. Ani Diana ho nezahlavila. Všichni jsme byli cizinci a pouze nám třem na Jordanovi záleželo. Ale asi ne dost. Nebo to pro něj nic neznamenal. Nakonec to však znamenalo něco pro mě. Neměl jsi někdy podobný pocit?“

„Ne. Já jsem o jeho pojebané peníze prostě nestál. Věděl jsem, že se hodlá odpravit.“

To Cullyho nadzvedlo. „Prd jsi věděl. Kouzelník Merlyn. Jdi s tím do prdele.“

„Neuvědomoval jsem si to. Ale podvědomě jsem to cítil. Nebyl jsem překvapen, když jsi mi to řekl, pamatuješ?“

„Jo. Jakoby ti to bylo fuk.“

Přešel jsem to. „A co Diana?“

„Ta to nesla velice těžce. Milovala Jordana. Víš, přeráz jsem ji v den pohřbu. Bylo to nejbizarnější číslo v mém životě. Byla jako šílená a brečela a přirážela. Vyděsila mě k smrti.“ Vzdychl. „Dalších pár dní jenom chlastala a plakala mi na rameni. Potom potkala toho počestného půlmilionáře a teď je z ní dáma kdesi v Minnesotě.“ „Takže co uděláš s tím sákem?“ zeptal jsem se. Najednou se Cully celý rozzářil. „Věnuju ho Groneveltovi. Pojd', stejně tě s ním chci seznámit.“ Vstal, sebral sáko a vyšel z kanceláře. Následoval jsem ho. Prošli jsme chodbou do další sekce. Sekretářka nás vpustila do ohromné Groneveltovy rezidence.

Gronevelt vstal ze svého křesla. Vypadal starší, než jsem si ho pamatoval. Musí mu táhnout na sedmdesát, říkal jsem si. Byl bezvadně oblečen. Se svými bílými vlasy vypadal jako filmová hvězda v charakterní roli. Cully nás představil. Gronevelt mi potřásl rukou a tiše řekl: „Četl jsem vaši knihu. Jen tak dál. Jednou to dotáhnete hodně daleko. Je velmi dobrá.“ To mě překvapilo. Gronevelt se věnoval hráčskému byznysu snad od nepaměti. Svého času to byl dost ostrý hoch a stále ve Vegas něco znamenal. Z nějakého důvodu mě ani nenapadlo, že by vůbec četl knihy. Další zajímavost.

Věděl jsem, že soboty a neděle jsou pro lidi jako Gronevelt nebo Cully velice rušné. Sjížděli se sem z celých Spojených států zákazníci, o které bylo třeba se postarat a které bylo třeba rozličnými způsoby bavit. Proto jsem očekával, že se s Groneveltem jen pozdravíme a tím to skončí. Ale Cully hodil jasně modročervený kabátek na Groneveltův stůl a pravil: „Tohle je poslední. Merlyn to nakonec vzdal.“ Všiml jsem si, jak se Cully kření. Jako favorizovaný synovec škádlící vrtošivého strýčka, se kterým ví, jak nakládat. A všiml jsem si také, že i Gronevelt hraje svou roli. Strýček, který se tu trápí se svým sice velice nezdárným, ale zároveň nejtalentovanějším a nejspolehlivějším synovcem. Synovcem, který bude dědit.

Gronevelt zazvonil na sekretářku, a když přišla, poručil jí:

„Přineste mi velké nůžky.“ Zajímalo mě, kde asi tak sekretářka šéfa hotelu Xanadu splaší v šest ráno velké nůžky. Byla však zpátky do dvou minut. Gronevelt se chopil nůžek a jal se šmikát sáko

pro výherce z Vegas. S ledovým klidem na mě hleděl a přitom povídal: „Ani nevíte, jak jste mi vy tři lezli na nervy, když jste se mi promenádováli po kasinu v těchhle zasraných bundách.“

Zvláště tu noc, kdy mi tu Jordan rozbil bank.“

Sledoval jsem ho, jak přetváří sako v ohromnou hromadu ožužlaných cucků. Uvědomil jsem si, že čeká, co mu na to řeknu. „Vám ale výherci nijak zvlášť nevadí, ne?“ „To nemá nic co dělat s vyhranými penězi,“ pravil Gronevelt. „Ale bylo to tak odporně patetické. Tady Cully v tomhle saku, se srdcem notorického hráče pod ním. Stále ještě notorickým hráčem je a vždycky bude. Teď je v karanténě.“ Cully udělal odmítavé gesto: „Já jsem byznysmen!“ Gronevelt však jen mávl rukou a Cully zmlkl.

„Štěstí mi nevadí,“ řekl Gronevelt. „Ale s prohnantostí a umem se musím vypořádat.“ Gronevelt zrovna stříhal levnou podšívku z falešného hedvábí na tenké proužky. Dělal to ale jenom proto, aby si něčím zaměstnal ruce, zatímco mluvil. Hovořil přímo ke mně. „A vy, Merlyne, vy jste ten nejhorší ze všech zatracených hráčů, jaké jsem kdy viděl. A to jsem v branži přes padesát let. Jste horší než notorický hráč. Vy jste romantický hráč. Myslíte si, že jste jako jeden z těch hrdinů z románů Ferberové, kde jsou takoví zasraní hráči oslavováni. Hrajete jako blb. Chvíli jedete na procenta, chvíli na riziko, pak zkoušíte jakýs takýs systém, pak si to rozmyslíte a střílíte pánubohu do oken. Nebo koulíte jednou tak, jednou onak. Jste jeden z mála lidí na světě, kterým radím, aby se na hraní vykašlali nadobro.“ Nato odložil nůžky a upřímně a přátelsky se na mě usmál. „Ale ať se propadnu, k vám to sedí.“ Byl jsem skutečně trochu dotčen a jemu to neušlo. Považoval jsem se za mazaného hráče, který mixuje logiku s magií. Gronevelt jako by mi četl myšlenky. „Merlyn. To jméno se mi líbí. Svým způsobem vám také sedí. Podle toho, co já jsem četl, nebyl Merlin zas tak velký kouzelník. A ani vy jím nejste.“ Uchopil nůžky a dal se znovu do stříhání. „Proč jste si to pak ale rozdal s tím nebezpečným bouchačem?“ Pokrčil jsem rameny. „Vlasně jsem si to s ním nerozdal. Ale víte, jak to chodí. Bylo mi nanic z toho, že jsem utekl od rodiny, všechno mi padalo na hlavu, prostě jsem si potřeboval na někom zchladit žáhu.“ „To jste si ale zrovna moc dobře nevybral,“ pravil Gronevelt. „Cully vám zachránil kůži. Já mu trochu píchnul.“ „Díky.“ „Nabídl jsem mu práci, ale on o ni nestojí,“ řekl Cully. To mě překvapilo. Jak vidno, Cully svou nabídku pro mě projednával dopředu s Groneveltem. A tu mi došlo, že Cully o mně řekl Groneveltovi všechno. I to, že mě hotel bude krýt, kdyby šel federál po mých ulitých penězích.

„Poté, co jsem si přečetl vaši knihu, mě napadlo, že bychom vás mohli využít pro propagační oddělení. Dobrý spisovatel jako vy by to určitě zvládl.“ Nechtělo se mi vysvětlovat, že mluví o dvou zcela rozdílných věcech. Proto jsem odpověděl: „Moje žena by nikdy neopustila New York. Má tam rodinu. Ale díky za nabídku.“ Gronevelt přikývl. „Při způsobu, jakým hrajete, je pro vás asi lepší bydlet jinde než ve Vegas. Až k nám zavítáte příště, musíme společně povečeřet.“ Pochopili jsem to jako rozloučení a vypadli jsme.

Cully měl sjednanou večeři s jakýmsi papaláši z Kalifornie, ze které se nemohl jenom tak vyzout. Takže jsem se musel nějak zabavit sám. Cully mi rezervoval místo na večerní hotelovou show, tak jsem šel. Byla to obvyklá vegasovská směska se spoustou téměř nahých tanečnic, striptérek, několika zpěváky a varietními výstupy. Jediné, co mě zaujalo, byl výstup s cvičenými medvědy. Krásná žena napochodovala na pódium v doprovodu šesti medvědích macků a začala s nimi předvádět všelijaké kejkle. Když medvěd správně provedl svůj kousek, dostal od krotitelky pusu na čenich a poslušně se vrátil na své místo. Medvědi byli tak huňatí, že vyhlíželi totálně asexuálně - skoro jako hračky. Proč si tedy žena zvolila polibek jako jeden z povelů? Pokud vím, tak se medvědi mezi sebou nelíbají. Pak jsem si uvědomil, že ten polibek byl pro diváky. Pak mě napadlo, zda to ta žena dělala vědomě, jako nepatrnou provokaci. Nikdy jsem neměl rád cirkus a vždy jsem ho odpíral i svým dětem. Zrovna tak jsem nikdy nenašel žádné zalíbení v drezúře zvířat. Tato mě však fascinovala natolik, že jsem se vydržel dívat až do konce. Možná, že jeden z medvědů pak přinese nějaké překvapení.

Když zábava skončila, odšoural jsem se do kasina, abych proměnil zbytek svých peněz na žetony a následně pak na stvrzenku. Bylo skoro jedenáct v noci.

Začal jsem u kostek, a místo abych se držel při zdi, abych příliš neprohrával, jsem najednou začal sázet padesáti a stodolarové žetony. Už jsem prohrával skoro tři tisíce, když tu se za mnou vynořil Cully, který do kasina přivedl svou partu hlavounů. Jenom letmo pohlédl na hromádku dvaceti pětidolarových žetonů přede mnou a na mé sázky a poznamenal: „Asi už nechceš hrát dál, co?“ Najednou jsem si připadal jako vůl. Jakmile hra skončila, sebral jsem zbylé žetony a mazal je uložit do pokladny. Když jsem se vrátil, Cully na mě čekal.

„Pojď, dáme si něco k pití,“ řekl. Vedl mě k baru, kde jsme tolikrát sedávali s Jordanem a Dianou. Z tohoto temného kouta jsme se dívali na ozářené kasino. Sotva jsme dosedli, jedna ze servírek zaregistrovala Cullyho a okamžitě přicupitala. „Takže jsi zase chytil slinu, co?“ spustil Cully. „Zasraný hazard. Je to jako malárie - pořád se to vrací.“ „Tobě také?“ zeptal jsem se.

„Párkrát. Ale nikdy jsem moc neprohrál. O kolik jsi přišel ty?“ „Jenom asi o dva tácy. Většinu peněz už jsem převedl do pokladny.

Zítřka uložím zbytek.“

„Zítřka je neděle. Můj přítel právník bude volný. Zítřka časně ráno tak můžeš sepsat svou závěť a odeslat ji bratrovi. Pak tě budu hlídat jako ostříž, dokud nebudeš sedět v letadle do New Yorku.“ „To už jsme jednou zkoušeli s Jordanem,“ řekl jsem žertovně. Cully si povzdychl: „Proč to jenom udělal? Seděl štěstí v sedle.

Byl z něho výherce. Měl tady zůstat.“

„Možná nechtěl tlačit na své štěstí,“ řekl jsem. Cully řekl, abych nežvanil.

Příští ráno mě Cully přišel osobně vzbudit a šli jsme se společně nasnídat. Pak jsme nasedli do auta a odjeli do právníkovy kanceláře. Sepsal jsem svou závěť a nechal ji ověřit. Několikrát jsem opakoval, ať je kopie zaslána mému bratrovi Artiemu. Cully mě nakonec netrpělivě přerušil: „To všechno už jsme dostatečně vysvětlili. Neměj strach. Všechno bude v pořádku.“ Když jsme opustili kancelář, povozil mě Cully po městě, aby mi ukázal nové stavby. Nový mrakodrap hotelu Sands zářil zlatem v pouštním vzduchu. „Tohle město prostě roste a roste,“ řekl Cully.

Kolem dokola až k horám se prostírala nekonečná poušť.

„Místa je tu dost,“ poznamenal jsem.

Cully se zachechtal: „Však uvidíš, hazard je rozvíjející se byznys.“ Lehce jsme posvačili a pak, abychom trochu zavzpomínali na staré časy, jsme zašli do Sandsu, vsadili dohromady dvě stě dolarů a postavili se ke kostkám. Cully prohlásil sebeironicky: „Cítím deset škrubů v pravé ruce.“ Tak jsem ho nechal, ať hází. Jako obvykle mu štěstí nepřálo, ale všiml jsem si, že do toho nedává srdce. Už si v hraní neliboval. Rozhodně se změnil. Odjeli jsme na letiště a on se mnou čekal na mé letadlo. „Zavolej, kdybys měl nějaké problémy,“ řekl. „Až příště přijedeš, povečeříme s Groneveltem. Líbíš se mu a on je typ chlápka, jakýho je lepší mít na své straně.“ Přikývl jsem. Pak jsem vytáhl z kapsy stvrzenky z pokladny. Celkem jsem měl v pokladně hotelu Xanadu uloženo třicet tisíc dolarů. Náklady na výlet včetně proher činily okolo tří tisíc. Podal jsem stvrzenky Cullymu: „Schovej mi je u sebe,“ řekl jsem. Cully přepočítal bílé papírky. Bylo jich dvanáct. Zkontroloval sumu. „To mi opravdu svěříš své peníze? Třicet litrů je slušný balík.“ „Musím někomu věřit,“ odvětil jsem. „A kromě toho, viděl jsem, jak jsi odmítl Jordanových dvacet, když jsi byl ještě úplně švorc.“ „To bylo ale jenom proto, že jsi mě od toho odradil. Ale OK, vezmu to k sobě. Kdyby šlo do tuhého, založím tě ze svého a tohle si nechám jako zástavu. Tím za sebou nenecháš žádné stopy.“ „Díky, Cully,“ řekl jsem. „Díky za apartmá v hotelu, jídlo a všechno ostatní. A díky za pomoc.“ Najednou jsem k němu cítil opravdovou náklonnost. Stal se

jedním z mých několika přátel. A přesto jsem byl překvapen, když mě na rozloučenou objal. Když jsem se v letadle rychle řítíl ze stmívání na západě do večerní tmy na východě, myslel jsem na zvláštní náklonnost, kterou ke mně Cully cítí. Znali jsme se přece tak málo. Napadlo mě, že tomu tak je asi proto, že oba dva máme tak málo opravdových přátel. Jako Jordan. A oba dva jsme byli u Jordanova konce.

Z letiště jsem zatelefonoval Vallii, abych jí oznámil svůj přílet. Nikdo to nebral. Nechtělo se mi volat k jejím rodičům, tak jsem si prostě vzal taxíka do Bronxu. Vallie stále nebyla doma. Opět jsem pocítil známou žárlivost na to, že vzala děti na návštěvu na Long Island. Ale pak jsem si řekl, čert to vem. Proč by měla trávit neděli o samotě v našem panelovém bytě, když mohla být v kruhu své veselé irské rodiny - se svými bratry, sestrami a přáteli, kde si navíc děti mohou hrát na čerstvém vzduchu a zelené trávě?

Rozhodl jsem se na ni počkat. Mezitím jsem zavolał Artiemu. Vzala to jeho žena a řekla, že Artie už si šel lehnout, protože se necítil dobře. Řekl jsem, že se nejedná o nic důležitého, tak ať ho nebudí. S troškou paniky jsem se zeptal, co se Artiemu stalo. Odvětila, že je pouze unaven, protože měl těžkou práci. Nebylo to nic, k čemu by bylo třeba volat lékaře. Řekl jsem, že zavolám Artiemu druhý den do práce, a zavěsil.

(15.)

Následující rok byl nejšťastnější rok v mém životě. Čekal jsem, až nám dostaví náš nový dům. Měl to být můj vůbec první dům v životě a já z toho měl zvláštní pocit. Nakonec budu i já jako každý jiný. Budu sám pro sebe a už nebudu závislý na společnosti či jiných lidech.

Myslím, že to pramenilo z mé nechuti k sídlišti, na kterém jsme dosud bydleli. Černí i bílí nájemníci totiž díky svým schopnostem šplhali po společenském žebříčku, a jakmile vydělali dost peněz, sídliště pro ně přestalo být dost dobré. Na jejich místa přicházeli lidé méně přizpůsobení. Lidé, kteří měli sídliště na doživotí - feťáci, alkoholici, amatérští pasáci, všelijací drobní zlodějíčkové a náhodní násilníci.

Před touto novou invazí se policajti rozhodli pro strategický ústup. Nové děti byly divočejší a demolovaly, na co přišly. Výtahy přestaly jezdit, okna na chodbě byla rozbitá, a nikdo se nenamáhal dát to do pořádku. Když jsem se vracel z práce, po schodech se válely prázdné lahve od whisky a někteří opilci se váleli na lavičkách před domem. Byly zde různé divoké party, které budily pozornost četníků z okolí. Vallie chodila každý den pro děti ke školnímu autobusu. Dokonce mě požádala, zda bychom se nemohli nastěhovat k jejím rodičům, než bude dům hotov. Stalo se to poté, co v naší čtvrti někdo znásilnil desetiletou černošskou školačku a potom ji svrhl ze střechy jednoho z domů. Řekl jsem že ne, že to vydržíme. Zůstali jsme. Věděl jsem, co si Vallie myslí, ale příliš se styděla, než aby to řekla nahlas. Bála se černochů. Byla však vychovaná a vzdělaná v liberálním duchu, a tak si nechtěla přiznat, že se bála všech černochů, kterých bylo najednou všude kolem plno. Já měl na věc jiný názor. Říkal jsem si, že jsem realista a ne bigotní pitomec. Docházelo k tomu, že město New York postupně měnilo svá sídliště na brlohy pro černé. Vznikala tak nová ghetta, která měla oddělit bílé od černých. Ze sídlišť se tak stala jakási sanitární pásma. Maličké Harlemy nalakované na bílo městským liberalismem. Byli sem také odsunuti všichni bílí neumětlové, kteří měli příliš nízké vzdělání, než aby si vydělali na slušné bydlení. Všichni ti, kteří měli alespoň něco v kapse, se odstěhovali na předměstí do rodinných domků nebo alespoň do podnikových bytů v centru. Ale ke změně v rozložení sil dosud nedošlo. Bílých k černým tu bylo stále dva ku jedné. Sociálně orientované rodiny, bílé i černé, ještě mírně převažovaly. Měl jsem za to, že minimálně dvanáct měsíců, které jsme museli čekat na nový dům, bude na sídlišti ještě poměrně bezpečno. Nic jiného mě opravdu ani v nejmenším nezajímalo. Myslím, že jsem všemi těmi lidmi pohrdal. Byli jako zvířata. Bez svobodné vůle, spokojeni s životem z ruky do úst, s chlastem a drogama a šoustáním jen tak pro ukrácení dlouhé chvíle. Začalo se to tam podobat dalšímu zasranému chudobinci. Pak ale jak to, že jsem tam pořád ještě trčel? Co jsem byl zač? Na

našem poschodí bydlela mladá černoška se čtyřmi dětmi. Byla dobře stavěná, sexy a plná dobrého humoru a veselé nálady. Manžel ji opustil předtím, než se nastěhovala, a já ho nikdy neviděl. Přes den byla tato žena dobrou matkou. Děti byly vždy čisté a upravené, chodily denně do školy a jejich matka je vždy čekala u autobusu. V noci však tomu bylo již poněkud jinak. Po večeři jsme ji vždy viděli, jak se obléká, vyrazí ven a děti nechává doma samotné. Nejstaršímu bylo teprve deset. Vallie nad tím pokaždé kroutila hlavou, a já jí na to říkal, že jí do toho nic není. Avšak jednou v noci, když už jsme byli v posteli, jsme zaslechli jekot požárních stříkaček. V našem bytě byl cítit kouř. Okna naší ložnice byla přímo proti oknům naší černé sousedky. Jako na filmovém plátně jsme tam viděli tancovat plameny. A mezi nimi pobíhaly čtyři děti. Vallie vyskočila, tak jak byla, z postele, strhla prostěradlo a vyběhla na chodbu. Běžel jsem za ní. Tu se dveře protějšího bytu otevřely a z nich se vyřítily čtyři děti. Za nimi šlehaly z bytu plameny. Vallie se rozběhla chodbou za dětmi. Říkal jsem si v duchu, co chce dělat. Běžela jako šílená, s prostěradlem vlajícím za sebou. Pak jsem spatřil to co ona. Nestarší dívka, která před sebou strkala mladšího bratra, se začala hroutit. Záda měla v jednom plameni. Najednou ji oheň zachvátil celou a holčička padla. V agónii se svíjela na betonové podlaze. Vallie k ní přiskočila a rychle ji zabalila do prostěradla. Vznesl se nad ně černý dým a do chodby se vrátili hasiči s hadicemi a sekerami.

Hasiči proběhli kolem nás a my jsme se vrátili do bytu. Venku houkaly sanitky. Najednou jsme v okně naproti spatřili matku. Rukou rozbíjela sklo. Krev se z ní jen řinula. Zprvu jsem nechápal, co to vyvádí, a pak mi došlo, že se snaží napíchnout na skleněné střepiny. Hasiči k ní přiskočili a odtáhli ji od okna. Po chvíli jsme viděli, jak ji, příkurtovanou k nosítkám, nakládají do sanitky.

Naštěstí byly tyhle levné činžáky, které nebyly určeny k vytváření zisku, postaveny tak, že se oheň nemohl šířit dál a ani dým nemohl jen tak ohrozit ostatní nájemníky. Vyhořel pouze jeden byt. Sdělili nám, že holčička bude vzdor těžkým popáleninám v pořádku. Její matka byla z nemocnice brzy venku. V sobotu odpoledne, o týden později, vzala Vallie děti k rodičům, abych mohl v klidu pracovat na své knize. Práce mi šla od ruky, když tu se ozvalo zaklepání na dveře. Bylo to takové nesmělé zaťukání, které jsem v kuchyni sotva slyšel. Když jsem otevřel, stál na prahu hubený, čokoládově hnědý chlapík. Měl tenký knírek a vyčesané vlasy. Zamumlal své jméno, které mi nic neříkalo, ale přikývl jsem. Pak řekl: „Chtěl jsem jen vám a vaší ženě poděkovat za to, co jste udělali pro mou dcerku.“ Tak jsem pochopil, že je to otec dítěte odnaproti, které Vallie zachránila před uhořením.

Zeptal jsem se ho, jestli chce zajít na skleničku. Viděl jsem, že má slzy na krajíčku, jak se cítí při tom děkování trapně a poníženě. Řekl jsem mu, že moje žena je pryč, ale že jí vyřídím jeho poděkování. Stoupl si akorát tak na práh, aby mi naznačil, že mě nemíní urazit odmítnutím pozvání, ale že si nehodlá dát nic k pití.

Snažil jsem se ze všech sil, ale zřejmě na mně bylo i tak poznat, že mi nejde pod nos, že jsem proti němu byl zaujatý ještě před požárem. Byl to jeden z těch černých hochů, kteří nechali své manželky na holičkách, aby si sami mohli užívat. Přečetl jsem toho spoustu o rozvrácených černých rodinách v New Yorku. O tom, jak organizace a krutost společnosti nutí tyto chlápky utíkat od jejich žen a dětí. Rozumově jsem to chápal, ale emocionálně jsem byl silně proti tomu. Co byli sakra zač, aby si vedli svůj vlastní život? Já také neměl svůj vlastní život. Tu jsem si ale všiml, jak se po té mléčně čokoládové tváři koulí slzy. Všiml jsem si dlouhých řas přes něžné, hnědé oči. A slyšel jsem také jeho slova: „Ó pane, moje malá holčička zemřela dnes ráno. Zemřela v nemocnici.“ Začal se sunout k zemi, takže jsem ho musel zachytit. Pokračoval: „Mysleli, že se to zlepší. Popáleniny nebyly prý tak zlé. Ale zemřela. Byl jsem za ní v nemocnici a všichni na mě civěli. Chápete? Byl jsem její otec. Kde jsem byl?“

Co jsem dělal? Jako by mi dávali vinu. Chápete?“

Vallie měla v obýváku láhev režné, kterou častovala svého otce a bratry, když přišli na návštěvu. Já ani Vallie jsme zpravidla nepili. Neměl jsem však ani páru, kde tu flašku má.

„Počkejte chvíli,“ řekl jsem plačícímu černochovi. „Potřebujete se napít.“ Našel jsem láhev v kredenci a přinesl ji i se dvěma skleničkami. Dali jsme si oba neředěnou a viděl jsem, že se hned cítí líp.

Jak jsem se tak na něj díval, došlo mi, že nepřišel, aby mi poděkoval za pokus o záchranu své dcery. Že přišel, aby se s někým podělil o svůj žal a vyzpovídal se ze své viny. Tak jsem mu naslouchal a v duchu se ptal, zda je mi můj soud vidět na tváři či ne.

Dopil sklenku a já mu nalil další. Ztěžka sebou sekl na pohovku. „Víte, já jsem nikdy nechtěl od ženy a dětí odejít. Ale ona byla tak živá a tak silná. Já dřel jako kůň. Měl jsem dvě zaměstnání a šetřil každý cent. Chtěl jsem koupit dům a řádně své děti vychovávat. Ale ona chtěla zábavu, chtěla si užívat. Byla příliš silná a já musel jít. Chtěl jsem své děti navštěvovat, ale nepustila mě k nim. Když jsem jí dal víc peněz, utratila je pro sebe, a ne pro děti. A tak, víte, jsme se odcizili ještě víc a já našel ženu, která chtěla žít tak jako já. Moje děti mě pomalu přestaly znát. A teď mi každý klade za vinu, že moje dcerka zemřela. Jako bych byl jeden z těch hejsků, kteří nechávají své ženy plavat, aby si mohli jít za svým.“ „Vaše žena je nechala samotné,“ řekl jsem. Muž vzdychl. „Nemůžete jí to mít za zlé. Zbláznila by se, kdyby měla každou noc prosedět doma. A neměla peníze na hlídání. Mohl jsem to s ní dát zase dohromady nebo ji zabít. Jedno nebo druhé.“ Nezmohl jsem se na slovo, ale sledoval jsem ho a on sledoval mě. Viděl jsem jeho ponížení nad tím, že se s tímhle svěruje cizinci, navíc bílému cizinci. A tu jsem si uvědomil, že jsem byl jediný člověk, za kým mohl jít se svou hanbou. Neboť já jsem pro něj vlastně nic neznamenal a moje žena mu málem zachránila dítě. „Vaše žena se tu noc málem zabila,“ řekl jsem. Rozplakal se. „Och. Ona miluje své děti. To, že je nechávala o samotě, nic neznamená. Miluje je všechny. A nikdy si to neodpustí. Toho se nejvíc obávám. Myslím, že se upije k smrti. Půjde to s ní od desíti k pěti. Pane, já nevím, co pro ni udělat.“ Na to jsem neměl co říct. V duchu jsem se zabýval vlastními myšlenkami. Co se týče práce, byl den v tahu. Dokonce jsem se nedostal ještě ani k tomu, abych si utřídil své poznámky. Nicméně jsem chlapíkovi nabídl něco k jídlu. Ten však dopil svou skleničku a zvedl se k odchodu. Opět se mu ve tváři objevil výraz ponížení a studu a ještě jednou mně a mé ženě děkoval za to, co jsme pro jeho dcerku učinili. Pak odešel. Když se Vallie vrátila od rodičů, řekl jsem jí, co se stalo. Odešla do ložnice a tam plakala, zatímco já jsem chystal dětem večeři. Myslel jsem na to, jak jsem tím mužem pohrdal, aniž jsem ho znal. Jak jsem si ho zařadil do šuplíku jen podle toho, co jsem kde vyčetl, a podle ožralů, se kterými jsme museli sdílet dům. Myslel jsem si, že prostě utekl od svých lidí do lepšího světa, aby unikl z prokletého kruhu bídy, do jakého se narodil. A svou dceru nechal zemřít v plamenech. Ale on si to nikdy neodpustí. Sám sebe odsoudil mnohem přísněji, než jsem toho byl schopen já ve své ignorantské předpojatosti.

Následující týden se na naší chodbě strhla hádka mezi manželským párem. Manžel svou ženu podřezal. Oba byli bílí. Měla ještě jednoho milence, který nechtěl být tím druhým. Její zranění však nebylo smrtelné. Vypadala pak úžasně romanticky, když vyprovázela děti ke školnímu autobusu, krk celý zafačovaný do bělostných obvazů.

Bylo mi jasné, že z toho místa vypadneme tak akorát včas.

(16.)

Náš úplatkářský podnik ve zbrojnici záložního sboru zatím vzkvétal. Já navíc poprvé ve své kariéře u státní služby dostal hodnocení „výborný“. Pro potřeby svých úplatkářských figlů jsem totiž musel studovat kdejaký nový předpis, a tak se ze mě stal brzy odborník ve svém oboru a zdatný úředník. Díky svým nově získaným znalostem se mi podařilo vypracovat speciální tryskový systém pro své klienty. Když se vrátili ze své šestiměsíční služby, aby dále absolvovali svá každotýdenní školení a letní výcvikový tábor, nechal jsem je prostě zmizet. Vymyslel jsem dokonalou boudu, která jim pomohla vyhnout se další službě. Spočívalo to v tom, že jsem jim

nabídl smlouvu, na základě které byli zařazeni k nečinným zálohám, které měly být povolány pouze v případě války. Žádná další školení, žádné letní tábory. Moje cena stoupla. A mělo to další výhodu - jakmile jsem se jich takto zbavil, vzniklo mi nové cenné místo. Jednou ráno jsem otevřel Daily News a do očí mě udeřila fotografie tří mladíků na titulní straně. Dva z nich jsem právě zapsal do šestiměsíčního programu. Každého za dvě kila. Srdce se mi rozbušilo a žaludek se mi lehce sevřel. Co to mohlo být jiného, než že se aféra provalila? Všechno bylo v troubě. Přinutil jsem se přečíst si článek. Kluk uprostřed byl synem významného politika. Článek pouze vyzdvihoval jeho vlastenectví, které údajně prokázal tím, že se nechal zapsat do záložního sboru. O nic víc nešlo.

I tak mě fotka vyděsila. Představil jsem si, jak sedím za mřížemi a Vallie je sama s dětmi. Jasně, její rodiče by se o ně postarali, ale já bych s nimi nebyl. Ztratil bych svou rodinu. Když jsem však přišel do práce a řekl o tom Frankovi, ten se rozesmál. Podle něj to bylo prostě skvělé. Dva z mých platících zákazníků na titulní straně v novinách. Lepší už to být nemohlo. Vystříhl si fotografii a připíchl ji na naši nástěnku v kanceláři. Pro nás zasvěcené to byl bezva fór. Major si myslel, že to tam je pro pozvednutí morálky mužstva. Tento planý poplach mě poněkud zbavil ostražitosti. Stejně jako Frank i já jsem začal věřit, že tento výnosný podnik bude trvat věčně. A možná by i mohl, nebýt berlínské krize, která přiměla prezidenta Kennedyho, aby povolal do zbraně tisíce záložáků. To se ukázalo jako velmi nešťastná okolnost. Když vešlo ve známost nařízení, že všichni záložáci mají být povoláni na rok aktivní služby, zbrojnice se změnila v blázinec. Všichni, kdo zaplatili, aby se dostali do šestiměsíčního programu, se mohli zcvoknout. Byli vzteky bez sebe. Nejvíce je zraňovalo to, že se považovali za nejprohnanější lidi na světě - úspěšné právníky, burzovní makléře a spekulanty, reklamní fenomény. A ti všichni se nechali oblafnout tím nejhoupavějším stvořením ze všech, americkou armádou. Nechali se nalákat na šestiměsíční program. Intrikovali, podpláceli a nikdy je ani nenapadlo, že by v tom mohl být nějaký háček. Vůbec jim nedošlo, že mohou být kdykoliv znovu povoláni do aktivní služby. Já sám jsem z toho také neměl velkou radost, přestože jsem si v duchu blahopřál k tomu, že jsem se nenechal do záložního sboru naverbovat. Můj úplatkářský podnik tím však vzal nadobro za své. S tisícovkou nezdanitelných dolarů měsíčně byl konec. A to jsem se měl co nevidět stěhovat do svého nového domu na Long Islandu. Pořád jsem však netušil, že se schyluje ke katastrofě, kterou jsem již delší dobu předvídal. Byl jsem příliš zaneprázdněn vším tím papírováním, spojeným s povoláváním záložáků do aktivní služby.

Bylo třeba objednat nové uniformy, zpracovat a rozeslat celou řadu prováděcích rozkazů a nařízení. A každý se seč mohl snažit vykroutit z ročního vojákování. Všichni věděli, že armáda má pro všechny takové ptáčky tvrdá opatření. Nejhuř na tom byli ti, co absolvovali program během posledních tří nebo čtyř let. Od té doby jejich kariéra postoupila, založili si své rodiny, měli děti. Mysleli si, jak na ty vojenské pány nevyzráli. A najednou to všechno byl jenom blaf.

Ale nezapomínejme, že se jednalo o ty nejostřejší hochy v Americe. Budoucí průmyslové magnáty, soudce, kormidelníky showbusinessu. Nedali si to jen tak líbit. Jeden mladík, který spolu se svým tátou zasedal na burze, nechal svou manželku léčit na psychiatrii a pak předložil dokumenty, že nemůže být odveden, neboť musí pečovat o nemohoucí ženu. Podpořil jsem tyto dokumenty úředními dobrozdánímí lékařů a nemocnice. Nezabralo to. Washington dostával tisíce podobných případů a rozhodl se, že nikoho neuvolní ze sociálních důvodů. Přišla odpověď, že ubohý manžel má nastoupit aktivní službu a Červený kříž pak prošetří jeho sociální nároky. Červený kříž si musel počínat náramně dobře, neboť asi za měsíc za mnou přišla mladíkova žena, aby vyplnila potřebné listiny a mohla za mužem odjet do vojenského výcvikového střediska Fort Lee ve Virginii. Byla veselá a zjevně se těšila výbornému zdraví. Natolik dobrému, že to nemohla v nemocnici vydržet a absolvovala celou tu šaškárnu. Zavolał mi pan Hiller, aby intervenoval za svého syna Jeremyho. Řekl jsem mu, že nemohu nic dělat. Naléhal a naléhal, a tak jsem mu spíš žertem řekl, že kdyby byl jeho syn homosexuál, možná by ho z armády propustili. Na druhém

konci drátu bylo hezkou chvílí ticho a pak mi pan Hiller poděkoval a zavěsil. Za dva dny se u mě objevil Jeremy a vyplnil potřebné papíry, aby se dostal z armády na základě toho, že je homosexuál. Poučil jsem ho, že už to v jeho záznamech zůstane napořád a že toho později bude možná litovat. Viděl jsem, že váhá, ale nakonec řekl: „Můj otec říká, že je to lepší než nechat se zabít ve válce.“ Odeslal jsem dokumenty. Přišly mi zpět se sdělením, že až voják Hiller nastoupí, bude jeho případ prošetřen řádnou vojenskou komisí. Další rána vedle.

Překvapilo mě, že se neozval Eli Hemsí. Jeho syn Paul se poté, co byly rozeslány povolávací rozkazy do aktivní služby, dokonce ve zbrojnici ani neukázal. Toto tajemství bylo však brzy odhaleno. Dostal jsem dopis od jednoho věhlasného psychiatra, ve kterém se pravilo, že Paul Hemsí byl léčen elektrickými šoky po dobu tří měsíců, a tudíž není schopen aktivní služby. Podíval jsem se do předpisů. Ano, pan Hemsí přišel na to, jak se vyreklamovat z vojny. Musel mu to poradit někdo výše postavený než já. Odeslal jsem papíry na velení. Přišly zpět se speciálním přípisem, který zprošťoval Paula Hemsího vojenské služby. V duchu jsem si pomyslel, na kolik to Eli Hemsího asi přišlo. Snažil jsem se pomoci všem, kteří se snažili dostat se ven jako sociální případ. Dával jsem si záležet na tom, aby se všechny žádosti dostaly až na velitelství, a vždy jsem se o tom telefonicky osobně ujistil. Jinými slovy, snažil jsem se všem svým klientům všemožně pomáhat. Ale Frank Alcore si počínal zcela opačně.

Frank byl se svou jednotkou povolán do aktivní služby. A pocíťoval jako věc cti uposlechnout rozkaz. Nijak se nesnažil službě se vyhnout, přestože by měl se svou ženou, dětmi a starými rodiči reálnou šanci dostat se ven jako sociální případ. Měl tím pádem velmi málo sympatií pro každého, kdo se snažil z vojny vykroutit. Jako vedoucí administrativy u své roty i jako staršina roty si na všechny žádosti o uvolnění zasedl. Dělal jim to tak těžké, jak jenom mohl. Nikomu z jeho lidí se nepodařilo uniknout službě - dokonce ani těm, kteří k tomu měli objektivní důvody. A hodně z těch kluků, na kterých teď seděl, byli ti, kteří mu předtím platili. Po čase opustil Frank se svou jednotkou zbrojnici a byl přesunut do Fort Lee. Do té doby však stačil nadělat mnoho zlé krve.

Suškalo se, že jsem musel něco vědět, když jsem se nenechal uvrtat do záložního sboru. V těchto řečech však také zazníval určitý respekt. Byl jsem jediný muž ve zbrojnici, který se nenechal nalákat na snadný výdělek. Byl jsem na to svým způsobem hrdý. Skutečně jsem již před lety měl jisté tušení. Žádné peníze mi nemohly vynahradit ani to nejmenší nebezpečí. Tenkrát byla šance jedna ku tisíci, že bude člověk povolán do aktivní služby, ale i to pro mě bylo příliš velké riziko, než abych to podepsal. Nebo jsem možná viděl do budoucnosti. Ironií osudu bylo, že do pastí spadla řada veteránů z druhé světové války. A ti tomu nemohli uvěřit. Chlapi, kteří bojovali tři nebo čtyři roky, se teď najednou opět ocitli v maskáčích. Pravda, většina těchto starých mazáků neměla být nasazena do bojových linií, ale i tak je to šťvalo. Nezdálo se jim to spravedlivé. Pouze Frank Alcore se zdál být s tím smířený. „Slízl jsem smetanu,“ říkal, „a teď přišel čas za to zaplatit.“ Na mě se smál: „Merlyne, původně jsem tě považoval za hlupáka, ale jak vidím, měl jsi vždycky hezky za ušima.“ Na konci měsíce, když všichni odjížděli, jsem Frankovi koupil dárek. Byly to náramkové hodinky se spoustou serepetiček, jako byl kompas a světové časy. Také byly naprosto nárazuvzdorné. Přišly mě na dvě stě babek, ale měl jsem Franka opravdu rád. A možná jsem se cítil i trochu provinile, že on rukoval a já ne. Byl dárkem upřímně dojat a zlehka mě objal. „Kdykoliv je můžeš dát do frcu, kdyby ti nepřálo štěstí ve hře,“ řekl jsem a oba jsme se rozesmáli.

Následující dva měsíce byla zbrojnice nezvykle prázdná a tichá. Polovina jednotek odešla do výcvikových středisek. Šestiměsíční program skončil. Nikomu už to nepřipadalo jako dobrý kauf. Co se týče úplatků, zůstal jsem na suchu. Nebylo do čeho píchnout, a tak jsem i v úřadu dělal na svém románu. Major byl většinu času někde pryč, stejně jako seržant pravidelné armády. A když Frank odešel do aktivní služby, byl jsem v kanceláři většinu času sám. Jednoho dne za mnou přišel jakýsi mladík a usadil se naproti mně. Zeptal jsem se ho, co pro něj mohu udělat. Zeptal se, jestli si ho pamatuji. Ano - matně. Pak řekl své jméno, Murray Nadelson. „Prokázal jste mi kdysi laskavost. Moje žena měla rakovinu.“ Tu jsem si vybavil celou událost. Stalo se to téměř před

dvěma roky. Jeden z mých šťastných klientů mě seznámil s Murrayem Nadelsonem. Všichni tři jsme společně poobědvali. Oním klientem byl ostrý burzovní makléř jménem Buddy Stove. Velmi obratný obchodník. Řekl mi, že žena Murraye Nadelsona má rakovinu. Její léčení bylo nákladné, a tak si Murray nemohl dovolit zaplatit, aby se dostal do šestiměsíčního programu. Kromě toho se bál dvouleté služby jako čert kříže. Zeptal jsem se ho, proč nezažádá o zproštění služby jako sociální případ. Prý to zkoušel, ale bylo to zamítnuto.

To se mi nezdálo, ale nechal jsem to být. Buddy Stove mi vysvětloval, že jednou z vymožeností šestiměsíčního programu je to, že probíhá na území USA a Murrayova manželka tak může svého manžela následovat do kteréhokoli výcvikového střediska. Pobyt na čerstvém vzduchu jí tak jenom prospěje. Po absolvování šestiměsíčního programu také chtěl být zařazen do neaktivních záloh, aby nemusel chodit na školení a nemusel jet na letní soustředění. Skutečně chtěl být co nejvíce se svou ženou. Přikývl jsem. OK, to mohu zařídit. Tehdy Buddy Stove vytáhl poslední kartu - chtěl to všechno zadarmo. Jeho přítel Murray si nemůže dovolit dát ani cent.

Celou tu dobu se mi Murray ani jednou nepodíval do očí. Měl jsem pocit, že se jedná o boudu, akorát jsem si nedokázal představit nic, v čem by mohl být zakopaný pes, kromě toho, že ta historka s nemocnou ženou měla sloužit k tomu, abych Murraye zapsal zadarmo. A tu jsem měl vidinu. Co když to všechno jednoho dne praskne a přijde to do novin? A bude se psát o tom, že jsem vzal úplatek od někoho, jehož žena měla rakovinu. Pak bych vypadal jako ten nejhorší neřád, dokonce i sám před sebou. Tak jsem řekl dobrá. Řekl jsem Murrayovi něco v tom smyslu, že doufám, že jeho žena bude v pořádku, a ukončil sezení.

Byl jsem pouze trochu naštvaný. Součástí mého systému bylo, že jsem zapsal každého, kdo si nemohl dovolit zaplatit. Udělal jsem to mockrát. Ale převod do neaktivní služby, to byla zvláštní operace, která už za trochu peněz stála. To byl první případ, kdy jsem něco takového udělal zdarma. Sám Buddy Stove za to vysolil pět set doláčů nad dvě stovky, které ho stálo zapsání na půl metru.

Nicméně jsem všechno zařídil dle dohody. Murray Nadelson si odkroutil šest měsíců a pak zmizel. Co tedy chtěl Murray Nadelson u mého psacího stolu? Potřásl jsem hlavou a čekal. „Volal mi Buddy Stove,“ řekl Murray. „Byl povolán z neaktivní služby, protože potřebují jeho specializaci pro jednu z aktivních jednotek.“ „To tedy má Buddy smůlu,“ řekl jsem. Nesnažil jsem se tvářit příliš účastně. Nechtěl jsem budit dojem, že mám v úmyslu mu pomoci.

Murray Nadelson mi však hleděl zpřímá do očí, jako by sbíral odvahu k vyslovení něčeho, k čemu se nemohl jen tak rozhodnout. Proto jsem se rozvalil na židli a řekl: „Nemohu mu nijak pomoci.“ Nadelson pokýval hlavou a řekl rozhodně: „On to ví.“ Na chvíli se odmlčel. „Víte, že jsem vám nikdy nepoděkoval za to, co jste pro mě udělal. Byl jste jediný, kdo mi pomohl. Chtěl jsem vám poděkovat, až bude čas. Nikdy jsem nezapomněl, co jste pro mě udělal. Proto jsem zde. Možná vám mohu pomoci.“ Nyní jsem se cítil trapně. Nechtěl jsem, aby mi teď něco platil. Co bylo uděláno, bylo uděláno. A líbila se mi představa, že jsem občas vykonal i nějaký ten dobrý skutek. „Nechte to plavat,“ řekl jsem. Pořád ještě jsem byl na stráži. Nechtělo se mi vyptávat, jak se daří jeho ženě, protože jsem té historce nikdy nevěřil. A necítil jsem se dvakrát v pohodě, když mi tu dával najevo svou vděčnost.

„Buddy mi řekl, abych za vámi zašel,“ řekl Nadelson. „Chtěl, abych vás varoval, že ve Fort Lee se to jenom hemží agenty FBI. Vyptávají se vojáků, jak to bylo s úplatky za zápis do programu. Ptají se na vás a Franka Alcora. Zdá se, že váš přítel Alcore v tom pěkně lítá. Asi dvacet lidí již dosvědčilo, že od nich vzal úplatek. Buddy říká, že do dvou měsíců zasedne velká porota, aby ho usvědčila. Neví, jak jste na tom vy. Chtěl, abych vás varoval, ať si dáte pozor na vše, co kde řeknete či uděláte. A pokud prý budete potřebovat právníka, jednoho pro vás má.“ Na okamžik jsem ho úplně přestal vnímat. Celý svět se mi zatemnil. Žaludek se mi tak sevřel, až jsem se málem pozvracel. Naklonil jsem se kupředu. Před očima se mi vyrojily horečnaté vidiny toho, jaká hanba

mě stihne, až mě zašijou. Vallie v hrůze, její otec vzteky bez sebe, můj brat Artie, jak se za mne stydí. Už to nebylo šťastné číslo a pomsta společnosti. Ale Nadelson čekal, co řeknu.

„Bože,“ vysoukal jsem ze sebe, „jak se toho mohli domáknout? Od té doby, co začaly povolávky, všechno skončilo. Kdo to shodil?“ Nadelson jako by se trochu styděl za ostatní upláceče. „Některé z nich tak našťvalo, že byli povoláni, že napsali anonymní dopisy na FBI. Chtěli dostat Alcora do potíží. Hodně se jich našťvalo, protože šel proti nim, když se chtěli vysekát z vojny. A v táboře je z něho strašně gumácký seržant. Nemají ho rádi. Tak mu chtěli něco vyvést.“ Uvažoval jsem jako o závod. Uběhl už skoro rok od mé návštěvy ve Vegas. Za tu dobu jsem nastrádal dalších skoro patnáct tisíc. Také jsem se měl co nevidět stěhovat do nového domu na Long Islandu. Všechno se to nakupilo v tu nejméně vhodnou dobu. A jestliže federálové vyslyšeli všechny ve Fort Lee, pak museli mluvit s minimálně stovkou kluků, od kterých jsem se nechal podmáznout. Kolik z nich to mohlo přiznat? „Je si Stove jist, že Franka čeká velká porota?“ zeptal jsem se Nadelsona.

„Ano, pokud se vláda nerozhodne celou věc ututlat a smést se stolu.“

„Je taková šance?“

Murray Nadelson zavrtěl hlavou. „Ne. Ale Buddy myslí, že se z toho můžete dostat. Všichni, co jednali s vámi, mají za to, že jste správný chlap. Nikdy jste peníze nevyžadoval jako Alcore. Nikdo vás nechce dostat do maléru a Buddy se snaží tichou poštou rozhlásit, aby vás vynechali.“ „Poděkujte mu za mě,“ řekl jsem.

Nadelson vstal a stiskl mi ruku. „Já vám jen chci ještě jednou poděkovat. Pokud byste potřeboval spolehlivého svědka, obraťte se na mě. Pokud za mnou přijde FBI, řeknu o vás jen to nejlepší.“ Potřásl jsem mu rukou. „Mohu pro vás něco udělat?“ zeptal jsem se. „Hrozí vám, že by vás povolali?“ „Ne,“ řekl Nadelson. „Mám malého synka, jak víte. A moje žena před dvěma měsíci zemřela. Takže jsem v bezpečí.“ Nikdy nezapomenu jeho výraz, když to říkal. I jeho hlas byl plný hořkého sebeobvinění. V jeho tváři se zračily stud a hněv. Vinil sám sebe za to, že zůstal naživu. A přesto nemohl dělat nic jiného, než dál se ubírat směrem, který mu život vytyčil. Starat se o syna, ráno vstávat do práce, poslechnout žádost přítele a jít mě varovat a poděkovat mi za něco, co jsem pro něj kdysi udělal, co se mu tehdy zdálo důležité, co však nyní pozbylo jakéhokoliv smyslu. Vyjádřil jsem mu svou soustrast. Nyní jsem mu věřil naprosto. Hrozně jsem se nyní styděl za to, že jsem o něm špatně smýšlel. Možná si to nechal až nakonec proto, že když tenkrát seděl u stolu se sklopenou hlavou, zatímco mi Buddy líčil jeho příběh, bylo mu jasné, že si myslím, že to je všechno výmysl. Byla to jeho drobná pomsta, kterou si nemohl nechat ujít. Prožil jsem nervózní týden, než se Damoklův meč konečně utrhł. Bylo pondělí a já byl překvapen, když major přišel do práce nezvykle brzy. Zvláštním způsobem se na mě podíval a zapadl do své kanceláře.

Přesně v deset vešli do kanceláře dva muži a ptali se po majorovi. Okamžitě mi bylo jasné, o koho jde, neboť byli jako vystřižení z nějaké detektivky - konzervativní obleky a vázanky, měkké plstěné klobouky. Staršímu mohlo být tak čtyřicet pět a jeho tvář byla nonšalantně znuděná. Ten druhý byl poněkud mimo normál. Byl mnohem mladší a měl vytáhlé, hubené tělo nesportovce. Pod jeho uhlazeným sakem se skrývalo velmi vyzábělé tělíčko. Jeho tvář byla trošku dětská, ale jinak správným způsobem pohledná. Dovedl jsem je do majorovy kanceláře. Zůstali u něj asi půl hodiny a pak přišli k mému stolu. Ten starší se formálně zeptal:

„Jste John Merlyn?“

„Ano,“ odvětil jsem.

„Můžeme s vámi mluvit o samotě? Máme svolení vašeho nadřízeného.“ Vstal jsem a odvedl je do jedné z místností, které sloužily v době školení za sídlo velení. Oba dva okamžitě vytáhli své

náprsní tašky, aby mi ukázali své identifikační průkazy. Ten starší se představil: „Jsem James Wallace z Federálního vyšetřovacího úřadu. Toto je Tom Hannon.“ Chlapík jménem Hannon se na mě přátelsky usmál. „Rádi bychom vám položili jenom pár otázek. Nemusíte na ně však odpovídat bez porady se svým právníkem. Pokud odpovíte, vše, co řeknete, může být použito proti vám. OK?“ „OK,“ řekl jsem. Posadil jsem se a oni se mi posadili každý po jedné straně, takže mě měli jako v kleštích. Starší, Wallace, se zeptal: „Tušíte, proč jsme zde?“ „Ne,“ odpověděl jsem. Rozhodl jsem se, že neřeknu ani jedno slovo navíc a že nebudu zkoušet žádné chytračiny. Patrně je jim jasné, že vím, proč jsou tady. No a?

Hannon řekl: „Víte něco o tom, že by Frank Alcore bral z nějakého důvodu úplatky od adeptů záložního sboru?“ „Ne,“ řekl jsem a ve tváři se mi nepohnul ani sval. Rozhodl jsem se také nehrát si na kdovíjakého herce. Žádné překvapené či udivené kukuče, žádné úsměvy. Nic, co by mohlo vést k nějakým otázkám či útokům navíc. Ať si myslí, že prostě kryju přítele. To by bylo normální, i kdybych sám byl nevinný. Hannon řekl: „A vy sám jste někdy z nějakého důvodu přijal peníze od záložáků?“ „Ne,“ opáčil jsem.

Wallace řekl velmi tiše a rozvážně: „Víte velmi dobře, o čem je řeč. Zapisoval jste muže do záložního sboru jen tehdy, když vám zaplatili určitou finanční částku. Vy a Frank Alcore jste manipulovali s pořadníky. Pokud se to rozhodnete popřít, budete lhát federálnímu úředníkovi, což je trestný čin. Nyní se vás ptám znovu: Přijal jste někdy peníze nebo něco jiného výměnou za to, že jste dal jednomu uchazeči přednost před jiným?“ „Ne,“ odpověděl jsem.

Hannon se najednou lehce rozesmál: „Vašeho kámoše Franka Alcorea už jsme dostali. Máme výpověď, že jste byli partneři. Také máme svědectví, že jste tímto způsobem spolupracoval s dalšími civilními úředníky v budově. Pokud nám nyní řeknete vše na rovinu, bude to pro vás mnohem lepší.“ To nebyla otázka, takže jsem se na něj pouze podíval a nic neřekl.

Najednou Wallace opět promluvil svým ledovým, věčným hlasem:

„Dobře víme, že vy jste kápem celého podniku.“ A tu jsem poprvé porušil svá předsevzetí a rozesmál se. Byl to smích tak přirozený, že se na nic nezmohli. Postřehl jsem dokonce, že i Hannon se lehce rozesmál.

To, co mě rozesmálo, bylo označení „kápo“. Poprvé za celou dobu mi celá záležitost začala připomínat nějaký druhořadý biják. A smál jsem se také proto, že něco takového jsem očekával spíše od Hannona. Ten na to vypadal dostatečně nezkušeně. Za nebezpečnějšího jsem považoval Wallacea - možná proto, že ten tu zjevně velel.

A smál jsem se také proto, že nyní bylo jasné, že jsou vedle jak ta jedle. Snažili se vyčenichat skutečně rozvětvené spiknutí. Organizovanou skupinu a její „řídící mozek“. Jinak by to těmto těžkým kalibrům z FBI nestálo za námahu. Nechápal, že se jedná jenom o pár úředníků, kteří si tu drobnými podvůdky pomáhali k několika stovkám navíc. Zapomněli, nebo jim nedošlo, že tady jsme v New Yorku, kde každý a denně nějakým způsobem porušuje zákon. Nehodlali si připustit, že každý má dost odvahy, aby se nechal nějakým způsobem zkorumpovat. Nechtěl jsem však, aby je můj smích popudil. Zadíval jsem se tedy Wallacemu zpříma do očí a pravil: „Jó, bejt tak něčeho kápo a ne jen ubohá kancelářská krysa, to by bylo!“ Wallace se na mě upřeně zadíval a pak se obrátil na Hannona: „Máš ještě něco?“ Hannon zavrtěl hlavou. Wallace se postavil. „Díky za vaše odpovědi.“ Tehdy se postavil i Hannon, a tak jsem následoval jeho příkladu. Na okamžik jsme tak stáli všichni tři těsně u sebe, a aniž jsem si přesně uvědomoval, co činím, napřáhl jsem pravici a Wallace ji stiskl a potřásl. Totéž jsem si zopakoval s Hannonom. Pak jsem je vyprovodil z místnosti i ze své kanceláře na chodbu. Pokynuli mi na rozloučenou a jali se sestupovat se schodů. Já jsem se vrátil za svůj psací stůl. Byl jsem absolutně klidný a ani trochu nervózní. Přemýšlel jsem o závěrečném potřásání rukou. Možná právě tento akt ve mně uvolnil nashromážděné napětí. Ale proč jsem to udělal? Možná z určité vděčnosti za to, že se mě nesnažili nějak ponížit či zlomit a

vedli výslech civilizovaně. Vycítil jsem, že se mnou mají svým způsobem soucit. Bylo jasné, že jsem v tom namočený, ale také bylo zřejmé, že jsem jenom malá ryba. Ubohý škrabák, který si tu vyšmelil pár dolarů navíc. Jasně, když na to přijde, klidně mě zašijou, ale nijak moc jim na tom nezáleží. Možná to pro ně byl příliš malý případ, než aby se nějak přepínali. Nebo i jim připadala celá aféra směšná. Chlapi, kteří platili za to, aby se dostali do armády. A tu jsem se musel znova rozesmát. Čtyřicet pět tisíc dolarů, to nebylo jen pár všivých dolárků navíc. Nechal jsem se unést sebelítostí.

Jakmile jsem se usadil za stolem, objevil se ve dveřích své kukaně major a posunkem mě zval dovnitř. Měl na uniformě všechna svá vyznamenání. Bojoval ve druhé světové i v Koreji. Na prsou se mu skvělo přinejmenším dvacet stužek.

„Jak jste to zvládl?“ zeptal se. Lehce se usmíval.

Pokrčil jsem rameny. „Myslím, že dobře.“

Major kroutil hlavou. „Řekli mi, že to trvalo léta. Jak jste to, vy chlapi, sakra, dělali?“

„Já myslím, že je to celé volovina,“ řekl jsem. „Nikdy jsem neviděl, že by Frank něco vzal. Pár hochů se prostě namíchlo, že museli na vojnu, byt' si odkroutili svýho půl metru.“

„Jo,“ řekl major. „Ale ve Fort Lee připravují rozkazy zhruba pro stovku těchto kluků, kteří mají jet do New Yorku a svědčit před velkou porotou. To není žádná volovina.“ Chvilí na mě s úsměvem zíral a pak se zeptal: „V jakých barvách jste válčil proti náckům?“

„U Čtvrté obrněné.“

„Máte v papírech bronzovou hvězdu. Není to nic moc, ale přece něco.“ On sám měl mezi stužkami na prsou stříbrnou hvězdu a purpurové srdce.

„Ne, nebylo to nic moc. Pouze jsem evakuoval několik francouzských civilistů pod palbou. Myslím, že jsem za celou dobu nezabil ani jednoho Němce.“ Major přikývl. „Není to moc, ale je to víc, než kdy vykonaly tyhle děti. Jestli vám tedy mohu být nějak nápomocen, stačí říct.“

OK?“

„Díky.“

Když už jsem byl na odchodu, major najednou vztekle zvolal, ale spíš pro sebe: „Ti dva hajzlíci se mě tu začali vyptávat, jako by si mysleli, že v tom také mám prsty. Poslal jsem je do prdele.“

Zavrtěl hlavou. „No, dávejte si majzla.“

Být amatérským zločincem se skutečně nevyplácí. Začal jsem se chovat jako filmový vrah, stížený mučivými výčitkami svědomí. Kdykoliv zazvonil zvonek u dveří, srdce mi vyskočilo až někam do krku, neboť jsem si pokaždé myslel, že už si pro mě jdou. Pokaždé to však byli jen sousedi, přátelé Vallie, kteří se zastavili na kus řeči. Agenti FBI se tu a tam zastavili v úřadu, zpravidla s nějakým mladíkem, kterého tam zjevně přivedli jenom proto, aby mě identifikoval. Všechno to byli záložáci, kteří si koupili své místo v šestiměsíčním programu. Jednou se zastavil na

pokec Hannon a já seběhl dolů do kantýny, abych přinesl kávu a pár sendvičů. Jen tak mezi řečí Hannon prohodil: „Vy jste opravdu milý chlapík, Merlyne. Skutečně se mi přičí představa poslat vás za katr. Ale znáte to. Už jsem zašil hezkým pár milých chlapíků. Vždy jsem si říkal, jaká je to ostuda. Chtěli si jen trochu přilepšit.“ Major se zaklonil v křesle, aby postřehl mou reakci. Jenom jsem pokrčil rameny a žvýkal svůj sendvič. Měl jsem za to, že nemá cenu jakkoliv reagovat na podobné narážky. Vedlo by to k obecné diskusi o korupci. V takové obecné rozpravě by mi mohlo uklouznout něco, co by napomohlo vyšetřování. Tak jsem neříkal nic. Zeptal jsem se majora, zda bych si mohl vzít pár dní volna, abych mohl manželce pomoci s předvánočními nákupy. Práce v úřadě nebylo mnoho a místo Franka Alcora nastoupil nový kluk, který to těch pár dní klidně mohl zastat sám. Major řekl, že jo. A Hannon byl hlupák. Jeho poznámka o tom, že poslal spoustu milých hochů do lapáku, byla hloupá. Na to byl příliš mladý. Osobně jsem si ho ocejchoval jako zelenáče. Dobrého zelenáče, ale ne dost dobrého na to, aby mě dostal do basy. Pokud by se mu to povedlo, byl bych patrně jeho první.

Ještě chvíli jsme si povídali a pak Hannon odešel. Major na mě pohlížel s novou úctou: „Myslím, že i když na vás nic nenajdou, měl byste se poohlédnout po novém zaměstnání,“ řekl. Vánoce byly pro Vallii vždy náramná událost. Milovala nakupování dárků pro matku, otce, děti, mě a své bratry a sestry. A tyto Vánoce měla podstatně víc peněz na útratu než kdykoliv dřív. Na kluky čekala v zamčené komoře dvě zbrusu nová jízdní kola. Pro otce tu byl skvělý svetr z čisté irské vlny. Pro mámu měla stejně drahý vlněný pléd. Neměl jsem ani tušení, jaké překvapení uchystala pro mě. Vždy si to tajemství dokázala uhlídat. Já jsem také držel její dárek v tajnosti. Koupit ho nebyl problém. Byl to malý prsten s diamantem. První opravdový šperk, jaký kdy dostala. Nikdy jsem jí nedal ani snubní prsten. Ani jeden z nás tehdy nevěřil na podobné buržoazní nesmysly. Po deseti letech se Vallie změnila a mně to bylo celé nadále jedno. Věděl jsem ale, že jí to udělá radost.

Na Štědrý den jí děti pomohly zdobit stromeček, zatímco já jsem něco dělal v kuchyni. Vallie stále nevěděla nic o mých problémech v práci. Napsal jsem pár stránek románu a šel si prohlédnout nazdobený stromeček. Byl celý stříbrný s červenými, modrými a zlatými zvonky. Na špici zářila ohromná hvězda. Vallie nikdy nepoužívala elektrické svíčky. Nesnášela je. Děti byly velmi vzrušené a dalo nám hodně práce dostat je do postele. Neustále utíkaly a my jsme na ně nechtěli být přísní. Konečně se unavily a usnuly. Naposledy jsem je šel zkontrolovat.

Spaly v nových pyžamech od Ježíška a byly vykoupané a učesané. Vypadaly tak krásně, že se mi ani nechtělo věřit, že to jsou mé děti, že patří mně. V tu chvíli jsem Vallii opravdu miloval. Cítil jsem se skutečně šťastně.

Vrátil jsem se zpět do obývacího pokoje. Vallie strkala zabalené dárky pod stromeček. Připadalo nám, že jich je hrozně moc. Vzal jsem svůj dárek pro Vallii a šoupnul ho k ostatním. „Nemohl jsem ti dát moc,“ řekl jsem. „Jenom jeden malý dáreček.“ Věděl jsem, že ji ani ve snu nenapadne, že ji čeká prsten s diamantem.

Usmála se a políbila mě. Nikdy se doopravdy nestarala o to, co dostane na Vánoce. Nejraději kupovala dárky pro ostatní, především pro děti, pak pro mě a svou rodinu. Čtyři z každých pěti dárků byly určeny dětem. Bylo zde také jedno supermoderní jízdní kolo, které mi dělalo starosti. Litoval jsem, že ho koupila, protože bylo na mně, abych ho smontoval. Vůbec jsem netušil, jak se to dělá.

Vallie otevřela láhev vína a připravila pár chlebičků. Já jsem otevřel obrovskou krabici a vybalil jednotlivé části kola. Rozložil jsem to všechno po podlaze spolu s třemi plachtami nákrešů a instrukcí. Přejel jsem to pohledem a prohlásil:

„Vzdávám to.“

„Nebud' hloupý,“ řekla Vallie. Usadila se se zkříženýma nohama na zem, usrkávala víno a studovala výkresy. Pak se pustila do díla. Já jsem jí dělal natvrdlého podavače. Podával jsem jí šroubovák a klíče a přidržoval jednotlivé části, zatímco ona montovala. Asi ve tři ráno byla ta zatracená věc konečně pohromadě. Zároveň jsme také dopili naši láhev vína a teď jsme byli u konce svých sil. Také jsme věděli, že děti vyskočí z postele, jakmile se probudí. Měli jsme před sebou maximálně čtyři hodiny spánku. Pak nás čekala jízda k Valliiným rodičům a celodenní oslavování. „Měli bychom jít spát,“ navrhl jsem.

Vallie je rozvalila na podlaze a zavrňela: „Myslím, že budu spát tady.“ Položil jsem se vedle ní a oba jsme se převálili na bok, abychom se mohli obejmout co nejtěsněji. Chvíli jsme tak blaženě a spokojeně leželi. Tu se ozvalo hlasité zabušení na dveře. Vallie překvapeně vyskočila a tázavě se na mě zadívala.

Ve zlomku vteřiny si má provinilá mysl dotvořila celý scénář:

Jasně, FBI. Schválně čekali až do Vánoc, kdy nebudu na stráž. Jsou tady s povolením k domovní prohlídce. Najdou patnáct tisíc a odvedou mě do vězení. Nabídnou mi, že budu moci strávit Vánoce se ženou a dětmi, pokud se přiznám. Jinak mě čeká ponížení: Vallie mě bude zbytek života nenávidět za zkažené Vánoce. Děti budou naříkat a utrpí trauma.

Musel jsem vypadat hrozně, protože Vallie se zeptala: „Děje se něco?“ Zabušení se opakovalo. Vallie šla ke dveřím. Slyšel jsem, jak s někým mluví a šel jsem si vzít něco na uklidnění. Za chvíli byla Vallie zpět se čtyřmi lahvemi mléka. „Byl to mlékař. Rozváží dnes dřív, aby mohl být ráno s rodinou.

Viděl, že svítíme, tak zabušil, aby nám popřál šťastné a veselé.

Milý člověk.“ Odešla do kuchyně.

Šel jsem za ní a sesul se na židli. Vallie se mi posadila na klín: „Vsadím se, že sis myslel, že je to nějaký šílený soused nebo ničema. Vždycky si hned představuješ to nejhorší.“ Něžně mě políbila a dodala: „Pojďme do postele.“ Políbila mě ještě vášnivěji, a tak jsme šli do postele. Milovali jsme se a ona zašeptala: „Miluji tě.“ „Já tebe taky,“ odvětil jsem a usmál jsem se do tmy. Byl jsem zcela jistě ten nejvyjukanější zlodějíček na západní polokouli.

O tři dny později se však v mé kanceláři objevil podivný chlápek a ptal se, zda se jmenuji John Merlyn. Když jsem řekl ano, podal mi obálku. Když jsem ji otevřel, stálo tam velkými gotickými písmeny:

ÚZEMNÍ SOUD SPOJENÝCH STÁTŮ

pod tím normálním velkým písmem:

JIŽNÍ OKRSEK STÁTU NEW YORK

Pod tím bylo mé jméno a adresa a dále velkými písmeny oslovení.

Pak následovalo:

„Predvoláváme Vás, abyste se, bez ohledu na Vaše obchodní či osobní záležitosti, Vy a každý z Vás dostavil k přelíčení v zájmu lidu Spojených států amerických ve věci obvinění z porušení paragrafu 18 zákona USA.“ Pod tím místo a čas.

Na závěr byla klauzule, podle které bych se v případě neúčasti provinil pohrdáním soudem, což je stíháno pokutou dle zákona. No, tak alespoň jsem věděl, jaký zákon jsem to přestoupil. Paragraf 18 zákona USA. Nikdy jsem o něm neslyšel. Znova jsem si to celé přečetl. Fascinovala mě úvodní věta. Jako spisovateli se mi líbila. Museli ji opsat z nějakého starého anglického práva. Bylo zábavné, jak dokázali být právníci přesní a zřetelní, když chtěli vyloučit jakoukoliv možnost nedorozumění. Přečetl jsem si celou větu ještě jednou:

„Predvolávame Vás, abyste se, bez ohledu na Vaše obchodní či osobní záležitosti, Vy a každý z Vás dostavil k přelíčení v zájmu lidu Spojených států amerických ve věci obvinění z porušení paragrafu 18 zákona USA.“ Skvělé. Shakespeare by to nenapsal líp. Teď, když to konečně přišlo, jsem ke svému překvapení pocítil cosi jako úlevu. Najednou jsem to chtěl mít co nejrychleji za sebou, ať už mám vyhrát či prohrát. Ke konci pracovní doby jsem zavolał Cullymu do Las Vegas. Řekl jsem mu, co se stalo a že mě koncem týdne čeká velká porota. Cully mi řekl, ať se držím a nedělám si starosti. Přiletí do New Yorku hned druhý den a ozve se mi z hotelu.

KNIHA ČTVRTÁ

(17.)

Za ty čtyři roky po Jordanově smrti se z Cullyho stala Groneveltova pravá ruka. Ten tam byl onen blackjackový mág. V srdci sice zůstal Cully hazardním hráčem, ale hrál jenom výjimečně. Lidé ho nyní oslovovali jeho pravým jménem Cully Cross. Jeho kód pro telefonní spojovatelky byl Xanadu dvě. A nejdůležitější ze všeho bylo, že Cully měl nyní v držení „tužku“, nejčennější právo ve Vegas. Stačilo, aby načmáral své iniciály, a mohl si objednat pokoj zdarma, jídlo zdarma, alkohol zdarma a prokazovat tak laskavost svým přátelům a váženým zákazníkům. Nemohl sice „tužky“ využívat neomezeně - to mohli pouze majitelé hotelů a ti nejmocnější správci kasin. Čekalo se však, že i na to brzy dojde.

Cullyho zastihl Merlynův hovor na půdě kasina, v blackjackové sekci, kde byl stůl číslo tři v podezření. Přislíbil Merlynovi pomoc, načež se vrátil zpět ke stolu tři, aby sledoval hru. Poslední tři týdny tento stůl den co den prodělával. To bylo podle Groneveltova zákona procent něco nemožného. Muselo se jednat o podvod. Cully to všechno studoval svým „nebeským okem“, přehrával si videozáznamy stolu, sledoval stůl osobně, ale stále nemohl přijít na to, v čem je zrada. Nechtěl Groneveltovi nic hlásit dřív, dokud záhadě nepřijde na kloub. Měl pocit, že stolu prostě nepřálo štěstí, ale bylo mu jasné, že podobná odpověď by Gronevelta jen těžko uspokojila. Gronevelt byl přesvědčen, že podnik nemůže nikdy dlouhodobě prohrávat, že zákon procent je mimo jakoukoliv náhodu. Stejně jako věří hráči ve své mystické štěstí, věřil Gronevelt v procenta. Jeho stoly nemohly nikdy prohrát.

Když se Cully vrátil ke stolu, dospěl jako odborník na všechny možné triky k názoru, že procenta se musela zbláznit. Rozhodl se podat hlášení Groneveltovi a ponechat na jeho rozhodnutí, zda přemístit krupiéry k jinému stolu, nebo je rovnou propustit. Cully opustil ohromné kasino a vydal se po schodech ke kancelářím vedení. Nejprve se zastavil u sebe, zda tam nemá nějaké zprávy, a poté zamířil rovnou ke Groneveltovi. Sekretářka mu sdělila, že Gronevelt se odebral do svého obytného apartmá. Nechal sekretářku zavolat nahoru, zda může přijít, a pak šel. Nikdy nepřestával žasnout nad tím, jaký domov si Gronevelt dokázal zařídit přímo zde, v hotelu Xanadu. Ve druhém poschodí bylo ohromné apartmá, do kterého však byl přístup pouze na bzučák přes ohromnou vnější terasu s bazénem a umělým trávníkem tak zářivě zeleným, že vám bylo hned jasné, že tak svěží tráva by se na jasném vegaském slunci neudržela ani týden. Další obrovská vrata vedla do samotného bytu. Také jimi se procházelo na bzučák. Gronevelt byl sám. Měl na sobě bílé flanelky a rozepnutou košili. Na svých sedmdesát vypadal neskutečně zdravě a mladistvě. Četl si. Jeho kniha ležela otevřená na sametovém gauči. Gronevelt odeslal Cullyho posunkem k baru, kde Cully namíchal pro sebe i Gronevelta skotskou se sodou. Pak se oba muži posadili čelem k sobě.

„Prodělný blackjackový stůl je v pořádku,“ řekl Cully. „Alespoň pokud to mohu posoudit.“ „To není možné,“ odvětil Gronevelt. „Za poslední tři roky ses toho naučil hodně, ale jednu věc si stále odmítáš zapamatovat.

Zákon procent je neomylný. Není možné, aby stůl prohrával tři týdny v kuse, aniž by v tom byl nějaký švindl.“

Cully pokrčil rameny: „Co mám tedy dělat?“

Gronevelt řekl klidně: „Dám příkaz správci kasina, aby krupiéry propustil. Chtěl je přesunout k jinému stolu, aby viděl, co se stane. Ale já vím, co by se stalo. Je lepší propustit je rovnou.“

„OK. Vy jste šéf.“ Cully si usrkl whisky. „Vzpomínáte si na mého přítele Merlyna? Toho, co píše knihy?“

Gronevelt přikývl: „Milý hoch.“

Cully odložil sklenici. Vlastně mu to ani moc nechutnalo, ale Gronevelt nesnášel, když musel pít sám. Cully pokračoval: „Ten legrační podvůdek, ve kterém Merlyn jel, se provalil. Merlyn potřebuje pomoc. Příští týden mám stejně jet do New Yorku, abych dohlédl na naše výběrčí, takže si myslím, že bych mohl jet už zítra, pokud s tím budete souhlasit.“ „Jasně,“ přikývl Gronevelt, „pokud mohu já něco udělat, stačí říct. Je to dobrý spisovatel.“ Řekl to způsobem, jako by potřeboval nějakou omluvu za to, že nabízí svou pomoc. Potom dodal: „Pořád ještě může pracovat u nás.“ „Díky,“ řekl Cully. „Než se rozhodnete ty krupiéry propustit, dejte mi ještě jednu šanci. Když říkáte, že je v tom podraz, tak to tak bude. Jenom mě žere, že nemůžu přijít na to, jaký.“ Gronevelt se zasmál. „OK, kdyby mi bylo tolik jako tobě, také bych to chtěl vědět. Víš co, dones pásky sem, prohlédneme si je spolu a probereme u toho pár věcí. Pak můžeš jet v klidu rovnou na letiště. OK? Přines pouze pásky se střídáním nočních služeb v osm a ve dvě ráno. Podíváme se tak na ten největší nápor po skončení představení.“ „Proč myslíte, že to bude v tuhle dobu?“ „Musí to tak být.“ Když Cully zvedl telefon, Gronevelt dodal: „Ať nám pokojová služba donese něco k jídlu.“ Při jídle sledovali záznam prodělečního stolu. Cully si moc nepochutnal, protože napjatě sledoval záznam. Naopak Gronevelt jako by o obrazovku sotva zavadil pohledem. Pomaličku a s klidem užíboval svůj steak a zapíjel to červeným vínem. Tu se najednou film zastavil, když Gronevelt stiskl knoflík na ovládacím panelu. „Nevidíš nic?“ zeptal se Gronevelt.

„Ne,“ odpověděl Cully.

„Napovím ti. Pit boss je čistý. Ne však dozorčí. Jeden z krupiérů je čistý, ale ostatní dva ne. Všechno se to odehrává po skončení večerního představení. Další věc. Nepoctivý krupiér vyplácí pětidolarové žetony i tehdy, když by bylo pohodlnější vyplatit to ve dvacetidolarových. Už je ti to jasné?“ Cully kroutil hlavou: „Ne, nechápu.“ Gronevelt se uvelebil v křesle a zapálil si tlusté havana. Měl povoleno jedno denně, které si vykouřil vždy po večeři, když se k tomu naskytla příležitost. „Nepřišel jsi na to, protože to bylo tak jednoduché,“ řekl.

Gronevelt zavolal vedoucímu kasina. Pak vypnul video a přepnul obrazovku na podezřelý blackjackový stůl. Cully viděl, jak správce kasina přichází zezadu ke krupiérovi. Měl s sebou dva muže z ostrahy v civilu, nikoliv ozbrojené strážce. Správce kasina zajel rukou mezi hromádku červených žetonů na podnose před krupiérem a vytáhl jeden sloupek. Gronevelt vypnul obrazovku.

O deset minut později ležel sloupek na Groneveltově stole. Ke Cullyho překvapení se nerozpadl, ale zůstal držet pohromadě. „Měl jste pravdu,“ řekl správce kasina Groneveltovi. Cully zvedl červený válec. Na první pohled to vypadalo jako sloupek pětidolarových žetonů, ale ve skutečnosti se jednalo o červeně nabarvený dutý válec. Spodní víko se dalo zatlačit dovnitř. Cully si s ním chvíli hrál a nakonec ho vyloupl nůžkami, které mu podal Gronevelt. Uvnitř bylo pět stodolarových žetonů. „Teď vidíš, jak to funguje,“ řekl Gronevelt. „Přijde chlápek a dá krupiérovi tento sloupek, aby mu za to dal větší. Krupiér ho zamíchá mezi ostatní, zatlačí a stodolarové žetony zmizí uvnitř. O chvíli později to vrátí stejnému chlapíkovi. Dvakrát za noc a mají tisíc babek nezdaněno. Bohatnou si hezky po tmě!“ „Bože,“ řekl Cully. „Na to bych nikdy nepřišel.“ „Nelam si tím hlavu,“ řekl Gronevelt. „Jed' do New Yorku za svým přítelem a dej tam do pořádku naše

záležitosti. Povezeš nějaké peníze, tak se zastav, než odjedeš. A sdělím ti také jednu dobrou zprávu. Konečně se dostaneš také trošku do akce a poznáš pár významných lidí.“ Cully se zasmál: „Nebyl jsem schopen vyřešit tenhle malý podraz a ještě mě čeká povýšení?“ „Jasně,“ opáčil Gronevelt, „potřebuješ jenom nabrat trochu víc zkušeností a tvrdší srdce.“ (18.)

V letadle do New Yorku upíjel Cully čistou sodovku. Na kolenou měl malý kovový kufřík potažený kůží, opatřený složitým uzávěrem. Dokud měl Cully tento kufřík u sebe, miliónu dolarů uvnitř se nemohlo nic stát. Cully sám nebyl schopen kufřík otevřít. Ve Vegas Gronevelt počítal peníze Cullymu před očima a pečlivě je skládal do kufříku. Lidé v New Yorku neměli tušení, jak a kdy budou doručeny. Rozhodnutí bylo na Groneveltovi. I tak byl však Cully nervózní. Tiskl kufřík k sobě a myslel na uplynulá léta. Urazil pěkný kus cesty, hodně se toho naučil a patrně se dostane ještě dál a naučí se toho ještě víc. Věděl však, že vede nebezpečný život a hraje vysokou hru.

Proč vybral Gronevelt právě jeho? Co má za lubem? Co předvídá? Cully Cross, s kovovým kufříkem přitisknutým na klíně, se snažil prohlédnout svůj osud. Tak, jako se kdysi pokoušel spočítat karty v sáňkách nebo jako čekal, až pocítí v pravé ruce magickou sílu pro vrh vítězné řady kostek, vynakládal nyní veškeré své síly paměti a intuice k tomu, aby prohlédl, jaké jsou jeho životní šance, kolik z nich už vyčerpal a kolik jich ještě zbývá v sáňkách.

Skoro před čtyřmi lety začal Gronevelt vychovávat z Cullyho svého nejbližšího pomocníka. Cully byl Groneveltovým špiónem v kasinu dávno před Jordanovým a Merlynovým příjezdem a dělal svou práci dobře. Gronevelt byl trošku zklamán, když přišel na Cullyho přátelství s Merlynem a Jordanem. Zlobil se, když se Cully přidal při osudné partii baccaratu na Jordanovu stranu. Cully měl za to, že tím jeho kariéra u Gronevelta skončila, ale kupodivu dostal práci právě po zmíněném incidentu. Cullymu to dodnes nešlo na rozum.

První rok pracoval Cully jako krupiér u blackjacku, což nevypadalo jako příliš slibný začátek pro budoucí pravou ruku nejvyššího šéfa. Cully si myslel, že bude zase jenom obyčejný špeh. Gronevelt měl však zcela jiné plány. Vybral si Cullyho jako klíčovou postavu v ulívání hotelových peněz. Gronevelt zastával názor, že majitelé hotelů, kteří ulívají své výdělky přes účtárnu kasina, jsou pitomci, kterým se FBI dřív nebo později dostane na kobytku. Finanční machinace v účtárně byly příliš do očí bijící. Majitelé nebo jejich zástupci si v účtárně osobně vybírali balíky peněz předtím, než bylo sestaveno přiznání pro nevadskou komisi pro hazardní hry. To Groneveltovi připadalo jako značně humpolácké. Zvlášť tehdy, když se jednalo o společnost pěti či šesti majitelů, kteří se nikdy nemohli dohodnout, kolik peněz ulít a kolik přiznat. Gronevelt vypracoval dle svého názoru podstatně fikanější systém. V tom směru poučil Cullyho.

Gronevelt věděl, že Cully je „mechanik“. Nikoliv prvotřídní, ale jeden z těch, komu nedělá problém rozdat druhou kartu. To znamenalo, že Cully dokázal slíznout vrchní kartu z balíčku nenápadně pro sebe a rozdat hráči až druhou. Hodinu před půlnoční směnou se Cully hlásil u Gronevelta, aby obdržel instrukce. V určitou hodinu - buď v jednu nebo ve čtyři ráno - se u Cullyho stolu objevil hráč v určitém obleku, který zahrál určitou posloupnost sázek - nejprve sázel stovky, pak pětistovky, pak dvacetipětidolarovky. Tím se identifikoval jako privilegovaný zákazník, který pak vyhrál za pár hodin deset až dvacet tisíc dolarů. Tento chlapík hrál vždy s odkrytými kartami, což je běžné pro hráče velkého stylu. Cully tak viděl, co má v ruce, a mohl mu nepozorovaně přihrát dobrou kartu právě tím, že vrchní kartu z balíčku slízl a rozdával další. Cully nevěděl, jak se peníze nakonec vrací ke Groneveltovi a jeho společníkům. Hleděl si pouze své práce a na nic se neptal. A držel jazyk za zuby.

Protože však dokázal spočítat karty v sáňkách, dal si snadno dohromady, že tímto způsobem ztrácí jeho stůl ve prospěch oněch vyvolených zákazníků deset tisíc dolarů týdně. Za rok práce u stolu se dopočítal poměrně přesné cifry. Bylo to skoro půl miliónu dolarů. Hezká bouda. Všechno nezdaněno a bez vědomí ostatních akcionářů hotelu a kasina. Gronevelt tak bral na hůl i některé své společníky. Aby nebyly ztráty tak nápadné, stěhoval Gronevelt Cullyho od stolu ke stolu. Tu a tam

také prohazoval jeho směny. I tak se Cully obával, že se toho správce kasina jednou domákne, pokud ho ovšem Gronevelt neupozornil, ať od toho dá ruce pryč.

Proto, aby zamaskoval své ztráty, používal Cully své mechanické dovednosti k oškubání běžných hráčů. Dělal to asi tři týdny, když si ho Gronevelt zavolał k sobě.

Jako obvykle ho vybídl, aby si něco nalil, a pak se posadil proti němu. Pak Gronevelt řekl: „Hele, Cully, přestaň s těmi volovinami. Nepodváděj zákazníky.“ Cully odpověděl: „Já myslel, že jste si to tak přál, aniž jste mi přímo řekl.“ Gronevelt se usmál: „Chytrý předpoklad. Ale není to nutné. Tvoje ztráty se zakamuflují papírově. Nikdo si na tebe nepřijde. A kdyby, já už to nějak zařídím.“ Na chvíli se odmlčel, pak pokračoval: „Prostě jen hrej s těmi břídičky poctivou hru. Pak se nemůžeme dostat do žádného maléru, který by byl nad naše síly.“ „Je ten trik s druhou kartou vidět na záznamu?“ zeptal se Cully. „Ne, jsi dobřej. V tom není problém. Ale hoši z nevadské komise sem mohou poslat hráčského experta, který zaslechne škrtnutí a dá si věci dohromady. To se sice může stát i tehdy, když budeš rozdávat některému z mých zákazníků, ale pak si prostě řeknou, že šidíš hotel, a já budu z obliga. Mám také poměrně dobrou pojistku pro případ, že by komise poslala své lidi. Za tím účelem cedím prachy jenom v určitou hodinu. Pokud však jedeš na vlastní triko, nemohu tě krýt. A tehdy navíc okrádáš zákazníky ve prospěch hotelu. A to je velký rozdíl. Hochům z komise moc nevádí, když někdo ošulí nás. Ale šidit ty poctivé chudáky, to je jiná historie. Než by se to urovnalo, stálo by to na úplatcích hotové jmění.“ „OK,“ přikývl Cully. „Ale jak jste na to přišel?“ Gronevelt se netrpělivě zavrtěl: „Procenta. Procenta nikdy nelžou. Všechny tyhle hotely jsou postavené na procentech. Procenta nás živí. Když mi výkazy najednou začnou tvrdit, že máš zisk, přestože pro mě prohráváš, je mi jasné, že v tom musí být nějaký trik. Jinak bys musel být tím největším miláčkem štěstěny ze všech krupiérů ve Vegas.“ Cully se zařídil podle instrukcí, ale pořád mu nešlo na rozum, jak to celé funguje. Proč si to Gronevelt tak komplikuje? Teprve později, až se z něj stal Xanadu dvě, pochopil podrobnosti. Gronevelt čachroval s penězi nejen proto, aby ošidil vládu, ale především proto, aby napálil většinu vlastníků kasina. Teprve po letech se Cully dozvěděl, že vyhrávající zákazníci byli posíláni z New Yorku tajným Groneveltovým společníkem jménem Santadio. Tito zákazníci měli za to, že Cully je podplacený krupiér pracující pro Santadia. Všichni si mysleli, že Gronevelta obírají bez jeho vědomí. Gronevelt a jeho milovaný hotel byl jištěný na několik způsobů.

Gronevelt započal svou hráčskou kariéru v Steubenville ve státě Ohio pod záštitou proslulého clevelandského gangu, který měl pod palcem všechny místní politiky. Pracoval v ilegálních doupatech a nakonec přesídlil do Nevady. Zůstal však lokálním patriotem. Každý kluk ze Steubenville, kterému se zachtělo stát krupiérem ve Vegas, přišel ke Groneveltovi. Pokud neměl Gronevelt místo ve svém kasinu, umístil adepta jinde. Hochy ze Steubenville tak bylo možno potkat na Bahamách, v Portoriku, na francouzské Riviéře, ba dokonce v Londýně. V Renu a Vegas jste jich mohli napočítat stovky. Řada z nich se již vypracovala na pit bossy a správce kasin.

Gronevelt si tedy mohl vybrat svého špeha z nich. Správce kasina v Xanadu pocházel rovněž ze Steubenville. Proč si tedy Gronevelt vybral právě Cullyho - cizince z jiné země? Cully si tuto otázku kladl často sám. Později, když Cully pochopil všechny složité kličky v kasinu, mu došlo, že správce kasina musí být nevyhnutelně do všeho zasvěcen. Proč tedy Cully? Cullymu to došlo a málem ho to porazilo. Čistě a jen proto, že Cullyho bylo možno obětovat, kdyby se cokoliv zhatilo.

Vzdor jeho knihomolství provázela Gronevelta do Vegas nechvalná reputace. Byl to člověk, s kterým nebylo radno si zahrávat. V posledních letech se o tom Cully mohl nesčetněkrát přesvědčit. Jednou si Gronevelt počínal se smrtelnou vážností, podruhé s notnou dávkou humoru, potřetí se speciálním vegasovským hráčským důvtipem.

Po roce dostal Cully kancelář hned vedle Groneveltovy pracovny a byl jmenován jeho osobním asistentem. To mimo jiné obnášelo vozit Gronevelta po městě a provázet ho na jeho noční

obchůzce kasina. Zároveň byl Cully přidělen k ruce správci kasina, aby se poučil o chodu podniku. Cully musel dobře znát všechny vedoucí směn, pit bossy, dozorčí i krupiéry.

Každé ráno snídal Cully v deset hodin v Groneveltově pracovním apartmá. Než se tam odebral, musel dát dohromady zprávu o ziscích a ztrátách za předešlý den. Podal ji Groneveltovi ve formě proužku papíru, který Gronevelt studoval, zatímco pojídal svou půlku melounu. Přehled byl sestaven velmi prostě:

Kostky: 400 000 dolarů vklad zůstatek 60 000

Blackjack: 200 000 dolarů vklad zůstatek 40 000

Baccarat

Ruleta: 100 000 vklad zůstatek 40 000

Ostatní (Kolo štěstí, keno)

Hrací automaty se sčítaly pouze jedenkrát za měsíc. Zprávu o nich podával Groneveltovi správce kasina na speciálním výkazu. Zisk z automatů činil obvykle okolo sto tisíc dolarů. To bylo skutečné bahno. Na hracích automatech nemohlo kasino nikdy prodělat. Byly to jisté peníze, protože stroje byly nastaveny tak, aby vyplácely pouze určitý podíl peněz do nich vložených. Kdyby začaly automaty prodělavat, bylo by jasné, že se jedná o něčí podvod. U ostatních her, jako blackjack, kostky a především baccarat, podobná jistota nebyla. U těchto her kasino předpokládalo, že utrží šestnáct procent z vkladu. Ale někdy se mohlo štěstí obrátit proti kasinu. To hrozilo především u baccaratu, kde se tu a tam někomu poštěstila vítězná série.

U baccaratu proto příjmy značně kolísaly. Stávalo se, že baccarat prohrál tolik, že to eliminovalo zisky ze všech ostatních her. Pak však byly dny, kdy zisky z baccaratu dosahovaly astronomických cifer. Cully byl přesvědčen, že Gronevelt nějakým způsobem odleává peníze i prostřednictvím baccaratu, ale nemohl přijít na to jak. Pak si jednou všiml, když baccarat zrovna oholil několik těžkých hráčů z Jižní Ameriky, že čísla na výkazu byla o něco nižší, než měla být.

Postrachem každého kasina bylo, když se některému hráči podařila šťastná série. Po Las Vegas se povídalý historky o tom, jak to u kostek tam a tam jelo celé týdny a kasino se tak tak zvetilo. Někdy se dokonce i blackjackovým hráčům podařilo dva či tři dny v jednom zátahu na kasino vyzrát. U rulety byl i jeden prodělečný den za měsíc velkou vzácností. Kolo štěstí a keno byly jasná věc. Hráči tam doslova krmili kasino penězi. To všechno však byly mechanické záležitosti, které se mohl za určitou dobu naučit každý. Pod Groneveltovým vedením se Cully naučil mnohem víc.

Gronevelt dával každému najevo, že nevěří na náhodu. Jeho jediným a všemohoucím bohem byla procenta. A ta byla několikanásobně jištěna. Kdykoliv keno vyplatilo hlavní cenu dvacet pět tisíc dolarů, propustil Gronevelt veškerý personál kolem této hry. První dva roky činnosti hotelu Xanadu byly velmi nešťastné. Kasino nemělo skoro jediný ziskový den a přišlo téměř o milión dolarů. Gronevelt propustil všechny kromě správce kasina ze Steubenville.

A ukázalo se, že to funguje. Po propouštění byl smůle konec. Průměrný denní výdělek kasina byl padesát tisíc. Pokud si Cully pamatoval, neměl hotel Xanadu ani jeden rok ztrátu, a to i přes Groneveltovo ulívání peněz.

Za celý rok, co rozdával karty a ulíval prachy pro Gronevelta, ho ani jednou nenapadlo dopustit se běžné chyby lidí na jeho postu - ulít si něco pro sebe. Koneckonců, bylo to snadné. Stačilo domluvit se s kamarádem a nechat ho vyhrát pár babek. Ale Cully dobře věděl, že něco takového by se mu lehce stalo osudným. A on chtěl hrát tu nejvyšší hru. Vycítil Groneveltovu osamělost a jeho potřebu přátelství. Cully mu je nabídl a začalo se mu to vyplácet.

Zhruba dvakrát do měsíce brával Gronevelt Cullyho na honbu za starožitnostmi do Los Angeles. Skupovali zlaté hodinky, staré fotografie Vegas a L. A. v pozlacených rámech, pátrali po starých kafemlýncích, modelech automobilů, dětských pokladničkách v podobě lokomotiv a vzácných mincích. Pro své významné přátele vyhledával Gronevelt čínské porcelánové panenky, viktoriánské šperkovnice plné starožitných šperků, věkem zašlé krajky, starodávnou nordickou keramiku.

Všechny tyhle krámy stávaly minimálně sto dolarů za kus, ale zřídka kdy víc než dvě stě. Na každé takové výpravě utratil Gronevelt pár tisíc. On a Cully pak v L. A. povečeřeli a přespali v hotelu Beverly Hills. Ráno letěli zpět. Cully nesl starožitnosti ve svém kufříku a v hotelu Xanadu je pak nechal dárkově zabalit a dopravit do Groneveltova apartmá. A Gronevelt každou nebo skoro každou noc vzal jeden balíček s sebou do kasina, kde ho daroval některému z velkých hráčů z řad texaských naftových či newyorských oděvních magnátů, kteří nechávali u stolů ročně padesát až sto tisíc dolarů. Cully obdivoval Groneveltův šarm při těchto příležitostech. Gronevelt vždy rozbalil balíček, vytáhl třeba zlaté hodinky a řekl hráči: „Byl jsem tuhle v L. A., viděl tam tohle a vzpomněl jsem si na vás. Hodí se k vám. Nechal jsem je vyčistit a opravit, takže jdou naprosto přesně.“ Pak dodal lehce pohrdlivě: „Tvrdili, že jsou z roku 1870, ale kdo to může poznat? Víte sám nejlíp, jací jsou tihle vetešníci podvodníci.“ Tím vzbudil dojem, že si dotyčného hráče neobyčejně váží. Nadhodil tím také, že hodinky jsou neobyčejně vzácné a že si dal velmi záležet na tom, aby byly v bezvadném stavu. A byla to svým způsobem všechno pravda. Hodinky skutečně šly, jak měly, a Groneveltovi skutečně záleželo na každém tomto velkém hráči zvlášť. Víc než o co jiného zde šlo o pocit osobního přátelství. Gronevelt měl schopnost předávat tyto dárky se zjevnou náklonností a to činilo celou věc ještě dojemnější. Gronevelt také volně používal „tužku“. Bylo samozřejmostí, že velcí hráči mají výsadu „PJN“ - pokoj, jídlo, nápoje zdarma. Gronevelt však tuto výsadu uděloval i těm boháčům, kteří sázeli málo a nízko. Dokázal z nich vypěstovat velké hráče. Další lekce, kterou Gronevelt Cullymu uštědřil, se týkala šízení mladých dívek. V tomto ohledu byl Gronevelt neústupný a přísně Cullyho cepoval: „Kdes proboha přišel na ten pochybený nápad vodit tyhle holky za nos? To jsi nějaký zasraný sňatkový podvodník, či co? Nerabuješ jim snad dokonce peněženky pro pár drobných? Co jsi to za chlapa? Nechceš jim snad náhodou taky ukrást auto? Nebo se nechat pozvat k nim domů a vyfouknout jim při té příležitosti stříbrné přístroje? Ne? Tak proč jim kradeš jejich kundy? Je to jejich jediný kapitál, zvlášť, když jsou hezké. Pamatuji si, že když jim dáš kilíčko, jsi s nimi vyrovnán. Jsi volný. Žádné kecy ohledně vztahu. Žádné kecy o manželství či rozvodu. Žádné žádosti o půjčku tisíc dolarů. Ani žádné řečičky o věrnosti. A pamatuji si, že za pět takových papírků ti bude k dispozici kdykoliv. Dokonce i o své svatební noci.“ Cully byl tímto výlevem ohromen. Nic divného na tom, že se Gronevelt dozvěděl o jeho hrátkách s děvčaty, ale jak vidno, nerozuměl Gronevelt ženám tak jako on. Gronevelt nechápal ženský masochismus. Jejich ochotu a potřebu uvěřit takovému podvůdku. Ale neprotestoval. Pouze řekl: „Není to tak snadné, jak říkáte. S některými nepohne ani tisíc babek.“ A kupodivu, Gronevelt se rozesmál a souhlasil. Dokonce mu o sobě vyprávěl legrační historku.

Jednou, na počátku kariéry hotelu Xanadu do něj zavítala texaská milionářka a hrála v kasinu. Gronevelt jí věnoval japonský vějíř, který ho stál padesát dolarů. Texaská dědička, pohledná žena a vdova okolo čtyřicítky, se do Gronevelta zamilovala. Groneveltovi to nahnalo strach. Byl sice starší o deset let než ona, ale sám měl stále zálibu spíš v mladých děvčatech. V zájmu hotelu však pozval bohatou Texasanku do svého apartmá a vyspal se s ní. Když odcházela, možná ze zvyku, možná z jakési dětské zvrácenosti či jako zlomyslný vegasovský žert, jí strčil stováka a řekl, ať si koupí nějaký dárek. Dodnes prý přesně neví, proč to udělal. Petrolejová princezna se podívala na bankovku, uložila ji do kabelky a mile Groneveltovi poděkovala. Zůstala v hotelu a hrála dál, ale její láska ke Groneveltovi vzala za své. O tři roky později sháněl Gronevelt investory, aby mohl přistavět nové křídlo hotelu. Nové pokoje byly vždy vhod, vysvětloval Gronevelt: „Hráči hrají tam, kde serou. Neradi lítají po celém městě. Je třeba postarat se jim o zábavu, o holky a dobré jídlo a

udržet je v hotelu alespoň osmačtyřicet hodin. Za tu dobu jsou zpravidla holí.“ Gronevelt šel za texaskou dědičkou. Přikývla a řekla, proč ne. Okamžitě vypsala šek a podala ho Groneveltovi s neobyčejně sladkým úsměvem. Částka zněla na sto dolarů. „Z toho plyne poučení,“ zakončil Gronevelt vyprávění, „že není radno jednat s inteligentní bohatou ženskou jako s pitomou a chudou courou.“ V L. A. Gronevelt také někdy navštěvoval knižní antikvariáty. Obvykle však létal na aukce vzácných knih do Chicaga. Měl skvělou sbírku uzavřenou ve skleněné vitríně. Když nastoupil Cully do nového úřadu, dostal jako dárek první vydání knihy o hazardních hrách z roku 1847. S velkým zájmem si ji přečetl a pak ji měl nějaký čas na svém psacím stole. Dál nevěděl, co s ní, a tak ji přinesl zpátky Groneveltovi: „Velmi si cením takového daru, ale u mě nedojde náležitého ocenění,“ řekl. Gronevelt přikývl a neřekl nic. Cully cítil, že Gronevelta zklamal, ale zcela zvláštním způsobem se tím opět posílil jejich vztah. O pár dní později spatřil knihu v uzamčené vitríně. Věděl tak, že se nedopustil chyby, a současně byl potěšen, že mu Gronevelt dal takovým způsobem najevo svou náklonnost.

Později měl však Cully možnost poznat i Groneveltovu odvrácenou tvář, jejíž existenci do té doby jen tušil. Cully si osvojil zvyk účastnit se sčítání žetonů, které probíhalo třikrát denně. Dělal tak společnost pit bossům, kteří počítali žetony od všech stolů. Později začal docházet i do pokladny a počítat žetony tam. Pokladník se zdál Cullymu vždy poněkud nervózní, ale Cully to přičítal své vlastní podezíravosti, protože počet žetonů pokaždé seděl na chlup. Pokladník byl navíc jedním z nejstarších zaměstnanců kasina, který to s Groneveltem táhl už za jeho začátků.

Jednoho dne však Cully dostal nápad vytáhnout podnosy z trezoru na světlo. Později nedokázal vůbec vysvětlit, jak na ten nápad přišel. Na světle se ovšem ukázalo, že dva podnosy s žetony jsou falešné. Stály na nich pouze na černo nalakované válce, které se v šeru trezoru jevily jako sloupky stodolarových žetonů. Jelikož byly zastrčeny až daleko vzadu, nikdy na ně nedošlo a zůstávaly bez povšimnutí. Pokladník předstíral překvapení a šok, ale oba dobře věděli, že něco takového se nemohlo stát bez jeho vědomí. Cully zvedl telefon a zavolal Groneveltovi. Gronevelt přišel ihned do pokladny. Dva podnosy falešných žetonů čítaly sto tisíc dolarů. Gronevelt ukázal prstem na pokladníka. Byl to hrozný okamžik. Groneveltova osmahlá tvář byla sněhově bílá, ale jeho hlas byl klidný: „Okamžitě vystřel z pokladny,“ řekl. Pak se obrátil na Cullyho: „Ať ti předá všechny klíče. Potom mi svolaj všechny pit bossy ze všech tří směn ke mně do kanceláře. Je mi úplně jedno, kde právě jsou. Jestli mají dovolenou, ať ji přeruší a ihned přiletí zpět do Vegas.“ Nato se Gronevelt vytratil. Když Cully vyřizoval s pokladníkem potřebné papíry k předání klíčů, vešli dovnitř dva muži, které Cully předtím nikdy neviděl. Pokladník je však zjevně znal, protože ihned zcela zbledl a ruce se mu nekontrolovatelně roztřásl.

Oba muži mu pokynuli a on přikývl. Jeden z mužů pravil: „Až to tu skončíš, chce s tebou mluvit šéf.“ Mluvili s pokladníkem a Cullyho si nevšíмали. Cully zvedl telefon a zavolal Gronevelta:

„Přišli tu dva maníci, kteří tvrdí, že jste je poslal.“ Groneveltův hlas byl jako z ledu: „To je v pořádku,“ řekl. „Jenom jsem si to ověřoval,“ odvětil Cully. Groneveltův hlas trochu zjihl. „Dobrý nápad. A dobrá práce.“ Maličko se odmlčel: „Po ničem, co bude dál, ti nic není, Cully. Zapomeň na to. Jasný?“ Jeho hlas byl nyní skoro něžný a byla v něm dokonce cítit něco jako únava a smutek. Pokladník se ještě nějakou dobu motal po Vegas, načež zmizel. Po měsíci se Cully dozvěděl, že jeho žena podala oficiální oznámení o pohřešované osobě. Zpočátku se tomu zdráhal uvěřit, přestože po Vegas se žertovalo, že pokladník nyní leží v písku. Nikdy se neodvážil zeptat se na to Gronevelta. A Gronevelt sám o tom už neztratil ani slovo. Ani pochvalu za dobře vykonanou práci. Což bylo ostatně dobře. Cully nechtěl žít s myšlenkou, že jeho dobře vykonaná práce měla za následek to, že pokladník teď ležel zakopaný někde v poušti.

V posledních měsících však dokazoval Gronevelt svou energii méně děsivým způsobem.

Všichni vlastníci kasin ve Vegas začali vehementně shánět zahraniční hráče. Angličani se náhle vytratili, vzdor jejich pověsti velkých hráčů devatenáctého století. Konec britského impéria znamenal také konec jejich velkých hráčů. Milióny Indů, Australanů, ostrovanů jižních moří a Kanaďanů přestaly plnit kasy sázejících lordů. Z Anglie se stala chudá země, kde se pár zbylých boháčů pachtilo, aby uniklo daním a udrželo si svá panství. Hrstka těch, kteří si ještě mohli dovolit hazardní hry, dávala přednost noblesnějším klubům ve Francii, Německu a samotném Londýně.

Také Francouzi bylo málo. Francouzi neradi cestovali a neměli nervy na dvojitou nulu na vegaské ruletě. Ale Němci a Italové tu byli jako doma. Německo mělo díky bující poválečné ekonomice spoustu milionářů, kteří navíc zbožňovali cestování, libovali si v hazardních hrách a milovali dívky z Vegas. Něco v uvolněné vegaské atmosféře oslovovalo teutonského ducha a vyvolávalo vzpomínky na Oktoberfest a možná dokonce i na Götterdämmerung. Němci byli také dobrosrdeční hráči s větším smyslem pro hru než většina ostatních.

Italských milionářů si v Las Vegas neobyčejně vážili. Uměli totiž hrát jako o život a nepřestali, dokud se nezpili pod obraz. Nechali se šibalkami z Vegas udržet ve městě i sebevražedných šest až sedm dní. Jejich konta jako by byla nevyčerpatelná - to proto, že žádný z nich neplatil daň z příjmu. To, co uniklo pokladně berního úřadu v Římě, pohltila klimatizovaná kasina ve Vegas. Děvčata z Vegas měla Italy ráda pro jejich štědrost a také proto, že se na těch šest či sedm dní dokázali zamilovat stejně beznadějně, jako se pouštěli do střemhlavých sázek. Mexičané a Jihoameričané se těšili dokonce ještě větší úctě.

Nikdo doopravdy nevěděl, co se to v té Jižní Americe děje.

Milionáři z pamp však přilétali do Vegas ve zvláštních letadlech. Těmto gentlemanům, kteří bez mrknutí oka nechali na baccaratovém stole třeba milionové stádo hovězího dobytka, bylo dovoleno vše. Přijížděli se svými manželkami a milenkami a dospívajícími syny, kteří byli do hry celí žhaví. Také tito zákazníci byli v oblibě u místních děvčat. Byli sice méně upřímní než Italové, v milování možná méně něžní, ale rozhodně s větším apетitem. Cully byl zrovna v Groneveltově kanceláři, když přišel správce kasina se zvláštním problémem. Jistý jihoamerický hráč vyslovil přání, aby mu bylo na pokoj posláno osm slečen. Blondýnky a rusovlásky, ale žádné brunety. Žádná také nesměla být menší než jeho vlastních pět stop a šest palců.

Gronevelt nehnul ani brvou a klidně se zeptal: „A kdy že má dojít k onomu zázraku?“ „Okolo pěti večer,“ odvětil správce, „chce je všechny pozvat na večeři a strávit s nimi noc.“ „Co to bude stát?“ suše se zeptal Gronevelt. „Okolo tří tisíc. Holky vědí, že jim něco kápne také z rulety a baccaratu.“ „OK, zařídte to,“ odvětil Gronevelt. „Řekněte však těm holkám, aby se ho snažily udržet v hotelu. Nechci, aby rozhazoval své peníze někde jinde.“ Když byl správce na odchodu, Gronevelt se zeptal: „Co chce sakra dělat s osmi ženskýma?“ Manažer pokrčil rameny: „Totéž jsem se ho zeptal i já. Sdělil mi, že s sebou má i svého syna.“ Poprvé za celý rozhovor se Gronevelt usmál: „Tak tomu říkám skutečná otcovská pýcha.“ Pak, když správce odešel, obrátil se ke Cullymu: „Pamatuj si, že hrajou tam, kde serou a kde jebou. Když otec zemře, jeho syn zůstane tomuto místu věrný. Za tři tisíce zažije noc, na kterou nikdy nezapomene. Xanadu na něm ještě vydělá milióny, pokud tam u nich nevypukne revoluce.“ Nicméně skutečnými šampióny, pro které se mohli všichni hoteliéři strhat, byli Japonci. Při jejich hře vstávali všem přítomným hrůzou vlasy na hlavě. Do Vegas přijížděli vždy ve skupinách. Ta nejvyšší esa průmyslového kombajnu přijížděla do Vegas roztočit své nezdané dolary a jejich prohry za čtyři dny dosahovaly i miliónu. A právě Cullymu se podařilo urvat pro Xanadu a Gronevelta jednoho z největších japonských titánů. Cully udržoval přátelský vztah „chození do kina a následné soulože“ s tanečnicí souboru Oriental Follies. Říkali jí Daisy, poněvadž její japonské jméno bylo pro americký jazyk nevyslovitelné. Bylo jí teprve okolo dvaceti, ale ve Vegas již byla pět let. Byla to skvělá tanečnice, roztomilá jako obrázek, ale uvažovala o tom, že by se nechala operovat, aby měla oči ještě východnější, ale prsa po americku nafouklá. Cully se nad tím nápadem zděsil a rychle jí to začal

rozmlouvat. Daisy ho poslechla až tehdy, když začal předstírat neskonalé nadšení pro její něžná poupátka.

Sblížili se natolik, že Daisy učila Cullyho v posteli japonsky a Cully u ní zůstával přes noc. Ráno mu servírovala k snídani polévku. Cully zpočátku protestoval, ale Daisy mu řekla, že v Japonsku jedí všichni po ránu polévku a ona že dělala nejlepší polévku v její vesnici poblíž Tokia. Cully byl překvapen, když zjistil, jak je polévka lahodná a jak mu dělá po náročné noci dobře na žaludek.

Byla to Daisy, kdo ho upozornil, že japonský průmyslový magnát se chystá do Vegas. Daisy si nechala posílat svou rodinou japonské noviny. Stýskalo se jí po domovině, a tak si o ní alespoň četla. Řekla Cullymu, že zmíněný magnát, pan Fummiro, se v rozhovoru pro noviny zmínil o tom, že hodlá v Americe otevřít zahraniční filiálky svého podniku. Dále mu sdělila, že pan Fummiro má pověst zběsilého hazardního hráče a že se zcela jistě zastaví ve Vegas. Také mu vyprávěla, že pan Fummiro je velmi dobrý pianista a že kdyby ho jeho otec nepřinutil převzít rodinný podnik, zcela jistě by se věnoval hudbě profesionálně.

Cully odvezl Daisy ihned do své kanceláře v Xanadu a s její pomocí dal dohromady dopis na hlavičkovém papíře hotelu, který se vyznačoval jemnou japonskou zdvořilostí a nemohl se pana Fummira nijak dotknout.

V dopise Cully zval pana Fummira, aby se stal čestným hostem hotelu a zůstal tak dlouho, jak si bude přát. Také ho ujišťoval, že s sebou může vzít tolik přátel, kolik uzná za vhodné, včetně svého doprovodu a obchodních přátel z USA. Velmi delikátním způsobem dala Daisy panu Fummirovi na srozuměnou, že pobyt v hotelu ho nebude absolutně nic stát. Zdarma pro něj budou rovněž všechna divadelní představení. Před odesláním dopisu si Cully vyžádal Groneveltovo požehnání, protože sám ještě neměl „tužku“ zcela volně k dispozici. Cully měl strach, aby Gronevelt nepodepsal dopis sám, ale nestalo se tak. Japonci, pokud přijedou, budou jeho hosty a on bude jejich „hostitel“. Za tři týdny dostal Cully odpověď. Do té doby se nechal od Daisy dále vzdělávat. Naučil se, že se při hovoru s Japonci musí neustále usmívat. Že musí neustále dávat najevo každým svým posunkem naprostou oddanost. Poučila ho, že jakmile se v hlase Japonce objeví třeba jen velmi slabý úsečný tón, je to projev hněvu a výstražný signál. Cully si vybavil podobné syčení v řeči Japonců z válečných filmů, kde mu připomínalo chřestění chřestýšů. Tenkrát si myslel, že se jedná jen o manýrismus dotyčného herce.

Odpověď přišla ve formě telefonického hovoru z losangeleské kanceláře pana Fummira. Je hotel Xanadu schopen zajistit dvě celá apartmá pro pana Fummira, prezidenta Japan Worldwide Sales Company a jeho výkonného viceprezidenta pana Niigetu? K tomu dalších deset pokojů pro ostatní členy páně Fummirova doprovodu? Hovor byl přepojen přímo Cullymu, na jeho výslovné přání. A Cully odpověděl na všechny otázky kladně. Pak, bez sebe radostí, ihned zavolal Daisy. Řekl jí, že dá připravit apartmá pro všechny členy Fummirova doprovodu, aby se všichni cítili co nejpohodlněji. Daisy mu řekla, aby tak nečinil. Pan Fummiro by ztratil tvář před zbytkem své společnosti, kdyby měli všichni stejné ubytování jako on. Na to Cully Daisy požádal, aby odletěla ještě téhož dne do Los Angeles a nakoupila tam kimona, která bude pan Fummiro nosit v soukromí svého apartmá. Ona mu odpověděla, že i to by mohlo pana Fummira urazit, neboť on sám si velmi zakládá na tom, že je „západan“, přestože není pochyb o tom, že v soukromí zcela jistě nosí raději pohodlné japonské oblečení. Cully, který se zoufale snažil na všechno myslet, požádal Daisy, aby čekala pana Fummira na letišti a sloužila mu jako tlumočnice a společnice při večeři. Daisy se rozesmála a pravila, že to je to poslední, co by si pan Fummiro přál. S poameričtěnou japonskou dívkou by se prý v této cizí zemi cítil obzvlášť nejistě.

Cully souhlasil se všemi jejími námitkami, ale na jedné věci trval. Chtěl, aby po celé tři dny vařila Daisy panu Fummirovi čerstvou japonskou polévku. Cully k ní každé ráno přijede, vezme polévku a nechá ji donést panu Fummirovi, jakmile si objedná snídani. Daisy se ušklíbala, ale slíbila

pomoc. Později téhož odpoledne volal Cullymu Gronevelt: „Co má sakra co dělat klavír v apartmá číslo deset? Právě mě o tom informoval správce hotelu. Prý jsi obešel obvyklý postup a natropil spoustu zmatku.“ Cully informoval svého šéfa o příjezdu pana Fummira a jeho zálibách. Gronevelt se zahihňal a pravil: „Vezmi si mého osobního rollse a jeď pro něj na letiště.“ Jednalo se o vůz, určený pouze těm nejbohatším texaským milionářům a zvláštním hostům Gronevelta.

Následujícího dne čekal Cully na letišti se třemi poslíčky z hotelu, rollsem s řidičem a dvěma limuzínami cadillac. Zařídil, aby rolls royce i cadillacy mohly jet přímo na přistávací plochu a hosté se tak nemusely trmácet k terminálu. Osobně pak spěchal pana Fummira přivítat, jakmile se vzácný host objevil na schůdcích přistavených k letadlu.

Skupinu Japonců si nebylo možno splést. Nejen pro jejich specifické rysy, ale také díky jejich oblečení. Všichni na sobě měli černé byznysmenské obleky, nedokonale kopírující západní střih, bílé košile a černé vázanky. Deset z nich připomínalo spíše hordu snaživých úředníků než správný radu jednoho z nejmocnějších japonských konglomerátů. Také pana Fummira nebylo těžké poznat. Byl ze všech nejvyšší. Ve srovnání s ostatními dokonce velmi vysoký. Měřil téměř pět stop a deset palců. Byl pohledný s pevnými rysy, širokými rameny a černými vlasy. Klidně by se mohl vydávat za hollywoodskou hvězdu, namaskovanou na orientálce. Cullyho napadlo, že by se mohlo jednat o dovedný podvod.

Z ostatních se držel pouze jeden muž Fummirovi nablízku. Byl pouze nepatrně menší než Fummiro, ale podstatně hubenější. Měl také předkus jako vystřižený z oblíbených karikatur Japonců. Ostatní chlápci byli drobní a nenápadní. Všichni nesli černé elegantní kufříky.

Cully napřáhl s téměř naprostou jistotou ruku směrem k panu Fummirovi a pravil: „Jsem Cully Cross z hotelu Xanadu. Vítejte v Las Vegas.“ Pan Fummiro vykouznil na tváři dokonalý zdvořilý úsměv. Měl velké, bílé a dokonale zdravé zuby. Hovořil plynou angličtinou jen s nepatrným přízvukem: „Jsem velice rád, že vás poznávám.“ Na to představil muže z předkusem jako pan Niigetu, svého viceprezidenta. Zamumlal jména ostatních, kteří si všichni obřadně potřásli s Cullym rukou. Cully převzal jejich lístky od zavazadel a ujistil je, že o všechna zavazadla bude náležitě postaráno.

Naložil je do čekajících automobilů. On, Fummiro a Niigeta nasedli do rollse, ostatní do cadillaců. Cestou do hotelu hosty informoval o tom, že jim byl zřízen úvěr. Fummiro poklepal na kufřík na kolenou pana Niigety a pravil: „Přivezli jsme vám nějakou hotovost.“ Oba muži se na Cullyho usmáli a Cully úsměv opětoval. Pamatoval si, že se musí na Japonce při řeči neustále usmívat. S úsměvem jim tak vylíčil veškeré vymoženosti hotelu a informoval je o všem, co je možno ve městě vidět. Jednu chvíli ho napadlo, že by se mohl zmínit o možné společnosti žen, ale nějaký vnitřní instinkt ho od toho odradil.

V hotelu odvedl hosty rovnou do jejich pokojů a potřebné formuláře k podpisu jim nechal přinést tam. Všechny pokoje byly na stejném podlaží. Fummiro a Niigeta měli sousední apartmá propojená dveřmi. Fummiro si prohlédl ubytování pro ostatní členy své družiny a Cully si všiml záblesku uspokojení v jeho očích, když zjistil, že jeho vlastní apartmá je zdaleka nejlepší. Skutečně se však oči pana Fummira rozzářily v okamžiku, kdy si všiml malého klavíru v jeho pokoji. Okamžitě k němu usedl, přejel prsty po klávesách a poslouchal. Cully doufal, že klavír je správně naladěný. Sám to nebyl schopen posoudit, ale Fummiro pokýval uznale hlavou a širokým úsměvem pravil: „Velmi dobré a velmi milé.“ Vděčně potřásl Cullymu rukou. Pak Fummiro pokynul Niigetovi, který otevřel kufřík. Cully poněkud vyvalil oči. Kufřík byl až po okraj napěchovaný úhledně poskládanými bankovkami. Neměl vůbec představu, kolik to tak asi může být. „Rádi bychom si to uložili ve vaší pokladně,“ pravil pan Fummiro. „Budeme si pak peníze vybírat podle potřeby, zatímco si budeme užívat této malé dovolené.“ „Zajisté,“ přikývl Cully. Niigeta zaklapl kufřík a následoval Cullyho do kasina. Fummiro zůstal v apartmá, aby si po cestě odpočinul.

V pokladně byly dolary spočteny. Ukázalo se, že se jedná o půl miliónu. Cully se osobně přesvědčil, že pan Niigeta obdržel správnou stvrzenku a dohlédl na patřičnou administrativní práci, potřebnou k tomu, aby pan Fummiro mohl peníze vybírat přímo od hracích stolů. Správce kasina osobně ukáže pana Fummiru a pana Niigetu pit bossům a dozorcům. Oběma Japoncům pak postačí v kterémkoliv koutu kasina jen zvednout prst a mohou vybírat žetony oproti podpisu. Bez okolků a bez ověřování totožnosti. Bude s nimi zacházeno královsky a s krajní ohleduplností. Taková pozornost je, pokud se jedná o peníze, naprosto přirozená. Následující tři dny byl Cully časné ráno v hotelu s čerstvou polévkou od Daisy. Pokojová služba mu vždy neprodleně oznámila, že pan Fummiro si přeje snídani. Cully mu nechal na jídlo hodinu a pak zaklepal na jeho dveře, aby mu osobně popřál dobré jitro. Vždy zastihl pana Fummira u klavíru, jak procítěně hraje, zatímco miska od polévky ležela prázdná na stole za ním. Při těchto ranních schůzkách domlouval Cully s panem Fummirem lístky na různá představení a vyhlídkové projížďky pro něj a jeho společnost. Pan Fummiro byl vždy usměvavý, zdvořilý a vděčný. Pan Niigeta přicházel spojovacími dveřmi, aby se s Cullym pozdravil a poděkoval za vynikající polévku, o kterou se s panem Fummirem zjevně rozdělil. Cully si dával záležet na tom, aby se nepřestal usmívat a pokyvvovat hlavou jako jeho hosté. Skupina deseti Japonců zatím brala kasina ve Vegas útokem. Cestovali společně a společně také hráli u téhož baccaratového stolu.

Když rozdával Fummiro, všichni sázeli limit na něho. Podařilo se jim několik šťastných sérií, ale naštěstí nikoliv v Xanadu. Nehráli nic kromě baccaratu a hráli stylem spíš italským než orientálním. Fummiro popleskával sánky dlaněmi a bušil pěstí do stolu, kdykoliv mu přišla čistá osma nebo devítka. Byl to vášnivý hráč, který jásal nad každou vyhranou tisícovkou. Cully nad tím žasl. Věděl, že Fummiro vlastní minimálně půl miliardy dolarů. Proč tedy takový povyk (byť v rámci obvyklých mezí) pro pár stovek?

Pouze jedenkrát měl možnost spatřit ocel za milou Fummirovou fasádou. Jednou v noci vsadil Niigeta na Hráče, přestože sánky měl v rukou Fummiro. Fummiro se na něj dlouze zadíval a pronesl něco japonsky. Cully tak poprvé slyšel onen syčivý tón, před kterým ho Daisy varovala. Niigeta zamumlal skrz své zaječí zuby něco na omluvu a okamžitě přesadil své peníze na Fummira.

Výlet byl velice úspěšný pro všechny. Fummiro se vracel do Japonska bohatší o sto tisíc dolarů, ale v kasinu hotelu Xanadu zanechal dvě stě. Tuto ztrátu si vynahradil v jiných kasinech ve městě. Ve Vegas se stali Japonci legendou. Gang deseti mužů ve svých lesklých černých oblecích mašíroval z kasina do kasina. Při pohledu na ně běhal mráz po zádech. Napochodovali do kasina jako hrobníci, připraveni pohřbít mrtvolu kapitálu kasina. Pit boss od baccaratu dostával od řidiče zprávy o jejich pohybu a obvolával kasina, aby se připravila na jejich návštěvu a přichystala jim královské zacházení. Všichni pit bossové přispěli svou troškou informací do mlýna. Tímto způsobem se například Cully dozvěděl, že Niigeta byl kromě jiného také velice nadržovaný orientálec, který si to rozdával s těmi nejluxusnějšími děvkami v jiných hotelích. Z nějakého důvodu si zjevně nepřál, aby se Fummiro dozvěděl, že raději šoustá, než hraje. Poslední den jejich pobytu je Cully odvezl na letiště. Měl s sebou jedny z Groneveltových starožitných hodinek, které předal Fummirovi Groneveltovým jménem. Gronevelt sám se jednou krátce zastavil u stolu Japonců při večeři, aby se představil a dal najevo zdvořilost podniku.

Fummiro nešetřil díky a Cully prošel obvyklým ceremoniálem potřásání rukou a úsměvů. Když byla celá skupina konečně usazená v letadle, pelášil Cully zpět do hotelu. Prikázal, aby odvezli klavír z bývalého Fummirova apartmá, a pak se vydal ke Groneveltovi. Gronevelt mu vřele potřásl rukou a uznale ho poplácal po ramenou.

„Jedna z nejlépe odvedených hostitelských prací, jakých jsem zde byl za všechna ta léta svědkem,“ řekl Gronevelt. „Jak tě napadla ta věc s tou polívkou?“ „Od jednoho děvčete jménem Daisy,“ řekl Cully. „Mohu ji za hotel koupit malý dárek?“ „Máš na to tisícovku. S těmihle Japoncičky jsi navázal velmi dobrý kontakt. Drž se jich. Posílej jim speciální vánoční dárky a

pozvánky. Tenhle Fummiro nechá na hracím stole srdce, jestli tomu alespoň trochu rozumím.“ Cully se zamračil: „Byl jsem trochu stydlivý ohledně ženských. Fummiro je neobyčejně milý chlapík a já jsem nechtěl hned napoprvé být příliš familiární.“ Gronevelt přikývl: „To je v pořádku. Neboj se. Vráť se. A bude-li chtít ženskou, řekne si o ni. Neměj strach, že pracháči jeho typu dělají nějaké potíže o něco požádat.“ Gronevelt se nemýlil. Ani ne za tři měsíce byl Fummiro zpět a v kabaretu požádal o jednu dlouhonožnou blond tanečnici. Cully věděl, že holka je k mání, přestože je provdána za jednoho krupíera z hotelu Sands. Po představení zavolal správce jeviště a zeptal se ho, zda by dívka přijala pozvání pana Fummira na drink. Všechno bylo zařízeno a Fummiro požádal dívku, aby s ním šla někam na večeři. Děvče se tázavě podívalo na Cullyho, který přikývl. Pak je nechal o samotě. Šel do své kanceláře a zavolal správci jeviště, aby si pro půlnoční vystoupení sehnal náhradu. Druhý den ráno nespěchal jako obvykle po snídani do Fummirova apartmá. Později zavolal dívce a oznámil jí, že může vynechat všechna svá vystoupení, dokud bude Fummiro ve městě. Při následujících návštěvách zůstal program v podstatě stejný. Daisy však naučila jednoho z šéfkuchařů vařit japonskou polévku, a ta nyní byla na oficiálním jídelním lístku. Cullymu se také podařilo zjistit, že Fummiro vždy sleduje reprízy jedné televizní show. Miloval to. Především ale miloval plavovlasou naivku, která hrála rozhodnou, ale velmi ženskou a nevinnou dívku z tančírny. Cully dostal nápad. Přes své známosti u filmu se spojil s naivkou, která se jmenovala Linda Parsonsová. Odletěl do Los Angeles, poobědval s ní a vyprávěl jí přitom o slabosti, kterou pro ni pan Fummiro má. Lindu fascinovalo vyprávění o Fummirově hráčské vášni. Jak se přihnul do hotelu Xanadu s kufříkem obsahujícím milión dolarů v hotovosti, které byl schopen během tří dnů prohrát v baccaratu. Cullymu při tom neušla v jejích očích dětská, nevinná lačnost. Linda Cullymu slíbila, že ráda přiletí do Vegas, jakmile Fummiro zase přijede. O měsíc později se Fummiro a Niigeta ohlásili v Xanadu na čtyři dny. Cully okamžitě informoval Fummira, že se s ním Linda chce seznámit. Fummirovi se rozzářily oči. Přestože mu již bylo přes čtyřicet, stále v něm bylo cosi klukovsky přitažlivého a jeho věčně dobrá nálada k tomu ještě přispívala. Požádal Cullyho, aby dívce ihned zavolal. Cully mu to slíbil. Zatajil však, že již s Lindou mluvil, a ona mu slíbila, že přiletí příští odpoledne. Fummiro byl natolik vzrušený, že hrál jako šílenec a prohrál tu noc dobrých tři sta tisíc dolarů.

Příští ráno se Fummiro vydal shánět nový modrý oblek. Z nějakého důvodu považoval modré obleky za vrchol americké elegance. Cully zařídil, aby mu vzali míru a ušili speciální oblek u Sy Devora v hotelu Sands. Poslal s Fummirem jednu z hostesek hotelu Xanadu, aby se ujistil, že všechno půjde tak, jak má. Linda Parsonsová však chytila patrně dřívější let a dorazila tak do Vegas již před polednem. Cully se s ní setkal na letišti a přivezl ji do hotelu. Chtěla si před setkáním s Fummirem trochu odpočinout. Cully ji tedy vpustil do Niigetova apartmá, protože se domníval, že Niigeta je se svým šéfem. Ukázalo se, že to byla téměř osudná chyba.

Cully nechal Lindu v apartmá a odebral se do své kanceláře, aby sehnal Fummira. Ten však zatím odešel z krejčovství a patrně se zastavil v některém kasinu. Nebylo možné ho vystopovat. Asi za hodinu mu někdo volal z Fummirova apartmá. Byla to Linda. Její hlas zněl poněkud rozladěně. „Mohl bys sem přijít?“ ptala se.

„Mám s tvým přítelem menší jazykové potíže.“

Cully se na víc neptal. Fummiro mluvil anglicky dostatečně dobře. Z nějakého důvodu se rozhodl předstírat, že tomu tak není. Možná byl dívkou zklamán. Cully sám si všiml, že dívka v sobě měla víc energie, než se zdálo z televizní obrazovky. Možná také, že Linda udělala nebo řekla něco, co urazilo jemné orientálcovo cítění. Byl to však Niigeta, kdo mu přišel otevřít. A Niigeta se dmul jakousi přiopilou pýchou. Pak spatřil Cully Lindu, která vycházela z koupelny oděná v japonském kimonu se zlatými vyšívanými draky.

„Ježíšikriste!“ zvolal Cully.

Linda se na něj unaveně usmála: „Pěkně jsi mi kecal. Není ani trochu nesmělý, ani tak dobře nevypadá a dokonce ani neumí pořádně anglicky. Doufám, že je alespoň dost bohatý.“ Niigeta se nepřestával usmívat a naparovat. Dokonce se Lindě ukláněl, zatímco mluvila. Zjevně vůbec nerozuměl tomu, co říkala. „Přefikl tě?“ zeptal se Cully téměř zoufale. Linda se ušklíbala: „Honil mě po celém apartmá. Myslela jsem, že to bude takový romantický večer, s květinami a hrou na housle, ale nemohla jsem se s ním prát. Tak jsem si řekla, k čertu s tím. Když je ten Japončík tak nadržený, tak ať to máme za sebou. Tak mě přefikl.“ Cully zavrtěl hlavou a pravil: „Přeříznul tě, ale nepravej.“ Linda na něj pohlédla se směsí šoku a hrůzy. Pak se rozesmála na celé kolo. Byl to přirozený smích, který jí slušel. Svalila se na postel a nepřestala se smát. Její bílá stehna vykukovala z rozevřeného kimona. Na okamžik Cullymu učarovala. Potom Cully zavrtěl hlavou. Tohle bylo vážné. Zvedl telefon a zavolal Daisy. První, co Daisy řekla, bylo: „Polévku nevařím!“ Cully jí řekl, ať neblbne a okamžitě přijede do hotelu. Řekl jí, že je to hrozně důležité, tak ať si pospíší. Pak zavolal Gronevelta a uvědomil ho o tom, co se stalo. Gronevelt řekl, že přijde. Cully se zatím modlil, ať se neobjeví Fummiro.

Za čtvrt hodiny byli Gronevelt a Daisy v apartmá. Linda nalila sobě, Cullymu a Niigetovi něco k pití a stále se ještě pobaveně usmívala. Gronevelt s ní mluvil zdvořile: „Je mi líto, co se stalo,“ řekl. „Ale chvilku strpení, dáme to do pořádku.“ Pak se obrátil na Daisy: „Vysvětlíte panu Niigetovi přesně, co se stalo. Že přebral ženu panu Fummirovi, protože ho pokládala za pana Fummiru. Vysvětlí mu, že pan Fummiro tuto dívku šíleně miluje a že si právě nechal šít nový oblek, ve kterém ji chtěl přivítat.“ Niigeta bedlivě naslouchal se svým obvyklým širokým úsměvem. Náhle se však v jeho očích objevil poplašený výraz. Japonsky se Daisy rychle na něco zeptal a Cully postřehl v jeho řeči varovné syčení. Daisy mu rychle něco odpovídala japonsky. Když mluvila, úsměv pana Niigety postupně vadl. Když Daisy domluvila, Niigeta se svalil na zem jako podřatý.

Daisy si věděla rady. Popadla láhev s whisky a nalila Niigetovi do krku slušnou dávku. Pak mu pomohla na pohovku. Linda se na něj s lítostí dívala. Niigeta si mnul ruce a vysvětloval něco Daisy. Daisy překládala: „Říká, že to je konec jeho kariéry. Pan Fummiro se ho teď zbaví, protože způsobil, že pan Fummiro ztratil svou tvář.“ Gronevelt přikývl. „Řekni, ať prostě drží jazyk za zuby. Řekni, že ho na jeden den uklidím do nemocnice, protože se cítí nemocen. Pak odletí do Los Angeles na léčení. My zatím něco vymyslíme pro pana Fummiru. Řekni mu, ať se živé duši o ničem nezmiňuje. My se pak postaráme o to, aby se pan Fummiro nikdy nedozvěděl, co se tu stalo.“ Daisy to přeložila panu Niigetovi a ten přikývl. Jeho zdvořilý úsměv se částečně vrátil, ale byla to spíš taková přízračná grimasa. Gronevelt se obrátil ke Cullymu: „Počkej tu se slečnou Parsonovou na Fummira. Chovejte se, jako by se nic nestalo. Já se postarám o Niigetu. Nemůžeme ho tu nechat. Při pohledu na svého šéfa by znova omdlel. Odlifruju ho pryč.“ Jak řečeno, tak uděláno. Když se pan Fummiro asi za hodinu vrátil, našel Lindu Parsonsovou převlečenou a čerstvě nalíčenou, jak ho očekává společně s Cullym. Fummiro byl okamžitě okouzlen a také Linda se zdála být ohromena jeho elegancí. „Doufám, že vám nevadí, že jsem obsadila apartmá vašeho přítele,“ řekla Linda. „Ale chtěla jsem vám být co možná nejbliž. Takto spolu můžeme trávit více času.“ Fummiro pochopil, co mu tím chtěla naznačit. Nebyla prostě nějaká taková, která by se k němu hned nastěhovala. Potřebovala se nejprve zamilovat. S širokým úsměvem přikývl a řekl: „Samozřejmě, samozřejmě.“ A Cully si s úlevou oddychl. Linda hrála svou roli na výbornou. Cully se tedy rozloučil a odešel z pokoje. Na chodbě zaslechl, jak Fummiro hraje na klavír a Linda k tomu zpívá. V následujících třech dnech spolu Linda a Fummiro prožili téměř dokonalý klasický vegasovský milostný román. Jeden po druhém šleli a trávili spolu každou minutu. V posteli, u hracího stolu, jedno jestli vyhrávali či prohrávali, na nákupech podél Stripu a boutique hotelu. Lindě chutnala japonská polévka k snídani a líbilo se jí Fummirovo hraní. Fummirovi se zase líbila Lindina plavovlasá bledost, její mléčně bílá nepatrně silnější stehna, měkká plnost jejích nader. Nejvíce ze všeho si však zamiloval její věčný humor a rozpustilost. Svěřil se Cullymu, že by

z Lindy byla skvělá gejša. Daisy Cullymu vysvětlila, že to je ten největší kompliment, jakého se Lindě mohlo od Fummiro dostat. Fummiro rovněž tvrdil, že mu Linda přinášela štěstí při hře. Ke konci jeho pobytu chybělo z miliónu dolarů, které si uložil v pokladně kasina, pouze dvě stě tisíc. Z této sumy je třeba odečíst norkový kožík, prsten s diamantem, jezdeckého koně „isabelu“ a automobil mercedes, které koupil Lindě. Vyšlo mu to lacino. Bez Lindy by nechal v banku baccaratu nejméně půl miliónu, a dost možná i celý milión.

Cully považoval Lindu zpočátku za exkluzivní příležitostnou štetku. Po Fummirově odletu s ní však povečeřel. Byla do Fummiro skutečně blázen. „Je to tak zajímavý člověk,“ říkala. „Milovala jsem tu polévku k snídani a jeho hru na klavír. A v posteli byl prostě skvělý. Není divu, že japonské ženy jsou tak oddány svým mužům.“ Cully se usmál. „Nemyslím, že se ke svým ženám doma chová stejně, jako se choval k tobě.“ Linda si povzdychla: „Jo, já vím. Ale i tak byl skvělý. Víš, nejméně tisíckrát si mě vyfotil. Můžeš si myslet, že mě to unavovalo, ale mně se to opravdu líbilo. Také jsem si ho vyfotila. Je to opravdu hezký muž.“ „A velmi bohatý,“ dodal Cully.

Linda pokrčila rameny. „Už jsem měla pár boháčů. A dost jsem si vydělala. Ale tento byl jako malé dítě. A moc se mi nelíbí způsob, jakým hraje. Bože! Dokáže prohrát za den tolik, kolik já vydělám za deset let.“ Cully přemýšlel: Že by to tak bylo? Okamžitě začal sprádat plány, jak to zařídit, aby se Linda a Fummiro vícekrát nesetkali. Řekl však s poťouchlým úsměvem: „Jo, taky mi neseď, když tolik projede. Mohlo by ho to odradit od dalšího hraní.“ Linda se na něj ušklíbala: „Jo, to si piš. Ale díky za všechno.“

Bylo to určitě jedno z nejšťastnějších období v mém životě. Možná se s tebou ještě někdy uvidím.“

Věděl, o co jí jde. Řekl však galantně: „Kdykoliv zatoužíš po Vegas, stačí zavolat. Mohu ti poskytnout vše, co je v hotelu, kromě žetonů.“

Linda se zeptala trochu posmutněle: „Myslíš, že mi Fummiro zavolá, až příště přijede? Dala jsem mu své telefonní číslo do L. A. Dokonce jsem mu řekla, že plánuji letět na dovolenou do Japonska, jakmile dokončím natáčení. Řekl, že bude potěšen, když mu dám vědět, ale zdálo se mi, že ho to příliš nenadchlo.“

Cully pokýval hlavou: „Japonci nemají rádi agresivní ženy. Jsou v tomhle ohledu sto let za opicemi. Zvlášť takové těžké páky jako Fummiro. Nejlepší uděláš, když se budeš držet zpátky.“

Povzdychla si: „Asi jo.“

Doprovodil ji na letiště a než nastoupila do letadla, políbil ji na tvář. „Zavolám ti, až Fummiro zase přijede.“

Když dorazil do Xanadu, šel za Groneveltem: „Příliš se nevyplácí být na hráče tak hodný.“ Gronevelt odvětil: „Nebud' zklamáný. Nemohli jsme chtít schlamstnout hned celý milión. Ale máš pravdu. Ta herečka není ta pravá žena, se kterou je radno dávat hráče dohromady. Jak se zdá, není dostatečně hamižná - to za první. Za druhé je příliš počestná. A co je nejhorší - je inteligentní.“ „Jak jste na to přišel?“ zeptal se Cully.

Gronevelt se usmál: „Nemám snad pravdu?“

„Nepochybně ano. Musím se postarat, aby na ni Fummiro příště nenarazil.“ „Není třeba. Chlap jako on je příliš silný. Nepotřebuje to, co mu ona může dát. Stačilo mu to jednou. Jednou je to zábava. Ale nic víc. Kdyby to pro něj něco znamenalo, postaral by se o ni před svým odjezdem lépe.“ Cully namítavě zvolal: „A co mercedes? Norkový kožich? Prsten s diamantem? To není nic?“ „Pche,“ odfrkl Gronevelt. A měl pravdu. Při své příští návštěvě si Fummiro na Lindu Parsonsovou ani nevzpomněl. A svůj milión prohrál celý.

(19.)

Letadlo vlétlo do ranního světla a letušky začaly servírovat kávu a snídani. Cully držel svůj kufřík a jedl a upíjel kávu. Když dojedl, spatřil na obzoru ocelové věže New Yorku. Neměl ten pohled rád. Stejně jako se kolem Vegas táhla do nekonečna nehostinná poušť, zde se rozprostíraly neutěšené míle oceli a skla tyčící se proti obloze. Vždy z toho měl pocit zoufalství. Letoun klesl a lehce se naklonil, jak začal kroužit nad městem. Bílá přeshla v blankytnou modř, pak záplava slunečních paprsků, která zalila šedé runwaye a sem tam rozhozené kusy zeleně. Letadlo dosedlo dostatečně tvrdě, aby probudilo i ty pasažéry, kteří dosud spali.

Cully se cítil svěží a bdělý. Těšil se na Merlyna. Myšlenka na něj ho činila šťastným. Starý dobrý Merlyn. Jediný chlap na celém světě, kterému Cully důvěřoval.

(20.)

Toho dne, kdy jsem měl stanout před velkou porotou, absolvoval můj nejstarší syn devítiletku a postupoval na střední školu. Valerie chtěla, abych si vzal v práci volno a šel s ní na zkoušky. Řekl jsem jí, že to nejde, protože mám zvláštní jednání ohledně povolávání záloh. Valerie stále ještě nevěděla nic o šlamastyce, ve které jsem vězel až po uši. Nemohla mi nijak pomoci a pouze by jí to přidalo starostí. Pokud vše dopadne dobře, nikdy se nic nedozví. A tak jsem si to přál. Nevěřil jsem, že má cenu dělit se s druhem o problémy, se kterými nemůže pomoci.

Valerie byla hrdá na to, že její syn absolvuje. Časem jsme totiž zjistili, že přestože postupoval z ročníku do ročníku bez potíží, neumí v podstatě číst. Valerie se z toho málem zbláznila a začala ho sama učit. Zvládla to dobře. Náš syn měl nyní samé výborné. Ne že bych já zůstal zcela klidný. Byl to další vroubek, který si u mě New York udělal. Bydleli jsme v chudé čtvrti. Naši sousedé byli dělníci a černoši. Školnímu systému bylo totálně ukradený, zda se děcka ve škole něco naučí. Prostě je nechal proplovat, aby se jich zbavil.

Vallie se těšila, až se přestěhujeme do nového domu. Školství v našem novém bydlišti se těšilo výborné pověsti. Učitelé na Long Islandu si dávali záležet na tom, aby jejich žáci prospívali na základě skutečných vědomostí. Vallie to sice nikdy neřekla, ale v nové čtvrti také nebyli skoro žádní černoši. Její děti tak budou vyrůstat mezi svými a podle Vallie ve stabilním prostředí, v jakém vyrostla i ona jako katolické dítě. Mně to vyhovovalo. Nechtěl jsem jí říkat, že problémy, před kterými se snaží uniknout, vycházejí z prohnitosti celé společnosti a že se před nimi nelze schovat mezi stromy a trávníky Long Islandu. A kromě toho, měl jsem své vlastní starosti. Mohlo se docela dobře stát, že se místo toho všeho ocitnu ve vězení. To všechno záleželo na velké porotě, která mě toho dne čekala. Všechno záleželo jen na ní. Když jsem ráno vstával, bylo mi nanic. Vallie vedla děti sama do školy a hodlala tam zůstat po celou dobu zkoušek. Řekl jsem jí, že jdu do práce později, takže odešli beze mě. Uvařil jsem si kávu a zatímco jsem ji pil, snažil jsem si srovnat v hlavě všechno, na co může přijít řeč před velkou porotou.

Bylo třeba všechno popřít. Neměli šanci vystopovat moje peníze z úplatků. O tom mě Cully ujistil. Děsil jsem se však toho, že jsem musel vyplnit dotazník ohledně svého jmění. Jednou z otázek bylo, zda vlastním dům. A tady bylo třeba dát si pozor. Pravdou bylo, že jsem již složil zálohu na dům na Long Islandu. Konečnou sumu jsem však dosud nezaplatil. Tak jsem napsal ne. Uvažoval jsem tak, že dům dosud nevlastním a o záloze se v dotazníku nemluvilo. Zajímalo mě však, zda na to FBI přijde. Měl jsem pocit, že není možné, aby nepřišli.

Dalo se tedy očekávat, že se mě na to velká porota zeptá. Pak budu muset říci ano. Pak se mě zeptají, proč jsem to neuvedl v dotazníku, a já to budu muset vysvětlit. A co když se Frank Alcore přiznal a vyklopil jim všechno o našich společných transakcích? V tomto směru jsem se rozhodl za každou cenu lhát. Byla by to pak pouze má výpověď proti Frankově. Frank se mnou vše sjednával mezi čtyřma očima. Nikdo ho nemohl podpořit. Nyní jsem si vzpomněl, že mi jednou chtěl jeden z Frankových klientů předat obálku s penězi, protože Frank nebyl toho dne v úřadě. Odmítl jsem. To byl velice šťastný tah. Oním klientem byl totiž mladík, který také napsal anonymní udání na Franka. A bylo to čiré štěstí. Odmítl jsem totiž tenkrát jen proto, že mi ten kluk nebyl osobně sympatický. Ted' bude muset svědčit v můj prospěch. A co když se Frank složí a bude se mě snažit před porotou potopit? Tomu jsem nevěřil. Mohl by se zachránit jedině tím, kdyby usvědčil někoho výše postaveného, než byl on sám. Majora nebo plukovníka. Bylo však evidentní, že ti dva v tom nejedou. Cítil jsem, že Frank je příliš slušný člověk na to, aby se mi snažil ublížit jenom proto, že on sám měl smůlu. Kromě toho se mu jednalo o hodně. Kdyby se doznal, ztratil by práci ve státní službě včetně z toho plynoucí penze a také hodnost v záložním sboru a příslušnou penzi. Musel bojovat do posledního dechu. Vlastně jsem se bál pouze Paula Hemsiho. Kluka, pro kterého jsem toho udělal nejvíc a jehož otec mi slíbil, že budu šťastný po celý zbytek svého života. Poté, co jsem se o Paula postaral, už jsem o panu Hemsim nikdy neslyšel. Nedošel ani další balíček šatstva. Čekal jsem od něj tučnou odměnu, alespoň dvě tisícovky, ale ukázalo se, že těch pět prvních krabic bylo zároveň to poslední, čím se mi pan Hemi hodlal revanšovat. O nic jsem ho neupomínal. Koneckonců, ty balíky šatů stály tisíce. Sice mě nemohly „učinit šťastným po celý zbytek mého života“, ale co, tak mě trochu převezl, no.

Když však zahájila FBI své vyšetřování, nějak se domákla toho, že Paul Hemi stopil povolávací a podařilo se mu nastoupit k záložákům. Věděl jsem, že dopis, který rušil povolávací rozkaz, byl vytažen ze spisů a postoupen velení. Dalo se předpokládat, že agenti FBI vyslechli úředníka, se kterým jsem storno povolávacího rozkazu dojednal, a ten že jim vše dle pravdy vyklopil. To by však bylo stále v pořádku. Až potud na tom nebylo nic nezákonného. Nebylo to nic jiného než drobný administrativní šolich, jakých se za den provedou stovky. Šušovalo se však, že Paul Hemi se u výsledku složil a vybreblal, že jsem vzal úplatky od něj a několika jeho přátel.

Vyšel jsem z domu a nasedl do auta. Projel jsem kolem školy mého syna. Měla obrovské hřiště s obrovským betonovým placem pro baseball. Celý areál školy byl obehnan plotem z drátěného pletiva. Když jsem jel kolem, viděl jsem závěrečné zkoušky, které probíhaly na hřišti. Zaparkoval jsem auto a stál chvíli přilepen na pletivu.

Hoši a dívky stáli ve spořádaných zástupech. Všichni pečlivě upraveni pro závěrečný ceremoniál, vlasy načesány, tvářičky vymydleny, čekali tu naplnění dětskou hrdostí na slavnostní završení další etapy na cestě k dospělosti. Pro rodiče zde byly postaveny speciální tribuny. Pro jakési hodnostáře dokonce obrovské dřevěné pódium. Stáli na něm: ředitel školy, bezvýznamný politik a robustní stařík navlečený do uniformy amerických legií z dvacátých let. Nad nimi se třepotala americká vlajka. Slyšel jsem, jak ředitel říká cosi v tom smyslu, že nemá čas předávat diplomy a vyznamenání každému osobně, ale že každá třída, poté, co bude ohlášena, se má otočit čelem k tribunám.

Tak jsem je pár minut sledoval. Po každém ohlášení se řada chlapců a dívek otočila tváří ke svým otcům, matkám a ostatním příbuzným, aby si poslechli jejich potlesk. Dětské tvářičky byly naplněny pýchou, radostí a očekáváním. Všichni byli hrdinové tohoto dne. Byli oceněni celebritami a oslavováni staršími. Někteří z těch ubohých panchartů dodnes neuměli číst. Ani jeden z nich nebyl připraven na zákeřný svět, který je čekal. Byl jsem rád, že jsem nespátřil tvář svého syna. Vrátil jsem se do auta a vyrazil na své setkání s velkou porotou. Zaparkoval jsem auto na parkovišti poblíž soudní budovy a vstoupil do mramorem dlážděných chodeb. Přivolaal jsem si výtah a vyjel do podlaží, na kterém zasedala velká porota. Když jsem vystoupil z výtahu, šokoval mě pohled na lavice plné mladých mužů, které jsem znal ze zápisu do záložního sboru. Sedělo jich

tam přinejmenším sto. Někteří z nich mi pokynuli hlavou na pozdrav a s některými jsem si dokonce potřásl rukou a vyměnil několik žertů o celé záležitosti. U jednoho z velkých oken jsem spatřil osaměle stojícího Franka Alcora. Došel jsem k němu a podal mu ruku. Vypadal klidně. Ve tváři se mu však zračila starost.

„Spousta povyku pro nic, co?“ prohodil, když mi třásl pravicí. „Jo,“ přikývl jsem. Frank byl jako jediný z přítomných v uniformě. Měl na sobě všechna svá vyznamenání z druhé světové, označení hodnosti i délky služby. Vypadal v tom jako starý mazák. Očividně hrál na to, že velká porota odmítne uznat vinným vlastence, povolného zpět do služby vlasti. Doufal jsem, že mu to vyjde.

„Bože,“ pravil Frank, „dotáhli nás sem z Fort Lee na dvě stovky. To všechno kvůli takové prkotině. Všechno jenom proto, že někteří z těchto čuráčků nedokázali strávit to, že byli povoláni.“ Byl jsem ohromen a překvapen. To, co jsme udělali, vypadalo teď tak neškodně a nevinně. Prostě jsme si vzali trochu peněz za malý administrativní čachr. Dokonce se to ani nezdálo jako podvod. Prostě jen služba. Jednání dvou zúčastněných stran, z nichž ani jedna netratila, a obě z toho měly zisk. Jasně, porušili jsme několik zákonů, ale ve skutečnosti jsme se nedopustili ničeho skutečně špatného. A vláda tu nyní utrácela tisíce dolarů, jenom aby nás usvědčila a vsadila do vězení. Nezdálo se mi to spravedlivé. Nikoho jsme nezastřelili, nepřepadli jsme banku, nezpronevěřili jsme fondy, nepadělali šeky, nešmelili s kradeným zbožím, nedopustili se znásilnění ani nedělali špióny Rusům. K čemu všechen ten rozruch? Zasmál jsem se. Najednou jsem byl v dobrém rozmaru.

„Čemu se to k čertu směješ?“ zeptal se Frank. „Tohle je vážné.“ Kolem nás se motalo pár lidí, někteří s našpicovanými ušima. Řekl jsem Frankovi vesele: „Čeho se to máme vlastně bát? Jsme nevinní a víme, že tohle všechno je jenom nehorázný humbuk. Ať jdou všichni do prdele.“ Pochopil a zakřenil se. „Jo,“ řekl, „ale stejně. Pár těch pytlíků bych s chutí zapleštil.“ „Tak tuhle hovadinu už víckrát neříkej,“ napomenul jsem ho. Rozhodně jsme nepotřebovali, aby se na nás na poslední chvíli ještě někdo naštvál. „Dobře víš, že to nemyslíš vážně.“ „No jo, asi jo,“ odvětil Frank odevzdaně. „Člověk by čekal, že tihle budou hrdi na to, že mohou sloužit vlasti. Já jsem ani nehlesl a to mám za sebou jednu válku.“ Tu jsme uslyšeli soudního zřízence, jak volá Frankovo jméno. Frank tedy vykročil směrem ke dveřím označeným velkým černobílým znakem a nápisem „Velká porota“ a vešel. V tom okamžiku jsem spatřil vycházet Paula Hemsiho. Šel jsem mu naproti a pozdravil ho: „Nazdar, Paule, jak se máš?“ Podal jsem mu ruku a on ji stiskl.

Vypadal zaraženě, ale nikoliv provinile. „Jak se má otec?“ zeptal jsem se.

„Je v pořádku,“ odvětil Paul. Na okamžik zaváhal. „Vím, že nemohu mluvit o své výpovědi. Víte, že nemohu. Ale otec vám vzkazuje, ať si neděláte s ničím starosti.“ Pocítil jsem šilenou úlevu. Paul byl jediný, kdo mi dělal skutečně těžkou hlavu. Ale Cully slíbil, že se o rodinu Hemiů postará. Zdálo se, že slibu dostál. Nevěděl jsem, jak to Cully zmákl, a nezajímalo mě to. Sledoval jsem Paula, jak mizí ve výtahu. Tu jsem si všiml svého dalšího zákazníka. Byl to mladý asistent režie v jednom divadle, kterého jsem zapsal zadarmo. Šel rovnou ke mně. Zdálo se, že o mě má skutečnou starost. Řekl, že on a jeho přátelé dosvědčili, že jsem nikdy žádné peníze nežádal a ani jsem si žádné nevzal. Poděkoval jsem mu a potřásl si s ním rukou. Trošku jsem si zavtipkoval a hodně se usmíval. Nemusel jsem to ani hrát. Byl jsem v roli kluzkého úplatkáře, který tu předstírá svou naprostou nevinnost. S jistým překvapením jsem si uvědomil, že mě to celé docela baví. Vlastně jsem tu měl partu svých věrných zákazníků, kteří mě jeden přes druhého ujišťovali, že je to všechno jen hrozný humbuk vyvolaný několika nerváky. Měl jsem dokonce pocit, že by z toho mohl vyvážnout i Frank. Tu jsem spatřil vycházet Franka ze soudní místnosti a zaslechl své jméno. Frank vypadal trochu zničeně, ale sveřepě. Bylo mi jasné, že to nevzdal a že je odhodlán bojovat. Prošel jsem mohutnými veřejemi a stanul před velkou porotou. Dřív, než se tak stalo, jsem ze své tváře smazal veškeré známky úsměvu.

Vůbec se to nepodobalo filmu. Velká porota vypadala jako masa lidí sedících prostě v řadách sklápěcích sedadel. Nikde žádná uzavřená sekce poroty ani nic podobného. Oblastní prokurátor stál za stolem a četl něco z papíru. U nízkého stolečku seděla stenotypistka se svým strojem. Bylo mi řečeno, abych se posadil na židli uprostřed lehce vyvýšené plošinky, takže mě všichni členové poroty mohli jasně vidět. Připadal jsem si skoro jako sudí u baccaratu.

Oblastní prokurátor byl mladý chlap navlečený do velmi konzervativního černého obleku s bílou košilí a pečlivě uvázanou blankytně modrou kravatou. Měl husté černé vlasy a velmi světlou pleť. Jeho jméno mi nic neříkalo a ani jsem si ho nezapamatoval. Jeho hlas, kterým mi kladl otázku za otázkou, byl klidný a velice neosobní. Pouze doplňoval informace do spisu. Nesnažil se působit na porotu.

Při kladení otázek dokonce ani nepřistoupil blíž ke mně, ale zůstal dál klidně za svým stolem. Ověřil si mou totožnost a mé povolání.

„Pane Merlyne,“ začal, „žádal jste v souvislosti se svou prací někoho z nějakého důvodu o peníze?“ „Ne,“ odpověděl jsem. Díval jsem se při všech odpovědích prokurátorovi a porotě rovnou do očí. Tvářil jsem se vážně, přestože mi bylo kdovíproč do smíchu. Pořád ještě jsem byl v povznesené náladě.

Prokurátor pokračoval: „Přijal jste od někoho peníze za jeho zařazení do šestiměsíčního programu?“

„Ne.“

„Víte o někom jiném, kdo by v rozporu se zákonem přijímal peníze výměnou za privilegované zacházení?“ „Ne.“ Stále jsem se díval přímo na něj a na hordu lidí sedících na nepohodlných skládacích sedačkách. V místnosti bylo šero. Nemohl jsem ani pořádně rozpoznat jejich tváře. „Znáte někoho ze svých nadřízených či kohokoliv jiného, kdo by použil svého vlivu, aby dostal někoho, jehož jméno nebylo na vámi zpracovaném seznamu, přednostně do šestiměsíčního programu?“ Věděl jsem, že se na tohle zeptá. Přemýšlel jsem o tom, zda se mám zmínit o kongresmanovi, který se dostavil s dědicem oceláren a přinutil majora porušit předpis. Také jsem mohl říct o plukovníkovi záložáků nebo jiných důstojnících, kteří mě přinutili zapsat syny svých přátel. Možná by to vyšetřovatele zastrašilo nebo odvrátilo pozornost k vyšším postům. Pak jsem si však uvědomil, že FBI se tak snažila jenom proto, aby odhalila velké ryby. Kdyby se jim to podařilo, vyšetřování by nabralo na obrátkách. Také noviny by se o celou záležitost začaly mnohem více zajímat, kdyby v tom byl namočený kongresman. Proto jsem se rozhodl raději mlčet. Pokud bych byl usvědčen a souzen, mohl jsem tuto informaci dát k dispozici svému advokátovi. Nyní jsem tedy zavrtěl hlavou a řekl: „Ne.“ Prokurátor zamíchal svými papíry a pak řekl, aniž na mě pohlédl:

„To je vše. Můžete jít.“ Vstal jsem ze židle, sestoupil z pódia a vyšel na chodbu. Najednou jsem si uvědomil, proč jsem byl celou tu dobu tak veselý.

Byl jsem skutečně kouzelník. Celou tu dobu, kdy všichni se jen vezli, brali úplatky a doufali, že se nic nemůže stát, já jsem viděl do budoucnosti a zařídil se podle toho. Vytužil jsem soud, všechny ty otázky, FBI, vidinu žaláře. A vykouzlil jsem proti tomu svá zaklínadla. Schoval jsem si své peníze u Cullyho. Dal jsem si záležet na tom, abych si to nerozházel s nikým, s kým jsem měl nějaký ten nekalý obchod. Nikdy jsem si neřekl o určitý obnos. A když se někteří z mých klientů rozhodli mě natáhnout, nikdy jsem je neuháněl. Dokonce ani pana Hemsiho, který mě slíbil zabezpečit po celý zbytek mého života. No, udělal mi radost alespoň tím, že přiměl svého syna nevypovídat. Možná to ani nebyla Cullyho zásluha. Ale já věděl svoje. Byl to Cully, kdo mě z toho dostal. Ale OK, i když jsem potřeboval jeho pomoc, pořád jsem byl kouzelník. Všechno se seběhlo

přesně tak, jak jsem předvídal. Byl jsem na sebe opravdu hrdý. Nevadilo mi, že jsem možná jenom mazaný lišák, který myslel na zadní vrátka. (21.)

Když Cully vystoupil z letadla, vzal si taxík do věhlasné banky na Manhattanu. Podíval se na hodinky. Bylo po desáté. Gronevelt teď volá viceprezidentovi banky, že Cully přiveze peníze. Všechno šlo podle plánu. Cully byl uveden do viceprezidentovy pracovny a za zavřenými a zamčenými dveřmi předal kufřík. Viceprezident ho otevřel svým klíčem a v Cullyho přítomnosti přepočítal milión dolarů. Pak vyplnil stvrzenku, podepsal ji a předal Cullymu. Pak si potřásli rukama a Cully odešel. O blok dál vytáhl Cully připravenou obálku, vložil do ní stvrzenku, zalepil a vhodil do nejbližší poštovní schránky. Rád by věděl, jak to celé funguje. Jak prezident zaretušuje vklad a kdo si přijde peníze vybrat. Jednou se to dozví.

S Merlynem se Cully sešel v Dubovém pokoji hotelu Plaza.

O Merlynově problému nezačali mluvit dřív, než dojedli oběd. Celou historii pak Merlyn Cullymu vylíčil na procházce Central Parkem. Cully pokyvoval hlavou a občas něco povzbudivého poznamenal. Z toho, co zatím slyšel, bylo jasné, že se nejedná o žádnou velkou aféru a že se v tom FBI nebude příliš vrtat. I kdyby Merlyna usvědčili, maximálně by dostal zákaz státní služby. Nebylo příliš čeho se bát. Až na to, že Merlyn byl tak hodný hoch a styděl by se za jakýkoliv škráloup ve svém trestním rejstříku. Podle Cullyho se právě toho bál Merlyn nejvíc. Když se Merlyn zmínil o Paulu Hemsim, Cully zpozorněl. Později, když mu Merlyn vyprávěl o schůzce s Hemsim seniorem, už nebylo co řešit. Jeden z největších magnátů oděvního průmyslu, který přijížděl do Vegas na dlouhé víkendy, Vánoce i Nový rok, Charles Hems, nebyl jenom hráč velkého stylu, ale také nadšený kundolov. Cully mu musel domlouvat schůzky s děvčaty i tehdy, přijel-li do Vegas s manželkou. Přímou na půdě kasina, zatímco Mrs. Hems hrála ruletu, šoupnul Cully klíč od pokoje do Charlieho dlaně. Přitom mu zašeptal, kdy bude dívka čekat.

V udanou dobu se Charlie Hems odšoural do kavárny, aby tak unikl podezíravému oku své ženy. Z kavárny pak hbitě proklouzl do spletitého labyrintu chodeb, které ho dovedly ke dveřím pokoje, jehož číslo bylo připevněno ke klíči. V pokoji pak našel líbeznou děvčátko, které ho již čekalo. Užili si spolu půlhodinku. Pak dal Charlie děvčeti černý stodolarový žeton a osvěžen se vrátil do kasina. Prošel kolem rulety, aby se podíval, jak jeho žena hraje, dal jí pár rad a nějaké žetony (nikdy černé), načež se pln elánu vrátil ke svým kostkám. Dobrosrdečný chlapík, mizerný hráč, který téměř vždy prohrál, hráč notorický, který nikdy nedokázal v nejlepším přestat. Cully si na něj hned nevzpomněl, protože Charlie Hems se snažil léčit.

Hems měl také dluhy ve všech kasinech ve Vegas. Jenom v pokladně hotelu Xanadu měli jeho směnku na padesát tisíc. Některá kasina už mu poslala upomínky. Gronevelt řekl Cullymu, ať ještě počká. „Jednou se to třeba vyplatí. Pak si vzpomene, že jsme na něj byli hodní a přijde hrát k nám. Kdykoliv ten tlustoprď hraje, jsou to jisté peníze.“ Cully si dovolil pochybovat: „Ten tlustoprď má po městě dluhy za tři sta tisíc. Nikdo ho tu už neviděl nejmíň rok. Mám pocit, že má na krku agentury pro vymáhání dluhů.“ „Možná,“ odvětil Gronevelt. „Ale má také velký, slušně zavedený podnik v New Yorku. Když bude mít dobrý rok, vrátí. Nedokáže být dlouho bez hraní a holek. Jen si to představ. Dřepí hezky u své ženy a svých dětí, chodí na společenské večírky v sousedství. Možná si občas narazí nějakou tu štetku ve svém obchoďáku, ale je při tom nervózní. Je tam moc všem na očích. Tady ve Vegas je v suchu. A miluje kostky. Takoví se nehnou od stolu jen tak.“ „Ale co když jeho podnik nebude mít dobrý rok?“ stále namítal Cully.

„Pak použije své Hitlerovy peníze,“ pravil Gronevelt. Když si všiml Cullyho zdvořile nechápavého výrazu, vysvětlil: „Tak jim říkají hoši z oděvnictví. Za války si všichni hezky nahrabali na černých dodávkách. Když byly suroviny přidělovány vládou, spousta peněz zmizela pod stolem. O těchto penězích bernák nikdy neslyšel. Nemohli je nahlásit, ani kdyby chtěli. Jsou bohatí, ale nemůžou se tím příliš chlubit. Když chceš v této zemi zbohatnout, musíš to dělat potmě.“ Tuhle větu měl Cully neustále na paměti. „Zbohatnout se dá jedině potmě.“ Bylo to krédo

Las Vegas, a vlastně nejen Las Vegas. Bylo to krédo většiny byznysmenů, kteří do Vegas jezdili. Mužů, kterým patřily obchodní domy, finančníků, majitelů stavebních firem, představených církví všeho druhu, kteří vybírali peníze do kostelních pokladniček. Velkých korporací s armádami právních poradců, kteří vytvářeli kouřovou clonu před zákonem.

Cully naslouchal Merlynovi už jen tak na půl ucha. Naštěstí toho Merlyn nikdy moc nenamluvil. Brzy nebylo o čem povídat, a tak prošli zbytek parku mlčky. Cully si přitom všechno rovnal v hlavě. Jenom pro jistotu Merlyna požádal, aby mu ještě jednou popsal Hemiho seniora. Ne, to určitě nebyl Charlie. Musel to být některý z jeho bratrů a obchodní partner. Z toho, co bylo řečeno, patrně partner dominantní. Charlie Cullymu nikdy nepřipadal jako příliš usilovný podnikatel. Teď si Cully v duchu promýšlel vše, co bude třeba podniknout. Vypadalo to mazaně a Cully si byl jistý, že mu to Gronevelt pochválí. Do Merlynova slyšení před velkou porotou zbývaly pouhé tři dny, ale Cully si byl jistý, že to stihne.

Proto se teď Cully těšil z procházky s Merlynem. Povíдали si o starých časech. Neustále si kladli tytéž otázky o Jordanovi. Proč to udělal? Proč si chlap, který právě vyhrál skoro půl melounu, vystřelil mozek z hlavy? Oba byli ještě příliš mladí na to, aby si dokázali představit prázdnotu úspěchu, přestože Merlyn už o tom něco četl v knihách. Cully na podobné žvásty nevěřil. Věděl, že až bude mít v ruce „tužku“ bez omezení, bude šťastný. Bude císař imperátor. Bohatý a mocný muž. Bude hostit krásné ženy. Bude je moci poslat kolem světa zadarmo. Hotel Xanadu to zaplatí. Bude stačit pouze podpis jeho, Cullyho „tužkou“. Bude moci najímat luxusní apartmá, objednávat ta nejvybranější jídla, vzácná vína, krásné ženy - jednu, dvě naráz, tři naráz. A jenom ty opravdu krásné. Bude mít moc přenést ubohé smrtelníky na tři, čtyři, pět dní do ráje. Nebo třeba na celý týden. A všechno zdarma.

Pochopitelně s jedinou podmínkou - že si všichni koupí žetony. Zelené a černé a vloží je do hry. To je nepatrná cena. Všichni mají přece šanci vyhrát. Když budou hrát chytře, nemohou příliš ztratit. Cully přemýšlel blahosklonně o tom, že by použil „tužky“ pro Merlyna. Merlyn by měl ve Vegas vše, po čem by zatoužil. A teď se Merlyn ocitl na šikmé ploše. Přinejmenším na jejím okraji. Cullymu však bylo jasné, že se jedná pouze o přechodné klopýtnutí. To se stane každému. A Merlyn dával najevo svou hanbu - alespoň před Cullym. Ztratil něco ze své přimosti a sebedůvěry. To Cullyho dojímalo. On sám nebyl nikdy nevinný, a proto si vážil nevinnosti u druhých.

Proto, když se s ním Merlyn loučil, Cully ho přátelsky objal:

„Neměj strach, já to zmačku. Klidně si stoupni před velkou porotu a všechno zapři. OK?“ Merlyn se zasmál: „Mohu snad dělat něco jiného?“ „A až přijedeš do Vegas, vše bude na účet podniku. Budeš mým hostem.“ „Už nemám své sako pro výherce,“ odvětil Merlyn se smíchem. „Bez obav. Kdybys padl hodně dolů, sám ti rozdám partii blackjacku.“ „To je zlodějna, a ne hazard,“ protestoval Merlyn. „Nechal jsem zlodějny v okamžiku, kdy jsem dostal předvolání k velké porotě.“ „Dělal jsem si legraci. Stejně bych to nemohl Groneveltovi udělat. Kdybys byl nějaká slušná kost, možná by to šlo. Ale jsi příliš ošklivý.“ Cully byl překvapen, jak to Merlynem cuklo. S úžasem poznal, že Merlyn patří mezi těch pár mužů, kteří trpí komplexem, že nejsou dost hezcí. Cully věděl, že spousta žen si dělá podobné starosti, ale u mužů to nepředpokládal. Než se definitivně rozloučili, zeptal se Cully Merlyna, zda nepotřebuje něco z peněz, které si u něj schoval. Merlyn řekl, že zatím ne. A s tím se rozešli.

Ze svého apartmá v hotelu Plaza obvolal Cully několik kasin ve Vegas. Ano, dluhy Charlieho Hemi byly stále nevyřízené. Pak vytočil Groneveltovo číslo, aby prokonzultoval svůj plán, ale na poslední chvíli si to rozmyslel. Nikdo nevěděl, nakolik má FBI obšancované telefonní ústředny ve Vegas. Proto Cully Groneveltovi sdělil pouze tolik, že se zdrží pár dní v New Yorku, aby upomenul pár klientů o vyrovnání jejich dluhů. Gronevelt řekl lakonicky:

„Ale jednej s nimi slušně.“ Cully odvětil, že to se rozumí samo sebou, a zeptal se, zda má ještě něco zařídit. Oběma bylo jasné, že mluví na pásek FBI. Groneveltův hlas však zněl zvědavě a bylo jasné, že Cully mu bude muset ve Vegas vše vysvětlit. Druhý den se Cully spojil s Charlesem Hemsim. Nenamáhal se však do oděvního centra. Najal si limuzínu a nechal se odvézt do golfového klubu v Roslynu na Long Islandu. Tam si objednal pití a čekal.

Čekal dvě hodiny, než konečně spatřil Charlieho. Cully vstal a vyšel ven, kde Charlie klábosil s několika přáteli. Viděl, jak Hemsí strká jednomu ze svých společníků nějaké peníze. Ten šupák zřejmě právě prohrál v golfu. Prohrává prostě všude. Cully se ke skupince nenuceně přiblížil.

„Charlie,“ zvolal upřímným tónem „hostitele“ z Vegas, „to je skvělý, že tě zase vidím.“ Napřáhl pravici a Hemsí ji stiskl. Bylo vidět, že Charlie poznává Cullyho tvář, ale není s to si ji nikam zařadit. Cully se mu proto připomněl: „Přece hotel Xanadu.“

Já jsem Cully, Cully Cross.“

Hemsiho výraz se opět změnil. Strach smíšený s pohoršením, pak obchodnický škleb. Cully se na Hemsiho usmál, jak nejlíbezněji mohl, a poplácal ho po zádech. „Už se nám po vás stýská,“ spustil. „Tak dlouho jsme vás neviděli. Bože, kdo by si pomyslel, že se tu takhle setkáme, co? Taková náhoda. Jako když vsadíte v ruletě na konkrétní číslo.“ Ostatní golfovní hráči se začali trousit do šaten a Charlie se hnul stejným směrem. Byl to chlap jako hora, mnohem větší než Cully. Prostě Cullyho odstrčil. Cully si to nechal líbit. Pak zavolal: „Charlie, jenom na minutku. Jsem tu, abych ti píchnul.“ Pronesl to velmi upřímným tónem, prostým jakékoliv naléhavosti. Přesto byla jeho slova ostrá jako břitva.

Charlie zaváhal a Cully se mu rázem octl po boku. „Poslyš, Charlie, nebude tě to stát ani cent. Mohu urovnat všechny tvoje dlužky ve Vegas. A ty nebudeš muset vysolit ani ň. Pouze od tvého bráchy potřebujeme malou laskavost.“ Charlie Hemsí zbledl a zavrtěl hlavou: „Nechci, aby bratr věděl o mých dlužích. To by mě zabilo. Nemůžete to bratrovi říct.“ Cully řekl tiše, skoro lítostivě: „Charlie, kasina už nebaví čekat. Přijdou vymahači. Sám víš nejlíp, jak pracují. Přijdou k vám do podniku, ztropí tam skandál. Budou se s křikem dožadovat svých peněz. Pohled na dva dvoumetrové hromotluky, jak se s jekem dožadují peněz, to je o nervy.“ „Mému bráchovi nikdo strach nenažene,“ prohlásil Hemsí. „On je silný a má dobré známosti.“ „Jasně. Také si myslím, že tě nemohou přinutit zaplatit, pokud sám nebudeš chtít. Ale bratr se dozví, co vědět nemá, a budou z toho zbytečné potíže. Mohu ti slíbit, že když mi sjednáš schůzku s bratrem, tvoje dluhy v Xanadu tím zmizí. Kdykoliv si budeš chtít zahrát, můžeš přijet a já ti budu k ruce jako dřív. Akorát od tebe nevezmeme směnky a budeš muset platit hotově. Když vyhraješ, uhradíš něco ze starých dluhů. To je dobrý návrh, ne?“ Cully přitom udělal drobné omluvné gesto. V Charlieho modrých očích viděl Cully jasný zájem. Nebylo divu. Nebyl ve Vegas už přes rok a jistě se mu stýskalo. Cully si vzpomněl, že ve Vegas po něm Charlie nikdy nežádal, aby mu objednal golf. To znamenalo, že Charlie golfu dvakrát nehověl. Spousta jiných notorických hráčů si dopřála ranní golfovou rozcvičku. Ne tak tento nudný pecivál. Charlie však stále váhal. „Tvůj brácha se to dozví tak jako tak,“ pokračoval Cully. „Bude lepší, když mu to povím já než výběrčí. Znáš mě. Víš, že vím, jak na to.“ „A co ta malá laskavost?“ zeptal se Charlie. „Je opravdu malá. Udělá to, jakmile mu to navrhnou. Přísahám.“

Udělá to rád. Nic to pro něj není.“

Charlie se smutně pousmál: „No, rád rozhodně nebude. Ale pojďme do klubu. Dáme si něco k pití a projednáme to.“ O hodinu později už byl Cully na cestě zpět do New Yorku. Stál Charliemu za zády, když Charlie telefonoval bratrovi a sjednával schůzku. Předtím však musel Cully do Charlieho jaksepatří hustit. Že za něj vyžehlí všechny jeho dluhy ve Vegas, že Charlieho už ve Vegas nikdy nikdo nebude obtěžovat ohledně peněz, že až Charlie zavítá příště do Vegas, dostane to nejlepší apartmá. A jako prémie tu byla dívka - krásná, vysoká, dlouhonohá, plavovlasá,

Angličanka se silným britským akcentem a tou nejlíbeznější prcinkou, jakou kdy svět viděl. A Charlie ji bude mít na celou noc. Charlie si ji zamiluje a dívka bude milovat Charlieho. Tak bylo ujednáno, že Charlie bude moci přijet do Vegas koncem měsíce. Zkrátka a dobře, Cully Charliemu mazal med kolem pusy, jak nejlépe dovedl.

Cully se vrátil zpět do hotelu, aby se převlékl a trochu se občerstvil. Limuzínu poslal pryč. Do oděvního střediska pohodlně dojde pěšky. V pokoji se oblékl do svého nejlepšího obleku od Sy Devora, hedvábné košile a uvázal si konzervativní vázanku. Manžety u košile si sepnul manžetovými knoflíčky. S Charlieho pomocí si udělal poměrně dobrou představu o Eli Hemsim a nechtěl udělat špatný dojem.

Cestou do oděvního domu byl Cully znechucen špínou v ulicích a nevrlymi, neotesanými tvářemi, které potkával. Černoši a staříci s rudými tvářemi alkoholiků strkali před sebou dvoukoláky, blokovali dopravu a div že neporáželi chodce. Z vozíků padaly cáry starého papíru, zbytky jídel a prázdné láhve. Lidí bylo na chodníku tolik, že člověk sotva dýchal. Domy vypadaly jako šedé rakovinné nádory pučící k obloze. Cully na okamžik zalitoval své náklonnosti k Merlynovi. Nenáviděl tohle město. Nechápal, jak v něm někdo dokáže žít. Lidé pomlouvali Vegas. Pohoršovali se nad hazardem. Blbost. Díky hazardu bylo město alespoň upravené. Průčelí Hemsioho obchodního domu vypadalo úhledněji než ostatní. Nános špíny na bílých cihlách jako by nebyl tak tlustý. Ach jo, povzdechl si Cully, to je ale ubohý podnik. V šestém patře však změnil svůj názor. Recepční a sekretářky sice nedosahovaly standardu Las Vegas, ale kancelář Eli Hemsioho byla na úrovni. A Eli Hemi, bylo Cullymu jasné na první pohled, nepatřil mezi lidi, se kterými by bylo radno si zahrávat. Eli Hemi měl na sobě svůj obvyklý hedvábný oblek s perově šedivou vázankou na zářivě bílé košili. Jeho mohutná hlava se při Cullyho řeči rozvážně kývala. Hluboké oči vypadaly smutně. Energii a sílu však nebylo možno zamaskovat. Chudák Merlyn, říkal si Cully v duchu, že si něco začal s tímhle chlapem. Cully se snažil vše vysvětlit co možná nejstručněji a věcně. Na Eli Hemsioho bylo škoda plýtvat šarmem. „Přišel jsem za vámi, protože chci pomoci dvěma lidem,“ začal Cully. „Vašemu bratru Charliemu a mému příteli jménem Merlyn. Věřte mi, že to je jediným smyslem méj návštěvy. Od vás k tomu potřebuji malou laskavost. Pokud odmítnete, nemohu už nijak pomoci. Ale i když odmítnete, nebudu se snažit nikomu uškodit. Vše zůstane, jak je.“ Na chvíli se odmlčel a čekal, zda Eli Hemi něco řekne, ale býčí hlava se ani nepohnula.

Cully pokračoval: „Váš bratr Charlie dluží našemu hotelu Xanadu přes padesát tisíc dolarů. Dalších dvě stě padesát tisíc dluží v ostatních kasinech ve Vegas. Již nyní se vám mohu zaručit, že náš hotel nemá v úmyslu jeho dluhy vymáhat. Vážíme si vašeho bratra jako velmi dobrého zákazníka a milého člověka. Ostatní kasina hodlají podniknout kroky, které vašemu bratru nemusí být zrovna příjemné. Nikdo ho však nemůže přinutit zaplatit, pokud se vy rozhodnete použít svých styků. Pak ale budete zase vy něco dlužit vašim přátelům. To může být nakonec dražší než to, o co vás chci požádat já.“ Eli Hemi vzdychl a pak se tichým, panovačným hlasem zeptal: „Je můj bratr dobrý hráč?“ „Ani ne. Ale na tom nesejde. Prohrávají všichni.“ Hemi znova vzdychl: „Ani v podnikání se mu nedaří lépe. Chystám se ho vyplatit, zbavit se ho, vyhodit vlastního bratra. Jsou s ním jenom potíže díky jeho hraní a ženským. Zamlada byl skvělý obchodník. Ten nejlepší. Ale už je starý. A nemá zájem. Nevím, jak mu pomoci. Vím akorát, že za něj nebudu platit jeho dluhy. Sám nehraju. Nedopřávám si to potěšení. Proč bych měl platit za něho?“ „To od vás ani nechci,“ odvětil Cully. „Ale mohu něco zařídit - můj hotel skoupí Charlieho směnky od ostatních kasin. Nebude je muset splácet, pokud si k nám nepřijde zahrát a nevyhraje. Nedáme mu však již žádný úvěr a postaráme se, aby nedostal úvěr nikde ve Vegas. Bude-li hrát jen za hotové, nemůže se úplně zruinovat. To mu pomůže. My získáváme moc nad lidmi tím, že je necháváme podepisovat směnky. Vašeho bratra před tím mohu ochránit.“ Hemi Cullyho stále velmi upřeně pozoroval. „Chcete říct, že můj bratr pokračuje ve hraní?“ zeptal se.

„Nikdy se vám nepodaří mu v tom zabránit. Lidí jako on je mnoho. Takových, jako jste vy, jen pár. Normální život ho již nevzrušuje. Nezajímá ho. To je běžné.“ Eli Hemiš přikývl. Přemýšlel, pokyvoval svou bizoní hlavou. „To pro vás ale není špatný kšeft,“ řekl pak. „Sám jste řekl, že nikdo není s to vymoci na bratrovi jeho dluhy. Takže vlastně nenabízíte nic. Pak přijede brácha do Vegas, prohraje deset, dvacet tisíc a vy získáte. Nebo ne?“ Cully řekl velmi opatrně: „Může to však být i jinak. Váš bratr může podepsat další směnky a bude tak dlužit stále více peněz. Nakonec toho může být tolik, že si někteří lidé mohou říct, že by se vyplatilo je z něho dostat. Těžko předvídat, co koho napadne. A věřte mi, že váš bratr si Vegas vzít nedá. Má to v krvi. Lidé jako on k nám přijíždějí z celého světa. Třikrát, čtyřikrát, pětkrát do roka. Nevím proč, ale vracejí se. Znamená to pro ně něco, čemu já nerozumím. A nezapomínejte, že budu muset skoupit jeho směnky. To mě bude něco stát.“ Když Cully pronášel tuto poslední větu, napadlo ho, jak tento nápad asi přijme Gronevelt. S tím si však bude lámat hlavu později. „A o jakou laskavost se vám jedná?“ zeptal se konečně Hemiš svým tichým, leč energickým hlasem. Byl to skutečně hlas světce, ze kterého jako by vyzařovala duchovní čistota. Na Cullyho to udělalo dojem a poprvé se možná i trochu zalekl. Možná se to nepovede.

„Váš syn, Paul. Svědčil proti mému příteli Merlynovi. Vzpomínáte si přece na Merlyna. Slíbil jste ho učinit šťastným do konce jeho života.“ A Cully nechal ve svém hlase zaznít drobné ostny. Už ho otravovala síla, kterou dával tento člověk najevo. Síla pramenící z peněz. Tento chlap se dokázal pozvednout z bídy a pomoci si k miliónům. Prošel vítězně řadou bitev, přičemž s sebou musel vláčet přihlouplého bratra.

Ale Eli Hemiš nezareagoval na výtku v Cullyho hlase. Dokonce se ani neusmál. Stále jen poslouchal.

„Výpověď vašeho syna je jediným svědectvím proti Merlynovi. Chápu, Paul měl strach,“ pokračoval Cully, když tu se v temných očích, které na něj civěly, nebezpečně zablýsklo. Pana Hemišho rozčililo to, že tento cizinec zná jméno jeho syna a vyslovuje ho naprosto familiárně, až skoro opovrhlivě. Cully se jen sladce usmál. „Máte velice milého chlapce, pane Hemiši. Všem je jasné, že na něj agenti FBI dělali nátlak a vyhrožovali mu. Radil jsem se s několika vynikajícími právníky. Říkají, že váš syn může svou výpověď před velkou porotou stáhnout a vypovídat takovým způsobem, že tím přesvědčí velkou porotu a přitom mu nevzniknou potíže s FBI.“ Zkoumal tvář naproti sobě. Nedalo se z ní nic vyčíst. „Předpokládám, že váš syn má imunitu. Nemůže být stíhán. Také mám za to, že jste zařídil, aby nemusel do armády. Dostane se z toho naprosto čistý. Pokud je mi známo, máte všechno pod kontrolou. A když udělá tuto malou laskavost, nic se nezmění.“ Eli Hemiš promluvil. Jeho hlas zněl nyní jinak. Byl silnější, a ne už tak jemný. Jako hlas obchodníka při prodeji. „Rád bych vám vyhověl. Ten Merlyn, to je milý kluk. Pomohl mi, já mu budu do konce života vděčný.“ Cully si uvědomil, že tento člověk používá obrat „do konce života“ poměrně často. Normální zasraný pojišťovák, který se snaží vykroutit ze svých slibů. Cullyho naštvalo, že Hemiš mluví o Merlynovi jako o nějakém ubožákovi. Nepřestal se však usmívat a dál poslouchal. „Bohužel nemohu nic dělat,“ pokračoval Hemiš. „Nemohu vystavit svého syna nebezpečí. Žena by mi to nikdy neodpustila. On je pro ni všechno. Můj bratr je dospělý - kdo má pomoci jemu? Kdo jej má vést? Kdo se o něj má postarat? Ale o mého syna je třeba pečovat. O něj mi jde především. Později, to mi věřte, udělám pro pana Merlyna cokoliv. Za deset, dvacet, třicet let. Nikdy na něj nezapomenu. Pak, až bude tohle za námi, mě můžete požádat o cokoliv.“ Pan Hemiš vstal od stolu a podal Cullymu ruku. „Přál bych si, aby můj syn měl přítele, jako jste vy.“ Cully se usmál a stiskl nabízenou ruku. „Vašeho syna neznám. Ale váš bratr je můj přítel. Přijede za mnou do Vegas koncem měsíce. Ale žádný strach. Postarám se o něj. Postarám se, aby se nedostal do maléru.“ Neušel mu zamyšlený výraz na Hemišovi tváři. Možná by mu to měl naservírovat přímo.

„Když mi nemůžete pomoci, budu muset Merlynovi sehnat dobrého advokáta. Možná vám městský prokurátor řekl, že se Merlyn dozná a bude suspendován. Pak by všechno skončilo, váš

syn by byl imunní a také by se nemusel bát povolání do armády. Mohlo by tak být. Jenomže Merlyn se nikdy nedozná. Bude soud. Váš syn bude muset svědčit před soudem. Dostane se do novin. Já vím, že vás to nezajímá, ale novináři by vyšťourali, kde váš syn Paul je a co dělá. Bez ohledu na to, kdo vám co slíbil. A váš syn bude muset na vojnu. Tlak novin bude prostě příliš silný. A kromě toho - vy a váš syn si tím naděláte nepřátele. Abych použil vaší fráze:

„Postarám se, abyste byl nešťastný po celý zbytek svého života.“ „Nyní, když mu bylo takto otevřeně vyhrožováno, se Eli Hemsí zabořil do křesla a pátravě se díval na Cullyho. Jeho masitá tvář vypadala spíš smutně než hněvivě. Cully mu to tedy podal ještě jednou: „Vy máte konexe. Tak zavolejte a poslechněte si jejich radu. Zeptejte se jich na mě. Řekněte jim, že dělám pro Gronevelta v hotelu Xanadu. Jestliže s vámi budou souhlasit a zavolají Groneveltovi, nezmůžu nic. Ale pak budete vy jejich dlužníkem.“ „Říkáte, že když Paul svou výpověď odvolá, všechno bude v pořádku?“ zeptal se Hemsí.

„Za to vám ručím.“

„Nebude muset na vojnu?“ zeptal se Hemsí znovu. „To vám mohu také zaručit,“ řekl Cully. „Mám přátele ve Washingtonu, stejně jako vy. Moji přátelé však mohou věci, které nemohou vaši přátelé. Třeba prostě proto, že nemohou být spojeni s vámi.“ Eli Hemsí vyprovázel Cullyho ke dveřím. „Děkuji vám,“ řekl. „Velice vám děkuji. Musím si to celé ještě jednou promyslet. Ozvu se vám.“ Potřásli si rukama a na odchodu Cully řekl: „Bydlím v Plaza. Zítra ráno odlétám do Vegas. Byl bych tedy vděčný, kdybyste mi zavolal ještě dnes večer.“ Byl to však Charlie Hemsí, kdo se ozval. Byl opilý a rozparáděný. „Cully, ty zatracený hajzlíku. Vůbec nechápu, jak jsi to zmákl, ale brácha mi řek, abych ti zavolal, že všechno bude OK. Souhlasí se vším.“ Cully si oddychl. Eli Hemsí si ho prověřil. A Gronevelt ho zřejmě podržel. Cítil ke Groneveltovi ohromnou vděčnost a přátelství. Charliemu řekl: „To je skvělý. Koncem měsíce se uvidíme ve Vegas.“

Uvidíš, že si to tam užiješ.“

„To si nenechám ujít,“ opáčil Charlie. „A nezapomeň na tu tanečnici.“

„Neboj.“

Cully se oblékl a sešel dolů na večeri. Z foyer zavolal Merlynovi. „Všechno bude dobrý. Bylo to jen nedorozumění. Budeš v pohodě.“ Merlynův hlas zněl poněkud cize a méně vděčně, než by Cully očekával: „Díky. Na viděnou ve Vegas.“ A zavěsil. (22.)

Cully Cross za mě všechno vyžehlil, ale chudák vlastenec Frank Alcore byl usvědčen. Byl propuštěn do civilu, souzen a odsouzen. Rok vězení. O týden později si mě zavolal major. Nezlobil se na mě, ani se netvářil přezíravě. Spíš se pobaveně usmíval. „Nechápu, jak jste to dokázal, Merlyne, ale převezl jste je. Gratuluji. Mně je to celý ukradený. Celá ta polízanice mi připadá jako nemístný žert. Zašít by měli všechny ty holobrádky. Mám radost už kvůli vám, ale dostal jsem rozkaz celý případ dořešit a postarat se, aby se to neopakovalo. Nyní k vám mluvím jako přítel. Nenaléhám na vás. Radím vám, abyste požádal o uvolnění ze státní služby. Okamžitě.“ Byl jsem šokován a trochu zmaten. Myslel jsem si, že jsem z toho venku, a místo toho jsem byl bez práce. Jak teď ksakru vyrovnám všechny své účty? Jak se postarám o ženu a děti? Z čeho zaplatím hypotéku na dům na Long Islandu, do kterého jsem se měl za pár měsíců stěhovat?

Snažil jsem se zachovat klidnou tvář a řekl: „Velká porota mě osvobodila. Proč bych měl odejít?“ Major mi musel číst myšlenky. Vzpomněl jsem si, jak se mi Cully a Jordan ve Vegas snažili namluvit, že do mě každý vidí jak do prázdné nádoby. Major mi teď věnoval soustrastný pohled a řekl:

„Mám na mysli jen vaše dobro. Velení bude mít své lidi všude kolem. FBI bude patrně také pokračovat v pátrání. Všichni kluci ze záložního sboru se vás budou snažit podplatit a využít. Znova a znova to budou rozvířovat. Jedině když hned odejdete, všechno zase rychle utichne. Vyšetřovatelům vychladne stopa a oni nebudou mít čeho se zachytit.“ Chtěl jsem se zeptat na ostatní civilisty, kteří brali úplatky, ale major mě předešel: „Vím minimálně o deseti dalších úřednících, kteří se chystají odejít. Někteří tak již učinili. Věřte mi. Jsem na vaší straně. A všechno bude zase dobrý. Tady u nás jenom maříte čas. Ve svém věku máte navíc.“ Přikývl jsem. Také mě to již napadlo. Pravdou bylo, že jsem toho v životě zatím moc nedokázal. Jasně, měl jsem vydaný román. Domů jsem však nosil jenom pár mizerných stovek platu. Ano, na další tři nebo čtyři stovky jsem si přišel za své články pro časopis, ale bez nezákonného zlatého dolu, který definitivně vyschl, to takhle dál nešlo.

„Tak jo,“ přikývl jsem. „Napišu žádost o uvolnění s dvoutýdenní lhůtou.“ Major souhlasil a podal mi ruku. „Zůstalo vám ještě pár dní placené nemocenské. Vyberte si je během těch dvou týdnů a poohlédněte se po nové práci. Trvám na tom. Postačí, když se tu ukážete dvakrát do týdne a dáte do pořádku papíry.“ Vrátil jsem se ke svému stolu a sepsal žádost o rozvázání pracovního poměru. Vlastně jsem na tom nebyl tak zle. Měl jsem dostat proplacenu také dovolenou, což dávalo okolo čtyř set dolarů. Asi patnáct set jsem měl na státním důchodovém připojištění a to jsem si mohl nyní vybrat, přestože jsem očekával, že nároku na penzi využiji až v pětadesáti. Do té doby však zbývalo ještě třicet let. To už můžu být dávno mrtvý. Celkem dva tisíce. A pak tu byly ještě peníze z úplatků ulité u Cullyho ve Vegas. Dobrých třicet klacků. Najednou mě zachvátila panika: Co když se mnou Cully vyběhne a prachy mi nedá? Nezmohl bych se na nic. Byli jsme dobří přátelé. Cully mě dostal z průšvihů. Ale i tak jsem si o Cullym nedělal žádné iluze. Byl to vegaský šejdíř. Co když řekne, že si peníze nechá jako odměnu za to, co pro mne udělal? Nemohl bych mu je upřít. Musel bych ty peníze vysolit za kauci, abych se dostal z vězení. Bože, jasně, že bych se musel vyplatit!

Nejvíce ze všeho jsem se však bál oznámit Vallie, že jsem bez práce. A pak to ještě vysvětlovat jejímu otci! Stařík by se vyptával tak dlouho, až by ze mě dostal pravdu. Tu noc jsem Valerii neřekl nic. Druhý den jsem šel rovnou za Eddie Lancerem. Vše jsem mu vyložil a on jen seděl, kroutil hlavou a smál se. Když jsem skončil, řekl skoro obdivně: „Víš, já se vždycky nechám překvapit. Měl jsem za to, že jsi druhý největší poctivec na světě. Hned za svým bráchou.“ Řekl jsem Eddiemu, jak mi brání úplatků a moje láskování se zločinem pomáhalo psychologicky. Že jsem díky tomu přestal cítit dřívější hořkost vůči světu. To, že můj román byl veřejností odmítnut, neúspěchy v práci a v životě, to vše mě dřív trápilo. Lancer se na mě s úsměvem díval. „A také jsem si myslel, že jsi ten nejméně neurotický člověk, jakého jsem potkal. Jsi šťastně ženat, máš děti, žiješ zajištěným životem, vyděláváš si na živobytí. Děláš na novém románu. Co víc si, sakra, můžeš přát?“ „Budu potřebovat zaměstnání,“ řekl jsem mu. Eddie Lancer se nad tím na chvíli zamyslel. Kupodivu mi nepřišlo nijak trapné u něj žádonit.

„Čistě mezi námi dvěma,“ začal Eddie. „Já tady do půl roku končím. Místo mě přijde nový redaktor, kterého jsem na tohle místo doporučil. Takže je mi zavázaný. Požádám ho, aby ti dával dostatek zakázek, abys z toho vyžil.“

„To by bylo skvělé.“

„Do té doby tě mohu prací doslova zavalit. Dobrodružné povídky, nějaké ty milostné sračky a obvyklé recenze. OK?“ „Jasně. Za jak dlouho počítáš, že dokončíš svou knihu?“ „Ještě pár měsíců a bude to. A co ty?“ Tuhle otázku jsem nesnášel. Pravda byla taková, že jsem měl zatím jen rámcový náčrt románu o slavném kriminálním případě v Arizoně. Nenapsal jsem však dosud nic. Ukázal jsem náčrt svému vydavateli, ale ten mi odmítl dát zálohu. Řekl, že se na tom nedá vydělat,

neboť se jednalo o únos dítěte, které bylo nakonec zavražděno. Nikdo nebude cítit sympatie k únosci, který byl ústřední postavou. Já jsem měl v pácu něco jako nový Zločin a trest. To vydavatele zastrašilo.

„Dělám na tom,“ odvětil jsem nakonec. „Ale konec je ještě v nedohlednu.“

Lancer se povzbudivě usmál. „Jsi dobrý spisovatel. Jednou se proslavíš. Žádný strach.“

Ještě chvíli jsme si povídali o psaní a knihách. Oba jsme se shodli v tom, že jsme lepší spisovatelé než většina slavných romanopisců, kteří bohatnou z prodeje svých bestsellerů. Při odchodu jsem se cítil sebejistě. Vždy jsem se tak cítil, když jsem odcházel od Lancera. Z nějakého důvodu patřil mezi lidi, se kterými jsem se cítil dobře, a protože jsem věděl, že je to nadaný a inteligentní člověk, jeho ocenění mě vždy povzbudilo. A vše se nakonec v dobré obrátilo. Konečně budu tedy spisovatelem na plný úvazek. Povedu čestný život. Unikl jsem vězení a za pár měsíců se přestěhuji s rodinou do vlastního domu - poprvé ve svém životě. Možná se trocha nepoctivosti vyplácí.

Za dva měsíce nato jsme se nastěhovali do nového domu na Long Islandu. Každé dítě mělo svůj vlastní pokoj. Měli jsme tři koupelny a prádelnu zvlášť. Už se mi nestane, že budu ležet ve vaně a na obličej mi bude kapat voda z čerstvě vypraných šatů. Už nebudu muset čekat, až se vykoupu děti. Najednou jsem měl téměř mučivý pocit luxusního soukromí. Měl jsem vlastní doupě, kde jsem si mohl psát, vlastní zahradu, vlastní trávník. Byl jsem oddělen od ostatních lidí. Byl to ráj. A přesto se jednalo o něco, co tak mnoho lidí považuje prostě za samozřejmost. Nejdůležitější ze všeho bylo, že jsem teď měl pocit, že má rodina je v bezpečí. Chudáci a ubožáci zůstali za námi. Nikdy se nevyhrabou ze své bídy, ale jejich tragédie už nebudou počátkem našich tragédií. Z mých dětí nikdy nebudou sirotci. Jednou, jak jsem tak seděl na zápraží svého domku, jsem si uvědomil, že jsem skutečně šťasten. Možná šťastnější, než se mi ještě kdy podaří. A to mě trochu namíchlo. Byl jsem umělec, tak proč jsem byl tak šťastný z tak běžných slastí, jako je milovaná žena, děti a laciný baráček na předměstí? Jedno bylo jisté - nebyl jsem žádný Gauguin. Právě proto jsem možná nemohl psát. Byl jsem na to příliš šťasten. Najednou jsem pocítil maličkou zášť vůči Valeriei. Ona mě spoutala. Bože.

Ale spokojený jsem nebyl. Všechno šlo tak hladce. A radost z dětí byla samozřejmá. Byly tak nechutně „roztomilé“. Když bylo synovi pět, vzal jsem ho na procházku po městě. Najednou z jednoho sklepa vyskočila kočka a doslova nám proplachtila pod nohama. Můj syn se ke mně otočil a zeptal se: „To byla vyjukaná číča?“ Když jsem to vyprávěl Vallii, hrozně se jí to líbilo a chtěla, abych o tom napsal a poslal to do jednoho z těch časopisů, které platí za roztomilé povídky. Moje reakce byla jiná. Přemýšlel jsem o tom, zda se synkovi některý z jeho kamarádů vysmíval, že je vyjukaná číča. Klouček byl patrně termínem víc popletený než uražený. Zamyslel jsem se nad všemi úskalími a záhadami jazyka, které ho ještě čekají. Záviděl jsem mu jeho dětskou nevinnost. Záviděl jsem mu také to, že má rodiče, kterým se může svěřit a kteří si kvůli němu dělají starosti.

A vzpomněl jsem si, jak jsme se jednou s celou rodinou procházeli po městě a Valerie si ve výkladech prohlížela šaty, které si nikdy nebude moci dovolit. Proti nám kráčela žena asi metr vysoká, avšak elegantně oblečená do semišové bundičky, bílé blůzy a tmavé tvídové sukně. Moje dcera zatahala Valeriei za kabát, ukázala na trpasličí dámu a zvolala: „Mami, co je to?“ Valerie byla celá bez sebe studem. Vždy měla hrozný strach z toho, že raní něčí city. Umlčela dcerku, dokud žena nepřešla kolem nás. Pak jí vysvětlila, že ta žena byla jedna z těch lidí, kteří nikdy víc nevyrostou. Dcera to úplně nechápala. Nakonec se zeptala: „Chceš říct, že nevyrostla? Že je tak stará jako ty?“ Valerie se na mě usmála a řekla: „Ano, miláčku. A už na to nemysli. To se stane jen několika lidem z mnoha.“ Téhož večera, když jsem vyprávěl dětem pohádku na dobrou noc, byla

dcerka jakoby myšlenkami jinde. Zeptal jsem se jí, nač myslí. Tu se ona zeptala s očima dokořán: „Tati, jsem opravdu malá holčička, nebo jsem stará paní, která nevyrostla?“ Vím, že milióny ostatních lidí by mohly vyprávět podobné historky o svých dětech. Vím, že to všechno je úplně běžné a normální. A přesto jsem se nemohl ubránit pocitu, že to, že sdílím život se svými dětmi, mě nesmírně obohacuje. Křehká slupka mého života byla vyztužena těmito drobnostmi, které mohou někomu připadat bezvýznamné.

A opět moje dcera. Jednou při večeři vyvedla Valerii z míry neustálým zlobením. Házela po bratrech jídlo, schválně rozlila nápoj a nakonec převrhla mísu s omáčkou. Nakonec se na ni Valerie rozkřikla: „Ještě něco a já tě zabiju!“ Byla to pochopitelně jen taková hovorová fráze, ale naše dcera se na Valerii velmi pozorně zahleděla a zeptala se: „A máš pušku?“ Bylo to legrační, protože dcera si samozřejmě myslela, že ji Valerie nemůže zabít, když nemá pušku. Neměla v té době ještě ani tušení o válkách a násilí, násilnících a pederastech, automobilových nehodách a zřícených letadlech, rakovině, jedu, pádech z okna. Já s Valerií jsme se dali do smíchu. Valerie řekla: „To víš, že nemám pušku, nebud' hloupá.“ A z dětské tvářičky vymizel ustaraný výraz. Víckrát jsem Valerii onu zlobnou větu pronést neslyšel.

Také Valerie mě někdy uváděla v úžas. S přibývajícímí léty se z ní stávala stále přísnější a konzervativnější katolička. Tatam byla bohémská dívka z Greenwich Village, která se chtěla stát spisovatelkou. Na sídlišti bylo zakázáno chovat zvířata, Vallie se mi nikdy nesvěřila, že má zvířátka ráda. Sotva jsme se nastěhovali, koupila štěně a kotě. Já z toho velkou radost neměl, přestože pohled na děti, hrající si s mazlíčky na trávníku, byl úchvatný. Pravda byla taková, že jsem nikdy neměl rád domácí psy a kočky. Připadali mi jako karikatury sirotek. Byl jsem s Valerií příliš šťastný. A Vallie byla dokonalá manželka pro spisovatele. Když některé dítě upadlo, způsobilo si zranění a vyžadovalo ošetření, nikdy za mnou neběžela a nedělala paniku. Nevadilo jí vykonávat práce, které v domě zpravidla zastává muž a na které jsem já neměl dostatečnou trpělivost. Její rodiče nyní bydleli pouze půl hodiny od nás a Valerie často naložila děti večer nebo o víkendu do auta a odjela s nimi k rodičům. Ani se nenamáhala mě zeptat, zda chci také jet. Věděla, že nemám podobné návštěvy rád a že své samoty využiju k psaní.

Z nějakého důvodu ji však děsily hrozivé sny. Možná to bylo způsobeno její katolickou výchovou. V noci jsem ji musel často budit, protože ze spánku fňukala a vystrašeně vzdychala. Jednou byla obzvlášť vylekaná, a tak jsem ji objal a zeptal se jí, co se jí tak zlého zdálo. Zaseptala mi: „Nikdy mi neříkej, že umírám.“

To mě k smrti vyděsilo. Najednou jsem si ji představil, jak jde k lékaři, aby vyslechla osudnou zprávu. Když jsem se jí však druhý den ráno ptal, na nic se nepamatovala. Řekla: „To moje náboženská výchova. Myslím, že mám prostě jenom strach, že půjdu do pekla.“

Dva roky jsem byl jen tak na volné noze a psal články do časopisů. Díval jsem se, jak mi děti rostou před očima a vedl jsem tak šťastný rodinný život, až se mi z toho málem zvedal žaludek. Vallie často navštěvovala svou rodinu, zatímco já jsem trávil hodně času ve svém spisovatelském brlohu ve sklepě, takže jsme jeden druhému ani moc nepřišli na oči. Každý měsíc jsem měl zakázky nejméně ze tří časopisů. Doufal jsem však, že bohatým a slavným mě učiní můj román. Kniha o únosu a vraždě byla pro zábavu. Články do časopisů byly mým denním chlebem. Počítal

jsem, že bude trvat ještě nejméně tři roky, než román dopíšu. Bylo mi to však jedno. Kdykoliv jsem se cítil sám, pročítal jsem narůstající stoh rukopisu. A bylo hezké dívat se, jak děti rostou a Valerie je stále šťastnější a spokojenější a už se tolik nebojí smrti. Nic však netrvá věčně. Nic netrvá věčně proto, že si sami nepřejete, aby to trvalo věčně. Když je všechno příliš dokonalé, začnou vás přitahovat potíže.

Po dvou letech života v domku na předměstí, kdy jsem věnoval deset hodin denně psaní, každý měsíc chodil do kina a četl vše, co mi přišlo pod ruku, jsem uvítal telefonát Eddieho Lancera, který mě zval na večeři do města. Poprvé po dvou letech jsem tak zase měl spatřit noční New York. Přes den jsem tam jezdil často sjednávat zakázky a odevzdávat články, ale na večeři jsem byl pokaždé již doma. Z Valerie se stala výborná kuchařka a já nechtěl přijít o večer s dětmi a večerní práci ve svém doupěti. Ale Eddie Lancer se zrovna vrátil z Hollywoodu a slíbil mi skvělé historky a vynikající jídlo. Jako obvykle se mě u jídla zeptal, jak jsem daleko se svým románem. Vždy se ke mně choval, jako by si byl jist, že ze mě bude jednou velký spisovatel, a to se mi líbilo. Měl jsem dojem, že je jedním z mála lidí obdařených přirozenou laskavostí bez sobeckých zájmů. A dokázal být také ohromně zábavný, což jsem mu svým způsobem záviděl. Připomínal mi Valerii, když psala své povídky ve škole. Bylo to v jejím psaní a někdy také v jejím všedním životě. Tu a tam to z ní proniklo ven. Tak jsme tedy s Eddiem vyrazili po svých pochůzkách a pak jsem zašli na večeři. Vzal mě do podniku jménem Perla, o kterém jsem dosud neslyšel. Byl jsem natolik mimo, že jsem vůbec nevěděl, že se jedná o jednu z vyhlášených newyorských čínských restaurací. Bylo to dokonce poprvé v životě, kdy jsem jedl čínu, a když jsem to sdělil Eddiemu, nevycházel z úžasu. Začal mě okamžitě zasvěcovat do tajů čínské kuchyně, představovat mi rozličná jídla a současně mi vyprávěl o význačných osobnostech. Dokonce mi otevřel můj koláček štěstí a četl mi z něj. Také mě zarazil, když jsem chtěl koláček sníst. „Ne, ne, to se nikdy nejí. To je hrozně buranské. Máš—li se dnes večer něco užitečného naučit, pak to, že koláčky štěstí se v čínské restauraci nikdy nekonzumují.“ Celá procedura byla pouze dobrá zábava dvou přátel. O několik měsíců později jsem však četl Eddieho povídku v Esquireu, ve které se nechal naším setkáním inspirovat. Byl to dojemný příběh, ve kterém si Eddie dělal legraci ze sebe i ze mne. Díky této povídce jsem Lancera lépe poznal. Pochopil jsem, že jeho skvělý smysl pro humor pouze částečně maskuje jeho citovou osamělost a odcizení světu a lidem kolem něj. A také jsem se dostal na stopu toho, co si o mně skutečně myslí. V povídce vykreslil portrét člověka, který má život ve svých rukou a přesně ví, za čím jde. To mě tedy setsakramentsky pobavilo.

Zmýlil se však v tom, že koláčky štěstí byly to jediné, co jsem si z večera odnesl. Po večeři mě totiž Lancer přemluvil, ať s ním jdu na jeden z newyorských literárních večírků, kde jsem se opět setkal s velkým Osanem.

Po večeři jsme si dali kávu a zákusek. Eddie mě přesvědčil, že si mám objednat čokoládovou zmrzlinu. „Pamatuj si dvě věci,“ nabádal mě. „Nikdy nejez koláček štěstí a vždy si objednej jako zákusek čokoládovou zmrzlinu.“ Hned nato se mě zeptal, jestli s ním půjdu na ten mejdan. Moc se mi nechtělo. Čekala mě hodina a půl jízdy na Long Island. Chtěl jsem jet domů a před spaním třeba ještě tak hodinku pracovat.

„Ale no tak,“ hučel do mě Eddie, „zámožný poustevník z tebe může být kdykoliv. Ted' si to pojd' užít. Bude tam dobrý chlast, povedou se prima řeči, budou tam senzační šťabajzny. A třeba se ti poštěstí navázat tam nějaké užitečné známosti. Kritikům se tě bude hůř pomlouvat, když tě budou osobně znát. A nakladatel, se kterým se seznámíš na večírku a kterému padneš do oka, bude ochotnější přečíst si tvůj rukopis.“ Eddie věděl, že pro svou novou knihu nemám dosud vydavatele. Můj první vydavatel už o mně nechtěl víckrát slyšet, protože první knihy se prodalo pouze dva tisíce výtisků a nevyšla nikdy jako paperback. Tak jsem tedy šel na večírek a setkal se s Osanem. Nedal nijak najevo, že by se pamatoval na náš rozhovor, a já mu to nepřipomínal. O týden později jsem však od něj dostal dopis, ve kterém mě zval na oběd, při kterém mi chtěl nabídnout zaměstnání a přál si projednat podrobnosti.

(23.)

Práci u Osana jsem přijal hned z několika důvodů. Byla to práce zajímavá a prestižní. Osano byl jmenovaným redaktorem nejvlivnějšího literárního časopisu v zemi a od začátku měl potíže s lidmi, kteří pracovali pod ním. Měl jsem mu dělat asistenta. Plat byl dobrý a práce nekolidovala s mým románem. A jelikož už jsem si doma příliš liboval, hrozilo nebezpečí, že se ze mě stane zazobaný poustevník. Byl jsem šťastný, ale můj život byla nuda. Bažil jsem po nějakém dobrodružství a třeba i nebezpečí. Na můj někdejší úprk do Las Vegas mi už zbyla jen matná vzpomínka. Už jsem skoro zapomněl, jaké zoufalství a osamělost jsem tenkrát cítil. Je příliš bláznivé vzpomínat na tak nepříjemné období života s takovou rozkoší a tak pohrdat štěstím, kterému jsem se těšil?

Především jsem však vzal tu práci kvůli samotnému Osanovi. Byl stále nejúspěšnějším americkým spisovatelem. Všichni si ho vážili pro jeho úspěšné romány. Jeho roztržky se zákonem a revoluční postoj ke společnosti mu zajistily další věhlas. Osano bojoval proti všem a proti všemu. A přesto na večírku, kam mě přivedl Eddie Lancer, oslňoval a bavil všechny. A to se tam sešla smetánka amerického literárního světa. Musel jsem připustit, že i mne Osano okouznil. Na večírku se pustil do urputného sporu s jedním z nejobávanějších amerických kritiků, který byl jeho blízkým přítelem a obdivovatelem jeho díla. Tento kritik se však opovážil říci něco v tom smyslu, že i autoři literatury faktu a někteří recenzenti vytvářejí umění. Osano se do něj pustil jako lev: „Ty zasranej vometáku,“ řval s kymácející se sklenicí v jedné ruce a druhou rukou vztyčenou, jako by se chystal kritika praštit. „Nestydíš se týť z práce skutečných umělců a ještě máš tu drzost prohlásit se za umělce? Dyť ty nemáš ani páru o tom, co je to umění! Umělec tvoří z ničeho. Tvoří sám ze sebe, rozumíš tomu, ty idiote? Je jako zasranej pavouk plný pavučin. A vy čuráci si přijdete a snažíte se je zamést svými zkurvenými smetáky, sotva je upřede. S koštětem ti to jde, ty usoplený šulíbrku, ale na víc nemáš.“ Jeho přítel byl jako přimrazený, protože právě vychvaloval jednu Osanovu monografii, o které prohlásil, že je to umělecké dílo. A Osano se odšoural ke skupině žen, které na něj nedočkavě čekaly. Bylo tam také pár feministek a netrvalo ani dvě minuty a i tato skupinka se stala středem pozornosti. Jedna z žen na Osana nepřítelně ječela, zatímco on jí naslouchal s pobaveným pohrdáním. Zelená hadí očka mu svítila jako kocourovi. Pak spustil.

„Vy ženský křičíte po rovnoprávnosti a nemáte ani páru o tom, jak to na světě chodí. Jedinej váš trumf je vaše kunda. Ukazujete ji svým soupeřům lícem navrch. Rozdáváte ji. A bez kundy nemáte v ruce nic. Žádnou moc, žádnou sílu. Chlapi se obejdou bez lásky, ale nedokážou žít bez sexu.“ Po této poslední větě se kolem něj ženy shlukly a horlivě protestovaly. On je však usadil:

„Ženy si stěžují na manželství, zatímco se jedná o ten nejlepší kauf, jaký se jim v životě podařil. Svatba je jako akcie na burze. Trpí devalvací a inflací. Pro muže se její hodnota stále snižuje. A víte proč? Protože čím je žena starší, tím menší má cenu. A my jsme k nim připoutáni jako ke starému autu. Ženy nestárnou tak dobře jako muži. Dokážete si představit padesátiletou babu, která v posteli převálcuje dvacetiletého fracka? A jen málo žen má ekonomickou sílu, aby si mohly koupit mládí tak, jak to dělají muži.“ Jedna z žen zařvala: „Já mám dvacetiletého milence.“ Bylo to pohledná čtyřicítka.

Osano se na ni zešíroka usmál. „To vám blahopřeji,“ řekl. „Ale co až vám bude padesát? Všude kolem budou mladý holky, které dávají tak snadno, že stačí počkat si na ně u školy a slíbit jim kolo. A myslíte si, že vás váš dvacetiletý milenec opravdu miluje? Vy ženy nemáte v záloze žádný freudovský komplex, který hraje pro nás. A znovu opakuji: chlap vypadá lépe ve svých čtyřiceti než ve dvaceti. I v padesáti může být ještě velmi atraktivní. To je biologické.“ „Žvásty,“ odsekla švarná čtyřicátnice. „Mladý holky vodí vás, staré kozly, za nos a vy jim na to letíte. Nejste už ani trochu atraktivní, ale máte moc. A všechny zákony jsou na vaší straně.“

Až se nám podaří změnit tohle, změníme vše.“

„Jasně,“ zahlaholil Osano. „Prosadíte zákon, podle kterého se budou muset muži nechat operovat, aby, až zestárnou, vypadali odpudivěji. To vše ve jménu spravedlnosti a rovnosti. Možná nás necháte dokonce legálně kastrovat. Tím se pravda nezmění.“ Odmlčel se a pak dodal: „Víte, jaký je nejhorší verš? Ne? Ten od Browningové: ‚Stárni se mnou, nejlepší časy vstříc nám kynou...‘ „ Já jsem se tam jen tak motal kolem a poslouchal. Osanovy řeči mi přišly jako nehorázné hovadiny. Především měl jiné názory na psaní. Nesnášel jsem literární rozpravy, přestože jsem četl všechny recenze a odebíral všechny literární přehledy. Co to ale vlastně znamená být umělcem? Nemělo to co dělat se senzitivitou. Ani s inteligencí. Ani s utrpením, ani s extází. To byly všechno jen kecy.

Doprovady je to tak, že se člověk lopotí jako kasař, který si hraje s číselným kódem a snaží se podle sluchu přijít na tu pravou kombinaci. A po létech snažení se dveře najednou rozlétnou a vy můžete začít psát. Nejhorší na tom ovšem je, že to, co bylo celou tu dobu v sejfu, se ukáže jako bezcenné. Byla to všechno jen zatraceně těžká dřina se spoustou nepříjemností. V noci nemůžete spát. Ztrácíte důvěru v lidi a okolní svět. Stane se z vás zbabělec, simulant v každodenním životě. Zříkáte se odpovědnosti za svůj emocionální život, ale koneckonců je to jediné, co můžete dělat. A možná právě proto jsem byl tak pyšný na všechen ten brak, který jsem smolil pro módní časopisy a noviny. Měl jsem talent a časem jsem z něj vybrousil um. Nebyl jsem jen všivý umělec. Tomu Osano nikdy nerozuměl. On si příliš zakládal na tom, že je umělec, ze kterého lítá jen samé umění a skoroumění. Zrovna tak o pár let později nepochopil Hollywood. Nedošlo mu, že film je mladé umění, a tak jej nelze vinit za to, že produkuje tolik sraček.

Jedna z žen řekla: „Osano, ty máš na kontě tolik žen. V čem je tajemství tvého úspěchu?“ Všichni včetně Osana se rozesmáli. Obdivoval jsem ho ještě víc. Šestkrát rozvedený chlap, a klidně se tomu směje.

Osano pravil: „Řeknu jim napřed, že vše bude stoprocentně po mém a nic nebude po jejich. Rozumí a přijmou. Řeknu jim, že jakmile je to se mnou přestane bavit, mají si sbalit kufr. Žádné hádky, žádné vysvětlování, žádné vyjednávání. Prostě konec. A já to nechápu. Když se ke mně stěhují, se vším souhlasí. Pak začnou porušovat dohodnutá pravidla. Snaží se, aby bylo všechno po jejich. A když se jim to nepodaří, začnou se hádat.“ „Skutečně skvělé vyhlídky,“ řekla jiná žena. „A co za to dostanou?“ Osano se rozhlédl kolem a s naprosto vážnou tváří prohlásil:

„Poctivou šukandu.“ Některé z žen začaly bučet na důkaz nesouhlasu.

Než jsem u něj nastoupil, našel jsem si čas a přečetl všechno, co dosud napsal. Jeho rané práce byly prvotřídní. Scény byly jasné a vybroušené. Romány držely pohromadě díky dobře vykresleným postavám a skvělému příběhu. A spousta myšlenek také stála za to. Jeho pozdější knihy šly víc do hloubky, byly zadumanější, styl byl pompéznější. On sám byl jako důležitý muž honosící se svou hodností. Ale všechny jeho romány zvaly kritiky dál a nabízely jim materiál k výkladu, diskusi a rozboru. Podle mě však stály jeho poslední tři díla za psí štek. Kritici byli jiného názoru. Začal jsem nový život. Každý den jsem jezdil do New Yorku a pracoval od jedenácti dopoledne do večera. Kanceláře redakce byly obrovské a patřily novinám, pod které časopis spadl a které ho distribuovaly. Tempo bylo šílené. Knihy přicházely po tisících, zatímco náš prostor stačil pouze na šest recenzí týdně. Ze všech knih však bylo třeba udělat alespoň stručný výcuc. V práci byl Osano skutečně laskavý ke všem, kdo pro něj dělali. Neustále se mě vyptával, jak pokračuje moje kniha, a nabídl se, že si ji před vydáním sám přečte, a bude-li třeba, dá mi nějaké redakční rady. Já jsem však byl příliš hrdý na to, abych mu ji ukázal. Vzдор jeho slávy a mému dosavadnímu neúspěchu jsem byl přesvědčen, že jsem lepší romanopisec než on.

Za dlouhých večerů, když jsme dávali dohromady plán knih, které bylo třeba zrecenzovat, popíjel Osano z láhve whisky, kterou měl vždy ve svém psacím stole, a přednášel mi o literatuře, životě spisovatele, nakladatelích, ženách a všem, co mu v tu chvíli vrtalo hlavou. Dělal na obrovském románu, který mu měl, jak doufal, vynést Nobelovu cenu za literaturu. Mořil se s tím už

nejméně pět let. Shrábl tučnou zálohu a vydavatel začínal být nervózní. Osanovi to skutečně lezlo na nervy. „Ten šulin,“ říkal, „prý mám číst klasiky pro inspiraci. Ten zbedněný čurák! Už jsi někdy zkoušel znova číst klasiky? Bože, ti staří parchanti jako Hardy, Tolstoj nebo Galsworthy tomu dávali na frak! Popsali čtyřicet stran, než vypustili jeden suchý prd. A proč? Protože měli čtenáře v hrsti. Mohli si to dovolit. Nebyla televize ani rádio ani film. Cestovat nebylo radno, pokud si člověk nechtěl vykoledovat nádor na prdeli od natřásání v dostavníku. V Anglii si člověk nemohl dokonce ani jen tak zapíchat. Právě proto jsou možná francouzští spisovatelé ukázněnější. Francouzi alespoň šoustali. Byli z jiného těsta než ti viktoriánští samohoni v Anglii. Teď mi řekni, proč by měl někdo, kdo má televizi a chatu, na pláži číst Prousta?“ Já jsem Prousta nikdy číst nemohl, a tak jsem přikývl. Ale jinak jsem četl všechny ostatní a neměl jsem pocit, že by se dali nahradit televizí nebo chatou na pláži. Osano pokračoval: „Anna Karenina. Prý mistrovské dílo. Pche! Sračka. Vzdělaný snob snižující se k ženám. Ani jednou neukáže, co si ta holka doopravdy myslí nebo co cítí. Líčí nám pouze konvenční názory a mravy tehdejší doby. A pak nám na třech stech stranách vysvětluje, jak vést ruský statek. Napral to tam stejně, jako se někdo vykadí. A komu záleží na tom čuromedánovi Vronském a jeho duši? Bóže, opravdu nevím, co je horší - zda Rusové nebo Angličané. Ten zasraný Dickens a Trollop. Pět set stran o ničem. Psali, když si udělali pauzu v práci na zahrádce. Francouzi byli alespoň struční. Ale co ten vobšoust Balzac? Jen ať to někdo zkusí! Jen ať si to někdo dnes zkusí přečíst.“ Lokl si whisky a vzdychl. „Ani jeden z nich nemá páru o tom, jak pracovat s jazykem. Nikdo kromě Flauberta, který ale také není žádné eso. To ale neznamena, že by Američani byli o něco lepší. Ten zasraný Dreiser ani netuší, co je to takové slovo. Je negramotný. Tak je to. Je to zaprděný hotentot. Dalších devět set stran zapařený prdele. Žádný z těch ňoumů by dnes nemohl publikovat. Kdyby to zkusil, kritikové by ho ukřižovali. Hochu, ti se tenkrát ale měli! Žádná konkurence.“ Odmlčel se a unaveně vzdychl. „Merlyne, ty kluku, spisovatelé jako my dva jsou vymírající plemeno. Dej se na něco jiného. Zkus ty televizní bláboly. Film. Dokážeš to s prstem v nose.“ Nakonec se zpravidla vyčerpaně sesul na gauč a usnul. Snažil jsem se ho povzbudit:

„To by byl skvělý námět pro esej do Esquiru. Vyberte si tak šest klasiků a rozcupujte je na kusy. Něco na způsob toho článku o moderních autorech.“ Osano se zasmál. „Ježišmarjá, to byla legrace. Napsal jsem to, abych nabral sil, rozparádil se a ostatní nasral. Ale fungovalo to. Já jsem porostl a oni šli ještě níž. A to je celá ta literární hra. Akorát, že ti ubozí trsořitkové o tom nemají páru. Ukájí se na svých věžích ze slonoviny a mají za to, že to stačí.“ „Takže by to nebyl problém,“ držel jsem se myšlenky. „Akorát by se na vás vrhli kritikové z univerzit.“ To Osana začalo zajímat. Vstal a přešel ke svému psacímu stolu.

„Kteří klasikové ti nejvíc leží v žaludku?“

„Silas Marner,“ odvětil jsem. „A oni to pořád ještě učí ve školách.“ „Stará čůza George Eliotová. Kantoři jsou do ní zažraní. Já nemohu ani cejtít Annu Kareninu. Tolstoj je lepší než Eliotová. Dneska už po Eliotové nikdo ani nevzdechne. Ale profesori budou hezky řvát, když jim šáhnou na Tolstého.“ „A Dickens?“ zeptal jsem se.

„Toho nelze vynechat. Ale ne Davida Copperfielda. Musím přiznat, že ta kniha se mi líbí. Ale myslím, že bych ho mohl dostat na sex. Byl to ale pokrytec. A napsal spoustu sraček. Tuny.“ Začali jsme sepisovat seznam. Byli jsme natolik útloní, že jsme se slitovali nad Flaubertem a Jane Austenovou. Když jsem mu však navrhl Goethovo Utrpení mladého Werthera, poplácal mě po zádech a uznale řekl: „To je nejměšnější kniha, jakou kdy kdo napsal. Udělám z ní německou sekanou.“ Nakonec to dopadlo takto:

Silas Marner

Anna Karenina

Utrpení mladého Werthera

Dombey a syn
Šarlatové písmeno
Lord Jim
Bílá velryba
Proust (všechno)
Hardy (cokoliv)

„Potřebujeme ještě jednoho, aby jich bylo rovných deset,“ prohlásil Osano.

„Shakespeare,“ nadhodil jsem.

Osano zavrtěl hlavou: „Shakespeara mám stále rád. Víš, to je ironie: Psal pro peníze, psal rychle, byl to nevzdělaný pobuda, a přesto si na něj dodnes nikdo nepříjde. A bylo mu ukradený, o čem píše, jen když to bude hezké a dojemné. Co třeba ‚Kdo lásku by citem zval, když zradě sama vstříc se rítí‘, a takových ti můžu uvést stovky. Ale on je příliš skvělý. I když ten otravný podfukář Macduff mi šel vždycky na nervy, stejně jako ten matlák Othello.“ „Pořád ještě jeden schází,“ řekl jsem.

„Jo.“ Osano se rozkošnický usmál. „Tak si vezmeme na paškál Dostojevského. To je kluk! Což takhle Bratři Karamazovi?“ „Přeju hodně štěstí.“ Osano zamyšleně pronesl: „Podle Nabokova nestojí za nic.“ „Pak přeji mnoho štěstí i Nabokovovi.“ Takže jsme uvázli na mělčině. Nakonec se Osano rozhodl, že devět bude stačit. Alespoň se to tak bude odlišovat od obvyklých studií. Já přemýšlel o tom, proč jsme nebyli schopni dát dohromady deset.

Osano sepsal esej ještě tu noc a uveřejnil ho o dva měsíce později. Byl brilantní a sžíravý a neustále naznačoval, že jeho nový román nebude mít žádnou z vad, které vyčítal klasikům, a že on je tak všechny nahradí. Článek vyvolal očekávaný rozruch a po celé zemi se začaly objevovat články plné protestů, které už dopředu zatracovaly Osanův chystaný román. To bylo přesně to, co Osano chtěl. Cully by na něj byl hrdý. Já jsem si v duchu řekl, že je musím někdy seznámit.

Během šesti měsíců se ze mě stala Osanova pravá ruka. Práce se mi líbila. Četl jsem spoustu knih a referoval jsem o nich Osanovi, který podle toho rozhodoval, o kterých se budou psát recenze a kdo to dostane na starost. V našich kancelářích to vypadalo jako v oceánu knih. Byli jsem knihami zaplaveni. Naše stoly i židle byly plné knih. Knihy byly jako hejna mravenců a červů, která se vrhají na zdechlinu. Vždy jsem knihy miloval a zbožňoval, ale nyní jsem chápal pohrdání a nechut' některých intelektuálně založených recenzentů a kritiků - sloužili jako podkoní hrdinům. Bylo však fajn mít čtení jako pracovní náplň. Zvlášť tehdy, když šlo o romány a biografie. Vědeckým, filozofickým knihám a odbornějším recenzím jsem nerozuměl, a tak je Osano předával specializovaným asistentům. Liboval si především v kritických těžšího kalibru, kteří vylezli na světlo s knihou. Obvykle je přibíjel na vrata. Když telefonicky nebo dopisem protestovali, sdělil jim, že soudí míč, nikoliv hráče. Taková poznámka je zpravidla vytočila ještě víc. Protože však měl stále na paměti svou Nobelovu cenu, choval se k určitým kritikům s velkým respektem a jejich knihám a článkům věnoval značný prostor. To však byly jen výjimečné případy. Nejvíce ze všeho byl vysazený na anglické romanopisce a francouzské filozofy. Bylo však vidět, že ho tato práce nebaví a snaží se jí všemožně vyhnout. Svého postavení ale využíval nestydatě. Holky z nakladatelství, které nám chtěly vnutit nějakou knihu k recenzi, brzy zjistily, že jedinou možností, jak toho dosáhnout, je vzít Osana na oběd a valit mu klíny do hlavy. Když byly mladé a krásné, Osano jim dal na srozuměnou, že jediná cesta vede přes postel. Byl v tomto ohledu naprosto otevřený. Mě to šokovalo. Dřív jsem si myslel, že něco takového se děje pouze ve filmech. Stejný handl používal i v případě recenzentek, které hledaly práci. Měl velký rozpočet, a tak jsme zadávali spoustu recenzí,

kteře jsme proplatili, ale nikdy neotiskli. A to byl Osanův šolich. Když přišly s žádostí, on se vytasil s návrhem. Brzy měl hezkou stáj dívek, které měly přístup do nejvlivnějších literárních časopisů jen díky své sexuální štědrosti. Fascinovalo mě, jak tento princip ostře kontrastoval s vysoce intelektuálním a morálním laděním těchto časopisů.

Často jsem s Osanem zůstal v redakci dlouho do noci. Chodili jsme spolu na večeri či na skleničku. On pak šel vždy za nějakou svou přítelkyní. Chtěl mi také nějakou narazit, ale já mu pokaždé řekl, že jsem šťastně ženat. Nakonec se z toho vyvinul takový náš věčně se opakující vtip. „Ještě tě baví šukat vlastní ženu?“ vyptával se mě pokaždé. Přesně jako Cully. Já neodpovídal. Nechal jsem to vždy plavat. Do toho mu nic nebylo. On pokýval hlavou a řekl: „Ty jsi desátý div světa. Sto let ženatý a pořád se mu líbí šoustat manželku.“ Někdy jsem po něm našťavaně loupnul očima, na což on reagoval: „Netřeba nám zlosynů. Čas je náš nepřítel.“ Byl to citát z nějakého autora, kterého jsem nikdy nečetl. Byl to jeho oblíbený citát. Používal ho často. Při práci s Osanem jsem měl možnost přičichnout si ke světu literatury. Vždy jsem snil o tom, že jednou budu jeho součástí. Představoval jsem si přitom, že to je místo, kde se nikdo nehádá ani nehandruje o peníze. To proto, že se jednalo především o lidi, kteří byli tvůrci krásných literárních postav. Myslel jsem si, že tvůrci se budou svému dílu podobat. A jak už to tak chodí, zjistil jsem, že jsou stejní jako všichni ostatní. Akorát bláznivější. Zjistil jsem také, že Osano je všechny nenáviděl. Poučil mě: „Jedinou zvláštní postavou je romanopisec. Všichni ti povídkáři, scénáristi, básníci, dramatici a nedomrlí literární žurnalisti stojí za vyližprdel. Všichni ve výstředních šatech. Všichni vyzáblí. Nemají v těle jedinou pořádnou kost. Kdo chce psát román, musí mít páru.“ Zamyslel se nad tím, co právě řekl, a pak si to poznamenal na kus papíru. Mně bylo tím pádem jasné, že v nedělní příloze se objeví esej o pevných kostech a páře. Jindy zase žehral na mizernou úroveň časopisu. Náklad klesal a on vinil nudnost recenzí.

„Jo, ti sráči jsou chytrí, všechna čest. Mají na srdci zajímavé věci. Ale nedokážou to podat. Jako by se zajíkali. Slova se jim táhnou jako sopel a číst se to nedá.“ Každý týden měl Osano svůj esej na druhé straně listu. Jeho styl byl vybroušený, břitký a patřičně jedovatý, aby mu nadělal co možná nejvíce nepřátel. Jednou zveřejnil článek o trestu smrti. Psal v něm, že kdyby došlo na celonárodní referendum, byl by trest smrti schválen drtivou většinou. Tvrdil, že to byla jen elitářská vrstva lidí, jakými byli například čtenáři časopisu, které se podařilo tresty smrti v USA omezit. Hlásal, že se jedná o spiknutí vyšších vládních úředníků. Prohlašoval, že tím vláda dává zločincům a sociálním žvlům požehnání ke krádežím, vraždám, loupežím a násilnostem na střední vrstvě. Prý se jedná o způsob, jak ukojit vášně spodiny, která by se jinak mohla stát revoluční. Vláda prý takové řešení považuje za méně nákladné. Elita si prý žije v bezpečných čtvrtích, posílá své děti do soukromých škol, najímá si soukromé ochranky, a tím se chrání před pomstou proletariátu. Vysmíval se liberálům, kteří hlásali, že lidský život je posvátný a že vládní politika, která posílá své občany na smrt, má brutalizující vliv na celou společnost. Jsme pouze zvířata, psal Osano, a nezasloužíme si lepší zacházení než vzteklí sloni, kteří jsou v Indii utraceni, zabijí-li člověka. Vlastně je tomu tak, vykřikoval, že tito utracení sloni mají větší cenu a půjdou do lepšího nebe než vrazi, kterým je dopřáno hovět si pět nebo šest let v luxusním lapáku, než je zase pustí, aby dál vraždili své lépe situované spoluobčany. Když se zabýval otázkou, zda má trest smrti odstrašující účinek, poukázal na to, že Angličané jsou údajně nejspořádanější lidé na zemi. Policisté v Anglii prý ani nenosí zbraň. To je tím, tvrdil Osano, že v Anglii neváhali ještě v devatenáctém století popravovat osmileté dítě za to, že zcizilo krajkový šátek. Pak ovšem připustil, že tento postup sice vymýtil zločin a ochránil soukromé vlastnictví, ale na druhé straně převychoval energičtější masy ze zločinců v politická zvířata, čímž do Anglie pronikl socialismus. Zvlášť jedna Osanova věta čtenáře notně nadzvedla: „Nevíme, zda je trest smrti odstrašující, ale víme, že lidé, které popravíme, už nebudou vícekrát vraždit.“ V závěru eseje poblahopřál americkým politikům k tomu, že dávají pracujícím masám volnost k vraždění a loupění, takže se z nich nestanou revolucionáři.

Byl to totálně zvrácený esej, ale Osano ho napsal tak mistrovsky, že vše, co v něm tvrdil, vypadalo naprosto logicky. Nesouhlasné dopisy se začaly hrnout ze všech stran. Jedna radikální organizace dala dohromady dopis vedení nakladatelství, který podepsala většina významných amerických spisovatelů a v němž požadovala, aby byl Osano sesazen z postu šéfredaktora. Osano jej otiskl v dalším čísle.

Stále byl ještě příliš slavný na to, aby byl vyhozen. Všichni očekávali s napětím dokončení jeho „velkého“ románu. Toho, který mu měl zajistit Nobelovu cenu. Občas, když jsem za ním přišel do kanceláře, jsem ho zastihl, jak píše na velké žluté listy papíru, které, jakmile jsem vstoupil, vždy uklidil do šuplíku svého psacího stolu. Věděl jsem, že to je to slavné dílo. Nikdy jsem se ho na to nezeptal a on sám o tom nemluvil. O pár měsíců později se opět dostal do maléru. Napsal svůj esej na téma, že stereotypy jsou možná pravdivé. Že Italové se opravdu rodí jako gauneré, že Židé mají větší talent k vydělávání peněz než ostatní národy a také že je mezi nimi víc nadaných houslistů a studentů medicíny. Nejhorší ze všeho ovšem prý je, že mají nejvíce ve zvyku strkat své přestárlé rodiče do domova důchodců. Pak se snažil na příkladech dokázat, že Irové jsou od přírody notoričtí pijáci, což pramení patrně z nějaké chemické odchylky či skladby jídelníčku nebo možná z toho, že v sobě všichni potlačují homosexualitu. A tak to šlo dál. Vyvolalo to hotovou bouři. Ale Osana to nezastavilo.

Podle mého názoru mu začínalo strašit ve věži. Jednou si vyhradil sám pro sebe celou přední stranu, aby na ní nechal zveřejnit svůj článek o helikoptérech. Ten starý brouk mu stále nedal spát. Jednou prý helikoptéry nahradí automobily. Až se tak stane, všechny ty kilometry asfaltových dálnic budou odstraněny a přeměněny zpět na zemědělskou půdu. Helikoptéry prý umožní rodinám opět držet pohromadě, neboť nebude problém navštěvovat i příbuzné ve vzdálených končinách. Byl přesvědčen, že automobily jednou vyjdou z módy. Možná to bylo tím, že neměl rád auta. Když odjížděl na víkendy do Hamptonu, vždy použil speciálně najatý hydroplán nebo helikoptér.

Hlásal, že stačí pár technických vylepšení a ovládání helikoptéry bude stejně snadné jako řízení automobilu. Poukazoval na to, že vynález automatické převodovky posadil za volant mnoho žen, pro které bylo řazení nepřekonatelným problémem. Tato nedůležitá poznámka vyhnala na válečnou stezku celé ženské hnutí. Ještě horší bylo, že ve stejném týdnu vyšla velmi fundovaná studie o Hemingwayovi. Její autor měl síť vlivných přátel a práce na studii mu zabrala deset let. Všechny listy kromě našeho jí věnovaly první strany. Osano ji odkázal až na stranu tři a věnoval jí pouhé tři sloupce místo celé strany. Ke konci týdne si ho nakladatel zavolał k sobě a Osano strávil v jeho kanceláři tři hodiny vysvětlováním svých činů. Když se vrátil, křenil se od ucha k uchu a hlaholil: „Merlyne, kluku zlatý, teď to v týhle zatuchlý barabizně drobátko roztočím. Myslím ale, že ty by ses měl poohlédnout po jiné práci. Já se nemám čeho bát. Brzy dokončím svou knihu a pak budu za vodou.“ Tou dobou jsem pro něj dělal skoro rok a nechápal jsem, jak mohl vůbec pohnout s prací. Pokud mi bylo známo, šoustal vše, co mu přišlo pod ruku, a kromě toho nevynechal jediný mejdan v New Yorku. Stihl za tu dobu zfouknout krátký románek proti záloze sto tisíc babek. Sepsal to v redakci v pracovní době a trvalo mu to dva měsíce. Kritici se z něj mohli zbláznit, ale moc dobře se neprodával, přestože byl nominován na National Book Award. Přečetl jsem si to. Vypravěčský styl byl precizní, charaktery směšné, celkově to byl slušný úlet. Podle mě to byla vzdor několika vzletným myšlenkám hovadina. Nebylo ovšem pochyb o tom, že Osano má prvotřídní mozek. Jako román však byla kniha totální propadák. Osano se mě nikdy nezeptal, jestli jsem ji četl. Bylo jasné, že o můj názor nestojí. Sám dobře věděl, že je to mlácení prázdné slámy. Jednoho dne mi řekl: „Teď, když jsem v balíku, mohu dokončit svůj velký román.“ Pochopil jsem to jako omluvu za ten poslední brak.

Docela jsem si Osana oblíbil, ale občas mi naháněl strach. Dokázal mě rozebrat jako málokdo. Vyhecoval mě, abych se rozhovořil o literatuře, hraní, nebo dokonce o ženách. A pak, když si to srovnal v hlavě, mě usadil. Nesnesl sebemenší náznak domýšlivosti u nikoho kromě jeho samého. Když jsem mu vyprávěl o tom, jak se Jordan zastřelil ve Vegas, o tom, co se mi pak přihodilo, a o

tom, jak se celý můj život změnil, dlouho o tom přemýšlel a pak mi vyložil své názory a připojil dokonce i jakési ponaučení: „Držíš se té historiky jako klíště. Neustále se k ní vracíš a víš proč?“ zeptal se mě. Procházel kolem hromad knih v jeho pracovně, rozkládal přitom rukama. „Protože víš, že to je oblast, kde ti nehrozí žádné nebezpečí. Ty se nikdy sám neodděláš. Nikdy nebudeš natolik na dně. Víš, že tě mám rád. Nebyl bys moje pravá ruka, kdybych to já nechtěl. A já ti důvěřuji víc než komukoliv jinému. Poslyš, s něčím se ti musím svěřit. Musel jsem přepsat svou závěť kvůli té zatracené Wendy.“ Wendy byla jeho třetí žena, která mu neustále pila krev svými nároky, přestože byla již znovu provdána. Osano se maličko rozčílil už při pouhém vyslovení jejího jména. Hned se však zklidnil. Usmál se na mě způsobem, který z něj dělal malé dítě, přestože mu bylo dobře přes padesát.

„Doufám, že ti to nebude vadit,“ řekl. „Ale jmenoval jsem tě správcem svého literárního odkazu.“ Ohromilo mě to a zároveň mi to zalichotilo, ale nelíbilo se mi to. Nechtěl jsem, aby mi zas tak důvěřoval, ani aby mě měl tak rád. Já k němu necítil totéž. Líbilo se mi v jeho společnosti, byl jsem fascinován tím, jak pracoval jeho mozek. A přestože jsem si to nechtěl přiznat, přitahovala mě jeho sláva. Pro mě byl bohatý, slavný a mocný, a to, že mi tak věřil, pro mě bylo důkazem jeho zranitelnosti. A to mě lekalo. Ztrácel jsem tím jisté iluze, které jsem o něm dřív měl. Tu se však pustil do mě. „Víš sám, že v hloubi duše Jordanem pohrdáš, přestože si to nechceš připustit. Už jsem ten tvůj příběh slyšel, ani nevím kolikrát. Jasně, měl jsi ho rád. Ano, litoval jsi ho. Možná jsi mu i rozuměl. Možná. Ale jaksi se nedokážeš smířit se skutečností, že chlap, který měl takové štěstí, udělal se sebou krátký proces. Ty totiž víš, že tvůj život byl desetkrát horší než jeho, a nikdy tě nic takového nenapadlo. Jsi dokonce šťastný. Vedeš posraný život, nikdy jsi nic nedokázal, dřeš jako vůl, žiješ ve spořádaném maloměšťáckém manželství a považuješ se za umělce, přestože máš půlku života za sebou a úspěch stále nikde. Ale v podstatě jsi šťasten. Kristepane, pořád tě ještě neomrzelo píchat vlastní ženu, a to jsi ženat jak dlouho? Deset? Patnáct let? Buď jsi ten nejnecitelnější čurák, jakého jsem kdy poznal, nebo ten nejotrlejší. Žiješ si ve svém vlastním světě, děláš přesně to, co chceš. Máš život ve svých rukou. Nikdy se nedostaneš do průseru, když náhodou máš tu smůlu, nezpanikaříš. Dostaneš se z toho. No, to teda klobouk dolů. Ale nezávidím ti. Sice jsem neviděl ani neslyšel, že bys kdy udělal něco opravdu špatného, ale vsadím se, že ti také na nikom opravdu nezáleží. Prostě si to jen hasíš po vlastní koleji.“ Čekal, že na to něco řeknu. Usmíval se a jeho hadí očka plála zeleným ohněm. Bylo mi jasné, že se dobře baví, ale věděl jsem, že část toho, co řekl, myslí vážně a to se mě dotklo. Rád bych mu toho řekl hodně. Chtěl jsem mu říct, že jsem vyrostl jako sirotek. Že jsem přišel o to, co je základem, skoro až podstatou lidské zkušenosti. Že jsem nikdy neměl žádnou rodinu, žádné společenské vazby, nic, co by mě spojovalo s okolním světem. Měl jsem pouze svého bratra Artieho. Když lidé mluvili o životě, nechápal jsem vlastně, o čem mluví, dokud jsem si nevzal Valerii. Proto jsem také šel dobrovolně do války. Považoval jsem válku za další obecnou zkušenost a nechtěl jsem o to přijít. A měl jsem pravdu. Válka mi byla rodinou, ať to zní sebehloupěji. Nyní jsem byl rád, že jsem ji nepropásl. A co Osano opomněl, protože ho to nezajímalo nebo protože předpokládal, že to vím, bylo, že není snadné vzít život do vlastních rukou. A také nemohl vědět, že štěstí bylo jako měna, jejíž pohyb jsem nikdy nepochopil. Většinu svého mládí jsem byl nešťastný vlivem vnějších okolností. Pak jsem začal být vlivem jiných vnějších okolností relativně šťastný. Svatba s Valerií, děti, umění, dovednost či schopnost psát věci, které mi dokázaly vydělat na živobytí. Bylo to kontrolované štěstí, které jsem vybudoval na tom, co jsem získal z totální prohry. A tím pádem mi to bylo velmi drahé. Uvědomoval jsem si, že vedu skromný život, který může někomu připadat typicky buržoazní. Ano, měl jsem jen málo přátel, nebyl jsem společenský tvor a málo mi záleželo na úspěchu. Prostě jsem se chtěl životem nějak protlouct. A Osano mě pozoroval a nepřestal se usmívat. „Ty jsi ale ten nejhouževnatější prevít, jakého jsem kdy viděl. Nikdy si nikoho nepustíš k tělu. Nikomu neukážeš, co si doopravdy myslíš.“ Tady jsem musel nesouhlasit: „Poslyšte, kdykoliv jste chtěl znát na něco můj názor, tak jsem vám ho řekl. A ani se ptát nemusíte. Vaše poslední kniha je pěkný brak. A

tuhle redakci řídíte jako šílenec.“ Osano se zasmál. „Tohle nemyslím. Nikdy jsem neřekl, že nejsi upřímný. Ale nechme toho. Jednou pochopíš, co jsem měl na mysli.

Zvlášť jestli začneš lítat za holkama a narazíš na někoho, jako je Wendy.“

Wendy se tu a tam zastavila v redakci. Byla to oslnivá bruneta s divokýma očima a tělem nabitým sexuální energií. Byla velmi bystrá a Osano jí dával knihy k posouzení. Byla jedinou z jeho bývalých žen, která z něj neměla strach. Také mu od rozvodu nedala ani na chvíli pokoj. Kdykoliv se opozdil v placení alimentů, podala na něj žalobu. Kdykoliv vydal novou knihu, šla k soudu a dožadovala se zvýšení alimentů pro své dítě. Vzala si na byt dvacetiletého spisovatele a vydržovala ho. Spisovatel lítal těžkým způsobem v drogách a Osano měl strach, že to bude mít špatný vliv na děti.

Osano mi vyprávěl o jejich manželství historky, které se mi zdály neuvěřitelné. Jednou prý šli spolu na večírek a ve výťahu mu Wendy odmítla sdělit, ve kterém patře mejdan probíhá pouze proto, že se mezitím stačili pohádat. To ho tak rozzuřilo, že ji začal škrtit, aby to z ní dostal. Hrál si prý na to, že „rdousí kuře“. Prý to byla jeho nejmilejší vzpomínka na celé manželství. Její tvář brunátněla, zatímco kroutila hlavou a stále odmítala prozradit, ve kterém patře oslava probíhá. Nakonec ji musel pustit. Pochopil, že ona je větší blázen než on sám. Někdy, když se trochu chytli doma, volala policii, aby ho vyvedli z bytu. Policisté prý žasli nad její nepřičetností. Nacházeli Osanovy šaty na podlaze, rozstříhané nůžkami. Přiznávala, že to udělala, ale to prý Osanovi nedávalo právo, aby ji uhodil. Zamlčela ovšem, že předtím seděla na hromadě rozstříhaného šatstva a masturbovala s pomocí vibrátoru. O vibrátoru měl Osano v zásobě hned několik historek. Šla prý za psychiatrem, protože nebyla schopna dosáhnout orgasmu. Po šesti měsících přiznala, že s ní psychiatr v rámci terapie souložil. Osano nebyl žárlivý. V té době jí už stejně měl plné zuby, což ovšem neznamená, že by ji nenáviděl. Mít někoho plné zuby a nenávidět, v tom je podstatný rozdíl, vysvětloval. Osana však pokaždé navztekal, když mu žena předložila účet od dotyčného psychiatra. „Cože?“ řval na ni. „Mám platit nějakému vometákovi sto babek za to, že mi šuká ženu? Tomu on říká moderní medicína?“ Vyprávěl o tom společnosti, když jeho žena pořádala večírek. To ji tak vytočilo, že přestala chodit k psychiatrovi a koupila si vibrátor. Každý večer se před večeří zamykala v koupelně, kde pilně masturbovala se stroječkem. Pokaždé dosáhla orgasmu. Vyhlásila přísná pravidla, že tou dobou nesmí být nikým rušena - ani dětmi, ani manželem. Celá rodina, dokonce i děti tomu pak říkaly, že „máma drží šťastnou hodinku“. Nakonec prý ji Osano nechal jen proto, že začala pořád něco mlít o tom, že F. Scott Fitzgerald ukradl všechny své nejlepší věci své ženě Zeldě. Z té by prý byla skvělá spisovatelka, kdyby jí její manžel všechno nevyfoukl. Osano ji popadl za vlasy a strčil jí nos do Velkého Gatsbyho.

„Tohle si přečti, ty pičo zabeďněná,“ křičel. „Přečti si deset vět a pak si přečti něco od jeho ženy. Pak přijď a ještě jednou mi zopakuj ty svoje kraviny.“ Udělala, jak řekl, pak přišla za Osanem a řekla mu totéž. Ztloukl ji pěstí, udělal jí dva monokly a šel pryč. Nedávno Wendy opět slavila triumfální vítězství nad Osanem. Osano věděl, že Wendy dává část alimentů svému mladému milenci. Jednou však za ním přišla jeho dcera a chtěla peníze na šaty. Vysvětlovala, že jí gynekolog zakázal nosit džíny, protože prý jí to dráždí vagínu. Požádala o peníze na šaty matku, ale ta řekla:

„Řekni otci.“ V té době už byli rozvedeni pět let.

Aby se vyhnul hádkám, začal Osano vyplácet alimenty přímo dceři. Wendy nic nenamítala. Po roce však Osana zažalovala a žádala alimenty za celý rok. Dcera svědčila v Osanův prospěch. Osano si byl jist, že při vyhraje. Soudce však rozhodl, že Osano musí platit alimenty matce, ale navíc mu nařídil vyplatit jí také všechno za uplynulý rok. Takže vlastně platil dvakrát. Wendy byla svým vítězstvím tak nadšena, že se nějaký čas snažila s Osanem přátelsky vycházet. Ten však na

její vstřícné návrhy nereagoval a před dětmi jí řekl: „Jsi ta nejhorší kurva, jakou jsem kdy poznal.“ Když přišla Wendy příště do redakce, odmítl ji vpustit dovnitř. Také se postaral, aby už nedostala žádnou práci. Nejvíc mu ovšem vyrazilo dech, když vůbec nechápala, proč je na ni takový. Nadávala na něj, kudy chodila, a pomlouvala ho, že ji nikdy nedokázal v posteli uspokojit a že mu pořádně nestojí. Prý je ve skutečnosti utajený homosexuál, kterému se líbí chlapci. Snažila se, aby nedostal na léto děti, ale tentokrát zvítězil Osano. Pak o ní uveřejnil v jednom časopise skvěle napsanou zlomyslnou povídku. Možná ji v životě nebyl schopen zvládnout, ale v povídce vykreslil její skutečně hrozivý portrét. A protože celý literární svět Wendy znal, všichni ji okamžitě poznali. Byla na svou povahu dost otřesena a nějakou dobu pak nechala Osana na pokoji. Osano ji však měl v sobě jako jed. Stačilo mu na ni jen pomyslet a krev se mu hrnula do hlavy a oči mu zlověstně blýskaly.

Jednoho dne mi oznámil, že film právě koupil jednu jeho starší věc a chce ji zfilmovat. Jede prý na jednání ohledně scénáře a jestli nechci jet s ním. Řekl jsem, že jo, ale že bych se při té příležitosti rád zastavil u starého přítele ve Vegas. Neměl námitek. Zrovna byl bez manželky a nerad cestoval sám. Navíc měl pocit, že se vydává na nepřátelské území. Chtěl mít někoho u sebe. Tak mi to alespoň vysvětlil. A jelikož jsem v Kalifornii ještě nikdy nebyl a jelikož jsem měl po celou dobu pobírat normální plat, připadalo mi to skvělé. Netušil jsem, že si na svou cestu budu muset dost tvrdě vydělat. (24.)

Byl jsem ve Vegas, když Osano ukončil jednání ohledně scénáře. Tak jsem sedl na letadlo do L. A., abych se k Osanovi připojil na cestě do New Yorku. Cully chtěl, abych Osana dotáhl do Vegas, protože ho chtěl poznat. Nemohl jsem Osana ukecat, a tak jsem odletěl.

Osana jsem v jeho apartmá v hotelu Beverly Hills zastihl vzteklého jako nikdy. Měl pocit, že s ním filmový průmysl mával jako s kusem hadru. Cožpak nechápali, že on je světově proslulý autor a miláček všech literárních kritiků od Londýna po New Delhi a od Moskvy až po Sydney? Byl známý ve třiceti jazycích, včetně různých jazyků slovanských. Jaksi ale pominul to, že dosud každý film natočený podle jeho knihy z nějakého důvodu prodělal. A Osano byl naštvaný ještě z jiných důvodů. Jeho ego se nedokázalo vyrovnat s faktem, že filmový režisér je při natáčení důležitější než samotný spisovatel. Když se Osano snažil prosadit, aby jedna jeho přítelkyně dostala ve filmu alespoň malou roličku, poslali ho do háje a to ho řádně nadzvedlo. A ještě víc ho vytočilo, že kameraman i herec pro své holky vedlejší role ve filmu dostali. Zasraný kameraman a jakýsi herec měli větší váhu než velký Osano.

Já jenom doufal, že se mi ho podaří naložit do letadla dřív, než se ho zmocní amok a on začne všechno kolem sebe demolovat. Bohužel nám do odletu zbýval ještě celý den a noc. Abych Osana nějak uklidnil, vzal jsem ho za jeho agentem pro západní pobřeží, což byl velmi čilý maník a hráč tenisu, který měl celou řadu klientů ze showbusinessu. Míval také zpravidla ty nejkrásnější přítelkyně, jaké jsem kdy viděl. Jmenoval se Doran Rudd. Doran se snažil, seč mohl, ale bylo to málo platné. „Potřebuješ si vyrazit,“ naléhal Doran na Osana. „Jít někam ven s příjemnou společností. Potřebuješ něco, po čem by se ti dobře spalo. Třeba nějakou kočku, co umí dobře kouřit.“ K ženám se Doran choval vždy dvorně. Když však byl mezi muži, nebral si servítky. Než se Osano zklidnil, sehrál nám ještě docela slušné divadýlko. Koneckonců, byl to slavný spisovatel, budoucí nositel Nobelovy ceny, a takový se přece nenechá jen tak uchláchnout jako malé dítě. Ale Doran Rudd už zažil podobných situací nesčetně. Ve svém životě už měl co do činění s kongresmany, prezidentem a největším americkým kazatelem, který dokázal zmanipulovat milióny věřících a byl dle Dorana také tím nejnadrženějším kurevníkem pod sluncem.

Bylo skutečným požitekem pozorovat, jak Doran dokázal konejšit Osanovo zhrzené ego. Nic ve vegasovském stylu, kde vám posílají holky na pokoj jako talíře s pizzou. Tohle byla prostě třída. „Znám jednu inteligentní dívku, která šílí po tom se s tebou seznámit,“ věšel agent Osanovi bulíky na nos. „Četla všechny tvé knihy. Považuje tě za největšího spisovatele Ameriky. Nekecám. A není

to žádná kurvička. Vystudovala psychologii na kalifornské univerzitě a občas hraje menší role ve filmech, takže by mohla zprostředkovat nějaké kontakty pro sepsání scénáře. Je to prostě děvče akorát pro tebe.“ Osano se pochopitelně nenechal jen tak obalamutit. Věděl až příliš dobře, že se má nacytat na to, po čem nejvíc touží. Proto si neodpustil, když už Doran zvedal telefon, aby nepoznamenal:

„To je všechno moc hezký, ale můžu ji oprcat?“

Agent už vytácel číslo svou pozlacenou propiskou. Odvětil: „To záleží na tobě. Dávám ti tak devadesátiprocentní šanci.“ Osano pohotově vypálil: „A k tomu číslu jsi došel jak?“ Byla to jeho oblíbená otázka, kdykoliv to na něho někdo zkoušel se statistikou. Osano totiž statistiku nenáviděl. Věřil dokonce, že burzovní kurzy v New York Times jsou podfuk. To proto, že jednou chtěl prodat své akcie IBM, které měly kurz 295, ale dostal za ně pouze 290.

Doran se zarazil. Přestal vytáčet číslo. „Poslal jsem ji už s pěti chlapy, takže ji trochu znám. Čtyři z nich uspěli.“ „To je osmdesát procent,“ namítl Osano. Doran začal opět vytáčet číslo. Když se dovolal, usadil se pohodlně v křesle a mrkl na nás. Pak se dal do díla.

Chtě nechtě jsem ho musel obdivovat. Byl naprosto neodolatelný.

Jeho hlas byl tak vřelý, jeho smích tak nakažlivý. „Katko,“ vrkal do telefonu, „Moje nejnejmilejší klientko. Hele, mluvil jsem s tím režisérem, co bude točit western s Clintem Eastwoodem. Věřila bys tomu, že si tě od loňska pamatuje? Říkal mi, že jsi byla v konkurzu nejlepší, ale že musel bohužel dát také na jméno. Po natáčení toho litoval. Každopádně by tě zítra rád viděl. Ještě ti zavolám, abych upřesnil čas. Co ty na to? Tentokrát to vidím opravdu slibně. Vážně. Tuším, že to je velká šance. Tentokrát ti to určitě vyjde.“ Chvilí naslouchal. „Jo, jo, myslím, že budeš skvělá. Nepochybně.“ Udělal na nás pobavený ksicht, čímž se mi zprotivil. „Jo, dohodnu to a zase se ti ozvu. Hele, a že neuhodneš, koho mám zrovna u sebe? Samá voda. Kdepak. Je to spisovatel. Osano. Jo. Nekecám. Ne. Opravdu. Ano, je tady. A nebudeš tomu věřit, ale on o tobě mluvil. Jasně, nezná tě podle jména. Ale bavili jsme se o filmu a on si vzpomněl zrovna na tu roli, cos hrála v City Death. Není to úžasné? Jo, fandí ti. Jo, řekl jsem mu, že máš ráda jeho knihy. Poslyš, mám bezva nápad. Jdu s ním dnes na večeři. Do Chasens. Nechceš nám zpříjemnit večer svou společností? Skvělý! Pošlu pro tebe v osm limuzínu. Tak fajn, zlato. Ty jsi moje holka. Jsem si jist, že se mu budeš líbit. Víš, on si nepotrpí na zdejší šlapky. Nemá takové typy rád. Chce si prostě popovídat a já si tak řek, že vy dva byste si mohli rozumět. Správně. Tak zatím.“ Agent se rozvalil v křesle a sladce se na nás usmál. „Je to opravdu pička k pohledání,“ řekl.

Bylo vidět, že Osana celá ta scéna poněkud zdeptala. Měl ženy opravdu rád a nesnášel, když s nimi někdo jednal tímto způsobem. Často mi říkal, že by mu bylo milejší, kdyby nějaká žena napálila jeho, než aby doběhl on ji. Jednou mi vyložil celou svou filozofii lásky. Podle něj bylo lepší být obětí. „Podívej se na to takhle. Když ženu miluješ, dostáváš to nejlepší, i když si s tebou jenom hraje. Ty jsi totiž ten, komu je dobře. Ty jsi ten, kdo se raduje z každé minuty. Ona je na tom bledě. Ona pracuje... ty si užíváš. Tak proč si stěžovat, když ti dá nakonec košem a ty pochopíš, žeš jí jen dělal kořena?“ No, tato jeho filozofie prošla tu noc zatěžkávací zkouškou. Vrátil se domů před půlnocí, zavolal mi do pokoje a pozval mě na skleničku, aby mi vyložil, jak to bylo s Kateřinou. Její koeficient pravděpodobnosti na sbalení šel tu noc dolů. Byla to prý okouzující bruneta, která se k Osanovi doslova lísala. Milovala ho. Zbožňovala ho. Byla úplně na větvi z toho, že s ním může večeřet. Doran se během večere nenápadně vytratil. Osano a Kateřina si dali láhev šampaňského, aby se posilnili na cestu do hotelu, kde si to chtěli rozdat. A tu se štěstí obrátilo k Osanovi zády.

Celé to pokazil jeden z nejneobyčejnějších herců Hollywoodu jménem Dickie Sanders. Hrál již v šesti veleúspěšných filmech a byl držitelem Oscara. Jedinečné na něm bylo to, že byl trpaslíkem. Ve skutečnosti na tom ale nebyl tak špatně. Ještě kousek a byl by prostě jen velmi malým mužem.

A na trpaslíka to byl velmi pohledný mládenec. Dalo by se říct, že to byl takový miniaturní James Dean. Měl stejný sladkobolný úsměv, který měl na ženy zdrcující účinek. Nedokázaly mu prostě odolat. A jak se později nechal slyšet Doran, která nadržaná roba si nechá ujít příležitost vyspat se s roztomilým trpaslíkem? Takže jakmile se Dickie Sanders objevil v restauraci, bylo všechno jasné. Byl sám a zastavil se u Osanova stolu, aby pozdravil Kateřinu. Bylo vidět, že se znají. Katka hrála nějaké roličky v jeho filmech. Horší však bylo, že Kateřina zbožňovala Sanderse dvakrát tolik co Osana. A Osana to tak nakrkló, že ji tam nechal s liliputánem samotnou a vrátil se do hotelu. „To je přece zasrané město,“ vrčel. „Nějaký trpajzlík přebere babu chlapovi, jako jsem já!“ Byl skutečně napěněný. Jeho sláva tu neznamenal nic. Očekávaná Nobelova cena tu neznamenal nic.

Jeho Pulitzerovy a Národní ceny tu nikoho neohromily. Byl dokonce méně důležitý než trpasličí herec. To na něj bylo moc. Nakonec jsem ho musel odnést do jeho pokoje a uložit ho do postele. Má poslední slova útěchy zněla: „Poslyšte, on není trpaslík. On je jenom velmi malý člověk.“

Druhý den ráno jsme s Osanem nasedli na Boeing 747 do New Yorku. Osano měl stále náladu pod psa. Nejen proto, že snížil Kateřinin průměr, ale také proto, že se mu nelíbila plánovaná filmová verze jeho knihy. Bylo mu jasné, že scénář nestojí za nic. Byl v takové depresi, že na letušce vydyndal láhev skotské ještě před startem.

Seděli jsem v předních sedadlech hned za čumákem a přes uličku seděl velmi elegantní manželský pár středního věku. Muž se tvářil velmi nešťastně a zničeně. Člověk by řekl, že musí žít v nějakém soukromém pekle, které si ovšem plně zaslouží. To zase bylo vidět z jeho zjevné arogance, drahého ošacení a zášti v jeho očích. Trpěl, ale byl pevně rozhodnut, že trpět musí i všichni kolem něj.

Jeho žena byla klasický obrázek rozmazlené manželky. Byla očividně bohatá. Bohatší než její manžel, přestože oba byli určitě dost bohatí. Co jsou zač, se dalo poznat už z toho, jakým způsobem si brali jídelní lístek od letušky a jak se dívali na Osana, který popíjel svůj protipředpisový chlast. Žena oplývala malátnou krásou udržovanou zlatými prsty špičkového plastického chirurga a opalováním na horském sluníčku. Kolem úst jí neustále pohrával opovržlivý úšklebek, který dokáže zhyzdit snad každou ženu. U nohou měla klíčku s možná nejkrásnějším francouzským pudlíkem na světě. Zvířátko mělo stříbřitý kožíšek, jehož kudrlinky mu spadaly přes oči. Tlamičku mělo růžovou a ve vlasech růžovou mašli. Druhou růžovou pentli mělo na ocásku. Byl to snad ten nejšťastnější pes pod sluncem a zcela určitě ten nejroztomilejší. Ti dva ubožáci se zjevně velmi radovali z vlastnictví takového pokladu. Mužova tvář poněkud zjihla, kdykoliv se na pudlíka podíval. Na ženě nebyla vidět radost, nýbrž majetnická pýcha. Tvářila se jako stará, ošklivá stařena, která připravuje svou krásnou neposkvrněnou dceru na trh. Když napřahovala k pudlíkovi ruku, aby ji mohl laškovně olízat, bylo to, jako když papež nastavuje k políbení svůj prsten. Na Osanovi bylo skvělé, že mu nikdy nic neušlo, byť se zdálo, že má jiné starosti. Věnoval se soustředěně své sklence, zabořen hluboko do sedadla. Nyní se však ke mně naklonil a utrousil:

„Raději bych si ho nechal vyhulit od toho čokla než od té ježibaby.“ Motory startujícího letadla dělaly dostatečný kravál na to, aby žena nic nezaslechla. Ale i tak jsem začal být nervózní. Žena po nás jedovatě loupla očima, ale bylo dost možné, že se tímto způsobem dívala na všechny. Pak jsem se zastyděl za to, jak jsem o nich před chvílí smýšlel. Koneckonců, byly to také lidské bytosti. Kde jsem vzal právo je soudit čistě na základě svého osobního dojmu a domněnek? Tak jsem Osanovi řekl: „Možná nejsou tak zlí, jak vypadají.“ „Ale jo, jsou.“ To nic neznamenal. Osano dokázal být šovinistický, rasistický i úzkoprsý, ale pouze na povrchu. Sám tomu nepřikládal význam. Tak jsem

to nechal plavat. Když nás půvabná letuška přikurtovala před večeří k sedadlům, začal jsem Osanovi vyprávět historky o Vegas. Nechtěl věřit tomu, že jsem byl kdysi notorický hráč.

Zapomněl jsem na lidi vedle nás a zeptal se Osana: „Víte, jak hazardní hráči říkají sebevraždě?“

„Ne.“

Usmál jsem se: „Velké eso.“

Osano zavrtěl hlavou: „Není to kouzelné?“ řekl suše. Bylo mi jasné, že mu příliš nevoní melodramatický tón úsloví. Ale pokračoval jsem. „Tak mi to řekl Cully to ráno, kdy to Jordan udělal. Cully přišel dolů a řekl: Víš, co udělal ten zasran Jordy? Vytáhl z rukávu Velké eso. Ten pičus použil Velké eso.“ Odmlčel jsem se, neboť se mi znova jasně vybavila scéna, která se odehrála před mnoha lety. Bylo to legrační. Nikdy jsem si to úsloví nezapamatoval, dokud to Cully to ráno neřekl. „Víte, v jeho hlase to mělo zvuk. Velké eso.“ „Proč si myslíš, že to doopravdy udělal?“ zeptal se Osano. Zas tak moc ho to nezajímalo, ale viděl, že jsem rozrušený. „Čert ví. Myslel jsem si, jak nejsem chytrý. Myslel jsem si, že ho mám přechtenýho. Už jsem ho skoro prohlédl, když mě převezl. A to mě žere. Přiměl mě nevěřit jeho lidskosti. Jeho tragické lidskosti. Nikdy nikomu nedopustíte zpochybnit vaši víru v něčí lidskost.“ Osano se usmál, kývl hlavou směrem k páru vedle nás a zašeptal.

„Myslíš je?“ A tu jsem si uvědomil, že právě to mě přimělo s tím začít. Pohlédl jsem na muže s ženou. „Snad.“

„OK. Ale někdy si člověk nemůže pomoci. Zvlášť v případě bohatých. Víš, co je v nepořádku s bohatýma lidma? Myslí si, že jsou stejně dobří jako ostatní prostě proto, že jsou ve vatě.“

„A nejsou?“

„Ne. Jsou jako hrbáči.“

„Hrbáči nejsou stejně dobří jako ostatní?“ zeptal jsem se. Málem jsem řekl trpaslíci.

„Ne. Jsou jako lidé s jedním okem, mrzáci, kritici, ošklivé holky a zbabělí kluci. Ti všichni se musí hodně snažit, aby se ostatním vyrovnali. Tady ti dva se nesnaží. Proto nemají šanci.“ Byl poněkud iracionální a nelogický. Chyběla mu jeho obvyklá vytříbenost. Ale co, měl za sebou špatný týden. A ne každému se stane, aby mu nějaký trpaslík vlezl do zelí. Tak jsem ho nechal. Dojedli jsme večeři. Osano srkal mizerný šampus a žvýkal mizerné jídlo. Seděli jsme v první třídě, a přesto bychom dali přednost párku v rohlíku na Coney Islandu. Když spustili promítací plátno, Osano se zvedl a odvalil se po schodech baru sedmsetčtyřicetsedmičky. Dopil jsem kávu a šel za ním. Osano se rozvaloval v křesle a kouřil jeden ze svých dlouhých havanských doutníků. Jeden mi nabídl a já si vzal. Začínal jsem jim přicházet na chuť a Osana to těšilo. Byl vždy štědrý a na své havana byl trochu háklivý. Když jste si od něj jeden vzal, upřeně vás pozoroval, zda-li vám skutečně chutná a není-li pro vás takové dobroty škoda. Bar se začal plnit. Letuška chystala nápoje. Když přinesla Osanovi jeho martini, usadila se na lenoch jeho křesla a Osano jí položil ruku na klín a vzal ji za ruku. Byl jsem svědkem dalšího případu, kdy se vyplatí být slavný. Jenom slavnému člověku mohlo něco takového projít. V první řadě si Osano věřil. A za druhé dívka, místo aby si o něm pomyslela, že je vlezlý, se cítila náramně polichocena, že ji tak slavný muž považuje za přitažlivou. Musela opravdu stát za to, když ji sám velký Osano chtěl ošukat. Ubohé holky nevěděly, že Osano byl tak nadržенý, že by přeříz všechno, co nosilo sukně. To nebylo zas tak zlé, protože spousta jiných maníků šoustala všechno v kalhotách i sukních.

Mladá dívka byla Osanem okouzlena. Tu k nám přišla dobře vypadající pasažérka. Byla to postarší dáma s divokou, zajímavou tváří. Začala nám vykládat, že se právě zvetila ze srdeční operace, nešoustala půl roku a nyní by si dala říct. Takové věci říkaly ženy Osanovi často. Měly pocit, že mu to mohou říct, protože je spisovatel a má pochopení. A také byl slavný, a tak se snažily vzbudit jeho pozornost.

Osano vytáhl zlatou krabičku ve tvaru srdce. Byla plná bílých tabletek. Osano nabídl pilulky dámě se srdcem a letušce. „Dejte si,“ řekl. „Je to cloumák. Rozšoupnem se.“ Pak si to rozmyslel. „Ne, vy ne,“ řekl ženě s nemocným srdcem. „Ne ve vašem stavu.“ Tím bylo jasné, že tato paní je ze hry. Pilulky totiž byly ve skutečnosti penicilínové tablety, které si Osano bral před pohlavním stykem, aby byl imunní proti pohlavním chorobám. A vždy používal stejný trik, aby přiměl k požití penicilínu i vyhlídnutou partnerku, a pojistil se tak dvojnásob. Sám tedy jednu spolknul a zapil to whisky. Letuška si jednu se smíchem vzala. Osano ji při tom sledoval s povzbudivým úsměvem. Nabídl mi krabičku, ale já zavrtěl hlavou. Letuška byla skutečně mladá a krásná. Nevěděla si však rady s Osanem a dámou se srdcem. Ve snaze strhnout pozornost zpět na sebe, zeptala se Osana sladce: „Jste ženat?“ Musela vědět to, že ženatý byl, ale že byl ženat už pětkrát. Nevěděla ovšem, jak je Osano na tuto otázku alergický. Vždy se totiž cítil poněkud provinile, neboť měl pocit, že se dopouští podvodu - na všech svých manželkách. Dokonce i na těch, se kterými byl dávno rozvedený. Osano se na letušku usmál a řekl chladně: „Jsem ženat, mám metresu a stálou milenkou. Ted' hledám holku, se kterou bych si mohl jen drobátko zašpásovat.“ To bylo urážlivé. Dívka zrudla a vzdálila se, aby obsloužila další pasažéry.

Osano se tedy spokojil s konverzací se srdcovou dámou. Dával jí rady ohledně prvního mrdu a trochu se do ní navázel. „Podívejte, není rozumné hned napoprvé jít přímo na věc. Ani váš partner by si to moc neužil, protože vy budete mít trochu nahnáno. Nechte se opíchat v polospánku. Vemte si prášek na spaní, a zatímco budete usínat, ať vám ji pořádně vylíže. A najděte si někoho, kdo se v tom opravdu vyzná.“ Žena začala poněkud rudnout. Osano se usmál. Věděl, co dělá. Také já byl trochu zaražený. Vždy jsem se lehce zamiloval do cizí ženy, pokud mi něčím sedla. Za hodinu bylo obvykle zase po lásce. Přesně to jsem věděl, že se stane i v případě této dámy. Bylo na ní vidět, že myslí jenom na to, jak to zaonačit, aby jí to Osano udělal. Netušila, chudák, že je pro něj příliš stará a že se s ní Osano baví tímto způsobem jen proto, aby dostal letušku. Uháněli rychlostí okolo šest set mil za hodinu a nic necítili. Ale Osano začínal být opilý a všechno začínalo nabírat špatný směr. Srdcová dáma byla nalitá a blábolila o smrti a o tom, jak splášit kluka, který by ji důkladně obskočil. Osanovi to začalo lézt na nervy. Řekl jí: „V nejhorším máte v rukávu Velké eso.“ Pochopitelně nevěděla, co tím míní, ale pochopila, že má utrum, a raněný pohled v jejích očích Osana ještě více popudil. Osano si objednal další sklenku a letuška, žárlivá a naštvaná, že ji odsunul na vedlejší kolej, mu ji donesla a vytratila se chladným a přezíravým způsobem, kterým mohou mladé dívky kdykoliv usadit starší muže. Toho dne byl na Osanovi vidět jeho věk. V tom okamžiku vešel do baru pár s pudlem. No, tak do téhle ženské bych se určitě nikdy nezamiloval. Její opovržlivě pokrivená ústa a uměle opálená tvář nesoucí jasné stopy chirurga skalpelu, to bylo příliš odpudivé. Tady si člověk nemohl nic hezkého představit, pokud nebyl sadomasochista. Muž nesl v náručí pudlíka, který slintal blahem. S pejskem na ruku vypadal muž docela dojemně a zranitelně. Jako obvykle se Osano tvářil, že si jich nevšímá, přestože jejich pohledy nasvědčovaly tomu, že oni vědí, kdo je. Možná z televize. Osano byl v televizi mockrát a pokaždé se tam snažil být zajímavý způsobem, který snižoval jeho skutečnou cenu. Pár si objednal pití. Žena řekla něco muži a ten postavil psíčka poslušně na zem. Ten se zpočátku držel u svých pánů, pak se odvážil dál a nakonec začal očichávat všechny lidi v baru. Věděl jsem, že Osano zvířata nesnáší, ale teď se zdálo, že mu psík čenichající u nohou nevadí. Klidně se dál bavil se srdcovou dámou, která se sehnula, aby načechrala pudlovi mašli a nechala si olíznout ruku jeho růžovým jazýčkem. Nikdy jsem nepochopil zoofilii, ale tenhle pejsánek měl v sobě opravdu něco sexy. Zamyslel jsem se nad tím, jak to asi chodí u toho kysele se tvářícího párečku. Pudl se prošel po místnosti, vrátil se ke

svým majitelům a usadil se paničce u nohou. Ta si odložila tmavé brýle, které mi z nějakého důvodu připadaly zlověstné. Letuška jí přinesla nápoj a ona dívka něco řekla. Letuška se na ni užasle podívala.

Myslím, že v tom okamžiku jsem pocítil lehkou nervozitu. Věděl jsem, že Osano je jako na trní. Nesnášel, když musel trčet v letadle, a nesnášel, když se musel bavit s ženskou, kterou neměl v úmyslu přefiknout. Jediné, na co v tu chvíli dokázal myslet, bylo, jak dostat letušku na toaletu a tam ji rychle a surově přeříznout. Letuška mi přinesla drink, naklonila se ke mně a začala mi šeptat cosi do ucha. Viděl jsem, jak Osano začal okamžitě žárlit. Myslel si, že po mně dívka jede, a to uráželo jeho ješitnost víc než co jiného. Dokázal by pochopit, že dívka chce někoho mladšího a pohlednějšího, ale nemohla přece jen tak přejít jeho slávu. Ale letuška mi šeptala něco zcela jiného: „Ta žena si přeje, aby pan Osano uhasil svůj doutník. Prý to nedělá dobře jejímu psovi.“ Ježíšikriste! Ten pes tu vůbec neměl co dělat. Měl být hezky ve své bedně. Všichni to věděli. Děvče ustaraně špitlo: „Co mám dělat?“ Myslím, že to, co následovalo, byla částečně moje chyba. Věděl jsem, že Osano může každou chvíli vybuchnout a toto byla skutečně skvělá záminka. Jenomže já vždy toužil vidět, jak lidé reagují. Zajímalo mě, zda se letuška odváží říct někomu, jako je Osano, aby uhasil své milované cigáro kvůli nějakému psisku. Už proto, že si zaplatil první třídu jen proto, aby si mohl v baru zakouřit. A také jsem se těšil, jak Osano s tou namyšlenou fiflenou zatočí. Já na jeho místě bych doutník prostě típnul a byl by klid. Ale to by nebyl Osano. Osano by raději vyhodil letadlo do povětří.

Letuška čekala na odpověď. Pokrčil jsem rameny. „Udělejte, co vám ukládá vaše povinnost.“ Byla to zlomyslná odpověď. Myslím, že letuška měla stejný pocit. Možná však chtěla Osana ponížit za to, že už jí nevěnoval pozornost. Nebo možná, protože byla ještě dítě, udělala to, co pokládala za nejjednodušší řešení. Osano, když ho člověk neznal, vypadal jako někdo, s kým lze vyjít snáze než s tou domýšlivou frajlí. No, všichni jsme se dopustili obrovské chyby. Letuška se postavila před Osana a řekla: „Pane, mohl byste, prosím, uhasit svůj doutník? Ta dáma říká, že to škodí jejímu psovi.“ Osanovy živé zelené oči ztuhly jako kusy ledu. Dlouze a tvrdě se na letušku zadíval.

„Můžete mi to zopakovat?“ řekl nakonec. V tom okamžiku bych nejraději vyskočil z letadla. V Osanově tváři jsem totiž spatřil výraz nepřítelů vzteku. Tady už končila veškerá legrace. Žena se psem si Osana znechuceně prohlížela. Byla nažhavená se s někým pohádat. A to do krve. Bylo na ní vidět, že si v potyčkách libuje. Její manžel se díval z okna a studoval horizont. Zjevně pro něj nebyla vzniklá situace ničím novým a on si byl jist, že jeho žena z toho vyjde vítězně. Dokonce jsem u něj zpozoroval lehký, spokojený úsměv. Pouze pudlíkovi bylo špatně. Lapal po dechu a lehce pokašlával. V baru bylo nakouřeno, ale nejen z Osanova cigára. Kouřili skoro všichni a člověk měl pocit, že majitelé pudla to hodlají zarazit všem. Letuška, zděšená výrazem Osanovy tváře, se nezmohla na slovo. Ale žena s pudlem předla blahem. Bylo jasné, že ji těší, že Osana vytočila k nepřítelosti. Také na ní bylo vidět, že ještě nikdy nedostala pěstí do zubů a o pár přitom nepřišla. Něco takového by ji nikdy ani ve snu nenapadlo. Proto se dokonce naklonila k Osanovi, aby mu něco řekla, čímž se její tvář přiblížila na dosah. Téměř jsem zavřel oči. Vlastně jsem je na zlomek vteřiny doopravdy zavřel a přitom jsem slyšel její kultivovaný, ledový hlas: „Váš doutník trápí mého psa. Mohl byste ho prosím uhasit?“ Její slova byla dostatečně odměřená, ale nade vše urážlivý byl tón, jakým je vyslovila. Viděl jsem, že čeká na hádku o tom, že pes do baru nepatří a že bar je ke kouření určen. Nějak se dovtipila, že kdyby Osanovi řekla, že doutník vadí jí osobně, že by ho Osano típnul. Ale ona chtěla, aby ho típnul kvůli psovi. Toužila po boji.

Osanovi chvíli trvalo, než to strávil. Rozuměl všemu. A myslím, že právě to jej tak rozčílilo. Viděl jsem, jak se mu tvář roztahuje do vlídného úsměvu. Vlídného, nebýt jeho nepřítelůvých očí.

Nezačal na ni rvát. Ani jí jednu nevrazil. Letmo pohlédl na jejího manžela, aby viděl, co dělá. Manžílek se nejistě usmíval. Líbilo se mu, co tu jeho žena vyvádí. Alespoň to tak vypadalo.

Pomalým promyšleným pohybem odložil Osano doutník do popelníku. Žena jej pohrdavě sledovala. Pak se Osano sehnul a vypadalo to, že chce pohladit pejska. Ale mně bylo hned jasné, co bude následovat. Osanova dlaň minula psovu hlavu a spočinula na jeho krku.

Odehrálo se to všechno tak rychle, že jsem nemohl zasáhnout. Osano zvedl ubohého pejska, vstal a začal ho rdousit oběma rukama. Chudáček lapal po dechu a kuckal, jeho ocásek se zoufale zmítal sem a tam. Oči mu vystoupily z důlků. Žena vyjekla, vrhla se vpřed a zaryla se nehty Osanovi do obličeje. Její manžel se ani nehnul. V tom okamžiku se letadlo dostalo do drobné turbulence a zakymácelo se. Všichni jsme se museli něčeho chytit. Ale Osano, opilý a zcela soustředěný na škrcení psa, ztratil rovnováhu a svalil se do uličky. Jeho ruce stále pevně svíraly psí krk. Aby se postavil, musel psa pustit. Žena ječela něco o tom, že ho zabije. Letuška křičela hrůzou. Osano se napřímil, usmál se a vykročil k ženě, která nepřestávala kvílet. Zřejmě si myslela, že Osano se zastyděl za to, co provedl, a že ho teď může urážet. Ale přepočítala se. Netušila, že Osano se rozhodl ji uškrtnit stejně jako jejího psa. Pak jí to došlo... zmlkla. A Osano pronesl nepříčetným, zlověstně tichým hlasem: „Ty píčo, teď to schytáš.“ A vrhl se na ni. Skutečně mu přeskočilo. Udeřil ji do tváře. Vrhla jsem se vpřed a snažil se ho odtrhnout. Ale už ji držel rukama za krk a žena chroptěla. A pak to tam začalo vypadat jako v blázinci. Letecká společnost musela mít na palubě ochranku v civilu, protože najednou se objevili dva chlápci, kteří Osana velmi profesionálně popadli a začali mu stahovat sako tak, aby z něj zhotovili provizorní svěrací kazajku. Osano však byl jako posedlý a mával jimi kolem sebe. Všichni ostatní jen stáli a vyděšeně civěli. Snažil jsem se Osana uklidnit, ale ten nic nevnímal. Byl v těžkém afektu. Chrlil na ženu a jejího manžela ty nejhorší nadávky. Oba dva tajně se ho snažili přivést k sobě. Volali na něj jménem a jeden z nich, pohledný, silný kluk, se ho ptal, zda se uklidní, když ho pustí. Ale Osano se pral dál. Pak ztratil silný kluk trpělivost. Osano se zcela oddal svému vzteku. Jednak proto, že to měl v krvi, a jednak proto, že byl slavný a věděl, že si nikdo nedovolí mu ublížit. Kluk z ochranky to instinktivně chápal, ale teď ho nakrklo, že Osano necítí jeho mladistvou sílu. Popadl Osana za vlasy a smýkl mu hlavou vzad takovou silou, že mu div nepřerazil vaz. Pak mu obemkl krk předloktím a řekl: „Tak co, hajzle, mám ti ho zlomit?“ A Osano se zklidnil. Bože, pak z toho byla ještě slušná polízanice. Kapitán chtěl, aby Osanovi nasadili svěrací kazajku. Naštěstí se mi podařilo mu to rozmluvit. Hoši z ochranky vyprázdnili bar a já s Osanem jsme tam přečkali zbytek letu v jejich společnosti. V New Yorku nás nenechali vystoupit, dokud nebylo letadlo zcela prázdné. Semetriku se psem jsme tak již nespátřili. Poslední pohled na ni však stačil. Krev z tváře jí omyli, ale jedno oko měla téměř zavřené a celý její obličej byl jedna velká modřina. Její manžel se ujal psíka, který jako zázrakem přežil a nyní zoufale vrtěl ocáskem a dožadoval se lásky a ochrany. Později došlo k nějakým právním stížnostem, které Osanovi právníci hravě vyžehlili. Pochopitelně se to ale dostalo do všech novin. Nejlepší americký spisovatel a kandidát Nobelovy ceny div nezamordoval malého francouzského pudla. Chudák pes. Chudák Osano. Ze semetriky se vyklubala význačná akcionářka oné letecké společnosti a majitelka dalších milionů, která tak ani nemohla hrozit, že s dotyčnou společností už vícekrát nepoletí. Co se Osana týče, ten byl navýsost spokojený. Se zvířaty neměl prázdný soucit. „Dokud je žeru, mohu je i vraždit,“ říkal. Když jsem poukázal na to, že ještě nikdy nejedl psí maso, pravil: „Dobře mi ho připrav a sežeru ho taky.“ Jedna věc ovšem Osanovi ušla. Ta ženská měla také svou lidskost. Jo, byla bláznivá. Ano, zasloužila pár facek. Možná jí to dokonce prospělo. Ale opravdu si nezasloužila to, co jí Osano udělal. Vlastně ani nemohla za to, jaká byla, říkal jsem si později. Dřív by to Osano poznal. Nyní už to z nějakého důvodu nedokázal. (25.)

Sexy pudl neuhynul, a tak jeho paní příliš netrvala na odškodném.

Dokonce se zdálo, že jí ani příliš nevadí rozmlácený ciferník. Nebo to pro ni a jejího manžela nebylo důležité. Třeba se jí to i líbilo. Poslala Osanovi přátelský vzkaz, ze kterého vyplývalo, že by neměla nic proti tomu opět se s ním setkat. Osano zachrochtal a hodil lístek do koše. „Proč jí nedáte šanci?“ zeptal jsem se.

„Mohla by být docela zajímavá.“

„Nerad mlátím ženský,“ odvětil Osano. „Tahle chce, abych si z ní udělal boxovací pytel.“ „Možná je to druhá Wendy,“ řekl jsem. Věděl jsem, že Wendy nepřestala Osana svým způsobem obdivovat ani po rozvodu vzdor všem těm schválnostem, které mu vyváděla. „Bože,“ zalomil Osano rukama, „něco takového mi opravdu chybí.“ Ale usmál se. Věděl, co mám na mysli. Že bít ženy mu možná není zas tak proti mysli. Chtěl mi však dokázat, že se pletu. „Wendy byla jediná z mých manželek, která mě vyhecovala k tomu, že jsem ji praštil. Všechny ostatní manželky šukaly s mými nejlepšími přáteli, kradly mi peníze, soudily se se mnou o alimenty, lhaly mi, ale já je nikdy neuhodil. Vlastně jsem je ani nepřestal mít rád. Se všemi jsem dodnes zadobře. Ale tahle zatracená Wendy, to je něco. To je kapitola sama pro sebe.“

Kdybych se s ní nerozvedl, musel bych ji zabít.“

Historka o škrcení pudla se však stala oblíbenou v newyorských literárních kruzích. Osano se začal bát o svou Nobelovu cenu. „Ti zatracení Skandinávci se ve psech přímo vidí,“ posteskl si. Rozjel tedy novou kampaň za účelem dobytí Nobelovy ceny. Začal tím, že rozeslal dopisy všem svým vlivným přátelům. Dál také pokračoval v publikování článků a recenzí, aby o něm bylo slyšet. Navíc začal psát eseje o literatuře, které mi všechny připadaly jako mlácení prázdné slámy. Pouze svůj velký román ne a ne dokončit. Všechno ostatní pro něj byla hračka, kterou sfoukl levou rukou. Byl tím nejrychlejším písařem na stroji, jakého jsem kdy viděl při práci, přestože psal pouze dvěma prsty. Znělo to doslova jako kulometná palba. A tímto kulometným stylem chrlil články o tom, jak by měl vypadat moderní americký román, vysvětloval, proč už v Anglii nejsou dobří prozaici, trhal na kusy nejnovější práce a tu a tam také díla Faulknera, Mailera, Styrona, Jonese a vůbec všech, kdo mu mohli konkurovat v kandidatuře na Nobelovu cenu. Jeho jazyk a styl byly tak vybroušené a břitké, že to znělo opravdu přesvědčivě. Publikováním všech těch nesmyslů likvidoval své oponenty a čistil si cestu pro sebe. Problém byl v tom, že když se člověk podíval na jeho vlastní dílo, došel k závěru, že pouze první dva romány vydané před dvaceti lety lze považovat za vážné argumenty ve prospěch nominace na Nobelovu cenu. Zbytek jeho díla už nebyl tak dobrý.

Pravda byla taková, že za posledních deset let do značné míry pozbyl své literární reputace a jeho úspěchy již nebyly tak oslnivé. Vydal příliš mnoho knih, které odbyl, a nadělal si příliš mnoho nepřátel. Dokonce i tehdy, když se rozhodl někomu z vypočítavosti zalichotit, činil tak s takovou arogancí a tak do toho cpal své vlastní ego (jako když jeho článek o Einsteinovi byl spíš o něm samém než o Einsteinovi), že si často zneprátelil i ty, kterým pochleboval. A opět se mu podařilo napsat něco, co rozbouřilo stojaté vody veřejného mínění. V jednom článku prohlásil, že hlavní rozdíl mezi francouzskou a anglickou literaturou devatenáctého století byl způsoben tím, že Francouzi měli dostatek sexu, zatímco Angličané nikoliv. Naši čtenáři se mohli uvztekát.

A navrch toho všeho bylo jeho skandální vystupování. Nakladatelé časopisu se dozvěděli o incidentu v letadle a ten se objevil ve sloupku „Klípky“. Když Osano přednášel na vysoké škole v Kalifornii, seznámil se tam s devatenáctiletou studentkou literatury, která vypadala spíš jako fotbalová fanyнка a kurvička (čímž také byla) než jako milovnice literatury. Milý Osano si ji přivezl do New Yorku, aby s ní žil. Vydržela to s ním asi půl roku, ale celou tu dobu s ním navštěvovala všechny literární večírky. Osanovi bylo již dobře přes padesát. Ještě nebyl zcela šedivý, ale vlasy už mu notně prořídly. Kdokoliv viděl ty dva spolu, nevěděl dobře, co si o tom má myslet. Zvláště když se Osano zpil pod obraz a ona se s ním musela vláčet domů. Osano navíc chlatal i v práci. A navíc svou devatenáctku podváděl se čtyřicetiletou spisovatelkou, která právě vydala bestseller. Kniha zas tak dobrá nebyla, ale Osano jí věnoval celostránkový esej, ve kterém vynášel knihu i autorku do nebe. A pak dělal Osano ještě jednu věc, kterou jsem opravdu nesnášel. Kdokoliv ho z jeho přátel požádal, tomu napsal na obal jeho nové knihy něco pěkného. Vycházely tak často i skutečné šunty, na kterých bylo od Osana napsáno: „Toto je nejlepší jižanský román od Styronova Ulehni v temnotách.“ Nebo: „Šokující kniha, která vás vyžděsí k smrti.“ To od něj bylo docela mazané, protože se na jedné straně snažil zavděčit příteli a současně chtěl varovat čtenáře dvojznačnou poznámkou.

Nebylo pro mě těžké si všimnout, že to s Osanem jde z kopce. Občas mě napadlo, že se mu zatemňuje mozek. Nevěděl jsem ale, čím to může být. Jeho tvář vypadala nezdravě. Jeho oči začínaly dostávat chorobný lesk. Něco v nepořádku bylo i ve stylu jeho chůze, při které se lehce kolébal. Dělal jsem si o něj starosti. Sice jsem si nijak zvlášť nevážil jeho psaní, nelíbila se mi jeho bezohledná honba za Nobelovou cenou, nesnášel jsem, jak se snažil uhnat každou sukni, která se dostala do jeho blízkosti, a přesto jsem ho měl svým způsobem rád. Mluvil se mnou o mém románu, povzbuzoval mě, radil mi, snažil se mi půjčit peníze, přestože jsem věděl, že dluží kde komu a jeho šest manželek s dětmi ho stojí hotové jmění. Oslňovalo mě, kolik toho dokázal publikovat, byť to často nestálo za nic. Vždy se od něj něco objevilo v některém z měsíčníků. Někdy i ve dvou nebo ve třech. Každý rok vydal nějakou monografii o něčem, co nakladatelé považovali za „žhavé téma“. Redigoval časopis a každý týden napsal alespoň jeden obsáhlý esej. Něco napsal také pro film. Vydělával obrovské sumy, a přesto byl věčně na mizině. A zadlužený byl nejen proto, že si půjčoval, ale také proto, že si bral tučné zálohy na ještě nenapsané knihy. Jednou jsem mu řekl, že si kope jámu, ze které se už nikdy nevyhrabe, ale on jen mávl rukou. „Pořád ještě mám svůj trumf v ruce,“ řekl. „Brzy dokončím svůj velký román. Možná už za rok. A pak budu zase bohatý. A poletím si do Skandinávie pro Nobelovu cenu. Jenom pomysli na všechny ty plavovlasé holky, které tam budeme moct šukat.“ Kdykoliv mluvil o cestě pro Nobelovu cenu, vždy hovořil jako o hotové věci, že poletím s ním.

Nejvíc jsme se pohádali, když se mě zeptal, jaký mám názor na jeho esej o literatuře jako takové. Namíchl jsem ho svou v té době již standardní odpovědí, že jsem jen pouhý vypravěč. „Vy jste umělec s božskou inspirací,“ řekl jsem mu. „Vy jste intelektuál, vy máte mozek, který je schopen vyplivnout dostatek žvástů na stovky témat o moderní literatuře. Já jsem jenom obyčejný kasař. Mám ucho přiložené na dveře trezoru a tiše naslouchám, kdy se ozve cvaknutí a zoubky do sebe zapadnou.“ „Ty s tím svým blábolem o kasaři. Prostě se vyhýbáš přímé odpovědi. Ty máš dobré nápady. Jsi skutečný umělec. Ale jsi zamilovaný do představy, že jsi kouzelník, čaroděj a že máš všechno pod kontrolou - to, co píšeš, celý svůj život - a že dokážeš vyžrát na všechny nástrahy. Podle toho jednáš.“ „Máte o kouzelnících špatnou představu,“ řekl jsem mu. „Kouzelník prostě čaruje. To je celé.“ „A ty si myslíš, že to stačí?“ zeptal se Osano a posmutněle se usmál.

„Mně ano.“

Osano pokýval hlavou. „Víš, také jsem býval kouzelníkem. Četl jsi mou první knihu. Není plná kouzel?“ Byl jsem rád, že mohu souhlasit. Jeho první knihu jsem si opravdu zamiloval. „Je to čiré kouzlo,“ řekl jsem.

„Ale nestačilo to,“ řekl Osano, „mně ne.“

Pak je to tvoje smůla, pomyslel jsem si. Jako by mi četl myšlenky. „Není to tak, jak si myslíš,“ řekl. „Už bych to nesvedl, prostě proto, že už nechci nebo to možná neumím. Po té první knize jsem přestal být kouzelníkem. Stal se ze mě spisovatel.“ Pokrčil jsem rameny poněkud nesouhlasně. Osano to zřejmě postřehl, protože řekl: „A můj život šel do hajzlu, ale to ty víš. Závidím ti tvůj život. Mít všechno pod palcem. Nechlastáš, nehulíš, nelítáš za děvčkama. Jenom si píšeš, hraješ hazard a hraješ si na spořádaného manžela a otce rodiny. Jsi velmi bezkrevný kouzelník, Merlyne. Velmi bezpečný kouzelník. Bezpečný život, bezpečné knihy. Pod tvýma rukama veškeré zoufalství mizí.“ Měl na mě vztek. Myslel si, že uhodil hřebík na hlavičku, a přitom plácal nesmysly. Mně to bylo fuk a to znamenalo, že moje kouzlo fungovalo. To bylo jediné, co viděl, a to mi vyhovovalo. Myslel si, že držím svůj život pevně v rukou. Že netrpím nebo si to nepřipouštím. Že necítím stesk a osamění, které jeho ženou k novým ženám, chlastu a šňupcům kokainu. Dvě věci mu nedocházely. Za prvé, že trpěl, protože začínal bláznit, nikoliv trpět. Za druhé, že skoro každý někdy trpěl a vytěžil z toho to nejlepší. Nebylo to nic extra. Vlastně by se dalo říct, že ani život nebyl nic extra. O jeho podělaných knihách ani nemluvě.

A tu se najednou objevily trampoty tam, kde bych je nejméně čekal. Jednoho dne mi do redakce zavolala Artieho žena Pam. Prý mě chce vidět a má pro mě něco důležitého. A nechtěla, aby byl Artie u toho. Mohl bych za ní hned přijet? Zmocnila se mě skutečná panika. Ve svém podvědomí jsem se nikdy nepřestal o Artieho bát. Byl ve skutečnosti křehký a poslední dobou vypadal unaveně. Jeho pohledná tvář nesla stopy vypětí. Byl jsem natolik poplašen, že jsem ji prosil, aby mi sdělila, o co jde, do telefonu, ale nechtěla. Sdělila mi pouze, že se nejedná o nic fyzického jako lékařský nález či něco v tom smyslu. Jednalo se o osobní problém mezi ní a Artiem a ona potřebovala mou pomoc. Okamžitě se mi až sobecky ulevilo. Bylo jasné, že problém má ona, nikoliv Artie. I tak jsem ale vypadl z redakce a jel za ní. Artie bydlel s rodinou na severním břehu Long Islandu, zatímco já na jižním. Takže jsem to měl vlastně při cestě. Měl jsem za to, že ji stihnu vyslechnout a dorazit domů na večeři jen s malým zpožděním. Ani jsem se nenamáhal volat Valeriei.

Vždy jsem rád chodil do Artieho domu. Měli pět dětí, ale byly to prima děti, které měly spoustu kamarádů, a ti byli neustále u nich. Pam to nevadilo. Měla pro ně vždy připravenou obrovskou mísu cukroví a konve mléka. Byly tam děti, které koukaly na televizi, jiné si hrály na trávníku. Zavola jsem „čau“ na děti a ony mi krátce odpověděly. Pam mě vzala do kuchyně na hotovou kávu a hned mi šálek nalila. Měla sklopenou hlavu, najednou ji zvedla a řekla: „Artie má dívku.“ Pam sice odrodila pět dětí, ale pořád vypadala velmi mladistvě, měla štíhlou, pevnou postavu a oduševnělou tvář madony. Pocházela ze středozápadu. Její otec byl prezidentem menší banky a s Artiem se seznámila na vysoké škole. Nikdo v posledních třech generacích její rodiny neměl víc než dvě děti, a tak ji její rodiče považovali s jejími pěti porody za hrdinku a mučednici. Necháпали to, ale já ano. Jednou jsem se na to Artieho zeptal a on mi to vysvětlil: „Za tou andělskou tváří se skrývá jedna z nejnadrženějších žen na Long Islandu. A mně to vyhovuje.“ Kdyby totéž řekl o své manželce kdokoli jiný, patrně by se mě to dotklo.

„To máš ale kliku,“ řekl jsem.

„Jo,“ přikývl Artie. „Ale myslím, že mě trochu lituje. Víš, kvůli tomu děcáku. A tak se chce postarat o to, abych se už nikdy necítil osamělý. Něco na ten způsob.“ „Máš kliku, opravdu kliku,“ opakoval jsem. A tak, když jsem vyslechl toto obvinění, trochu mě to namíchlo. Znal jsem Artieho. Věděl jsem, že je neslučitelné s jeho povahou, aby byl své ženě nevěrný. Že by nikdy neohrozil podobným způsobem svou rodinu a její klid a pohodu.

Pam se chvěla a v očích měla slzy. Dívala se mi však upřeně do očí. Pokud by měl Artie známost, jediný, komu by se svěřil, jsem byl já. A ona teď doufala, že mě prozradí nějaký poplašený výraz tváře.

„To není pravda,“ řekl jsem. „Ženy na Artieho vždycky letěly a on to nesnášel. Artie je ten nejčestnější člověk na světě. Víš sama nejlíp, že bych se ho nesnažil krýt. Nenabonzoval bych ho, ale také bych ho nekryl.“ „To já vím,“ řekla Pam, „Ale minimálně třikrát do týdne přijde domů pozdě. Minulou noc měl na košili rtěnku. A někam volá, když si myslí, že už spím. Volá snad tobě?“ „Ne,“ zavrtěl jsem hlavou a najednou mi bylo nanic. Mohla to být pravda. Stále jsem tomu nevěřil, ale rozhodl jsem se to prověřit.

„A utrácí víc peněz než kdykoliv předtím. Sakra.“ A Pam se rozplakala úplně.

„Bude dnes na večeři doma?“ zeptal jsem se. Pam přikývla. Šel

jsem k telefonu a zavola Vallii, že budu večeřet u Artieho. Tu a

tam se to stávalo, když jsem potřeboval Artieho vidět, a tak se

Valerie ani na nic nevyptávala. Když jsem zavěsil, zeptal jsem se

Pam: „Máš dost jídla i pro mě?“

Přikývla: „Jasně.“

„Jedu mu naproti a vyzvednu ho na nádraží. Dáme to do pořádku dřív, než sníme večeři.“ Trošku jsem to zdramatizoval a slavnostně prohlásil: „Můj bratr je nevinný!“ „No jistě,“ řekla Pam, ale usmívala se. Když jsem na stanici čekal na Artieho, v duchu jsem Artieho a Pam litoval. V mojí lítosti však byla i trocha samolibosti. Až dosud jsem to byl vždycky já, koho musel Artie tahat z průšvihů. Tak teď se konečně naše role obrátily. Ale vzdor veškeré jasné evidenci - pozdním příchoďům, nočním telefonátům, utrácení peněz a rtěnce na košili, jsem věděl, že Artie je určitě v zásadě nevinný. V nejhorším se mohlo stát, že nějaká mladá dívka byla tak neodbytná, až Artie nakonec trochu povolil. Ale ani tomu se mi nechťelo věřit. Spolu s lítostí jsem však cítil i starou závist, že můj bratr Artie je pro ženy tak přitažlivý. S troškou uspokojení jsem si uvědomil, že někdy není na škodu být ošklivý. Když Artie vystoupil z vlaku a spatřil mě, nebyl ani příliš překvapen. Už vícekrát se stalo, že jsem za ním nečekaně přišel a čekal ho u vlaku. Bylo mi to příjemné a on mě vždycky rád viděl. A já měl radost, že on má radost, že na něho čekám. Tentokrát ale, když jsem si ho pozorně prohlédl, jsem mě dojem, že není zas tak nadšený.

„Co tu k čertu děláš?“ zeptal se, ale přátelsky mě objal a usmál se. Na muže měl neobyčejně sladký úsměv. Stejný úsměv měl již jako dítě a už mu zůstal.

„Přišel jsem, abych tě vytáhl z bryndy,“ řekl jsem vesele.

„Tentokrát tě Pam nachytala na švestkách.“

Zasmál se. „Ježíšmarjá, s tímhle na mě nechod.“ Pamelina žárlivost ho vždy dokázala akorát rozesmát. „No jo,“ nedal jsem se. „A co ty noční telefonáty, pozdní příchody a klasický důkaz: rtěnka na košili?“ Bylo mi ohromně, protože už jen z toho, jak jsem k Artiemu mluvil a jak jsem ho přitom pozoroval, mi bylo jasné, že se jedná o nějaké nedorozumění.

Artie se však náhle posadil na jednu z laviček. Jeho tvář vypadala velmi unaveně. Stál jsem u něj a začal jsem být poněkud nespokojen.

Artie ke mně vzhledl a já jsem v jeho tváři spatřil zvláštní lítostivý výraz. „Neboj,“ řekl jsem, „já to dám do pořádku.“ Pokusil se o úsměv. „Čaroděj Merlyn! Tak to by sis měl nasadit ten svůj zatracený kouzelnický klobouk. Alespoň se posad.“ Zapálil si cigaretu. Opět mě napadlo, že příliš kouří. Posadil jsem se vedle něj. Do prdele, pomyslel jsem si a lámal si hlavu s tím, jak to dát mezi ním a Pam do pořádku. Jednu věc jsem věděl jistě - nebyl jsem ochoten Pam lhát a ani jsem nehodlal připustit, aby jí lhal Artie.

„Já nejsem Pam nevěrný,“ řekl Artie. „A víc se o tom nechci bavit.“ Uvěřil jsem mu okamžitě. Nikdy by mi nelhal. „Dobře,“ řekl jsem, „ale měl bys Pam říct, co se to s tebou děje, nebo se z toho zblázní. Volala mi do práce.“ „Když to řeknu Pam, musím to říct i tobě. A myslím, že ty to nechceš slyšet.“ „Tak mi to řekni. Co na tom? Říkali jsme si vždycky všechno. Je to něco nepříjemného?“ Artie upustil nedopalek na betonovou podlahu nástupiště. „OK,“ řekl. Položil mi dlaň na předloktí a já najednou ucítil něco jako strach. Když jsme byli ještě děti, dělal tohle jen tehdy, když mě chtěl utěšit. „Nech mě domluvit a nepřerušuj mě, dobrá?“ „OK,“ přikývl jsem. Najednou jsem byl jako na trní. Vůbec jsem si nedokázal představit, co se mi chystá říct. „Posledních pár let jsem se snažil najít naši matku,“ řekl Artie. „Kdo je, kde je, kdo jsme my. Před měsícem jsem ji našel.“ Postavil jsem se a odtáhl svou ruku. Artie se rovněž napřímil a pokusil se mě znova chytit. „Je to alkoholička. A maluje si rty. Vypadá docela dobře, ale je na celém světě sama. Ráda by tě viděla. Říká, že to jinak nešlo...“ Skočil jsem mu do řeči: „Dost! Už nechci nic slyšet. Ty si dělej, co chceš, ale já ji uvidím dřív v pekle než zaživa.“ „Hej, uklidni se,“ řekl Artie. Znovu se snažil vzít mě za ruku, ale já se mu vyškubl a pelášil jsem k autu. Artie šel za mnou.

Nastoupili jsme a jeli k němu. Po chvíli jsem se vzpamatoval a

viděl jsem, že se Artie trápí. Tak jsem řekl: „Měl bys to říci

Pam.“

„Jo, řeknu.“

Zastavil jsem před domem. „Půjdeš k nám na večeři?“ zeptal se Artie. Stál na mé straně vozu u otevřeného okénka a opět se natáhl pro mou ruku. „Ne,“ odpověděl jsem. Sledoval jsem ho, jak vchází do domu a svolává děti, které si dosud hrály na trávníku. Pak jsem odjel pryč. Jel jsem pomalu a opatrně. Celý život jsem se snažil být pozornější a opatrnější tam, kde se většina ostatních lidí chovala stále lehkovážněji a bezohledněji. Když jsem dojel domů, poznal jsem z výrazu Valeriiny tváře, že už ví, co se přihodilo. Děti už spaly a mě čekala na stole večeře. Zatímco jsem jedl, Valerie ještě něco kutila kolem sporáku a občas mě přitom pohladila zezadu po hlavě. Pak si přinesla kávu a posadila se naproti mně. Dívala se na mě, usrkávala ze šálku a čekala, až o tom začnu sám. Pak si vzpomněla: „Pam chce, abys jí ještě zavolal.“ Učinil jsem tak. Pam se mi chtěla omluvit za to, co způsobila. Řekl jsem jí, že o nic nejde a že doufám, že ona se nyní, když zná pravdu, cítí lépe. Pam se zahihňala a řekla: „Bože, snad bych si byla přála, aby měl raději dívku.“ Byla opět veselá. Nyní se naše role opět vyměnily. Před chvílí jsem ještě já litoval ji. Ona byla člověk v ohrožení a já byl ten, kdo jí přispěchal na pomoc. Nyní se zdálo, že se jí zdá nespravedlivé, že se to všechno takto otočilo. V tom smyslu se mi také omlouvala. Řekl jsem jí, ať se tím už netrápí.

Pam chvíli váhala, než pokračovala dál: „Merlyne, ale že to nemyslíš vážně? Myslím to, že nechceš vidět svou matku?“ „Myslí si Artie, že jo?“ „Říká, že to věděl vždycky. Nikdy by ti o tom prý neřekl, dokud by se mu nepodařilo tě obměkčit. Kdybych do toho nevpadla já. Byl na mě našťvaný, že jsem to tak zašmodrchala.“ Zasmál jsem se. „Podívej, začalo to jako tvůj špatný den a teď je z toho špatný den pro něj. On je tím, kdo se teď cítí mizerně.“

Raději on než ty.“

„Jo,“ řekla Pam. „Ale víš, mně je tě opravdu líto.“ „To se mnou nemá vůbec co dělat,“ řekl jsem. Pam řekla OK, poděkovala a zavěsila.

Valerie čekala, co ze mě vypadne. Upřeně mě pozorovala. Pam, zřejmě i Artie jí poradili, jak se zachovat. Počínala si velmi opatrně. Měl jsem však pocit, že plně nechápala, o co tu jde. Ona i Pam byly opravdu skvělé ženy, ale nerozuměly. Jejich rodiče měli námitky, že si chtějí vzít sirotky, jejichž rodiče jsou neznámí. Dokázal jsem si představit, jakými hroznými historkami o podobných případech se je snažili zastrašit. Co když jsme měli v rodině šílence nebo dementy? Nebo černou, židovskou či protestantskou krev? Nebo kdovíjaký sajrajt. No, a teď tu byla konečně jakási stopa, kterou už ale nikdo nepotřeboval. Dokázal jsem si snadno domyslet, že Pam ani Vallie nebyly dvakrát nadšeny Artieho romantismem a tím, jak se snažil odhalit svou minulost. „Chceš ji pozvat k nám, aby se podívala na děti?“ zeptala se Valerie.

„Ne,“ odpověděl jsem.

Valerie vypadala ustaraně a poplašeně. Došlo mi, že myslí na to, co si počne, jestli ji její děti někdy odmítnou. „Je to tvoje matka,“ řekla Valerie. „Musela mít velmi nešťastný život.“ „Víš, co znamená slovo ‚sirotek‘? Podívala ses do slovníku? Znamená to dítě, kterému zemřeli oba rodiče. Nebo zvířecí mládě, které bylo opuštěno nebo se ztratilo své matce. Co se ti líbí víc?“ „OK,“ řekla Valerie. Vypadala ustrašeně. Šla se podívat na děti a pak se odebrala do naší ložnice. Slyšel jsem ji, jak se sprchuje a pak odestýlá lože. Zůstal jsem vzhůru dlouho do noci, četl jsem si a dělal poznámky. Když jsem se konečně i já uložil, Valerie již hluboce spala.

Za pár měsíců to celé skončilo. Artie mi zavolal do práce a sdělil mi, že naše matka opět zmizela. Domluvili jsme si schůzku ve městě a šli jsme spolu na večeři, abychom si o tom mohli v klidu popovídat. Nikdy jsme o tom nemluvili před manželkami, jako by se jednalo o něco, o čem by neměly vědět. Artie vypadal vesele. Prý mu matka nechala vzkaz. Vyprávěl mi, že pije a ráda

chodí po barech, kde balí mužské. Je to prý taková postarší fuchtle, ale Artie si ji oblíbil. Odnaučil ji pít a koupil jí nové šaty. Najal pro ni hezky zařízený byt a vydržoval ji. Ona mu vyprávěla o svém životě. To, že nás odložila, prý nebyla její vina. Přerušil jsem ho. Nechtěl jsem o tom slyšet. „Budeš ji znova hledat?“ zeptal jsem se. Artie se usmál svým smutným, milým úsměvem: „Ne. Víš, šel jsem jí na nervy. Vlastně o mě ani nestála. Když jsem ji našel, zprvu se snažila hrát roli, jakou jsem si představoval. Patrně z pocitu viny a možná proto, že si myslela, že mi může něco vynahradit tím, když mě nechá, abych o ni pečoval. Ale ve skutečnosti o to nestála. Jednou se mě dokonce jako by pokoušela sbalit. Jenom tak z legrace.“ Zasmál se. „Chtěl jsem, aby se k nám šla podívat, ale nechtěla. Vlastně je to tak lepší.“ „Jak to celé přijala Pam?“ zeptal jsem se. Artie se hlasitě zasmál: „Bože, začala žárlit dokonce i na mou matku. Když jsem jí řekl, že to skončilo, měl jsi vidět, jak se jí ulevilo. Jednu věc ti musím přiznat, brácho. Ani to s tebou nehnulo.“ „To proto, že mi to bylo prostě jedno.“ „Jo. Já vím. To nevádí. Nemyslím, že bys ji mohl mít rád.“ O šest měsíců později složil Artieho infarkt. Jednalo se o středně těžký případ, ale Artie strávil několik týdnů v nemocnici a další měsíc pak v pracovní neschopnosti. Chodil jsem za ním do nemocnice každý den a on neustále mluvil o tom, že se jednalo spíš o záživací potíže a nebylo to nic vážného. Zašel jsem si do knihovny a přečetl si všechno o srdečních záchvatech. Dočetl jsem se, že taková reakce je u pacientů poměrně běžná a že někdy mají dokonce pravdu. Ale Pam byla strachy celá bez sebe. Když se Artie vrátil z nemocnice, sama mu určila přísnou dietu, odstranila z domu veškeré cigarety a sama přestala kouřit, aby tak pomohla Artiemu odvyknout. Bylo to pro něj těžké, ale zvládl to. Možná ho záchvat přece jen dost vyděsil, protože najednou o sebe začal víc dbát. Chodil na dlouhé procházky, které mu doktor předepsal, jedl opatrně a už nikdy se nedotkl tabáku. Za šest měsíců vypadal zdravěji než kdykoliv ve svém životě a já s Pam jsme si přestali vyměňovat ustarané pohledy, kdykoliv opustil místnost. „Díkybohu, nechal kouření,“ pochvalovala si Pam. „Ke konci dělal tři paklíky za den. Myslím, že právě to ho složilo.“ Přikývl jsem, ale nevěřil jsem tomu. Myslím, že ho složily ty dva měsíce, kdy se snažil přivést matku zpět do rodiny. A sotva se Artie vykřesal, dostal jsem se do nesnází já. Přišel jsem o své místo v literárním týdeníku. Ne pro nějakou vlastní chybu, ale proto, že Osano konečně dostal výpověď a mě, jakožto jeho pravou ruku, vylili také.

Osano proti sobě popudil už skoro všechny. Zasloužil se o to svým pohrdáním většinou vlivných literárních kritiků, politickou inteligencí, kulturními fanatiky, liberály, konzervativci, feministkami a radikály, svými sexuálními výstřelky, svými sázkami na sport, zneužíváním svého postavení v honbě za Nobelovou cenou. Pak tu byla jeho monografie obhajující pornografii, která prý snižuje společenské hodnoty, ale naopak poskytuje potěšení chudým duchem. Všechno to byly důvody, pro které ho chtěli nakladatelé vyhodit už dávno, jenomže od okamžiku, kdy se vedení časopisu ujal Osano, stoupl jeho náklad dvojnásobně.

Tou dobou jsem i já vydělával slušné peníze. Psal jsem za Osana jeho články. Dokázal jsem téměř dokonale napodobit jeho styl a Osano mi vždy tak čtvrt hodinky přednášel o tom, jak vidí určitý problém. Mně pak nedalo sepsání článku velkou prací. Pak jsem to dal Osanovi, který k tomu přidělal pár svých mistrovských tahů. O peníze jsme se rozdělili rovným dílem. I polovina jeho honoráře byla dvojnásobkem toho, kolik bych za podobný článek dostal já. Ani to by nás však o místo nepřipravilo. Byla to jeho žena Wendy, která se o to postarala. I když - bylo by možná nefér, tvrdit to takhle jednoznačně. Větev, na které jsme seděli, podřízl sám Osano. Wendy mu pouze podala a nabrousila pilu. Osano strávil čtyři týdny v Hollywoodu, zatímco já místo něj vedl redakci. Dělal tam na nějakém filmu a po tu dobu jsme používali kurýra, který létal tam a zpět a vozil s sebou mnou napsané články, které měl Osano schválit a autorizovat. Když se Osano vrátil, uspořádal mamutí večírek na oslavu svého návratu a balíku peněz, který v Hollywoodu vydělal. Večírek se konal ve vile na East Side, která nyní patřila Osanově poslední ženě. Osano sám bydlel v malém ateliérovém bytě ve Village, což bylo to největší, co si mohl dovolit. Na večírek tam však bylo příliš málo místa.

Šel jsem tam jenom proto, že Osano naléhal. Valerie nešla. Neměla Osana ráda a nepotrpěla si ani na večírky mimo rodinu. Během let společného života vznikla v tomto ohledu mezi námi jakási tichá dohoda. Navzájem jsme jeden druhého omlouvali z účasti na svém společenském životě. Mojí omluvou bylo, že jsem byl příliš zaměstnán prací na svém románu, psaním článků a svou prací. Ona zas měla na starosti děti a domácnost. Oběma nám to tak vyhovovalo. Pro ni to bylo snazší, protože já žádný stálý společenský život nevedl. Navštěvoval jsem pouze svého bratra Artieho a redakci.

Osanova párty byla však jednou z velkých událostí literárního New Yorku. Přišli lidé z New York Times Book Review, kritici z většiny časopisů a spisovatelé, kteří se s Osanem dosud snesli. Seděl jsem v koutku a bavil se s Osanovou poslední manželkou, když tu jsem spatřil přícházet Wendy. Okamžitě mi blesklo hlavou:

„A sakra, bude malér.“ Dobře jsem věděl, že Wendy sem nikdo nepozval. Osano si jí všiml současně se mnou a vykročil jí vstříc zvláštním houpavým krokem, který se pro něj stal poslední dobou typický. Byl lehce podnapilý a já měl strach, že se přestane ovládat a vyvolá scénu nebo vyvede nějakou ztřeštěnost. Raději jsem tedy vstal a následoval ho. Dorazil jsem právě včas, abych slyšel jeho uvítací řeč.

„Co tu kurva chceš?“ řekl. Když byl vzteklý, šel z něj strach. Z jeho vlastního vyprávění jsem však věděl, že Wendy činilo obzvláštní potěšení ho vytáčet. Její reakce mě však přesto překvapila.

Wendy měla na sobě džíny a svetr a na hlavě šátek. Její hubená, tmavá tvář tak v sobě měla něco z Médey. Její silné černé vlasy vyčuhovaly z pod šátku jako černí hadi. Podívala se na Osana s ledovým klidem, ve kterém ovšem nechyběl zlomyslný triumf. Nenávist lomcovala celým jejím tělem. Dlouze se rozhlédla po místnosti, jako by si chtěla vychutnat oslnivý literární svět, ze kterého ji Osano nedávno definitivně vyloučil. Byl to pohled plný uspokojení. Pak se obrátila k Osanovi: „Musím ti říct něco velmi důležitého.“ Osano do sebe obrátil svou sklenku skotské. Ošklivě se na Wendy zašklebil: „Tak to vyklop a zmiz.“ Wendy řekla vážně: „Je to špatná zpráva.“ Osano se nahlas a od srdce zasmál. Opravdu ho to pobavilo: „Ty sama jsi dost špatná zpráva,“ řekl a znova se zasmál. Wendy ho pozorovala s tichým uspokojením. „Musím ti to říct mezi čtyřma očima.“ „Do prdele,“ zvolal Osano. Ale znal Wendy. Kochala se svým výstupem. Vzal ji tedy nahoru do pracovny. Myslím, že ji záměrně nevzal do žádné z ložnic, protože se bál, aby ji nezkusil přefíknout. Stále ještě pro něj měla své kouzlo. A dobře věděl, že by ho s rozkoší odmítla. Vzít ji do pracovny však byla chyba. Byla to jeho oblíbená místnost, která tu byla stále zařízena pro něj a ve které tu a tam pracoval. Měla velká okna, ze kterých se při psaní rád díval ven a sledoval ruch na ulici. Já jsem zůstal stát u schodů. Nevím opravdu proč, ale měl jsem jakési tušení, že Osano možná bude potřebovat mou pomoc. Byl jsem tak první, kdo zaslechl Wendyin vyděšený výkřik, a první, kdo na něj zareagoval. Vyběhl jsem nahoru po schodech a rozrazil dveře do pracovny.

Dorazil jsem zrovna v okamžiku, kdy se Osano zmocnil Wendy. Ta ho od sebe odstrkovala a snažila se ho držet od těla. Kostnaté ruce měla napřažené před sebe, prsty měla pokřivené jako drápy a sekala Osanovi po tváři. Bála se, ale zároveň si v zápase libovala. To mi bylo hned jasné. Osano krvácel ze dvou dlouhých škrábanců na tváři. Než jsem stačil cokoliv udělat, zasadil Wendy strašnou ránu do hlavy, takže pozbyla vědomí. Pak ji jediným hrozným máchnutím prohodil oknem. Okno se roztrátilo a Wendy jím proplachtila dolů na ulici.

Nevím, zda mě víc vyděsil pohled na Wendyino tělo letící skrze okno nebo na Osanovu zcela nepřičetnou tvář. Vyběhl jsem z pokoje a zařval: „Zavolejte sanitku!“ Popad jsem kabát a vyběhl na ulici.

Wendy ležela na chodníku jako brouk, kterému zpřelámali nožičky. Když jsem vyběhl z domu, snažila se sebrat ze země, ale podařilo se jí pouze postavit na kolena. Vypadala jako pavouk, který se snaží chodit, ale opět se složila.

Poklekl jsem vedle ní a přikryl ji kabátem. Sundal jsem si sako a složil jí ho pod hlavu. Chvěla se bolestí, ale nekrvácela ani z úst, ani z nosu, ani z uší a ani v očích neměla mrtvolný zákal, který jsem se ve válce naučil rozeznávat jako varovný signál. Její obličej se nakonec zklidnil. Vzal jsem ji za ruku, Byla teplá. Pohlédla na mne. „Budete v pořádku,“ řekl jsem. „Sanitka už je na cestě. Budete v pořádku.“ Usmála se na mě. Byla velmi krásná a vlastně jsem poprvé pochopil, co na ní Osano viděl. Měla bolesti, ale skutečně se smála: „Tentokrát jsem to tomu zkurvysynovi znechutila,“ zašeptala.

V nemocnici zjistili, že má přeražený nárt a frakturu klíční kosti. Byla natolik při vědomí, aby dokázala vypovídat, co se jí stalo, a brzy si pro Osana přišli poldové. Zavolal jsem Osanova právníka. Ten mi řekl, abych pokud možno mlčel a že on se o všechno postará. Znal Osana a Wendy už nějaký ten pátek, a tak všechno pochopil mnohem dřív než já. Řekl mi, ať zůstanu, kde jsem, než mě zavolá.

Netřeba zdůrazňovat, že s večírkem byl konec. Hosté se rozešli, sotva detektivové vyslechli několik lidí včetně mě. Řekl jsem, že jediné, co jsem viděl, bylo, jak Wendy letí z okna. Ne, Osana jsem v její blízkosti neviděl, řekl jsem jim. A s tím také odešli. Osanova poslední exmanželka mi nalila drink a posadila se vedle mě na gauč. Zvláštním způsobem se usmívala. „Já věděla, že se to jednou stane,“ řekla.

Trvalo téměř tři hodiny, než právník zavolal. Dostal Osana z vězení na kauci, ale soudil, že by bylo vhodné, kdyby byl v následujících dnech Osanovi někdo nablízku. Osano prý je na cestě do svého bytu ve Village, jestli bych mu tam tedy nemohl dělat společnost a nějak to zařídit, aby nemluvil s novináři. Řekl jsem, že to je samozřejmost. Pak mi dal právník několik instrukcí. Osano vypověděl, že ho Wendy napadla a on se ji snažil od sebe odstrčit, přičemž ona ztratila rovnováhu a přepadla z okna. Tato historka byla naservírována novinářům. Právník byl přesvědčen, že Wendy bude ochotna tuto báchorku podepřít ve svém vlastním zájmu. Kdyby šel Osano do vězení, přišla by o veškeré alimenty. Právník dále řekl, že vše lze urovnat během několika dní, pokud se ovšem Osano zdrží dalších výtržností. Do svého bytu dorazí Osano tak za hodinu. Právník ho tam osobně přiveze. Opustil jsem vilu a vzal si taxíka do Village. Vsedě na schodech jsem pak čekal na právníka s Osanem. Konečně přijela limuzína a Osano se vyvalil ven.

Vypadal hrozně. Oči měl vypoulené a v obličejí byl bílý jako stěna. Prošel kolem mě a já ho následoval do výtahu. Vytáhl klíče, ale ruce se mu tak klepaly, že nebyl schopen trefit zámek. Udělal jsem to tedy za něj.

Když jsme vešli do jeho skromného ateliérového bytu, Osano se svalil na rozkládací gauč, který mu sloužil za postel. Stále ještě na mě nepromluvil ani slovo. Ležel bez hnutí a dlaněmi si unaveně mnul tvář. Rozhlížel jsem se po bytě a říkal si: „Hle, toť Osano. Jeden z nejslavnějších spisovatelů na světě, a žije v takovéto díře.“ Pak jsem si však uvědomil, že tam trávil minimálně čas. Zpravidla bydlel ve svém domě v Hamptons nebo v Provincetownu. Nebo u jedné ze svých bohatě rozvedených exmanželek, se kterými prožíval tu a tam krátký milostný román. Posadil jsem se do zaprášeného křesla a odkopl hromádku knih do rohu. „Poldům jsem namluvil, že jsem nic neviděl,“ řekl jsem Osanovi.

Osano se posadil a sňal ruce z obličejí. Ke svému překvapení jsem na jeho tváři spatřil široký úsměv.

„Kruci, jak se ti líbil její let skrz okno? Vždycky jsem říkal, že je to zasraná čarodějnice. Já jsem ji nehodil tak silně.“

Letěla vlastní silou.“

Zůstal jsem na něj zírat. „Měl jsem za to, že jste zešílel. Že byste měl raději navštívit lékaře.“ Můj hlas zněl ledově a odměřeně. Nemohl jsem zapomenout na Wendy ležící na cestě. „Hovno.“

Bude v pořádku,“ řekl Osano. „A neptej se proč. Nebo si myslíš, že všechny své bývalé manželky hážu z okna?“ „To vás neomlouvá.“ „Neznáš Wendy,“ křenil se Osano. „Vsadím dvacet babek na to, že kdyby ti řekla to, co mně, udělal bys totéž.“ „Přijímám.“ Došel jsem do koupelny, namočil ručník a hodil ho Osanovi. Utřel si tvář a krk a vzdechl úlevou. Pak se naklonil dopředu a dal se do vyprávění. „Chtěla mi připomenout, že mi poslední dva měsíce psala dopisy, ve kterých mě žádala o více peněz na dítě. Pochopitelně jsem jí nikdy nic neposlal. Utratila by je pro sebe. Pak mi řekla, že mě nechtěla otravovat, dokud jsem byl v Hollywoodu, ale že nejmladší chlapec onemocněl meningitidou páteře a ona, protože neměla dostatek peněz, ho musela dát do městské dobročinné nemocnice. Chápeš tu kundu? Nezavolala, že kluk onemocněl, protože to chtěla celý hodit na mě. Chtěla, abych se cítil provinile.“ Věděl jsem, jak Osano miluje všechny své děti. Vždycky jsem nad tím žasl. Nikdy jim nezapomněl poslat dárky k narozeninám a na léto si je vždycky bral k sobě. I během roku je tu a tam navštěvoval a bral je do kina, na večeri nebo na sportovní zápasy. Nyní jsem byl ohromen tím, že si nedělá starosti o zdraví svého syna. Pochopil, na co myslím.

„Kluk měl pouze vysoké horečky z nachlazení. Zatímco ty ses tak hezky staral o Wendy, já jsem si stihl zavolat do nemocnice dřív, než si pro mě přišli poliši. Sdělili mi, že není důvod čehokoliv se obávat. Zavolał jsem také svému lékaři, který chlapce nechá převézt na soukromou kliniku. Takže všechno je OK.“ „Chcete, abych s vámi zůstal?“ zeptal jsem se. Osano zavrtěl hlavou. „Musím se postarat o děti, které jsem na čas připravil o matku. Ale ona bude zítra doma. Děvka.“ Než jsem odešel, ještě jsem se ho zeptal: „Když jste ji házel z okna, měl jste na mysli, že jsme jen v prvním patře?“ Opět se na mě usmál: „To víš, že jo. A kromě toho mě nenapadlo, že bude plachtit tak daleko. Říkal jsem ti, že je to čarodějnice.“ Ve všech ranních novinách se dostal incident na první stranu. Osano byl stále ještě dost slavný. Alespoň že nešel do lapáku, protože Wendy stáhla žalobu. Řekla, že možná zakopla. Učinila tak však až druhý den, a to bylo pozdě. Osano musel sám rád rezignovat na místo šéfredaktora a já jsem se svezl s ním. Jeden rádobyvtipný novinář špekuloval ve svém sloupku o tom, že kdyby Osano dostal Nobelovu cenu, byl by patrně prvním laureátem, který vyhodil svou ženu z okna. Všem však bylo jasné, že Osano svým činem smetl i ty poslední naděje. Nikdo by neudělil Nobelovu cenu člověku s tak nezkrotnou povahou, jakou měl Osano. A Osano tomu všemu nijak nepomohl, když později napsal satirický článek o deseti způsobech, jak zavraždit svou ženu. Teď jsme však měli oba dva jiných starostí dost. Já jsem se musel uživit psaním na volné noze a Osano se potřeboval uklidit někam, kde ho nebudou otravovat novináři. Osanův problém jsem mohl vyřešit já. Zavolał jsem Cullymu, zda by nemohl Osana schovat na pár týdnů v hotelu Xanadu. Věděl jsem, že tam ho nikdo hledat nebude. A Osano byl svolný. Koneckonců, ještě ve Vegas nikdy nebyl.

(26.)

Když byl Osano bezpečně zašitý ve Vegas, mohl jsem se v klidu věnovat řešení vlastní situace. Byl jsem bez místa, a tak jsem bral tolik zakázek, kolik mi byli ochotni dát. Dělal jsem recenze knih pro Time, New York Times a také nový šéfredaktor našeho časopisu mi občas dal nějakou práci. Bylo to však o nervy. Nikdy jsem přesně nevěděl, kdy dostanu peníze a kolik. Proto jsem se rozhodl věnovat se cele svému románu a doufat, že tentokrát to vyjde. Následující dva roky jsem tak žil velmi poklidný život. Dvanáct až patnáct hodin denně jsem psal ve své pracovně. Pak jsem jel s Valerií nakoupit do supermarketu. V létě jsem bral děti na Jones Beach, aby si Vallie v neděli oddychla. Někdy jsem si okolo půlnoci bral dexamyl, abych vydržel vzhůru a mohl tak pracovat třeba až do čtyř do rána.

Během té doby jsem se několikrát sešel v New Yorku na večeri s Eddie Lancerem. Eddie se stal stálým scénáristou v Hollywoodu a bylo jasné, že už se k psaní nevrátí. Zalíbil se mu snadný hollywoodský život, tamní ženy a peníze. Přisahal, že už nikdy nezačne psát román. Podle čtyř jeho scénářů byly natočeny kasovní trháky, takže si na nedostatek práce nemohl stěžovat. Říkal, že by pro mě měl místo, kdybych byl prý ochoten přestěhovat se do Hollywoodu. Odmítl jsem. Nedokázal jsem si sám sebe ve filmovém průmyslu vůbec představit. Eddie mi sice vyprávěl samé

legrační historky, ale i z těch jasně vysvítalo, že psát pro film není žádná sranda. Člověk automaticky přestával být umělcem. Stal se z něj pouze převodník cizích myšlenek. Za ty dva roky jsem se s Osanem vídal tak jednou do měsíce. Strávil ve Vegas týden a pak se vypařil. Cully mi zavolal a stěžoval si, že mu Osano vyfoukl jeho nejoblíbenější přítelkyni jménem Charlie Brownová. Nijak nezuřil. Pouze mu to nešlo na rozum. Říkal, že dívka je velice krásná, pod Cullyho vedením vydělávala ve Vegas majlant a vedla veselý život, a všechno to opustila kvůli tlustému senilnímu spisovateli, který měl nejen pivní mozol, ale navíc to byl ten nejpotrhlejší chlápek, jakého Cully kdy viděl.

Řekl jsem Cullymu, že mu toho pořád dost dlužím, a tak když dívku s Osanem někde uvidím, koupím jí letenku zpátky do Vegas. „Jenom jí řekni, aby mi zavolala,“ řekl Cully. „Řekni jí, že se mi po ní stýská, že ji miluju a co budeš chtít. Chci, aby se vrátila. Ta holka má pro Vegas obrovskou cenu.“ „OK,“ řekl jsem. Kdykoliv jsem se však s Osanem v New Yorku sešel, vždycky byl sám a vůbec nevypadal jako někdo, kdo by si dokázal získat přízeň mladé, krásné dívky s přednostmi, o kterých mluvil Cully.

Je to legrační, když slyšíte o něčím nenadálém úspěchu a jeho slávě. Slávě, která se z ničeho nic objeví jako meteor. Mně se to však přihodilo zcela nenápadně.

Žil jsem si svým poustevnickým životem celé dva roky, až byla kniha hotová a já ji donesl nakladateli. Pak jsem na ni málem zapomněl. Asi za měsíc mi volal můj editor a sdělil mi, že kniha byla prodána do paperbacku za půl miliónu dolarů. Omráčilo mě to. Skutečně jsem nevěděl, jak se zachovat. Všichni - můj editor, můj agent, Osano i Cully - všichni mě varovali, že kniha, jejímž hrdinou je únosce a vrah dítěte, neosloví masové publikum. Podělil jsem se o svůj údiv se svým editorem a ten řekl: „Ale ten příběh je tak skvělý, že to nevádí.“ Když jsem se vrátil domů a řekl Valerie, co se stalo, také se nezdála příliš překvapená. Pouze klidně řekla: „To si budeme moci koupit větší dům. Děti rostou, potřebují víc místa.“ A život pak šel dál jako předtím, až na to, že Valerie se podařilo najít dům pouhých deset minut cesty od jejích rodičů, který jsme koupili a nastěhovali se do něj.

Tou dobou však kniha vyšla. Okamžitě se z ní stal celostátní bestseller. Byl to ohromný úspěch, a přesto se můj život zdánlivě vůbec nezměnil. Když jsem o tom přemýšlel, napadlo mě, že tomu tak bylo prostě proto, že jsem měl tak málo přátel. Byl tu Cully, Osano, Eddie Lancer a šmytec. A pochopitelně můj bratr Artie, který na mě byl ohromně pyšný a chtěl na mou počest uspořádat obrovský večírek, až jsem mu musel říct, že večírek uspořádat může, ale já nepřijdu. Co mě skutečně dojalo, byla Osanova recenze uveřejněná na první straně literárních přehledů. Vyzvedl přesně to, o co mi šlo, a vystihl podstatu knihy. Podle svého zvyku ji přechválil, protože jsem byl jeho přítel. A pak se jako obvykle zaměřil na svou osobu a psal o tom, jak pokračuje jeho vlastní román.

Zavolal jsem k němu do bytu, ale nikdo to nebral. Napsal jsem mu dopis a on mi odepsal. Sešli jsme se v New Yorku na večeři. Vypadal hrozně. Měl s sebou však úžasnou blondýnu, která toho příliš nenamluvila, ale zato jedla víc než já s Osanem dohromady. Byla mi představena jako Charlie Brownová. Ano, byla to Cullyho dívka, ale Cullyho vzkaz jsem jí nevyřídil. Proč bych se měl snažit ranit Osana?

V paměti mi utkvěl jeden legrační incident. Řekl jsem Valerie, aby si šla koupit nějaké nové šaty. Cokoliv se jí zalíbí. Slíbil jsem, že se postarám o děti. Valerie odešla s několika svými přítelkyněmi a vrátila se s náručí plnou balíčků. Já se snažil pracovat na nové knize, ale nějak mi to nešlo od ruky, a tak jsem jí asistoval při rozbalování. Valerie vybalila a ukázala mi žluté šaty.

„Stály devadesát dolarů,“ řekla Vallie. „Chápeš to? Devadesát dolarů za takové letní šatičky.“ „Jsou krásné,“ pochválil jsem jí je poslušně. Držela si je před tělem.

„Víš,“ pokračovala, „vlastně jsem se nemohla rozhodnout, jestli se mi víc líbí žluté nebo zelené. Nakonec jsem si vzala ty žluté, protože si myslím, že žlutá mi sluší víc, co říkáš?“ Zasmál jsem se. „Drahoušku, a to tě nenapadlo, že sis mohla koupit oboje?“ Chvilí na mě zůstala zaraženě zírat a pak se také rozesmála. A já řekl: „Mohla sis koupit žluté, zelené, modré a třeba ještě červené.“ A oba jsme se dali do smíchu, protože nám došlo, že se před námi otevírá nový život. Celkem vzato mi však úspěch nepřipadal tak zajímavý a tak uspokojivý, jak jsem si původně představoval. Jak už bylo mým zvykem, šel jsem si o tom něco přečíst. A opět jsem se dočetl, že můj případ nebyl nijak neobvyklý. Že naopak mnoho lidí, kteří se celý život dřeli, aby dosáhli vrcholu ve své profesi, oslavilo vítězství skokem z mrakodrapu. Byla zima, a tak jsem se rozhodl, že pojedeme s celou rodinou na prázdniny do Portorika. Bylo to poprvé v našem manželství, kdy jsme si mohli něco takového dovolit. Mé děti dokonce nikdy nebyly ani na letním táboře.

Na dovolené jsme si užili plavání, slunce, cizího prostředí a zvláštních jídel. Radovali jsme se z toho, že jsme unikli studené zimě a mohli trávit čas na slunci a nechat se ovívat příjemným mořským vánkem. V noci jsem bral Valerii do hotelového kasina, zatímco děti na nás poslušně čekaly ve foyeru. Valerie se na ně chodila každých patnáct minut dívat a nakonec je odvedla do našeho apartmá a zůstala s nimi. Já jsem pak hrál sám až do čtyř do rána. Nyní, když jsem byl bohatý, mi štěstí přirozeně přálo a já vyhrál pár tisíc a svým způsobem jsem měl z výhry v kasinu větší radost než z té obrovské sumy peněz, kterou mi vydělala moje kniha.

Když jsme se vrátili domů, čekalo mě ještě větší překvapení. Filmové studio Malomar Films nabízelo sto tisíc dolarů za autorská práva na zfilmování mé knihy. Dalších padesát tisíc plus cestovní výlohy měli připraveny pro mne, abych mohl přijet do Hollywoodu a podílet se na scénáři.

Prodebatoval jsem to s Valerií. Do psaní filmových scénářů jsem valnou chuť neměl. Řekl jsem Valerii, že jim prodám copyrights, ale scénář psát nebudu. Myslel jsem, že bude mít radost, ale k mému překvapení řekla: „Myslím, že bys tam měl jet. Myslím, že ti jenom prospěje, když poznáš nové lidi. Víš dobře, že mi někdy dělá starosti, že jsi takový samotář.“ „Můžeme jet všichni,“ navrhl jsem tedy. „Ne,“ řekla Valerie. „Mně je dost dobře tady s mou rodinou a nemůžeme vzít děti jen tak ze školy. Také nechci, aby vyrůstaly v Kalifornii.“ Jako skoro každý v New Yorku považovala Valerie Kalifornii za exotickou západní výspu USA plnou feťáků, vrahů a potrhých kazatelů, kteří byli hotovi vraždit katolíky na potkání. „Kontrakt je na šest měsíců,“ řekl jsem. „Budu ale pracovat vždy jen měsíc a pak přijedu domů.“ „To zní skvěle,“ řekla Valerie. „Kromě toho si můžeme jeden od druhého odpočinout.“ To mě překvapilo. „Já si od tebe nepotřebuji odpočinout,“ řekl jsem.

„Ale já si potřebuji odpočinout od tebe,“ odvětila Valerie. „Někdy je k zešílení mít manžela, který pracuje doma. Zeptej se kterékoliv ženy. Překáží to v udržování domácnosti. Dosud jsem nemohla nic namítat, protože sis nemohl dovolit pracovnu někde mimo. Ale teď, když to možné je, bych si přála, kdybys už doma nepracoval. Můžeš si něco najmout a být přes den tam. Jsem si jistá, že to tak bude lepší.“ Dodnes nevím, jestli mě její slova skutečně tolik urazila. Bylo mi doma dobře a skutečně mě bolelo, že ona to necítí stejně. Právě to mě možná přimělo vzít práci na scénáři. Byla to dětinská reakce. Když mě nechtěla doma, rozhodl jsem se odejít a sledovat, jak se jí to bude líbit. V té době bych přísahal, že to, co by vyvedlo z míry jiného spisovatele, by se mnou ani nehlo. Hollywood bylo místo, o kterém bylo hezké číst, ale neměl jsem velkou chuť ho navštívit osobně.

Došlo mi, že část života mám za sebou. Ve své recenzi Osano napsal: „Všichni romanopisci, dobří i špatní, jsou hrdinové. Válčí na vlastní pěst a musí mít víru světců. Jejich prohry převyšují svým počtem jejich vítězství a ničemný svět s nimi nemá žádného slitování. Jejich sil ubývá (proto má také většina románů slabá místa, do kterých se tak snadno strefuje). Starosti všedního světa, nemoci jejich dětí, zrada přátel, nevěra jejich manželek - to vše musí hodit za hlavu. Ignorují svá zranění a perou se dál, aniž by čekali na zázrak, který jim dodá nových sil.“ Melodramatické ladění

tohoto výlevu mi nesedělo, ale souhlasil jsem. Nyní jsem měl pocit, jako bych společnost hrdinů opouštěl. A bylo mi fuk, zda se jednalo jen o pouhý spisovatelský sentiment.

KNIHA PÁTÁ

(27.)

Studio Malomar Films bylo sice filiálkou společnosti Moses Wartbergs Tri-Culture Studios, ale pracovalo na zcela nezávislé bázi, tvořivě a mělo vlastní malé ateliéry. Bernard Malomar tak mohl samostatně rozhodnout o zfilmování románu Johna Merlyna. Malomar měl jediný zájem - točit dobré filmy. A to nebylo snadné. Zvlášť když Wartbergs Tri-Culture Studios sledovalo ostřížím zrakem každý jeho krok. Malomar Wartberga nesnášel. Jejich nepřítelství bylo veřejným tajemstvím, ale Wartberg byl nepřítelem zajímavým, se kterým byla zábava jednat. Malomar si Wartberga rovněž vážil jako finančního a manažerského génia. Dobře si uvědomoval, že filmový tvůrce jako on by se bez podobných lidí neobešli.

Malomar měl ve své přepychově zařízené kanceláři v rohu jeho komplexu ateliérů co dělat s mnohem nepříjemnějším člověkem. Sám žertem říkal, že je-li Wartberg jako rakovina konečníku, pak Jack Houlinan je jako hemeroidy. Méně nebezpečný, ale zato nepříjemnější.

Jack Houlinan, viceprezident pro tvůrčí propagační činnost, hrál svou roli génia přes propagaci s vražednou upřímností. Když po někom chtěl něco výstředního a dotyčný odmítl, dostalo se mu vysvětlení jeho práva odmítnout se zlostným nadšením. Houlinan vždy říkal: „Cokoliv mi řeknete, je OK. Nikdy, nikdy ve svém životě bych vás nenutil dělat něco, co je vám proti srsti. Jenom jsem se zeptal.“ Tato věta následovala třeba po hodinovém naléhání, abyste se vrhl z vrcholu Empire State Building, aby se tak zajistilo, že se nový film dostane na první stránky novin. Se svými šéfy, jakými byli například viceprezident produkce Tri-Culture International, tenhle Merlyn písící pro Malomar Films a jeho osobní klient, Ugo Kellino, jednal však otevřeněji a lidštěji. Nyní hovořil Houlinan otevřeně s Bernardem Malomarem, který opravdu neměl čas na zbytečné kecý. „Máme problém,“ vykládal Houlinan. „Tenhle podělanej film může být ta největší pecka od Nagasaki.“ Malomar byl hned po Thalbergovi nejmladším šéfem studia a rád si hrál na natvrdlého génia. Nyní s kamenným výrazem odvětil:

„Neznám ten film a mám za to, že plácáš nesmysly. Myslím, že máš nahnáno z Kellina. Chceš, abychom utratili jmění jenom proto, že se ten pták rozhodl režírovat osobně, a po nás chceš, abychom mu dělali pojišťovnu.“ Houlinan byl osobním reklamním asistentem Uga Kellina, což mu vynášelo padesát tisíc ročně. Kellino byl skvělý herec, ale doslova se dusil vlastním egem, což byla nemoc u slavných herců, hereček, režisérů a dokonce i skriptek nikoliv neobvyklá. Egocentrismus byl mezi filmaři rozšířený stejně jako tuberkulóza mezi horníky. Bylo to nakažlivé, chronické, ale ne vždy smrtelné. Mnohé z nich vlastně činilo jejich ego zajímavější, než ve skutečnosti byli. To platilo třeba o Kellinovi. Na plátně si počínal tak dynamicky, až se ocitl na seznamu padesáti nejslavnějších mužů světa. Žil si prý ve svém hnízdě, které mělo nad dveřmi obrovský červený nápis: „Mrdník“. Houlinan vždy říkal slavnostním a obdivným tónem: „Kellino by ošukal i hada.“ Vyslovoval to přitom takovým způsobem, jako by se nejednalo o běžnou hovorovou frázi, ale příměr vymyšlený speciálně pro jeho klienta.

Před rokem si Kellino usmyslel, že si bude svůj příští film režírovat sám. Patřil mezi jednu z mála hvězd, kterým mohl takovýto požadavek projít. Dostal však omezený rozpočet a pevně stanovené lhůty jednotlivých etap. Malomar se na projektu podílel dvěma milióny, což nebylo tak strašné. Byla to spíš jen pojistka pro případ, že by Kellinovi ruplo v bedně a začal stokrát opakovat scénu se svou poslední dívkou proti sobě nebo svým posledním chlapcem pod sebou. K oběma možnostem mohlo dojít, aniž by to filmu nějak zvlášť ublížilo. Jenomže Kellino se najednou začal vrtat ve scénáři. Chtěl tam mít dlouhé monology se záběry na jeho lehce nasvícenou zoufalou tvář, ve kterých líčil své pohnuté dětství, aby tak vysvětlil, proč na plátně šoustá dívky i chlapce. Mělo

z toho všem dojit, že kdyby byl býval měl šťastné dětství, nikdy by nikoho neošukal. A chtěl mít poslední slovo. Nikdo ze studia ho nesměl otravovat ve střížně, pokud by to sám Kellino neuznal za vhodné. To vše nedělalo Malomarovi příliš těžkou hlavu. Kellinova popularita studiu zajistí návratnost investovaných dvou miliónů. O tom nebylo pochyb. Cokoliv navíc byl zisk. A kdyby se nejhorší stalo skutkem, nebylo problémem stáhnout film včas z distribuce. Teď se chtěl věnovat svému hlavnímu záměru - aby Kellino vzal hlavní roli ve filmové verzi trháku Johna Merlyna, o kterém Malomarovi jeho čich říkal, že vynese studiu balík.

Houlinan zatím vedl svou: „Musíme rozjet ohromnou kampaň. Musíme do toho investovat. Musíme ten film prodat za cenu, jakou má.“ „Kriste na nebi!“ neudržel se Malomar. Obvykle býval zdvořilejší. Ale teď už měl Kellina i Houlinana po krk. Vlastně měl plné zuby také filmů. Ale to nic neznamenalo. Také už ho přestaly bavit krásné ženy a zdvořilí muži. Omrzelo se mu kalifornské podnebí. Aby se nějak odreagoval, prohlížel si Houlinana. Měl na něj a na Kellina už dávno spadeno.

Houlinan byl luxusně oblečen. Hedvábný oblek, hedvábná kravata, italské boty, zlaté hodinky. Obroučky brýlí měl zhotoveny na míru - byly černé se zlatým vykládáním. Houlinan měl uhlazenou tvář vlezlých irských kazatelů, kteří v neděli ráno okupovali televizní obrazovky. Jeden by nevěřil, že to byl bezcitný mizera a byl na to hrdý.

Před lety se Malomar a Kellino do krve pohádali v jedné restauraci, z čehož se stalo tučné sousto pro novináře. Houlinanovi se podařilo všechno zaonačit tak, že z toho Kellino vyšel jako hrdina bez bázně a hany, zatímco Malomar vypadal před veřejností jako ten nejhorší lump. Ve svém oboru byl Houlinan skutečný mistr. Jenže si neviděl na špičku nosu. Jednou mu to Malomar všechno splatí i s úroky.

Posledních pět let neminul měsíc, aby se v novinách neobjevil článek o tom, jak Kellino pomáhá někomu méně movitému, než byl on sám. Našla se chudá dívka s leukémií, která nutně potřebovala transfúzi od dárce žijícího na Sibiři? Na straně pět všech novin jste se mohli dočíst, že to byl právě Kellino, kdo poslal na Sibiř svůj soukromý tryskáč. Byl na Jihu uvězněn černoch za účast na demonstraci? Kellino za něj složil kauci. Pak zas byl Černými pantery zabit italský policista, který měl sedm dětí. No neposlal Kellino ubohé vdově šek na deset tisíc dolarů a nezajistil všem sedmi dětem stipendia? A když byl ze zavraždění onoho policisty obviněn příslušník Černých panterů, nebyl to opět Kellino, kdo poslal deset tisíc na jeho obhajobu? Kdykoliv některá ze starých filmových hvězd, jejíž sláva zašla, onemocněla, Kellino uhradil její léčení a slíbil nemocnému roličku ve svém příštím filmu, aby měl chudák z čeho žít. Jeden z těchto staroušků, který měl na kontě deset miliónů, se nakrknul, a v rozhovoru pro noviny se vysmíval Kellinově okázalé štědrosti. Bylo zajímavé, že ani Houlinanovi se to nepodařilo nějak zaretušovat. A Houlinan měl ještě další skryté vlohy. Byl to prohnaný lišák s vynikajícím čichem na nové hvězdičky, díky čemuž se z něj stal pravý Daniel Boone hollywoodské divočiny. Houlinan se svou technikou často chvástal: „Řekněte kterékoliv herečce, že byla ve své roli skvělá. Řekněte jí to třikrát za noc, ona ze sebe strhne kalhotky a div vám neukousne ptáka.“ Dělal Kellinovi průzkumníka a zjišťoval, jak je která holka zdatná v posteli a zda tedy stojí Kellinovi za námahu. Ty, které byly příliš nervní, se ke Kellinovi nikdy nedostaly. Ale Houlinan často říkával: „Co není dobré pro Kellina, může stačit pro ostatní.“ Malomar mohl nyní konečně říci něco s opravdovým uspokojením:

„Zapomeň na velkou reklamní kampaň. Tohle pro to není vhodný film.“ Houlinan se na něj zamyšleně podíval. „A co trošku soukromé propagace s pomocí některých významnějších kritiků? Máš přece pár takových, kteří ti dluží nějakou tu službičku.“ Malomar řekl suše: „Nebudu jimi plýtvat na něco takového.“ Neprozradil, že hodlá všechny své známé upozornit na skvělý film, který bude dělat v příštím roce. Měl už všechno dopodrobna naplánováno a nehodlal si to nechat od Houlinana rozhasit. Chtěl, aby slavný byl příští film. Nikoliv Kellino. Houlinan ho nepřestal

zamyšleně pozorovat. Pak řekl: „Myslím, že budu muset rozjet kampaň na vlastní pěst.“ Malomar řekl unaveně: „Jenom přitom nezapomeň, že je to pořád ještě v produkci Malomar Films. Takže žádné tajnosti, jasný?“ „To je snad samozřejmost,“ řekl Houlinan se zvláštním důrazem, jako by ho nikdy ani ve snu nenapadlo podnikat cokoliv za Malomarovými zády.

Malomar řekl věcně: „Pamatuj si, Jacku, že existují určité meze, které bys nikdy neměl překračovat. Ať jsi kdo jsi.“ Houlinan prohlásil se zářivým úsměvem: „To víš, že na to nezapomínám. Copak jsem už někdy zapomněl? Hele, mám tu jednu tutovní Belgičanku. Zašil jsem ji v bungalovu hotelu Beverly Hills. Což takhle jít s námi na večeři?“ „Jindy,“ odpověděl Malomar. Měl už plné zuby ženských, které se sem táhly přes půl světa, jen aby se nechaly přetřínout. Už ho nebavily ty unylé, napucované ksichtíky, útlá, elegantní těla v překrásných šatech. Neustále byl s takovými kráskami fotografován - na večírcích, v restauracích, při premiérách. A on sám se netěšil pouze pověsti jednoho z nejtalentovanějších producentů v Hollywoodu, ale také pověsti muže, který měl ty nejkrásnější ženy. Pouze jeho nejlepší přátelé věděli, že dává přednost sexu s prostými Mexičankami, které sloužily v jeho domě. Když mu to někdo vyčítal jako zvrhlost, ohrazoval se, že si nejlíp odpočine, když se může udělat do ženský. A ty křehotinky z časopisů nemají nic, kam by se člověk mohl udělat. To Mexičanky jsou krev a mlíko. Nebyla to vždy pravda. Ale Malomar, který si byl dobře vědom svého elegantního zevnějšku, dával rád na odiv svou nechuť k ele-ganci.

V současné době však nechtěl Malomar nic jiného, než natočit dobrý film. Nejšťastnější byl ve střihně, kam docházel vždy po večeři, a pracoval tam často až do rána. Když Malomar vyprovázel Houlinana ze dveří, sekretářka mu pošeptala, že autor románu už na něj čeká se svým agentem Doranem Ruddem. Malomar jí řekl, ať je pozve dál. Představil je Houlinanovi.

Houlinan si oba dva rychle zkoumavě prohlédl. Rudda znal. Přímý, okouzlující, jedním slovem liška podšitá. Dobrej týpek. Také spisovatel byl něco. Typický naivní romanopisec, který přijel pracovat na svém scénáři. Nechá se očarovat Hollywoodem a vodit za nos od producentů, režisérů, aby se nakonec zbláznil do nějaké hvězdičky. S manželkou, se kterou žil dvacet let, se rozvede kvůli rajdě, která se nechala přefiknout od kdejakého asistenta režie, jen aby se dostala k filmu. Když uvidí filmové zpracování svého nedomrlého románu, začne se čertit, jak mu to zprasili. Tenhle nebyl jiný. Byl tichý, očividně zakřiknutý a oháklý byl jako vandrák. Ne jako módní vandrák, což byl nový styl, který razili producenti jako Malomar a některé filmové hvězdy, kteří nechávali své džíny záměrně vybělovat a látat od svých značkových krejčí, ale jako skutečný vagabund. A navíc byl ošklivý jako ten francouzský herec, který se těšil v Evropě takovému úspěchu. No, on, Houlinan, začne tohodle maníka zpracovávat hned teď. Houlinan spisovatele Johna Merlyna halasně pozdravil a řekl mu, že jeho kniha byla to nejlepší, co kdy četl. Pochopitelně do ní vůbec nenahlédl.

Na prahu se Houlinan otočil a řekl spisovateli: „Poslyš, Kellino by se s tebou rád nechal odpoledne vyfotit. Později ho čeká ještě jednání s Malomarem. Pro film by to byla skvělá reklama. Bude se ti to hodit ve tři? Nějak to zvládneš, že?“ Melryn řekl OK a Malomar se ušklíbl. Věděl, že Kellino není vůbec ve městě. Že se sluní v Palm Springs a nevrátí se dřív než v šest. Houlinan tu nechá Merlyna čekat pronic zanic, jen aby mu ukázal, kdo je v Hollywoodu pánem. Koneckonců, ať se hoch poučí. Malomar, Doran Rudd a Merlyn se dlouho radili o psaní scénáře. Malomar v duchu kvitoval, že Merlyn vypadá rozumněji a kooperavíněji než jiní nabubřelí pisálci. Agentovi nakrmil uši obvyklými žvásty, že do filmu investují jeden milión tam, kde bylo všem jasné, že půjde minimálně o pět. Na konci jejich jednání se Malomar dočkal prvního překvapení. Když Merlynovi nabídl, aby na Kellina počkal v jeho knihovně, Merlyn se podíval na hodinky a řekl klidně: „Jsou tři hodiny deset. Na nikoho nikdy nečekám déle než deset minut. Dokonce ani na své děti ne.“ A odešel.

Malomar se usmál na agenta: „Spisovatelé,“ řekl. Stejným způsobem ale často říkal: „Herci“, „Režiséři“ nebo „Producenti“. Nikdy to neříkal o herečkách, protože mu to nesesedělo u lidských bytostí, které musí zápasit s menstruačním cyklem a přitom se chtějí stát herečkami, takže se lačně vrhají po každé příležitosti. Doran Rudd pokrčil rameny: „Nečeká dokonce ani u lékaře. Jednou jsme šli společně na vyšetření na desátou. Znáte to u doktora. Člověk musí vždy chvíli čekat. On ale řekl sestře: ‚Já jsem tu včas. Proč není dochvilný také pan doktor?‘ A šel pryč.“ „Bože,“ řekl Malomar.

Začínalo ho píchat na prsou. Zašel do koupelny a polkl pár prášků nitroglycerínu. Pak se natáhl na gauč, aby si dle lékařových pokynů zdříml. Jedna z jeho sekretárek měla příkaz ho vzbudit, jakmile přijede Houlinan s Kellinem.

„The Stone Woman“ je Kellinův režisérský debut. Jako herec byl až dosud perfektní. Jako režisér je naprosto nevyhovující. Jako filozof nestojí zanic. To ovšem neznamená, že by Stone Woman byl špatný film. Není vyloženě špatný, je jen prázdný. Plátnu dominuje Kellino. Vždy jsme věřili postavám, které ztvárnil. Zde nás muž, kterého hraje, ničím nezaujme. Jak by nás také mohl zajímat někdo, kdo zahodí celý svůj život kvůli hloupoučké panence, jakou je Selina Dentonová? Selina dokáže oslovit pouze muže, kteří se spokojí s ženou, jejíž prsa a pozadí jsou extravagantně zaoblená přesně podle samčích šovinistických představ. Herecké výkony Seliny Dentonové, omezující se na těžkopádné pohyby a neuvěřitelné grimasy předstírané extáze, jsou prostě trapné. Kdy si konečně hollywoodští režiséři uvědomí, že diváci chtějí vidět na plátně skutečnou ženu? Film by mohla zachránit herečka typu Billie Stroudové, jejíž vystupování je skutečně strhující a která navíc oplývá inteligencí, skvělou technikou i úžasným zjevem (je opravdu krásná, pokud si nebereme za vzor všechny ty porcelánové loutky z reklam, které si američtí muži oblíbili jako svůj idol v okamžiku vynálezu televize). Je překvapivé, že Kellino, jehož hraní je tak intuitivní a oduševnělé, si něco podobného neuvědomil, když obsazoval role. Nejspíš měl dost práce jako herec, režisér a koproducent. Scénář Hascoma Wattse je typickým příkladem pseudoliterárních cvičení, která snad vypadají hezky na papíře, ale ve filmu nedávají valný smysl. Očekává se od nás, že budeme cítit s tragédií člověka, kterému se nic tragického nepříhodovalo. Člověka, který nakonec spáchá sebevraždu jen proto, že mu nevyjde jeho comeback na filmové plátno (to se stává), a proto, že hloupá a sobecká žena používá své krásy (vše pro oči diváka), aby ho mohla podvádět ještě banálnějším způsobem, než činily hrdinky Dumase mladšího.

Kellinův protihráč, který se snaží spasit svět tím, že se v každé situaci staví na tu správnou stranu, je sice dobrák, ale ve své podstatě fašista. Liberální hrdina se vyvíjí ve fašistického vůdce stejně jako Mussolini. Také jednání s ženami v tomto filmu je ryze fašounské. Nedokáže nic, než manipulovat muži prostřednictvím svých těl. Když zaujmou nějaké postavení v politice, jsou ihned ukázány jako ničitelské mužů usilujících o lepší svět. Mohl by Hollywood vzít konečně na vědomí, že existují vztahy mezi mužem a ženou, ve kterých nehraje sex žádnou roli? Mohl by alespoň jednou jedinkrát ukázat, že i ženy oplývají „mužskými“ kvalitami a vírou v humanitu a její boj za pokrok? Mohli by se filmoví tvůrci alespoň zamyslet nad tím, že ženám by se možná líbil film, ve kterém budou ukázány jako skutečné lidské bytosti, a ne pouze jako neposlušné loutky, které zpřetrhávají nitky, kterými si je muži k sobě připoutali? Kellino rozhodně není talentovaný režisér. Kameru sice dokáže postavit tam, kde má být, ale to je tak všechno. Jeho hraní však přece jen pozvedlo film z bahna, kam ho předurčil jeho zprostitovaný scénář. Kellinova režie filmu nepomohla, ale nedá se říci, že by ho přímo zničila. Zbytek obsazení je prostě strašný. Není fér pomlouvat herce za to, jak vypadá, ale George Fowles je přece jen příliš slizký i na tak slizké role, jaké hraje. Selina Dentonová má příliš dutou hlavu i pro tak plytkou roli, jako je tato. Někdy není na škodu obsazovat proti roli, a právě to měl udělat Kellino v tomto filmu. Ale možná by to byla ztráta času. Fašistická ideologie scénáře, jeho mužsky šovinistická představa o tom, jak má vypadat „správná žena“, odsoudily celý projekt k zániku dříve, než byl film založen do kamery.

„Ta piča zajebaná!“ vztekal se bezmocně Houlinan. „Co ksakru čeká od filmu? A co to mektá o tom, že Billie Stroudová je hezká ženská? Za celých svých čtyřicet let u filmu jsem větší šeredu neviděl. To nechápu.“ Kellino řekl zamyšleně: „Všichni ti zasraní kritici se po ní opičí. Nad tímhle filmem můžeme udělat kříž.“ Malomar je oba poslouchal. Skutečně vyrovnaný párek otrapů. Co sakra záleželo na tom, co napsala Clara Fordová? Film s Kellinem v hlavní roli vydělá zpět vynaložené peníze i něco navíc. Víc od něj Malomar neočekával. Alespoň měl teď Kellina zahákovaného pro mnohem důležitější film podle Merlynovy předlohy. A Clara Fordová, byť byla sebevýmluvnější, neměla ani ponětí o tom, že Kellino měl při práci k ruce pomocného režiséra, který zůstal v anonymitě.

Dotyčná kritička Malomarovi obzvláště pila krev. Mluvila s ohromnou autoritou, psala skvěle a měla ohromný vliv, ale neměla šajn o tom, jak to chodí při natáčení filmu. Stěžovala si na obsazení. Cožpak nevěděla, že to, kdo dostane hlavní ženskou roli, záleželo na tom, koho Kellino zrovna šoustá? A vedlejší role záležela zas na tom, koho šoustal asistent režie pro obsazení. Cožpak nevěděla, že obsazování rolí do určitých filmů je jednou z nejžárlivěji střežených výsad mocných filmového průmyslu? O každou roli se ucházelo tisíce čubiček, z nichž polovinu bylo možno přefiknout jen tak. Stačilo je pozvat na kamerové zkoušky a říct „já se ozvu“. A všichni tihle zatracení režiséři měli větší soukromé harémy než ti největší boháči na světě. A ani se nemuseli moc snažit. I tak s tím byla spousta práce a vlastně to ani nestálo za to.

Malomara bavilo, že právě kritici jsou ti jediní, kdo dokázali jinak splachovacího Houlinana vyvést z míry. Kellino byl našťavaný kvůli něčemu jinému. „Co měla, sakra, na mysli tím, že je to fašistické? Já byl vždycky antifašista.“ Malomar unaveně utrousil: „Prostě si nedá pokoj. Používá slovo fašista tak, jako my říkáme kunda. Nemyslí tím vůbec nic.“ Ale Kellino byl zlostí bez sebe: „Seru na to, co píše o mém herectví. Ale nikdo mi nebude beztrestně nadávat, že jsem fašista.“ Houlinan si to rázoval sem a tam po místnosti a tak tak že nezalovil v Malomarově krabici s doutníky značky Monte Christo. Naštěstí pro něj si to zavčas rozmyslel. „Ta mrcha nás chce zničit,“ brblal. „O nic jiného jí nikdy nešlo. A to, že ji nepouštíš na předváděčky, k ničemu nevede, Malomare.“ Malomar pokrčil rameny. „Také jsem nečekal, že to k něčemu povede. Udělal jsem to pro svou potěchu.“ Oba k němu udiveně vzhledli. Bylo jim jasné, o jakou potěchu mu jde, ale nebylo v jeho stylu tak naplno to vybalit. Malomar si to musel ráno přechíst ve scénáři.

Houlinan řekl: „Nekecej, pro tento film je pozdě, ale co s ní, k čertu, uděláme příště?“ Malomar řekl: „Ty jsi Kellinův osobní agent, tak dělej, co uznáš za vhodné. Claru máš na krku ty.“ Malomar doufal, že jednání co nevidět skončí. Kdyby měl co dělat pouze s Houlinanem, byl by s ním hotov za dvě minuty. Ale Kellino byl skutečná hvězda, které bylo třeba líbat prdel s neskonalou trpělivostí a láskou.

Zbytek dne a celý večer plánoval Malomar strávit ve střižně, což byla jeho největší radost. Byl jedním z nejlepších editorů v branži a byl si toho vědom. A kromě toho se mu na stříhání filmu líbilo to, jak hlavy hvězdiček hezky padaly na zem. Nebylo těžké je rozeznat. Hezká holka zcela zbytečně zacláněla při hlavní scéně. Nějaký režisér nebo asistent je ošoustal a na revanš je propašoval do obrazu. Malomar je pak ve střižně bez milosti vystříhl, pokud neměl pro daného režiséra slabost nebo se nejednalo o jeden z miliónu případů, kdy tam holka prostě sedla. Bože, kolik holek bylo svolných ke všemu, jenom aby se na zlomek vteřiny objevily ve filmu! To si vážně myslely, že jim to krátké mihnutí vynese slávu a peníze? Že jejich krása a talent každého oslní jako blesk z čistého nebe? Malomar už měl těchto krasavic dost. Byly s nimi jen potíže, zvláště, když měly také něco v hlavě. To ovšem neznamenalo, že se tu a tam nenechal nachytat. Měl za sebou tři ztroskotaná manželství, všechna s herečkami.

Nyní hledal ženu, která neměla v pácu jenom z něj něco vyrazit. Při pohledu na hezkou holku měl stejný pocit, jako když právník slyší zvonit telefon. Nikdy z toho nemohlo vzejít nic dobrého. „Zavolej sem některou ze svých sekretářek,“ řekl Kellino. Malomar zazvonil na zvonek, dívka se

objevila ve dveřích jakoby zázrakem. Přesně tak, jak měla. Malomar měl sekretářky čtyři: dvě střežily dveře jeho předpokojí a dvě dveře jeho vlastní pracovny. Každá hezky po jedné straně, jako draci. Ať se stalo cokoli, stačilo, když Malomar stiskl tlačítko zvonku a někdo se objevil. Před třemi lety se stalo nemožné. Malomar zazvonil, ale nic se nestalo. Jedna sekretářka se nervově zhroutila a jakýsi nezávislý producent ji ve vedlejší místnosti léčil nějakými něžnostmi. Druhá byla zrovna v účtárně pro nějaká čísla o rozpočtu na nový film. Třetí se ten den hodila marod. Tu čtvrtou a poslední přepadlo neodbytné nutkání odskočit si na záchod. Dosáhla sice světového rekordu v rychlosti čurání, ale nestačilo to. Malomar tiskl zvonek několik osudových vteřin, ale nikdo nepřišel. Čtyři sekretářky nestačily. Všechny čtyři dostaly padáka. Nyní Kellino diktoval dopis pro Claru Fordovou. Malomar obdivoval jeho styl. Věděl ovšem, že to není k ničemu. Neobtěžoval se však nějak to Kellinovi vymlouvat.

Kellino diktoval: „Drahá slečno Fordová, pouze obdiv k vaší práci mě přiměl k tomu, abych vám napsal tento dopis a upozornil vás na několik bodů ve vaší recenzi mého nového filmu, ve kterých s vámi nesouhlasím. Prosím, nepovažujte to v žádném případě za stížnost. Příliš si vážím vaší erudice a inteligence, než abych vás obtěžoval s prázdnou stížností. Chtěl bych jen podotknout, že neúspěch filmu, pokud se vůbec dá mluvit o neúspěchu, lze zcela přičíst na vrub mé nezkušenosti v roli režiséra. Stále jsem však přesvědčen, že se jednalo o vynikající scénář. Myslím si dále, že všichni, kdož se mnou na filmu spolupracovali, odvedli velmi dobrou práci a poškodila je pouze má nezkušenost jako režiséra. To je vše, co jsem vám chtěl napsat, kromě toho, že jsem váš upřímný obdivovatel a doufám, že se někdy sejdem u oběda, abychom si pohovořili o filmu a umění. Cítím, že se mám ještě hodně co učit, abych mohl opravdu režírovat svůj další film (což nebude zas tak dlouho trvat, to vás ujišťuji). A od koho bych se toho mohl naučit víc než od vás? Váš oddaný Kellino.“ „To nezabere,“ řekl Malomar.

„Možná,“ pravil Houlinan.

„Musel bys po ní vyjet a vošukat ji do bezvědomí,“ řekl Malomar. „Na to, aby ti spolkla tyhle řečičky, je příliš mazaná.“ Kellino řekl: „Ale já ji opravdu obdivuji. Opravdu bych se od ní rád něco přiučil.“ „Vykašli se na to!“ Houlinan div nekřičel. „Přefikni ji! Kruci. To je jediná možná odpověď. Udělej jí to, až jí polezou oči z důlků!“ Malomar už na ně neměl déle náladu. „Hele, tohle neřešte v mojí kanceláři. Běžte si po svých a nechte mě pracovat.“ Odešli. Ani se nenamáhal vyprovázet je ke dveřím. Následující ráno se Houlinan ve své kanceláři v Tri-Culture Studios věnoval své nejmilejší činnosti. Připravoval tiskovou zprávu, podle které bude jeden z jeho klientů vypadat jako bůh. Prostudoval Kellinovu smlouvu, aby se ujistil, že Kellino má pravomoc udělat, co udělal, a pak se pustil do psaní:

TRI-CULTURE STUDIOS & MALOMAR FILMS

uvádějí

FILM UGA KELLINA

„JOYRIDE“

V produkci MALOMAR-KELLINO.

V hlavních rolích:

UGO KELLINO

FAY MEADOWSOVÁ

Režie: BERNARD MALOMAR

... Dále hrají - a napsal několik jmen velmi malým písmem, aby bylo zřejmé, že mají být vysázena drobným písmem. Pak pokračoval:

Výkonní producenti: Ugo Kellino a Hagan Cord. Potom: Produkce Malomar a Kellino. Pak mnohem menším písmem: Scénář John Merlyn podle stejnojmenného románu Johna Merlyna. Opřel se do křesla a kochal se pohledem na své dílo. Zazvonil na sekretářku, aby jí to dal k přepsání a také aby ji požádal, ať mu přinese Kellinův úmrtní spis.

Moc rád se tímto fasciklem probíral. Byl v něm seznam všeho, co bude třeba podniknout v případě Kellinova úmrtí. On a Kellino na tom pracovali v Palm Springs celý měsíc. Neznamenal to, že by se Kellino chystal zemřít. Chtěl pouze, aby v případě, že se tak stane, všichni věděli, jak velký byl člověk. Celá jedna tlustá složka obsahovala seznam všech významných osobností, se kterými se Kellino osobně znal. Ti všichni měli být požádáni o vyjádření ke Kellinově úmrtí. Dále spis obsahoval kompletní scénář televizního obřadu. Dvouhodinového speciálu. Všichni přátelé herci budou požádáni o účast. V další složce byl seznam vybraných pasáží z nejúspěšnějších Kellinových filmů, které měly být ve speciálu promítnuty. Byl tam také šot, jak přebírá Oscara za nejlepší herecký výkon. Byl tam komediální skeč, ve kterém si dělali Kellinovi přátelé šprt'ouchlata z jeho ambicí stát se režisérem. Byl tam seznam všech, kterým Kellino kdy pomohl, z nichž někteří měli být požádáni o krátké anekdoty o tom, jak jim Kellino nezištně pomohl z jejich svízelné situace. Byl tam také seznam těch exmanželek, které budou požádány o vyjádření, i těch, které v žádném případě nebudou. Pro jednu z nich tam byl připraven speciální plán - v den Kellinovy smrti měla být neprodleně odvezena do Afriky na safari, aby se s ní žádný novinář nemohl spojit. Bylo tam také již hotové prohlášení od bývalého prezidenta USA.

Byl tam také nedávný dopis pro Claru Fordovou, ve kterém byla žádána o příspěvek do Kellinova nekrologu. Byl napsán na hlavičkovém papíře losangeleských Timesů. Byl sice autentický, ale napsaný na Houlinanovu žádost. Houlinan měl u sebe Clařinu odpověď, kterou Kellinovi dosud neukázal. Nyní si ji znova četl:

„Kellino byl talentovaný herec, který vykonal pro film mnoho záslužné práce. Škoda jen, že nás opustil dřív, než se mu podařilo dosáhnout velikosti, které mohl dosáhnout ve správné roli a pod vedením dobrého režiséra.“ Kdykoliv si Houlinan tento dopis přečetl, musel si dát panáka. Někdy nevěděl, koho víc nenávidí - zda Claru Fordovou, nebo Johna Merlyna. Houlinan nesnášel od pohledu nafoukané scénáristy, mezi které Merlyn patřil. Co to bylo, sakra, za chlápka, který nebyl ochoten čekat na fotku s Kellinem? S Merlynem si alespoň věděl rady. Fordová byla mimo jeho dosah. Snažil se dosáhnout jejího propuštění zinscenováním kampaně nenávislných dopisů a s využitím veškeré moci Tri-Culture Studios, ale nepochodil. Byla pro něj zkrátka příliš vysoko. Doufal, že Kellino u ní pořídí lépe. Brzy se to měl dozvědět. Kellino měl s Fordovou zrovna schůzku. Pozval ji na večeři a Houlinan si byl jist, že mu Kellino co nejdříve zavolá a podělí se s ním o své zážitky. (28.)

Během prvního týdne svého pobytu v Hollywoodu se mi toto město začalo jevit jako Země kroužilek. Toto přirovnání mi připadalo zábavné, byť poněkud blahosklonné.

Kroužilky jsou hmyz. Samička je kanibalistická a pohlavní rituál natolik rozdvádí její apetit, že neopatrný sameček se může v posledním okamžiku svého vyvrcholení snadno ocitnout bez hlavy.

Díky zajímavému evolučnímu procesu se však sameček naučil přinášet samičce zasnubní dar ve formě jiné kořisti, zabalené ve vlastnoručně vyrobeném kokonu. Zatímco si hladová samička rozbaluje svačinku, sameček se s ní rychle spáří a pak vezme do zaječích.

Ještě vyspělejší samečci kroužilek přišli na to, že stačí obalit vláknem zrnko písku, klacík nebo jiné svinstvo. Pak došlo k obrovskému evolučnímu skoku a ze samečka kroužilky se stal hollywoodský filmový producent. Když jsem se s touhle asociací pochlubil Malomarovi, nejprve se na mě zaškaradil, načež se rozesmál.

„OK,“ řekl, „chceš tedy přijít o hlavu pro nějakou kundičku?“ Zpočátku mi všichni připadali, že jsou v honbě za úspěchem ochotni ukousnout komukoliv ucho, nohu nebo ruku. Postupem času mě však ohromil zápal lidí ve filmovém průmyslu. Byli do toho skutečně zamilovaní. Skriptky, sekretářky, studioví účetní, kameramani, rekvizitáři, technici, herci a herečky, režiséři, a dokonce i producenti. Všichni říkali „film, který jsem točil“. Všichni se považovali za umělce. Zjistil jsem, že jediní, kdo takto nemluvili, byli zpravidla scénáristé. Možná tomu tak bylo proto, že jejich scénáře kdekdo přepisoval. Každý se vedral se svou troškou do mlýna. Dokonce i skriptka si dovolila poopravit jeden nebo dva řádky. Hercova manželka klidně přepsala celou manželovu roli a on s tím druhý den přišel a tvrdil, že přesně tak si to on představuje. Je jasné, že úprava byla zpravidla na úkor filmu jako celku, ale herce tlačila do popředí. Pro spisovatele to byla hrozná otrava.

Často mě napadlo, že filmařina je to nejdiletantnější umění, a to celkem nevinně, protože už samotné médium je ohromně mocné. Pouhou kombinací obrazů, kostýmů, hudby a jednoduchého příběhu mohou i lidé zcela bez talentu dát dohromady umělecké dílo. Každopádně dokázali tolik, aby si dodali zdání vlastní důležitosti.

Film vám může poskytnout velké potěšení a dokáže s vámi i skutečně zatřepat. Ale naučit se z něj lze jen velmi málo. Ve filmu nelze vykreslit jednotlivé charakterové rysy postavy tak jako v románu. Z filmu nelze studovat jako z knih. Filmy vyvolávají pouze pocit. Nemohou vás přiblížit porozumění života. Film je něco tak magického, že dokáže dát nějakou hodnotu téměř všemu. Na některé lidi může působit jako droga, jako neškodný kokain. Pro jiné to může být forma hodnotné terapie. Kdo by si nechtěl zaznamenat svůj minulý život tak, aby mohl sám sebe milovat?

Každopádně jsem nebyl v té době schopen proniknout do filmování hlouběji. Později, když jsem se nechal trochu nahlodat, jsem cítil, že to může být přece jen trochu krutý a snobský názor. Divil jsem se, jak práce ve filmu každého totálně pohlcuje. Malomar filmařinu vášnivě miloval. Všichni lidé, kteří pracovali v ateliérech, se zoufale snažili dostat filmy nějakým způsobem pod kontrolu. Režiséři, hvězdy, kameramani, producenti. Bylo mi jasné, že film je nejživotaschopnějším uměleckým žánrem naší epochy, a žárlil jsem. Na každé univerzitě se studenti snažili točit filmy, místo aby se věnovali psaní románů. A najednou mě napadlo, že použití filmu není dokonce ani umění. Že je to opravdu terapie. Každý se snažil sdělit svůj vlastní životní příběh, své city, své myšlenky. Ale kolik knih bylo vydáno ze stejného důvodu? Ale v knihách, malování nebo hudbě nebylo takové kouzlo. Film byl kombinací všeho umění: film byl neodolatelný. S tak mocnými prostředky nebylo snad ani možné natočit špatný film. I ten největší vrták na světě by snad byl schopen natočit zajímavý film. Nebylo divu, že ve filmovém průmyslu vládla tak hrozná protekce. Člověk mohl doslova zadat scénář svému synovci. Udělat ze své přítelkyně hvězdu a ze syna šéfa studia. Film dokázal udělat úspěšného umělce z ničeho. A jak to, že ještě žádný herec neoddělal režiséra či producenta? Za ta léta musela jistě vzniknout celá řada dobrých důvodů - ať už finančních či uměleckých. Jak to, že ještě žádný režisér neoddělal šéfa studia? Jak to, že ještě žádný spisovatel neoddělal režiséra? Muselo to být tím, že filmařina zbavovala lidi agresivity. Že byla léčivá.

Může se stát, že jednoho dne bude jako hlavní léčebná metoda pro citově narušené lidi to, že se jim umožní točit vlastní filmy? Bože, stačí jen pomyslet na všechny ty pracovníky u filmu, kteří byli šílení nebo pološílení. Herci a herečky byli pro blázeň zralí rozhodně.

Takže by to mohlo být. V budoucnosti zůstanou tihle všichni doma a budou se dívat na filmy natočené jejich přáteli a sousedy. Film jim všem zachrání život. Zamysleme se nad tím. Nakonec

bude z každého pitomce umělec. Jestliže lidé, kteří v branži už jsou, dokážou natočit dobrý film, pak to svede každý. Tady byli bankéři, krejčí, právníci a všichni mluvili do toho, jak se má točit film. Chyběla jim dokonce ta správná posedlost, která napomáhá umění. O co bychom tedy přišli, kdyby mohl dělat filmy kdejaký křupan? Jediným problémem bylo snížit náklady. Pak už nebude třeba žádných psychiatrů a žádného nadání. Všichni budou umělci.

Všichni tihle lidé, nesympatičtí, neschopní pochopit, že někdo se může snažit o to, aby byl milován, nyní mohli vzdor svému narcismu, dětinskosti a sebelásce promítnout svůj vnitřní obraz do milého exteriéru na plátně. Jako stíny byli náhle sympatičtí. Ve skutečném životě je nemohl mít rád nikdo. Jasně, můžete namítnout, že stejným způsobem si počínají všichni umělci. Stačí si vzpomenout na egocentrického debila Osana a jeho image velkého spisovatele. Ale tito lidé alespoň museli mít nějaké nadání, díky němuž dávalo jejich umění radost, ponaučení nebo hlubší porozumění.

Ale ve filmu bylo všechno možné i bez talentu. Člověk mohl neuvěřitelně zbohatnout čistě jen na tom, že barvitě vylíčil svůj životní příběh a bez pomoci velkého režiséra, spisovatele, hvězdy atd., jen díky magické moci filmu ze sebe udělal hrdinu. Skvělá budoucnost filmu pro tyto lidi spočívala v tom, že to lze dělat i bez talentu - což nevylučuje, že talent by byl pro film přínosem. Protože jsme na scénáři pracovali společně, trávili jsme, Malomar a já, hodně času spolu, většinou v jeho královském paláci, kde jsem se cítil nesvůj. Pro jednoho člověka se mi to tam zdálo příliš velké a okázalé. Obrovské pokoje přeplněné nábytkem, tenisové kurty, bazén a zvláštní domek, ve kterém byl promítací sál. Jednou se mě zeptal, zda bych se nechtěl podívat na nový film, a já mu řekl, že si na filmy nijak zvlášť nepotrpím. Myslím, že můj nezáměr byl příliš zjevný, protože se našel. „Víš, šlo by nám to se scénářem mnohem líp, kdyby ses zbavil svého pohrdavého přístupu k filmu,“ řekl. To mě lehce nadzvedlo. Tak za prvé jsem si zakládal na tom, že z mého chování nelze nic takového vyčíst, a za druhé jsem měl profesionální hrdost ohledně své práce a on se mi tu teď snažil nakukat, že to flákám. Nicméně i tak jsem musel Malomara respektovat. Byl to producent a režisér, takže měl všechny důvody se nade mě vyvyšovat. Ale nikdy to nedělal. A když měl nějakou poznámku ke scénáři, zpravidla měl pravdu. Když se mýlil a já mu to pádnými důvody dokázal, uznal to. Zkrátka a dobře, příliš nezapadal do mého předpojatého obrazu Země kroužilek. Tuto noc jsme se však místo práce na scénáři či sledování filmu pohádali. Řekl jsem mu, jak se dívám na filmový průmysl a lidi kolem něj. Čím déle jsem mluvil, tím méně našťavaně se Malomar tvářil a nakonec se usmíval.

„Mluvíš jako nějaká čůza, která už není schopná ulovit chlapa,“ řekl pak. „Film je nová forma umění. Ty se bojíš, že tvoje parketka vyjde z módy. Prostě jen žárlíš.“ „Film se nemůže srovnávat s romány,“ namítl jsem. „Film nikdy nedokáže to, co knihy.“ „Tak se to nedá srovnávat,“ řekl Malomar. „Film je to, co lidé chtějí dnes a co budou chtít v budoucnosti. A ty tvoje kidy o producentech a kroužilce. Jsi tady pár měsíců a už si osvojuješ právo každého soudit. Díváš se na nás skrz prsty. Ale tak to chodí v každém podniku. Jasně, lidé od filmu jsou trochu šáhlí. Ano, dělají různé nekalosti. Ano, používají sex jako měnu. A co má být? Tobě vůbec nedochází, že všichni tito lidé - producenti, spisovatelé, režiséři a herci - se musí prokousat mořem bolesti. Učí se svému řemeslu léta a pracují mnohem usilovněji než všichni ostatní lidé, co znám. Jsou skutečně zapálení pro věc. A říkej si, co chceš, potřebuješ talent k tomu, abys mohl udělat dobrý film. Tihle herci a herečky, to je jen ubohá pěchota. Padají v první linii. A nikdo nedostane dobrou roli jen za dobrý výkon v posteli. Musí dokázat svůj talent a své umění. Jasně, jsou tady maniaci a pitomci, kteří pohrbí film za pět miliónů dolarů tím, že do něj obsadí své kočky a hošánky. Ale ti se tu dlouho neohřejou. A teď se podívejme na producenty a režiséry. No, režiséry, ty já hájit ani nemusím. Jejich práce je ta nejhorší nádeničina v branži. Ale i producenti tu mají své místo. Jsou jako krotitelé lvů. Dovedeš si vůbec představit, co všechno obnáší udělat takový film? Tak nejdřív musíš zlíbat prdele všem členům správní rady, aby ti schválili rozpočet. Pak si musíš hrát na tatínka a na maminku pro všechny ty rozmazlené herce a herečky. Musíš se starat, aby štáb byl spokojený,

nebo tě umoří svými stížnostmi. A pak ještě musíš sloužit jako nárazník, který jim zabrání vzájemně se povraždít. Podívej se na mě. Já nesnáším Mosese Wartberga, ale uznávám, že je to finanční génius, který roztáčí kola filmového průmyslu. Vážím si jeho schopností, přestože pohrdám jeho uměleckým vkusem. A jako producent a režisér se s ním musím ustavičně hádat. A doufám, že i ty připustíš, že některé moje filmy jsou uměním.“ „Alespoň nejsou úplně uhozené,“ řekl jsem. Malomar pokračoval: „Na producenty se díváš spatra. Ale přitom jsou to právě oni, kdo dávají film do kupy. A dokážou to jenom díky tomu, že celé dva roky houpají stovky různých děcek - finanční děťátka, dětinské herce, dětinské režiséry, dětinské spisovatele. Těm všem musí producenti vyměňovat plenky a nechat si od nich srát na hlavu. Možná právě proto mají často tak špatný vkus. A přesto řada z nich věří spíš na umění než na talent. Nebo na fantazii. Viděl jsi snad někdy, že by producent dostal za něco Oscara?“ „To je pouze ego,“ řekl jsem. „Nikoliv víra v umění.“ „Ty a to tvoje zasrané umění. Jasně. Pouze jeden film ze sta za něco stojí. Ale je to snad s knihami jiné?“ „Knihy slouží k jinému účelu. Filmy ukazují vždy pouze slupku.“ Malomar rozhodl rukama: „Ty jsi ale opravdu převít.“ „Film není umění,“ trval jsem na svém. „Jsou to jen kouzla pro děti.“ Tomu jsem ovšem zas tak úplně nevěřil. Malomar si povzdychl: „Možná máš v něčem pravdu. Ano, jsou to opravdu všechno spíš kouzla než umění. Je to podvod, který má lidem pomoci zapomenout na smrt.“ To nebyla pravda, ale já se nehádal. Věděl jsem, že Malomar měl od svého infarktu určité problémy, a nechtěl jsem říkat, že ho to ovlivnilo. Podle mě bylo uměním to, co pomáhalo člověku pochopit, jak žít.

No, OK, nepřesvědčil mě, ale aspoň jsem se kolem sebe začal dívat s menší předpojatostí. V jedné věci měl ale Malomar pravdu. Žárlil jsem na filmy. Práce na nich byla tak jednoduchá, odměna tak vysoká, sláva oslnivá. Vůbec se mi nechtělo vracet se zpět do své šeré pracovny a o samotě tam smolit své romány. V pozadí veškerého mého pohrdání byla dětinská závist. Tohle bylo něco, čeho jsem nikdy nemohl být součástí. Neměl jsem k tomu vlohy nebo povahu. Budu tím vždy trochu pohrdat, ale mé důvody budou spíš snobské než morální.

Přečetl jsem o Hollywoodu snad vše, co bylo napsáno. A když říkám Hollywood, myslím tím výhradně film. Slyšel jsem spisovatele, nejvíc ze všech Osana, jak se vracejí zpět na Východ a proklínají filmová studia, producentům spílají do nejvšivějších otravů na světě, šéfy studií líčí jako ta nejkrutější a nejbezohlednější stvoření na světě. Všude prý vládne protekce a úplatky a místní způsoby prý jsou takové, že bratrstvo Černá ruka vedle toho vypadá jak Sdružení milosrdných sester. A s tím, s čím oni z Hollywoodu odcházeli, s tím jsem já do něj přišel. Měl jsem veškeré předpoklady, abych to tam zvládl. Když mě Doran vzal na první schůzku s Malomarem a Houlinanem, hned jsem věděl, s kým mám tu čest. Houlinan pro mě nebyl žádný oříšek. Ale Malomar byl komplikovanější, než jsem původně myslel. Doran byl samozřejmě karikatura. Ale po pravdě řečeno jsem měl Dorana i Malomara rád. Houlinan mi byl protivný od pohledu. A když mi Houlinan řekl, že se mám nechat fotografovat s Kellinem, málem jsem ho poslal do prdele. A když se Kellino včas neukázal, odporoučel jsem se. Nesnáším, když musím na někoho čekat. Ale na nikoho se proto nezlobím - proč se měl tedy někdo zlobit na mě, že jsem na něj nepočkal?

Nejvíce mě však na Hollywoodu fascinovalo množství rozmanitých druhů mušek kroužilek.

Mladí hoši s plechovkami od filmů pod pažďím, scénáře a kokain v jejich ateliérových bytech, všichni doufají, že se jim podaří natočit film. Shánějí talentované mladé dívky a chlapce, aby je obsadili do svých filmů a ve volném čase je ojížděli. Pak zde byli skuteční producenti, ve svých rozlehlých kancelářích, s četami sekretárek a tisíci dolary na režii. Obvolávali herecké agentury, hýbali lidmi jak figurkami na šachovnici. Všichni už měli na kontě alespoň jeden film. Obvykle se jednalo o děsnou pitomost, která nevydělala ani na negativ a nyní se promítala v letadle a na parkovištích. Tihle producenti upláceli kalifornské týdeníky, aby jejich film oslavovaly jako jeden z deseti nejlepších snímků roku. Nebo propašovali zprávu do Variety, že jejich film dosáhl v Ugandě většího ohlasu než Sever proti Jihu, což byla koneckonců pravda, protože Sever proti Jihu nebyl v Ugandě vůbec promítán. Tihle producenti také podepisovali fotografie velkých

filmových hvězd s věnováním „S láskou“. Tihle producenti trávili dny rozhovory s krásnými, snaživými herečkami, které to se svou prací myslely smrtelně vážně a vůbec netušily, že tihle producenti prostě jen potřebují nějak zabít čas, a kdyby na to přišlo, vyhulit ptáka, aby jim lépe šmakovala večeře. Když měli na nějakou tu hvězdičku opravdu zásluku, vzali ji na oběd do studiové kantýny a představili ji prvnímu hlavounovi, co se jim namanul do cesty. Tihle hlavouni, kteří zamlada používali stejné triky, nic nenamítali a nezkazili hru, pokud nebyl producent příliš vlezlý. Dnes už tito hlavouni podobným holčičkám odrostli. Byli velmi zaneprázdněni, a jen když byla holka opravdu něco extra, možná dostala šanci zkusit to před kamerou. Chlapci i děvčata znali pravidla hry. Věděli, že je to maškaráda, ale současně věděli, že se na ně může usmát štěstí. Proto to zkoušeli s producenty, režiséry, herci, ale jestliže měli všech pět pohromadě, nikdy nevkládali své naděje do spisovatele. Teprve nyní jsem pochopil, jak se tu asi Osano cítil. Ale opět mi bylo jasné, že se jedná o další past, stejně jako peníze, luxusní apartmá, vzrušené konference a pocit důležitosti ze spolupráce na filmu. Proto jsem si dal dobrý pozor, abych nespokl návnadu. Když jsem začal být přece jen trochu nadržенý, odletěl jsem do Vegas a tam jsem hrál tak dlouho, až mě to přešlo. Cully se mi neustále snažil poslat na pokoj nějakou prvotřídní šetku, ale já neměl zájem. Ne, že bych neměl chuť a nelákalo mě to, ale víc mě bavilo hraní a věděl jsem, že by mě příliš tížilo svědomí.

Strávil jsem v Hollywoodu dva měsíce. Hrál jsem tenis, chodil s Doranem a Malomarem na večeři, chodil jsem na večírky. Večírky byly zajímavé. Na jednom z nich jsem potkal blednoucí hvězdu, na kterou jsem myslel, když jsem jako kluk masturboval. Ted' už jí muselo táhnout dobře na padesát, ale stále vypadala k světu díky plastice a všelijakým kosmetickým přípravkům. Byla však poněkud při těle a tvář měla odulou alkoholem. Brzy byla opilá a snažila se přefiknout každého chlapa i ženskou na večírku. Ale nějak se nechytala. A to byla, prosím, ženská, o které se zdálo polovině mužské Ameriky. Docela mě to zaujalo. Po pravdě řečeno mě to však zároveň deprimovalo. Jinak byly večírky fajn. Známé tváře herců a hereček. Sebevědomí agenti. Okouzlující producenti. Energičtí rejžové. Musím přiznat, že to byly dosud moje nejzábavnější a nejzajímavější večírky.

A pak se mi také líbilo příjemné podnebí. Líbily se mi palmy v ulicích na Beverly Hills, miloval jsem procházky po Westwoodu, kde byla spousta kin a středoškoláci, kteří byli zbláznění do filmu a měli mezi sebou hodně skutečně krásných holek. Nyní jsem se již nedivil, že romanopisci z třicátých let „vyšli z módy“. Proč se dít pět let na románu a vydělat pak ubohých dva tisíce dolarů, když ty samé peníze tu lze vydělat za týden? Přes den jsem pracoval ve své kanceláři, debatoval nad scénářem s Malomarem, obědval v kantýně, chodil na plac sledovat natáčení nových filmů. Herci a herečky na place mě fascinovali. Při jedné příležitosti jsem byl skutečně u vytržení. Mladý pár hrál scénu, při které kluk zavraždil svou dívku při milování. Když skončili, vrhli se jeden druhému do náručí a plakali, jako kdyby byli součástí skutečné tragédie. Odešli pak spolu v objetí. Obědy v kantýně byly legrační. Člověk tam potkal všechny známé tváře z filmu a zdálo se, že všichni četli mou knihu. Alespoň to tvrdili. Překvapovalo mě, že herci a herečky toho zpravidla moc nenamluví. Byli však dobrými posluchači. Zato producenti mleli bez ustání. Režiséři měli věčně plné ruce práce. Obvykle jim asistovalo několik sekretárek. Vypadalo to, že nejlíp ze všech se mají technici. Avšak sledovat natáčení byla nuda. Nebylo to tam zlé, ale stýskalo se mi po New Yorku. Chyběla mi Valerie a děti, chyběly mi večeře s Osanem. Když už jsem to nemohl vydržet, nasedl jsem na letadlo do Vegas, zůstal tam přes noc a ráno se vrátil do Hollywoodu.

Po nějaké době, když už jsem několikrát absolvoval let z N. Y. do L. A. a z L. A. do N. Y., mě Doran jednoho dne pozval na večírek do jeho pronajatého sídla na Malibu. Pozváni byli filmoví kritici, scénáristé a producenti spolu s několika herci, herečkami a režiséry. Neměl jsem zrovna nic lepšího na práci, do Vegas se mi zrovna nechtělo, a tak jsem šel. Tehdy jsem poznal Janelle.

Jednalo se o jednu z těch neformálních sešlostí v domě v Malibu, s tenisovými kurty a bazénem plným horké vody. Od oceánu dělil dům jen tenký proužek písku. Všichni byli ve vycházkovém. Všiml jsem si, že všichni muži odkládali klíčky od aut na stůl ve vstupní hale. Když jsem se na to zeptal Eddie Lancera, sdělil mi, že v Los Angeles jsou pánské kalhoty tak pečlivě stráženy, že nelze mít nic v kapsách.

Přecházel jsem z místnosti do místnosti, když tu jsem zaslechl zajímavý rozhovor. Vysoká, štíhlá, agresivně vyhlížející tmavá žena se lepila na pohledného producenta s jachtařskou čepičkou na hlavě. Přiběhla k nim drobná blondýna a křičela na brunetu:

„Ještě jednou šáhneš na mého manžela a rozkopnu ti kundu.“ Muž v jachtařské čapce koktal, ale mluvil s velmi kamennou tváří:

„T-t-t-to j-j-je OK. T-t-t-to nic n-n-nebylo.“

Když jsem šel do koupelny, narazil jsem na pár tělo na tělo a žena zrovna říkala kantorským tónem: „Pojď, pojď.“ Zaslechl jsem chlapíka, ve kterém jsem poznal spisovatele z New Yorku, jak říká: „Tahle filmařina. Když si uděláš reputaci jako skvělý zubař, nechají tě tu operovat mozek.“ Další otrávený spisovatel, pomyslel jsem si.

Odšoural jsem se ven na parkoviště poblíž pobřežní dálnice. Našel jsem tam Dorana, jak se skupinkou přátel obdivují Stutz Bearcat. Někdo Doranovi právě sděloval, že auto stojí šedesát tisíc dolarů. Doran odpověděl: „Za ty prachy by to mělo umět kouřit ptáka.“ A všichni se rozesmáli. Pak Doran řekl: „Jak může mít někdo odvalu jen tak to tu postavit? To je stejný, jako mít za ženu Marilyn Monroe a chodit na noční směny.“ Vlastně jsem na večírek šel jen proto, abych se seznámil s Clarou Fordovou, kterou jsem považoval za nejlepší filmovou recenzentku, jaká kdy žila. Byla úžasně bystrá, psala skvěle, přečetla hory knih, viděla všechny filmy a její názory se na devadesát devět procent shodovaly s mými. Když napsala, že nějaký film je dobrý, věděl jsem, že stojí za to jít se na něj podívat. Její recenze měly už jenom krůček ke skutečnému umění. Také se mi líbilo, že se nikdy nesnažila předstírat, že je umělkyně. Byla spokojená jako kritička.

Na večírku jsem však neměl příliš možností si s ní popovídat, ale vyhovovalo mi to. Jenom jsem chtěl vidět, co je zač. Přišla s Kellinem, který ji nenechal ani chvíli na pokoji. Lidé se sice srovnávali kolem Kellina, ale pozornost na sebe poutala hlavně Clara. Tak jsem se usadil v koutku a jenom se díval. Clara Fordová byla jednou z těch drobných, mile vyhlížejících žen, které bývají často považovány za nezajímavé. Její tvář však byla natolik živá a oduševnělá, že alespoň pro mě byla velmi atraktivní. Fascinující na ní bylo především to, že se dokázala současně tvářit přísně i nevinně. Byla dostatečně břitká na to, aby strčila všechny ty nabubřelé newyorské kritiky do kapsy a udělala z nich totální pitomce. Brala to hezky popořádku a důkladně. Pustila se do chlapíka, co psal rádobyvtipné, ve skutečnosti však naprosto trapné sloupky o filmech do nedělních příloh, a dokázala, že je to idiot. Vzala si na paškál borce z avantgardní filmové skupiny z Greenwich Village a ukázala mu, jaký je ve skutečnosti zbedněnec. Když byla se všemi hotova, nezůstala na nich suchá ani nit.

Pozoroval jsem, že se na mejdanu dobře baví. Byla si zjevně vědoma toho, že na ni Kellino to svoje cukrování jen hraje. Vzдор rámusu jsem zaslechl Kellinova slova: „Můj agent je idiot a břídl.“ Byl to jeho starý trik, který používal na všechny kritiky - muže i ženy. U kritiků-mužů často uspěl, když označil za břídlu jiného kritika.

Nyní byl Kellino neuvěřitelně dvorný ke Claře Fordové, až to připomínalo scénu z nějakého jeho filmu. Culil se na ni jako jezulátko a Clara Fordová i přes svou inteligenci začínala roztávat.

Najednou se vedle mě ozval ženský hlas: „Myslíš, že ji Kellino hned napoprve přefikne?“ Ohlédl jsem se a spatřil skutečně půvabnou plavovlasou dívku, či spíše ženu, protože se už rozhodně nejednalo o nějakou holčičku. Tipoval jsem ji tak na třicet. Stejně jako v případě Clary

Fordové dodávala jejímu obličejí zvláštní půvab inteligence. Měla jemně řezané lícni kosti a jemnou, bílou pleť. Bylo vidět, že pleť vděčí za svůj vzhled do jisté míry make-upu. Měla vlahé hnědé oči, které dokázaly být zářivé jako oči dítěte i tragické jako oči dámy s kaméliemi. Pokud to teď zní jako popis milostné scény od Dumase, budiž. Možná jsem při našem prvním setkání ani neměl tyto pocity. To vše až později. Nyní ty hnědé oči vypadaly spíš zlomyslně. Dobře se bavila tím, že zůstávala jako já v koutku a jenom sledovala cvrkot. Měla něco, co není u krásných žen příliš běžné. Bylo to radostné, šťastné vzezření, s jakým se setkáváme u dětí, když je necháme na pokoji, ať si dělají právě to, co je baví. Představil jsem se a ona mi prozradila své jméno - Janelle Lambertová.

Jméno mi bylo povědomé a pak jsem ji poznal. Párkrát jsem ji viděl ve vedlejších rolích, ve kterých byla vždy dobrá. Nikdy však nedávala do role všechno. Člověk ji na plátně rád viděl, ale nikdy ho nenapadlo, že je skvělá. Viděl jsem, že obdivuje Claru Fordovou, a doufala, že jí kritička něco řekne. Nestalo se, a tak teď Janelle měla roztomilý vztek. U jiné ženy by její poznámka vyzněla kousavě, ale od ní to sedlo.

Věděla, kdo jsem, a řekla obvyklé věci o mé knize, které mi říkala většina lidí. Tak jsem se zatvářil jako obvykle neurčitě, jako bych kompliment sotva slyšel. Líbilo se mi, jak byla oblečená - skromně, a přesto naprosto stylově. „Pojďme tam,“ řekla. Myslel jsem, že se chce setkat s Kellinem, ale k mému překvapení se snažila zavést hovor s Clarou. Mluvila inteligentně, ale Fordová ji chladně odbývala. Možná proto, že Janelle byla tak krásná, myslel jsem si tenkrát. Najednou se Janelle otočila a šla pryč. Následoval jsem ji. Byla ke mně otočená zády, ale když jsem ji ve dveřích dohonil, viděl jsem, že pláče.

Slzy jí slušely. Oči jí zářily a byly jako ze zlata s černými tečkami. Také se teď zdály tmavší (později jsem zjistil, že to bylo kontaktními čočkami) a slzy oči ještě víc rozšířily a pozlatily. Také se ukázalo, že si oči lehce podmalovala a teď se jí to rozmazalo.

„Jste krásná, když pláčete,“ řekl jsem. Imitoval jsem Kellina v jedné z jeho galantních rolí.

„Jdi do prdele, Kellino,“ řekla.

Nesnáším, když ženy říkají „do prdele“ a „kurva“ a „zmrď“. Toto byla ale první žena, od které vyznělo slovo „do prdele“ přátelsky. Měla lehký jižanský akcent.

Možná bylo vidět, že ještě donedávna nebyla zvyklá taková slova říkat. Nebo to bylo tím, že se culila a dala mi tak najevo, že ví, že imituji Kellina. Culit se uměla nádherně. Nebyl to žádný povrchní, koketní úsměv.

„Já nevím, proč jsem tak pitomá,“ řekla. „Nikdy nechodím na večírky. Přišla jsem jenom proto, že jsem věděla, že ona tu bude.“

Hrozně ji obdivuji.“

„Je to dobrá kritička,“ řekl jsem.

„Ach, je tak bystrá. Jednou o mně napsala něco hezkého. Víš, myslela jsem, že jsem se jí líbila. A tady mě tak usadí. Pronic zanic.“ „Ale ona měla spoustu dobrých důvodů,“ řekl jsem. „Vy jste krásná a ona ne. A ona má na dnes večer určité plány s Kellinem a rozhodně si nepřála, abyste se jí do toho pletla.“ „Pitomost. Nesnáším herce.“ „Ale jste krásná. A kromě toho jste mluvila inteligentně. Musela jste jí jít na nervy.“ Poprvé se na mě podívala jakoby se skutečným zájmem. To já už měl před ní slušný náskok. Líbila se mi, protože byla krásná. Líbila se mi, protože nechodila na večírky. Líbila se mi, protože neletěla na herce Kellinova typu, kteří byli tak zatraceně hezcí a skvěle oháklí do bezvadně padnoucích obleků a jejichž účesy jako by modeloval sám Rodin. A líbila se mi také proto, že byla inteligentní. A také, protože plakala, že ji kritička na večírku setřela. Jestliže má tak něžné srdce, možná mě nezničí. Její zranitelnost mě nakonec

přiměla, že jsem ji požádal, aby se mnou šla na večeři a do kina. Nevěděl jsem, co by mi na to řekl Osano. Že zranitelné ženy vás ničí neustále.

Zajímavé na tom bylo, že jsem na ni nemyslel sexuálně. Pouze se mi hrozně líbila. Byla sice krásná a měla i přes slzy nádherný úsměv, ale nebyla v pravém slova smyslu sexy. Alespoň ne na první pohled. Anebo jsem byl v tomto ohledu příliš nezkušený. Když ji totiž poprvé uviděl Osano, řekl, že cítil její sexualitu jako elektrický náboj. Když jsem to pak řekl Janelle, tvrdila, že se to s ní muselo stát až poté, co mě poznala. Do té doby prý sexuálně strádala. Když jsem se nevěřičně usmíval, zaculila se na mě a zeptala se, zda jsem někdy něco slyšel o vibrátorech. Je legrační, jak si vás dospělá žena, která vám vypráví o tom, jak masturbovala s vibrátory, dokáže k sobě připoutat. Přitom je to logické. Lze z toho usuzovat, že není promiskuitní, přestože je krásná a žije ve městě, kde se muži vrhají po ženách jako kočka po myši. Často z téhož důvodu.

Chodili jsme spolu asi dva týdny - to znamená, že jsme se viděli asi pětkrát - než jsme skončili v posteli. A možná nám bylo spolu líp předtím, než jsme se spolu vyspali, než potom. Ráno jsem chodil do studia pracovat na scénáři. Občas jsem zašel s Malomarem na skleničku a pak jsem se vracel do svého apartmá v hotelu Beverly Hills, kde jsem si četl. Někdy jsem šel do kina. Večer jsem míval rande s Janelle, která za mnou chodila do hotelu, pak se mnou objela kina a restaurace ve městě, načež jsme se vraceli zpět. Trošku jsme spolu popili a popovídali si a okolo jedné ráno se vracela domů.

Vyprávěla mi, proč se rozvedla se svým manželem. Když byla těhotná, bývala k smrti nadřžená, ale on o těhotnou ženu nestál. Pak, když přišlo dítě na svět, ráda ho kojila. Líbilo se jí, jak jí mléko vytéká z prsou a jak dítěti chutná. Chtěla, aby její manžel mléko ochutnal a cítil, jak prýští. Měla za to, že to bude krásné. Její manžel se znechuceně otočil. A tím pro ni přestal existovat.

„Ještě nikomu jsem to nevyprávěla,“ řekla.

„Bože,“ řekl jsem, „to ale musel být vůl.“

Jednou večer se ke mně posadila na gauč a začali jsme se mazlit jako děti. Stáhl jsem jí kalhotky ke kotníkům, když tu ucukla a postavila se. Já už měl v té chvíli také kalhoty na půl žerdi. Ona se napůl smála, napůl vzlykala a řekla: „Promiň. Nejsem pitomá, ale prostě nemohu.“ Podívali jsme se jeden na druhého a oba se rozesmáli. Vypadali jsme oba dost komicky - s obnaženými stehny a rozkroky. Ona s bílými kalhotkami u kotníků a já s kaťaty a trenýrkami tamtéž.

V té době už jsem ji měl k zbláznění rád. A kupodivu, necítil jsem se odmítnutý. „To je OK,“ řekl jsem a natáhl si kalhoty. Ona si upravila kalhotky a znova jsme se začali jen tak muchlovat na pohovce. Když odcházela, zeptal jsem se jí, zda přijde i druhý den. Když řekla, že ano, bylo mi jasné, že se budeme milovat. Příští noc vešla ke mně do pokoje, políbila mě a řekla se stydlivým úsměvem: „Krucí, hádej, co se mi stalo.“ I přes své chabé zkušenosti mi došlo, že když potenciální sexuální partner začne s něčím takovým, je všem nadějším konec. Ale zůstal jsem v klidu.

„Dostala jsem krámy,“ řekla.

„Mně to nevadí,“ řekl jsem. „A pokud to nevadí tobě...“ vzal jsem ji za ruku a odvedl do ložnice. Do dvou vteřin jsme leželi v posteli nazí, až na její kalhotky. Sáhl jsem dolů a ucítil vložku. „Dej to všechno pryč,“ zašeptal jsem. Stalo se. Líbali jsme se a jen tak se objímali.

Tu první noc jsme do sebe nebyli ještě zamilovaní. Pouze jsme se měli hrozně rádi. Milovali jsme se jako pubertáči. Jenom s líbáním a pak rovnou na věc. A pak jsme se objímali a povídali si a laskali se a vzájemně se zahřívali. Měla kůži hebkou jako satén a rozkošnou pevnou prdelku. Byla to však současně prdelka, kterou si nikdo nemohl splést s mužským zadkem. Neříkám, že jsem ve svém životě viděl tolik mužů a žen, ale na fotkách v časopisech mě často zaráželo, že pokud se zadku týče, zadek může být obého pohlaví. K čemu by jinak bylo veškeré to načančané spodní

prádlo? Měla malá ňadra, která jsem svíral s opravdovou rozkoší, a velké červené bradavky. Zvládli jsem dvě čísla během hodiny a to se mi už dlouho nepovedlo. Nakonec jsme dostali žízeň, a tak jsem odešel do vedlejšího pokoje pro připravenou láhev šampaňského. Když jsem se vrátil do ložnice, měla už na sobě kalhoty. Seděla se zkříženýma nohama na posteli a vlhkým ručníkem pucovala velkou rudou skvrnu na prostěradle. Stál jsem nad ní nahý, s lahví šampaňského, pozoroval ji a poprvé jsem ucítil přívál nekonečné něhy, který je prvním příznakem zkázy. Podívala se na mě, usmála se, plavé vlasy rozčuchané a obrovská hnědá kukadla vážná. „Nechci, aby to pokojská viděla,“ řekla.

„Ne, nechceme, aby věděla, co jsme tu vyváděli,“ přikývl jsem. Zarputile pokračovala v drhnutí a pečlivě a zblízka se dívala, zda nějaká drobná skvrnka neunikla její pozornosti. Pak odhodila mokré ručník na zem a vzala si ode mě sklenici se šampaňským. Seděli jsme proti sobě na posteli, popíjeli a přihloupě se jeden na druhého usmívali. Bylo nám, jako bychom se až teď dali dohromady tím, že jsme prošli náročnou zkouškou. Ale stále jsme jeden druhého nemilovali. Pohlavní styk byl dobrý, ale zase nic extra. Bylo nám spolu prostě dobře, a když se zvedla k odchodu, zeptal jsem se jí, zda nechce zůstat přes noc. Řekla, že nemůže, a já dál nenaléhal. Říkal jsem si, že třeba s někým žije a může být pryč dlouho do noci, ale ne přes noc. A nijak mě to netrápilo. To je právě skvělé na tom, když člověk není zamilovaný.

Na feminismu je dobrá ta věc, že se tím možná zamilování stane méně škrobenou záležitostí. Zamilováváme se totiž jen v rámci jakési měšťácké tradice. Láska pro nás znamená boj. O pár dní později se nám stala drobná nepříjemnost. Milovali jsme se, ale mně to nějak nešlo. Erekcí jsem měl, ale nemohl jsem dosáhnout vyvrcholení. A ona se snažila ze všech sil mi pomoci. Nakonec začala vyvádět a křičet, že už má sexu plné zuby, že už nechce víckrát souložit a proč jsme s tím vlastně vůbec začínali. Zklamaně se rozplakala. Se smíchem jsem ji uklidnil. Vysvětlil jsem jí, že o nic nejde. Že jsem byl prostě jen vyčerpaný. Že mám starosti se spoustou věcí, jako například s filmem za pět miliónů, a navíc se cítím provinile jako konvenční a spořádaný americký muž dvacátého století, který žil až dosud počestným životem. Vzal jsem ji do náručí a chvíli jsme si povídali. A pak jsme se udělali oba jako nic. Stále to nebyla žádná velká sláva, ale bylo to fajn.

OK. Bylo načase, abych zaletěl do New Yorku podívat se za rodinou. Po návratu do Kalifornie jsem mě s Janelle smluvenou schůzku. Když jsem k ní jel v pronajatém autě, byl jsem tak rozrušen, že jsem vjel do křižovatky na červenou a srazil se s jiným autem. Nestalo se mi nic, ale potřeboval jsem nový vůz a byl jsem v lehkém šoku. Zavolał jsem Janelle. Byla překvapená. Prý měla za to, že se máme vidět až den nato. To mě hezky nadzvedlo ze židle. Tak já se kvůli ní málem zabil a ona teď na mě vyrukuje s touhle otřepanou fintou. Ale zůstal jsem zdvořilý. Řekl jsem jí, že druhý den mám něco neodkladného na práci, ale že jí zavolám, jakmile to bude možné. Netušila, jak jsem našťvaný, a tak jsme si ještě chvíli povídali. Už jsem jí nezavolał. O pět dní později zavolala ona mně a hned spustila: „Ty hajzle zatracenej, myslela jsem, že mě máš doopravdy rád. A ty na mě místo toho vybalíš ten starý záletnický trik s telefonem. Proč jsi mi raději neřekl rovnou, že už mě nemáš rád?“ „Tak poslouvej, mrcha jsi ty, abys věděla. Víš zatraceně dobře, že jsme se měli sejít ten první večer. Zrušilas to, protože jsi měla něco lepšího v plánu.“ Odvětila velmi tiše a velmi přesvědčivě: „Špatně jsem rozuměla.

Anebo ses spletl ty.“

„Ty zatracená lhářko.“ Nemohl jsem uvěřit, jaký jsem cítil infantilní vztek. Ale možná v tom bylo něco víc. Důvěřoval jsem jí. Myslel jsem, že je naprosto skvělá. A ona se mnou sehrála osvědčenou babskou komedii. Znal jsem to dobře, protože než jsem potkal Valerii, odvolávaly holky naše schůzky stejným způsobem. O takových holkách jsem neměl valné mínění. Takhle tedy. Bylo po všem a mně to bylo fuk. Ale za dva dny mi zase zavolala.

Pozdravili jsme se a ona hned nato řekla: „Myslela jsem, že mě máš opravdu rád.“ Najednou jsem se přistihl, jak jí říkám: „Zlatíčko, odpusť mi.“ Nevím, proč jsem řekl „zlatíčko“. Nikdy jsem to slovo nepoužíval. Ale ji to uvolnilo.

„Chci tě vidět,“ řekla.

„Tak přijed,“ odvětil jsem.

Zasmála se: „Ted' hned?“ Byla jedna hodina ráno.

„Proč ne?“

Opět se zasmála. „Tak jo.“

Ani ne za půl hodiny byla u mě. Měl už jsem připravenou láhev se šampaňským. Posadili jsme se a začali si povídat. Pak jsem se zeptal: „Chceš se milovat?“ A ona řekla: „Ano.“ Proč je tak těžké popsat něco, co je naprosto nádherné? Byl to ten nejnevinnější pohlavní styk na světě a bylo to skvělé. Ještě nikdy jsem se necítil tak šťastný od doby, kdy jsem si jako kluk hrál v létě s balónem. A tu jsem si uvědomil, že dokážu Janelle odpustit cokoliv, jen když budu s ní, a že jí neodpustím nikdy nic, když budu bez ní.

Už kdysi jsem Janelle řekl, že ji miluji, a ona mi na to tenkrát odpověděla, ať neříkám hlouposti, když dobře vím, že to není pravda. Nebyl jsem si jistý, zda to je či není pravda, a tak jsem jen přikývl. Ale tuto noc jsme se najednou oba probudili, začali se milovat a Janelle řekla smrtelně vážně do tmy: „Miluju tě.“ Kriste na nebi! Všechno je to neuvěřitelné klišé. Je to taková šaškárna, že tě to přiměje kupovat nový holicí krém a létat zvláštní linkou. Ale proč je to tedy taková síla? Od té doby se všechno změnilo. Ze sexu se stalo něco úžasného. Pro jiné ženy už jsem skutečně neměl oči a stačilo, abych jen pohlédl na Janelle, a krev se mi nahrnula do hlavy i jinam. Když mi přišla naproti k letadlu, popadl jsem ji, odtáhl za auta na parkovišti, muckal se s jejími nadry a stehny a nejméně dvacetkrát ji zlíbal, než jsme odjeli do hotelu.

Nemohl jsem to vydržet. Jednou, když se se smíchem bránila, jsem jí začal vyprávět o polárních medvědech. O tom, jak samec ledního medvěda reaguje na pach pouze určité samice a jak musí často ujít i několik mil, než se mu podaří s ní spojit. A to je důvod, proč je ledních medvědů tak málo. Překvapilo ji to a pak ji napadlo, že si z ní utahuju a začala do mě šťouchat. Ale já jí tím jenom vysvětlil, jak ona působí na mě. Nemiloval jsem ji, ani to nebyla ta nejkrásnější a nejinteligentnější ženská, o jaké jsem až dosud jen snil. Nic z toho. Nepotrpěl jsem si na všechny ty maloměšťácké kecy o lásce a splynutí duší a kdesi cosi. Bylo to prostě tak, že měla tu pravou vůni. Její tělo vydávalo přesně ten správný pach pro mě. Bylo to prosté a nebylo o čem diskutovat. Ohromné na tom bylo to, že to chápala. Věděla, že si mě neochočí. Věděla, že se vzpírám podlehnout jí i tomu klišé o romantické lásce. Tak mě prostě objala a řekla: „Dobrá, dobrá.“ A když jsem jí řekl, že se nemá příliš často koupat, zase mě objala a řekla:

„Dobrá.“

Bylo to totiž skutečně to poslední, po čem jsem toužil. Stále ještě jsem byl šťastně ženat. Svou ženu jsem miloval jako nikoho na světě, přestože jsem jí začal být nevěrný. A tak jsem měl poprvé v životě špatné svědomí, a to vůči oběma. A milostné historky mi vždycky lezly na nervy.

No, bylo to mezi námi přece jen o něco složitější než mezi ledními medvědy. A na mé povídačce, kterou jsem vyprávěl Janelle, byl jeden háček, který jsem jí zatajil. A sice to, že samice ledního medvěda nemá stejný problém jako samec. A já pochopitelně začal vyvádět obvyklé pitomosti jako všichni žárliví milenci. Vyptával jsem se na ni. Chodila kdy s producenty nebo s herci, aby pro sebe urvala roli? Měla nějaké románky? Měla ještě někoho? Zkrátka a dobře - byla to děvka, která spí na potkání s každým? Je neuvěřitelné, čeho všeho jste schopni, když se zblázníte do ženy. Svému příteli byste něco takového nikdy neudělali. Tam se spoléháte na svůj úsudek a

vlastní cit. Ale ženám prostě nevěříte. Být zamilovaný je někdy pěkně na hovno. A kdybych se o ní domáknul nějaké skutečné špinavosti, nezamiloval bych se. Tak kde je ten zasraný romantismus? Není divu, že dnes tolik žen nemůže přijít chlapům na jméno. Jedinou omluvou mi bylo, že jsem byl tolik let jen píšícím poustevníkem, který to s ženami dvakrát neuměl. A já o ní nemohl nic skandálního zjistit. Na večírky nechodila. S žádnými herci ji nikdy nikdo neviděl. Na to, že se ve filmech objevovala poměrně často, toho o ní nikdo moc nevěděl. Nepatřila k žádné ustálené filmařské partě ani nenavštěvovala obvyklé podniky. V „Klípcích“ se o ní nikdy neobjevila ani zprávička. Prostě, byla to holka jako z poustevníkovy snu. Dokonce i ráda četla. Co víc jsem si mohl přát?

Jak jsem se tak na ni vyptával, zjistil jsem ke svému velkému překvapení, že Doran Rudd s ní vyrůstal v jednom zapadlém městečku v Tennessee. Dušoval se mi, že je to ta nejslušnější holka v celém Hollywoodu. Také mi radil, abych nemrhal časem a silami, že si ani nevyrznu. To mě potěšilo. Zeptal jsem se ho, co o ní soudí, a on pravil, že podle něj je to ta nejlepší ženská, jakou kdy znal. Teprve později jsem se dozvěděl, a to od Janelle, že ti dva byli kdysi milenci, žili spolu a že to byl právě Doran, kdo ji přivedl do Hollywoodu.

Byla velmi nezávislá. Jednou jsem chtěl zaplatit za benzín, když jsme byli na výletě jejím autem a museli tankovat. Zasmála se a odmítla. Nikdy si nevšíkala toho, co mám na sobě, a byla ráda, že nedělám žádný rozruch kolem toho, co nosí ona. Do kina jsme spolu chodili v džínách a ve svetrech a ve stejném úboru jsme dokonce jedli i v některých vybraných podnicích. Mohli jsme si to při svém postavení dovolit. Všechno bylo dokonalé. Sex byl skvělý. Nevinný, jako bychom byli děti, a současně mnohem erotičtější než kdovíjaký pornografický odraz.

Občas jsme mluvili o tom, že bychom pro ni opatřili nějaké lascivní prádýlko, ale nikdy k tomu nedošlo. Párkrát jsme to zkoušeli se zrcadly, ale ona na to byla příliš krátkozraká a s brýlemi se jí to zkoušet nechtělo. Jednou jsme si dokonce společně četli knihu o análním sexu. Vzrušilo nás to a ona byla pro. Začali jsme se pečlivě připravovat, ale neměli jsme vazelínu. Tak jsme použili její chladivý plet'ový krém. Bylo to opravdu legrační, protože mi bylo mizerně, jako by mi měl umrznout. Krém se navíc neosvědčil a ona ječela, jako by ji na nože brali. Tak jsme toho raději nechali. Nebylo to nic pro nás. Na to jsme byli oba příliš slušně vychovaní. Chichotali jsme se jako děcka a šli se vykoupat. V knize hrozně apelovali na to, jak je důležité se po análním sexu vykoupat. Od té doby nám bylo jasné, že nepotřebujeme od nikoho radit. A tak jsme spolu žili šťastně dál. Dokud se z nás nestali nepřátelé. Zatím nám však bylo spolu dobře a Janelle, jako plavovlasá Šeherezáda, mi vyprávěla svůj životní příběh. Žil jsem tak nikoliv dva, ale tři životy najednou. Svůj rodinný život se ženou a dětmi v New Yorku, život s Janelle ve Vegas a její život předtím, než jsme se poznali. Používal jsem Jumbo-Jetů jako kouzelných koberců. Ještě nikdy v životě jsem se necítil tak šťastný. Práce na filmu byla jako partie kulečnicku nebo hazardní hry. Přinášelo to uvolnění. Konečně jsem našel odpověď na otázku jménem život. A ještě ke všemu jsem byl skvělý společník. Moje žena byla šťastná, Janelle byla šťastná, děti byly šťastné. Artie nechápal, co se to se mnou děje. Jednou večer, když jsme spolu byli sami, mi najednou řekl: „Víš, poprvé v životě si o tebe nedělám starosti.“ „Ale, a to od kdy?“ zeptal jsem se ledabyly, protože jsem si myslel, že tím myslí jen můj úspěch jako spisovatele a mou práci u filmu.

„Od teď,“ odvětil. „Od této minuty.“

To mě přimělo zbystřit pozornost. „Co tím chceš doopravdy říct?“ zeptal jsem se.

Artie o tom chvíli přemýšlel. „Nikdy jsi nebyl opravdu šťastný,“ řekl pak. „Vždycky jsi byl jen nevrlý kakabus. Neměl jsi žádné skutečné přátele. Pořád jsi jenom psal nebo četl knihy. Nebavili tě večírky, filmy, hudba, nic. Dokonce ti šlo na nervy i to, když naše rodiny slavily Vánoce společně. Bože, vždyť ty ses ani skutečně neradoval ze svých dětí.“ Šokovalo mě to a ranilo. Nebyla to pravda. Možná to tak vypadalo, ale nebyla to pravda. Udělalo se mi zle od žaludku. Jestliže si toto

o mně myslel Artie, jak jsem se teprve musel jevit ostatním lidem? Zmocnil se mě známý pocit marnosti a osamění. „To není pravda,“ zaprotestoval jsem.

Artie se na mě usmál: „To víš, že není. Chci tím jen říci, že se teď mnohem víc otevíráš také druhým lidem a ne jenom mně. Valerie říká, že se teď vedle tebe cítí podstatně lépe.“ Opět to se mnou trhlo. Moje žena si musela celou tu dobu stěžovat a já o tom neměl ani páru. Nikdy mi nic nevytkla. Nyní jsem si však uvědomil, že jsem ji nikdy neučinil skutečně šťastnou. Snad kromě prvních několika let po svatbě.

„No, ale teď je snad šťastná,“ řekl jsem.

Artie přikývl a já si uvědomil, jak je to všechno pěkně pitomé.

Musel jsem své ženě začít být nevěrný, abych ji učinil šťastnou. A najednou jsem si uvědomil, že mám Valerii raději než kdy předtím. Musel jsem se tomu zasmát. Pěkně to do sebe všechno zapadalo a bylo to jako v těch knihách, které jsem přečetl. Jakmile jsem se totiž ocitl uprostřed klasického manželského trojúhelníku, začal jsem o tom číst všechnu dostupnou literaturu. „A Valerii nevadí, že jezdím do Kalifornie?“ zeptal jsem se. Artie zavrtěl hlavou: „Je ráda. Já jsem na tebe zvyklý a musím přiznat, že někdy je dost fuška s tebou vyjít.“ Zase to se mnou cuklo, ale na bráchu jsem se prostě zlobit nemohl.

„To je dobře,“ řekl jsem. „Zítra odlétám zpět do Hollywoodu dělat na filmu.“ Artie se usmál. Rozuměl tomu, co cítím. „Dokud se nepřestaneš vracet,“ pravil, „nějak to tu bez tebe zmáknem.“ Ještě nikdy jsem ho neslyšel říct něco tak sentimentálního. Bylo to proto, že mu došlo, že jsem byl raněn ve svých citech. Stále ještě o mě nepřestal pečovat.

„Jdi do prdele,“ odsekl jsem, ale už zase jsem se cítil šťastně. Jako by ani nebyla pravda, že ještě před čtyřiceti hodinami jsem byl tři tisíce mil odtud v posteli s Janelle a naslouchal jsem jejímu příběhu.

Jako jednu z prvních věcí mi sdělila, že ona a Doran Rudd byli staří přátelé, kteří spolu vyrůstali v Johnson City v Tennessee. Nakonec se z nich stali milenci a přestěhovali se do Kalifornie, kde se ona stala herečkou a Doran začal pracovat jako agent. (30.)

Když přijela Janelle s Doranem do Kalifornie, měla jeden problém. Tím byl její syn. Byly mu teprve tři roky, a tak ho nemohla všude vláčet s sebou. Nechala ho tedy u svého bývalého manžela. V Kalifornii žila zpočátku s Doranem. Ten jí slíbil, že ji dostane k filmu, a opravdu jí zajistil několik menších rolí. Nebo si to alespoň myslel. Ve skutečnosti zprostředkoval pouze první kontakt a o zbytek se postarala Janelle svým šarmem. Po celou tu dobu mu byla věrná, přestože on ji zjevně podváděl, kdykoliv se mu naskytla příležitost. Jednou se ji dokonce snažil přesvědčit, aby si to rozdala ve třech s ním a jedním jeho přítelem. Už jen samotná představa se jí hnusila. Nikoliv z nějakých morálních zábran. Bylo jí však dost proti mysli být využívána jako pouhý sexuální objekt jedním mužem. Jak sama konstatovala, byla v té době ještě příliš nezkušená, aby pochopila, že se jí naskýtá šance pozorovat milování dvou mužů. Kdyby ji to tenkrát bylo napadlo, možná by o tom uvažovala - když už pro nic, tak jen proto, aby viděla, jak ho někdo souká Doranovi do prdele. Protože si to zasloužil.

Vždy byla přesvědčena, že kalifornské podnebí se na jejím životě podepsalo víc než cokoli jiného. Když vyprávěla o svém životě Merlynovi, často tu a tam poznamenala, že lidé v Kalifornii jsou trhlí. A bylo na ní vidět, že se jí líbí způsob, jakým jsou trhlí, bez ohledu na to, jakou škodu jí působili. Doran se snažil, seč mohl, prosadit se jako producent. Koupil příšerný scénář od neznámého spisovatele, jehož jedinou předností bylo, že se spokojil s čistým podílem na zisku místo zálohy předem. Doranovi se podařilo přesvědčit jednoho předního režiséra, aby to režíroval, a ukecal k účasti i jednu mužskou hereckou hvězdu.

Žádné studio nemělo přirozeně o takový projekt zájem. Jednalo se o věc, která zněla slibně jen prošťáčkům. Doran byl ale skvělý obchodník a podařilo se mu sehnat peníze z venku. Jednoho dne přivedl domů vysokého, asi pětatřicetiletého pohledného muže. Ten muž se jmenoval Theodore Lieverman, patřil k vedení významné finanční instituce, mluvil vybraně, zbytečně neplkal a do Janelle se zamiloval už během večeře.

Večeřeli v Chasens. Doran vzal účet a rychle se ztratil na schůzku se spisovatelem a režisérem. Tvrdil, že dělají na scénáři, a vraštil přitom obočí na důkaz vrcholného soustředění. Než odešel, dal Janelle své instrukce.

„Tenhle klučina nám dá milión na náš film. Buď na něj hodná. Pamatuj na to, že máš hrát druhou hlavní ženskou roli.“ To byla osvědčená Doranova technika. Slíbil jí druhou ženskou roli, aby měl ještě něco v ruce. Kdyby Janelle dělala potíže, slíbil by jí hlavní ženskou roli. To ovšem nic neznamenal. Kdyby na to přišlo, klidně by oba sliby zrušil. Janelle neměla ani přinejmenším v úmyslu být na Theodora hodná kvůli Doranovi. Překvapilo ji však, že Lieverman byl skutečně milý hoch. Nedělal žádné nemístné vtipky o hvězdičkách. Nevyjížděl po ní. Byl opravdu nesmělý. A byl skutečně ohromen její krásou a inteligencí. To jí dávalo pocit moci. Když ji po večeři zavezl do bytu, který sdílela s Doranem, pozvala ho na skleničku. Opět se choval jako dokonalý gentleman a Janelle se začínal líbit. Měla odjakživa zájem o lidi a skoro každý se jí zdál úžasný. A od Dorana věděla, že Ted Lieverman jednou zdědí dvacet miliónů dolarů. Doran jí ovšem zamlčel, že Lieverman je rovněž ženat a má dvě děti. Lieverman se jí svěřil. Rozhodně však prohlásil: „Jsme od sebe odloučení. Náš rozvod se táhne, protože její advokáti žádají příliš mnoho peněz.“ Janelle se zaculila svým nakažlivým úsměvem, který dokázal totálně odzbrojit skoro všechny muže s výjimkou Dorana, a zeptala se: „Kolik to je, příliš mnoho peněz?“ Theodore Lieverman s úšklebkem odvětil: „Milión dolarů. To by šlo. Ale ona to chce v hotovosti a moji právníci soudí, že teď není vhodná doba likvidovat.“ Janelle se se smíchem zeptala: „Kruci, máte dvacet miliónů. Co na tom záleží?“ Lieverman poprvé za celou dobu skutečně ožil. „Nechápete to. Většina lidí tomu nerozumí. Je pravdou, že mé jmění čítá nějakých šestnáct, možná osmnáct miliónů. Ale moje hotovost není zrovna velká. Víte, patří mi pozemky, nemovitosti a akcie. Tyto peníze je však třeba nechat tam, kde jsou. Likvidního kapitálu tak mám ve skutečnosti jen velmi málo. Líbilo by se mi, kdybych si mohl utrácet jako Doran. Víte, Los Angeles je po čertech drahý kout k životu.“ Janelle se dovtípila, že má před sebou známý typ z knížek - spořivého milionáře. A jelikož nebyl ani zvlášť bystrý, ani příliš zdvořilý, ani sexuálně přitažlivý a kromě svého milého vzhledu a bohatství, které však nebylo tak snadno k mání, neměl co nabídnout, zbavila se ho po další sklenice. Když se Doran vrátil domů, byl vzteky bez sebe.

„Krucí, to mohla být naše dojná kráva,“ ulevil si. Janelle se vzápětí rozhodla skoncovat také s ním.

Hned druhý den si našla malý byteček v Hollywoodu poblíž ateliérů Paramountu a sama si našla roli ve filmu. Když její několikadenní práce skončila, zastesklo se jí po synovi a Tennessee, a tak se na pár týdnů vrátila domů. Déle však nemohla v Johnson City vydržet.

Ráda by si vzala syna s sebou do Kalifornie, ale to bylo nemožné. Proto ho nechala dále na starosti svému exmanželovi. Opouštěla své dítě nerada, ale byla rozhodnuta vydělat nejprve nějaké peníze a prosadit se, než si definitivně založí domácnost. Její bývalý manžel jí byl stále očividně okouzlen. Její zevnějšek byl nyní lepší - rafinovanější. Schválně ho vyhecovala a pak ho odkopla, když ji chtěl dostat do postele. Odcházel v mizerné náladě. Ona jím pohrdala. Milovala ho z celého srdce, a on ji podvedl s jinou ženou, když byla těhotná. Odmítl mléko z jejího prsu, když chtěla, aby se o něj podělil s dítětem. „Počkej chvíli,“ přerušil ji Merlyn. „Zopakuj mi to.“ „Co?“ zeptala se. Pak se zaculila. Merlyn vyčkával. „Oh, měla jsem tenkrát hrozné kozy, když jsem měla dítě. A mléko mě fascinovalo. Chtěla jsem, aby ho ochutnal. Už jsem ti to vyprávěla.“ Když požádala o

rozvod, odmítla výživné z pouhého pohrdání. Když se vrátila do svého bytu v Hollywoodu, měla na telefonním záznamníku dva vzkazy. Jeden od Dorana, druhý od Theodora Lievermana.

Nejprve zavolala Doranovi a pozvala ho k sobě. Doran byl překvapený, že byla doma v Johnsonu. Nezeptal se však na žádného jejich společného známého. Jako obvykle byl příliš zaujat tím, co měl na srdci on.

„Poslyš,“ začal, „tenhle Ted Lieverman po tobě opravdu šílí. Nekecám. Je posedlý láskou, nejen tvým tělem. Když budeš šikovná, můžeš vyvdát dvacet melounů. Snažil se s tebou spojit, tak jsem mu dal tvoje číslo. Zavolej mu. Může z tebe být královna.“ „Je ženatý,“ řekla Janelle.

„Rozvod bude vyřízen do měsíce. Proklepl jsem si ho. Je to upřímný, čestný muž. Stačí, aby tě jednou okusil v posteli, a máš ho i s jeho milióny v kapse.“ Všechno to střílel jen tak od pasu. Janelle byla jen jednou z jeho karet ve hře.

„Jsi nechutný,“ řekla mu.

Doran na ni vybalil ten nejlíbeznější kukuč: „Ale no tak, zlato. S námi dvěma je konec, to je jasný. Ale ty jsi pořád ta největší kost, jakou jsem v životě měl. Žádná z těchhle hollywoodských krásek na tebe nemá. Chybíš mi. Věř mi, já chápu, proč jsi ode mě odešla. Ale to neznamená, že nemůžeme být nadále přáteli. Snažím se ti pomoci. Musíš se rozvíjet. Dej tomu chlapíkovi alespoň šanci. O víc tě nežádám.“ „OK. Zavolám mu,“ přikývla Janelle.

Nikdy ji nezajímaly peníze ve smyslu být bohatý. Nyní si ale začala uvědomovat, co všechno se dá s penězi dělat. Mohla by si k sobě vzít syna a najmout si služebnictvo, které o něj bude pečovat, když ona bude v práci. Mohla by studovat herectví u těch nejlepších učitelů. Postupem času si totiž hraní zamilovala. Nakonec došla k závěru, že nechce ve svém životě dělat nic jiného.

Se svou láskou k herectví se nesvětila ani Doranovi, ale on to vycítil. Půjčovala si z knihoven nesčetné množství divadelních her a knih o divadle a filmu a všechny je přečetla. Začala docházet do malé divadelní skupiny, jejíž režisér kolem sebe šířil takovou auru vlastní důležitosti, že ji to ohromilo a dokonce jí to imponovalo. Když jí řekl, že je jedna z nejtalentovanějších hereček, s jakými se v životě setkal, málem se do něj zamilovala. A docela přirozeně mu vlezla do postele. Nudný, lakomý, bohatý Theodore Lieverman držel zlatý klíč od tolika dveří, že ji to přimělo mu zavolat. Domluvili se na společné večeři.

Janelle shledala Lievermana milým, tichým a nesmělým. Vzala tedy iniciativu do svých rukou. Nakonec se jí podařilo ho přimět, aby se rozpovídal o sobě. Na světlo vyšly různé podrobnosti. Měl dvě sestry, dvojčata, o několik let mladší, než byl on sám. Obě zahynuly při leteckém neštěstí. Následkem tragédie se nervově zhroutil. Nyní se s ním chtěla jeho žena dát rozvést a nádavkem požadovala milión dolarů a část jeho akcií. Začal vést citově chudý život. Ekonomicky bohaté dětství z něj udělalo slabého a zranitelného člověka. Jediné, co uměl, bylo vydělávání peněz. Na financování Doranova filmového podniku vypracoval skutečně blbuvzdorné schéma. Bylo však třeba nechat věci uzrát a hrát si s investory jako s pstruhem na udici. On, Lieverman, vloží do hry základní kapitál, který poslouží jako vnaidlo. Dva nebo tři týdny se tak scházeli téměř každou noc. On byl vždy tak milý a stydlivý, až to Janelle nakonec přestalo bavit. Koneckonců, po každé schůzce jí posílal květiny, koupil jí brož od Tiffanyho, Gucciho zapalovač a starožitný zlatý prsten u Roberta. A miloval ji k zbláznění. Pokusila se tedy dostat ho do postele a žasla, když se setkala s jeho odporem. Nicméně mu dala najevo svou ochotu, a tu ji požádal, ať s ním letí do Portorika, kde měl nějaké obchodní jednání. Pochopila to tak, že se s ní, z nějakého důvodu, nemůže milovat v Los Angeles. Možná kvůli pocitu viny. Někteří muži jsou takoví. Dokážou být nevěrní, jen když je od jejich manželek dělí tisíce kilometrů. Alespoň poprvé. Začalo ji to docela bavit a zajímat.

Zastavili se v New Yorku, kde ji s sebou bral na obchodní schůzky. Viděla ho jednat ohledně filmových práv na nový román od slavného spisovatele. Choval se prohnane a břitce a ona

pochopila, že tady je jeho síla. Když však spolu konečně ulehli do postele, dozvěděla se o Theodoru Lievermanovi krutou pravdu. Byl téměř úplně impotentní. Zpočátku ji to rozněžovalo, neboť si myslila, že to je její chyba. Snažila se ze všech sil a nakonec se jí ho podařilo do sebe dostat. Příští noc to bylo již o něco lepší. V Portoriku se to dále zlepšovalo. Byl to však jednoznačně ten nejnemotornější a nejnudnější milenec, jakého kdy měla. Byla ráda, když se vrátila do Los Angeles. Když ji vysadil u jejího bytu, požádal ji o ruku. Řekla, že si to musí rozmyslet. Nechtěla si ho vzít, ale Doran jí vyhuboval: „O čem chceš přemýšlet? O čem? Mysli trochu! Ten chlap tě miluje. Vezmi si ho. Rok to s ním vydrž. Pak na něm vysuď milión a on tě ani tak nepřestane milovat. Pak si budeš moci role vybírat. Tvoje kariéra dostane podstatně lepší šmrnc. Kromě toho s ním můžeš poznat spoustu jiných boháčů. Chlapů, kteří se ti budou líbit víc a které možná budeš i milovat. Můžeš změnit celý svůj život. Rok nudy - no a co? To není přece žádné utrpení. Přece bych po tobě nechtěl nějaké utrpení.“ Doranovi bylo podobné, že si o sobě myslel, kdovíjak není chytrý. Byl skutečně přesvědčen, že Janelle otevírá oči do skutečného života. Že ji učí věcem, které jinak zná každá žena. Že ji zbavuje dětských plínek. Brzy však Doran pochopil, že Janelle se podobná myšlenka protiví nikoliv z morálních zábran, ale proto, že nechce takovým způsobem podvést druhého člověka. Tak chladnokrevně a vypočítavě. A kromě toho měla takovou žízeň pro životě, že nechtěla trávit celý rok v nudě. Jak ovšem Doran správně vyhmátl, byla dost velká pravděpodobnost, že bez Theodora se bude následující rok nudit ještě víc. A navíc může chudáka Theodora na celý rok skutečně obšťastnit. „Víš, Janelle,“ naléhal Doran, „mít tě u sebe, když máš tu nejhorší náladu, je pořád lepší, než mít u sebe většinu lidí v jejich nejlepším den.“ Byla to jedna z mála věcí, které řekl po svých dvacátých narozeninách, které myslel upřímně. Byť ve vlastním zájmu.

Byla to však Theodorova nezvyklá agresivita, která zvrátilaisky vah. Koupil nádherný dům za dvě stě padesát tisíc dolarů v Beverly Hills, s bazénem, tenisovými kurty a dvěma sluhy. Věděl, že Janelle ráda hraje tenis. Naučila se to v Kalifornii. Pochopitelně přitom měla krátký román se svým instruktorem, pohledným blondákem, který jí nakonec, k jejímu překvapení, naučtoval plnou výši kurzovního. Později se od ostatních žen dozvěděla o kalifornským mužích víc. Že vás klidně pozvou do baru, nechají vás zaplatit vaši útratu a pak vám řeknou, ať s nimi jdete strávit noc do jejich bytu. Dokonce je jim zatěžko zaplatit za vás taxíka domů. Janelle to s tenisovým profíkem šlo na kurtu i v posteli a v obou směrech se díky němu značně zlepšila. Nakonec ji omrzela, protože se oblékal lépe než ona. Navíc se neohlížel napravo ani nalevo a vyjížděl po Janelliných přátelích jak ženského, tak mužského pohlaví. Janelle sice nebyla nijak úzkoprsá, ale tohle se jí zdálo přece jen příliš. S Lievermanem tenis nikdy nehrála. Ten se kdysi mezi řečí zmínil o tom, že na univerzitě jednou porazil Arthura Ashe. Došla proto k závěru, že Ted není hráč její třídy a jako většina dobrých hráčů nerad hraje se začátečníky. Když ji však přesvědčil, aby se nastěhovala do jeho domu, začali plánovat velkolepý tenisový večírek.

Dům se Janelle líbil. Bylo to luxusní hollywoodské sídlo s pokoji pro hosty a s kabinami u bazénu. Janelle s Theodorem plánovali, že to uvnitř nechají vyzdobit nějakým speciálním dřevěným obložením. Nakupovat chodili společně. V posteli však byl Theo teď už úplná nula a Janelle se už ani nesnažila něco s tím dělat. Sliboval jí, že až bude mít z krku rozvod a budou se moci vzít, že se to dá do pořádku. Janelle doufala, že mu to vyjde. Cítila se totiž provinile, že si ho bere pro peníze, a tak si předsevzala, že mu bude alespoň věrná. Ale sex jí začínal zoufale chybět. Po onom tenisovém večírku se dověděla, že to k ničemu nepovede. Od počátku cítila, že v celém tom podniku je něco nekalého, ale Theodor Lieverman v ní podporoval takovou sebedůvěru, stejně jako všichni její přátelé a dokonce i jinak cynický Doran, že si řekla, že se tak cítí jen díky svému špatnému svědomí.

Večírek začal a Theodore se také objevil na kurtě. Nehrál vyloženě špatně, ale byl břídl. Takovým stylem nemohl Arthura Ashe porazit ani v jeho začátcích. Janelle nevěřila svým očím. Až dosud si byla jista pouze jedinou věcí - že její milenec není lhář. Byl tak nevinný. Vždy měla za to,

že milenci jsou lháři. Ale Theo nikdy nežvanil, nikdy se nechvástal, nikdy se neholedbal svými penězi či svým postavením ve vysokých finančních kruzích. Vlastně se kromě Janelle skoro s nikým nebavil. Jeho skromné vystupování bylo v Kalifornii něčím naprosto výjimečným. Janelle překvapovalo, že může žít stále takovýmto způsobem. Když ho však viděla na kurtě, došlo jí, že jí přinejmenším v jedné věci lhal. A šlo mu to dobře. Věcná, jakoby mimochodem pronesená poznámka, ke které už se víckrát nevrátil, nikdy se nepokusil ji rozvést. Nikdy o jeho slovech nepochybovala. Nebylo pochyb o tom, že ji miluje. To na něm bylo jasně vidět. Moc to ale neznamenal, když se mu stejně nechtěl postavit.

Po tenisovém večírku jí Lieverman navrhl, aby si k sobě přivezla svého syna z Tennessee. Nebýt jeho lži o porážce Arthura Ashe, byla by souhlasila. Dobře udělala, že tak neučinila. Druhého dne, když byl Theo v práci, byla poctěna nečekanou návštěvou. Oním návštěvníkem byla paní Lievermanová, až dosud neviditelná manželka Theodora Lievermana. Byla to roztomilá, drobná osůbka, poněkud vystrašená a ohromená Janellinou krásou. Jako by ani nemohla uvěřit, že se její manžel zmohl na něco takového. Jakmile se představila, pocítila Janelle ohromnou úlevu a přivítala ženu s takovou vřelostí, až to paní Lievermanovou zaskočilo. Ale paní Lievermanová Janelle rovněž překvapila. Nehněvala se. Její první věta byla: „Můj manžel je velmi nervózní, velmi citlivý. Prosím, neříkejte mu, že jsem za vámi byla.“ „Samozřejmě,“ přikývla Janelle. Cítila se ohromně lehce na duši. Byla v dobrém rozmaru. Žena bude chtít svého manžela zpět. A Janelle jí ho s radostí přenechá.

Paní Lievermanová řekla opatrně: „Já nevím, kde Ted bere všechny ty peníze. Vydělává dobře, ale nemá žádné úspory.“ Janelle se zasmála. Zнала odpověď už dopředu. Přesto se ale zeptala: „A co těch dvacet miliónů dolarů?“ „Ach bože, ach bože,“ zavzdychala paní Lievermanová. Přikryla si obličej dlaněmi a dala se do breku.

„A nikdy neporazil Arthura Ashe v tenise,“ pravila Janelle přesvědčivě.

„Ach bože,“ zaúpěla paní Lievermanová.

„A už vůbec se nebudete příští měsíc rozvádět,“ řekla Janelle.

Paní Lievermanová jen zakňučela.

Janelle šla k baru a namíchala dvě pořádné skotské. Do paní Lievermanové to pak musela nalévat mezi jednotlivými vzlyky. „Jak jste se o všem dozvěděla?“ zeptala se Janelle. Paní Lievermanová otevřela kabelku, jako by hledala kapesník, ale místo toho vytáhla svazek dopisů. Samé účty. Janelle si je pozorně prohlédla a rázem byla v obraze. Theo podepsal šek na dvacet pět tisíc dolarů jako zálohu na dům. Spolu s ním byl dopis, ve kterém žádal, aby se mohl nastěhovat, než zaplatí zbytek. Šek byl nekrytý. Nyní majitel domu hrozil Lievermanovi vězením. Také šeky na výplaty služebnictvu byly nekryté. Stejně jako účet za zorganizování tenisového večírku. Janelle jen užasle hvízdla.

„On je tak senzitivní,“ řekla paní Lievermanová.

„Je chorý,“ opáčila Janelle.

Paní Lievermanová přikývla.

Janelle řekla zamyšleně: „Je to snad od té doby, co se jeho dvě sestry zabily v letadle?“ Paní Lievermanová táhle a zlomeně vykřikla. „Nikdy žádné sestry neměl. Nechápete? Je to patologický lhář. Lže úplně o všem. Nikdy neměl žádné sestry, žádné peníze, nechystá se se mnou rozvést.

Použil firemní peníze na váš výlet do New Yorku a do Portorika i

na náklady na tento dům.“

„Tak proč ho sakra chcete zpátky?“

„Protože ho miluju.“

Janelle o tom přemýšlela nejméně dvě minuty a pečlivě studovala obličej paní Lievermanové. Její manžel byl lhář, podvodník, měl milenkou, nebyl schopen erekce, a to bylo jenom to, co o něm věděla Janelle - kromě toho, ovšem, že jako tenista také nestál zanic. A kdo byla, k čertu, tahle paní Lievermanová? Janelle poplácala paní Lievermanovou po zádech, nalila jí další sklenku a řekla: „Počkejte tu na mě pět minut.“ Přesně tolik jí trvalo, než naházela všechny své věci do Vuittonových kufrů, které dostala od Lievermana (patrně také za nekryté šeky). Přišla s kufry do pokoje k paní Lievermanové a řekla: „Já odcházím. Vy tu počkejte na svého muže. Řekněte mu, že ho již nikdy nechci vidět. A je mi opravdu líto, že jsem vám způsobila bolest. Věřte mi, že se dušoval, že se rozcházíte. Že vám na něm nezáleží.“ Paní Lievermanová zničeně přikývla.

Janelle odjela ve zcela novém mini mustangu, který jí koupil Theodore. Neměla v úmyslu si ho nechat. Až ho nebude potřebovat, přiveze ho zpět k vile. Ted' však neměla kam se vrátit. Vzpomněla si na jednu režisérku a návrhářku kostýmů, Alice De Santisovou, která k ní byla velmi přátelská. Rozhodla se tedy za ní zajet a požádat ji o radu. Kdyby nebyla Alice doma, jela by za Doranem. Věděla, že ten ji nikdy nenechá zcela na holičkách.

Janelle se líbilo, jak Merlyn pozorně poslouchal. Nerozesmál se. Jeho potěšení z příběhu nebylo zlomyslné. Jen se usmíval, oči měl zavřené a vychutnával děj. A řekl přesně to pravé - udiveně, skoro obdivně:

„Chudák Lieverman. Chudák Lieverman.“

„A co já, ty parchante?!“ vybuchla Janelle předstíraným, rozpustilým hněvem a vrhla své nahé tělo proti jeho nahému tělu a objala ho pažemi kolem krku. Merlyn otevřel oči a usmál se.

„Vyprávěj mi další příběh.“

Místo toho se s ním raději pomilovala. Měla pro něho v zásobě další historku, ale na tu on nebyl dosud připraven. Nejprve se do ní musí zamilovat stejně, jako ona milovala jeho. Nestrávil by další příběhy. Zvláště ne ten o Alice.

(31.)

Začal jsem se blížit do stadia, které čeká na všechny zamilované. Jsou natolik šťastní, že mají pocit, že si to ani nezaslouží. A tak je napadne, že to všechno je jen habadůra. Mé potěšení z milování bylo kaleno žárlivostí a podezíravostí. Jednou se musela účastnit čtené zkoušky a nestihla mi přijít naproti k letadlu. Jindy jsem předpokládal, že spolu strávíme noc, ale ona místo toho jela domů, protože se prý potřebovala vyspat na časnou ranní práci ve studiu. Přestože se se mnou pomilovala již odpoledne, takže jsem neměl důvod být nespokojen a neměl jsem proč jí nevěřit, byl jsem přesvědčen, že lže. A nyní, když jsem očekával, že bude lhát, jsem jí řekl: „Obědval jsem s Doranem. Vyprávěl mi, že jsi měla na Jihu čtrnáctiletého milence.“ Janelle zvedla hlavu a sladce se na mě usmála, takže jsem okamžitě zapomněl na veškerou svou nenávist vůči ní.

„Ano,“ přikývla, „ale to už je dávno.“

A zase hlavu sklonila. Ve tváři měla pobavený, nepřítomný výraz, jak vzpomínala na starý románek. Věděl jsem, že na všechny své milostné aféry vzpomíná velmi nostalgicky, i když pro ni skončily velmi zle. Opět vzhlédla.

„Vadí ti to?“ zeptala se.

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou. Bylo jí však jasné, že mi to vadí. „Je mi to líto,“ řekla. Na okamžik na mě pohlédla a pak odvrátila hlavu. Natáhla ruce, vsunula mi dlaně pod košili a hladila mě po zádech. „Bylo to nevinné,“ pravila.

Mlčel jsem. Pouze jsem se odtáhl, protože její mazlivé doteky mě dokázaly přimět, že bych jí odpustil všechno na světě. Opět jsem čekal, že mi zalže, a tak jsem řekl: „Doran povídal, že jsi kvůli tomu klukovi měla soud pro ohrožení mravní výchovy nezletilých.“ Z celého srdce jsem si přál, aby mi lhala. Bylo mi jedno, jaká byla pravda. Stejně bych se na ni nedokázal zlobit, kdyby byla alkoholička, kurva nebo vražedkyně. Toužil jsem ji milovat a to bylo vše. Ona mě pozorovala tichým, zkoumavým pohledem, jako by byla svolná ke všemu, co by mě potěšilo. „Co chceš, abych ti řekla?“ zeptala se a pohlédla mi zpřímá do očí.

„Pravdu.“

„No, je to pravda. Ale byla jsem osvobozena. Soudce zrušil obžalobu.“

Pocítil jsem ohromnou úlevu. „Takže jsi to neudělala.“

„Co jako?“

„Ty víš.“

Opět se na mě sladce pousmála. Tentokrát v tom však byla příměs smutného výsměchu.

„Myslíš, jestli jsem se milovala s čtrnáctiletým klukem? Ano, milovala.“ Předpokládala, že opustím pokoj. Zůstal jsem sedět. Její tvář nabyla ještě výsměšnějšího výrazu. „Byl na svůj věk ohromně vyspělý.“ To mě zaujalo. Zaujalo mě to svou lákavostí. „To je něco jiného,“ řekl jsem suše. A sledoval ji, jak se potěšeně směje. Měli jsme vztek jeden na druhého. Janelle proto, že jsem se ji opovážil soudit. Chystal jsem se k odchodu. Janelle řekla: „Je to dobrý příběh. Líbil by se ti.“ Ihned viděla, že jsem se chytil. Miloval jsem její historky skoro stejně, jako jsem měl rád její tělo. Řadu nocí jsem strávil nasloucháním jejím příběhům. Fascinovalo mě to a podněcovalo k úvahám, co si přidala a co ubrala, aby tak historku upravila pro mé háklivé mužské uši. Jednou mi řekla, že právě za můj hlad po historkách mě nejvíc miluje. A také za to, že jsem se pokaždé zdržel jakéhokoliv komentáře. Bylo na mně vidět, jak jsem si to srovnával v hlavě, jak jsem přemítal o tom, jak bych to řekl já nebo jak by se to dalo využít. A ani jednou jsem ji doopravdy neodsoudil za něco, co udělala. Nyní už věděla, že ji nikdy za nic neodsoudím, jen když mi poví svůj příběh.

Po rozvodu začala Janelle chodit s Doranem Ruddem. Doran dělal v té době diskžokeje v místní rozhlasové stanici. Byl urostlý a o něco starší než Janelle. Neustále sršel energií, byla s ním zábava a Janelle nakonec obstaral v rozhlase místo moderátorky předpovědi počasí. Janelle se práce líbila a dostávala za ni na místní poměry dobře zapláceno.

Doran si zakládal na tom, že patří k osobnostem městečka. Vozil se v obrovském cadillacu, všechny své šaty nakupoval v New Yorku a holedbal se, že to jednoho dne někam dotáhne. Učarovali mu hudebníci a herci. Chodil na všechna představení broadwayských her v provedení zájezdních společností a pokaždé poslal některé herečce pozdrav, květiny a pozvání na večeři. Byl překvapen, jak snadné je dostat je do postele. Postupně mu začínalo docházet, jak jsou všechny v zásadě opuštěné. Na jevišti zářily - v přítomnosti pokojíků laciných hotelů zbylo z jejich lesku jen velice málo. Janelle pak vždy vypravoval o svých dojmech. Byli spíš přátelé než milenci.

Jednoho dne udělal terno. V městské koncertní síni účinkovalo duo otec a syn. Otec byl průměrný klavírista, který si vydělával na živobytí vykládáním kamiónů v Nashville, když objevil, že jeho devítiletý syn umí zpívat. Otec, který už nemohl svou práci ani cítit, okamžitě spatřil ve svém synovi naplnění celoživotního snu. Možná se jim konečně podaří vymotat se z šedi nádenického života.

Věděl, že jeho syn je dobrý. Neuvědomoval si však, jak moc dobrý. Spokojil se s tím, že svého syna naučil všechny možné náboženské písně, a vyrazil s ním na biblické turné. Malý andílek pějící chválu na Ježíše Krista byl pro nábožensky založené publikum neodolatelný. Otcí nový styl života

nadmíru vyhovoval. Sám byl pohledný chlapík v nejlepších letech, měl spadenou na hezká děvčata a rád si odpočinul od své utahané manželky, kterou pochopitelně nechal doma.

Jenomže i matka myslela na vymoženosti, které jí přinese ryzí hlásek jejího syna. Oba rodiče byli chamtiví, ale ne tak jako boháči, pro které je chamtivost životním stylem. Jejich hamižnost byla hamižností trosečníka na pustém ostrově, který je nečekaně zachráněn a může konečně uskutečnit všechny své sny. Proto když se Doran objevil v zákulisí, aby pochválil synkův hlas a nabídl rodičům spolupráci, byl přivítán s otevřenou náručí. Doranovi byly hochovy kvality jasné od prvního okamžiku a rychle pochopil, že to je jeho životní šance. Ujistil otce, že nechce žádný podíl ze zpěvu nábožných písní. Bude dělat chlapci manažera a vezme si pouze třicet procent z toho, co chlapec vydělá každý rok nad dvacet pět tisíc dolarů.

To byla pochopitelně neodolatelná nabídka. Pokud dostanou za rok dvacet pět tisíc dolarů, proč by jim mělo vadit, že Doran schlamstne třicet procent ze zbytku? A jak by jejich synáček Rory mohl vydělat víc než takovou šílenou sumu? Nemožné. Tolik peněz snad ani nikde není. Doran rovněž ujistil pana Horatia Bascomba a paní Edith Bascombovou, že po nich nebude žádat úhradu žádných výdajů. Smlouva tedy byla sepsána a podepsána. Doran se dal ihned s vervou do práce. Půjčil si peníze, aby mohl produkovat album nábožných gospelů. Byl to trháč. Hned první rok vydělal Rory přes padesát tisíc dolarů. Doran se okamžitě přestěhoval do Nashville a začal navazovat kontakty v hudebním světě. Vzal Janelle s sebou a udělal z ní asistentku své nové hudební firmy. Ve druhém roce vydělal Rory přes sto tisíc dolarů. Největší zásluhu na tom měla stará náboženská balada, kterou Janelle vyhrabala v Doranově sbírce. Doran sám neměl tvořivých nápadů ani za mák. Nikdy by mu nedošlo, jakou může mít píseň cenu.

Doran a Janelle žili nyní spolu. Ona si ho však příliš neužívala. Doran lítal z Hollywoodu do New Yorku a snažil se uzavírat kontrakty na film či zahákovat některou z velkých nahrávacích firem. Ze všech se měli stát milionáři. Pak došlo ke katastrofě - Rory se nachladil a začal ztrácet hlas. Doran ho vzal do New Yorku k nejlepšímu specialistovi. Ten chlapce vyléčil, ale opatrně Doranovi naznačil: „Jeho hlas se brzy začne měnit, až hoch dospěje do puberty.“ To bylo něco, s čím Doran nepočítal. Možná proto, že Rory byl na svůj věk skutečně velmi vyspělý. Nebo možná proto, že Rory byl opravdu neskutečně nevinný klouček. Otec i matka ho hlídali před možnými ctitelkami. Miloval hudbu a skutečně byl již zralým hudebníkem. Kromě toho byl do svých jedenácti let vždy trochu churavý. Doran byl bez sebe. Byl jako člověk, který zná naleziště zlata, ale ztratí mapu. Dělal si plány, jak na Rorym vytříská miliardy, a teď to všechno mělo vzít za své. Miliardy dolarů byly v sázce. Opravdové miliardy!

Pak dostal Doran jeden ze svých nejsilnějších nápadů. Poté, co si to ověřil u odborníků, se svěřil Janelle. Ta nevěřila svým uším.

„Ty zatracenej zkurvysynu!“ prohlásila téměř v slzách. Doran jako by nechápal: „Poslyš, katolická církev to dříve dělala zcela běžně.“ „Ale kvůli Bohu, ne pro nějaké všivé album.“ Doran vrtěl hlavou. „Prosím, držme se věci. Jde o to, chlapce a jeho rodiče přesvědčit, že to je obrovský byznys.“ Janelle se smála: „Ty jsi opravdu blázen. V tom ti nepomůžu. A i kdybych, nikdy se ti nepodaří je přesvědčit.“ Doran se usmál: „Všechno záleží na otci. Myslím, že bys na něj mohla být hodná a trochu ho pro mě obměkčila.“ To bylo ještě předtím, než si Doran osvojil kalifornskou uhlazenost. Proto ho ohromně překvapilo, když po něm Janelle mrštila těžký popelník. Vyrázilo mu to zub a začal krváčet ze rtu. Nerozčilil se. Pouze nevěřicně pokýval hlavou nad Janellinou upjatostí.

Janelle by ho pro to bývala opustila, ale byla příliš zvědavá.

Chtěla vědět, zda se Doran skutečně pokusí uskutečnit svůj plán. Doran dokázal skvěle odhadnout lidský charakter. Zrovna tak dokázal vystihnout práh nenasytosti. Věděl, že klíčovou postavou je Horatio Bascombe. Otec pak mohl přitlačit na ženu a syna. Otec byl také ze všech

nejméně odolný svodům života. Kdyby jeho syn přestal vydělávat peníze, vše by se vrátilo do starých kolejí. Už žádné cestování, žádné muchlování se s hezkýma holkama, žádná exotická jídla. Pouze jeho ucaprtaná žena. Otec měl nejvíc co ztratit. Ztráta Roryho hlasu ohrožovala nejvíce jej. Doranovi se podařilo pana Bascomba zlomit skrz jednu roztomilou zpěvačku z nashvilleského jazzového klubu. Následovala večeře s luxusními doutníky. Zatímco pokušovali, Doran otci líčil Roryho kariéru. Muzikály na Broadwayi, alba s písněmi od slavných bratrů Deanových. Pak filmové role, díky kterým se může z Roryho stát další Judy Garland nebo Elvis Presley. Peníze se jen pohnou. Bascombe to všechno baštil a předl jako kocour. Již nebyl ani nedočkavý, protože to měl před sebou jako na dlani. Byla to hotová věc. Bude z něj milionář. Pak to na něj Doran vybalil. „Má to ovšem maličký háček,“ řekl Doran. „Lékaři tvrdí, že chlapcův hlas se brzy začne měnit. Rory dospívá do puberty.“ Bascomba to nezaskočilo: „No, tak bude mít hlas o něco hlubší.

Možná to tak bude dokonce lepší.“

Doran zavrtěl hlavou. „Kdepak. Je superhvězdou jen díky svým čistým, sladkým výškám. Jasně, že se může zlepšit, ale zabere mu nejméně pět let, než se to naučí a osvojí si nový image. V takových případech je šance jedna ku stu, že se mu podaří prorazit. Nyní jsem ho všude prodal jen s tím hlasem, který má teď.“ „No, možná, že se mu hlas nezmění,“ pokrčil rameny Bascombe. „Jo, možná ne,“ přikývl Doran a dál se k tématu nevracel. O dva dny později přišel Bascombe za Doranem do bytu. Janelle ho pozvala dál a nabídla mu něco k pití. Bascombe si ji mlsně prohlížel, ale ona si toho nevšímala. Když se začali bavit s Doranem, nechala je o samotě.

Tu noc v posteli, po milování, se Janelle Dorana zeptala: „Tak co, jak se ti daří tvůj špinavý plán?“ Doran se zašklebil. Věděl, že jím Janelle za to, o co se snaží, pohrdá, ale byla natolik věrná, že mu stále poutivě držela. Stejně jako Rory, ani ona si ještě nebyla plně vědoma svých kvalit. Doran byl spokojený. Přesně to se mu líbilo - dobrá služba. Lidi, kteří neznali svou cenu.

„Toho starýho parchanta mám v kapse,“ holedbal se. „Teď zbývá jeho stará a děcko.“ Doran, který se považoval za nejlepšího obchodníka na východ od Skalnatých hor, přičítal veškeré své úspěchy svým schopnostem. Pravdou však bylo, že měl prostě kliku. Pan Bascombe změkl při vzpomínce na těžký život, jaký vedl, než objevil synův zázračný hlas. Nedokázal by se svého zlatého snu vzdát a vrátit se zpět do otroctví. To nebylo nic neobvyklého. Ale v případě Roryho matky měl Doran opravdu z pekla štěstí.

Paní Bascombová byla svého času místní krásko z jednoho malého městečka, která toho za mlada dost vystřídala, než se dala nacytat na Bascombovo barové drnkání na piáno. Když její krásu odvál čas, uchýlila se k tradičnímu jižanskému pánbíčkárení. Čím si jí manžel méně všimal, tím více ji přitahoval Ježíš. V hlase svého syna spatřovala svou lásku, nabízenou Kristu. Právě na tom začal Doran pracovat. Přiměl Janelle, aby byla jeho rozhovoru s matkou přítomna. Věděl totiž, že hovor o tak delikátní záležitosti by tuto postarší ženu přiváděl do značných rozpaků, kdyby byla sama s mužem.

Doran se k paní Bascombové choval neuvěřitelně zdvořile a pozorně. Poukázal na to, že za pár let budou stamilióny lidí naslouchat jejímu synovi, který bude opěvovat pána Ježíše. Uslyší ho lidé v katolickém světě, v islámských zemích, v Izraeli i v Africe. Její syn se tak stane nejmocnějším kazatelem písma od dob Lutherových. Bude větší než Billy Graham i Oral Roberts - dva pozemští světci paní Bascombové. A navíc bude ušetřen od toho nejlákavějšího hříchu na zemi. Byla to zcela jednoznačně vůle Boží.

Janelle je oba upřeně sledovala. Pohled na Dorana ji fascinoval. Jak dokázal dělat takovou věc, aniž působil dojmem zla. Vypadal spíš jako dítě, které se snaží uloupit pěták z máminy kapsy. A paní Bascombová začala po hodině Doranova plamenného projevu jihnout. Doran ji dorazil.

„Paní Bascombová, já vím, že vy ráda přinesete Pánu Ježíši tuto oběť. Ale co váš syn Rory? Je to ještě kluk a vy víte, jací jsou chlapci.“ Paní Bascombová se na něj smutně usmála. „Ano,“ pravila. „Já vím.“ Krátce a nenávistně pohlédla směrem k Janelle.

„Ale můj Rory je hodný chlapec. Udělá, co mu řeknu.“

Doran si s úlevou oddechl. „Věděl jsem, že s vámi mohu počítat.“

Pak ale řekla paní Bascombová chladně: „Dělám to jen pro Pána Ježíše. Chci novou smlouvu. Chci patnáct z vašich třiceti procent, jako synův spolumanažer.“ Na chvíli se odmlčela. „A můj manžel o tom nemusí vědět.“

Doran vzdychl: „Držte se své staré víry,“ řekl. „Doufám jen, že to dokážete zařídit.“

Roryho matka to dokázala. Nikdo nevěděl jak. Vše bylo upečeno. Jediný, komu se ta myšlenka nezamlouvala, byla Janelle. Ta byla naopak natolik vyděšená, že přestala s Doranem spát. Doran se rozhodl, že se jí zbaví. Ale Doran musel rozlousknout ještě jeden problém - kde sehnat doktora, který bude ochoten vykastrovat čtrnáctiletého chlapce. O to tu totiž šlo. To, co bylo dost dobré pro středověké papeže, bylo dost dobré i pro Dorana. Byla to Janelle, která jim to překazila. Všichni byli v Doranově bytě. Doran měl plné ruce práce s tím, jak ošulit paní Bascombovou o jejích patnáct procent, takže nebyl na stráži. Janelle vstala, vzala Roryho za ruku a odvedla ho do ložnice. Paní Bascombová zaprotestovala: „Co to děláte s mým chlapcem?“ Janelle se sladce usmála: „Hned budeme zpátky. Chci mu jen něco ukázat.“ Jakmile byla s chlapcem v ložnici, zamkla dveře. Pak bez jakýchkoliv okolků odvedla Roryho k posteli, rozepnula mu opasek a stáhla kalhoty. Položila mu ruku mezi nohy a jeho hlavu si dala mezi svá obnažená řadra.

Během tří minut to měli celé za sebou. Vtom ale kluk Janelle překvapil. Natáhl si kalhoty, trenýrky nechal plavat. Odemkl dveře, vřítel se do pokoje. Hákem nabral Dorana rovnou pod bradu. Nepřestal do něj bušit, dokud ho otec nezarazil.

Nahá Janelle se na mě usmála: „Doran mě za to nenávidí, přestože od té doby uplynulo šest let. Stála jsem ho milióny dolarů.“ I já se smál: „A co se odehrálo u soudu?“ Janelle pokrčila rameny. „Měla jsem rozumného soudce. Promluvil si se mnou a s chlapcem o samotě a pak zrušil žalobu. Upozornil rodiče i Dorana, že by proti nim mohlo být zahájeno stíhání, ale všem poradil, ať ponechají věc v tajnosti.“ Přemýšlel jsem: „A co řekl tobě?“ Janelle se opět usmála: „Řekl, že kdyby byl o třicet let mladší, dal by všechno za to, abych byla jeho dívkou.“ Vzdychl jsem si: „Bože, dokážeš všechno podat tak, že to zní jako správná věc. Ale teď chci, abys mi řekla pravdu. Přisáháš?“ „Přisáhám.“ Na chvíli jsem se odmlčel a pozoroval ji. „Líbilo se ti číslo s tím klukem?“ Janelle nezaváhala ani na okamžik: „Bylo to úžasné!“ „OK,“ řekl jsem. Tvářil jsem se soustředěně. Janelle se smála. Hrozně se jí líbilo, jak jsem se ji snažil prokouknout. „Podívejme,“ pravil jsem, „tak on měl kučeravé vlasy a byl dobře stavěný. Měl hezkou pleť. Žádné uhry. Dlouhé řasy a nevinnost kůrového zpěváčka. Hou!“ přemýšlel jsem dál. „Řekni mi pravdu. Byla jsi pobouřená tím, co chtějí udělat. Ale zároveň jsi to viděla jakou skvělou záminku přefiknout čtrnáctiletého kluka. Neudělala bys to, pokud to nebylo to, po čemu jsi už dávno toužila. Ten kluk ti učaroval na první pohled. Takže jsi zabila dvě mouchy jednou ranou. Zachránila jsi ho tím, že jsi ho přefikla. Skvělé!“ „Ne,“ zaprotestovala Janelle se sladkým úsměvem. Povzdechl jsem si a zasmál se: „Ty jsi ale číslo!“ Ale věděl jsem, že jsem vedle. Janelle udělala nezištný čin a zachránila mužství dospívajícího kluka. A pokud si přitom také přišla na své, pak to byla jen prémie, kterou si plně zasloužila. Tam dole na Jihu každý slouží Ježíši Kristu - podle svého. A Pane Ježíši - já ji miloval ještě víc!

(32.)

Malomar měl za sebou perný den. Absolvoval zvláštní poradu s Mosesem Wartbergem a Jeffem Wagonem. Musel bojovat za Merlyna a jeho film. Wartberg i Wagon byli proti od prvního okamžiku. Došlo k běžné rozepři. Ti dva do toho chtěli dostat víc šťávy, víc akce, zjednodušit postavy. Malomar však trval na svém. „Je to dobrý scénář,“ řekl. „A nezapomínejte, že je to teprve první koncept.“ Wartberg odvětil: „To nám nemusíš připomínat. To my víme. Na tom základě to také posuzujeme.“ „Víte dobře, že si nad jiné cením vašich názorů a pečlivě je zvažuji. Ale vše, co jste až dosud řekli, mi připadá jako irelevantní,“ opáčil Malomar chladně.

„Malomare, ty víš, že ti věříme. Proto jsme s tebou uzavřeli původní dohodu. K čertu, máš nad svými filmy plnou moc. My však musíme myslet na reklamu a publicitu. Už jsme ti dovolili přetáhnout rozpočet o milión dolarů. Myslím, že to nám dává právo zajímat se, jak bude film nakonec vypadat,“ vložil se do toho Wagon se svým okouzujícím úsměvem.

Malomar řekl: „Počáteční rozpočet byl k smíchu - to nám bylo všem od počátku jasné a na tom jsme se shodli.“ Wartberg pravil: „Ale víš o tom, že když přešvihneš rozpočet, ztrácíš podle smlouvy body na filmu? Chceš to risknout?“ „Bože,“ zvolal Malomar, „nevěřím tomu, že když film vydělá balík, že na mě přijdete s tímhle článkem.“ Wartberg se ušklíbl: „Možná jo, možná ne. To záleží na tom, jestli budeš trvat na své verzi filmu.“ Malomar pokrčil rameny. „Dobrá, беру to na své triko. A pokud vám o nic jiného nejde, rád bych se teď vrátil do střížny.“ Když opouštěl Tri-Culture Studios ve své limuzíně, cítil se Malomar vyždímaný. Nejraději by zajel domů a dal si šlofika, ale měl před sebou příliš mnoho práce. Nějakých pět hodin to ještě bude muset vydržet. Opět se ozvala slabá bolest v hrudníku. Ti zmetci mě jednou umoří k smrti, napadlo Malomara. Tu si najednou uvědomil, že od jeho infarktu z něj mají Wartberg a Wagon menší strach. Víc se s ním hádají, víc se handrkují o rozpočet. Možná se ho ti zmetci doopravdy snaží zabít.

Povzdychl si. Měl na krku tolik zasraných věcí a ten zasraný Merlyn mu bude pořád žvanit o všivých hollywoodských producentech, co nemají špetku uměleckého nadání. A on tu přitom nasazuje život, aby obhájil Merlynovu koncepci scénáře. Zkusil si představit, jaké by to bylo, kdyby pozval Merlyna do arény, ať si to s Wartbergem a Wagonem rozdá sám. Bylo mu ale jasné, že Merlyn by se na všechno prostě vykašlal a nechal by film filmem. Nebyl o něm tak přesvědčený jako Malomar. Chyběla mu Malomarova láska k filmu a neuvědomoval si, co všechno film dokáže. Ale co, k čertu s tím, pomyslel si Malomar. Udělá film po svém a bude to dobrý film. Merlyn bude spokojený, a když bude film vydělávat, bude spokojený i studio. A pokud by mu vzhledem k překročenému rozpočtu chtěli zkrátit jeho podíl na zisku, prostě se trhne a obrátí se se svou producentskou firmou jinam. Když limuzína zastavila, pocítil Malomar známou euforii. Euforii umělce, který se chystá dělat něco překrásného. Pracoval pak se svými filmovými editory a režisérem skoro sedm hodin. Když ho limuzína vysadila před jeho domem, byla už skoro půlnoc. Malomar byl tak utahaný, že šel rovnou do postele. Únavou téměř lapal po dechu. Bolest v hrudníku se vrátila a rozšířila se až do zad. Po několika minutách však ustoupila. Malomar ležel klidně a snažil se usnout. Byl spokojený. Měl za sebou plodný pracovní den. Uchlácholil vlčáky a sestříhal film.

Malomar miloval práci ve střížně s editory a režisérem. Miloval posezení v temné místnosti a rozhodování o tom, co se má na plátně objevit a co ne. Skoro jako Bůh, i on vdechoval mihotavým obrázkům duši. Kladné postavy činil fyzicky krásné tím, že vystříhl záběry, kde byl nos příliš špičatý nebo ústa málo výrazná. Výběrem lépe nasvíceného záběru se oči hlavní hrdinky prohloubily a její gesta nabyla na dramatickosti a vznešenosti. Nikdy by kladnou postavu neuvrhl v bídu a zoufalství. Byl k nim milostivý.

Padouchy přitom hlídal ostřížím zrakem. Mají tu správnou barvu kravaty a správný střih saka, které ještě zviditelní jejich padoušství? Neusmívají se příliš důvěryhodně? Nejsou rysy jejich tváře příliš počestné? Všechny takové věci šly nemilosrdně ven. A především nikomu nedovolil, aby byl

nudný. Takový padouch musel být co nejzajímavější. Malomarovi neušel ve střížně doslova ani chlup. Svět, který tu vznikl, musel mít smysluplnou logiku. Když Malomar takový svět stvořil, byl pak zpravidla rád, když se na něj mohl dívat.

Malomar už vytvořil takových světů stovky. Žily v jeho mozku navždy jako nesčetné galaxie v mysli Boží. Malomarův výkon byl obdivuhodný. Jaký to však byl rozdíl, když Malomar opustil temnotu střížny a vstoupil do totálně nesmyslného světa stvořeného Bohem.

V posledních letech prodělal Malomar tři infarkty. Lékař tvrdil, že to je následkem přepracování. Ale Malomar měl pocit, že to Bůh něco zvorl ve své střížně. On, Malomar, byl přece ten poslední, koho měl složit infarkt. Kdo by pak dohlížel na vytváření všech těch nových světů? A přece o sebe tolik pečoval. Jedl pravidelně a zdravě. Sportoval. Pil málo. Souložil pravidelně, ale nikoliv nepřiměřeně. Nikdy nebral žádné drogy. Byl stále ještě mladý a pohledný. Jako filmový hrdina. A snažil se chovat dobře - alespoň v rámci možností světa režírovaného Bohem. V Malomarově střížně by taková postava, jakou byl Malomar, nikdy nezemřela na srdeční kolaps. Stříhač by takovou scénu vystříhl, producent by si vyžádal přepracování scénáře. Poručil by režisérovi a všem hercům, aby přispěchali na pomoc. Takový člověk by prostě nesměl zahynout.

Ale bolest v hrudníku se ozývala zas a zas. Malomar častokrát polykal v noci tabletky a pak ležel na posteli celý ztuhlý strachy. Když to bylo opravdu zlé, volal lékaře. Lékař přijel k němu domů, prohlédl ho, snažil se ho uklidnit a držel ho za ruku až do svítání. Lékař nikdy neodmítl přijet, protože Malomar psal scénář lékařova života. Malomar mu dohazoval krásné herečky, které pak doktor ošetřoval a někdy se stal i jejich milencem. Dříve, když si Malomar užíval sexu plnými doušky (to bylo před jeho prvním infarktem), býval jeho dům pozdě do noci plný hereček a top modelek. Za takových nocí mu dělal lékař společníka u večeře a oba spolu třídili přehrší žen, připravených strávit s nimi noc.

Tuto noc Malomar opět zavolal lékaře. Doktor přijel, prohlédl ho a ujistil ho, že bolest ustane. Žádné nebezpečí nehrozí. Malomar může bez obav usnout. Doktor mu přinesl vodu na zapití prášku na srdce a prášku na spaní. Doktor poslouchal tep Malomarova srdce. Bilo pravidelně. Nechystalo se puknout, jak se zdálo Malomarovi. O pár hodin později se Malomarovi ulevilo. Poslal doktora domů a usnul.

Zdál se mu sen. Živý sen. Byl na nádraží. Kupoval si jízdenku. Malý, ale urostlý chlápek ho odstrčil a dožadoval se své jízdenky. Mužík měl obrovskou hlavu, jakou mají zakrslíci, a ječel na Malomara. Malomar ustoupil stranou a nechal muže, ať si koupí svůj lístek. Řekl mu: „Hele, ať už vás žere cokoliv, u mě je to OK.“ Jakmile to dořekl, mužík se vytáhl do výšky a rysy jeho tváře se vyhladily. Najednou se proměnil v staršího hrdinu, který Malomarovi řekl: „Řekni mi své jméno. Něco pro tebe udělám.“ Miloval Malomara. To bylo Malomarovi jasné. Oba dva si byli velmi podobní. A nádražák u přepážky se nyní choval k tomuto druhému muži s obrovskou úctou.

Malomar se probudil do temnoty své obrovské ložnice. Oční zorničky se mu zúžily a bez jakéhokoliv periferního vidění se zaostřily na osvětlený obdélník vchodu do koupelny. Na okamžik ho napadlo, že je stále ještě ve střížně a dívá se na plátno. Pak si uvědomil, že to byl jenom sen. V tom okamžiku se mu šíleně rozbušilo srdce. Elektrické impulsy mozku se spojily dohromady. Malomar se celý zpocený posadil. Jeho srdce naposled kolísavě zaburácelo. Malomar padl nazad, zavřel oči a promítací plátno jeho života potměnělo. Poslední zvuk, který zaslechl, bylo šustění, jako když se trhá celuloidový pás. Hned nato zemřel. (33.)

O Malomarově smrti mě informoval můj agent Doran Rudd. Sdělil mi, že druhý den se bude konat velká konference v Tri-Culture Studios ohledně dalšího osudu filmu. Měl jsem okamžitě přiletět do Hollywoodu.

Z Kennedyho letiště jsem zavolal Janelle, že přijedu. Ozval se mi však jen francouzský přízvuk jejího telefonního záznamníku. Tak jsem jí nechal vzkaz.

Malomarovova smrt mnou otřásla. Za těch pár měsíců, co jsme spolu pracovali, ve mně tento člověk dokázal vzbudit skutečný respekt. Nikdy nepustil ven nějaký šunt. Ve scénáři i ve filmu dokázal ihned odhalit sebemenší slabé místo. Když mi promítal filmy, zasvěcoval mě. Vysvětloval mi, proč je ta či ona scéna k ničemu a jak se může hercův talent projevit i ve slabé roli. Hodně se přel. Řekl mi, že můj literární snobismus je sebeobránný reflex a že jsem se filmu dostatečně nevěnoval. Dokonce se nabídl, že mě naučí, jak režírovat, ale já odmítl. Chtěl vědět proč. „Poslyš,“ řekl jsem. „Člověk je tvůrcem osudu už jenom tím, že existuje a nikoho neotravuje. A to je právě to, co mě na životě štve. A filmový režisér je tím nejhorším tvůrcem osudů na světě. Jenom si vzpomeň na všechny ty herce a herečky, kterým ubližuješ tím, že je odmítneš. Podívej se na všechny lidi, kterým musíš rozkazovat. Na peníze, které utrácíš. Na lidské osudy ve tvých rukou. Psaním knih nemohu nikomu ublížit. Pouze pomoci. Lidé mohou mé knihy přijmout, nebo je nechat být.“ „To máš pravdu,“ přikývl Malomar. „Z tebe režisér nikdy nebude. Ale také si myslím, že kecáš nesmysly. Nikdo nemůže zůstat pasivní.“ A měl pravdu. Já chtěl pouze řídit trochu více soukromý svět.

Jeho smrt mě ale hodně zarmoutila. Pociťoval jsem k němu určitou náklonnost, přestože jsme jeden druhého pořádně neznali. A kromě toho mi dělalo starosti, co teď bude s filmem.

Doran Rudd mě přijel vyzvednout na letišti. Oznámil mi, že producentem filmu bude nyní Jeff Wagon a Malomarovovo studio přejde zcela pod Tri-Culture Studios. Mám se prý připravit na celou řadu potíží. Po cestě do studia mě seznámil s praktikami Tri-Culture. Vyprávěl mi o Mosesovi Wartbergovi, jeho ženě Belle a Jeffu Wagonovi. Jen tak na úvod mi sdělil, že Tri-Culture sice není ani zdaleka nejmocnější hollywoodskou společností, ale zcela jistě je tou nejméně oblíbenou. Často je prý nazývána místo Tri-Culture „Společnost Tří supů“. Wartberg je prý žralok a jeho tři viceprezidenti šakalové. Poznamenal jsem k tomu, že přirovnání nelze mixovat tímto způsobem. Je-li Wartberg žralok, pak jeho tři nohsledi musí být ryby-lodivodi. Ještě chvíli jsem o tom žvanil, ale můj agent mi nevěnoval pozornost. Pouze řekl: „Bylo by lepší, kdybys měl kravatu.“ Vzhlédl jsem k němu. Měl na sobě své slizké černé kožené sako a pod ním svetr. Pokrčil rameny a pokračoval:

„Moses Wartberg by mohl být židovským Hitlerem. Ale provedl by to jinak. Do plynových komor by poslal všechny dospělé křesťany a pro jejich děti by pak zřídil zvláštní školní stipendia.“ Pohodlně usazen v jeho Mercedesu 450 SL jsem ani já příliš neposlouchal Doranovo žvatlání. Mluvil ještě o tom, že kolem filmu se strhne zběsilá bitva. Jeff Wagon bude producent a Wartberg to bude chtít mít všechno osobně pod palcem. Dostali Malomara do hrobu svým neustálým vměšováním. Tuto poznámku jsem považoval za běžné hollywoodské přehánění. Jedno však bylo z Doranova hovoru jasné - osud filmu závisí na dnešním jednání. Proto jsem si po cestě do studia snažil vzpomenout na vše, co jsem kdy zaslechl o Wartbergovi či Jeffu Wagonovi.

Jeff Wagon byl klasickou ukázkou producentského šmejda. Byl to šmejda od hlavy až k patě. Upozornil na sebe v televizi a pak si svými ostrými lokty prorazil cestu do hraného filmu. Napráskal přes stovku televizních inscenací a asi dvacet celovečerních filmů. Na žádném z nich nebylo ani za mák kvality, vkusu a už vůbec ne umění. Kritikové a umělci si dělali z Wagona věčně šprt'ouchlata. Říkali, že jeho filmy mají Ocasovu pečeť. To proto, že mladé, zlomyslné herečky daly Wagonovi přezdívku Ocas. Typický Wagonův film se hemžil lehce obstarožními hvězdami, poznamenanými životem u filmu a lačnicích po své gázi. Dobrým hercům bylo už dopředu jasné, že to bude zase nějaký šmejda. Režiséry si Wagon pečlivě vybíral. Jednalo se vždy o ztroskotance zdeptané řadou neúspěchů, kteří se nechali ochotně vodit za ručičku a natočili film přesně podle Wagonových instrukcí. Na celé věci bylo ještě podivnější to, že přestože se jednalo o hrozné filmy, vždy se dokázaly prosadit a vydělat peníze prostě proto, že jejich základní myšlenka byla z komerčního hlediska dobrá. Filmy oslovovaly zpravidla určitý okruh diváků a Wagon si bedlivě hlídal náklady. Navíc dokázal vždy prosadit takovou smlouvu, podle které přišli všichni ostatní o své podíly, pokud byl film neúspěšný a málo vydělával. A pokud se to náhodou nezdařilo, zahájilo

studio soudní spor o podíly. Ale Moses Wartberg nepřestával všude tvrdit, že nápady Jeffa Wagona jsou skvělé. Patrně však nevěděl, že Wagon i ty nejubožejší nápady ukradl. Dělal to způsobem, který nelze nazvat jinak než svádění. Zamlada žil Wagon přesně ve stylu své přezdívky - oklátil každou hvězdičku, která se objevila v Tri-Culture. Měl svůj systém. Holka, která ho nechala smočít knot, dostala roličku v televizním seriálu jako barmanka či recepční. Když se chovaly dle Wagonových představ, měly dost práce nejméně na rok. Jakmile však přešel Wagon k hranému filmu, o tuto možnost přišel. Když jsou ve hře tři milióny, nelze do filmu upíchnout kdejakou buchtu jen pro její pěknou prcinu. Začal tedy lákat holky na kamerové zkoušky a sliby, že jim bude všestranně nápomocen. Nikdy se však k ničemu nezavázal. Je jasné, že tu a tam se našla nějaká talentovaná holka, která nakonec skutečně dostala nějakou slušnou roli. Z několika se staly dokonce hvězdy. V Zemi kroužilek byl Jeff Wagon neuvěřitelně odolný exemplář.

Jednoho dne se však vynořila oslnivá kráska z oregonských lesů. Bylo jí osmnáct a zdálo se, že všechno hraje pro ni. Měla nádhernou tvář, skvělou postavu, ohnivý temperament a dokonce i talent. Ale kamera s ní nechtěla kamarádit. Její krása se díky nějakým idiotským čarám na filmu ztrácela. Dívka byla také lehce šáhlá. Vyrostla jako zálesáčka. Dokázala stáhnout jelena z kůže a zabít medvěda. Nechala se od Jeffa Wagona jedenkrát za měsíc odevzdaně přefiknout, jelikož jí to poradil její agent. Pocházela však z končin, kde jsou lidé zvyklí na přímé jednání. Počítala s tím, že Jeff Wagon dostojí svému slovu. Když se tak nestalo, vzala si jednoho dne do postele lovecký nůž a ušmíkla Wagonovi kus varlete. Skončilo se to docela dobře. Jednak se jednalo opravdu jen o kousek varlete a všichni souhlasili s tím, že chlap s tak velkými koulemi jako Wagon se bez takového ždíbíčku obejde. Navíc ani Wagon neměl zájem na tom, aby se celá aféra nějak rozmazávala. Ale historka se prolátla. Děvče dostalo dostatek peněz, aby se mohlo vrátit zpět do Oregonu a koupit si loveckou chatu a novou kulovnici. A Jeff Wagon se poučil. Přestal svádět herečky a plně se oddal svádění spisovatelů a obírání je o jejich myšlenky. Víc to vynášelo a bylo to méně nebezpečné. Spisovatelé byli větší hlupáci i větší zbabělci.

Sváděl spisovatele tak, že je bral na luxusní večere a zadával jim lehčí prácičky. Třeba přepsat scénář za pár tisíc babek. Přitom je nechal vykládat o jejich nápadech a plánech na nové romány a scénáře. Tyto nápady pak jednoduše ukradl, převedl do jiných míst, změnil postavy, ale vždy zachoval nosnou myšlenku. A velmi ho pak těšilo, když okradeným autorům nedal ani ř. A jelikož si spisovatelé často ani neuvědomovali cenu svých nápadů, neprotestovali. Nechovali se jako ty čúzy, které před vámi roztáhly nohy na požádání, a čekaly za to modré z nebe. Byli to zpravidla agenti, kteří Wagona prokoukli a varovali své spisovatele, aby si na něj dali majzla. Stále však bylo dost mladých, začínajících spisovatelů, kteří se sjížděli do Hollywoodu z celé země. Všichni se kochali nadějí, že se jim podaří uchytit a zbohatnout. A Jeff Wagon byl natolik mazaný, že jim dveře vždy jen maličko pootevřel, aby je nalákal, vyždímal, a pak přibouchl dveře před nosem a ještě jim přitom přelámal prstíky. Kdysi jsem ve Vegas Cullymu řekl, že on láká své oběti podobně. Ale Cully protestoval: „Hele, je pravda, že já a Vegas ti jdeme po prachách. Ale v Hollywoodu ti chtějí uříznout koule.“ Cully ještě nevěděl, že Tri-Culture Studios právě koupilo jedno z největších kasin ve Vegas.

Moses Wartberg byl jiný případ. Hned při jedné z mých prvních návštěv Hollywoodu mě k němu zavedli, abych mu složil poklonu. Byl jsem s Mosesem Wartbergem jen asi minutu. A hned mi bylo jasné, co je to za ptáčka. Měl stejný žraločí zjev, jaký jsem pozoroval u armádních generálů, majitelů kasin, velmi krásných a velmi bohatých žen a mafiánských bossů. Byla z něj cítit chladná ocel moci a mrazivá absence soucitu, které zaplňovaly každíčkou buňku jeho těla. Takoví lidé byli zcela v zajetí všemocné drogy moci. Moci, které již dosáhli a řadu let uplatňovali. A Moses Wartberg dával svou moc pocítit každému. Tu noc, kdy jsem se vrátil od Mosese a řekl jsem o své návštěvě Janelle, Janelle prohodila: „Ach, starý dobrý Moses. Toho já znám.“ Vyzývavě po mně hodila okem, takže jsem zbaštil návnadu a vybídl ji: „No, tak mi tedy řekni, jak znáš Mosese.“ Janelle vstala z postele, aby mohla lépe hrát svou roli. „Byla jsem ve městě již asi dva

roky a nemohla zavadit o slušnou práci. Pak jsem dostala pozvání na party, kde měli být všichni hlavouni. Stejně jako všechny rádobyhvězdy jsem i já doufala, že se mi tam podaří navázat nějaký kontakt. Holek jako já tam byly tucty. Motaly jsme se kolem, krásné a svůdné, a čekaly jsme, až nějakého producenta ohromí náš talent. No, já měla kliku. Všiml si mě Moses Wartberg a byl okouzlující. Nechápala jsem, jak o něm lidé mohou říkat takové ošklivé věci. Vzpomínám si, že přišla jeho žena a snažila se ho odvést pryč, ale on si jí nevšímal. Pokračoval v hovoru se mnou. Moje jižanská krása byla tenkrát v plném rozkvětu, a tak nebylo divu, že mě Moses pozval na příští den na večeři k sobě domů. Ráno jsem obvolala všechny své kamarádky a podělila se s nimi o svůj zážitek. Všechny mi blahopřály a říkaly, že se s ním budu muset vyspat, a já samozřejmě trvala na tom, že něco takového neudělám. Rozhodně ne hned na první schůzce. Také jsem měla za to, že si mě bude víc vážit, když si ho budu držet trošku od těla. „To je dobrá taktika,“ poznamenal jsem.

„Já vím. Na tebe to platilo. A tak jsem to cítila i tenkrát.“

Nikdy jsem nešla do postele s nikým, kdo se mi opravdu nelíbil. Nikdy jsem se s nikým nevyspala jen proto, že jsem chtěla, aby pro mě něco udělal. Tak jsem to řekla i svým kamarádkám, ale myslely si, že jsem pitomá. Prý jestli se do mě Wartberg opravdu zamiloval, jsem na nejlepší cestě stát se hvězdou.“ Následujících pár minut předváděla okouzlující pantomimu, jak se v ní falešná počestnost hádá s počestnou hříšností. „A co bylo dál?“ vyzvídal jsem.

Janelle se hrdě vypjala, s rukama v bok a s hlavou dramaticky vztyčenou. „V pět hodin odpoledne jsem pak učinila největší rozhodnutí ve svém životě. Rozhodla jsem se vyspat s mužem, kterého jsem neznala, jen abych se dostala nahoru. Myslela jsem, že je to ode mne statečné a že jsem konečně učinila rozhodnutí hodné muže.“ Na chvíli vypadla z role.

„Cožpak to tak muži nedělají?“ řekla sladce. „Cožpak nejsou ochotni vše obětovat, jen aby uzavřeli obchodní kontrakt? Nechodí to tak?“ „Asi ano,“ přikývl jsem.

Zeptala se mě: „Cožpak i ty jsi nemusel něco podobného dělat?“ „Ne.“ „Nikdy jsi nedělal nic podobného, abys dosáhl vydání svých knih?“

Abys sehnal agenta nebo zařídil, aby byli recenzenti k tvé knize shovívavější?“

„Ne.“

„Máš o sobě dobré mínění, že? Párkrát už jsem měla známost s ženatými muži a všichni se chtěli tvářit jako rytíři bez bázně a hany.“

„Co tím myslíš?“

„Chtěli být spravedliví ke své ženě i ke své milence. Takový dojem chtěli budit, aby je nikdo nemohl z ničeho vinit. Ty se chováš stejně.“

Na chvíli jsem se zamyslel. Došlo mi, kam míří. „Dobrá,“ řekl jsem. „A co má být?“

„A co má být? Tvrdíš, že mě miluješ, ale vždy se nakonec vrátíš ke své ženě. Žádný ženatý muž nemá právo říkat druhé ženě, že ji miluje, pokud není ochoten opustit svou manželku.“

„To jsou romantické kecy.“

Na moment se rozčilila. „Kdybych přišla k tobě domů a řekla tvý ženě, že mě miluješ, zapřel bys mě?“

Rozesmál jsem se. Skutečně rozesmál. Položil jsem si ruku na prsa

a pravil: „Můžeš mi to zopakovat?“

A ona řekla: „Zapřel bys mě?“

A já řekl: „Z celého srdce.“

Na chvíli na mě zůstala koukat. Vztekala se, ale pak se rozesmála. „Dostals mě, ale víckrát se ti to nepovede.“ Pochopil jsem, co tím chtěla říci.

„Fajn,“ vybídl jsem ji. „Tak jak to bylo dál s Wartbergem?“ „Vykoupala jsem se ve své nejlepší vonné lázni. Navoněla jsem se a oblékla se do svých nejlepších šatů. Pak jsem jela na obětní oltář. Uvedli mě do domu. Moses Wartberg mě usadil na gauč a nalil mi drink. Asi hodinu jsme tak seděli a povídali si. Vyptával se mě na mou kariéru a šikovně mi naznačil, že když se noc dobře skončí, mohu od něj očekávat významnou pomoc. Já si v duchu říkala, že se mě ten hajzlík nechystá ani ošoustat a ani mě nehodlá nakrmit.“ Janelle zmlkla a podívala se na mě. „Já ti přece nikdy nic podobného neudělal,“ pravil jsem. Dlouze se na mě podívala a pokračovala: „Potom mi řekl: Nahoře v ložnici jsem nechal připravit malé občerstvení. Chceš jít nahoru? A já řekla svým hlasem jižanské krásky: ‚Ano, mám docela hlad.‘ Vedl mě nahoru po schodišti - byly to překrásné schody, jako ve filmu - a otevřel dveře do ložnice. Vešla jsem a on je za mnou zavřel zvenčí. Tak jsem stála v ložnici, kde byl stoleček s lákavými dobrotami.“ Zaujala další pózu nevinné, zmatené dívky. „Kde je Moses?“ zeptal jsem se.

„On je venku. Stojí na chodbě.“

„Takže tě nechal najíst o samotě?“

„Ne,“ řekla Janelle. „V ložnici byla paní Bella Wartbergová jen tak v negližé.“ „Ježíšikriste,“ ujelo mi.

Janelle přikročila k dalšímu dějství: „Netušila jsem, že se mám vyspat s ženou. Trvalo mi osm hodin, než jsem se rozhodla vyspat se s mužem. Nyní jsem měla přefiknout ženu. Nebyla jsem na to připravená.“ Poznamenal jsem, že ani já nebyl na něco takového připraven. „Skutečně jsem nevěděla, co mám dělat. Posadila jsem se a paní Wartbergová mi nabídla pár sendvičů a čaj. Potom na mě vytáhla kozy a zeptala se: ‚Líbí se ti, drahoušku?‘

„Ano, jsou velmi pěkné,“ pravila jsem.“

Tu se mi Janelle zahleděla do očí a pak svésila hlavu. „No, co bylo dál? Co se stalo?“ pobízel jsem ji. „Co řekla, když jsi jí řekla, že je má hezké?“

Janelle vyvalila oči a nasadila vyplašený výraz: „Bella

Wartbergová řekla: ‚Nechtěla bys mi je trošku olízat, zlatíčko?‘

„Tu Janelle klesla vedle mě na postel a řekla: ‚Vystřelila jsem z ložnice jak namydlený blesk a pelášila z baráku, co mi síly stačily. Trvalo to další dva roky, než se mi podařilo sehnat práci.“

„Tohle je drsné město,“ pravil jsem.

„Houby,“ odsekla Janelle. „Kdybych byla mluvila s kamarádkami dalších osm hodin, tak bych zvládla i to. Všechno je to jen otázka nervů.“

Usmál jsem se na ni a ona mi pohlédla vyzývavě do očí: „Jo. Je v tom snad nějaký rozdíl?“

Mercedes si to uháněl po dálnici a já se snažil naslouchat Doranovi:

„Starý Moses je nebezpečný týpek. Dávej si na něho bacha.“ A tak jsem dál přemýšlel o Mosesovi.

Moses Wartberg byl jedním z nejmocnějších mužů Hollywoodu. Jeho studio Tri- Culture na tom bylo finančně lépe než ostatní společnosti, ale jeho filmy stály zpravidla za starou belu. Moses Wartberg dal prostě do kupy stroj na výrobu peněz v tvůrčí oblasti. On sám však v sobě neměl tvůrčího ducha ani za mák. Na vydělávání peněz to však byl machr.

Wartberg byl rozteklý tučňák, který se nedbale oblékal do šatů ve stylu Vegas. Mluvil málo, nikdy nedal najevo své city a jeho zásady byly jednoduché - dal vám vše, o čem si myslel, že ho o to můžete připravit. Když si myslel, že na jeho arzenál právníků nemáte, nedal vám nic. Byl v tomto ohledu nestranný. Šidil stejně producenty, hvězdy, spisovatele a režiséry. Všechny se snažil ze všech sil obrátit o jejich podíly na úspěšných filmech. Nikdy nikomu neprojevil svou vděčnost za skvělou režii, vynikající herecký výkon, báječný scénář. Cožpak nenastrkal dost peněz do kdejakého škváru? Tak proč by měl platit někomu víc za něco dobrého, když mu mohl zrovna tak dobře zaplatit míň? Wartberg mluvil o filmech stylem, jakým mluví generálové o přípravě války. Mezi jeho oblíbené bonmoty patřily věty ve stylu: „Nelze udělat omeletu bez rozbíjení vajec.“ A když se nějaký obchodní partneři dovolávali svých společenských vztahů, nebo když mu herec říkal, že se mají vzájemně rádi, tak proč se ho teď studio snaží ošulit, Wartberg se uchechtl a chladně pravil: „Když zaslechnu slovo ‚láska‘, dávám si pozor na šrajtofli.“ Lidskou důstojností pohrdal. Když o něm prohlašovali, že nemá žádné způsoby, byl na to ještě pyšný. Nezáleželo mu na pověsti muže, jehož slovo platí. Věřil ráděně sepsaným a podepsaným smlouvám - nikoliv stisknutí ruky. Nikdy nebylo pod jeho důstojnost ukrást někomu nápad, scénář, zákonitý podíl ze zisku. Když mu to bylo vyčítáno - zpravidla ošizeným umělcem (producenti věděli svoje), Wartberg prostě odvětil: „Já dělám filmy,“ stejným tónem, jakým by mohl Baudelaire odpovědět na podobnou výtku větou: „Já jsem básník.“ Používal právníků jako bandité pistolí, náklonnosti jako prostitutka sexu, dobré práce jako Řekové trojského koně. Přispíval na domov pro vysloužilé herce, na Izrael, na hladovějící zástupy v Indii, na arabské uprchlíky z Palestiny. Pouze osobní dobročinnost konkrétnímu jednotlivci mu byla proti srsti.

Než se dostal ke kormidlu Wartberg, Tri-Culture Studios těžce prodělávalo. Wartberg okamžitě zavedl strohý počítačový systém. Jeho kontrakty byly těmi nejtvrďšími ve městě. Nikdy nic neriskoval se skutečně kreativními nápady, dokud se neosvědčily v jiných studiích. Jeho hlavním trumfem byly nízké rozpočty. Tam, kde ostatní studia šla až na doraz s rozpočtem deset miliónů, nepřetáhlo Tri-Culture nikdy tři milióny. Po pravdě stačily dva milióny, aby Moses Wartberg či jeden z jeho tří asistentů vás nenechali v klidu vyspat čtyřicet hodin denně. Jeho producenti byli svázáni termíny dokončení, režiséři ručili svými podíly, herci museli upsat svou duši. Producent, který se dokázal vejít do rozpočtu nebo ještě ušetřit, byl v očích Mosese Wartberga hrdinou. A producenti to věděli. Nezáleželo na tom, jestli si film vydělal s odřenýma ušima na náklady. Došlo-li však k překročení rozpočtu, mohl film vydělat třeba milióny, a přesto Wartberg sáhl po penalizační klauzuli ve smlouvě a obral producenta o jeho podíly. Jasně, to mělo za následek soudní pře, ale studio mělo dvacet stálých právníků, kteří lapěli na zadku a troška praxe

jim jen prospěla. Nakonec tedy vždy došlo k dohodě. Tím spíš, chtěl-li producent, herec nebo spisovatel udělat další film u Tri-Culture.

Všichni se ovšem shodovali v tom, že Wartberg je génius na organizaci. Měl pod sebou tři viceprezidenty, z nichž každý zodpovídal za samostatnou oblast, a kteří mezi sebou soupeřili o Wartbergovu přízeň a brousili si zuby, že ho jednou nahradí. Všichni tři obývali skvostné paláce, pobírali tučné prémie a nad svou doménou měli neomezenou moc. Pouze Wartbergovo slovo vážilo víc. Všichni tři tedy lovili talenty, scénáře a vymýšleli speciální projekty. Přitom si byli vědomi toho, že nejdůležitější je nízký rozpočet, herci musí být poddajní a jakýkoliv záblesk originality musí být zadušen dřív, než se projekt ocitne před Wartbergem na stole.

Wartberg měl neposkvrněnou sexuální reputaci. Nikdy neběhal za hvězdičkami. Nikdy netlačil na producenty či režiséry, aby angažovali jeho favoritku. To bylo zčásti způsobeno jeho asketismem, zčásti nízkou sexuální vitalitou. Svou roli hrál také jeho vlastní pojem osobní cti. Hlavním důvodem však bylo, že Wartberg byl již třicet let šťastně ženat se svou dětskou láskou. Oba se setkali na škole v Bronxu, vzali v pubertálním věku a od té doby neudělali jeden bez druhého ani krok. Bella Wartbergová žila pohádkový život. Na střední škole v Bronxu uchvátila Mosese osudovou kombinací obrovských koz a přehnané skromnosti. Nosila volné vlněné svetry a šaty vždy o pár čísel větší. Bylo to však jako skrývat zářící radioaktivní kus kovu v tmavé jeskyni. Každý věděl, že tam jsou, a skutečnost, že byly skryty, účinkovala jako afrodiziakum. Když se stal z Mosese producent, Bella neměla příliš pojem o tom, co to obnáší. Po dvou letech manželství měla dvě děti a byla vcelku ochotná mít dál každý rok jedno po celý zbytek života. Byl to však Moses, kdo řekl dost. V té době již napřel Moses veškerou svou energii do své kariéry. Navíc tělo, po kterém kdysi tak žíznil, bylo poznamenáno porodními jizvami, prsy, které tak rád žužlal, změkly a ztratily tvar. A navíc se z Belly stala na jeho vkus příliš hodná židovská ženuška. Nabažil se jí a zapomněl na ni. Stále si jí však cenil, neboť byla skvělá prادلena. Jeho košile byly vždy zářivě bílé a bezvadně vyžehlené. Bella byla také vynikající hospodyně. Starala se o jeho obleky a kravaty a dohlížela na to, aby byly odeslány do čistírny v pravý čas - tj. ne příliš často, aby se předčasně neobnosily, ani ne příliš zřídka, aby se neumolousaly. Jednou si pořídila kočku, která se uvelebila na kanapi. Moses přišel, posadil se na kanape, a když vstal, na kalhotách mu ulpěly kočičí chlupy. Popadl kočku a mrštil s ní o zeď. Hystericky Bellu seřval. Druhý den byla kočka z domu.

Moc však magicky proudí z jednoho zdroje do druhého. Když se Moses stal hlavou Tri-Culture Studios, Belly jako by se někdo dotkl kouzelným proutkem. V Kalifornii odchované manželky papalášů si ji vzaly do práce. „Dvorní“ kadeřník jí načesal korunu černých kudrn, čímž získala královský vzhled. Cvičební hodiny v lázeňském středisku Sanctuary vrátily fazónu jejímu tělu. Bella zhubla o patnáct kilo. Dokonce i její prsy se scvrkly a zpevnily se. Ne však dostatečně, aby ladily k ostatním proporcím těla. Plastický chirurg je tedy přiřízl do dvou dokonalých kopečků. A jak byl rozjetý, ušmíkl jí také kousek zadnice a zformoval boky. Špičkoví módní návrháři navrhli modely speciálně pro její novou postavu a postavení. Bella Wartbergová se na sebe podívala do zrcadla a už neviděla oplácanou židovskou princezničku, ale útlou, čtyřicetiletou debutantku, plnou divoké energie. Nepostřehla však, že její nový zjev je znetvořením toho, čím byla, a že její staré já prosvítá jako přízrak novou strukturou jejího těla. Byla z ní nyní hubená moderní dáma posazená na zděděných masívních kostech. Sama však věřila tomu, že je krásná. A tak byla připravena, když mladý snaživý herec začal předstírat, že ji miluje.

Oplácela mu jeho lásku vášnivě a upřímně. Šla do jeho nevzhledného bytečku v Santa Monice a poprvé ve svém životě byla důkladně promrdána. Mladý herec byl potentní, oddaný své profesi a s vervou se pustil do své role. Málem i sám uvěřil, že ji miluje. Uvěřil tomu natolik, že jí koupil hezký náramek od Gucciho, který ona pak opatrovala po celý zbytek svého života jako vzpomínku na svou první opravdovou lásku. Mladíka však totálně vzalo, když požádal Bellu o pomoc, aby byl obsazen do nového filmu, a ona mu sdělila, že se nikdy neplete manželovi do jeho záležitostí. Ošklivě se pohádali a mladý herec zmizel z jejího života. Stýskalo se jí. Stýskalo se jí po jeho

bytečku, po jeho rockových deskách, ale už jako dívka byla vyrovnaná a vyrostla ve vyrovnanou ženu. Nikdy neopakovala stejnou chybu dvakrát. Nadále si vybírala své milence velmi pečlivě. V následujících letech se z ní stala odbornice na sjednávání románek s herci. Byla dostatečně vybíravá na to, aby dávala přednost těm talentovaným, a opravdu jí ti talentovaní dokázali víc potěšit. Zdálo se, že s talentem je spojena určitá obecná inteligence. A Bella těmto hercům pomáhala v jejich kariéře. Nikdy se nedopustila té chyby, že by šla přímo za svým mužem. Moses Wartberg seděl příliš vysoko, než aby bylo záhodno obtěžovat ho s podobnými záležitostmi. Místo toho se Bella vždy obrátila na jednoho z jeho viceprezidentů. Začala básnit o mladém herci, kterého si všimla v jedné malé divadelní skupině, která dávala Ibsena. Trvala na tom, že ho nezná osobně, ale že jeho talent je tak zjevný, že to pro studio bude dozajista přínos. Viceprezident si zapsal hercovo jméno a herec dostal nějakou tu roličku. Brzy se pochopitelně rozkřiklo, že Bella šuká s kdekým a kde se jí zlíbí. Kdykoliv tedy vstoupila do viceprezidentovy kanceláře, dal si každý viceprezident záležet, aby u toho byla také jeho sekretářka - stejně jako prozíravý gynekolog prohlíží své pacientky vždy v přítomnosti sestry. Všichni tři soupeřící viceprezidenti se domnívali, že musí paní Wartbergové vyhovět.

Jeff Wagon se s Bellou skamarádil natolik, že jí sám dohazoval ty nejexkluzivnější exempláře. A pokud náhodou toto vše selhalo, pořádala Bella pro ženy nákladná povyražení a brala rozličné hvězdičky na dlouhé večere do luxusních restaurací. Přitom nosila vždy obrovské sluneční brýle.

Jeff Wagon byl díky svému dobrému přátelství s Bellou kandidátem číslo jedna na post vedoucího studia, až se Moses rozhodne odejít na odpočinek. Mělo to však jeden háček - co se stane, až se Moses dozví, že jeho žena je vyhlášenou Messalinou Beverly Hills? Autoři novinových klípků zařazovali Belliny aféry jako „jedna paní povídala“. Wartbergovi to nemohlo uniknout. Bella byla vyhlášena.

Jako obvykle Wartberg všechny překvapil. Když na to došlo, neudělal absolutně nic. Maximálně si občas zchladil žáhu na milenci - nikdy nepodnikl nic proti své ženě. Poprvé se pomstil mladému rock'n'rollovému hudebníkovi, který se chvástal svým dobrodružstvím a vyjádřil se o Belle jako o „staré potrhle pindě“. Rocková hvězda to myslela jako ten nejvyšší kompliment, ale pro Wartberga to byla stejná urážka, jako když jeden z jeho viceprezidentů přišel do práce v džínách a roláku. Na jednom singlu vydělal zpěvák sice desetkrát víc, než mohl dostat za vedlejší roli ve filmu, ale byl příliš zasažen americkým snem a jeho narcismus toužil po tom, spatřit sám sebe na plátně. V den první předváděčky se dostavil do Wartbergova soukromého promítacího sálu, který již byl našlapán celebritami Tri-Culture, s celou svou suitou muzikantů a přítelkyň. Byl to jeden z největších večírků roku.

Muzikant seděl a seděl a seděl. Film běžel a běžel a běžel. Zpěvák čekal a čekal a čekal. Ale na plátně se neobjevil. Všechny „jeho“ záběry skončily na podlaze střížny. Chudák se z toho nervově zhroutil a musel být odvezen domů. Moses Wartberg slavil svůj přerod z producenta na šéfa studia. Postupem času si všiml, že filmové moguly vytáčí pozornost, jaké se těší režiséři, herci, scenáristé a producenti při udílení Oscarů. Štvalo je, že veškerou slávu sklízají jejich zaměstnanci. Právě Moses Wartberg jako první přišel s myšlenkou, aby byla vedle Oscarů udělena také cena Irvinga Thalberga. Byl natolik prozíravý, aby do projektu zahrnul požadavek, aby se nejednalo o každoroční cenu. Měla se dávat producentům za dlouhodobou kvalitní práci. Měl také dostatek filipa na to, aby prosadil podmínku, že nikdo nedostane Thalbergovu cenu více než jednou. Výsledkem bylo, že řada producentů, jejichž filmy nikdy nedosáhly na Academy Awards, se mohla zahojit cenou Thalbergovou. Ale studia a skutečná esa na výrobu peněz tím zůstala stále v ústraní. A tehdy Wartberg prosadil Humanitární cenu, která měla být udělena člověku nejvznešenějších ideálů, který se nejvíc zasloužil o rozvoj filmu a celé společnosti. Před dvěma lety byla tato cena konečně udělena Wartbergovi, který ji přijal v televizním přenosu před stovkami miliónů amerických diváků. Cenu udělil japonský režisér světového věhlasu, a to z toho prostého důvodu,

že se nenašel ani jeden americký režisér, který byl s to předat tuto cenu Wartbergovi s upřímným obličejem (tak mi to alespoň líčil Doran.)

Tu noc, kdy Wartberg obdržel svou cenu, klepla dva scenáristy z pohoršení pepka. Jedna herečka prohodila televizor oknem svého apartmá ve čtvrtém patře hotelu Beverly Wilshire. Tři režiséři odmítli Oscara. Nicméně cena zůstala jedním z nejceněnějších Wartbergových vlastnictví. Jeden scenárista se nechal slyšet, že mu to připadá, jako by vězňové z koncentráku zvolili Hitlera za nejoblíbenějšího politika.

Byl to Wartberg, kdo vypracoval systém zatížení vycházející hvězdy filmového plátna tak těžkými hypotékami za byt v Beverly Hills, že herec či herečka pak byli nuceni vypustit duši v jeho mizerných filmech. Byl to Moses Wartberg, jehož studio znova a znova vedlo soudní pře proti tvůrčím talentům, aby je tak připravilo o peníze a navíc zdeptalo. Byl to Wartberg, který měl styky ve Washingtonu. Politikové byli zásobováni půvabnými starletkami pro zábavu, tajnými fondy, byla jim hrazena luxusní dovolená ve všech končinách světa. Moses byl muž, který věděl, jak využít právníků a práva k finanční vraždě. Tak mi to alespoň líčil Doran. Mně to vše připadalo jako běžné praktiky plnokrevného amerického byznysmana.

Styky ve Washingtonu byly tím nejcenějším aktivem studia hned po Wartbergově prohnanci.

Wartbergovi nepřátelé o něm šířili celou řadu skandálních pomluv, které nebyly pravdou prostě proto, že se neslučovaly s jeho asketickou povahou. Kolovaly zvěsti, že Moses létá každý měsíc do Paříže, aby si užíval s malými holčičkami. Říkalo se o něm, že je voyeur. Prý má špehýrku do ložnice své ženy, aby mohl šmírovat, jak si to Bella rozdává se svými milenci. Na tom všem však nebylo zbla pravdy.

O Mosesově inteligenci a síle charakteru nebylo možno pochybovat. Na rozdíl od ostatních mogulů filmového průmyslu si neliboval v publicitě. Jedinou výjimkou byla jeho slabost pro Humanitární cenu.

Když mě Doran zavezl do areálu Tri-Culture Studios, byla to zášť na první pohled. Šedivé betonové budovy, komunikace jako v trestaneckých lágrech pro roboty. Když jsme projeli branou, vrátní se neobtěžovali otevřít nám zvláštní parkoviště, ale museli jsem použít běžného placeného parkoviště, jehož červenobílé závory se automaticky zvedaly. Nedošlo mi, že budu-li se chtít dostat s autem ven, budu potřebovat čtvrták. Považoval jsem to za nedorozumění, ale Doran mě ujistil, že to je součást Wartbergovy taktiky, jak odkázat umělce mého kalibru do patřičných mezí. Filmová hvězda by mohla dojet autem až na plac. Ani režiséry by s parkovným nikdo neobtěžoval. Ale scenáristům bylo třeba dát najevo, že na ně tu žádné vavříny nečekají. Pomyslel jsem si, že Doran už je z toho poněkud paranoidní, a zasmál se. Ale v skrytu duše mě to namíchlo. V hlavní budově jsme museli prokázat svou totožnost a strážný si pak telefonicky ověřoval, zda jsme očekáváni. Dostavila se sekretářka, která nás odvezla výtahem do vrchního patra. A horní podlaží bylo úděsné. Prvotřídní, ale úděsné. Vzdor tomu všemu musím přiznat, že na mě udělal dojem šarm Jeffa Wagona. Věděl jsem o něm, že je to lump a děvkař, ale to mi přišlo jaksi samo sebou. A není přece nepřirozené, že na tropickém stromě naleznete lákavé, a přesto nejdle ovoce. Usedli jsme s Doranem k Wagonovu stolu a Wagon poručil své sekretářce, ať ho nikdo neruší. To bylo opravdu milé. Zřejmě však nepoužil skutečného smluveného příkazu, protože během našeho jednání měl tři telefonáty.

Museli jsme půl hodiny čekat na Wartberga, než mohlo začít vlastní jednání. Jeff Wagon vyprávěl všelijaké legrační historky, dokonce včetně té, jak mu oregonská kráska ušmíkla kus pytlíka. „Kdyby si dala víc záležet,“ komentoval to Wagon, „ušetřila by mi v příštích letech spoustu peněz a trápení.“ Wagonův telefon zadrnčel a Wagon nás uvedl do luxusního jednacího sálu, který byl rovněž upraven k projekci. Za dlouhým stolem seděli Ugo Kellino, Houlinan a

Moses Wartberg v neformálním hovoru. Kousek dál seděl chlápek středního věku s čupřinou bílých vlasů. Wagon mi ho představil jako nového režiséra filmu. Jmenoval se Simon Bellfort. To jméno jsme znal. Před dvaceti lety natočil skvělý válečný film. Hned nato podepsal dlouhodobou smlouvu s Tri-Culture, a stal se tak mistrem kýče u Jeffa Wagona.

Vedle něj seděl mládenec, který mi byl představen jako Frank Richetti. Měl bystrou, mazanou tvář a byl oblečen ve stylu lev salónů-rocková hvězda-kalifornský hippie. Výsledný efekt se mi jevil jako ohromující. Do puntíku odpovídal Janellinu popisu hezounů, kteří lítali po Beverly Hills a balili holky. Janelle jim říkala slizouni, ale to možná jen proto, aby mě utěšila. Mně se totiž zdálo nemožné, že nějaká holka mohla těmto typům odolát.

Simon Richetti byl výkonným producentem Simona Bellforta. Moses Wartberg neztrácel čas zbytečným žvaněním. Z jeho hlasu byla cítit moc. Moses vyložil hned karty na stůl. „Nejsem dvakrát nadšený scénářem, který nám po sobě Malomar zanechal. Celé pojetí je špatné. Není to film pro Tri-Culture. Malomar byl génius. On by takový film dokázal natočit. Ale teď tady nemáme nikoho, kdo by se mu vyrovnal.“ Frank Richetti se do toho vložil uhlazeným tónem: „Já nevím, pane Wartbergu, ale pár dobřejch rejžů tu máte.“ Mile se zaculil na Bellforta.

Wartberg si ho změřil chladným pohledem. Bylo jasné, že na další Richettiho poznámky není zvědavý. Bellfort se maličko zapýřil a uhnul pohledem.

„Na tento film jsme vyhradili značně vysoký rozpočet,“ pokračoval Wartberg. „Musíme si své investice pojistit. Současně si ale nepřejeme, aby nás kritika ukamenovala za to, že jsme pohřbili Malomarovo dílo. Houlinan už připravil prohlášení pro tisk, které podepíšeme všichni, jak jsme tady, že film bude vyroben přesně podle Malomarových představ. Napíšeme, že to bude Malomarův film, poslední hold jeho velikosti a významu pro americký film.“ Wartberg se odmlčel a Houlinan rozdál kopie prohlášení. Mou pozornost upoutala krásná hlavička s černočerveným logem Tri-Culture.

„Mosesi, starý brachu, myslím, že by stálo za zmínku, že Merlyn a Simon už se mnou pracují na novém scénáři,“ pravil Kellino nenuceně.

„OK, bude to tam,“ odvětil Wartberg. „A Ugo, dovol, abych ti připomněl, že tě nenecháme strkat nos do produkce nebo režírování. To je součást naší dohody.“ „Samo,“ odušil Kellino.

Jeff Wagon se usmál a rozvalil se v křesle. „Tiskové prohlášení deklaruje naše oficiální stanovisko. Ale musím ti říct, Merlyne, že Malomar už musel být velmi chorý, když ti pomáhal s tímto scénářem. Je prostě hrozný. Musíme to celé přepsat. Mám pár nápadů. Je na tom třeba udělat ještě řůru práce. Prozatím naplníme média Malomarem. Je to tak v pohodě, Jacku?“ Zeptal se Houlinana. Houlinan přikývl.

Kellino se ke mně obrátil s velmi upřímnou tváří: „Doufám, že mi pomůžeš udělat z tohoto filmu velkolepé dílo, tak jak si to přál Malomar.“ „Ne,“ řekl jsem. „To nemohu. Dělal jsem na scénáři s Malomarem a myslím, že je to dobrý scénář. Proto nemohu souhlasit s žádnými změnami. A proto také nehodlám podepsat tiskové prohlášení.“ Houlinan mě přerušil medovým hlasem: „Všichni chápeme, jak se cítíš. Velmi ses s Malomarem při práci na filmu sblížil. Souhlasím s tím, co jsi právě řekl. Je to od tebe skvělé. Taková solidarita se v Hollywoodu často nevidí. Ale nezapomínej, že máš ve filmu svá procenta. Je v tvém zájmu, aby film byl úspěšný. Pokud nejsi přítel filmu, pokud jsi jeho nepřítel, taháš si prachy z vlastní kapsy.“ Tomu jsem se nemohl než zasmát. „Já jsem přítel tohoto filmu. Právě proto si nepřejí nic přepisovat. To vy jste nepřátelé filmu.“ Kellino se do toho neurvale vložil: „Vyserte se na něj. Ať si jde po svých. Nepotřebujeme ho tu.“ Poprvé jsem se na Kellina upřeně podíval. Vzpomněl jsem si, jak mi ho líčil Osano. Jako obvykle byl Kellino navlečený do čarokrásného, dokonale padnoucího obleku, úžasné košile a hedvábně hnědých bot. Vypadal kouzelně a mně vytanulo na mysli Osanovo italské slovo *cafone*.

„Cafone,“ říkal Osano, „je šupák, kterému se povedlo vydrápat mezi zbohatlíky. Těší se z velké slávy a ze všech sil se snaží dostat mezi šlechtu. Všechno dělá, jak má. Naučí se způsobům, zdokonalí svou mluvu a obléká se jako pánbůh. Ale ať se snaží sebevíc, ať se obléká sebevybraněji, ať se čistí jak se čistí, nikdy mu nepřestane čouhat sláma z bot.“ Díval jsem se na Kellina a myslel na to, jak perfektně na něj sedí tato definice.

Wartberg řekl Wagonovi: „Urovnej to.“ A vypadl z místnosti.

Nehodlal se nechat zdržovat nějakým připosraným pisálkem.

Dostavil se na schůzku stejně jen ze zdvořilosti ke Kellinovi.

Wagon řekl mile: „Merlyn je pro celý projekt nepostradatelný,

Ugo. Jsem si jist, že až si to všechno promyslí, změní názor. Víš

co, Dorane? Hezky to spolu proberte a za pár dní o sobě dejte

vědět, co říkáš?“

„Jasně,“ opáčil Doran. „Ozvu se.“

Zvedli jsme se k odchodu. Podal jsem svou kopii prohlášení Kellinovi se slovy: „S tímhle si můžeš opucovat boty.“ Když jsme opouštěli Tri-Culture Studios, Doran do mě hučel, abych si nedělal starosti. Tvrdil mi, že se mu podaří vše urovnat během týdne. Wartberg a Wagon si prý nemohou dovolit udělat ze mě nepřítele filmu. Budou souhlasit s kompromisem. A já zase nemám zapomínat na své podíly.

Řekl jsem mu, že je mi to ukradený a aby raději šlápl na plyn. Věděl jsem, že Janelle mě čeká v hotelu. Měl jsem pocit, že to jediné, po čem na celém světě toužím, je zase ji vidět. Dotýkat se jejího těla, líbat ji na ústa, ležet vedle ní a naslouchat jejímu vyprávění.

Byl jsem rád, že mám záminku zdržet se v L. A. celý týden. Znamenalo to strávit s Janelle šest nebo možná i sedm dní. Na filmu mi přestalo záležet. Bylo mi jasné, že teď, když je Malomar mrtev, z toho nevzejde nic jiného, než jenom další škvár z dílny Tri-Culture.

Když jsme zastavili před hotelem Beverly Hills, Doran mi položil ruku na rameno a řekl: „Počkej chvíli. Je zde něco, o čem ti musím říct.“ „OK,“ řekl jsem netrpělivě.

„Už jsem ti to chtěl říct dávno, ale říkal jsem si, že mi do toho možná nic není.“

„Bože, tak už to vyklop. Spěchám!“

Doran se posmutněle usmál. „Jo, já vím. Janelle tě čeká nahoře,

že? Právě o ní s tebou chci mluvit.“

„Hele, já o ní vím všechno a je mi jedno, co kdy dělala a čím kdy byla. Tím se pro mě nic nemění.“

Doran se na chvíli odmlčel. „Znáš Alice, tu holku, se kterou Janelle bydlí?“

„Jo, je to fajn žába.“

„No, ona je trošku víc do světa,“ pravil Doran.

Pocítil jsem zvláštní poznání, jako když Cully počítá balíček

karet. „Jo? A co má být?“

„Janelle taky.“

„Chceš mi snad naznačit, že je lesba?“

„Říká se tomu bisexuálka. Má ráda muže stejně jako ženy.“ Na chvíli jsem se nad tím zamyslel. Pak jsem se na něj usmál a pravil: „Nikdo není dokonalý.“ Nato jsem vystoupil z auta a vyběhl po schodech do svého apartmá. Janelle tam na mě čekala, a než jsme šli na večeři, hezky jsme si zašoustali. Tentokrát jsem se jí však nevyptával na žádné historky. Nezmínil jsem se o tom, co mi právě řekl Doran. Nebylo zapotřebí. Začalo mi svítat již dávno a měl jsem na tom svůj podíl. Bylo to lepší než všichni ti její ostatní chlapi.

KNIHA ŠESTÁ

(34.)

Celá léta počítal Cully hromádky a nyní se konečně dobral vítězné karty. Dnes byl skutečným Xanadu Dvě, naložený ve „vatě“ a s plnou mocí „tužky“ - „zlaté tužky“. Dokázal nyní zařídit všechno - nejen hotelové pokoje, jídlo a pití, ale také letenky do celého světa, ty nejdražší holky, měl moc nechat zmizet směnky zákazníků. Vybraným hráčům mohl dokonce dávat žetony zdarma. Za tu dobu se pro něj Gronevelt stal spíše otcem než šéfem. Jejich přátelství se utužovalo den ze dne. Společně už potřeli stovky spiknutí, načapali piráty, kteří se snažili Xanadu ošulit o jeho posvátné prašule. Byli zde notoričtí dlužníci s nekrytými směnkami, kouzelníci s magnetem, kteří se snažili vyždímat hrací automaty proti všem pravidlům pravděpodobnosti, padělatelé, kteří se snažili získat úvěr na falešnou kreditkartu, nepoctiví krupiéři, falšovatelé tiketů kena, geniální počtáři u blackjacku, specialisté na vrhání kostek. Na ty všechny si dokázali Cully s Groneveltem posvítit.

Cully si získal Groneveltův respekt díky svému čichu na zazobané zákazníky. Zorganizoval v hotelu mezinárodní turnaj v kostkách. Věrnost miliónových hráčů si udržoval tím, že jim rok co rok posílal k Vánocům nový rolls-royce. Hotel si auto záúčtoval jako náklady na propagaci, čímž unikl zdanění. Klienti byli spokojení, protože dostali automobil za šedesát tisíc dolarů, který by je přišel při zdanění na sto osmdesát tisíc dolarů. Tím byly částečně zahojeny jejich ztráty. Ovšem nejlepší kousek Cullymu vyšel s Charlesem Hemsim. Gronevelt chválil Cullyho prohnalost v tomto případě ještě po létech.

Zpočátku Groneveltovi příliš nevonělo, že Cully skoupil všechny Hemsiho směnky ve Vegas za deset centů z dolaru. Nechal však Cullymu volnou ruku. A Hemi se objevil ve Vegas minimálně šestkrát do roka a vždy zůstal v Xanadu. Při jedné návštěvě mu přálo štěstí u kostek a Hemi vyhrál sedmdesát tisíc dolarů. Tyto peníze však šly na úhradu části jeho dluhů a hotel tak vlastně o nic nepřišel. Pak se však dostal ke slovu Cullyho génius. Charlie Hemi se jednou Cullymu zmínil, že jeho syn si bere dívku z Izraele. Cully nad tím jásal a trval na tom, že hotel Xanadu na sebe vezme veškeré náklady spojené se svatební hostinou. Cully řekl Hemsimu, že tryskáč hotelu (další Cullyho nápad - letadlo, které vyfouklo kšefty cestovním kancelářím) odveze celou svatební společnost do Izraele a zaplatí tam za ně hotel. Xanadu zaplatí za hostinu, hudbu a všechny další výdaje. Byl v tom pouze jeden malý háček. Jelikož byli hosté ze všech koutů USA, museli se dostavit k letu do Vegas. Ale žádný problém. Mohli se zadarmo ubytovat v Xanadu.

Cully vypočítal náklady hotelu na dvě stě tisíc dolarů. Přesvědčil Gronevelta, že se to vyplatí, a i kdyby ne, zavážou si Charlieho a jeho rodinu jako hráče na celý život. Ukázalo se však, že to byla skutečně velkolepá návštěva. Svatečkanů se sjelo do Vegas přes jedno sto, a než nastoupili na letadlo do Izraele, nechali v kasinu přes milión dolarů.

Dnes však měl Cully v úmyslu předložit Groneveltovi ještě velkolepější schéma tržeb. Takové, které Gronevelta a jeho partnery přiměje, aby ho konečně jmenovali generálním manažerem hotelu - což byla ta nejmnocnější pozice hned po Groneveltovi. Cully čekal Fummira. Fummiro tu za své

poslední návštěvy nechal pořádnou horu směnek. A nějak mu dělalo problémy je splatit. Cully věděl proč a Cully měl řešení. Věděl však, že musí nechat iniciativu na Fummirovi. Pokud by mu Cully navrhl řešení sám, Fummiro by se zalekl. Tomu ho naučila Daisy. Konečně byl Fummiro ve městě. Vyhrával na piáno a ráno srkal svůj šálek polévky. O ženy nejevil zájem. Byl celý žhavý do hraní a během tří dnů přišel o veškerou hotovost a podepsal směnky na tři sta tisíc. Před odjezdem si pozval Cullyho k sobě do pokoje. Choval se velmi zdvořile a byl jen lehce nervózní. Nechtěl ztratit svou tvář. Báł se, aby si Cully nemyslel, že má v úmyslu vyhnout se placení svých dluhů. Velmi pečlivě mu vysvětloval, že má sice v Tokiu spoustu peněz a milión dolarů je pro něj pouhý pakatel, ale poslední dobou je pro něj problém převést peníze z Tokia do USA a proměnit jeny na dolary. „Kdybyste tedy mohl přijet do Japonska, pane Crossi, zaplatil bych vám v jenech a vy už jistě naleznete způsob, jak dostat peníze do Ameriky.“ Cully chtěl pana Fummiru ujistit o naprosté důvěře hotelu. „Pane Fummiro, vždyť nehoří. Vaše záruky jsou v naprostém pořádku. Milión dolarů klidně počká do vaší příští návštěvy Vegas. To není žádný problém. Vždy vás tady rádi vidíme. Vaše společnost je pro nás skutečným potěšením. Prosím, nedělejte si s tím starosti. Dovolte mi však, abych vám mohl posloužit. Cokoliv si přejete, stačí říct a já to pro vás zařídím. Je pro nás čest, že nám dlužíte peníze.“ Fummirova pohledná tvář se uvolnila. Neměl tu co do činění s barbarským amíkem, ale s někým, kdo je skoro stejně zdvořilý jako Japonci. Řekl: „Pane Crossi, proč nepřijedete na návštěvu? Strávíme v Japonsku krásné chvíle. Vezmu vás za gejšami, dostane se vám toho nejlepšího jídla, nejlepších nápojů, nejlepších žen. Budete mým osobním hostem a já se vám tak budu moci revanšovat za pohostinnost, se kterou se vždy setkávám zde. A dám vám milión dolarů pro hotel.“ Cully věděl, že japonská vláda zavedla přísná opatření proti pašování jenů ze země. Fummiro mu tady nabízel ilegální čin. Cully proto vyčkával, pokyvoval hlavou a pouze se nezapomněl neustále usmívat.

Fummiro pokračoval. „Rád bych pro vás něco udělal. Důvěřuji vám celým svým srdcem. Právě proto vám toto říkám. Moje vláda je velmi přísná ohledně exportu jenů. Já bych rád dostal ven i nějaké své peníze. Pokud tedy vezmete milión pro hotel a přiberete milión pro mě, který uložíte v pokladně hotelu, dostanete padesát tisíc.“ Cully pocítil sladké uspokojení, že se mu tak skvěle podařilo spočítat sánky. Řekl co nejupřímněji: „Pane Fummiro, udělám to čistě z mého přátelství k vám. Musím si o tom však promluvit s panem Groneveltem.“ „To je samozřejmé,“ odvětil Fummiro. „I já bych s ním rád mluvil.“ Cully ihned volal Groneveltovi, ale speciální operátorka mu sdělila, že Gronevelt je velmi zaneprázdněn a nepřijímá žádné hovory. Cully mu zanechal vzkaz, že se jedná o naléhavou záležitost. Čekal ve své kanceláři. Za tři hodiny zazvonil telefon. Byl to Gronevelt, který ho zval k sobě do kanceláře. Za těch pár let se Gronevelt hodně změnil. Veškerá červeň z tváří mu vymizela a jeho obličej tak nabyl přízračné běloby. Jeho tvář připomínala křehkého jestřába. Pojednou rychle zestárnul a Cully věděl, že už jen velmi zřídka si zve děvčata na ukrácení odpoledne. Zdálo se, že se stále více noří do svých knih a vedení hotelu nechává na Cullym. Stále však každý večer scházel dolů na prohlídku kasina, sledoval stoly, pozoroval krupiéry a pit bossy svýma jestřábíma očima. Stále ještě byl schopen nasát elektrizující energii kasina do svého těla. Gronevelt byl oblečen na svou večerní prohlídku. Pohrával si s kontrolním panelem, kterým se do kasina vháněl čistý kyslík. Bylo však stále ještě příliš brzy. Gronevelt mačkal knoflík v ranních hodinách, když hráči začínali umdlévat a myslet na postel. Tehdy je Gronevelt vzkřísil k životu jako loutky. Až teprve tento rok si nechal ovládání přívodu kyslíku nainstalovat přímo do své kanceláře.

Gronevelt si objednal večeři. Cully byl napjatý. Proč ho nechal Gronevelt čekat tři hodiny? Mluvil snad s ním Fummiro první? A najednou mu bylo jasné, že to se přesně stalo. Trošku ho to otrávil. Ti dva byli tak silní. On stále ještě nedosahoval jejich úrovně, a tak se nejprve poradili bez jeho přítomnosti. Cully spustil: „Myslím, že vám pan Fummiro už řekl o svém nápadu. Já mu odpověděl, že se nejprve musím poradit s vámi.“ Gronevelt se na něj usmál. „Cully, ty jsi učiněný zázrak. Skvělé. Já sám bych to nezmákl lépe. Nechal jsi Japončíka, až přijde sám. Báł jsem se, že

ztratíš trpělivost, když se ti v pokladně směnky jenom kupí.“ „To má přítelkyně, Daisy,“ řekl Cully. „Udělala ze mě hotového Japonce.“ Gronevelt se maličko zamračil: „Ženy jsou nebezpečné. Muži jako ty nebo já si nemohou dovolit pustit si je příliš k tělu. V tom je naše síla. Ženy tě dokážou zabít pronic zanic. Muži jsou citlivější a důvěryhodnější.“ Povzdechl si. „No, ale v tomto ohledu si o tebe nemusím dělat starosti. Rozdáváš stováky poměrně slušně.“ Povzdechl, potřásl hlavou a vrátil se k původnímu tématu.

„Jediným problémem v celé záležitosti je, že neexistuje žádný bezpečný způsob, jak dostat prachy z Japonska. Máme tam hotové jmění, ale nedal bych za to ani zlámanou grešli. Je s tím spojena celá řada trablů. Tak za prvé - pokud tě Japonci chytí, strávíš roky v lapáku. Za druhé, jakmile převezmeš peníze, staneš se terčem nejrozumnějších banditů. Japonští lumpové mají velmi dobrou zpravodajskou síť. Okamžitě se dozví, že jsi převzal prachy. Za třetí - dva milióny jenů, to bude obrovský kufr. V Japonsku každé zavazadlo prochází rentgenem. A dále - i když to dostaneš ven - jak to proměníš na dolary? Jak to dostaneš do USA? A jak se vyhneš lupičům u nás? Lidem z hotelu bude hned jasné, že jedeš do Japonska vyzvednout peníze. Mám partnery a nemohu zaručit jejich diskretnost. Navíc můžeš peníze čistou náhodou ztratit. Cully, je tady místo, které máš časem zaujmout. Pokud ztratíš peníze, nikdy ti neuvěříme, že v tom nemáš prsty, pokud přitom nebudeš zabít.“ Cully řekl: „To všechno jsem již promyslel. V pokladně jsem zjistil, že máme v Japonsku ještě další pohledávky nejméně za milión nebo i dva. Takže povezu čtyři milióny.“ Gronevelt se zasmál. „Při jedné cestě by to byl nehorázný hazard.

Velmi špatná šance.“

Cully pravil: „No, možná ne jedna cesta, ale dvě nebo tři.

Nejprve musím vymyslet, jak na to.“

Gronevelt řekl: „Veškeré riziko padá tak i tak na tebe. A pokud do toho vidím, sám z toho nic nemáš. Vyhraješ-li, nevyhraješ nic. Prohraješ-li, přijdeš o všechno. Pokud zastáváš takové stanovisko, pak jsem tě za celá ta léta ničemu nenaučil. Proč do toho teda chceš jít? Nemáš v tom žádný podíl.“ „Podívejte, udělám to na vlastní pěst, bez pomoci. Beru na sebe veškerou zodpovědnost, pokud by to nevyšlo. Avšak vrátím-li se se čtyřmi milióny dolarů, předpokládám, že budu konečně jmenován generálním manažerem hotelu. Vy víte, že jsem váš člověk. Nikdy bych nešel proti vám.“ Gronevelt vzdychl: „Z tvé strany je to příšerný hazard. Nevidím to rád.“ „Ale můžu se do toho pustit?“ Cully se snažil mluvit klidně, aby Gronevelt nepoznal, jak moc je na to nažhavený. „Jo,“ přikývl Gronevelt. „Ale přivez pouze Fummirovy dva milióny. Na to ostatní se vykašli. Pokud někde něco neklapne, ztratíme jen dva milióny.“ Cully se zasmál a pokračoval ve hře: „Přijdeme o milión. Ten druhý je Fummirův, pamatujete?“ Gronevelt řekl smrtelně vážně: „Je to celý naše. Jakmile bude ten druhý milión v naší pokladně, Fummiro ho stejně prohraje. To je na tom podniku to lákavé.“ Druhý den ráno odvezl Cully Fummira na letiště v Groneveltově roll-roycu. Věnoval mu na rozloučenou cenný dárek - starožitnou pokladničku z doby italské renesance. Pokladnička byl plná zlatých mincí. Fummiro byl nadšením bez sebe, ale Cullymu neušlo lehké vzrušení.

Konečně se Fummiro zeptal: „Kdy přiletíte do Japonska?“ „Ode dneška za měsíc nebo za čtrnáct dní,“ odpověděl Cully. Ani pan Gronevelt nebude znát přesné datum. Chápete proč.“ Fummiro přikývl. „Ano, musíte být velmi opatrný. Peníze budou připraveny.“ Když se Cully vrátil do hotelu, zavolal Merlynovi do New Yorku:

„Merlyne, starý brachu, nechceš si se mnou vyrazit do Japonska?

Veškeré náklady včetně gejš jsou hrazeny.“

Na druhém konci drátu bylo dlouho ticho a pak se ozval Merlynův

hlas: „Proč ne?“

(35.)

Výlet do Japonska se mi jevil jako dobrý nápad. Týden nato jsem měl být v Los Angeles a dělat na filmu, takže jsem to měl vlastně při cestě. Kromě toho jsem se poslední dobou s Janelle natolik hádal, že jsem si od ní potřeboval odpočinout. Bylo mi jasné, že si mou cestu do Japonska vyloží jako osobní urážku a to mi činilo potěšení.

Vallie se mě zeptala, jak dlouho budu v Japonsku, a já řekl, že asi týden. Nevadilo jí, že odjíždím. Nikdy jí nic podobného nevadilo. Po pravdě řečeno byla vždy ráda, když mě viděla někam jet. V New Yorku jsem pořád jenom dřepěl doma, a to jí lezlo na nervy. Vallie proto trávila mnoho času po návštěvách a děti brala vždy s sebou.

Když jsem v Las Vegas vystoupil z letadla, čekal na mě Cully s rolls-roycem přímo na přistávací ploše, takže jsem nemusel přes terminál. V tom okamžiku se mi v hlavě ozvalo poplašné zvonění. Kdysi dávno mi Cully vysvětloval, proč někdy čeká hosty přímo na přistávací ploše. Dělal to proto, aby uchránil zazobané pasažéry před kamerou FBI.

Tam, kde se chodby sbíhaly do odbavovací haly, stály velké hodiny. Za těmito hodinami byly filmové kamery, které snímaly nažhavené hráče přijíždějící z celého světa. V noci pak agenti FBI prohlíželi natočené filmy a pátrali po hledaných osobách. Bankovní lupiči, podvodníci, defraudanti a úspěšní únosci byli překvapeni, když na ně spadla klec dřív, než své nelegálně nabyté peníze stačili roztočit.

Když jsem se Cullyho ptal, jak se o tom dozvěděl, prozradil mi, že jeden bývalý agent FBI pracoval kdysi jako šéf ochranky hotelu. Bylo to prosté.

Nyní jsem si všiml, že Cully řídí rollse sám. Nepřivezl ho žádný řidič. Cully zajel s autem k výdeji zavazadel, a než se moje zavazadla objevila, seděli jsme ve voze. Zatímco jsme čekali, Cully mě zasvěcoval.

Především mě varoval, abych Groneveltovi neříkal, že druhý den ráno poletíme do Japonska. Měl jsem se tvářit, jako bych si do Vegas přijel pouze zahrát. Pak mi řekl o poslání naší cesty - že máme propašovat z Japonska dva milióny dolarů. Seznámil mě i se všemi riziky. Velmi upřímně mi řekl: „Podívej, já nemyslím, že to je doopravdy nebezpečné. Ty ale možná nemáš ten pocit. Takže když se rozhodneš, že nepoletíš, pochopím to.“ Věděl ovšem moc dobře, že ho nemohu odmítnout. Dlužil jsem mu laskavost. Vlastně dvě. Tu první, že mě zachránil před vězením, tu druhou, že mi ulil mých třicet tisíc dolarů. Vrátil mi peníze ve dvacetidolarovkách a já si je uložil do spořitelny ve Vegas. Kdyby něco, tvrdil bych, že jsem peníze vyhrál. Cully a jeho lidé byli připraveni mi to dosvědčit. Ale k tomu nikdy nedošlo. Celý skandál s armádní záložní službou utichl. „Vždycky jsem se chtěl podívat do Japonska,“ odvětil jsem.

„Nevadí mi dělat ti gorilu. Budu mít bouchačku?“

Cully se zděsil: „Chceš nás zabít? Sakra - když nás někdo bude chtít obrat, nech ho být, jasný? Jedinou naší ochranou je utajení a co největší rychlost. Všechno jsem už promyslel.“ „Tak na co potřebuješ mě?“ zeptal jsem se. Byl jsem zvědavý a lehce ustrašený. Nedávalo mi to smysl.

Cully zívá: „Do Japonska je dlouhá cesta. Potřebuji společnost.

V letadle můžeme něco popít a pak to trochu roztočit v Tokiu. Navíc jsi kus chlapa, a kdyby se na nás pověsil nějaký břídil, možná z tebe dostane strach.“ „Tak jo,“ řekl jsem. Ale pořád mi to nešlo pod nos. Tu noc jsme večeřeli s Groneveltem. Nevypadal nejlíp, ale stále byl ve formě a bavil nás historkami ze svého mládí ve Vegas. Vyprávěl nám, jak se stačil nabalit na nezdaněných dolarech dřív, než vláda poslala do Nevady svou armádu špehů a účetních. „Bohatnout se dá jedním potmě,“ říkal Gronevelt. Bylo to jeho okřídlené úsloví, které mu neustále strašilo v hlavě, stejně jako Osanovi jeho Nobelova cena. „Všichni v této zemi mohou zbohatnout jedním potmě. Tisíce

obchůdků a obchodních firmiček dojí velké firmy, které vytvářejí obrovskou, nepřehlednou planinu legální tmy.“ Nikde však nebylo tolik příležitostí jako právě ve Vegas. Gronevelt uštípl špičku svého havanského doutníku a s uspokojením prohlásil: „Právě proto je Vegas tak silné. Člověk tu může potmě zbohatnout snadněji než kdekoliv jinde. V tom je ta síla.“ Cully řekl: „Merlyn tu zůstane jen přes noc. Myslím, že s ním zítra odletím do Los Angeles a nakoupím pár starožitností. Také se podívám za některými lidmi z Hollywoodu, kteří nám dluží peníze.“ Gronevelt dlouze potáhl ze svého doutníku: „Dobrý nápad. Dochází mi dárčky.“ Zachechtal se. „Víte, kde jsem přišel na ten nápad s dárky? Z knihy o hazardních hrách vydané v roce 1870. Vzdělání je ohromná věc.“ Odfoukl si a vstal. To pro nás bylo znamení k odchodu. Potřásl mi rukou a pak nás zdvořile vyprovodil ke dveřím svého apartmá. Když jsme procházeli dveřmi, prohodil Gronevelt temně ke Cullymu: „Mnoho štěstí na cestách.“ Venku, na terase pokryté umělým trávnikem, jsme s Cullym stáli v měsíčním světle. Pod námi byl Strip s milióny červených, modrých a zelených světel. Na obzoru se tyčily temné hory. „On ví, že jedeme,“ řekl jsem Cullymu.

„Když ví, tak ví,“ pokrčil Cully rameny. „Sejdeme se zítra v osm u snídane. Musíme vyrazit časně.“

Druhý den ráno jsme odletěli z Vegas do San Francisca. Cully nesl obrovský kufr z hnědé kůže, jeho rohy byly pobity mosazí. Také stěny kufru byly vyztuženy mosaznými pásy. Rovněž zámek byl masivní. „Nepůjde to snadno otevřít,“ vysvětloval Cully. „A nebude nám činit potíže sledovat ho na nákladáku se zavazadly.“ Ještě nikdy jsem podobný kufr neviděl. Řekl jsem to Cullymu. „Je to starožitnost z L. A.,“ prozradil mi Cully. Nastoupili jsme na jumbo japonských aerolinií patnáct minut před odletem. Cully to záměrně všechno načasoval tak tak. Během dlouhého letu jsme hráli karty, a než jsme přistáli v Tokiu, vyhrál jsem na něm šest tisíc dolarů. Ale Cully si s tím nedělal hlavu. Jen mě poplácal po ramenou a řekl: „Na zpáteční cestě ti to oplatím.“ Na letišti jsme si vzali taxík do našeho hotelu. Nemohl jsem se dočkat, až spatřím slavné město Dálného východu. Vypadalo však jen jako trošku začouzenější New York. Také se zdálo menší, lidé v něm byli menší, budovy nižší, mrakodrapy byly pouhou miniaturou slavných mrakodrapů v New Yorku. Když jsem vjeli do centra, všiml jsem si lidí, kteří nosili bílé chirurgické masky. Vypadali v tom jako přízraky. Cully mi vysvětlil, že v Tokiu nosí lidé takové masky proto, aby chránili své plíce před infekcí ze silně znečištěného vzduchu.

Míjeli jsme baráčky a obchůdky, které vypadaly jako ze dřeva, jako kulisy ve filmovém studiu. Hned vedle nich se tyčily moderní mrakodrapy. Ulice byly plné lidí. Mnoho z nich na sobě mělo obleky v západním stylu. Ostatní, převážně ženy, byly v tradičních kimonech. Byla to úžasná koláž stylů. Hotel mě zklamal. Byl moderní a americký. Obrovská vstupní hala, čokoládově hnědé koberce a spousta černých kožených křesel. Na většině křesel posedávali drobní Japonci v amerických oblecích a svírali na kolenou své kufříky. Bylo to skoro jako v newyorském Hiltonu.

„Tohle má být Orient?“ řekl jsem Cullymu. Cully netrpělivě zavrtěl hlavou. „V noci si to jaksepatří užijeme. Zítra udělám svou práci a zítra večer ti ukážu, jaké je opravdové Tokio. Bude se ti tu líbit, žádné strachy.“ Vzali jsme si dohromady obrovské apartmá s dvěma ložnicemi. Vybalili jsme svá zavazadla a já si všiml, že Cully toho má ve své mosazí obité příšeře velice málo. Po cestě jsme byli oba unaveni, a přestože bylo v Tokiu teprve šest hodin, šli jsme si lehnout.

Ráno mi zaklepal Cully na dveře se slovy: „Vstávej, je čas.“ Za okny právě svítalo.

Objednal do pokoje snídani, která mě rovněž zklamala. Začal jsem mít dojem, že toho z Japonska moc neuvidím. Měli jsme vejce na slanině, kávu, pomerančový džus a dokonce anglické koblihy. Jedinou orientální složkou byly jakési lívance. Byly obrovské a dvakrát tak silné, než mají lívance být. Spíš to vypadalo jako bochánky chleba. Barvu měly místo hnědé nezdravě žlutou. Jeden jsem ochutnal a přísahám, že to chutnalo po rybách.

Zeptal jsem se Cullyho: „Co to, k čertu, je?“

„To jsou normální lívance, akorát je smažili na rybím tuku.“ „Vzdávám se,“ řekl jsem a přistrčil talíř před Cullyho. Cully je zbaštil s náramnou chutí. „Stačí si na ně zvyknout,“ pravil. U kávy jsem se zeptal: „Jaký je další program?“ „Hezký den venku. Projdeme se a zbytek nechám na tobě.“ Bylo mi jasné, že nechce mluvit v místnosti. Měl strach, že můžeme být odposloucháváni.

Vyšli jsme z hotelu. Stále bylo velmi časně a slunce teprve vycházelo. Zahnuli jsme do jedné postranní uličky a najednou jsme byli v Orientu. Kam až oko dohlédlo, byly malinké baráčky, před nimiž se po stranách chodníku tyčily nazelenalé hromady odpadků tak vysoké, že tvořily zeď.

Na ulici bylo jen málo lidí. Minul nás muž na kole, jehož černé kimono za ním vlálo. Najednou se před námi objevili dva muži v pracovních khaki kalhotách, khaki košilích a s bílými maskami na tvářích. Trošku jsem nadskočil a Cully se zasmál, když muži zahnuli do další ulice.

„Bože,“ řekl jsem, „ty masky jsou děsné.“

„Na to si zvykneš. Teď dobře poslouchej. Chci, abys přesně věděl, o co se jedná. Hlavně nedělej žádné chyby.“ Jak jsme se tak ubírali podél stěny z odpadků, Cully mi vysvětloval, že se chystá propašovat dva milióny dolarů v japonských jenech a že japonská vláda vydala ohledně vývozu měny přísná opatření.

„Jestli mě chytí, tak mě zavřou. Pokud se to Fummirovi nepodaří nějak vyžehlit. Pokud ovšem Fummiro nepůjde do lochu se mnou.“ „A co já? Chytí-li tebe, nechytí i mne?“ „Ty jsi slavný spisovatel. Japonci mají ohromnou úctu ke kultuře.“

Tebe nanejvýš vyhostí. Hlavně drž jazyk za zuby.“

„Takže já jsem tu jen proto, abych si užíval,“ ušklíbl jsem se.

Věděl jsem, že mě Cully krmí a chtěl jsem, aby věděl, že já vím. Pak mě napadla další věc: „A jak se, k čertu, chceš dostat přes celníky ve Státech?“ „To nebude zapotřebí. Necháme prachy v Hongkongu. To je svobodný přístav. Celníci tam musí procházet jen lidé s hongkongským pasem.“ „Bože, najednou na mě vybalíš, že jedeme do Hongkongu. Kam pojedeme pak? Do Tibetu?“ „Hele, klídek. Žádnou paniku. Před rokem jsem si to vyzkoušel s menším obnosem na zkoušku.“ „Sežeň mi bouchačku. Mám ženu a tři děti, ty lumpe. Dej mi šanci se bránit.“ Ale smál jsem se. Cully si mě opravdu získal. Cullymu však nedošlo, že jen tak žvaním. „Nemůžeš mít u sebe pistoli. Na každém japonském letišti je elektronický bezpečnostní systém. A na většině z nich se rentgenují i zavazadla.“ Odmlčel se. „Jediné letiště, kde zavazadla nerentgenují, je Cathay. Takže jestli se mi něco stane, víš, co máš dělat.“ „Akorát si nedokážu sám sebe představit, jak se motám po Hongkongu se dvěma melouny v kufru. V patách mi bude milión zabijáků.“ „Neboj,“ řekl Cully konejšivě. „Nic se nestane. Karty máme v ruce my.“ Smál jsem se, ale dělal jsem si starosti. „A když se něco stane.“

Co si v Hongkongu počnu?“

„Půjdeš do banky Futaba a necháš si zavolat viceprezidenta. Ten peníze převezme a vymění je za hongkongské dolary. Dá ti stvrzenku a bude za to chtít něco okolo dvaceti klacků. Pak rozmění hongkongské dolary na americké a vezme si za to dalších padesát táců. Americké dolary budou odeslány do Švýcarska a ty dostaneš další stvrzenku. Za týden obdrží hotel Xanadu ze švýcarské banky výpis z účtu na dva milióny dolarů, mínus poplatky v Hongkongu. Je to jednoduché, co?“ Přemýšlel jsem o tom cestou zpět do hotelu. Nakonec jsem se vrátil ke své původní otázce: „K čemu ale potřebuješ mě?“ „Na to se mě neptej. Prostě udělej, co po tobě chci. Dlužíš mi to, ne?“ „Jo,“ přikývl jsem a na nic dalšího se neptal. Snažil jsem se číst v ložnici, ale pořád jsem měl dojem, že slyším v obýváku nějaké zvuky, a tak jsem se přemístil tam. Objednal jsem si oběd, a když jsem dojedl, zavolaal jsem do Států. Spojení jsem dostal za pár minut, což mě překvapilo.

Očekával jsem, že to bude trvat minimálně půl hodiny. Vallie zvedla sluchátko okamžitě a z tónu jejího hlasu bylo znát, že je ráda, že volám.

„Tak jaký je tajemný Orient?“ vyptávala se. „Máš se dobře? Už jsi byl za gejšami?“ „Ještě ne. Jediné, co jsem zatím viděl, byly ranní hromady odpadků. Teď čekám na Cullyho, který tu má nějakou práci. Alespoň jsem ho v kartách obehral o šest tisíc.“ „Fajn,“ řekla Vallie, „mohl bys pro mě a pro děti koupit nějaká ta báječná kimona. Jo, a mimochodem, včera volal nějaký tvůj přítel z Vegas. Říkal, že počítal s tím, že tě tam uvidí. Řekla jsem mu, že jsi odletěl do Tokia.“ Srdce se mi na moment zastavilo. Pak jsem se nenuceně zeptal:

„Řekl ti své jméno?“

„Ne,“ řekla Valerie. „Nezapomeň na naše dárky.“ „Nezapomenu.“ Celý zbytek odpoledne jsem si dělal starosti. Zavola jsem na letiště a zamluvil si na druhý den letenku zpět do USA. Najednou jsem si nebyl tak jist, že se Cully vrátí. Prohlédl jsem si jeho ložnici. Velký hnědý kufr zmizel.

Již se začalo stmívat, když se Cully vrátil. Spokojeně si mnul ruce. „Všechno je zařízeno, není se čeho bát. Dnes si půjdeme trochu užít a zítra to sfouknem. Den na to budeme v Hongkongu.“ „Volal jsem ženě,“ oznámil jsem mu. „Hezky jsme si popovídali. Prý mě doma sháněl někdo z Vegas. Řekla mu, že jsem v Tokiu.“ To ho poněkud zchladilo. Chvilí o tom přemýšlel. Pak mávl rukou:

„To vypadá na Gronevelta. Chtěl se pouze ujistit, že měl správné tušení. Je jediný, kdo má tvé telefonní číslo.“ „Důvěřuješ Groneveltovi při akci, jako je tato?“ zeptal jsem se a okamžitě mi bylo jasné, že jsem to přehnal. „Co tím, sakra, myslíš? Ten muž mi byl celé ty roky otcem. Udělal mě. Do prdele, věřím mu víc než komu jinému. Dokonce víc než tobě.“ „OK,“ řekl jsem. „Proč jsi mu potom neřekl, že odlétáme? Proč jsi ho krmil těmi kecy o nákupech v L. A.?“ „Čistě proto, že tak mě to učil. Nikdy nic neříkat nikomu, kdo to nemusí bezpodmínečně vědět. Byl na mě pro to hrdý, přestože se toho domákl. Udělal jsem to správně.“ Pak se uvolnil. „Nechme to plavat. Obleč se. Dnes večer ti ukážu nejlepší okamžik tvého života.“ Z nějakého důvodu jsem si přitom vzpomněl na Eli Hemsiho.

Stejně jako všichni, kdo viděli filmy o Orientu, jsem snil o noci strávené s gejšou - krásná, nadaná dívka, zcela oddaná mému potěšení. Když mi Cully oznámil, že nás budou bavit gejši, představoval jsem si, že zajdeme do jednoho z těch legračních vyřezávaných domečků v zapadlé čtvrti, jaké jsem viděl ve filmech. Proto jsem byl překvapen, když nás taxík vyložil před civilně vyhlížející restaurací na jedné z hlavních tříd. Vypadalo to jako čínská restaurace na Manhattanu. Vrátný nás však provedl přeplněnou jídelnou do soukromého salónku. Celý pokoj byl luxusně zařízen v japonském stylu. U stropu byly zavěšeny malované lampy, dlouhý stůl ze zvedal jen pár centimetrů nad podlahu a na něm bylo prostřeno krásně malované nádobí, drobné šálčky na čaj, slonovinové hůlky. Kolem stolu seděli čtyři japonští muži, všichni oděni v kimonech. Jedním z nich byl Fummiro. Potřásl si s Cullym rukama a ostatní muži se uklonili. Cully mě všem představil. Viděl jsem Fummira hrát ve Vegas, ale doposud jsem se s ním osobně nesetkal.

Do jídelny vešlo sedm dívek, které cupitaly drobnými krůčky. Všechny byly krásně oblečeny do brokátových kimon s pestrobarevnými vyšíváními květy. Jejich tváře byly hustě pokryty bílým pudrem. Posadily se na podušky u stolu. Ke každému muži jedna gejša.

Podle Cullyho vzoru jsem se i já usadil na jednu z podušek. Servírky přinesly obrovské podnosy plné ryb a zeleniny. Každá gejša krmila svého společníka. Používala k tomu slonovinových hůlek, kterými uždibovala drobnou soustu ryb a zeleniny. Dívky nám utíraly ústa a tváře nespočty ubrousky. Ty byly navoněné a vlhké.

Moje gejša seděla velmi blízko mě, tiskla se ke mně a s okouzujícím úsměvem mě pobízela do jídla a pití. Neustále mi dolévala můj pohárek jakýmsi druhem vína, o kterém jsem se dovtpil, že to

bude legendární saké. Víno bylo skvělé, ale jídlo bylo na můj vkus příliš rybí. Potom však donesli další podnos s hovězím, které bylo pokrájeno na malé kousky a namočené do vynikající omáčky.

Když jsem si svou gejšu prohlédl zblízka, viděl jsem, že jí je minimálně čtyřicet. A přestože se ke mně nepřestávala tisknout, necítil jsem nic než tlustý brokát. Byla zachumlaná jako egyptská mumie.

Po večeři nás začaly dívky bavit. Jedna hrála na nástroj podobný flétně. Tou dobou jsem v sobě měl již tolik vína, že mi exotická hudba zněla jako dudy. Další dívka přednášela nepochybně nějakou básničku. Všichni muži jí zatleskali. Tu moje gejša vstala. Vzhlédl jsem k ní. Předvedla několik skvělých salt. Vlastně mě vyděsila k smrti tím, když udělala přemet přímo přes mou hlavu. Pak se pokusila o totéž s Fummirem, ale ten ji zachytil ve vzduchu a pokusil se ji políbit. Byl jsem příliš opilý, abych dobře viděl. Gejša mu však uhnula, lehce ho popleskala po tvářích jako výtku a oba se vesele rozesmáli. Pak začaly gejši organizovat hry pro muže. Nevěřil jsem svým očím. Hra spočívala v tom, že se na hůlku napíchl pomeranč a muž z jedné strany, gejša proti němu, se měli pokusit sníst ho s rukama za zády. Jak se pomeranč koulel mezi mužem a ženou, naše tváře se třely o sebe a gejši se chichotaly. Cully mi prohodil za zády: „Bože, a jako další hra snad přijde na řadu flaška.“ Nepřestával se však křenit na Fummira, který pokřikoval na dívky japonsky a snažil se některou z nich chytit. Došlo na další hry s hůlkami a míčem. Byl jsem natolik opilý, že jsem se bavil stejně jako Fummiro. V jednom okamžiku jsem se zhroutil na hromadu polštářů, ale moje gejša mi vzala hlavu do klína a otřela mi obličej navoněným kapesníkem. Pak už si jen vzpomínám, že jsem se ocitl v autě spolu s Cullym. Projeli jsme temnými uličkami, až vůz zastavil u nějakého stavení na předměstí. Cully mě provedl branou, která se před námi jako zázrakem otevřela. Viděl jsem, že jsme se ocitli ve skutečně orientálním domě. Stěny byly skutečně posuvné a v místnosti nebylo nic kromě spacích matrací.

Svalil jsem se na matrace. Chtělo se mi spát. Cully se ke mně sklonil. „Přespíme tady,“ zašeptal. „Vzbudím tě ráno. Zůstaň tu a vyspi se. Bude o tebe dobře postaráno.“ Za Cullyho zády jsem spatřil Fummirovu usměvavou tvář. Zaregistroval jsem, že Fummiro už není ani trochu opilý. Opět se mi v hlavě ozvalo poplašné zvonění a snažil jsem se zvednout z matrace. Ale Cully mě stlačil dolů. Tu jsem zaslechl Fummira, jak říká: „Tvůj přítel potřebuje společnost.“ Svalil jsem se zpět na podlahu. Byl jsem příliš unaven. Všechno mi bylo v tu chvíli ukradené. Usnul jsem. Nevím, jak dlouho jsem spal. Probudilo mě tiché šoupaní dveří. Ve slabém světle lucerny jsem spatřil dvě mladé japonské dívky ve světle modrých a žlutých kimonech. Nesly malé dřevěné vědro s horkou vodou. Svlékly mne a vydrhly od hlavy až k patě. Promasírovaly mi přitom každičký sval. Jak se tak činily, dostal jsem erekci a dívky se tomu chichotaly a jedna z nich mě po něm zlehka pohládila. Pak sebraly vědro a zmizely. Byl jsem dostatečně střízlivý na to, abych přemýšlel o tom, kam se poděl Cully, ale ne dost střízlivý, abych vstal a šel ho hledat. Ale budiž. Dveře se opět odsunuly a tentokrát vešla jen jedna dívka. Jen jsem na ni pohlédl, došlo mi, jaké je její poslání.

Měla na sobě splývavé zelené kimono, které zakrývalo její tělo. Její tvář však byla nádherná a její exotické rysy byly zvýrazněny make-upem. Havraní vlasy měla vyčesané nahoru a měla do nich vetknutý hřeben osázený diamanty. Došla ke mně, a dříve než poklekla, jsem si všiml, že je bosa a její chodidla jsou droboučká a překrásně tvarovaná. Nehty měla nabarvené temnou červení.

Světla jako by lehce potemněla a najednou byla dívka nahá. Její tělo bylo bílé jako mléko a její ňadra malá, ale plná. Bradavky měla zářivě světle růžové, jakoby nabarvené. Sklonila se, vyňala si hřeben z vlasů a zatřásla hlavou. Její havraní hřívá zaplavila mé tělo v nekonečných vlnách. Dívka mě začala líbat a laskat. Její hlava se sunula níž a níž, až sebou začala zvolna a cílevědomě škubat. Hedvábné černé vlasy mě přitom šimraly na stehnech. Ležel jsem na zádech. Její ústa byla horká a jazyk drsný. Kdykoliv jsem se pokusil zvednout, zatlačila mě zpět. Když skončila, položila se vedle mě a přitiskla si mou hlavu na prsa. Usnul jsem, ale uprostřed noci jsem se probudil, abych se s ní

pomiloval. Obemkla mě nohama a divoce přirážela, jako by se jednalo o souboj našich pohlavních orgánů. Bylo to číslo jako vyšité. Po vyvrcholení dívka lehce vykřikla a oba jsme padli na matraci a usnuli v objetí.

Probudilo mě opět šoupání dveří. Pokoj byl zalitý denním světlem. Dívka byla pryč a místo ní jsem ve vedlejším pokoji zahlédl Cullyho. Trůnil na svém monstrózním zavazadle a i na tu dálku jsem viděl, jak se culí. „Tak jo, Merlyne. Vyskoč z postele.“

„Letíme do Hongkongu.“

Kufr by tak těžký, že ho Cully neunesl, a tak jsem se s ním musel vláčet já. Řidiče jsme neměli. Auto řídil Cully. Na letišti nechal auto prostě stát před hlavní budovou. Nesl jsem kufr dovnitř a Cully kráčel přede mnou, razil mi cestu a vedl mě k odbavení. Pořád jsem ještě sotva stál na nohou a kufr mi otloukal kotníky. U přepážky mi procvakli letenku. Usoudil jsem, že to nic neznamená, a tak jsem se nevzrušoval, jelikož ani Cully tomu nevěnoval pozornost.

Prošli jsme dveřmi na přistávací plochu, ale nenastoupili jsme do letadla. Čekali jsme, než se objeví nákladák se zavazadly. Když se tak stalo, spatřili jsme náš superkufr sedět hezky nahoře. Sledovali jsme ho, dokud nezmizel v útrobách letadla. Pak jsme nastoupili.

Následoval čtyřhodinový let do Hongkongu. Cully byl dost nervózní a já ho obehrál o další čtyři tisíce. Při hře jsem se trochu vyptával.

„Říkals, že poletíme až zítra.“

„No jo, myslel jsem, ale Fummiro dokázal připravit peníze dřív, než jsem předpokládal.“ Bylo mi jasné, že mi větší bulíky na nos. „Líbila se mi ta pařba s gejšama.“ Cully odfrkl. Tvářil se, že studuje své karty, ale bylo vidět, že je duchem nepřítomen. „Zasraný pubertácký hrátky. Tyhle gejši jsou nanic. Já dávám přednost stylu Vegas.“ „Já nevím,“ pokrčil jsem rameny, „mně se to zdálo milé. Ale přiznávám, že ta malá pozornost potom byla lepší.“ Cully našpicoval uši: „Jaká pozornost?“ Řekl jsem mu o dívkách v domě, kde jsme spali. Cully se zakřenil. „To byla Fummirova práce. Ty máš ale kliku, ty zmetku. A já celou noc nevěděl, kde mi hlava stojí.“ Na chvíli se odmlčel. „Takže nakonec jsi do toho přece jenom praštil. Vsadím se, že to bylo poprvé, co jsi zahrnul tý svý kočce z L. A.“ „Jo,“ přikývl jsem. „Ale myslím, že na takovou dálku se to nepočítá.“ Přistáli jsme v Hongkongu. Cully řekl: „Běž k výdeji zavazadel. Já počkám tu a budu sledovat vykládání. Potom půjdu za autem. Tím pádem na nás žádný zlodějíček nevyzraje.“ Prošel jsem terminálem k zavazadlové točně. Bylo tam plno lidí, ale tváře byly jiné než v Japonsku, přesto i zde většinou orientální. Točna se dala do pohybu a já jsem pozorně sledoval zavazadla. Po deseti minutách jsem se podivil nad tím, že se neobjevil Cully. Rozhlédl jsem se. Byl jsem vděčný za to, že tu nikdo nenosí ochranné masky. Ty věci mi naháněly husí kůži. Nikdo však nevypadal nebezpečně.

Konečně se objevil náš okovaný kufr. Popadl jsem ho a spěchal pryč. Kufr byl stále těžký. Prohlédl jsem si uzávěr, abych se ujistil, že se dovnitř nikdo nedostal. Přitom jsem si všiml malé visačky připevněné k držadlu. Bylo tam napsáno: „John Merlyn“ a moje celá adresa a číslo pasu. Konečně jsem pochopil, proč mě Cully pozval do Japonska. Kdyby něco prasklo, šel bych za katr já, nikoliv on.

Posadil jsem se na kufr a čekal další tři minuty, než se objevil Cully. Zářil uspokojením. „Skvělé,“ zvolal. „Čeká na nás taxík. Vzhůru do banky.“ Zvedl jsem kufr a bez problémů jsem ho vynesl z letištní budovy.

Taxík si to šinul krivolakými postranními uličkami plnými lidí. Neříkal jsem nic. Dlužil jsem Cullymu velkou službu a nyní jsme si byli kvit. Trošku se mě dotklo, že mě bez mého vědomí vystavil takovému riziku, ale věděl jsem, že Gronevelt by byl na svého chráněnce pyšný. A také

jsem se rozhodl, že Cullymu neřeknu, co jsem právě zjistil. Určitě by to očekával a měl by připravenou nějakou báchorku.

Vůz zastavil před odrbanou budovou na hlavní třídě. Na oknech byl zlatý nápis: „Futaba International Bank“. Po obou stranách dveří stáli uniformovaní muži se samopaly v rukou. „Drsné město, tenhle Hongkong,“ prohodil Cully a kývl hlavou směrem k strážcům. Do banky odnesl kufr sám. Uvnitř prošel Cully halou a zaklepal na jedny dveře. Vešli jsme. Malý Euroasiat s bradkou se na Cullyho vřele usmál a potřásl mu rukou. Cully nás představil, ale cizincovo jméno bylo nezachytitelnou směsicí souhlásek a samohlásek. Pak nás Euroasiat zavedl do větší místnosti s velkým konferenčním stolem. Cully hodil kufr na stůl a odemkl ho. Musím přiznat, že to byl úchvatný pohled. Kufr byl plný japonských bankovek - šedomodrých s černým potiskem.

Euroasiat zvedl telefon a zaštěkal do něj několik příkazů. Řekl bych, že to bylo čínsky. Pár minut nato byla místnost plná bankovních úředníků. Bylo jich patnáct, všichni v typických černých oblecích. Vrhli se na kufr. Trvalo jim tři hodiny, než přepočítali peníze. Euroasiat nás potom zavedl zpět do jeho kanceláře, vzal složku papírů, podepsal je, orazítkoval a předal Cullymu. Cully papíry prohlédl a strčil do kapsy. Tento stoh papírů byl „malou“ stvrzenkou.

O chvíli později jsme už zase stáli na sluncem zalité ulici. Cully byl bez sebe vzrušením. „Sfoukli jsme to! Jsme v suchu!“ Potřásl jsem hlavou. „Jak jsi mohl podstoupit takové riziko? To je hotové šílenství vekslovat s takovým balíkem peněz.“ Cully se na mě usmál: „Jakou si, sakra, myslíš, že to dělám práci? Vést kasino ve Vegas, to je vždycky riziko. Mám riskantní práci. A tady z toho mi kápne tučná provize.“ V taxíku poručil Cully řidiči, ať nás hodí na letiště. „Kruci,“ protestoval jsem. „Obletěli jsme půl světa, a teď nemám ani nárok se v Hongkongu alespoň najíst?“ „Netřeba pokoušet štěstí,“ odvětil Cully. „Někdo by si mohl myslet, že máme prachy pořád u sebe. Lepší mazat co nejrychleji domů.“ Na zpáteční cestě do Států šla Cullymu karta a vyhrál zpět sedm z deseti tisíc, které předtím prohrál. Vyhrál by to zpátky všechno, kdybych neukončil hru. „No tak, dej mi šanci to srovnat,“ hučel do mě.

Podíval jsem se mu zpřímá do očí a řekl: „Ne. Chci tě na této cestě alespoň jednou přechytračit.“ To ho trochu zchladilo, a tak mě nechal zbytek cesty do L. A. spát. Dělal jsem mu však společnost na cestě do Vegas. Zatímco jsem spal, Cully patrně přemýšlel, a nejspíš mu došlo, že jsem si všiml visačky na kufru.

„Hele,“ začal, „musíš mi věřit. Kdyby ses dostal do průseru, já, Gronevelt a Fummiro bychom tě z toho vysekali. Ale vážím si toho, co jsi udělal. Bez tebe bych to nezvládl. Neměl bych na to nervy.“ Zasmál jsem se: „Dlužíš mi tři tisíce dolarů z karet. Prostě je dej v Xanadu do pokladny a já je použiju v baccaratu.“ „Jasan. A poslouvej - opravdu dokážeš svý holky podvádět jen tehdy, když jsi od nich tři tisíce kilometrů? Potom pro tebe není svět dost velký, abys byl nevěrný více než dvakrát.“ Oba jsme se tomu zasmáli, potřásl si rukama a rozloučili se. Byl to pořád můj kámoš, ten starý Koumák Cully, akorát mu nebylo radno tak bezmezně důvěřovat. Koneckonců jsem od začátku věděl, co je zač a přijal jsem jeho přátelství. Jak bych se na něj mohl zlobit, když byl tak věrný své roli?

Prošel jsem terminálem a zastavil se u telefonů. Bylo třeba Janelle oznámit, že jsem ve městě. Měl bych jí říct, že jsem byl v Japonsku, ale rozhodl jsem se, že tak neučiním. Budu jednat podle Groneveltových zásad. A pak jsem si vzpomněl ještě na jednu věc - že jsem zapomněl na dárky z Orientu pro Valerii a děti. (36.)

Svým způsobem je to legrace být blázen do někoho, kdo už o vás nestojí. Člověk poněkud ohluchne a oslepne. Nebo se pro to rozhodne. Trvalo skoro rok, než mi poprvé trochu zapálilo, jaká je Janelle doopravdy. A přitom se mi dostalo tolika varování, tolika náznaků.

Při jedné z mých cest do Los Angeles přistálo mé letadlo o půl hodiny dřív. Janelle na mě vždy čekala, ale teď tu ještě nebyla. Vyšel jsem z budovy a čekal venku. Napadlo mě, že bych ji mohl

při něčem načapat. Možná u stolu s chlápkem, kterého sbalila při čekání na letadlo. Možná při loučení s jiným milencem, který právě odlétal. Při čemkoliv. Opravdu jsem nebyl oddaný milenec. A opravdu jsem ji načapal. Ale při ničem z toho, co se mi honilo hlavou. Zahlédl jsem ji, jak vychází z parkoviště a rázuje si to přes ulici k terminálu. Kráčela velmi pomalu, velmi odevzdaně. Měla na sobě dlouhou šedou sukni a bílou halenku. Své dlouhé blond vlasy měla sepnuté sponkami. V tom okamžiku jsem ji málem začal litovat. Vypadala tak odevzdaně, jako dítě, které jde na oslavu, na kterou ho přinutí jít jeho rodiče. Na druhé straně kontinentu jsem byl u svého odletu o hodinu dřív. Běhával jsem jí halou naproti. Nemohl jsem se dočkat, až ji uvidím. Ale nyní bylo jasné, že ona není nijak žhavá vidět mě. Zatímco jsem takto uvažoval, ona zvedla hlavu, spatřila mě, její obličej se rozzářil a vzápětí už mě objímala a líbala, takže jsem na všechny své černé myšlenky rázem zapomněl.

Během oné návštěvy musela Janelle zkusit na hru, která měla mít za pár dní premiéru. Jelikož i já jsem měl přes den plné ruce práce ve studiu, bylo to v pořádku. Vídali jsme se v noci. Ona mi vždy zavolala do studia, kdy končí se zkouškami. Když jsem se jí ptal na její číslo, řekla mi, že v divadle není telefon. Jednu noc, když se zkoušky protáhly, jsem ji přišel vyzvednout do divadla. Právě jsme se chystali k odchodu, když tu přišla jakási dívka a řekla: „Janelle, volá tě pan Evarts.“ A vedla nás k telefonu.

Čekal jsem na chodbě. Věděl jsem, že Evarts se jmenuje člověk, který hru napsal. Také mi pochopitelně došlo, že Janelle mi záměrně zapřela telefon do divadla. Také jsem se ihned dovtipil, proč. Nechtěla, aby Evarts o nás dvou věděl. Když vyšla Janelle z kanceláře, rděla se a zářila radostí. Pak ale pohlédla na mě a řekla: „To je poprvé, co mi volal. Neměla jsem nejmenší tušení, že se sem dá dovolat.“ Zaslechl jsem lupnutí, jako když se rozdává druhá karta. Stále však mi její společnost činila příliš velké potěšení. Stačilo mi, dívat se jí do tváře. Líbil se mi výraz jejích očí a úst. Miloval jsem její oči. Dokázaly vypadat tak bolestně a přitom tak vesele. Její ústa jsem považoval za ta nejkrásnější na světě. Sakra, pořád jsem byl ještě malý kluk. Vůbec mi nevadilo, že tou rozkošnou pusinkou dokáže lhát, jako když vyšije. Věděl jsem ale, že mě podvádí nerada. Doopravdy nesnášela lež a moc jí to nešlo. Svým zvláštním způsobem mi vždy dala najevo, že lže. Ale i to byl vlastně podvod.

Ale to nevadilo. Mně to nevadilo. Trápil jsem se, jasně, ale pořád mi to vyhovovalo. Časem jsem se jí však nabažil a utrpení bylo pak větší.

Byl jsem si jist, že Janelle a Alice jsou milenky. Jednou, když byla Alice mimo město kvůli nějaké produkční práci, jsem byl u Janelle přes noc. Alice volala Janelle z velké dálky, jen aby si poklábosila. Janelle k ní byla velmi strohá, skoro jako by se na ni hněvala. O půl hodiny později, když jsme se s Janelle milovali, telefon opět zazvonil. Janelle se pro něj natáhla, vzala sluchátko a mrštila s ním pod postel. Na Janelle se mi opravdu líbilo, jak ji dokázalo vytočit, když nás někdo vyrušil při milování. Když jsme se milovali v hotelu, zakazovala mi brát telefony a reagovat na zaklepání, když nám číšník nesl jídlo nebo pití.

O týden později jsem Janelle zavolal do bytu. Věděl jsem, že často vyspává, a tak jsem volal až po jedenácté hodině. Ozval se mi obsazovací tón. Počkal jsem půl hodiny a zkusil to znova. Opět obsazeno. Tak jsem začal vytáčet číslo každých deset minut, ale pořád obsazeno. Najednou jsem si představil Janelle s Alicí v posteli, telefon vyvěšený. Když se mi nakonec podařilo dovolat, vzala to Alice. Její hlas byl měkký a šťastný. Byl jsem si jist, že to spolu táhnou.

Jindy jsme si plánovali s Janelle výlet do Santa Barbary, když tu náhle volal jeden producent, že Janelle má ihned přijít na zkoušku. Janelle tvrdila, že to nezabere déle než půl hodiny, a tak jsem ji do studia doprovodil. Producent byl její starý přítel. Když za námi přišel, něžně a s láskou pohladil Janelle po tváři. Janelle se na něj usmála. Okamžitě jsem to gesto pochopil. Byla to něha někdejšího milence, nyní drahého přítele. Po cestě do Santa Barbary jsem se Janelle zeptal, jestli někdy spala s producentem. Otočila se ke mně a řekla: „Ano.“ Na víc jsem se neptal.

Jednou v noci jsme měli rande a já šel za Janelle do bytu. Právě se oblékala. Dveře mi otevřela Alice. Alice se mi vždy líbila a určitým zvláštním způsobem mi nevadilo, že je Janellinou milenkou. Pořád jsem si ještě nebyl naprosto jistý. Alice mě pokaždé políbila na ústa. Byl to velmi sladký polibek. Zdálo se, že Alice je ráda v mé společnosti. Snášeli jsme se dobře. Cítil jsem v ní však nedostatek ženskosti. Byla velmi hubená, nosila velmi upnuté košile, které dávaly vyniknout jejím překvapivě plným prsům, ale jinak byly spíš obchodního střihu. Alice mi nalila drink a pustila desku s Edith Piaf. Společně jsme čekali, až Janelle vyjde z koupelny.

Janelle mě políbila a řekla: „Merlyne, je mi to líto, snažila jsem se ti dovolat. Musím dnes večer na zkoušku. Přijede pro mě režisér.“ Zarazilo mě to. Opět jsem zaslechl šelest podsouvané druhé karty. Janelle se na mě zářivě usmívala, ale ústa se jí lehce chvěla, což ve mně vyvolalo pocit, že lže. Pátravě se na mě dívala.

Chtěla, abych jí věřil a viděla, že tomu tak není. Řekla:

„Přijede sem pro mě. Pokusím se, abych se uvolnila do jedenácti.“ „To je v pořádku,“ opáčil jsem. Přes její rameno jsem viděl Alici, která se dívala do své skleničky a snažila se vypadat, že nás neposlouchá.

Tak jsem tedy čekal a režisér se skutečně dostavil. Byl to mladý chlap, ale už skoro plešatý. Byl velmi věcný a formální. Neměl ani čas dát si panáka. Trpělivě řekl Janelle: „Budeme zkoušet u mě doma. Chci, abys byla na zítřejší kostýmové zkoušce naprosto dokonalá. Evarts a já jsme změnili pár replik.“ Obrátil se ke mně: „Je mi moc líto, že jsem vám pokazil večer. Ale takový už je showbyznys.“ Parodoval staré úsloví.

Zdál se mi sympatický. Chladně jsem se na něj a na Janelle usmál.

„To je v pořádku. Nemusíte s tím nijak spěchat.“

Najednou Janelle lehce zpanikařila. Obrátila se k režisérovi:

„Myslíš, že bychom to mohli zvládnout do deseti?“ Režisér odvětil: „Když budeme makat ze všech sil, možná.“ Janelle se obrátila ke mně: „Tak tady počkej s Alicí, dokud se nevrátím. Potom půjdeme na večeři. Hodí se ti to?“ „Jasně.“ Tak jsem zůstal s Alicí a povídali jsme si. Řekla mi, že trochu přikrášlila byt. Vzala mě za ruku a začala mě provádět. Bylo to skutečně hezké. Kuchyň dostala nový vzhled díky zvláštním žaluziím. Kredencová dvířka byla zdobena vykládanými vzory. U stropu bylo zavěšeno měděné nádobí.

„Je to překrásné,“ pochválil jsem ji. „Nedokážu si představit, že by Janelle dělala něco takového.“ Alice se zasmála. „Taky že ne. Já jsem domácí kutil.“ Pak mě provedla třemi ložnicemi. Jedna z nich byla evidentně dětský pokoj. „To je pro Janelliného kluka, když přijede na návštěvu.“ Pak mě zavedla do hlavní ložnice, které vévodila obrovská postel. Alice ložnici skutečně změnila. Byla teď totálně dívčí, s panenkami okolo zdí, velkými polštáři na pohovce a televizorem v nohách postele.

Zeptal jsem se: „Čí je tohle pokoj?“

Alice odvětila: „Můj.“

Pak jsme šli do třetí ložnice, která byla ubohá. Bylo jasné, že je používána spíš jako domácí skladiště. Nábytek tu byl každý pes jiná ves a byl rozstrkaný bez ladu a skladu. Postel byla malá a přikrytá přehozem.

„A komu patří tato ložnice?“ zeptal jsem se téměř výsměšně. „Janelle,“ odvětila Alice. Pustila však mou ruku a odvrátila hlavu.

Bylo mi jasné, že lže a že se s Janelle dělí o velkou postel ve druhé ložnici. Šli jsme zpět do obývacího a čekali.

V půl jedenácté zazvonil telefon. Byla to Janelle. „Ach Bože!“ její hlas zněl dramaticky, jako by se právě dozvěděla, že má smrtelnou chorobu. „Ještě nejsme hotovi. Patrně to potrvá ještě nejmíň hodinu. Chceš počkat?“

Zasmál jsem se. „Jasně. Počkám.“

„Ještě ti zavolám,“ řekla Janelle. „Jakmile budeme hotovi. Je to tak OK?“

„Jasně.“

Čekal jsem s Alicí až do půlnoci. Chtěla mi udělat něco k jídlu, ale já neměl hlad. Tou dobou jsem se však dobře bavil. Není nic tak legračního, jako nechat ze sebe dělat totálního blbce. O půlnoci telefon opět zazvonil a já už dopředu věděl, co se dozvím, a také jsem se to dozvěděl. Ještě nebyli hotovi. A nevěděli, kdy se jim podaří skončit.

Byl jsem na Janelle milý. Řekl jsem, že vím, že bude unavená. Že už na ni teda nebudu dál čekat a zavolám jí druhý den z domova.

„Miláčku, ty jsi tak hodný. Je mi to opravdu líto. Zavolej mi zítra odpoledne.“

Řekl jsem Alici dobrou noc. Ve dveřích mě políbila jako sestra a řekla: „Zítra Janelle zavoláš, vid’?“

„Jasně,“ ujistil jsem ji. „Zavolám z domova.“

Druhý den ráno jsem chytil časný let do New Yorku a z Kennedyho letiště jsem zavolal Janelle. Byla ráda, že mě slyší. „Bála jsem se, že už se neozveš.“

„Slíbil jsem, že zavolám.“

„Pracovali jsme až do tří do rána. Kostýmová zkouška bude až v devět. Jestli mě chceš vidět, mohu za tebou přijít a strávit s tebou pár hodin v hotelu.“ „To víš, že bych tě hrozně rád viděl, ale jsem v New Yorku. Řekl jsem ti, že ti zavolám z domova.“ Z druhého konce se dlouho nic neozývalo. „Ach tak,“ řekla Janelle nakonec.

„Fajn. Zavolám ti, kdy příště poletím do L. A. Dobrá?“ Opět bylo chvíli ticho a pak řekla: „Byl jsi na mě neuvěřitelně hodný, ale já nemohu připustit, abys mi znova ublížil.“ A zavěsila.

Při mé příští návštěvě Kalifornie jsme to však dali znova dohromady. Chtěla být ke mně naprosto upřímná. Prý došlo k celé řadě nedorozumění. Nespala prý s Evertsem ani s režisérem. Vždy prý ke mně byla naprosto upřímná. Prý už mi nikdy nebude lhát. Aby to dokázala, začala mi vyprávět o sobě a Alici. Byl to zajímavý příběh, ale nedokázal nic. Alespoň ne mně. Každopádně však bylo dobré mít v tomhle směru jistotu. (37.)

Janelle bydlela u Alice dva měsíce, než si uvědomila, že ji Alice miluje. Trvalo to tak dlouho, protože obě dvě přes den tvrdě pracovaly. Janelle lítala po konkurzech dojednaných jejím agentem, Alice zpracovávala módní návrhy pro velkofilm. Každá měla svou ložnici. V noci však přišla Alice někdy za Janelle, posadila se na postel a tlachala. Někdy přinesla něco malého k zakousnutí a horkou čokoládu, aby se jim lépe spalo. Obvykle si povídaly o své práci. Janelle vyprávěla Alici historky o nenápadných a méně nenápadných návrzích, které dostávala během dne. Alice nikdy nepoznala, že Janelle dává k podobným návrhům podnět svým jižanským půvabem. Alice

byla oslnivá vysoká žena s obchodnickým jednáním, která byla velmi tvrdá k okolnímu světu. K Janelle se však chovala vždy velice něžně a pozorně. Než šly každá spát do své ložnice, pokaždé Janelle sestersky políbila. Janelle ji obdivovala pro její inteligenci a její úspěchy v návrzích kostýmů. Alice dodělala svou práci na filmu právě v okamžiku, kdy syn Janelle, Richard, přijel za mámou na prázdniny. Kdykoliv Richard přijel, Janelle mu zpravidla věnovala veškerý svůj čas. Vodila ho po Los Angeles, do divadel, na bruslení, do Disneylandu. Někdy si na týden pronajala chatku na pláži. Vždy se na návštěvy svého syna těšila a celou tu dobu, co byl s ní, se cítila šťastna. Toto léto, jak už to tak chodí, však zrovna dostala roličku v televizním seriálu, která ji sice značně okradla o čas, ale na druhé straně jí vydělala na živobytí na celý rok. Pustila se do psaní dlouhého dopisu svému bývalému manželovi, ve kterém mu chtěla vysvětlit, proč Richard nemůže to léto přijet. Nakonec však musela psaní nechat a dala se s hlavou v dlaních do pláče. Připadalo jí to, jako že se nyní doopravdy zříká svého dítěte.

Zachránila ji Alice. Řekla Janelle, ať Richarda klidně pozve. Alice se o něj postará. Bude vodit Richarda do studia, aby se mohl podívat, jak maminka pracuje, a odvede ho pokaždé dřív, než půjde režisérovi na nervy. Alice bude o Richarda po celý den pečovat. Večer mu pak bude dělat společnost Janelle. Janelle cítila k Alici nesmírný vděk.

Když Ríša přijel, měli se všichni tři náramně. Když přišla Janelle z práce domů, čekala ji Alice s teplou večerí a Richard, který už se nemohl dočkat na večerní radovánky ve městě. Všichni tři pak vyráželi do kina a na pozdní svačinku. Všechno bylo v náramné pohodě. Janelle si uvědomila, že s manželem a s Richardem si nikdy neužili tolik zábavy, jako nyní s Alicí. Bylo to skoro dokonalé manželství. Alice se s Janelle nikdy nehádala, nikdy jí nic nevyčítala. Richard byl pořád veselý a nezlobil. Prožíval něco, co je možná sen všech dětí. Život bez otce, se dvěma láskyplnými matkami. Miloval Alici, protože ta ho trochu rozmazlovala a zřídka ho hubovala. Brala ho na tenisové lekce a hráli také spolu. Učila ho scrabble a tancovat. Alice byla opravdu dokonalým tátou. Byla silná a vyrovnaná, ale bez mužské drsnosti a dominance. Ríša na ni reagoval neobyčejně vstřícně. Ještě nikdy nebyl tak milý. Pomáhal Alici prostírat a pozoroval, jak se obě ženy krásí na večerní výlet do města. Také se mu líbilo oblékat se do bílých kalhot, tmavomodrého kabátku, bílé košile a bez vázanky. Líbilo se mu v Kalifornii. Když pro něj nadešel čas k návratu, Alice a Janelle ho doprovodily k letadlu. Když osaměly, držely se za ruce a oddechly si úlevou jako manželé, když návštěva konečně odjede. Janelle se cítila tak pohnuta, že Alici objala a políbila ji. Alice obrátila hlavu, aby přijala polibek na svá měkká, jemně krojená ústa. Na zlomek vteřiny se rty obou žen setkaly. Doma spolu vypily šálek čokolády, jako by se nic nestalo. Šly spát do svých ložnic. Ale Janelle byla jako na jehlách. Nakonec zaklepala na dveře Alice a vešla do jejího pokoje. Ke svému překvapení zastihla Alici jen ve spodním prádle. Viděla, že přestože je Alice velmi štíhlá, má neobyčejně plná prsa, utážená velmi těsnou podprsenkou. Jedna druhou viděla pochopitelně částečně svlečenou již dříve, ale nyní si Alice rozepnula podprsenku, a když tak dopřála svým prsům svobodu, podívala se na Janelle s lehkým úsměvem.

Při pohledu na její velké bradavky pocítila Janelle náhlý závan sexuálního chtíce. Cítila, že se červená. Nikdy dřív ji nenapadlo, že by ji mohla nějaká žena takto přitahovat. Zvláště po zkušenosti s paní Wartbergovou. Když tedy Alice vklouzla pod příkrývku, Janelle se posadila k ní na pelest a začala si povídat o tom, jak si to tu s Ríšou náramně užily. Alice však najednou propukla v pláč.

Janelle ji pohládila po tmavých vlasech a starostlivě se zeptala:

„Alice, co se děje?“ Oběma však již bylo jasné, že hrají hru, která jim umožní udělat to, po čem obě toužily. Alice vzlykala: „Nemám nikoho, koho bych mohla milovat. Nikdo nemiluje mě.“ Jen na okamžik napadlo Janelle ironické přirovnání. Přesně takováto představení hrála se svými mužskými milenci. Ale cítila k Alici ohromnou vděčnost za poslední měsíc, a navíc byla stále ještě pod vlivem lákavého pohledu na její plná ňadra. To vše bylo slibnější než nějaká ironie. A navíc si Janelle v takovém divadýlku libovala. Odhrnula příkrývku a pohládila Alici po prsou. Se zájmem

sledovala, jak se Alici napřimují bradavky. Pak se sklonila a vzala jednu bradavku do úst. Pocítila něco dosud nepoznaného.

Když cucala ňadro Alice, zalilo ji obrovské teplo a klid. Cítila se skoro jako dítě. ňadro bylo neobyčejně teplé a chutnalo naprosto báječně. Položila se nyní vedle Alice, ale odmítala vzdát se prsou, přestože jí Alice tlačila hlavu níž. Nakonec Alice přestala naléhat a nechala ji hrát s prsy. Janelle při cucání prsou mumlala jako erotické dítě. Alice ji hladila po vlasech a přestala jen na krátký okamžik, kdy se natáhla, aby zhasla lampičku u postele. Nakonec, po dosti dlouhé době, přestala Janelle s něžným spokojeným vzdechem s lízáním a nechala svou hlavu klesnout mezi nohy jiné ženy. A za další dlouhou dobu upadla do vyčerpaného spánku. Když se probudila, zjistila, že byla svlečena a nyní leží v posteli vedle Alice. Ležely si v náručí v naprosté důvěře, jako dvě nevinné děti. Tak začal vztah, který Janelle zatím nejvíce uspokojoval po sexuální stránce. Nebyla zamilovaná. Ani Alice nebyla zamilovaná do ní. To byl také možná jeden z důvodů, proč to bylo tak uspokojivé. Janelle se prostě líbilo cucat velká prsa, což pro ni byl zcela nový objev. A přitom Alici nijak nepodlehla. To bylo skvělé. Nemusela tu hrát svou roli jižanské krásy. Legrační na tom bylo, že Janelle, sladká, něžná a ženská, byla sexuálně agresivnější. Alice, která trochu vypadala jako lesba, ovšem velmi sladkým způsobem, byla tou skutečnou ženou v jejich vztahu. To ona proměnila jejich ložnici (začaly se nyní dělit o stejnou postel) na ženské hnízdečko, s panenkami podél stěn, zvláštními žaluziemi v oknech a dalšími serepetičkami. Ložnice Janelle, kterou ponechaly pro strýčka příhodu, byla zaneřáděná jako dětský pokoj.

Pro Janelle bylo na celém vztahu neobyčejně vzrušující také to, že mohla hrát roli muže. Nejen v sexu, ale také ve všedním životě. Doma chodila neupravená - v mužském stylu. Alice se naopak snažila být v očích Janelle vždy atraktivní. Janelle dokonce začala dělat všelijaké typicky mužské smyslné věci. Když se míjely v kuchyni, sahala Alici do rozkroku, mačkala jí prsa. Janelle se líbilo chovat se jako chlap. Nutila Alici ke styku. Při takové příležitosti cítila větší sexuální touhu, než s jakýmkoliv mužem. Obě ženy měly zatím nadále všelijaké známosti s muži. To bylo ve světě, kde se obchodní a osobní vztahy prolínají, nevyhnutelné. Byla to však pouze Janelle, která tu a tam strávila mimo dům celou noc. Když se vrátila, nacházela Alici doslova nemocnou žárlivostí. Bývala natolik bez sebe, že to Janelle vyděsilo, a ona začala uvažovat o tom, že se odstěhuje. Alice se nikdy nikde nezdržela přes noc. A pokud se opozdila, Janelle si nikdy nedělala starosti, jestli si to někde rozdává s klukem. Bylo jí to jedno. Podle ní ty dvě věci spolu neměly nic společného.

Alice ale začala postupně chápat, že Janelle je svobodný člověk a že si může dělat, co se jí zlíbí. Jinak to nešlo. Janelle byla příliš krásná, než aby se mohla vyhnout pozornostem a telefonátům všech mužů, se kterými se setkala: herců, asistentů režie, agentů, producentů, režisérů. Janelle však zvolna ztrácela zájem o sex s muži. Přestal ji uspokojovat. Nikoliv po tělesné stránce, ale proto, že tu byl jiný poměr sil. Cítila, nebo si myslela, že cítí, že muži mají pocit, jako by nad ní tím, že ji dostali do postele, získali nějakou převahu. Začali být příliš sebejistí, příliš samolibí. Očekávali příliš mnoho pozornosti. Pozornosti, kterou neměla v úmyslu dávat. Navíc začala k Alici cítit něco, co nikdy nepocítila k žádnému muži. Absolutní důvěru. Nikdy neměla dojem, že o ní Alice někomu vykládá či ji bere zkrátka. Nebo že by ji Alice někdy zradila s jinou ženou či mužem. Nebo že by ji Alice obrala o majetek či porušila slib. Janelle znala spoustu mužů, kteří měli plná ústa slibů, které nikdy nesplnili. Janelle byla s Alicí opravdu šťastná a Alice se snažila činit ji šťastnou v každém ohledu.

Jednoho dne Alice řekla: „Víš, Říša by s námi mohl bydlet nastálo.“ „Ach bože,“ odpověděla Janelle, „tolik bych si to přála. Ale neměly bychom na něj pořád čas.“ „Určitě měly. Málokdy pracujeme ve stejnou dobu. On by navíc chodil do školy. O prázdninách by mohl jet na tábor. V nejhorším bychom mohly tu a tam najmout někoho na hlídání. Myslím, že bys byla mnohem šťastnější, kdybys měla Říšu u sebe.“ Janelle byla v pokušení. Uvědomila si, že jejich soužití by se přistěhováním Richarda začalo jevit jako trvalé. Ale to nevypadalo zle. Janelle navíc poslední dobou poměrně dost vydělávala. Mohly by si pořídit větší byt. „OK,“ řekla. „Napíšu Richardovi a

uvidíme, co na to řekne.“ Nikdy to však neudělala. Věděla, že její bývalý manžel by ji odmítl. Navíc přece jen nechtěla, aby pro ni byla Alice příliš důležitá.

(38.)

Když jsem nyní věděl nabeton, že Janelle je pod obojí a Alice je současně její milenkou, ulevilo se mi. Co na tom? Dvě milující se ženy, to je jako když dvě holky společně vyšívají. Řekl jsem to Janelle, abych ji namíchl. Její vztah byl pro mě navíc osvobozující. Byl jsem v pozici chlápka, který chodí s vdanou ženou, jejíž manžel to chápe. Že tímto manželem byla navíc žena, bylo ještě lepší.

Nic však není tak jednoduché. Postupně mi začalo docházet, že Janelle miluje Alici přinejmenším stejně jako mě. A co hůř, všiml jsem si, že Alice miluje Janelle lépe než já. Nebyla tak sobecká a podstatně méně jí ubližovala. Začal jsem si totiž uvědomovat, že po citové stránce Janelle příliš neprospívám. Nešlo o to, že to nemělo smysl. Žádný muž za ni nemohl vyřešit její problémy. Já ji však používal pouze jako nástroj pro své potěšení. To by také nebylo tak zlé. Očekával jsem však, že Janelle bude v mém životě zaujímat jen přísně vymezené postavení. Měl jsem přece ženu, děti a své psaní. Od ní jsem však očekával, že mě bude klást na první místo.

Všechno je do určité míry handl. Tady jsem já vyhandloval víc než ona. Bylo to prosté.

Mít bisexuální přítelkyni však přece není jen tak. Při jedné z mých návštěv Janelle onemocněla. Musela jít do nemocnice a nechat si vyoperovat cystu z vaječníku. Její pobyt v nemocnici se protáhl na deset dní. Jasně, posílal jsem jí květiny. Tuny květin. Obvyklý nesmysl, který mají ženy tak rády a pro který dokážou muži odpustit třeba vraždu. Jasně, každý večer jsem za ní na hodinku zašel. Ale Alice za ní vyřizovala všechny záležitosti a trávila s ní celé dny. Někdy byla Alice v místnosti, když jsem přišel. Vždy na chvíli opustila pokoj, abychom mohli být s Janelle sami. Možná věděla, že Janelle chce, abych ji držel při řeči za prsa. Ne pro sex, ale proto, že jí to bylo příjemné a utěšovalo ji to. Kruci, kolik věcí ze sexu je prostě jen příjemných a uklidňujících - jako horká koupel, chutná večeře, dobré víno. Kdyby se tak člověk mohl dobat sexu jen prostřednictvím těchto věcí. Bez lásky a dalších komplikací. Pouze jednou zůstala Alice v pokoji s námi. Vždy se mi líbila její sladká tvář. Obě ženy vypadaly vlastně jako dvě sestry. Dvě velmi krásné a ženské ženy. Alice měla malé, velmi úzké rty, jaké jen velmi zřídka vypadají mile. Ale její ústa byla velice milá. Ohromně se mi líbila. A proč by také neměla? Dělal všechnu špinavou práci, kterou bych měl dělat správně já. Ale já měl plné ruce práce. Byl jsem ženat. Druhý den jsem odlétal do New Yorku. Možná, kdyby tu Alice nebyla, tak bych to všechno zastal. Ale pochybuji o tom.

Propašoval jsem do nemocnice láhev šampaňského. Nevadilo mi rozdělit se s Alicí. Janelle měla schované tři skleničky. Alice otevřela láhev. Byla velmi zručná.

Janelle na sobě měla pěknou krajkovou noční košili. Jak tak ležela v posteli, vypadala jako obvykle dost dramaticky. Věděl jsem, že se záměrně před mou návštěvou nelíčí, aby tak ještě lépe zapadla do role. Bledá, zesláblá po operačním zákroku. Až na to, že ve skutečnosti byla zdravá jako řípa a živočišnost z ní jen sálala. Oči jí zářily rozkoší, když srkala šampaňské. Uvěznila do této místnosti dva lidi, které měla nejraději. Nesměli se k ní chovat nehezky. Nesměli jí nijak ublížit. Nesměli se ani snažit kárat ji za to, když se nehezky zachovala ona. A možná právě proto natáhla ruku a vzala mou dlaň do své. Alice seděla a dívala se.

Jelikož už jsem věděl o jejich vztahu, dával jsem si pozor, abych se před Alicí nechoval příliš jako milenec. A Alice nikdy nedala najevo svůj sexuální poměr k Janelle. Člověk by při pohledu na ně přísahal, že jsou to opravdu dvě sestry nebo kamarádky. Chovaly se jedna k druhé naprosto uvolněně a počestně. Jejich vztah se dal uhádnout pouze podle Janelle, která někdy Alici komandovala jako dominantní manžel.

Nyní si Alice odsunula svou židli ke zdi, dál od Janelle, dál od nás. Jako by nám tím přiznala oficiální status milenců. Z nějakého důvodu jsem toto gesto přijal bolestně. Bylo příliš šlechetné.

Myslím, že jsem oběma záviděl. Byly spolu v takové pohodě, že si klidně mohly dovolit snášet mě mezi sebou i s mým privilegovaným postavením oficiálního milence. Janelle si hrála s prsty na mé ruce. Najednou jsem si uvědomil, že to z její strany nebyla zvrácenost, ale upřímná touha učinit mě šťastným. Usmál jsem se na ni. Zhruba za hodinu dopijeme šampus a já vyrazím na letiště. Ty dvě zůstanou spolu a Janelle se bude věnovat Alici. A Alice to věděla. Věděla také, že tato chvíle patří Janelle a mně. Ovládl jsem nutkání odtáhnout svou ruku. Bylo by to příliš nešetrné a muži si rádi namlouvají, že jsou ohleduplnější než ženy. Ale já věděl, že moje šlechetnost je vynucená. Nemohl jsem se dočkat, až vypadnu.

Konečně jsem Janelle políbil na rozloučenou. Slíbil jsem jí, že jí druhý den zavolám. Alice diskrétně opustila místnost a my se objali. Alice však čekala venku a doprovodila mě k autu. Opět mě měkce políbila na ústa.

„Neboj se,“ řekla, „zůstanu přes noc s ní.“ Janelle mi vyprávěla, že noc po operaci zůstala Alice celou noc schoulená v křesle u její postele. Proto mě to nepřekvapilo. Pouze jsem řekl: „Díky a opatruj se.“ Nasedl jsem do auta a zamířil na letiště.

Letadlo odstartovalo do tmy, ale já v letadle nikdy nespál. Tak jsem myslel na pohodu, jakou mají Alice a Janelle v nemocničním pokoji. Byl jsem rád, že Janelle není sama. A byl jsem rád, že časně zrána budu snídat se svou rodinou. (39.)

Jednou z věcí, které jsem dosud Janelle nepřiznal, bylo, že moje žárlivost nebyla romantická, nýbrž pragmatická. Prohledal jsem všechny možné romantické novely, ale nikde jsem nenašel, že jedním z důvodů, proč nevěrný manžel vyžaduje věrnost od své milenky, je jeho strach, aby se nenakazil a nepřenesl kapavku či něco horšího na svou ženu. Myslím si, že o tom nebyla nikde zmínka také proto, že ženatí muži svým milenkám zpravidla lžou a tvrdí, že již nespí se svou ženou. A jelikož zároveň lhal své ženě, pak by v případě onemocnění musel s barvou ven před oběma. Byl by dopaden a usvědčen hned dvakrát. Jednou v noci jsem se tedy Janelle světil a ona se na mě ponuře podívala a řekla: „A co kdybys to chytil od své ženy a přenesl na mě? Nebo si myslíš, že něco takového je vyloučeno?“ Začali jsme hrát jednu z našich her na hádku, která nebyla hádkou. Byly v ní povoleny humor, důvtip a dokonce i mírná krutost, ale žádná brutalita.

„To víš, že ne. Ale je tu menší pravděpodobnost. Moje žena je dost přísná katolička. Je počestná.“ Zvedl jsem ruku, abych zadržel Janellin protest. „A navíc je starší, ne tak hezká jako ty a má méně příležitostí.“ Janelle se trochu uvolnila. Každá zmínka o její kráse ji poněkud rozněžnila.

Pak jsem dodal s mírným úsměvem. „Ale máš pravdu. Kdybych to chytil od své ženy a přenesl na tebe, necítil bych se vinen. To by bylo v pořádku. Bylo by to svým způsobem spravedlivé, protože oba dva jsme něco jako spoluviníci.“ To už Janelle nevydržela. Málem začala vyskakovat nahoru a dolů. „Nevěřím, že něco takového myslíš vážně. Tomu prostě nevěřím. Já jsem možná provinilá, ale ty jsi prostě zbabělec.“ Jinou noc, brzo ráno, kdy jsme nemohli spát, neboť jsme byli jeden druhým příliš vzrušeni po usilovném milování a lahvi vína, jsem dal na její naléhání a vyprávěl jí o svém dětství v sirotčinci.

Jako dítě jsem používal knih jako kouzel. Pozdě večer na ubytovně, když jsem byl sám a opuštěný, tak opuštěný, jako pak už nikdy, jsem mohl díky četbě uniknout pryč a zabalit se do svých vlastních fantazií. Nejvíce ze všeho jsem miloval romantické balady o Rolandovi, Karlu Velikém, americkém Západě a především o králi Artušovi, kulatém stole a statečných rytířích Lancelotovi a Galahadovi. Nejraději jsem však měl Merlina, protože jsem se s ním ztotožňoval. A pak jsem mohl spřádat své vlastní fantazie, ve kterých byl můj bratr Artie králem Artušem, protože to také sedělo, neboť brácha měl v sobě veškerou vznešenost a čest krále Artuše i jeho velkodušnost, kterou já postrádal. Jako dítě jsem si představoval sám sebe jako prohnaného a

předvídatelého člověka, který ovládá svůj život nějakým kouzlem. A tak jsem si zamiloval kouzelníka krále Artuše Merlina, který prožil věky dávno minulé, dokázal vidět do budoucnosti, byl nesmrtelný a nekonečně moudrý. V té době jsem také vyvinul fintu, jak se přenést ze současnosti do budoucnosti. Používal jsem ji pak celý svůj život. Z kluka v děčáku jsem dokázal udělat mladíka, obklopeného chytrými, sečtělými přáteli. Dokázal jsem si vysnit život v luxusním bejváku, kde jsem se na kanapi miloval s krásnou, vášnivou ženou. Ve válce jsem se z nudných, únavných hlídek přenášel na opuštěný Paříž, kde jsem si pochutnával na vybraných pochoutkách a vylehával se smyslnými děvkami. Z křížové palby jsem se dokázal dostat do stínu lesa, kde jsem četl své oblíbené knihy. A fungovalo to, opravdu to fungovalo. Skutečně jsem magicky mizel. A zapamatoval jsem si to až do pozdější doby, kdy jsem skutečně dělal všechny ty skvělé věci. Vzpomínal jsem pak na všechny nepříjemné zážitky jako na něco, čemu se mi podařilo zcela uniknout, takže jsem nikdy netrpěl. Všechno to byly pouze sny.

Vzpomínám si na svůj šok, když Merlin řekl králi Artušovi, že musí dál vládnout sám, protože on, Merlin, bude uvězněn v podzemní jeskyni čarodějkou, kterou sám naučil všechna kouzla. Stejně jako Artuš, i já se ptal proč. Proč učil Merlin nějakou mladou dívku jen proto, aby se od ní nechal uvěznit, a jak se mohl s tak lehkou myslí chystat k tisíciletému spánku v jeskyni, když věděl, jaký hrozný konec čeká jeho krále? Nechápal jsem to. Když jsem však byl starší, začal jsem tušit, že jednou možná udělám totéž. Každý skutečný hrdina musí mít své slabé místo. A toto bude to mé.

Přečetl jsem různé verze artušovské legendy. V jedné z nich byl obrázek Merlina jako muže s šedým plnovousem a vysokou špičatou čapkou posetou hvězdami a znameními zvěrokruhu. V dílně útulku jsem si podobnou čapku udělal a všude ji nosil. Měl jsem tu čapku rád. Až mi ji jeden kluk ukradl a já ji víckrát neviděl. Ani jsem si nevyrobil novou. Používal jsem čapku k sprádání kouzel kolem sebe, kolem hrdiny, kterým jsem se měl jednoho dne stát. Pomáhala mi k dobrodružstvím, která prožiju, k dobrým skutkům, které vykonám, ke štěstí, které naleznu. Ale ta čapka nebyla ve skutečnosti nutná. Fantazie plynuly samy od sebe. Můj život v útulku se zdál jako sen. V deseti letech jsem byl skutečným Merlinem. Byl jsem čaroděj a nic mi nemohlo ublížit.

Janelle se na mě s úsměvem podívala: „Ty si o sobě skutečně myslíš, že jsi Merlin, že?“
„Trošku.“

Znova se usmála, ale neříkala nic. Napili jsme se trochu vína a Janelle pak z ničeho nic řekla: „Víš, já jsem lehoučce perverzní, ale opravdu mám strach být taková s tebou. Víš, co je ohromná legrace? Jeden druhého sváže a pak ho tak pomiluje. Co ty na to?“

Teď tě svážu, pomiluju a ty budeš úplně bezmocný. Je to opravdu něco úžasného.“

To mě překvapilo, protože už dřív jsme zkoušeli něco „drsnějšího“ a nestálo to zanic. Jedno jsem ale věděl: od nikoho se nenechám dobrovolně svázat. Tak jsem řekl: „Dobrá, svážu tě. Ale ty nebudeš svazovat mě.“

„To není fér. To není vyrovnaná hra.“

„To je mi fuk. Nikdo mě nebude svazovat. Jak můžu vědět, že až budu svázaný, ty mi nezapálíš sirku mezi prsty nebo nevrázíš špendlík do oka? Pak by tě to sice mrzelo, ale to už by mi bylo houby platné.“

„Ne, ty troubo. Bude to jen symbolické pouto. Akorát ti svážu ruce šátkem. Můžeš se z toho dostat, kdy budeš chtít. Nebude to jako skutečná hrozba. Jsi spisovatel, víš přece, co to znamená ‚symbolický‘.“

„Ne.“

Lehla si na postel a začala se mi velmi chladně smát: „A to si o sobě myslíš, že jsi Merlin. Myslel sis, že tě budu litovat, když sis jako chudáček v sirotčinci představoval, že jsi Merlin. Ty jsi ten nejzatvrzelejší mizera a já to právě dokázala. Nikdy nenecháš žádnou ženu, aby tě očarovala, zaklela do jeskyně nebo třeba jen spoutala šátkem. Ty nejsi žádný Merlin, Merlyne.“ Něco takového jsem skutečně nečekal, ale měl jsem pro ni odpověď, kterou jsem si však nechal pro sebe. Před ní tu totiž byla již méně zručná čarodějka. Byl jsem přece ženat, či ne?

Den nato jsem měl schůzku s Doranem, který mi oznámil, že jednání o novém scénáři se protáhnou. Nový režisér, Simon Bellfort, se domáhal většího podílu. Doran se mě zeptal: „Nechtěl bys uvažovat o tom, že by ses pro něj vzdal několika bodů?“ „Já na tom filmu nechci dělat vůbec,“ odvětil jsem. „Tenhle Simon je břídil. Jeho kámoš Richetti je rozený ksindl. Kellino je alespoň dobrý herec, což je jeho jediná omluva, že je takový pičus. A tenhle čuráček Wagon je tím největším slizounem ze všech. Prostě mě z toho vynech.“ Doran řekl uhlazeně: „Tvůj podíl na filmu závisí na tom, jestli schválíš scénář. Tak to stojí ve smlouvě. Když to necháš na nich, zprasí to tak, že se pod to nepodepíšeš. Budeš muset na arbitráž cechu spisovatelů. Studio nabízí podíl, a když ti ho nedají, budeš si ho muset vybojovat.“ „Ať to zkusí. Zas tak moc to změnit nemůžou.“ „Mám nápad,“ pokračoval Doran klidně. „Eddie Lancer je tvůj dobrý přítel. Požádám ho, aby přijal spolupráci na scénáři. To je rozumný kluk, který to dokáže zaonačit ve tvůj prospěch. OK? Dáš mi důvěru?“ „OK,“ přikývl jsem. Už jsem měl těch tahanic po krk. Než odešel, Doran se ještě zeptal: „Proč jsi na ně vlastně tak nasraný?“ „Protože ani jednomu z nich nezáleží na Malomarovi. Jsou naopak rádi, že umřel.“ Ale to nebyla tak úplně pravda. Nenáviděl jsem je proto, že mi chtěli radit, jak mám psát. Vrátil jsem se do New Yorku akorát včas, abych v televizi stihl předávání Oscarů. S Valerií jsme se koukali každý rok. Tentokrát jsem to sledoval obzvláště pozorně, neboť Janelle natočila se svými přáteli krátký, půlhodinový snímek, který byl nominován. Manželka přinesla kávu a sušenky a usadila se před obrazovku.

Usmála se na mě a zeptala se: „Myslíš, že tam také jednou převezmeš Oscara?“

„Ne. Můj film nebude stát zanic.“

Jako obvykle došlo nejprve na malé věci, aby je měli z krku. Film Janelle pochopitelně vyhrál cenu jako nejlepší krátký film. Její tvář se objevila na obrazovce. Byla celá růžová štěstím. Byla dostatečně při smyslech, aby to neprotahovala, a dostatečně provinilá, aby to vypadalo vznešeně. Řekla prostě: „Chci poděkovat všem ženám, které mi pomáhaly, a nejvíc ze všeho Alici De Santisové.“ A to mě v myšlenkách vrátilo do okamžiku, kdy jsem si uvědomil, že Alice miluje Janelle víc, než toho jsem schopen já. Janelle si na měsíc pronajala chatu na pláži v Malibu. Trávil jsem u ní víkendy. V pátek večer jsme se procházeli po pláži, seděli na verandě pod měsíční oblohou a pozorovali ptáky. Janelle mi řekla, že jsou to vodouši. Kdykoliv se hnala vlna, ptáčci prchali z jejího dosahu.

Milovali jsme se v ložnici s vyhlídkou na Tichý oceán. V sobotu, když jsme místo snídaně rovnou obědvali, dorazila Alice. Pojedla s námi a pak vytáhla z kabelky pásek filmu a podala ho Janelle. Byl dlouhý maximálně pět centimetrů.

Janelle se zeptala: „Co je to?“

„Jméno režiséra. Vystříhla jsem ho.“

„Proč jsi to udělala?“

„Protože jsem si myslela, že ti to udělá radost.“

Díval jsem se na ty dvě. Viděl jsem ten film. Byla to hezká věc. Janelle a Alice to natočily s pomocí dalších tří žen jako feministický podnik. Janelle byla uvedena v hlavní roli. Alice jako režisér. Ostatní dvě ženy pak podle toho, co na filmu udělaly.

„Ale potřebujeme, aby tam byl uvedený režisér. Přece nemůžeme mít film bez režiséra,“ řekla Janelle.

Jen tak z legrace jsem si přisadil: „Myslel jsem, že film režírovala Alice.“ Janelle se na mě hněvivě podívala: „Měla režii na starosti, ale já jsem přispěla řadou režijních nápadů a myslela jsem, že by se to mohlo napsat.“ „Bože, jsi přece hvězdou filmu,“ řekl jsem. „Alice by za svou práci také zasloužila něco z té slávy.“ „To je jasný,“ bručela Janelle. „Řekla jsem jí to. Nechtěla jsem, aby své jméno vystříhla. Ale ona to prostě udělala.“ Otočil jsem se k Alici a zeptal se: „Jaký z toho máš doopravdy pocit?“ Alice vypadala velmi vyrovnaně. „Janelle udělala pořádný kus režijní práce. A mně skutečně nezáleží na tom, zda bude moje jméno v titulcích. Ať je tam Janelle. Já o to nestojím.“ Viděl jsem, že Janelle je vzteky bez sebe. Nechtěla být v tak falešném postavení. Současně však nechtěla nechat veškeré režijní zásluhy Alici.

„Jdi do háje,“ obrátila se ke mně. „Co na mě tak čučíš? Já jsem sehnala prachy na film a já jsem dala dohromady lidi. Na scénáři jsme dělali všichni a beze mě by to nešlo.“

„V pořádku,“ řekl jsem. „Pak se tedy napiš jako producent. Proč je jméno režiséra tak důležité?“

Promluvila Alice. „Chceme film ukázat na různých přehlídkách jako Filmex, Academy apod. U filmů tohoto typu mají lidé pocit, že jediným důležitým člověkem je režisér. Veškeré uznání za film proto sklídí režisér. Myslím, že Janelle má pravdu.“ Otočila se k Janelle: „Jak by měly titulky vypadat?“

Janelle řekla: „Ať tam jsme za režii obě dvě, ale tvoje jméno bude první. OK?“

„Jasně, cokoliv si budeš přát.“

Alice s námi poobědvala a pak se zvedla k odchodu, přestože Janelle naléhala, ať zůstane. Díval jsem se, jak se na rozloučenou líbají, a pak jsem doprovodil Alici k autu. Než odjela, ještě jsem se jí zeptal: „A opravdu ti to nevádí?“ Její tvář byla dokonale vyrovnaná a díky tomu krásná. Alice řekla: „Ne, opravdu mi to nevádí. Janelle byla po prvním promítání filmu hysterická, protože všichni pak chodili za mnou a gratulovali mi. Je už prostě taková a pro mě je důležitější, aby byla šťastná, než tyhlety prkotiny. Chápeš, ne?“ Usmál jsem se na ni a políbil ji na tvář: „Ne, těmhle věcem já nerozumím.“ Šel jsem zpátky do domu. Po Janelle nikde ani stopa. Došlo mi, že se šla nejspíš projít na pláž a nepřeje si mít mě u toho. O hodinu později jsem skutečně zahlédl, jak se brouzdá pískem. Vešla do chaty a ihned zamířila do ložnice. Šel jsem se na ni podívat a našel jsem ji zachumlanou do peřin a plačící. Posadil jsem se vedle ní a mlčel. Natáhla se pro moji ruku. Stále plakala.

„Musíš si myslet, že jsem pěkná mrcha, co?“

„Ne.“

„A myslíš si, jak je Alice skvělá.“

„Mám ji rád,“ řekl jsem. Věděl jsem, že si musím dávat velký pozor na slova. Bála se, abych si nezačal myslet, že Alice je lepší člověk než ona.

„Řeklas jí, ať vystřihne ten kousek negativu?“ „Ne. Udělala to sama od sebe.“ „OK. Tak to prostě přijmi tak, jak to je, a nelam si hlavu s tím, zda se někdo chová lépe než ty nebo je lepší člověk. Ona to pro tebe chtěla udělat. Tak to přijmi. Víš, že to tak chceš.“ Nato se opět rozplakala. Vlastně začala být hysterická. Dal jsem jí deset miligramů valia a ona pak spala až do neděle do rána. Já si celé odpoledne četl. Pak jsem se díval na pláž a na moře až do svítání.

Konečně se Janelle probudila. Bylo skoro deset hodin. Počasí bylo nádherné. Okamžitě mi bylo jasné, že Janelle na mě nemá náladu. Nechtěla, abych tam ještě byl. Toužila zavolat Alici a pozvat ji k sobě. Tak jsem jí řekl, že mi volali ze studia a že tam musím neprodleně odjet. Neodpustila si své obvyklé jižanské protesty, ale oči jí zářily radostí. Chtěla zavolat Alici a dokázat jí svou lásku.

Vyprovodila mě k autu. Měla na hlavě odrbaný slamák, aby si chránila obličej před sluncem. Byla to opravdu hučka. Každá jiná žena by v tom vypadala jako sůva v nudlích. Ale Janelle to vcelku slušelo. Měla na sobě své speciálně upravené, obnošené, zvlášť ošoupané džíny, které jí šly hezky k tělu. Vzpomněl jsem si, jak jsem ji jednou, když byla nahá v posteli, řekl, že má opravdu skvostnou ženskou zadnici. Že to trvá celé generace, než se něco takového podaří vyšlechtit. Řekl jsem jí to, abych jí popíchnul, protože byla feministka, ale k mému překvapení ji to potěšilo. Uvědomil jsem si, že Janelle je také trošičku snob. Byla hrdá na svůj starousedlický jižanský rodokmen.

Políbila mě na rozloučenou. Její tvář byla celá růžovoučká. Nebyla mým odjezdem ani trochu zdeptaná. Věděl jsem, že ona a Alice tu prožijí příjemný den, zatímco já se budu otravovat v hotelu. „No a co?“ řekl jsem si. Alice si to zasloužila, zatímco já ne. Janelle mi jednou řekla, že ona, Janelle, je praktickým řešením mých emocionálních potřeb, zatímco já nejsem příliš praktickým řešením pro ni.

Televize dál blikala. Součástí ceremoniálu byla vzpomínka věnovaná Malomarovi. Valerie to nějak komentovala. Byl to dobrý chlap? Řekl jsem, že ano. Přenos skončil a Valerie se mě zeptala:

„Znáš některé z těch lidí?“

„Pár ano.“

„Které?“

Jmenoval jsem Eddieho Lancera, který dostal Oscara za své zásluhy o filmovou scenáristiku, ale nevzpomenul jsem Janelle. Pak mě ale napadlo, že to může být od Valerie past, a tak jsem řekl, že znám tu blondýnku, co dostala Oscara na začátku. Valerie na mě pohlédla a pak odvrátila hlavu.

(40.)

Týden nato mi zavolal Doran, že prý mám přijet do Kalifornie na jednání. Oznámil mi, že právě střelil Eddieho Lancera studiu Tri-Culture. Tak jsem tam jel, vysedával na schůzích a opět se vídal s Janelle. Byl jsem však poněkud neklidný. Nějak se mi v Kalifornii přestávalo líbit.

Jednu noc se mě Janelle zeptala: „Pořád opakuješ, jak je tvůj bratr Artie skvělý. V čem je tak skvělý?“ „No, myslím, že mi byl stejně tak otcem jako bratrem.“ Viděl jsem, že ji představa nás dvou, jak dospíváme jako sirotci, fascinuje. Dráždilo to její smysl pro dramatickост. Dokázal jsem si představit, jak si v hlavě promítá vlastní pohádkové filmy o tom, jaký byl kdysi život. Dva malí kluci. Paráda. Skutečná fantazie, a la Walt Disney.

„Tak doopravdy stojíš o další příběh o sirotcích? A chceš veselý příběh nebo skutečný příběh? Mám ti říct lež nebo pravdu?“ Janelle předstírala, že o tom přemýšlí. „Zkus nejdřív pravdu.

Když se mi to nebude líbit, povíš mi lež.“

A tak jsem jí řekl, jak každý, kdo přišel do sirotčince, chtěl hned Artieho adoptovat, ale že nikdo nikdy nechtěl adoptovat mě. Janelle se na mě výsměšně podívala: „Ach, chudáčku malý.“ Ale přestože se smála, položila ruku podél mého těla a nechala ji tam.

Bylo to jednu neděli, kdy mě bylo sedm a Artiemu devět. Řekli nám, abychom se převlékli do šatů, kterým jsme říkali adopční uniformy. Světle modré kabátky, bílé, naškrobené košile, tmavě modré vázanky a bílé flanelové kalhoty a bílé boty. Vymydliili nás, načesali a odvedli do přijímacího pokoje matky představené, kde čekal manželský pár, který si nás přišel prohlédnout. Procedura spočívala v tom, že nás představili, potřásli jsme si rukama, snažili ukázat své nejlepší způsoby a povídali si. Pak jsme se všichni prošli po areálu sirotčince, po rozlehlých zahradách a kolem fotbalového hřiště. Pamatuji si velice jasně na to, že žena se mi zdála velmi krásná. Již ve svých sedmi letech jsem se do ní zamiloval. Bylo vidět, že také její manžel ji velmi miluje a také bylo zřejmé, že se mu celý nápad dvakrát nezamlouvá. Během dne se ukázalo, že žena je celá pryč z Artieho, ale ani trochu ze mě. A já jí to opravdu nemohl mít za zlé. Dokonce i ve svých devíti letech byl Artie fešák v téměř dospělém stylu. Všechny rysy jeho tváře byly v dokonalém souladu, a přestože nám všichni říkali, že jsme si podobní a hned se pozná, že jsme bratři, bylo mi vždy jasné, že jsem pouze nepodařenou Artieho kopií. Jako bych byl druhý otisk matrice. První otisk byl čistý. Já, jako druhý otisk, jsem měl tlustší rty, větší nos. Artie měl jemnost dívky. Moje kosti byly tlustší a těžší. Ale až do onoho dne jsem na svého bratra nikdy nežáril. Tu noc nám oznámili, že manželé se za týden vrátí, aby se rozhodli, zda nás adoptují oba, či jen jednoho. Také nám bylo sděleno, že jsou velmi bohatí a že je tedy pro nás velmi důležité, aby si vzali alespoň jednoho. Vzpomínám si, jak nám matka představená mluvila do duše. Snažila se nás varovat před špatnými emocemi jako žárlivost, závist a škodolibost a nabádala nás ke šlechetnosti ducha, kterou však jsou zpravidla obdařeni jen světci, děti zpravidla nikdy. Jako děti jsme mlčky naslouchali, pokyvovali hlavičkami a říkali:

„Ano, madam.“ Ale ve skutečnosti jsme neměli ani páru o tom, co nám to povídá. Ale přestože mi bylo teprve sedm, bylo mi jasné, co se má stát. Můj bratr odejde příští neděli k bohaté rodině, s krásnou paní, a mě nechá samotného v děčáku. Artie byl charakter již jako dítě. Ale týden, který následoval, byl jediný týden, kdy jsme si byli cizí. Po celý týden jsem ho nenáviděl. V pondělí po vyučování, kdy jsme hrávali fotbal, jsem ho nevybral do svého týmu. Ve sportu jsem měl veškerou moc já. Po celých šestnáct let v sirotčinci jsem byl nejlepším sportovcem a přirozeným vůdcem. Byl jsem proto vždy jedním z kapitánů, kteří si vybírají mužstvo. Vždy jsem jako prvního volil Artieho. Ono pondělí bylo jediné za celých šestnáct let, kdy jsem si ho nevybral. V průběhu hry, přestože jsem byl o dva roky mladší, jsem se snažil Artieho co nejtvrději složit, kdykoliv se dostal k míči. Dodnes si vzpomínám na úžas a raněný výraz v jeho tváři. Při jídle jsem si sedal k jinému stolu. Před spaním jsem se s ním nebavil. Jednou po zápase jsem vzal míč, a když Artie odcházel, poslal jsem za ním krásný dvacetimetrový pas, který zasáhl Artieho do týla a složil ho k zemi. Nechtěl jsem ho zasáhnout. Ani mě nenapadlo, že bych se mohl trefit. Na sedmiletého kluka to byl úctyhodný výkon. Ještě dnes žasnu na silou, kterou dala mým pažím zášť. Vzpomínám si, jak se Artie sbíral ze země a já za ním křičel: „Hej, já nechtěl!“ Ale on se jen otočil a šel pryč. Nikdy mi nic neoplatil. To mě štvalo ještě víc. Ať jsem mu ublížil sebevíc, vždy se na mě jen tázavě podíval. Ani jeden z nás nechápal, co se to s námi děje. Já ovšem věděl, co ho doopravdy položí. Artie vždy hrozně šetřil peníze. Drobnými pracemi v areálu sirotčince jsme si vydělali tu desetník, tu čtvrták a Artie si všechny peníze strádal do sklenice, kterou měl schovanou ve svém šatníku. V pátek odpoledne jsem nešel na fotbal a místo toho jsem Artiemu ukradl jeho pokladničku. Odběhl jsem s ní do lesíku, kde jsem ji zakopal. Ani jsem peníze nepočítal. Pouze si pamatuji, že sklenice byla až

skoro po okraj plná měděných a stříbrných mincí. Artie si ztráty všiml až druhý den ráno. Nevěřicně se na mě podíval, ale neřikal nic. Začal se mi ale vyhýbat.

Následující den byla neděle a my se měli hlásit u matky představené ve svých adopčních uniformách. Já jsem vstal ještě před snídání a běžel se schovat do lesíku za útlukem. Bylo mi jasné, co se stane. Že Artie se obleče do svého obleku, krásná paní, kterou jsem miloval si ho odvede a já už ho nikdy neuvidím. Ale zůstanou mi alespoň jeho peníze. V nejhustší části lesíku jsem si lehl na zem a usnul. Prospal jsem celý den. Když jsem se probudil, byla už skoro tma, a já se vydal nazpátek. Odvedli mě k matce představené, která mi vysázela dvacet ran rákoskou přes lýtka. Bylo mi to jedno.

Šoural jsem se zpátky do ubytovny, kde jsem ke svému překvapení našel Artieho. Čekal na mě. Nemohl jsem uvěřit, že tam je. Dokonce mi vyhrkly slzy ještě dřív, než se na mě Artie vrhl, udeřil mě do tváře a řekl: „Kde jsou mé peníze?“ A pak do mě začal bušit a kopat a dovolávat se svých peněz. Snažil jsem se bránit tak, abych mu neublížil, ale nakonec jsem ho ze sebe setřásl. Posadili jsme se a hleděli jeden na druhého. „Já nemám tvoje prachy,“ řekl jsem.

„Ukradls mi je. Vím, žes mi je ukradl.“ „Neukradl. Nemám je.“ Civěli jsme na sebe. Ten večer už jsme spolu nepromluvili ani slovo. Druhý den ráno jsme však už zase byli kamarádi. Vše, co bylo, bylo. Artie už se mě nikdy nezeptal na peníze. A já mu nikdy neprozradil, kam jsem je zakopal. Jak se to tu neděli semlelo, jsem se dozvěděl až o mnoho let později. Když Artie zjistil, že jsem utekl, odmítl se obléci do adopčního oblečku, křičel a nadával a snažil se matku představenou nakopnout. Byl za to zbit. Když přišli manželé, kteří ho chtěli adoptovat, a chtěli ho vidět, začal na ženu plivat a chrlit na ni všechny nadávky, které v té době znal. Byla to hrozná scéna a byl znova bit.

Když jsem dovyprávěl, Janelle vstala z postele, aby si nalila sklenku vína. Vrátila se, přitulila se ke mně a řekla: „Chci poznat tvého bratra.“ „Nikdy ho neuvidíš. Každá holka, která se dostane do jeho blízkosti, se do něj zamiluje. Abych byl upřímný, svou ženu jsem si vzal vlastně jen proto, že to byla jediná moje přítelkyně, která se do něj nezamilovala.“ „Vykopal jsi pak někdy tu sklenici s penězi?“ zeptala se Janelle. „Ne. Ani jsem nechtěl. Chtěl jsem, aby tam zůstala pro nějaké jiné dítě, jako jsem byl já. Možná bude kopat v lesíku a bude to pro něj jako kouzlo. Já už jsem ty peníze nepotřeboval.“ Janelle upíjela víno a pak žárlivě pronesla (žárlila totiž na všechny mé city): „Ty ho miluješ, vid’?“ A na to jsem skutečně nebyl schopen odpovědět. Nedokázal jsem si dát slovo „láska“ do spojitosti se mnou a s bráchou nebo jiným mužem. Janelle navíc používala slovo „láska“ až příliš často, a tak jsem neodpověděl.

Další noc se se mnou Janelle přela o tom, zda mají ženy právo souložit stejně svobodně jako muži. Předstíral jsem, že s ní souhlasím. Když jsem potlačoval žárlivost, měl jsem z toho vždy takový fajn zlověstný pocit.

Jediné, co jsem jí na to řekl, bylo: „Jasně, že jo. Problém je akorát v tom, že to ženy biologicky nezvládnou.“ To ji nadzvedlo. „To jsou všechno kecy. Můžeme šoustat stejně snadno jako vy. Je nám to jedno. Ve skutečnosti jste to vy, muži, kdo děláte veškerý ten rozruch o tom, jak je sex nutný a důležitý. Jste neuvěřitelně sobečtí a žárliví. Považujete nás za svůj majetek.“ Byla to všechno jen past, do které mi hezky spadla. „Ne, to jsem neměl na mysli,“ řekl jsem. „Ale uvědom si, že muž má dvacetiprocentní šanci, že chytí kapavku od ženy, zatímco žena má padesáti až osmdesátiprocentní šanci, že se nakazí od muže.“ Na okamžik vypadala ohromeně. Miloval jsem ten výraz dětského úžasu na její tváři. Jako drtivá většina lidí neměla o pohlavních chorobách žádné znalosti. Co se mě týče, prostudoval jsem si veškerou dostupnou literaturu v okamžiku, kdy jsem začal podvádět svou ženu. Mou noční můrou bylo, že bych mohl chytit kapavku či syfilis a nakazit Valerii. To byl také jeden z důvodů, proč mě tak deprimovalo Janellino vyprávění o jejích milostných aférách. „To říkáš jen proto, abys mě postrašil,“ řekla Janelle. „Už tě znám - vždy, když se tváříš tak sebejistě a tak mentorsky, jenom si vymýšlíš.“ „Ne,“ trval jsem na svém. „Je to

pravda. U muže se dostaví slabý, čirý výtok během deseti dnů. Ale ženy často dlouhou dobu vůbec netuší, že mají kapavku. Padesát až osmdesát procent žen nemá vůbec žádné příznaky celé týdny i měsíce. Pak se dostaví nazelenalý nebo žlutavý výtok. Někdy jsou jejich genitálie cítit po houbách.“ Janelle se zhroutila smíchy na postel a kopala nahýma nohama ve vzduchu. „Tak teď je mi jasné, že kecáš.“ „Ne, je to pravda. Bez keců. Ale ty jsi v pořádku. Cítím tě až sem.“ Doufal jsem, že tento žert zamaskuje mou zlomyslnost. „Víš, někdy je jediným způsobem, jak se to dozvědět, že ti to prozradí tvůj partner.“ Janelle se prudce napřímila. „Pěkně děkuji. Chystáš se snad oznámit mi, žes to dostal, a tedy to musím mít i já?“ „Ne. Jsem v pořádku. Ale já vím, že kdybych to dostal, bude to buď od tebe nebo od mé ženy.“ „Která je ovšem zcela mimo podezření,“ prohlásila Janelle sarkasticky.

„Správně.“

„No, tak jen pro tvou informaci, chodím každý měsíc na celkové vyšetření ke gynekologovi.“

„To je na nic. Jediný způsob, jak zjistit nákazu, je odebrat vzorek a založit kulturu. A to většina gynekologů nedělá. Dělá se to tak, že se do zkumavky odebere trošku světle hnědého hlenu z děložního krčku. Test je velmi složitý a není jednoznačně průkazný.“

Byla nyní jako u vytržení, a tak jsem si ji vychutnal: „A jestli si myslíš, že jsi z toho venku, když chlapa jenom přebľafneš, jsi vedle jak ta jedle. Věť, že ženská má při takové příležitosti podstatně větší šanci chytit pohlavní chorobu, než když chlap vylizuje ženskou.“

Janelle vylítla z postele. Chichotala se, ale přitom řvala: „To není fér! To není fér!“

Oba jsme se smáli.

„A to kapavka vlastně nic není. Syfilis, to je jinačí kafe. Když kluka vyhulíš, můžeš chytit rozkošnou vyrážku na ústech nebo dokonce na mandlích. To by ohrozilo tvou hereckou kariéru. Je třeba dávat si bacha na temně rudé vřidky, které příliš nekrvácí. Ale je tu ještě jedna zrada. Příznaky často po několika týdnech zmizí, ale nemoc v tobě bují dál a ty můžeš nakazit kdekoho. Později se může objevit další vyrážka na dlaních či chodidlech.“ Prohlédl jsem Janelle chodidla. „Ne. Nic tam nemáš.“ Janelle byla v transu a vůbec jí nedošlo, proč jí dávám tuto přednášku.

„A co muži? Jak jste na tom vy, parchanti?“

„No, tak nám nejprve zduří uzliny v pánevní oblasti. Proto bacha na kluka, který jako by měl dvoje koule. Někdo plešatí. Proto se syflu kdysi říkalo ‚postřižiny‘. Ale to pořád ještě není to nejhorší. Všechno spraví penicilín. Ale opět, jak už jsem řekl - chlapi ví, že to mají, zatímco ženy ne. A proto nejsou ženy biologicky vybaveny k promiskuitě.“ Janelle na mě pohlédla poněkud zaraženě: „A tebe to fascinuje? Ty hajzle.“ Začínalo jí to docházet.

Pokračoval jsem dál jakoby nic: „Ale ono to zase není tak hrozné, jak se na první pohled zdá. Dokonce i když nevíš, že máš syfilis, a, jak je tomu u většiny žen, nedostaví se žádné příznaky, ani tě dotýčný maník neupozorní, nejméně rok nejsi infekční. Nikoho nenakazíš.“ Usmál jsem se na ni. „Pokud ovšem nejsi v tom. Pak by se tvé dítě narodilo se syfilidou.“ Viděl jsem, jak se takovou

myšlenku snaží zaplašit. „No a po tomto roce žijí celé dvě třetiny nakažených dál, aniž by se u nich nemoc dále projevila. Jsou v suchu. Jsou zdraví.“ Usmál jsem se na ni.

Janelle si mě podezíravě změřila: „A co ta jedna třetina?“ „Ti mají smůlu. Napadá to srdce, cévy. Deset, dvacet let se to může projevovat nenápadně a pak může propuknout šílenství, dojde k celkové paralýze. Také to může zasáhnout oči, plíce, játra.

Prostě, dotyčný dojel.“

Janelle řekla: „Vykládáš mi to jen proto, abys mě odradil od styku s ostatními muži. Jsi stejný jako moje matka, která mě v patnácti strašila těhotenstvím.“ „Jasně,“ řekl jsem. „Ale já to mám vědecky podložený. Nemám žádné morální zábrany. Klidně si šukej, koho chceš. Nejsi přece můj majetek.“ „Ty jsi vychcanej. Ale třeba najdou nějaké podobné pilulky jako v případě antikoncepce.“ Vynasnažil jsem se, aby můj hlas zněl co nejupřímněji: „Jasan. Takové už jsou. Když si dáš hodinu před stykem pětisetmiligramovou tabletku penicilínu, dostane syfilis totálně na frak. Akorát to někdy nezabere a pouze to zakryje příznaky. A po takových dvaceti letech se jeden prostě nestačí divit. A pokud si vezmeš penicilín příliš brzy nebo příliš pozdě, spirochety se jen namnoží. Víš, co jsou to spirochety? Vypadají jako vývrtky, hemží se v krvi a usazují se v tkáních, které nejsou dostatečně prokrvené, aby je mohly bílé krvinky zničit. Penicilín nějak zabraňuje buňkám růst a zastavit infekci. Takže nemoc začne být vůči penicilínu imunní. Penicilín naopak nemoc jen podpoří. Existuje ale ještě jeden prostředek. Je to ženské antikoncepční žele s názvem Proganasy. Ukázalo se, že úspěšně likviduje také zárodky pohlavních nemocí. Zabiješ tak dvě mouchy jednou ranou.

Zamysli se nad tím. Můj přítel Osano například užívá penicilín, kdykoliv má dojem, že bude mít u holky štěstí.“

Janelle se úsečně zasmála. „To je dobrý pro vás, mužský. Vy byste přefízli kdeco. Ale žena nikdy neví, kdy k tomu dojde. Ne dřív než hodinu dvě předtím.“

„No,“ řekl jsem povzbudivě, „přijmi tedy mou radu. Nešoustej nikoho, komu je mezi patnácti a pětadvaceti. Tato věková skupina má přibližně desetkrát větší výskyt pohlavních chorob než ostatní. Další zásada je, vzít každého, s kým jdeš do postele, nejdřív hezky u huby.“

„To zní hnusně. O co jde?“

„No, vezmeš ho za penis a stáhneš mu předkožku, jako bys mu ho honila. Pokud se mu nahoře objeví nažloutlá kapička, je nakažený.

Tak to dělají prostitutky.“

Sotva jsem to dořekl, došlo mi, že jsem zašel příliš daleko.

Janelle si mě chladně změřila, a tak jsem chvatně pokračoval. „Další věc je herpes virus. Nejedná se vlastně o pohlavní chorobu v pravém smyslu slova. Je to zánětlivé onemocnění přenášené především muži, kteří nemají obřízku. Žena z toho ovšem může dostat rakovinu dělohy. Takže teď vidíš, jak na tom jsi. Ze šoustání můžeš dostat rakovinu či syfilis a nemít o tom ani tušení. Proto by ženy neměly souložit tak nevázaně jako muži.“ Janelle mi zatleskala: „Bravo, profesore. Myslím, že budu nadále šukat jen s ženami.“ „To není špatný nápad,“ opáčil jsem.

Tohle jsem mohl říci s čistým svědomím. Na její milenky jsem totiž nežárlil.

(41.)

O měsíc později jsem byl zase ve Vegas. Zavolaal jsem Janelle a dohodli jsme se, že spolu půjdeme na večeři a potom do kina. V jejím hlase jsem postřehl jakýsi chladný odstín, což mě upozornilo, abych se připravil na eventuální šok. Dveře mi otevřela Alice a políbila mě na přivítanou. Zeptal jsem se jí, jak se má Janelle. Alice obrátila oči v sloup, což mělo znamenat, že Janelle poněkud vyšiluje. No, nebylo to ani tak vyšilování, jako vyvádění. Když Janelle vyšla z ložnice, byla oháklá tak, jak jsem ji ještě nikdy neviděl. Měla na hlavě bílý pánský klobouk s červenou stuhou. Okraj jí stínil její hnědé oči. Oblečena byla do skvěle padnoucího obleku z bílého hedvábí nebo něčeho, co vypadalo jako hedvábí. Nohavice jejích kalhot měly naprosto pánský střih. Dále měla bílou hedvábnou košili a nádhernou modrobíle pruhovanou kravatu. Korunu tomu všemu nasadila krémově bílou Guccioho špacírkou, kterou mě ihned šťouchla do žaludku. Byla to jasná výzva. Ihned mi bylo jasné, co dělá. Rozhodla se vyjít z úkrytu a vytroubit svou bisexualitu do světa.

Usmála se: „Tak co, jak se ti to líbí?“

Opětoval jsem úsměv a pravil: „Skvělé. Nejrajcovnější lesbička, jakou jsem kdy viděl. Kam se půjdeme najíst?“ Opřela se o svou hůlku a velmi chladně si mě prohlížela. „No, já myslím, že bychom zašli do Scandie na večeři a pak bys mě alespoň jednou za celou naši známost mohl vzít do nightclubu.“ Dosud jsme ještě nikdy nejedli v prvotřídních podnicích. Ještě nikdy jsme nebyli v nočním klubu. Ale souhlasil jsem. Myslel jsem si, že rozumím tomu, co Janelle dělá. Tlačila mě k tomu, abych před světem přiznal, že ji miluji i přes její bisexualnost. Zkoušela mě, jestli snesu lesbické žertíky a fórky. A jelikož já osobně jsem se s touto skutečností již smířil, bylo mi jedno, co na to bude kdo říkat.

Byl to skvělý večer. V restauraci nás každý očumoval, ovšem musím uznat, že Janelle byla ve svém novém ohozu naprosto okouzlující. Vypadala jako plavovlasá verze Marlene Dietrichové. Pochopitelně ve stylu jižanské krásy. Mohla totiž dělat cokoliv, ale její strhující ženskost ji neopouštěla. Věděl jsem ovšem, že jí to nemohu říct, protože bych ji zklamal. Děkala to všechno totiž proto, aby mě potrestala.

Mně se ovšem její pojetí role lesby náramně líbilo, protože jsem věděl, jak ženská dokáže být v posteli. Takže jsme si spíš dělali dvojnásobnou legraci ze všech, co se na nás dívali. Baval jsem se také proto, že Janelle si myslela, že mě to štve, a tak bedlivě sledovala každý můj posunek. Nejdřív ji zklamalo, ale později potěšilo, když zjistila, že si z toho nic nedělám.

Počítal jsem s tím, že půjdeme do nočního klubu, ale nakonec jsme skončili v Polo Lounge, kde nás k jejímu uspokojení viděli skoro všichni moji a její známí a přátelé. U jednoho stolu jsem zahlédl Dorana a u dalšího Jeffa Wagona. Oba se na mě culili. Janelle jim všem bujaře zamávala, načež se na mě usmála a pravila: „Není to báječné, vidět tu všechny své staré přátele?“

Také jsem se na ni zakřenil a odvětil: „Jo, skvělý.“

Před půlnocí jsem ji dovezl domů. Poklepala mi svou hůlčičkou na rameno a řekla: „Vedl sis znamenitě.“

„Díky.“

„Zavoláš mi?“

„Ano.“ Byl to totiž opravdu prima večer. Líbily se mi vyjevené pohledy číšníků, vrátného, a dokonce i výběrčích na parkovišti. A Janelle se alespoň konečně přestala skrývat. Zakrátko potom jsem si Janelle zamiloval jako člověka. Tím mám na mysli, že už jsem ji nechtěl jen do zbláznění šoustat, hledět do jejích hlubokých očí nebo žvýkat její růžové rty. A v první řadě už nebyly tak důležité ani naše společně probdělé noci, kdy jsem jí líčil celý svůj život a ona mi líčila svůj. Zkrátka a dobře přišel čas, kdy jsem si uvědomil, že tohle vše přece jen není její jediná funkce. Že není jejím údělem činit mě šťastným. Najednou jsem začal považovat za svou povinnost učinit trochu šťastnější i ji a už se nezlobit, když ona neobšťastnila mě. Tím ovšem nechci říci, že jsem se stal jedním z těch troubů, co milují ženu jen proto, že je trápí. Něco takového jsem skutečně nechápal. Vždy jsem věřil, že mám právo na svůj podíl - v životě, v literatuře, v manželství, v lásce, a dokonce i jako otec. A také to nemyslím tak, že jsem ji činil šťastnou dáváním dárků. To bylo opět spíš mé potěšení. Nebo tím, že jsem ji utěšoval, když byla na dně. To jsem dělal vlastně jen proto, abych odstranil překážky, které jí bránily udělat šťastným mě. Nejlegračnejší na tom je, že jsem ji začal milovat jako člověka až poté, co mě „zradila“, poté, co jsme se začali lehce nenávidět, poté, co už jsme měli jeden druhého dost. Ona byla opravdu báječný člověk. Někdy dokonce sama říkala jako dítě: „Já jsem dobrý člověk.“ A opravdu byla. Ve všech podstatných věcech totiž byla naprosto přímá. Jasně, rozdávala si to s ostatními muži i ženami, ale k čertu, nikdo není dokonalý. Pořád ještě měla ráda stejné knihy jako já, stejné filmy, stejné lidi. Když mi lhala, dělala to jen proto, že mi nechtěla ublížit. A když mi říkala pravdu, dělala to částečně proto, že mi ublížit chtěla (byla trošinku pomstychtivá, ale i to se mi na ní líbilo), ale z větší části proto, že se bála, abych se to nedozvěděl způsobem, který by mi ublížil víc.

A časem mi pochopitelně začalo být jasné, že Janelle vede v mnoha ohledech bolestný život. Složitý život. A kdo vlastně ne. Časem se tedy z našeho vztahu vytratila veškerá faleš a veškeré iluze. Stali se z nás opravdoví přátelé a já ji miloval jako člověka. Obdivoval jsem její kuráž, její odolnost vůči všem zklamáním, která jí přinášela její profese, i všem nástrahám jejího osobního života. Všechno jsem to chápal. Stál jsem jednoznačně na její straně.

Tak proč nám spolu nebylo tak šíleně krásně jako na počátku? Proč už nám to ani v posteli tak nešlo? Proč už jsme nebyli jeden do druhého takoví blázni?

Kouzla - kouzla, černá a bílá. Čáry, zaklínadla, čarodějnictví a alchymie. Může snad být pravda, že hvězdy předurčují náš osud a měsíc dokáže promarnit náš život za nás? Může být pravda, že nesčetné galaxie rozhodují o každém našem dni na Zemi? Je snad opravdu pravdou, že bez falešných iluzí nedokážeme být šťastní? Mám pocit, že v každém milostném románu dojde k okamžiku, kdy ženu nasere, že je její partner příliš šťastný. Ona pochopitelně ví, že to ona ho činí šťastným. Jasně že ví, že je to také její potěšení a dokonce její úděl. Nakonec však dojde k závěru, že tomu neřádoři všechno projde. Zvláště, když on je ženatý a ona není vdaná. Budí to dojem, že takový vztah je pak odpovědí na jeho problémy, ale její problémy nijak neřeší. A pak dojde k tomu, že jeden z těch dvou se před milováním potřebuje nejprve pohádat. Janelle se dostala do tohoto stadia. Obvykle se mi dařilo držet si odstup, ale někdy jsem se nechal strhnout. Janelle zpravidla vytáčelo to, že jsem byl stále ženatý a nikdy jsem nesliboval, že spolu budeme pořád. Byli jsme v chatě v Malibu. Právě jsme se vrátili z kina. Bylo pozdě. Z ložnice jsme měli výhled na oceán, nad kterým se klenul dlouhý pruh měsíční záře jako pramen plavých vlasů. „Pojďme si lehnout,“ řekl jsem. Nemohl jsem se dočkat, až se s ní pomiluju. Vždycky jsem se náramně těšil na milování s ní.

„Ach, bože. Ty bys pořád jenom šoustal.“

„Ne,“ oponoval jsem. „Chci se s tebou milovat.“ Skutečně jsem byl takto sentimentální.

Chladně se na mě dívala, ale její hnědé oči planuly hněvem: „Ty s

tou svojí podělanou neviností. Jsi jako malomocný bez jeho

zvonku.“

„Graham Greene,“ poznamenal jsem.

„Jdi do prdele,“ řekla, ale smála se.

A příčinou toho všeho bylo, že jsem jí nikdy nelhal. A ona chtěla, abych jí lhal. Chtěla, abych ji krmil všemi těmi kecy, kterými ženatí muži krmí holky, které chtějí přefiknout. „Moje žena a já se budeme rozvádět.“ „Moje žena a já už spolu několik let nespíme.“ „Máme s manželkou oddělené ložnice.“ „Už si s manželkou nerozumíme.“ „Nejsme se ženou šťastní.“ A podobné žvásty. Ale nic z toho nebyla v mém případě pravda, a tak jsem to neříkal. Miloval jsem svou ženu, sdíleli jsme spolu lože, souložili jsme, byli jsme šťastní. Měl jsem ten nejlepší ze dvou světů a nehodlal jsem se ho vzdát. Tím ale huř pro mě. Jakmile se mi podařilo Janelle rozesmát, byl chvíli klid. Šla a napustila plnou vanu horké vody. Vždy jsme se koupali společně, než jsme šli na kutě. Já jsem umyl ji, ona umyla mě, trošku jsme dováděli a pak se vzájemně osušili velkými ručníky. A pak jsme se k sobě pod peřinou hezky přitulili.

Ale nyní si Janelle zapálila před odchodem do postele cigaretu. To byl nebezpečný signál. Chtěla se hádat. Z tašky jí vypadla lahvička s povzbuzujícími pilulkami. To mě vytočilo, a tak jsem také nebyl zrovna proti. Moje milostná nálada mě opustila. Pohled na ampulku s pilulkami ve mně podnítil celou řadu fantazií. Nyní, když jsem věděl, že má milenku, že spí s jinými muži, kdykoliv jsem v New Yorku, už jsem ji tolik nemiloval. Když jsem uviděl ty posilující patáčky, tak mě napadlo, že je potřebuje k tomu, aby byla schopna se mnou souložit, protože si to rozdává s kdekým. A proto jsem už také neměl tu nejlepší náladu. Vycítila to. „Nevěděl jsem, že jsi četla Grahama Greena,“ řekl jsem. „Tu věc o malomocném bez jeho zvonku. To bylo hezké. Musela sis to schovávat zvlášť pro mne.“ Loupla po mně očima skrz cigaretový dým. Plavé vlasy jí volně splývaly přes její půvabný obličej. „Je to tak,“ řekla. „Ty to víš. Jezdíš si domů šoustat manželku a zdá se ti to v pořádku.“

Ale když já mám jiné milence, jsem podle tebe štetka. Dokonce už mě ani nemiluješ.“

„Pořád tě miluju.“

„Už mě nemiluješ tolik.“

„Miluji tě dost na to, abych se s tebou chtěl milovat a ne tě jenom šoustat.“ „Ty jsi opravdu mazaný. Nevinně mazaný. Právě jsi přiznal, že mě miluješ méně tak, aby to vypadalo, že jsem tě k tomu dotlačila. Ale sám jsi přitom chtěl, abych to věděla. Ale proč? Proč by žena nemohla mít jiné milence a přitom milovat stále téhož muže? Ty mi pořád opakuješ, že stále miluješ svou ženu a mě máš pouze rád o něco víc. To prý je něco jiného. Proč by tomu tak nemohlo být i v mém případě? Proč by to tak nemohlo být v případě všech žen? Proč bychom nemohli mít sexuální svobodu tak, aby nás přitom muži stále milovali?“ „Protože vy víte jistě, že dítě je vaše, kdežto my ne.“ Myslím, že to jsem jenom tak plácl.

Odhodila dramaticky pokrývku a prudce se na posteli postavila. „Nikdy bych nevěřila, že bys dokázal něco takového říct. Nemohu uvěřit tomu, že dokážeš vypustit z úst tak neuvěřitelně šovinistickou mužskou blbost.“ „To byl jen takový žvást. Opravdu. Ale víš, ty také nejsi realistická. Chceš, abych tě zbožňoval. Chceš, abych tě opravdu miloval. Abych se k tobě choval jako k Panence Marii. Tak, jak tomu bylo za starých časů. Ale na druhé straně odmítáš všechny hodnoty, na kterých taková slepá, oddaná láska stojí. Cudnost, to, že žena náleží pouze jedinému muži, to, že muž byl zodpovědný za její osud. Chcete, abychom vás milovali jako svatý grál, a přitom se chcete chovat jako svobodné ženy. Nechceš si připustit, že má měřítka hodnot se musí měnit, když se změnily ty tvoje.“

Nemohu tě milovat tak, jak by sis přála. Jako jsem tě miloval.“
Rozplakala se. „Já vím. Ale bože, přece jsme jeden druhého tak milovali. Abys věděl, milovala jsem se s tebou, i když mě hlava bolela k prasknutí. Prostě jsem si jen vzala percodan. A líbilo se mi to. Milovala jsem to. A teď už náš sex není, jaký byl. Teď, když jsme k sobě upřímní.“

„Ne, není.“

To ji opět rozčililo. Začala vřískat a její hlas přitom zněl jako kachní skřehotání.

Bylo mi jasné, že to bude dlouhá noc. Vzdychl jsem a sáhl si na stolek pro cigaretu. Je velmi těžké připalovat si cigaretu, když nad vámi stojí nahá dívka tak, že máte její kundu přímo před obličejem. Zvládl jsem to však a scéna byla tak groteskní, že sebou Janelle praštila zpátky na postel smíchy.

„Máš pravdu,“ řekl jsem. „Ale víš dobře, že požadavek, aby byly ženy věrnější, má určité praktické důvody. Už jsem ti říkal o tom, že žena zpravidla včas nepozná, že má pohlavní chorobu. A také ji mohou snadněji chytit. Také si uvědom, že čím více různých chlapů šoustáš, tím větší máš pravděpodobnost dostat rakovinu dělohy.“

Janelle se smála: „Jsi lhááá.“

„Ne, nelžu. Všechna stará tabu měla racionální jádro.“ „Parchanti,“ řekla Janelle, „vy muži jste zasraní klikaři.“ „Jo, tak tomu prostě je. A ty, když ječíš, máš hlas jako kačer Donald.“ Dostal jsme ránu polštářem, což byla pro mě záminka, abych ji popadl a pomiloval se s ní.

Potom, když jsme společně kouřili cigaretu, Janelle řekla: „Ale ty víš, že mám pravdu. Muži nejsou spravedliví. Ženy mají plné právo mít tolik sexuálních partnerů, kolik se jim zlíbí. Mluv teď vážně, není to pravda?“ „Ano,“ řekl jsem s úplně stejnou vážností jako ona. A myslel jsem to vážně. Rozumově jsem věděl, že má pravdu. Přitulila se ke mně. „Proto tě miluju. Ty mi opravdu rozumíš.“

Dokonce i tehdy, když se chováš jako šovinistické prase. Až vypukne revoluce, ušetřím tvůj život. Řeknu, že jsi byl dobrý muž, pouze špatně vedený.“

„Děkuji mnohokrát.“

Zhasla světlo a po něm cigaretu. Velmi zamyšleně pronesla: „A ve skutečnosti mě nemiluješ méně, protože spím s jinými muži, že?“

„Ne.“

„Víš, že tě opravdu miluju.“

„Jo.“

„A nemyslíš si o mně, že jsem proto štětka, že?“

„Ne. Ale pojďme spát.“ Natáhl jsem se, abych ji objal. Trošku se odtáhla.

„Tak proč se nerozvedeš a neoženíš se se mnou? Řekni mi pravdu.“ „Protože takhle mám všechno.“ „Ty hajzle!“ Píchla mě prstem do koulí. Bolelo to. „Bože. Miluji tě šíleně. S nikým si nepovídám raději než s tebou. Šoustání mě baví také nejvíc s tebou. Ale ty myslíš, že tě to opravňuje si myslet, že bych někdy opustil svou ženu?“ Nevěděla, zda si dělám legraci, či ne. Rozhodla se, že kecám. To bylo velmi neprozřetelné.

„Velmi vážně,“ řekla. „Upřímně. Já to chci jen vědět. Proč jsi pořád ještě ženatý se svou ženou? Řekni mi alespoň jeden dobrý důvod.“ Než jsem odpověděl, svinul jsem se do ochranného klubíčka:

„Protože není štetka.“

Jednou ráno jsem vezl Janelle do ateliérů Paramountu, kde měla denní práci na natáčení menší rolíčky ve velkém filmu. Přijeli jsme o něco dřív, a tak jsme se procházeli po něčem, co mi připadalo jako úžasně živoucí replika malého města. Dokonce tu byl i falešný horizont a kovový disk, který se zvedal proti obloze a na okamžik mě zmátl. Průčelí domů byla tak věrná, že jsem se neubráníl, abych neotevřel dveře knihkupectví, a opravdu jsem očekával, že uvnitř spatřím známé fochy plné knih na prodej. Když jsem však dveře otevřel, nebylo za nimi nic než tráva a písek.

Janelle se smála. Míjeli jsme výkladní skříně plnou lékařských ampulek z devatenáctého století. Otevřeli jsme dveře a zase viděli jen trávu a písek. Kráčeli jsme dál a já pořád otevíral dveře. Janelle už se nesmála. Pouze se usmívala. Nakonec jsme došli k restauraci s markýzou nad vchodem. Pod markýzou zametal muž v montérkách. A tenhle metař mě z nějakého důvodu skutečně doběhl. Nabyl jsem dojmu, že už jsme prošli kulisy a dostali se do administrativní části Paramountu. Za oknem jsem viděl jídelní lístek. Zeptal jsem se tedy metaře, zda je restaurace již otevřena. Metař měl kožovitý obličej starého herce. Zůstal na mě zírat. Pak se zešíroka usmál a téměř zavřel oči a zamrkal. „Myslíte to vážně?“ zeptal se.

Došel jsem ke dveřím restaurace a otevřel je. Zůstal jsem jako opařený. Opravdu mě překvapilo, že jsem zase uviděl jen trávu a písek. Zavřel jsem dveře a podíval se metaři do tváře. Řehtal se téměř nepřičetně, jako by tu boudu na mě nastražil. Jako by byl nějakým druhem boha a já se ho zeptal: „Je život skutečný?“ a on se mě proto zeptal: „To myslíte vážně?“ Doprovodil jsem Janelle na plac, kde měla natáčet. Po cestě mi řekla: „Jsou přece tak jasně umělé. Jak tě mohly zmást?“ „Nezmátly mě.“ „Ale zcela jasně bylo vidět, že čekáš, že budou skutečné. Sledovala jsem tvůj obličej, když jsi otevíral dveře. A vím, že ta restaurace tě skutečně zaskočila.“ Vzala mě za paži a hravě mě zatahala.

„Tebe skutečně není radno nechat o samotě. Jsi takový hlupáček.“ A mně nezbylo než souhlasit. Ale nebyla to zas tak úplně pravda. Dělal mi starosti to, že já jsem chtěl věřit, že za těmi dveřmi něco je. Že jsem se prostě nechtěl smířit se skutečností, že za těmi krásně malovanými štíty není zhora nic. Že jsem doopravdy věřil, že jsem kouzelník. Věřil jsem, že když já otevřu dveře, uvidím skutečné místnosti a živé lidi. Dokonce restauraci. Když jsem otevíral dveře, viděl jsem v duchu červené ubrusy a láhve s vínem a lidi, kteří tiše vyčkávají, až budou usazeni. Byl jsem skutečně překvapen, že tam nebylo nic.

Bylo to skoro jako nějaká úchylka, co mě nutilo otevírat ty dveře. A přesto jsem byl rád, že jsem to dělal. Nevadilo mi, že se tomu Janelle smála, ani mi nevadil výsměch potrhleho herce. Bože, musel jsem se ujistit. Kdybych ty dveře neotevřel, nepřestalo by mi to vrtat hlavou.

(42.)

Do L. A. přijel Osano, který tu jednal o dalším filmu, a pozval mě na večeři. Vzal jsem Janelle s sebou, protože ta byla celá žhavá ho poznat. Po jídle se mě Janelle snažila u šálku kávy vyprovokovat k hovoru o mé ženě. Nedal jsem se. „Ty o ní nikdy nemluvíš, vid’?“ řekla nakonec. Neodpověděl jsem. Vedla dál svou. Byla trošku rozverná díky vínu a trošku nesvá v Osanově

přítomnosti. Začala se vztekat. „Nikdy nemluvíš o své ženě, protože si myslíš, že je to nečestné.“ Pořád jsem nic neříkal.

„Pořád ještě máš sám o sobě tak dobré mínění?“ ryla do mě Janelle. Dostala se do ráže a byla chladně umíněná. Osano se maličko usmíval a jen aby to urovnal, začal hrát svou roli slavného vynikajícího spisovatele a jen nepatrně si z toho dělal legraci. Řekl: „Také nikdy nemluví o tom, že je sirotek. Všichni dospělí jsou vlastně sirotci. Všichni jsme ztratili své rodiče v okamžiku, kdy jsme dospěli.“ Janelle to skutečně zaujalo. Řekla mi, že obdivuje Osanovy skvělé myšlenky v jeho knihách. Nyní řekla: „Myslím, že to je skvělé. Je to pravda.“ „Je to volovina,“ namítl jsem. „Když chcete vy dva používat jazyka ke komunikaci, dávejte slovům jejich pravý význam. Sirotek je dítě, které vyrůstá bez rodičů a často i bez jiných pokrevních příbuzných. Dospělý člověk není sirotek. Je to zasraný idiot, který už nechce o svých rodičích ani slyšet, protože jsou pro něj jako osina v prdeli a on už je nepotřebuje.“ Rozhostilo se ponuré ticho, které prolomil Osano: „Máš pravdu, ale také je pravda to, že se nechceš o svůj speciální status s nikým dělit.“ „Jo, možná,“ odvětil jsem a otočil se k Janelle: „Ty a tvé přítelkyně si říkáte ‚sestry‘. Sestry jsou děti ženského pohlaví, které jsou zrozeny ze stejné matky a obvykle sdílejí stejné traumatické zážitky z dětství. To je sestra, a může být dobrá, špatná nebo lhostejná. Když si říkáte ‚sestry‘, je to taky pěkná pitomost.“ Osano změnil téma: „Budou se znova rozvádět. Další alimenty. Je jasné, že víckrát už se neožením. Nemám prachy na alimenty.“ Zasmál jsem se: „Tohle neříkej. Ty jsi poslední naděje instituce manželství.“ Janelle zvedla hlavu a řekla: „Ne, Merlyne. Tou jsi ty.“ Všichni jsme se tomu zasmáli a já nato prohlásil, že se mi nechce jít do kina. Byl jsem příliš unaven.

„Ale k čertu,“ řekla Janelle. „Tak pojďme do Pips a zahrajeme si kostky. Můžeme to naučit Osana.“ „Proč nejdete vy dva?“ pravil jsem chladně. „Já půjdu do hotelu a trochu se vyspím.“ Osano mě pozoroval se smutným úsměvem. Neříkal nic. Janelle na mě zírala, jako by mi chtěla naznačit, ať se neopovažuji to zopakovat. Snažil jsem, aby můj hlas zněl co nejledověji, necitlivě, a přesto chápavě. „Hele, mně by to opravdu nevadilo. Nekecám. Vy dva jste moji nejlepší přátelé. Ale mě se opravdu chce hrozně spát. Osano, buď gentleman a zaujmi mé místo.“ To vše jsem pronesl s velmi upřímnou tváří.

Osanovi okamžitě došlo, že na něj žárlím. „Cokoliv poručíš, Merlyne,“ odušil. Bylo mu fuk, co cítím. Podle něj jsem se choval jako ňouma. A já jsem věděl, že by šel s Janelle do Pips, pak by ji doprovodil domů, kde by ji přeřízl, aniž by si na mě vzpomněl. Dle jeho zásad by mi do toho nic nebylo. Ale Janelle zavrtěla hlavou: „Nehloupni. Já pojedu domů svým autem a vy dva si tu dělejte, co chcete.“ Bylo mi jasné, co si myslí. Dvě šovinistická prasata, která se snaží dostat se jí na kobylku. Také však věděla, že kdyby šla s Osanem, dala by mi záminku, abych už ji víckrát neviděl. A myslím, že jsem věděl, co dělám. Skutečně jsem si hledal nějaký důvod, abych ji mohl nenávidět. Kdyby šla s Osanem, mohl bych se jí zbavit.

Nakonec Janelle jela do hotelu se mnou. Cítil jsem však její chlad, přestože se naše těla o sebe hřála. Po chvilce se odtáhla. Zrovna jsem usínal, když jsem slyšel, jak pelest zavržala. Janelle vstala z postele. Z polospánku jsem zamumlal: „Janelle, Janelle.“ (43.)

JANELLE

Jsem dobrý člověk. Je mi jedno, co si o mně kdo myslí. Já jsem dobrý člověk. Celý můj život mě muži, které jsem doopravdy milovala, jen a jen ponižovali. Ponižovali mě tím, čemu oni říkali láska. Nikdy se však nesmířili se skutečností, že by mě mohli přitahovat také jiné lidské bytosti kromě nich. A tím se to pokaždé pokazilo. Zamilovali se do mě a najednou chtěli, abych byla někdo jiný. Dokonce i moje největší životní láska, ten hajzl Merlyn. Ten byl ze všech nejhorší. Ale také ten nejlepší. Rozuměl mi. Byl to ten nejlepší muž, kterého jsem kdy poznala. Opravdu jsem ho milovala a on miloval mne. A opravdu se snažil ze všech sil. Ale maskulinitu v sobě nikdo nedokáže potlačit. Stačilo, aby se mi jiný muž třeba jen líbil, a mohl se zbláznit. Viděla jsem mu to na očích. Pochopitelně ani já nemohla vystát, když se bavil s jinými ženami. Ale co. On byl

chytřejší než já. Dokázal to zamaskovat. Když byl se mnou, nikdy si nevšímal jiných žen, dokonce ani tehdy, když ony si všímaly jeho. Já tak chytrá nebyla, anebo mi to možná připadalo příliš pokrytecké. A to, co dělal on, pokrytecké bylo. Ale fungovalo to. Milovala jsem ho o to víc. Zatímco moje upřímnost způsobila, že on mě miloval méně.

Milovala jsem ho, protože byl velmi dobrý skoro ve všem. Kromě žen. Co se žen týče, byl to učiněný trouba. A byl trouba i se mnou. Možná ne přímo trouba. Možná to bylo tím, že dokázal žít jen ve svých iluzích. Jednou mi to řekl a dodal, že bych měla být lepší herečka. Že bych v něm měla živit větší iluzi, že ho miluji. Opravdu jsem ho milovala, ale on tvrdil, že to není tak důležité jako iluze, že ho miluji. Chápala jsem to a snažila se. Ale čím jsem ho milovala víc, tím hůř mi to šlo. Chtěla jsem, aby mě miloval skutečně takovou, jaká jsem. Možná mě nikdo není schopen milovat takovou, jaká jsem. Nikdo není schopen milovat tak vás. Milovat to. Tak tomu je - nikdo nedokáže milovat pravdu. A přesto nedokážu žít bez toho, abych se snažila být sama sebou. Ano, lžu, ale jen tehdy, když to jinak nejde, a později, když si myslím, že nadešel ten pravý čas, to přiznám. A tím se vždy vše pokazí.

Vždy každému řeknu, jak můj otec opustil rodinu, když jsem byla ještě malá holčička. A když se napiju, kdekomu vykládám, jak jsem se v patnácti pokusila o sebevraždu. Nikomu však neřeknu proč. Proč doopravdy. Zaonačím to tak, aby si mysleli, že to bylo proto, že můj otec utekl od rodiny. Možná to tak bylo. Přiznávám o sobě hodně věcí. Například to, že když mě muž, který se mi líbí, pozve na opravdu parádní večeři a udělá na mě přitom dojem, jdu se s ním vyspat, přestože miluju někoho jiného. Ale co je na tom tak strašného? Muži se tak chovají neustále. Pro ně je to OK. Ale muž, kterého jsem milovala nejvíc na celém světě, mě začal považovat za štetku, sotva jsem mu to řekla. Nedokázal pochopit, že to není důležité. Že si v takových případech chci prostě jen zapíchat. Každý muž se chová stejně.

Nikdy jsem žádného muže nepodvedla v zásadních věcech. Nikdy jsem na nikoho nehrála takové ty laciné triky, jaké zkouší některé mé kamarádky na své šamstry. Nikdy jsem chlapa nevinila za to, že jsem otěhotněla, jen proto, abych z něj něco dostala. Nikdy jsem si s muži nehrála tímto způsobem. Nikdy jsem nikomu neřekla, že ho miluji, když to nebyla pravda - alespoň zpočátku. Někdy později, když jsem ho milovat přestala a věděla jsem, že on mě miluje dál, jsem mu nechtěla ublížit, a tak jsem to řekla. Ale už jsem pak k němu nedokázala být stejně milá, a on se tak dovtípl, naše známost ochladla a my se přestali vídat. A nikdy jsem nezačala nenávidět někoho, koho jsem předtím milovala, bez ohledu na to, jak zle a nenávistně se ke mně choval. Muži dokážou být k ženám tak mrzčí, když je přestanou milovat. Alespoň většina mužů. Přinejmenším ke mně. Možná proto, že mě stále milovali a já je nikoliv, nebo jsem je milovala jen málo, což nic neznamenal. Je velký rozdíl mezi tím milovat někoho málo a milovat někoho hodně.

Proč muži neustále pochybují o naší lásce? Proč muži neustále pochybují o naší upřímnosti? Proč nás muži neustále opouštějí? Ach, bože, a proč je to tak bolestné? Já už je nemohu dále milovat. Tolik mi to ubližuje a oni se chovají jako hovada. Jako hajzlové. Dokáží vám ubližovat stejně bezstarostně jako děti. Ale dítěti lze odpustit. U dítěte to nevádí. Dokonce i tehdy, když vás doženou k slzám. Ale už nikdy. Ne muži, ne děti. Milenci jsou hrozně krutí. Čím více milují, tím více jsou krutí. Nemyslím teď na casanovy, na donchuany, na takzvané děvkaře. Ne tyhle ubožáky. Myslím muže, kteří vás opravdu milují. Ach, já opravdu miluji a oni to také říkají a já vím, že je to pravda. A já vím, že mi také ublíží jako nikdo. Chtěla bych jim říct:

„Neříkej, že mě miluješ.“ Chtěla bych říci: „Já tě nemiluji.“ Jednou, když mi Merlyn řekl, že mě miluje, se mi chtělo brečet, protože jsem ho opravdu milovala a věděla jsem, že později, až se lépe poznáme, ke mně bude hrozně krutý. Až iluze pominou, až ho budu nejvíc milovat, on mě začne milovat méně a méně. Chtěla bych žít ve světě, kde muži nikdy nemilují ženy tak, jako je milují nyní. Chtěla bych žít ve světě, kde bych nikdy nikoho nemilovala tak jako nyní. Chtěla bych žít ve světě, kde se láska nikdy nemění.

Ach, bože, nech mě žít ve snech. Až zemřu, pošli mě do ráje lží, neodhalitelných a samoodpuštělných, kde mě bude milenec milovat pořád nebo vůbec. Dej mi podvodníky tak sladké, že mi nikdy neublíží skutečnou láskou a nech mě, ať je podvádím celou svou duší. Ať jsou z nás podvodníci, které nikdy nikdo neodhalí, kterým je neustále odpouštěno. Pak bychom mohli věřit jeden druhému. Ať nás rozdělí války, mor, smrt, šílenství, ale nikdy čas. Ochraňuj mě od dobra a nikdy mě nenech upadnou v nevinnost. Dopřej mi svobodu.

Jednou jsem mu řekla, že jsem přefikla svého kadeřníka, a to jste měli vidět, jak se tvářil. Chladné pohrdání. Takoví jsou muži. Oprcat svou sekretářku, to je v pohodě. Ale žena, která si to rozdává se svým kadeřníkem, pozbyla v jejich očích veškeré úcty. A přitom je to mnohem více pochopitelné. Kadeřník má v sobě cosi osobního. Musí na nás pracovat svými rukama a někteří z nich mají opravdu báječné ruce. A znají ženy. Vyspala jsem se svým kadeřníkem jen jednou. On mi neustále říkal, jak je dobrý v posteli. Jednoho dne jsem byla nadřžená, a tak jsem řekla OK. V noci za mnou přišel a udělal mi to jen jednou. Zatímco mě šoustal, neustále sledoval, co to se mnou dělá. To na něm bylo skvělé. Dělal jazykem, rukama a slovy všelijaké triky a musím uznat, že to bylo dobré číslo. Ale bylo to jen takové vypočítavé číslo. Když jsem se udělala, skoro jsem čekala, že mi za hlavou přidrží zrcátko, aby viděl, jak si vede. Když se mě zeptal, jaké to bylo, řekla jsem mu, že skvělé. Řekl, že si to musíme někdy zopakovat, a já řekla zajisté. Ale on už mi to nikdy nenavrl, přestože bych asi neřekla ne. Tak si myslím, že ani z mé strany to nebyla žádná velká sláva.

No a co na tom je sakra špatného? Proč začnou muži, když si vyslechnou takovouto historku, okamžitě považovat ženu za štetku? Oni by na to vlítli hned. Každý z těch mizerů. Nic to neznamena. Nijak to nesnížilo mou hodnotu jako člověka. Jo, nechala jsem se vošukat od mrt'afy. Ale kolik chlapů si to běžně rozdává s holkama, které také nejsou ani trochu na úrovni? Musím bojovat proti úpadku do nevinnosti. Když mě muž miluje, chci mu být věrná a nechci po celý svůj zbytek života už spát s nikým jiným. Chci pro něj udělat cokoli. Vím ale, že to nikdy nevydrží. Mně nebo jemu. Začnou vás ponižovat, začnou vás nutit k tomu, ať je milujete mň. Na milión způsobů. Moje životní láska, ten mizera. Já ho skutečně milovala a on skutečně miloval mě. Dala jsem mu vše. Ale nesnášela jsem způsob, jakým mě miloval on. Byla jsem jeho svatyně. Utíkal se ke mně schovat, když už toho na něj bylo na světě příliš. Vždy mi říkal, že když je se mnou sám ve svém hotelovém pokoji, pokaždé v jiném, jako v jiné krajině, cítí se bezpečný. Různé zdi, zvláštní postele, prehistorické pohovky, koberce v jiných odstínech krve, ale vždy naše stejná nahá těla. Ale ani to není dokonce pravda a je to legrační. Jednou se mi ho podařilo překvapit a to bylo opravdu zábavné. Nechala jsem si chirurgicky zvětšit prsa. Vždy jsem toužila mít velké kozy - hezké, okrouhlé a vzpřímené. A tak jsem nakonec šla na operaci. A jemu se to líbilo. Řekla jsem, že jsem si to nechala udělat kvůli němu, a byla to částečně pravda. Ale udělala jsem to v první řadě proto, abych se méně styděla, když jsem se měla ucházet o roli, která obnášela trochu té nahoty. Producenti někdy hodně dají na to, jak velké máte kozy. A myslím, že jsem to udělala také pro Alici. Ale řekla jsem mu, že jsem to udělala jen kvůli němu, aby si toho víc považoval. A také že ano. Vždy se mi líbil způsob, jakým se se mnou miloval. To bylo ze všeho to nejlepší. Skutečně mě miloval - mé tělo - a vždy mi říkal, že je to skvělé tělo, až jsem nakonec uvěřila tomu, že by nebyl schopen milovat se s jinou ženou než se mnou. Upadla jsem do takové nevinnosti.

Ale to nebyla nikdy pravda. To není nakonec nikdy pravda. Nic není pravda. Dokonce ani mé důvody. Stejně jako všechny důvody. Mám ráda ženská nádra, co je na tom nepřírozeného? Ráda je líbám a mazlím se s nimi, proč to tolik mužů považuje za nechutné? Oni se s prsy mazlí také a je to pro ně prý velmi utěšující. A pro ženy snad ne? Všichni jsme byli kdysi kojenci. Je to snad důvod, proč ženy tak často brečí? Že už tomu tak nikdy nebude? Že už nikdy nebudou dětmi? Muži mohou být. To je pravda. To je skutečně pravda. Z mužů se mohou znova stát kojenci. Z žen ne. Otec může být opět nemluvnětem. Matka nikdy. Vždy mi říkal, že se u mě cítí v bezpečí. A já jsem věděla, co tím myslí. Kdykoliv jsme byli sami, viděla jsem, jak mu z tváře mizí veškeré napětí.

Jeho oči zjihly. A když jsme leželi nazí, tělo na tělo, a já jsem ho objala rukou a opravdu ho milovala, slyšela jsem, jak slastně vzdychá, jako když kočka přede. A věděla jsem, že v tom okamžiku je skutečně šťastný. A to, že jsem to dokázala, bylo opravdu kouzelné. A to, že jsem byla jediným člověkem na světě, který mu dokázal navodit tento pocit, mi dodávalo ohromné sebevědomí. Měla jsem dojem, že skutečně něco znamenám. Nebyla jsem jen kunda na šoustání. Nebyla jsem jen někdo, s kým mohl mluvit a na kom si mohl brousit svůj ostrovtip. Byla jsem skutečnou čarodějkou, čarodějkou lásky, dobrotivou čarodějkou, a to bylo úžasné. A v takovém okamžiku bychom klidně mohli oba dva zemřít štěstím. Doslova. Dokázali bychom jít smrti vstříc beze strachu. Ale jen ten prchavý okamžik. Nic netrvá věčně. Nic nikdy nebude. A tak jsme to záměrně zkrátili. Ukončili jsme to rychleji. Nyní je mi to jasné. Jednoho dne prostě řekl:

„Už se necítím tak bezpečný.“ A já už ho pak nemilovala. Já nejsem žádná Molly Bloomová. Zasraný Joyce. Zatímco ona říkala ano, ano, ano, její manžel říkal ne, ne, ne. Já už nikdy nechci šoustat chlapa, kterej říká ne. Ani zaboha. Merlyn spal. Janelle vstala z postele a přisunula si křeslo k oknu. Zapálila si cigaretu a koukala se ven. Kouřila a slyšela, jak se Merlyn na posteli převahuje v neklidném spánku. Něco si mumlal, ale ji to nezajímalo. Ať se jde vycpat. A s ním všichni mužský.

MERLYN

Janelle měla na rukou boxerské rukavice - temně rudé s bílými tkaničkami. Stála proti mně v klasickém boxerském postavení. Levačku napřaženou vpřed jako tykadlo a pravačku připravenou k omračujícímu úderu. Měla na sobě saténové trenýrky. Její ňadra byla obnažená. Na nohou měla boxerské nazouvací kecky bez tkaniček. Její krásná tvář byla zachmuřená. Jemně krojená, smyslná ústa byla pevně sevřena, bělostné skráně vtlačeny mezi ramena. Vypadala hrozivě. Já však byl fascinován jejími obnaženými ňadry - smetanově bílými s kulatými růžovými bradavkami, nyní napřímenými adrenalinem, který se neuvolnil láskou, nýbrž lačností po boji.

Usmál jsem se na ni. Neopětovala můj úsměv. Její levačka vystřelila vpřed a zasáhla mě do úst. Zaúpěl jsem: „Ach, Janelle.“ Dostal jsem další dva tvrdé údery levačkou. Bolelo to jako čert a cítil jsem v ústech krev. Janelle tancovala kolem mě. Napřáhl jsem ruce. Také jsem měl rudé boxerky. Posunul jsem se vpřed ve svých boxerských kečkách a povytáhl si saténové trenýrky. V tom okamžiku Janelle vyrazila a nabrala mě tvrdým pravým hákem. Skutečně jsem viděl zelené a modré hvězdičky, jako v nějaké komedii. Janelle opět odtancovala vzad. Prsa jí poskakovala a rudé bradavky mě hypnotizovaly. Zatlačil jsem ji do rohu. Schoulila se a rukama si kryla hlavu. Namířil jsem levý hák na její krásně okrouhlé břicho, ale pupík, který jsem tolikrát lízal, mou ruku zadržel. Zasekli jsme se do clinche a já zašeptal: „Ach, Janelle, nechme toho. Miluji tě, broučku.“ Odhopkala pryč a znova mě udeřila. Jako by mi kočka rozsekla obočí drápem. Krev mi začala kapat přes oko. Byl jsem oslepen a slyšel jsem, jak volám: „Ach, bože!“ Otřel jsem si krev a spatřil Janelle, jak stojí uprostřed ringu a čeká na mne. Vlasy měla zčesané dozadu a sepnuté sponkou. Blýskaly se hypnotickým třpytem. Vyfasoval jsem další dvě pecky. Její rudé rukavice se míhaly vpřed a vzad jako hadí jazyky. Nyní však nechala skulinu ve svém krytu a já ji mohl zasáhnout do obličeje. Mé ruce se však nepohnuly. Věděl jsem, že jediné, co mě může zachránit, je clinch. Snažila se tančit kolem mě. Popadl jsem ji kolem pasu a ona se snažila vykroutit. Byla nyní bezbranná a já viděl její dokonale kulatou zadek, ke kterému jsem se v posteli vždy tak rád tulil. U srdce jsem pocítil palčivou bolest a začal se ptát sám sebe, proč se se mnou vlastně pere. Přitáhl jsem ji k sobě a zašeptal jí do ucha: „Lehni si na břicho.“ Prudce se otočila. Zasadila mi prudkou ránu, o které jsem ani nevěděl, odkud přišla. Zavrával jsem a klesl na podlahu. Napůl v mrákotách se mi podařilo zvednout se na jedno koleno. Slyšel jsem, jak svým měkkým hlasem, kterým mě tak často hecovala k orgasmu, odpočítává do deseti. Klečel jsem na jednom kolenu a civěl na ni.

Usmívala se a slyšel jsem, jak opakuje: „Deset, deset, deset, deset.“ Divoce, naléhavě, načež se jí na tváři rozhostil vítězoslavný úsměv a ona zvedla obě paže nad hlavu a radostí vyskočila. Slyšel jsem přízračný řev miliónů žen, ječících v extatické radosti. Jiná žena, hezky udělaná, objímala Janelle. Měla na sobě vlněný rolák s nápisem „Champ“ přes svá dvě ohromná prsa. Ani jedna z nich si mě dále nevšímala. Bylo mi nanic a dal jsem se do pláče.

Tu ke mně Janelle přistoupila a pomohla mi vstát. „Byl to spravedlivý boj,“ řekla. „Porazila jsem tě fér.“ Přes své slzy jsem zaprotestoval: „Ne, neporazila.“ Tu jsem se probudil a vztáhl k ní ruku. Nebyla vedle mě. Vstal jsem a nahý šel do obývacího pokoje. Ve tmě jsem spatřil ohníček její cigarety. Seděla v křesle a dívala se na mlžný úsvit nad městem.

Přistoupil jsem k ní a dlaněmi ji pohladil po tváři. Žádná krev.

Žádná zranění. Zvedla svou sametovou ruku a dotkla se mé. „Je mi jedno, co říkáš,“ řekl jsem. „Miluji tě, ať to znamená cokoli.“ Neodvětila.

Po několika minutách mě odvedla zpátky do postele. Pomilovali jsme se a pak si usnuli v náručí. V polospánku jsem zamumlal:

„Bože, málem jsi mě zabila.“

Zasmála se.

(44.)

Cosi mě budilo z hlubokého spánku. Přes žaluzie se do pokoje dralo růžové světlo kalifornského svítání. Tu jsem zaslechl telefon. Pár vteřin jsem jen tak ležel. Zpod pokrývky vyčnívalo několik plavých vlasů. Janelle spala co nejdál ode mě. Telefon nepřestal vyzvánět a mě se zmocnila panika. V Los Angeles bylo příliš časně. Hovor tedy musel být z New Yorku. Musela to tedy být moje žena. Valerie mi nikdy nevolala, pouze v naléhavých případech. Něco se muselo stát některému z mých dětí. Rovněž mě zaplavil pocit viny, že takový hovor přijmu s Janelle vedle sebe na posteli. Doufal jsem, že se alespoň nevzbudí.

Hlas ve sluchátku řekl: „Jsi to ty, Merlyne?“

Byl to ženský hlas. Ale nemohl jsem ho poznat. Nebyla to Valerie.

Řekl jsem. „Ano, kdo volá?“

Byla to Artieho žena Pam. Její hlas zněl úzkostně.

„Artie měl ráno infarkt.“

Když to dořekla, cítil jsem, jak moje starost polevuje. Nebylo to žádné z mých dětí. Artie už měl několik infarktů a já to z nějakého důvodu nepovažoval za nic skutečně vážného. „Kruci,“ odvětil jsem. „Chytím první letadlo a hned poletím do New Yorku. Je v nemocnici?“ Hlas na druhé straně se odmlčel. Pak se váhavě ozval: „Merlyne, on to nezvládl.“ Zpočátku jsem opravdu nechápal, co mi tím chce říct. Opravdu mi to nedocházelo. Byl jsem překvapen, zaskočen nebo šokován, a tu jsem se zeptal: „Chceš snad říct, že umřel?“ „Ano.“ Podařilo se mi ovládnout hlas. „V devět mi letí první letadlo.“

Sednu na něj a přiletím do New Yorku. Pojedu hned k tobě. Chceš, abych zavolał Valerii?“

„Ano, prosím.“

Neřekl jsem, že je mi to líto. Neřekl jsem nic. Řekl jsem jen:

„Všechno bude v pořádku. Dnes v noci budu u tebe. Chceš, abych zavolał tvým rodičům?“

„Ano, prosím.“

Ještě jsem se zeptal: „Jsi v pořádku?“

„Ano, jsem. Prosím, přijed’ co nejdřív.“ Potom zavěsila.

Janelle seděla na posteli a zírala na mě. Znova jsem zvedl telefon a zavolaal Valerii. Oznámil jsem jí, co se stalo. Řekl jsem jí, ať mě počká na letišti. Chtěla o tom mluvit, ale řekl jsem jí, že musím rychle balit, abych stihl letadlo. Že si o tom všem promluvíme, až přijedu. Pak jsem vytočil číslo Pameliných rodičů. Naštěstí to vzal její otec. Řekl jsem mu, co se stalo. Odpověděl, že on i jeho žena přiletí ihned do New Yorku. Zavěsil jsem. Janelle se na mě zvědavě dívala. Z telefonního hovoru se snadno dovítí, ale neříkala nic. Začal jsem bouchat pěstí do pelesti a opakovat: „Ne, ne, ne, ne.“ Ani jsem si neuvědomoval, že křičím. A pak jsem se rozbřečel. Mé tělo zaplavila neskutečná bolest. Cítil jsem, že ztrácím vědomí. Popadl jsem ze skříně flašku whisky a pil. Nevzpomínám si, kolik jsem toho vypil. Vzpomínám si pouze, jak mě potom Janelle oblékla, vyvedla z hotelu a naložila do letadla. Byl jsem jako zombie. Teprve později, když jsem byl zase v Los Angeles, mi vyprávěla, jak mě oblékla, rezervovala mi letenku, dovedla mě k letadlu a řekla letušce, aby na mne dohlédla. Nepamatuji si ani na samotný let. Najednou jsem však byl v New Yorku. Valerie tam na mě čekala a najednou jsem byl v pořádku. Jeli jsme rovnou k Artiemu. Ujal jsem se iniciativy a postaral se o vše potřebné. Artie se s manželkou již dříve dohodli, že chtějí být pochováni jako katolíci a s katolickým obřadem. Šel jsem do kostela a zařídil to. Dělal jsem vše, co bylo třeba, a byl jsem v pořádku. Nechtěl jsem, aby Artie ležel sám v márnici, a tak jsem zajistil, aby byl pohřeb hned druhý den a Artie byl ihned pochován. Bděli jsme u mrtvého. Jak jsem tak procházel pohřebním rituálem, začal jsem si uvědomovat, že už nikdy nebudu jako dřív. Můj život se změnil a s ním i celý okolní svět. Moje kouzelnictví bylo to tam.

Proč na mě bratrova smrt tak dolehla? Bratr byl přece tak prostý, tak obyčejný člověk. Ale byl skutečně čistý. A nenapadá mě nikdo jiný, o kom bych si mohl myslet totéž.

Někdy mi vyprávěl o tom, jak se musel ve své práci potýkat s korupcí a všelijakými administrativními tlaky, jejichž cílem bylo učesat nepříznivou zprávu o zkoušených lécích. Artie takovým tlakům vždy odolával. Jeho historky však nikdy nebyly z těch, kterými se někteří snaží stavět na odiv svou bezúhonnost a které všem tak lezou na nervy. Artie o tom totiž mluvil naprosto věcně a nezáživně. Vůbec ho nepřekvapovalo, že se boháči snaží využít svých peněz k tomu, aby mohli své bližní trávit za účelem ještě větších zisků. Také si nikdy nijak neliboval v tom, že dokáže korupci čelit. Nikdy se necítil nijak zavázán být bojovníkem za pravdu.

A také si nedělal žádné iluze o tom, kolik dobra udělal. V mnoha případech ho dokázali prostě obejít. Vzpomínám si, jak mi vyprávěl o případech, kdy jeho kolegové udělali nové testy a nechali závadné léky projít. Ale můj bratr nikdy. Vždy se nad podobnými příběhy usmíval. Bylo mu jasné, že svět je zkažený. Věděl, že jeho vlastní počestnost je nanic. Necenil si jí. Ale prostě se odmítl podřídit. Stejně, jako někdo odmítne vzdát se oka či nohy. Jako by se Adam odmítal vzdát svého žebra. Tak to alespoň vypadalo. A stejný byl Artie ve všem. Věděl jsem, že nikdy nebyl nevěrný své ženě, přestože byl od pohledu hezký muž a pohled na hezkou dívku mu vyloudil na tváři radostný úsměv. A to se Artie smál velice zřídka. Měl rád inteligentní muže i ženy. Nedal se jimi však svést jako jiní lidé. Nikdy nepřijal úplatek či protislužbu. Nikdy nežádal o soucit pro své city či osud. A přesto nikdy druhé neodsuzoval. Mluvil málo, každému pozorně naslouchal, neboť mu to činilo potěšení. Od života očekával minimum.

A bože, co mi nyní rve srdce, je to, že byl čistý již jako dítě. Nikdy nefixloval ve sportu, nikdy nic neukradl, nikdy nejednal neupřímně s dívkou. Nikdy se nehádal, nikdy nelhal. Záviděl jsem mu jeho čistotu a závidím mu ji stále.

A teď byl mrtvý. Jeho život byl na první pohled tragický a lopotný, a já mu ho přesto záviděl. Poprvé v životě jsem totiž pochopil útěchu, jakou lidé nacházejí v náboženství a prosté víře v Boha.

Uvědomil jsem si, jak by mě utěšilo, kdybych věřil, že mému bratru nebude odepřena spravedlivá odměna. Věděl jsem však, že to jsou bláboly. Já byl naživu. A měl jsem žít, být bohatý a slavný a těšit se všem pozitivům těla na této planetě. A přitom jsem mu nesahal ani po kotníky. Přesto to byl on, kdo byl nemilosrdně vydán smrti.

Popel, popel, popel. Plakal jsem jako nikdy pro své ztracené rodiče, pro své promarněné lásky či jiné ztráty. A tak jsem měl alespoň tolik citu v těle, aby mě jeho smrt sklíčila. Řekne mi někdo, proč to tak musí být? Nemohl jsem snést pohled na mrtvou tvář svého bratra. Proč jsem v rakvi neležel já? Proč mě čerti nevlekli do pekla? Tvář mého bratra ještě nikdy nevyzařovala takovou sílu, vyrovnanost a klid. Byla však šedá, jako by poprášena žulovým prachem. A tu přišlo jeho pět dětí, oblečených do slušivých smutečních šatiček, a pokleklo před rakví, aby odříkalo své modlitby. Cítil jsem, jak mi srdce puká. Proti mé vůli mi vyhrkly slzy a já musel opustit kapli. Ale sklíčenost není natolik důležitá, aby vydržela. Na čerstvém vzduchu jsem si uvědomil, že žiju. Že druhý den dobře povečeřím, že časem budu mít zase milující ženu, že napíšu další knihu a budu se procházet po pláži. Pouze ti, koho nejvíce milujeme, mohou být příčinou naší smrti. Na ty si musíme dát největší pozor. Naši nepřátelé nám nikdy nemohou ublížit. Podstata bratrovy čistoty spočívala v tom, že on se nebál ani svých nepřátel, ani svých přátel. Tím hůř pro něj. Čistota je sama sobě odměnou a blázni jsou ti, kdož umírají. Ale o několik týdnů později jsem se začal dozvídat jiné věci. Jak v prvních dnech svého manželství, když se jeho žena rozstala, šel k jejím rodičům a prosil o peníze, aby se o ni mohl postarat. Jak, když ho sklátil jeho poslední infarkt a jeho žena mu chtěla poskytnout umělé dýchání z úst do úst, ji unaveně odstrčil těsně předtím, než vydechl naposled. Co však mělo znamenat to poslední gesto? Že pro něj byl život již příliš těžký? Že již dál nedokázal unést svou čistotu? Opět jsem si vzpomněl na Jordana - byl snad i on příliš počestným mužem?

Chvalořečníci sebevrahů odsuzují svět a viní jej za jejich smrt. Je však možné, že ti, co se rozhodli zemřít, věří, že chyba není na ničí straně? Že někdo prostě tu a tam umřít musí? A že jim to bylo jasnější než všem jejich láskám a přátelům? Ale to vše je příliš nebezpečné. A zahodil jsem svůj žal a svůj rozum a vztyčil své hříchy jako svůj štít. Budu hřešit, mít se na pozoru a žít věčně.

KNIHA SEDMÁ

(45.)

O týden později jsem zavolal Janelle, abych jí poděkoval, že mě dovedla k letadlu. Dovolal jsem se na její telefonní záznamník, zamaskovaný francouzským přízvukem, který mě požádal, abych nechal vzkaz.

Když jsem začal mluvit, vpadl do toho její skutečný hlas.

„Před kým se to schováváš?“ zeptal jsem se. Janelle se smála: „Kdybys věděl, jak tvůj hlas zněl. Tak kysele...“ Také jsem se zasmál.

„Schovávám se před tvým kámošem Osanem. Pořád mi volá.“ Pocítil jsem žaludeční nevolnost. Nepřekvapovalo mě to. Měl jsem však Osana opravdu rád a on věděl, jak jsem na tom s Janelle. Příčila se mi myšlenka, že by mi něco podobného udělal. Vzápětí mi to však bylo ukradený. Vlastně už na tom nezáleželo. „Možná se jenom snažil zjistit, co je se mnou,“ řekl jsem. „Ne,“ opáčila Janelle. „Když jsem tě naložila do letadla, zavolala jsem mu a řekla mu, co se stalo. Dělal si o tebe starosti, ale já mu řekla, že jsi OK. Jsi?“ „Ano.“ Nevypτάvala se mě, co se dělo u mě doma. To se mi na ní líbilo. Věděla, že nemám chuť se o tom bavit. A věděl jsem, že Osanovi nevyklopila, co se přihodilo toho rána, kdy jsem se dozvěděl o Artieho smrti. To, jak jsem se sesypal. Snažil jsem se jednat chladně. „Proč se před ním schováváš? Přece se ti v jeho společnosti tenkrát na večeri líbilo. Předpokládal jsem, že se chopíš první příležitosti zase ho vidět.“ Chvilí bylo ticho a pak se znova ozval její hlas tónem, který prozrazoval, že má vztek. Začala velmi klidně. Pečlivě volila slova. Jako by napínala luk, aby mi mohla moje slova vrátit jako šípy.

„To je pravda. Když zavolał poprvé, měla jsem radost a šli jsme na večeři. Byla to legrace.“ Jelikož jsem nevěřil svým uším, zeptal jsem se žárlivě: „Spala jsi s ním?“ Opět odmlka. Málem jsem slyšel švihnutí tětiny, když šíp vyletěl.

„Ano.“

Oba jsem mlčeli. Mně bylo v tu ránu opravdu mizerně. Ale měli jsme svá pravidla. Nikdy jsme jeden druhému nic nevyčítali. Pouze jsme si připravili svou pomstu.

Velmi připosraně, ale téměř automaticky jsem se zeptal: „No a jaké to bylo?“ Její hlas zněl velmi jasně, velmi vesele, jako by mi líčila obsah filmu. „Byla to legrace. Abys věděl, tolik se snažil vlézt ti do zelí, že ti to jistě bude lichotit.“ „Hm,“ řekl jsem jakoby nic. „Doufám, že je alespoň lepší než já.“ Opět ticho. Potom švihnutí tětiny a slova bolestná a vzdorná:

„Nemáš právo se na mě zlobit. Nemáš žádné právo vztekat se kvůli tomu, co dělám s jinými lidmi. Na tom už jsme se usnesli.“ „Máš pravdu. Nezlobím se.“ A nezlobil. Bylo to mnohem horší. V tom okamžiku jsem o ní přestal smýšlet jako o někom, koho miluji. Kolikrát jsem Osanovi vyprávěl o tom, jak Janelle miluji? A Janelle dobře věděla, jak mi záleží na Osanovi. Oba dva mě zradili. Jiné slovo pro to neexistuje. Zvláštní na tom bylo, že jsem neměl ani trochu vztek na Osana. Pouze na ni. „Ty se zlobíš,“ řekla, jako bych se choval nerozumně.

„Ne, opravdu ne.“ Oplácela mi za to, že jsem byl se svou ženou. Oplácela mi za milión věcí. Kdybych se jí však přímo nezeptal, neřekla by mi, že se s Osanem vyspala. Tak krutá by nebyla. Ale už nebyla schopná mi lhát. Už jednou mi to řekla a nyní to potvrzovala. Co dělala, nebyla moje věc. „Jsem ráda, že jsi zavolał,“ řekla. „Stýskalo se mi po tobě. A kvůli Osanovi se netrap. Už ho neuvidím.“ „Proč ne? Proč bys neměla?“ „Ale, kruci, byla s ním zábava, ale nepostavil se mu. Sakra, slíbila jsem si, že ti to neřeknu.“ Zasmála se. Nyní, když ze mě byl normální žárlivý milenec, jsem měl škodolibou radost, že můj nejdraší přítel je možná impotentní. Řekl jsem však jakoby nic: „Možná to byla tvoje chyba. Osano má v New Yorku celý zástup oddaných milenek.“ Její hlas byl jasný a veselý: „Bože, makala jsem na něm dost. Dokázala bych vzkřísit mrtvolu.“ Rozverně se zasmála. Takže nyní, přesně jak chtěla, jsem si vybavil scénu, jak se činí na neschopném Osanovi. Jak líbá a olizuje jeho tělo, její plavé vlasy poletují kolem. Udělalo se mi velmi špatně. Vzdychl jsem. „To bylo příliš kruté. Končím. Poslyš, ještě jednou ti děkuji, že ses o mě postarala. Nemohu uvěřit tomu, že ses mě unesla.“ „To dělá ta posilovna,“ řekla. „Jsem velmi silná, vždyť víš.“ Její hlas se změnil. „Je mi hrozně líto Artieho. Ráda bych za tebou přijela a postarala se o tebe.“ „To by se mi líbilo,“ řekl jsem. Pravdou však bylo, že jsem byl rád, že nepřijde. A stydl jsem se za to, že byla svědkem mé slabé chvíle. Měl jsem pocit, že se tím změnil její vztah ke mně.

Její hlas zněl v telefonu velmi tiše. „Miluji tě,“ řekla.

Neodpověděl jsem.

„Máš mě ještě rád?“ zeptala se.

Nyní byla řada na mně. „Víš dobře, že nesmím říkat takové věci.“ Neodpověděla.

„To ty jsi mi řekla, že ženatý muž nemá právo říci jiné dívce, že ji miluje, pokud není připraven opustit svou ženu. Vlastně nemá právo nic takové tvrdit, dokud se nerozvede.“ Janelle po dlouhé pauze odpověděla. Hlas se jí třásl vztekem. „Jdi se vysrat,“ řekla a pak už jsem zaslechl jen třísknutí sluchátka.

Znova jsem vytočil její číslo, ale tentokrát se mi dostalo jen padělaného francouzského přízvuku: „Mademoiselle Lambertová není doma. Chcete prosím zanechat vzkaz?“ A tak jsem si pomyslel: I ty jdi k čertu. A bylo mi skvěle. Věděl jsem však, že to ještě neskončilo.

Když mi Janelle oznámila, že zkoušela přefiknout Osana, těžko si mohla představit moje pocity. Věděl jsem totiž, že Osano to zkouší s každou ženou, pokud se nejedná o vyloženou šeredu. Tím, že naletěla na jeho ořelý styl, že se pro něj stala tak snadnou kořistí, značně poklesla v mých očích. Udělala ze sebe laciné řezivo, tuctovku. A bylo mi jasné, že Osano se mi teď v duchu pošklebuje. Byl jsem bláznivě zamilovaný do holky, kterou on dokázal zbouchnout za jednu noc.

Takže jsem neměl zlomené srdce. Byl jsem pouze v depresi. Nejspíš to bylo uraženou ješitností. Přemýšlel jsem, že bych to Janelle všechno řekl, ale pak jsem uznal, že to by bylo laciné. Snažit se, aby se cítila jako fuchtle. A také jsem věděl, že by mi to nedarovala. Proč by měla být fuchtle? Nebyli snad muži snadným řezivem pro holky, které si to rozdají s každým? Proč by ji mělo zajímat, že Osanovy motivy nebyly čisté? Osano byl okouzlující, inteligentní, talentovaný, atraktivní a chtěl si to s ní rozdat. Proč by si to tedy ona nerozdala s ním? A co mně bylo do toho? Na frak dostalo pouze moje maskulinní ego, toť vše. Jasně, mohl jsem jí vyzvonit Osanovo tajemství, ale i to by byla příliš laciná, irelevantní pomsta.

Přesto jsem měl depresi. A ať to bylo spravedlivé či ne, měl jsem ji rád míň.

Při své další cestě na Západ jsem Janelle nezavolał. Byli jsme ve stavu totálního odcizení, což je u takových románků běžné. Jak už bylo mým zvykem, opět jsem si přečetl veškerou dostupnou literaturu a stal se tak ze mě odborník na milostné záležitosti. Byli jsme ve stadiu loučení, ve kterém se k sobě budeme tu a tam vracet, abychom oddálili úder konečného odloučení. A tak jsem jí nezavolał, protože to bylo doopravdy za námi, nebo jsem si to tak alespoň přál.

Eddie Lancerovi a Doranu Ruddovi se mezitím podařilo mě ukecat, abych se vrátil k filmování. Byla to bolestná zkušenost. Simon Belfort nebyl nic jiného než unavený starý šmírák, který se snažil ze všech sil a měl k smrti nahnáno z Jeffa Wagona. Jeho asistent, „Sliz města“ Richetti, dělal Simonovi poskoka, ale snažil se nám vnutit některé své vlastní nápady, jak by měl scénář vypadat. Nakonec, když přišel se skutečně idiotským návrhem, jsem se otočil na Simona a Wagona a řekl: „Prosím vás, pošlete toho vrtáka pryč.“ Rozhostilo se trapné ticho. Ale já měl jasno. Hodlal jsem s tím opět praštit a jim to muselo dojít, protože Jeff Wagon nakonec tiše řekl: „Franku, víš co? Počkej na Simona v mé kanceláři.“ Richetti vypadl z místnosti.

Zase trapné ticho. Tak jsem řekl: „Je mi to líto. Nechtěl jsem být hrubý. Ale myslíme to s tímhle zasraným scénářem vážně nebo ne?“ „Správně,“ řekl Wagon, „dejme se do práce.“ Čtvrtý den, po práci ve studiu, jsem se rozhodl zajít do kina. Zavolał jsem si z hotelu taxíka a nechal se zavézt do Westwoodu. Jako obvykle stála před kasou dlouhá fronta a já se poslušně zařadil. Přinesl jsem si s sebou knížku a nyní jsem si krátil čekání četbou. Po kině jsem měl v plánu najíst se v blízké restauraci a pak se nechat odvézt taxíkem zpět do hotelu. Fronta se hýbala pomalu. Většinou to byla mládež, která zasvěceně debatovala o filmech. Holky byly hezké a kluci s bradkami a dlouhými vlasy dokonce ještě hezčí. Všichni se podobali Kristovi.

Posadil jsem se na patník a četl si. Nikdo si mě nevšímal. Tady v Hollywoodu to nebylo nijak neobvyklé chování. Byl jsem zabrán do četby, když tu mě vyburcoval klakson auta. Vzhlédl jsem. Před mnou stál nádherný rolls royce Phantom. Za volantem jsem spatřil krásnou tvář Janelle.

„Merlyne, co tady děláš?“ zeptala se.

Vstal jsem a nevzrušeně řekl: „Čau, Janelle.“ Na vedlejším sedadle jsem viděl muže. Byl mladý, pohledný a skvěle oháklý do šedého obleku s šedou hedvábnou kravatou. Měl bezvadný účes a zdálo se, že mu nevádí, že Janelle zastavila, aby mne pozdravila. Janelle nás představila. Zmínila se také o tom, že se jedná o majitele auta. Vyslovil jsem uznání nad vozem a Janelle řekla, že mladík velmi obdivuje mou knihu a nemůže se dočkat, až uvidí film. Řekla také, že mladík zastává nějakou vedoucí funkci v některém studiu. Zjevně chtěla, abych pochopil, že si nevyrazila jen tak s nějakým pracháčem v rollsu, ale že se jedná o známost z filmového průmyslu.

Janelle řekla: „Jak ses sem dostal? Snad mi nechceš říct, že nakonec řídíš?“

„Ne, vzal jsem si taxík.“

Janelle pokračovala: „Jak to přijde, že čekáš ve frontě?“ Podíval jsem se na ni a řekl jsem, že s sebou nemám žádného krásného přítele s průkazem akademie, který by mě dostal dovnitř. Věděla, že kecám. Kdykoliv jsme spolu byli v kině, ona vždy uplatnila svou kartu, která nás dostala přednostně dovnitř. „Nepoužil bys kartu, ani kdybys ji měl,“ řekla. Otočila se ke svému příteli: „To je celý on. Takový je bambula.“ Ale v jejím hlase byl náznak pýchy. Doopravdy mě měla ráda za to, že takové věci nedělám, i když bych mohl. Viděl jsem, že Janelle to trošku vzalo. Litovala mě, že jsem si musel vzít taxík a že tu teď stojím ve frontě jako nějaký nuzák. Začala si opět spřádat romantický scénář. Já byl její zoufalý, zničený manžel, který se dívá z okna a pozoruje svou bývalou ženu se šťastnými dětmi a novým mužem. V očích se jí zaleskly slzy. Věděl jsem, že mám navrch. Ten hezounek v rollsu ještě ani netušil, že to dneska projede. Tak jsem se do něj pustil. Dal jsem se s ním do řeči o jeho práci a on se rozvykládal. Předstíral jsem, že mě to zajímá, a on začal s obvyklými hollywoodskými kidy. Viděl jsem, jak je Janelle stále nervóznější a naštvanější. Věděla, že je to panák, ale nechtěla, abych to věděl i já. A tu jsem začal opěvovat rollse a hošan se dostal do ráže. Brzy jsem toho o té jeho káře věděl víc, než mi bylo milé. Nepřestal jsem však vůz obdivovat a rozhodl jsem se použít starý Doranův vtip. Janelle ho znala a já ho zopakoval slovo od slova. Nejprve jsem se mládence zeptal, na kolik ho ten bourák přišel. Když mi to řekl, prohodil jsem: „Za ty prachy by to mělo umět kouřit ptáka.“ Janelle ten vtip nesnášela. Mládenec se ale smál a smál a pravil: „To je ten nejlepší fór, jaký jsem kdy slyšel.“ Janelle se lehce rděla. Dívala se na mě, když tu jsem si všiml, že se fronta pohnula, a tak jsem zaujal své místo. Řekl jsem mladíkovi, že jsem ho rád poznal a Janelle jsem řekl, že bylo milé zase ji vidět.

Za dvě a půl hodiny jsem vyšel z kina a spatřil Janellin starý známý mercedes parkovat před vchodem. Nastoupil jsem. „Čau, Janelle. Jak se ti podařilo se ho zbavit?“ „Ty prevíte,“ řekla.

Zasmál jsem se, vzal ji za ruku a ona mne políbila a odvezla do hotelu, kde se mnou strávila noc.

Byla ke mně opravdu něžná. V posteli se mě zeptala: „Věděl jsi, že přijedu zpět a počkám na tebe?“

„Jo.“

„Ty parchante,“ odvětila.

Byla to skvělá noc, ale ráno, jako by se nic nestalo. Řekli jsme si sbohem.

Zeptala se mě, jak dlouho se zdržím ve městě. Řekl jsem, že ještě tři dny, a pak letím do New Yorku.

„Zavoláš?“ zeptala se.

Řekl jsem, že asi nebudu mít čas.

„Nemusíš se se mnou vidět. Stačí zavolat,“ odpověděla.

„Tak jo.“

Zavolał jsem, ale nebyla doma. Ozval se mi její záznamník s francouzským přízvukem. Nechal jsem jí vzkaz a odletěl do New Yorku.

Když jsem viděl Janelle naposled, byla to učiněná katastrofa. Byl jsem právě ve svém apartmá v Beverly Hills a potřeboval jsem nějak zabít zhruba hodinu, která zbývala do sjednané večeře s přáteli. Nedokázal jsem se ubránit pokušení a zavolał jí. Souhlasila, že si se mnou dá panáka

v baru La Dolce Vita, což bylo ani ne pět minut od hotelu. Šel jsem rovnou tam a za chvíli se dostavila i ona. Posadili jsme se k baru, popíjeli a nenuceně si povídali jako staří známí. Otočila se na stoličce, aby si nechala od barmana připálit cigaretu. Botou přitom zavadila velice lehce o mou nohu. Tak lehce, že mi ani neušpinila kalhoty. „Promiň,“ řekla.

Z nějakého důvodu mi to zlomilo srdce. Když si připálila a zvedla oči, řekl jsem: „Tohle nedělej.“ Viděl jsem, že má v očích slzy.

Bylo to jako scéna z nějakého románu. Poslední něžný okamžik sentimentu. Poslední záchvěv skomírajícího pulsu, poslední zardění růžových líček před smrtí. Tenkrát jsem si to ovšem neuvědomil.

Vzali jsme se za ruce, opustili bar a šli ke mně do hotelu. Zavolal jsem přátelům a odvolal schůzku. Povečeřeli jsme s Janelle v mém pokoji. Lehl jsem si na pohovku a ona zaujala svou oblíbenou pozici s nohama skrčenýma pod sebou a s tělem opřeným o mě, takže jsme se jeden druhého neustále dotýkali. Takto se mi mohla dívat do očí a pozorovat, jestli jí lžu. Pořád si ještě myslela, že dokáže číst z tváře. Já mohl ze své pozice zase obdivovat překrásnou křivku jejího krku a dokonalý tvar jejího obličeje.

Nějakou dobu jsme se jen tak drželi, až se zeptala: „Ještě mě miluješ?“ „Ne,“ řekl jsem. „Ale zjistil jsem, že mě bolí, když nejsem s tebou.“ Nějakou dobu neříkala nic a pak opakovala s neobyčejným důrazem:

„Myslím to vážně, myslím to opravdu vážně. Miluješ mě ještě?“ A já řekl vážně: „Jistě.“ A byla to pravda. Řekl jsem to však způsobem, aby jí bylo jasné, že přestože ji pořád miluji, nic to nezmění a my dva už nebudeme nikdy jako dřív a já už jí nikdy nebudu vydán na milost a nemilost. Došlo jí to okamžitě. „Proč jsi to tak řekl? Pořád jsi mi ještě neodpustil naše hádky?“ „Odpustil jsem ti všechno. Kromě toho, že jsi se vyspala s Osanem.“ „Ale to nic neznamenalo. Prostě jsem s ním šla do postele a pak to bylo pryč. Nic jsem tím nemyslela.“ „To je mi fuk. Tohle ti prostě nikdy neodpustím.“ Přemýšlela o tom a vstala, aby si nalila další sklenku vína. Trošku se přiopila a pak jsme šli do postele. Kouzlo jejího těla dosud neztratilo na síle. Říkal jsem si, zda je možné, aby vedle všeho toho hloupého romantismu a milostných básní existoval nějaký vědecky podložený fakt, že mezi milióny buňkami lidského těla existují buňky, které reagují, když člověk potká člověka s týmiž buňkami. Že to nemá nic společného s mocí, třídou či inteligencí, s čistotou či hříchem, ale že je to prostě reakce určitých buněk na podobné buňky někoho jiného. Pak by bylo velmi prosté pochopit kouzlo sexu.

Byli jsme v posteli, milovali se, když tu se Janelle najednou odtáhla, posadila se a řekla: „Musím jet domů.“ A tentokrát to nebyl jeden z jejích promyšlených trestů. Bylo mi jasné, že už to u mě prostě nemůže vydržet. Její tělo se jako by schoulilo, její prsy splaskly a ve tváři se jí zračilo napětí, jako by utrpěla nějakou hroznou ránu. Dívala se mi zpříma do očí, bez jakékoliv snahy o omluvu či výmluvu, bez pokusu dopátrat se mého raněného ega. Opakovala stejně prostě jako poprvé: „Musím jet domů.“ Neodvážil jsem se jí dotknout. Začal jsem se oblékat a řekl: „OK. Rozumím. Půjdu s tebou dolů vyzvednout auto.“ „Ne,“ řekla. Byla již oblečena. „Nemusíš.“ A já viděl, že už prostě nesnese mou přítomnost, že už mě chce mít z krku. Pustil jsem ji z pokoje. Ani jsme se nepokusili políbit na rozloučenou. Než se otočila, pokusila se o úsměv, ale nějak jí to nevyšlo.

Zavřel jsem za ní dveře, zamkl a šel si lehnout. Přestože jsem byl přerušen v půlce čísla, zjistil jsem, že ve mně nezůstala ani kapka sexuálního vzrušení. To, jak mnou byla zhnusena, ve mně zahubilo veškerou žádostivost, ale mé ego bylo OK. Doopravdy jsem rozuměl tomu, co se stalo, a pocítil jsem stejnou úlevu jako ona. Usnul jsem téměř okamžitě. Spal jsem beze snů a popravdě řečeno, to byl po dlouhé době můj nejlepší spánek. (47.)

Cully, který osnoval závěrečný plán na sesazení Gronevelta, nepovažoval sám sebe ani v nejmenším za zrádce. O Gronevelta bude postaráno. Dostane balík peněz ze svých podílů na hotelu a bude mu ponecháno jeho apartmá. Všechno bude jako dřív, až na to, že Gronevelt už nebude mít žádnou skutečnou moc. Jasně, že Groneveltovi zůstane „tužka“. Stále ještě měl spoustu přátel, kteří přijížděli do Xanadu hrát. A přestože je Gronevelt „hostil“, jednalo se o velmi ziskovou pohostinnost. Cully měl za to, že by se k tomu nikdy neodhodlal, nebýt Groneveltovy mrtvice. Ale od záchvatu to šlo s hotelem z kopce. Gronevelt už prostě neměl dostatek sil, aby mohl včas a správně rozhodovat.

Přesto se však Cully cítil provinile. Měl stále v živé paměti první léta strávená s Groneveltem. Gronevelt mu byl bezmála otcem a pomohl mu k jeho moci. Cully strávil v Groneveltově společnosti mnoho šťastných dní. Naslouchal jeho příběhům, učil se vést kasino. Byly to šťastné časy. Dokonce dohodil Groneveltovi i číslo s Carole, krásnou „Charlie Brownovou“. Na okamžik si pomyslel, kde je asi Charlie Brownové konec a proč mu pláchla s Osanem. Pak si vybavil, jak to všechno začalo.

Cully vždy miloval procházky po kasinu po Groneveltově boku. Docházelo k nim zpravidla okolo půlnoci, poté, co Gronevelt povečeřel s přáteli nebo s některou s dívek ve svém apartmá. Pak sešel dolů, aby obhlédl svou říši. Slídl po zrádcích a vnějších šejdířích, kteří tu přišli, aby mu svrhli jeho boha - procenta. Cully krácel vedle něj a pozoroval, jak se Gronevelt zdál pojednou silnější, vzprímenější a jak se mu vrátila barva do tváří, jako by čerpal sílu z podlahy kasina. Při jedné obchůzce Gronevelt zaslechl, jak se jeden z hráčů u kostek zeptal krupiéra, kolik je hodin. Krupiér se podíval na své náramkové hodinky a řekl: „Nevím, zastavily se.“ Gronevelt okamžitě zbystřil pozornost a zaostřil na krupiéra. Jeho hodinky byly masívní, s černým ciferníkem a řadou vedlejších funkcí. Gronevelt řekl krupiérovi: „Mohu se podívat na vaše hodinky?“ Krupiér vypadal na okamžik poplašeně a pak napřáhl paži ke Groneveltovi. Gronevelt ji uchopil, chvíli hodinky studoval a pak je zručným pohybem stáhl z krupiérova zápěstí. Usmál se a řekl:

„Budou u mě v kanceláři. Během hodiny si pro ně můžete přijít, nebo můžete opustit mé kasino. Pokud si pro ně přijdete, dlužím vám omluvu v hodnotě pěti set dolarů.“ Na to se Gronevelt obrátil k odchodu.

Ve své kanceláři ukázal Cullymu, jak hodinky fungují. Byly duté a po straně měly skulinu, kterou se dal dovnitř prostrčit žeton. Gronevelt hodinky snadno otevřel a uvnitř byl jeden černý stodolarový žeton.

Gronevelt řekl pobaveně: „Zajímalo by mě, jestli ty hodinky používal sám, nebo je pronajímал jiným směnám. Není to špatný nápad, ale moc to nehodí. Kolik toho může za směnu otočit? Tři sta? Čtyři sta dolarů?“ Gronevelt potřásl hlavou. „Takových jsou spousty. S těmi si nemusím lámat hlavu.“ Cully se vrátil do kasina. Pit boss ho informoval, že dotyčný krupiér již rezignoval a opustil hotel. A tu noc Cully potkal Charlie Brownovou. Spatřil ji u rulety. Byla to krásná, štíhlá plavovláška s tváří tak nevinnou, že si Cully musel položit otázku, zda má tato dívka dost let na to, aby mohla legálně hrát. Neušlo mu, že je dobře a sexy oblečená, ale bez zvláštního vkusu. Proto usoudil, že nebude ani z New Yorku, ani z Los Angeles, ale spíše z některého města na Středozápadě. Cully ji sledoval při ruletě. A pak, když přešla k jednomu ze stolků s blackjackem, šel za ní. Postavil se za krupiéra. Viděl, že dívka pořádně neví, jak hrát s procenty. Dal se s ní tedy do řeči a vysvětloval jí, kdy přisadit a kdy se držet zpátky. Dívka začala vyhrávat a nakupila se před ní slušná hromádka žetonů. Během hovoru se od ní dostalo Cullymu značného povzbuzení. Cully se jí zeptal, zda je ve městě sama, a ona odvětila, že ne, že s přítelkyní.

Cully jí dal svou navštívenku. Stálo na ní: „Viceprezident, hotel Xanadu“. „Pokud budete cokoliv potřebovat,“ řekl, „stačí zavolat. Chcete se jít večer podívat na představení a povečeřet

jako můj host?“ Dívka řekla, že by to bylo báječné. „Mohla bych s sebou vzít i svou kamarádku?“ Cully řekl „OK“ a připsal cosi na navštívenku. „Stačí, když to ukážete před večerí vrchnímu. Pokud budete chtít ještě něco, stačí zavolat.“ Pak odešel.

Ihned po večerí byl Cully zavolán k telefonu. Zvedl sluchátko a uslyšel hlas dívky.

„Tady Carole,“ řekla.

„Poznám tvůj hlas mezi všemi, Carole, seznámili jsme se u blackjacku.“ „Ano. Chtěla jsem ti jen poděkovat. Bylo to skvělé.“ „To jsem rád. Kdykoliv budete příště ve městě, prosím, zavolejte a mně bude potěšením se o vás postarat. Mohu vám třeba rezervovat pokoj.“ „Díky.“ Její hlas zněl poněkud zklamaně.

„Počkej chvíli,“ dodal Cully. „Kdy odjíždíte z Vegas?“

„Zítra ráno.“

„Nechceš si dát se mnou a se svou přítelkyní skleničku na rozloučenou? Byl bych velice rád.“

„Ty by bylo skvělé,“ odpověděla dívka.

„OK. Sejdeme se u baccaratu.“

Kamarádka Carole byla rovněž velmi hezká dívka s tmavými vlasy a pěknými ňadry. Oblečená byla o trošku konzervativněji než její přítelkyně. Cully nespěchal. Koupil dívkám pití v baru kasina a povídali si. Dozvěděl se, že obě pocházejí ze Salt Lake City, momentálně sice nemají žádnou práci, ale rády by se staly modelkami.

„Možná bych vám mohl pomoci,“ řekl Cully. „Mám přátele v Los Angeles a možná bychom pro vás dvě našli něco do začátku. Víte co? Zavolejte mi uprostřed příštího týdne, jsem si jist, že pro vás budu něco mít buď zde, nebo v Los Angeles.“ A s tím se rozešli.

Příští týden, když Carole zavolala, dal jí Cully telefonní číslo jedné módní agentury, kde měl přítele, a ujistil ji, že určitě dostane nějakou práci. Carole řekla, že další víkend bude opět ve Vegas. Cully jí na to odpověděl: „Tak přijed' k nám do hotelu. Nebude tě to nic stát.“ Carole řekla, že se bude těšit. A o víkendu všechno klaplo. Když se Carole ohlásila v recepci, recepční zavolala Cullymu. Cully zajistil, aby dostala do pokoje čerstvé květiny a ovoce, načež jí zavolal a zeptal se, zda by s ním nechtěla povečeřet. Přijala s radostí. Po večerí ji vzal na jedno z večerních představení na Stripu a do některých dalších kasin. Vysvětlil jí, že nemůže hrát v Xanadu, protože jeho jméno je na licenci. Dal jí sto dolarů, aby s nimi hrála v ruletě.

Carole kvičela blahem. Pozorně ji sledoval a viděl, že se ani nepokusila ulít pár žetonů do kabelky, což znamenalo, že je to poctivá holka. Dal si záležet na tom, aby na ni udělalo dojem přivítání, kterého se mu dostalo od manažera hotelu a pit bossů v kasinu. Než byl večer u konce, bylo Carole jasné, že má co do činění s velmi důležitým mužem ve Vegas. Když se vrátili do Xanadu, Cully jí řekl: „Chtěla bys vidět, jak vypadá apartmá viceprezidenta?“

Nevinně se na něj usmála a přikývla. Když došli do Cullyho apartmá, pronesla několik správných obdivných výkřiků, načež se s

předstíranou únavou svalila na gauč. „Jú,“ vzdychla, „Vegas je jistě něco úplně jiného než Salt Lake City.“

„Napadlo tě někdy, že bys tu mohla žít?“ zeptal se Cully. „Tak hezká dívka jako ty by se tu měla skvěle. Představím tě všem důležitým lidem.“

„Opravdu?“

„Jasně. Každý se rád seznámí s hezkou dívkou jako ty.“

„Ou-ou, já nejsem hezká.“

„Jasně že jsi. A dobře to víš.“

Tou dobou už Cully seděl vedle ní na pohovce. Položil jí ruku na břicho, nahnul se k ní a políbil ji na ústa. Chutnala velmi sladce, a když ji líbal, zajel jí Cully rukou pod sukni. Nevzpírala se. Opětovala jeho líbání, a tak Cully, který myslel na drahé čalounění divanu, řekl: „Pojďme do ložnice.“ „OK,“ řekla. Ruku v ruce se odebrali do ložnice. Cully ji svlékl. Měla jedno z nejbáječnějších těl, jaké kdy viděl. Mléčně bílé. Zlatavě plavý kožíšek ladil s jejími vlasy a její prsy se proti němu vymrštily, jakmile jí rozepnul blůzu. A nebyla to žádná stydlivka. Když se Cully svlékl, začala ho hladit po břiše a v rozkroku a sklonila se k jeho břichu. Cully jí lehce zatlačil hlavu dolů a po této pobídce se již nezdráhala udělat to, po čem toužila. Chvilí ji nechal, pak ji položil na postel. Milovali se, a když to měli za sebou, objala ho, položila mu obličej na krk a spokojeně předla. Odpočívali a Cully o tom přemýšlel a hodnotil její půvaby. Jo, nevypadala zle, dobře šukala a slušně kouřila péro. Ale zase nic moc. Ještě se měla hodně co učit a právě o tom Cully přemýšlel. Opravdu to byla jedna z nejkrásnějších dívek, jaké kdy poznal. Nevinnost její tváře a smyslnost jejího těla byly navíc neobyčejně působivou kombinací. V šatech vypadala hubená. Bez šatů byla jako úžasné překvapení. Byla klasicky smyslná, uvažoval Cully. Nejlepší tělo, jaké kdy viděl. Přitom již ne panna, ale ještě ne příliš zkušená. Ještě ne příliš cynická, stále ještě velmi sladká. A Cullyho osvítil záblesk inspirace. Bude tuto dívku používat jako zbraň. Jako jeden ze svých mocenských nástrojů. Ve Vegas se to pohlednými dívkami jen hemžilo. A většina z nich byla buď hloupá, nebo příliš zkažená, nebo neměla ty správné učitele. Z téhle udělá Cully něco speciálního. Žádnou obyčejnou kurvu. On nebude nikdy obyčejný pasák. Nikdy si od ní nevezme ani penny. Udělá z ní ženu snů všech hráčů ve Vegas. Nejprve se však do ní musí samozřejmě zamilovat a postarat se o to, aby se ona zamilovala do něj. A až to budou mít za sebou, pustí se do práce. Carole už se do Salt Lake City nevrátila. Stala se Cullyho milenkou a trávila většinu času v jeho apartmá, přestože bydlela v činžáku vedle hotelu. Cully ji bral na tenis a do tanečních kurzů. Pověřil ty nejvybranější dívky z Xanadu, aby ji naučily, jak se správně líčit a oblékat. Sjednal jí práci modelky v Los Angeles a předstíral, že na ni žárlí. Vyptával se jí, co dělala v L. A., kde strávila noc, a zpochybňoval její vztahy s fotografy v agentuře.

Carole ho chlácholila polibky a říkala: „Miláčku, nemohla bych se teď milovat s nikým jiným než s tebou.“ A pokud to mohl Cully sám posoudit, byla k němu upřímná. Mohl by si ji dát prověřit, ale to nebylo důležité. Cully udržoval zdání milostného vztahu po tři měsíce a pak jí jednoho dne řekl:

„Gronevelt je dnes opravdu na dně. Dostal nějaké špatné zprávy. Snažil jsem se ho povzbudit a vylákat ho s námi na skleničku, ale marně. Sedí sám ve svém apartmá.“ Carole již Gronevelta několikrát potkala a jednou s ním a s Cullym povečeřela. Gronevelt k ní byl galantní svým osobitým způsobem a Carole se líbil.

„Ach, to je smutné,“ odvětila Carole.

Cully se usmál: „Všiml jsem si, že kdykoliv tě vidí, celý se rozzáří. Jsi tak krásná. Máš úžasnou tvář. Víš, všichni muži jako on milují takové nevinné tvářičky.“ A to byla pravda. Měla oči daleko do sebe a jemně pihovaté tváře. Vypadala jako medový koláček. Její plavé vlasy byly jako vlasy malé holčičky. „Vypadáš jako ten kluk z grotesek, Karlík Brown,“ řekl Cully. A tak se Charlie Brown stalo její jméno ve Vegas. Carole se to líbilo.

Charlie Brownová řekla: „Starším mužům jsem se vždy líbila. Někteří z přátel mého otce se dokonce o něco pokoušeli.“ „Tomu se nediv. Jak to na tebe působilo?“ „Ale, nikdy jsem kvůli tomu nevyváděla. Docela mi to lichotilo a nikdy jsem nic neřekla tátovi. Všichni byli opravdu milí. Nosili mi dárky a nikdy si nedovolili nic špatného.“ „Mám nápad,“ řekl Cully. „Co kdybych Groneveltovi zavolał a ty bys mu na chvíli dělala společnost? Já mám teď nějakou práci v kasinu. Snaž se ho bavit, jak nejlépe umíš.“ Usmál se na ni a ona se na něj pozorně zadívala.

„OK,“ řekla.

Cully ji otcovsky políbil: „Víš, co myslím, že?“

„Já vím, co myslíš,“ odvětila a při pohledu na její andělskou tvář pocítil Cully na moment maličký osten viny. Tu se však na něj zářivě usmála a řekla: „Mně to nevádí. Opravdu ne. Líbí se mi. Ale seš si jistý, že mě opravdu chce?“ To Cullyho přesvědčilo. „Broučku,“ řekl, „žádný strach. Prostě jdi nahoru, já mu zatím zavolám. Bude na tebe čekat. Ty buď prostě sama sebou. Úplně si tě zamiluje, na to dám krk.“ S těmi slovy sáhl Cully po telefonu.

Ve sluchátku uslyšel Groneveltův pobavený hlas: „A seš si opravdu jistý, že se jí za mnou chce? Pak to беру všema deseti. Je to krásná holka.“ Cully zavěsil a pobídl ji: „Jdeme, zlato, doprovodím tě.“ Vešli ke Groneveltovi. Cully představil Carole jako Karlíka Browna a neušlo mu, že Gronevelta to jméno pobavilo. Cully nalil každému po sklence a chvíli seděli a povídali si. Pak se Cully omluvil, že musí do kasina, a tiše se vytratil. Tu noc už Charlie Brownovou neviděl, a tak mu bylo jasné, že strávila noc s Groneveltem. Ráno, když byl u Gronevelta, se ho zeptal: „Byla dobrá?“ A Gronevelt pravil: „Byla skvělá. Milá, opravdu milá dívka.

Sladká dívka. Chtěl jsem jí dát nějaké peníze, ale nechtěla si je vzít.“

„Dobře. Víte, že je to mladé děvče. Ještě v tom neumí chodit. Ale byla opravdu dobrá?“

„Skvělá.“

„Mám se postarat o to, aby za vámi přišla, kdykoliv budete chtít?“ „Ne, to ne,“ zavrtěl hlavou Gronevelt. „Je pro mě přece jen příliš mladá. Necítím se s takhle mladýma holkama úplně ve své kůži. Zvláště, když neberou peníze. Ale víš co? Kup jí za mě nějaký hezký dárek v klenotnictví.“ Když se vrátil Cully k sobě, zavolał Charlie do bytu. „Měla ses dobře?“ zajímal se.

„Ou, on byl prostě báječný,“ řekla Charlie. „Byl takový gentleman.“

Cully si začal dělat starosti. „Co tím myslíš, že byl takový gentleman? Dělali jste vůbec něco?“

„Och, to víš, že dělali. Byl skvělý. Neřekl bys, že někdo v jeho věku může být tak báječný. Půjdu ho utěšovat, kdykoliv bude chtít.“

Cully si s ní smluvil schůzku u večere a zavěsil. Uvelebil se v křesle a přemýšlel. Doufal, že se Gronevelt do Charlie zamiluje a Cully ji bude moci použít jako zbraň proti němu. Ale Gronevelt to zřejmě nějakým svým šestým smyslem vycítil. Zřejmě nebylo možné dostat se Groneveltovi na kobytku skrz ženy. Měl jich příliš mnoho. Viděl jich příliš mnoho zkažených. Neznal význam čistoty, a tak se nemohl zamilovat. A nemohl se zamilovat ani z pouhého chtíče, protože to bylo příliš snadné. „Když si hraješ se ženou, nemáš na své straně žádná procenta,“ říkával Gronevelt. „Proto se nikdy nesmíš vzdát své výhody. Pokud nějakou máš.“ A tak si Cully řekl, že když Charlie neúčinkuje na Gronevelta, neznámá to, že nedokáže odrovnat spoustu jiných hlavounů ve městě. Neúspěch s Groneveltem přičítal nejprve na vrub jejím technickým nedostatkům. Byla to pořád ještě mladá holka a žádná profesionálka. Jenomže za posledních pár měsíců ji toho dost naučil a ona se značně zlepšila. OK. Na Gronevelta neúčinkovala, dobrá, svým způsobem je to tak pro oba lepší. Cully ji teď může použít obecnějším způsobem. A v následujících měsících ji tedy Cully „předělal“. Začal jí sjednávat schůzky s největšími pracháči, kteří přijížděli do Vegas. Naučil ji, aby nikdy nebrala peníze a ne vždy s nimi šla do postele. Vysvětlil jí své důvody:

„Vypadáš, jako že jsi určená jenom pro boháče. Takového, který se do tebe zamiluje a zavalí tě penězi a drahými dárky. Ale žádný z nich to neudělá, pokud si bude myslet, že tě přefikne za pár stovek. Musíš hrát roli velmi, velmi decentní kurtizány. A někdy dělá velmi dobrý dojem, když jim hned nevlítneš do postele. Jako za starých časů. Ale pokud s nimi půjdeš, musí to vypadat tak, že ti prostě učarovali.“ Nepřekvapilo ho, že Charlie souhlasila se vším, co jí říkal. Již onu první noc v ní totiž vycítil slabý masochismus, se kterým se u krásných žen tak často setkáváme. Měl s tím své zkušenosti. Nedostatek sebeúcty, touha vyhovět někomu, o kom věřily, že jim na nich skutečně záleží. Byl to pochopitelně starý pasácký trik, ale Cully nebyl žádný pasák, dělal to pro její dobro. Charlie Brownová měla ještě jednu cennou vlastnost. Dokázala toho sníst mnohem víc než kdokoliv, koho Cully znal. Když si poprvé dopřála, Cully nevěřil svým očím. Spořádala steak s vařenými brambory, humra s hranolky, koláč, zmrzlinu a pak pomohla Cullymu vylízt jeho talíř. Začal tedy stavět její jedlícké schopnosti na odiv a někteří muži, někteří opravdoví bafuňáři tím byli okouzleni. Rádi ji brali na večeri a pozorovali, jak do sebe láduje neuvěřitelné množství jídla. Přitom se zdálo, že její apetit je neuhasitelný a nikdy nepřibrala ani deko. Charlie dostala auto, koně, koupila si dům, ve kterém pronajímala byty. Peníze dávala Cullymu, aby jí dělal bankéře. Cully pro ni zřídil speciální účet. Měl své vlastní daňové poradce, kteří pro Charlie zpracovávali daňová přiznání. Zanesl její jméno do výplatní listiny hotelu, takže mohla prokázat nabytí svých příjmů. Sám od ní nikdy nevzal ani cent. Během několika let však Charlie obšukala všechny mocné manažery kasin i několik majitelů hotelů. Vobšoustala pracháče z Texasu, New Yorku a Kalifornie a Cully uvažoval o tom, že ji naservíruje také Fummirovi. Když to však navrhl Groneveltovi, ten zavrtěl hlavou, a aniž udal jediný důvod, řekl: „Ne, Fummirovi ne.“ Cully se chtěl dovědět proč. Gronevelt mu to tedy vysvětlil: „V té holce je cosi laciného. Raději to s ní neriskuj u opravdové elity.“ Cully tento názor přijal.

Největší terno udělal Cully s Charlie a soudcem Briancou, federálním soudcem pro Las Vegas. Cully domluvil rendez-vous. Charlie čekala v jednom z hotelových pokojů, aby soudce mohl přijít zadním vchodem do Cullyho kanceláře, a Cully ho pak dovedl k Charlie. Pak už Bianca docházel věrně každý týden. A když po něm Cully začal tu a tam chtít nějakou tu laskavost, oba věděli, na čem jsou.

Stejně to Cully skoušel i s členem komise pro hazardní hry. Podařilo se to jen díky zvláštním kvalitám Charlie. Její miloučká nevinnost, její skvělé tělo. Byla s ní zábava. Soudce Bianca ji vzal s sebou rybařit. Někteří bankéři ji s sebou brali na své obchodní cesty, aby je měl kdo šoustat, když měli zrovna volno. A když měli práci, ona chodila po nákupech. A když byli nadrženi, udělala jim to. Nepotřebovala k tomu žádná něžná slůvka a peníze brala jen na své nákupy. Dokázala je přesvědčit, že je opravdu miluje, že je jí s nimi dobře, že se s nimi ráda miluje, a to vše bez jakýchkoliv požadavků. Stačilo zavolat jí nebo Cullymu. Jedinou potíží s Charlie bylo, že doma

byla hrozná šmudla. Po čase se k ní nastěhovala její kamarádka Sarah ze Salt Lake City a Cullymu nedalo velkou práci „předělat“ i ji. Když pak někdy přišel do jejich bytu, byl znechucen tím, jaký tam byl nepořádek. Jednou ráno to už nevydržel, vykopal je z postele a přinutil je umýt připálené hrnce ve dřezu a pověsit nové záclony. S mrmláním to udělaly, ale pak, když je vzal na večeři, chovaly se tak přítulně, že všichni tři skončili v Cullyho apartmá. Charlie Brownová byla ve Vegas dívkou snů. Nakonec však, když ji Cully nejvíc potřeboval, se vypařila s Osanem. Cullymu to nešlo na rozum. Když se vrátila, zdála se být jako předtím. Cully však věděl, že kdykoliv jí Osano zavolá, sebere se a pojede za ním. Po řadu let byl Cully Groneveltovou oddanou a věrnou pravou rukou. Nyní uvažoval o tom, jak Gronevelta nahradit. Sémě zrady bylo do jeho srdce zaseto v okamžiku, kdy mu bylo umožněno koupit si desetibodový podíl v Xanadu a kasinu. Byl pozván do Groneveltovy kanceláře, kde se setkal s Johnny Santadiem. Santadio byl asi čtyřicetiletý muž, střízlivě, avšak elegantně oblečen dle anglické módy. Pohyboval se vzpřímeně, po vojensku. Santadio strávil čtyři roky ve West Pointu. Jeho otec, jeden z mafiánských bossů v New Yorku, využil k zajištění svého syna svých politických styků a nechal ho studovat vojenskou akademii.

Otec i syn byli patrioti, dokud se otec nemusel začít schovávat, když proti němu zahájil Kongres vyšetřování. FBI ho dostala tím, že použila syna jako rukojmí. Poslali mu zprávu, že budou Johnnyho trápit tak dlouho, dokud se otec nevzdá. Santadio starší tedy stanul před vyšetřovací komisí Kongresu, ale Johnny Santadio vzápětí vystoupil z West Pointu.

Johnny nebyl nikdy usvědčen, ba ani obviněn z žádného zločinu. Nikdy nebyl ve vězení. Ale nevadská Komise pro hazardní hry mu odepřela udělit licenci k nákupu podílů v hotelu Xanadu čistě proto, že byl synem svého otce.

Na Cullyho udělal Santadio ohromný dojem. Mluvil málo, ale vybraně a klidně by se mohl vydávat za absolventa Ivy League ze staré americké rodiny. Vůbec nevypadal na Itala. V místnosti byli jen oni čtyři, hovor zahájil Gronevelt: „Jak by se ti líbilo vlastnit nějaké akcie hotelu?“ „Prima,“ odvětil Cully, „dám vám stvrzenku.“ Johnny Santadio se usmál. Byl to velmi jemný, skoro až sladký úsměv. „Podle pana Gronevelta jste tak neobyčejně charakterní, že já za vaše body složím peníze.“ Cully rázem pochopil. Bude vlastnit podíly jen naoko, za Santadia. „Dobrá, nemám nic proti,“ odvětil. „Jste dostatečně čistý, abyste dostal licenci od Komise pro hazardní hry?“ zeptal se Santadio.

„Jasně. Pokud ovšem nemají zákon proti šoustání bab.“ Tentokrát se Santadio neusmál. Pouze počkal, až Cully domluví, a pak pokračoval. „Půjčím vám peníze na body. Podepíšete mi stvrzenku na obnos, který vložím. Na stvrzence bude napsáno, že mi budete platit šestiprocentní úrok, který také budete platit. Ale slibuji vám, že placením těchto úroků o nic nepřijdete.

Rozumíte tomu?“

„Jasně.“

Gronevelt dodal: „To, co zde děláme, je absolutně legální transakce. Za to ti, Cully, ručím. Je však důležité, aby nikdo neměl ani tušení o tom, že pan Santadio má tvou stvrzenku. Komise pro hazardní hry by pak čistě na základě toho mohla vetovat tvou žádost o licenci.“ „Chápu. Ale co když se se mnou něco stane? Co když budu mít dopravní nehodu nebo se se mnou zřítí letadlo? Mysleli jste na to? Jak pak dostane pan Santadio své body?“ Gronevelt se usmál a poplácal ho po zádech: „Nebyl jsem ti snad otcem?“ „Ano, opravdu byl,“ odvětil Cully upřímně. A myslel to vážně. Z jeho hlasu zněla upřímnost a bylo vidět, že se to Santadiovi líbí.

„Tedy,“ řekl Gronevelt, „sepíšeš závět, ve které mě ustanovíš dědicem svých podílů. Pokud by se ti něco stalo, bude Santadio vědět, že tvé body přecházejí na mě a své peníze dostane.

Souhlasíš s tím, Johnny?“

Johnny Santadio přikývl. Pak se zeptal Cullyho: „Neznáte nějaký

způsob, jak bych mohl získat licenci? Mohla by mi Komise vyhovět i přes mého otce?“

Cully se dovítí, že Gronevelt Santadia informoval o tom, že Cully má jednoho z členů Komise pod palcem. „Nebyla by to hračka,“ řekl Cully. „A trvalo by to nějaký čas a stálo dost peněz.“

„Kolik času?“ chtěl vědět Santadio.

„Pár let. Chcete být přímo na licenci?“

„Správně.“

„Najde proti vám Komise něco, když vás budou prověřovat?“ zeptal se Cully.

„Nic. Kromě toho, že jsem syn svého otce. A spoustu klepů a hlášení ve fasciklech FBI a newyorské policie. Samé žvásty.

Důkazy žádné.“

„To Komisi stačí, aby vás odmítla,“ pravil Cully. „Já vím,“ odvětil Santadio. „Právě proto potřebuji vaši pomoc.“ „Zkusím to,“ řekl Cully.

„Dobrá,“ vložil se do toho opět Gronevelt. „Cully, ty teď běž k mému právníkovi sepsat závěť a nechej mi poslat kopii. Já a pan Santadio se postaráme o ostatní.“ Santadio potřásl Cullymu rukou a Cully odešel.

Rok na to sklátila Gronevelta mrtvice. Zatímco byl Gronevelt v nemocnici, přijel Santadio do Vegas a setkal se s Cullym. Cully Santadia ujistil, že Gronevelt bude zase v pořádku a on, Cully, že stále dělá na Komisi pro hazardní hry. Santadio pak řekl: „Jak víte, vašich deset procent není můj jediný podíl v kasinu. Mám další přátele, kterým také patří část Xanadu. Všem nám dělá starosti, zda bude Gronevelt schopen po svém záchvatu vést hotel. Chci, abyste to vzal, tak jak to je. Já si Gronevelta neobyčejně vážím. Pokud bude schopen hotel vést, v pořádku. Pokud by však nestačil, chci, abyste mi dal vědět.“ A v tom okamžiku se Cully musel rozhodnout, zda zůstat věrný Groneveltovi až do konce, nebo jít vstříc vlastní budoucnosti.

Reagoval zcela instinktivně. „Ano, dám. Nejen v zájmu vašem a mém, ale také v zájmu Groneveltově.“

Santadio se usmál. „Gronevelt je velký muž. Cokoliv pro něj budeme moci udělat, rád udělám. To nám budiž jasné. Nikomu však neprospeje, když hotel začne prodělavat.“

„Správně,“ řekl Cully, „dám vám vědět.“

Když se Gronevelt vrátil z nemocnice, zdálo se, že je zcela vyléčen, a Cully nadále pracoval pod jeho přímým vedením. Po půl roce však bylo vidět, že Groneveltovi docházejí síly. Cully podal hlášení Johnnymu Santadiovi.

Santadio přiletěl za Groneveltem do Vegas a zeptal se ho, zda neuvažuje o prodeji svých podílů a předání některých pravomocí. Gronevelt, nyní mnohem křehčí, seděl tiše ve svém křesle a díval se na Cullyho a Santadia: „Chápu tě,“ řekl Santadiovi. „Ale myslím, že ještě na svou práci stačím. Řeknu vám toto - pokud se za dalších šest měsíců situace nezlepší, udělám, co navrhuješ. Pochopitelně nabídnu své podíly nejdříve tobě. Vyhovuje ti to, Johnny?“ „Jasně,“ odvětil Santadio. „Víš dobře, že ti věřím víc než komukoliv jinému a mám naprostou důvěru v tvé schopnosti. Když

říkáš, že to dáš do šesti měsíců do pořádku, věřím ti. A když říkáš, že pokud do nezvládneš, tak rezignuješ, také ti věřím.

Nechám to tedy na tobě.“

Tím konference skončila. Když však Cully doprovodil Santadia večer na letiště, Santadio mu řekl: „Dávej dobrý pozor, co se bude dít. Dej mi vědět, jak to pokračuje. Pokud by byl opravdu špatný, nemůžeme déle čekat.“ Tehdy měl Cully přestat ve své zradě, protože následujícího půl roku se Gronevelt podstatně zlepšil. Ale ve zprávě, kterou Cully poslal Santadiovi, o tom nebylo zmínky. Závěrečné Cullyho doporučení znělo, že Gronevelt by měl být odstraněn.

Pouze o měsíc později byl Santadiův synovec, který pracoval jako pit boss v jednom z hotelů na Stripu, usvědčen federální porotou z daňových podvodů. Johnny Santadio přiletěl na poradu s Groneveltem. Údajně se měla projednávat pomoc synovci, ale Johnny začal z jiného soudku.

„Máš na odchod asi tři měsíce. Rozhodl ses prodat mi své podíly?“ Gronevelt pohlédl na Cullyho, který si všiml, že Groneveltova tvář je lehce posmutnělá, lehce unavená. Pak se Gronevelt obrátil na Santadia a řekl: „Co myslíš?“ Santadio řekl: „Víc mi záleží na tvém zdraví a na hotelu. Opravdu si myslím, že už je toho na tebe moc.“ Gronevelt vzdychl: „Možná máš pravdu. Dej mi čas na rozmyšlenou. Příští týden mám jít na vyšetření k lékaři. To, co mi řekne, pro mě bude patrně krušné, bez ohledu na to, co chci. Ale co tvůj synovec? Můžeme mu nějak pomoci?“ Poprvé za dobu, co ho znal, viděl Cully Santadia se zlobit. „Tak hloupé! Tak hloupé a zbytečné! Je mi úplně jedno, jestli půjde za katr, ale jestli ho odsoudí, bude to další skvrna na mém jménu. Všichni si budou myslet, že jsem v tom měl prsty. Přijel jsem, abych pomohl, ale skutečně nevím, co se dá dělat.“ Gronevelt vypadal, že s ním cítí: „Zas tak beznadějně to není. Tady Cully má něco na federálního soudce, který bude proces řídit. Jak jsi na tom, Cully? Stále ještě máš soudce Briancu pod palcem?“ Cully o tom přemýšlel. Jaké z toho budou výhody. Chtít po soudci něco takového, to nebyla maličkost. Soudce bude muset něco zakamuflovat. Cully byl schopen ho k tomu přimět. Ale šlo tady o krk. Odměna však může stát za to. Když to pro Santadia udělá, Santadio ho určitě nechá vést hotel po Groneveltovi. Upevní to jeho pozici. Stane se z něj pán Xanadu. Cully se pozorně podíval na Santadia. Nasadil velmi vážný a upřímný tón. „Bude to těžké. Bude to stát dost peněz. Ale pokud to skutečně považujete za nezbytné, mohu vám slíbit, pane Santadio, že váš synovec do vězení nepůjde.“ „Myslíš, že ho osvobodí?“ zeptal se Santadio. „Ne. To slíbit nemohu. Tak dalece to možná nepůjde. Mohu vám ale slíbit, že když ho usvědčí, bude pouze suspendován. Je reálná šance, že soudce povede proces takovým způsobem, aby se z toho váš synovec dostal.“ „To by bylo skvělé,“ řekl Santadio. Vřele potřásl Cullymu pravicí. „Když to pro mě uděláš, můžeš od mě chtít cokoli.“ A najednou stál mezi nimi Gronevelt, který položil svou ruku na jejich ruce, jako by jim žehnal, a pravil:

„Skvělé. Tím jsme vyřešili všechny naše problémy. Nyní si můžeme dát dobrou večeři a oslavovat.“ O týden později si Gronevelt zavolal Cullyho do své kanceláře. „Přišla mi zpráva od doktora,“ řekl Gronevelt. „Doporučuje mi odejít na odpočinek. Ale než odejdu, chci ještě něco vyzkoušet. Požádal jsem banku, ať pošle milión na můj šekový účet. Hodlám to roztočit u všech stolů ve městě. Chci, abys to táhl se mnou, dokud všechno neprohráju, nebo milión nezdvoujnásobím.“ Cully nevěřil svým uším: „To chcete jít proti procentům?“ „Chci to ještě jednou pořádně roztočit,“ řekl Gronevelt. „Byl jsem skvělý hráč už jako kluk. Jestli někdo dokáže porazit procenta, pak jsem to já. Pokud já je neporazím, pak to prostě nejde. Hezky si to užijeme a meloun já mohu klidně obětovat.“ Cully nevycházel z úžasu. Groneveltova víra v procenta byla neotřesitelná. Cully si dobře pamatoval, jak jednu dobu začal prohrávat stůl kostek. Celé tři měsíce byla ztráta den co den. Hráči bohatli. Cully si byl jist, že v tom bude nějaký podvod. Propustil celý personál stolu. Gronevelt nechal všechny kostky analyzovat v laboratoři. Nic nepomohlo. Cully a manažer kasina už začali věřit, že někdo objevil novou vědeckou metodu, jak řídit pohyb kostek. Jiné vysvětlení je nenapadlo. Pouze Gronevelt zůstával klidný.

„Žádný strach,“ říkal. „Procenta nezklamou.“

A opravdu. Pro třech měsících se situace zvrátila a stůl začal pravidelně vyhrávat. Ke konci roku bylo skóre vyrovnáno. Gronevelt si s Cullym připil na oslavu a řekl: „Můžeš ztratit víru ve vše - v náboženství i v Boha, v ženy i v lásku, dobro i zlo, válku a mír. Na cokoli si vzpomeneš. Ale procenta, ta tě nikdy nezklamou.“ A celý týden, co Gronevelt hrál, si to Cully neustále připomínal. Gronevelt hrál lépe než kdokoli, koho měl Cully dosud možnost vidět. U kostek vsadil tak, že rozbil procenta kasina. Jako by dokázal odhadnout vrtkavost štěstěny. Když to padalo špatně, změnil stranu. Když to padalo dobře, sázel pokaždé limit. U baccaratu jako by měl čich na to, kdy sáňky připadnou Bankéři a kdy Hráči, a vezl se na vlnách. U blackjacku šel na pět dolarů tehdy, když šla karta krupiéroví, a sázel až na doraz, když šla jemu.

Uprostřed týdne měl Gronevelt nahráno pět set tisíc dolarů. Koncem týdne šest set. Hrál dál, s Cullym po boku. Společně jedli a hráli jen do půlnoci. Groneveltovou zásadou bylo, že hráč musí být v dobré kondici. Není prý dobré se přemáhat. Je třeba dát si včas pauzu a jít se vyspat. Je třeba dobře jíst a souložit maximálně každý třetí den.

Uprostřed druhého týdne začal Gronevelt, vzdor všem svým schopnostem, prohrávat. Procenta ho nakonec dostala. Na konci druhého týdne prohrál celý milión. Když vložil do hry poslední hromádku žetonů a prohrál, s úsměvem se podíval na Cullyho. Zdálo se, že má radost, což Cullymu připadlo zlověstné. „Jinak se žít nedá,“ pravil Gronevelt. „Vždy se musíš držet procent. Život jinak nestojí zanic. Nezapomínej na to. Cokoli budeš v životě dělat, vždy se drž procent jako svého boha.“ (48.)

Při své poslední návštěvě Kalifornie, kdy se měla dohodnout konečná podoba scénáře, jsem se v baru hotelu Beverly Hills srazil s Osanem. Byl jsem natolik šokován jeho fyzickým zjevem, že jsem si zprvu ani nevšiml Charlie Brownové po jeho boku. Osano musel přibrat nejméně třicet liber a měl obrovský pupek, který se vyléval z jeho starého tenisového sáčka. Tvář odulou a plnou bílých tukových pupínků. Jeho kdysi tak jasné oči vybledly a nyní se zdály šedé. Když mi vykročil vstříc, všiml jsem si, že onen podivný kývavý pohyb se ještě zhoršil. Zašli jsme na skleničku do Polo Lounge. Charlie Brownová jako obvykle přitahovala pohledy všech mužů v místnosti. A to nejen díky své kráse a nevinné tvářičce. Takových byly v Beverly Hills spousty. Avšak něco ve stylu jejího oblečení, její chůze a v tom, jak se rozhlížela po místnosti, dávalo tušit, že je snadno k mání.

Osano se zeptal: „Vypadám hrozně, co?“

„Už jsi na tom byl hůř,“ řekl jsem.

„Jo, byl. Ty máš ale kliku. Žereš si, co chceš, a nepřibereš ani deko.“ „Ale kde se hrabu na Charlie,“ řekl jsem a usmál se na ni. Usmála se také.

Osano pokračoval: „Chytáme polední letadlo. Eddie Lancer si myslel, že mě uvrtná do nějakého scénáře, ale nebylo z toho nic. Takže se nemůžu dočkat, až odsud vypadnu. Myslím, že zajedu do nějakého odtučňovacího centra, abych se zase dostal do formy a mohl dopsat knihu.“ „Jak to pokračuje?“ chtěl jsem vědět.

„Skvěle. Mám toho už přes dva tisíce stran. Zbývá nějakých pět set.“ Nevěděl jsem, co říct. V poslední době získal pověst, že už ho nikdo nebere. Dokonce ani jeho eseje. Jeho román byl jeho poslední šance.

„Měl by ses soustředit na těch pět set stran,“ řekl jsem. „A konečně tu prokletou knihu dodělat. Vyřešily by se tím všechny tvoje problémy.“ „Jo, to máš recht,“ přikývl Osano. „Ale já s tím nemohl spěchat. Dokonce ani můj nakladatel nechce, abych to lámal přes koleno. Až to dodělám, chlapče, vyfasuju Nobelovu cenu.“ Podíval jsem se na Charlie Brownovou, zda to na ni dělá dojem, ale nabyl jsem přesvědčení, že ani netuší, co to Nobelova cena je.

„Máš štěstí, že máš takového nakladatele,“ řekl jsem Osanovi.

„Čeká na tu knihu už deset let.“

Osano se zasmál. „Jo, je to to nejlepší nakladatelství v Americe.

Dali mi sto tisíc dolarů, a ještě neviděli ani stránku. Opravdu třída. Ne jako tihle sráči od filmu.“

„Letím do New Yorku asi za týden. Zavolám ti a půjdem někam na večeři. Jaké máš telefonní číslo?“

„Pořád totéž.“

„Volal jsem tam, ale nikdy to nikdo nebral.“

„Jo. Byl jsem v Mexiku, kde jsem dělal na svý knize a cpal se fazolemi s tacos. Proto jsem tak hrozně ztloustl. Tady Charlie toho spořádala desetkrát tolik co já, a není to na ní vidět.“ Poplácal Charlie po ramenou. „Karlíku Browne, jestli zemřeš dřív než já, nechám tvé tělo pitvat, aby se zjistilo, čím to je, že jsi pořád tak hubená.“ Usmála se na něj a pravila: „To mi připomnělo, že mám hlad.“ Jen tak pro obveselení jsem tedy objednal večeři. Já si dal jen salát, Osano měl omeletu a Charlie Brownová si poručila hamburger s hranolky, steak se zeleninou, salát a tři kopečky zmrzliny na jablečném koláči. Osano a já jsme se bavili pozorováním lidí, kteří zas sledovali Karlíka při jídle. Dva muži u vedlejšího stolu to hlasitě komentovali v naději, že nás vyprovokují k hovoru, což by jim dalo záminku mluvit s Charlie. Ale Osano i Charlie je ignorovali.

Zaplatil jsem účet a při odchodu jsem Osana ujistil, že mu zavolám, až přijedu do New Yorku.

„To bude skvělé. Nechal jsem se ukecat, abych příští měsíc promluvil na té feministické konferenci. Budu potřebovat morální oporu, Merlyne. Co kdybychom šli ten den nejdřív na večeři a pak na ten mítink?“ navrhl Osano.

Měl jsem o tom své pochybnosti. Žádná konference mě nezajímala a měl jsem navíc obavy, aby se Osano zase nedostal do průšvihů, ze kterého ho budu muset vysekat. Ale souhlasil jsem.

Ani jeden z nás se nezmínil o Janelle. Mně to však nakonec

nedalo, a tak jsem se Osana zeptal: „Viděl jsi Janelle?“

„Ne,“ odpověděl. „A ty?“

„Já už ji dlouho neviděl.“

Osano se na mě podíval. Jeho oči na okamžik opět zaplály jasně zeleným světlem. Smutně se usmál. „Neměl jsi ji nechat odejít. Takovou holku potkáš jen jednou za život. Stejně jako se ti podaří napsat opravdu dobrou knihu jen jednou za život.“ Pokrčil jsem rameny a opět jsme si potřásli rukama. Políbil jsem Charlie na tvář a rozešli jsme se.

Totéž odpoledne jsem měl jednání v Tri-Culture Studios. Účastnili se ho Jeff Wagon, Eddie Lancer, Simon Bellfort a já. Vždy jsem považoval hollywoodské historky o spisovatelích, kteří si otevírají hubu na režiséry a producenty, za pitomé, byť někdy legrační. Ale nyní jsem měl poprvé možnost na vlastní kůži poznat, jak k tomu dochází. Jeff Wagon a režisér nám prostě přikázali napsat jejich příběh, který neměl nic společného s mou knihou. Nechal jsem Eddieho jednat. Nakonec však toho měl i on dost a řekl Wagonovi: „Podívej, neříkám, že jsem chytřejší než ty, ale možná mám větší kliku. Napsal jsem scénáře ke čtyřem trháčům po sobě. Co kdybys zkusil dát na můj názor?“ Mně to připadlo jako dost chytrý argument, ale z nechápavých výrazů na Wagonově a Bellfortově tváři mi bylo jasné, že ani jeden z nich neví, co tím chtěl Lancer říci. Došlo mi, že s nimi neheme.

Nakonec Lancer řekl: „Je mi líto, ale jestli to chcete dělat tímto způsobem, musím odstoupit od smlouvy.“ „OK,“ odvětil Jeff. „A co ty, Merlyne?“ „Nevidím důvod, proč bych to měl psát podle vás. Nemyslím, že bych za těchto podmínek mohl odvést dobrou práci.“ „Dobrá,“ pravil Jeff Wagon. „Je mi líto. Vy jste již udělali podstatný kus práce. Znáte nějakého spisovatele, který by s námi mohl spolupracovat na filmu a přitom by mohl být ve spojení s vámi? Hodně by nám to pomohlo.“ V mžiku mi proběhlo mozkem, že bych tuhle práci mohl svěřit Osanovi. Věděl jsem, že potřebuje prachy jako sůl, a také jsem věděl, že když slíbím, že s ním budu spolupracovat, že Osano tu práci dostane. Pak jsem si ovšem představil Osana na schůzi, jako byla tato, jak se nechává komandovat od Jeffa Wagona a režiséra. Osano byl stále ještě jednou z předních osobností americké literatury a měl jsem za to, že tihle chlápci by ho vláčeli bahnem a nakonec vykopli. Takže jsem mlčel. Jenomže večer před usnutím mě napadlo, že jsem možná Osanovi odepřel práci spíš proto, abych ho potrestal za to, že se vyspal s Janelle.

Druhý den ráno mi zavolal Eddie Lancer. Jeff Wagon mu právě nabídl dalších padesát tisíc dolarů, když bude dál dělat na scénáři. Co prý na to říkám.

Řekl jsem Eddiemu, že naprosto schvaluji vše, co udělá, ale že já se vrátit nehodlám. Eddie se mě snažil přesvědčit: „Řekl jsem jim, že se nevrátím, pokud tě nevezmou zpět a nedají ti alespoň pětadvacet tisíc. Jsem si jistý, že to vezmou.“ Opět jsem se zamyslel nad pomocí Osanovi. A opět jsem se k tomu nemohl odhodlat. Eddie pokračoval: „Můj agent mi řekl, že když se nevrátíme, studio najme celou hordu spisovatelů a bude se snažit, aby byl kredit za film připsán jim. A pokud nebudeme mít kredit, přijdeme o kontrakt Cechu spisovatelů a podíly na televizním vysílání. Oba máme navíc některé čisté podíly, o kterých si v takovém případě budeme moci nechat pouze zdát. Je zde pořád ještě určitá šance, že z toho bude trháček, a pak bychom si rvali vlasy. Mohl by z toho být slušný balík, ale já se nevrátím, pokud nemáš za to, že bychom měli držet pohromadě a snažit se zachránit náš příběh.“ „Mně jsou jakákoliv procenta ukradená,“ odvětil jsem. „Nebo kredit. A co se příběhu týče - co z něj, kurva, zbylo? Je to škvár. To už nemá s mou knihou nic společného. Ale ty jdi klidně do toho. Mně je to opravdu jedno. Myslím to vážně.“ „OK,“ řekl Eddie. „Když budu u toho, budu se snažit obhájit tvůj kredit, pokud to bude v mých silách. Zavolám ti, až budu v New Yorku, a zajdem někam na večeři.“ „Skvělé. Tak hodně štěstí s Jeffem Wagonem.“ „Jo, to budu opravdu potřebovat.“ Strávil jsem zbytek dne stěhováním ze své pracovny ve studiu a nakupováním. Nechtěl jsem se vracet do New Yorku stejným vlakem jako Osano a Charlie Brownová. Napadlo mě, že bych zavolal Janelle, ale neučinil jsem tak.

O měsíc později mě volal Jeff Wagon do New Yorku. Řekl mi, že podle Bellforta by mohl Frank Richetti dostat nějaký kredit za scénář spolu se mnou a Lancerem.

„Lancer s vámi pořád ještě dělá?“ zeptal jsem se.

„Ano.“

„Tak hodně štěstí.“

„Díky. A neboj, tvoje jméno zůstane tam, kde je. Uvidíme se u předávání Oscarů.“ A zavěsil.

Musel jsem se tomu smát. Hodlali z toho filmu udělat učiněnou sračku a Wagon měl tu drzost mluvit o cenách Akademie. Ta holka z Oregonu mu měla odříznou těch koulí větší kus. Na chvíli jsem pocítil jako zradu, že Eddie zůstal u filmu. Jeff Wagon měl pravdu - Eddie byl rozený scenárista. Jenomže byl také rozený romanopisec a mně bylo jasné, že už se v životě nezmůže na román. Další legrační věcí bylo, že přestože jsem se o scénář pohádal s kým a odejít bylo mé rozhodnutí, cítil jsem se ukřivděný. A myslím, že jsem v podvědomí stále doufal, že kdybych zase jel do Kalifornie dělat na scénáři, mohl bych potkat Janelle. Už jsme se neviděli ani jsme spolu nemluvili celé měsíce. Když jsem jí naposledy volal, jen tak, abych ji pozdravil, chvíli jsme plkali a pak řekla: „Jsem ráda, že jsi zavolal.“ A čekala na odpověď. Chvíli jsem nevěděl, co říci, a pak jsem řekl prostě: „Já také.“ Ona se začala smát a opičít se: „Já také, já také.“ Když přestala, řekla:

„Ach, to nevadí.“ A vesele se zasmála. „Zavolej mi, až budeš zas ve městě.“ „Jasně,“ odpověděl jsem, ale věděl jsem, že nezavolám. Za měsíc poté, co jsem mluvil s Wagonem, mi zavola Eddie. Byl vzteky bez sebe. „Merlyne, mění scénář, aby tě mohli vyšoupnout z kreditu. Ten chcípák Frank Richetti přepisuje všechny dialogy tak, že jen parafrázuje tvá slova. Mění děj tak akorát, aby se to zdálo jiné než tvoje scény. Slyšel jsem Wagona, Bellforta a Richettiho domlouvát se, jak tě ošulí o všechny podíly. Na mě neberou vůbec ohled.“ „Nelam si s tím hlavu,“ odpověděl jsem. „Napsal jsem román a napsal jsem původní scénář, který jsem si nechal ověřit u Cechu spisovatelů. Neexistuje způsob, jak by mě mohly z filmu úplně vyšoupnout. To mi zaručuje alespoň částečný podíl.“ „Já nevím,“ řekl Eddie. „Chtěl jsem tě jen varovat, co se tu děje. Doufám, že se dokážeš o sebe postarat.“ „Díky. A co ty? Jak tobě se daří?“ „Ten zasran Frank Richetti je zkurvený analfabet. A opravdu nevím, kdo je větší idiot - jestli Wagon nebo Bellfort. Vypadá to, že to bude jeden z nejhorších filmů, jaké kdy spatřily světlo světa. Chudák Malomar se musí v hrobě obracet.“ „Jo, chudák Malomar,“ řekl jsem. „Neustále se mě snažil přesvědčit o tom, jak je Hollywood skvělý, jací tam žijí upřímní a umělecky založení lidé. Kéž by ještě žil.“ „Jo. Hele, až budeš příště v Kalifornii, zavolej. Někam spolu zajdem.“ „Nemyslím, že bych ještě někdy jel do Kalifornie,“ odpověděl jsem.

„Zavolej ty, až budeš v New Yorku.“

„OK, zavolám.“

Rok nato byl film venku. V titulcích jsem se objevil pouze jako autor předlohy. Za scénář jsem žádný kredit nedostal. Tam figurovala jména Eddieho Lancera a Simona Bellforta. Žádal jsem arbitráž u Cechu spisovatelů, ale prohrál jsem. Richettimu a Bellfortovi se podařilo scénář dostatečně změnit, a tak jsem přišel o svůj podíl. Ale nevadilo mi to. Film byl naprostý propadák. Nejhorší však na tom bylo, že v Hollywoodu vinili z neúspěchu mou knihu. Tak mi to alespoň řekl Doran Rudd. Tím pádem už o ni v Hollywoodu nikdo další nestál, což mě na celé věci těšilo nejvíc.

Jednou z nejkousavějších recenzí byla ta od Clary Fordové. Setřela film od A až do Z. Dokonce i Kellinovo hraní. Takže Kellino to s ní nezmákl. Ale Houlinan si neodpustil naposledy se o mě otřít. Poslal tiskovým kancelářím článek s nadpisem MERLYNŮV ROMÁN PROPADL JAKO FILM. Když jsem si to přečetl, pouze jsem uznale pokýval hlavou.

(49.)

Zakrátko po premiéře filmu jsem se s Osanem a Charlie Brownovou účastnil Národní konference ženského hnutí. Osano tam byla jako jediný mužský řečník.

Předtím jsme povečeřeli v Pearl's, kde Charlie oslnila všechny číšníky tím, že sama spořádala kachnu po pekingsku, mísu nadívaných krabů, ústřice ve fazolové omáčce a ohromnou rybu, načež slupla ještě i to, co jsme nechali já s Osanem. Ani si přitom nerozmazala rtěnku.

Když jsme u Carnegie Hall vystoupili z taxíku, snažil jsem se Osana přesvědčit, aby nechal Charlie vejít zavěšenou do mě, aby si okolní ženy myslely, že je tu se mnou. Vypadala totiž příliš jako kurtizána, což mohlo popudit levicově orientované účastnice konference. Ale Osano si jako obvykle postavil hlavu. Chtěl, aby všichni věděli, že Charlie je jeho děvče. Kráčel tedy uličkou s Charlie po boku a já šel za nimi. Přitom jsem si prohlížel přítomné ženy. Jediné, co na nich bylo divné, bylo, že to byly samé ženy. Uvědomil jsem si, že až dosud všude, kde jsem byl - v sirotčinci, v armádě, při sportovních hrách - všude jsem byl zvyklý vídat samé muže nebo převážně muže. Být nyní obklopen samými ženami, byl pro mne šok. Jako bych se ocitl v cizí zemi. Osano byl přivítán skupinkou žen, které ho uvedly na pódium. Charlie a já jsme byli usazeni do první řady. Raději bych byl někde vzadu, abych se mohl rychle vytratit. Měl jsem tak nahnáno, že jsem se nemohl

soustředit na úvodní projevy. A tu byl k pultu přiveden Osano a představen osazenstvu. Osano chvíli stál a čekal na potlesk, který se nedostavil.

Byla zde řada žen, kterých se dotkly Osanovy šovinistické eseje, uveřejňované před lety v pánských časopisech. Některé na něj měly pífku proto, že se jednalo o jednoho z nejúspěšnějších spisovatelů jejich generace, tak žálily na jeho úspěch. A pak tu byla i hrstka jeho obdivovatelek, které však zatleskaly jen velmi slabě pro případ, že by se Osanova řeč setkala s nesouhlasem. Osano se tyčil za pultíkem v celé své mužské kráse. Čekal dlouho. Pak se arogantně opřel o pultík a pomalu a důrazně řekl: „Dostanu vás nebo vás přeříznu!“ Hala se otřásla bučením, pískáním a dupáním. Osano se snažil pokračovat. Věděl jsem, že použil oné věty jen proto, aby upoutal jejich pozornost. Jeho řeč měla být na podporu ženského hnutí, ale už nedostal šanci říct ani slovo. Bučení a pískání bylo hlasitější a hlasitější, kdykoliv se Osano pokusil promluvit. Osano se nakonec strojeně uklonil a odkráčel z pódia. Šli jsme za ním uličkou a ven z Carnegie Hall. Bučení a hvízdání přešlo v nadšený potlesk, aby tak daly Osanovi na srozuměnou, že konečně udělal, co od něj žádaly - odešel.

Osano nechtěl, abych ho doprovodil domů. Chtěl být pouze s Karlíkem. Druhý den ráno mi však zavolal. Chtěl, abych pro něj něco udělal.

„Poslyš, mám jet na Duke University v Severní Karolíně, abych absolvoval jejich rýžovou dietu. Údajně se jedná o nejlepší odtučňovací středisko v USA. Také by mě tam měli dát trošku do kupy. Potřebuji shodit pár kilo a můj lékař se rovněž domnívá, že mám ucpané tepny, což rýžová dieta také spraví. Má to jen jeden háček - Karlík chce jet se mnou. Dokážeš si tu ubohou holku představit, jak nejí celé měsíce nic kromě rýže? Tak jsem jí řekl, že to nejde. Potřebuji si však s sebou vzít své auto a byl bych rád, kdybys mi ho tam mohl dovézt. Pak tam spolu můžeme pár dní pobejt a trošku si to užít.“ Chvíli jsem o tom přemýšlel a pak jsem řekl: „Jasně.“ Domluvili jsme se na příští týden. Řekl jsem Valeriei, že budu pryč jen tři nebo čtyři dny. Že prostě odvezu Osana autem do Severní Karolíny, pár dní tam s ním pobudu a pak přiletím zpět. „Ale proč nechce řídit sám?“ zeptala se Valerie. „Opravdu nevypadá dobře. Myslím si, že opravdu není ve stavu, kdy by zvládl tak dlouhou jízdu. Bude trvat nejméně osm hodin.“ Zdálo se, že to Valeriei jako vysvětlení stačilo. Ne však mně. Proč Osano nepoužil jako řidiče Karlíka? Mohl ji vypakovat ihned po příjezdu, takže jeho výmluva, že nechce, aby jedla rýži, mi přišla jako volovina. Pak mě napadlo, že už má možná Charlie plné zuby a rád by se jí zbavil. Nedělal jsem si o ni starosti. Měla spoustu přátel, kteří se o ni jistě rádi postarají. Tak jsem odvezl Osana na Duke University v jeho čtyři roky starém cadillacu. Osano byl ve vynikající formě. Dokonce i fyzicky se trošku zlepšil. „Mám tenhle kout světa rád,“ řekl, jakmile jsme dorazili na jih. „Líbí se mi způsob, jakým tu berou Ježíše Krista. Jako by tu v každém městečku měli krámek s Ježíškem. Mají tu ježíškovské rodinné občůdky, dobře si žijou a mají spoustu přátel. Jeden z největších podfuků na světě. Když tak o tom přemýšlím, přál bych si být náboženský vůdce, a ne spisovatel. To by byl, panečku, jinačí život!“ Neříkal jsem nic. Jenom jsem poslouchal. Oba jsme věděli, že Osano by nemohl být ničím jiným než spisovatelem a že se jen nechal na chvíličku unést svou fantazií. „Jo,“ pokračoval, „dal bych dohromady obrovský ansámbl a pojmenoval bych ho Ježíšovi hovňousci. Líbí se mi, jak tady dokážou být pokorní ve své víře a nenávislní a pyšní v každodenním životě. Jsou jako opice v manéži. Nedokážou si dát dohromady, jaké mají jejich činy důsledky. Ale to je asi možné říct o všech náboženstvích. Co třeba ti židé v Izraeli? O svátcích jim tam nesmí jezdit autobusy a vlaky a perou se s Araby. Nebo ti zasraní italští papeženci. Kéž bych tak já byl v čele Vatikánu. Do znaku bych dal napsat: Každý kněz je zloděj. A to by bylo naše heslo. To by byl náš cíl. Problém s katolickou církví je ten, že tam ještě zbylo pár poctivých kněží, kteří na to všechno serou.“ Následujících padesát mil nemluvil o ničem jiném než o náboženství. Pak přešel na literaturu. Pak si vzal na paškál politiky a nakonec, těsně před koncem naší cesty, se pustil do ženského hnutí.

„Víš,“ řekl, „největší fór na tom všem je, že já jim opravdu fandím. Vždy jsem byl přesvědčený o tom, že ženy jsou na tom hůř, přestože jsem na tom měl také svůj podíl. A přesto mě tyhle kundy

ani nenechaly domluvit. To je právě ta potíž s ženskýma. Nemají absolutně žádný smysl pro humor. To jim vůbec nedošlo, že to měl být vtip? Že bych to vzápětí otočil v jejich prospěch?“ „Tak proč svůj projev někde neotiskneš?“ navrhl jsem mu. „Pak jim to dojde. Esquire by to snad vzal, nebo ne?“ „Určitě. Možná až budu v sanatoriu, tak se do toho pustím a napíšu to tak, aby se to dobře četlo.“ Nakonec jsem to s Osanem vydržel na klinice Duke University celý týden. Za tu dobu jsem viděl více tlustých lidí (a mám na mysli skutečné metráčky), než za celý svůj život. Od té doby jsem pak již nikdy nedůvěřoval ženám v kapuci. Zjistil jsem totiž, že děvče, které se blíží metráku, si často myslí, že to zamaskuje, když se zakuklí do něčeho na způsob mexického ponča či francouzské policejní peleríny. Skutečný dojem však byl, že se k vám blíží jakási obrovská, hrozná masa, něco jako ohyzdně znetvořený Superman nebo Zorro mstitel. Dukeovo lékařské centrum bylo čistě kosmetickým zařízením. Byl to seriózní podnik, který se snažil napravit škody, které na lidském organismu napáchaly roky nadváhy. Každý nový klient prošel celou řadou krevních testů a rentgenového snímkování. Tak jsem zůstal s Osanem a dohlížel na to, aby navštěvoval skutečně jen ty restaurace, kde podávali rýžovou dietu. Poprvé jsem si uvědomil, jakou jsem měl v životě kliku. Ať jsem snědl, co jsem snědl, na mé váze se to vážněji neprojevalo. Ten týden pro mě byl zážitkem na celý život. Viděl jsem stopadesátikilové holky hopsat na trampolíně. Chlapa, který měl přes dva metráky, a tak ho museli k vážení vozit na nádraží, kde byl vážen na nákladní váze. Pohled na tuto ohromnou hmotu byl skutečně smutný. Jako na slona ploužícího se ke slonímu hřbitovu, kde ví, že ho čeká smrt.

Osano měl pronajato apartmá v hotelu Holiday Inn poblíž Dukeova centra. Bylo to místo, kde se zdržovala většina pacientů. Společně se procházeli, hráli karty, nebo se prostě jen snažili začít si nějaký ten románek. Kolovala tu celá řada historek. Metrákový pořizek vzal svou stopadesátikilovou dívku na víkend do New Orleansu. Restaurace v New Orleansu však byly naneštěstí tak skvělé, že se oba vrátili o deset kilo těžší. Legrační mi na tom přišlo především to, že nabrání deseti kil se tu považovalo za větší hřích, než jejich údajná nemorálnost. Jednoho dne, ve čtyři hodiny ráno, jsme byli Osano a já vyděšeni křikem člověka ve smrtelné agónii. Na trávníku před našimi okny ležel jak dlouhý, tak široký muž. Byl to jeden z pacientů, kterému se podařilo dostat se na sto kilo. Očividně umíral, nebo to tak alespoň vypadalo. Sbíhali se k němu lidé a místní lékař už byl u něj. Muže odvezli v sanitce. Druhý den jsme se dozvěděli, co se stalo. Pacient vyprázdnil všechny automaty na čokoládu v hotelu. Sesbírali papírky z trávníku a napočítali jich sto šestnáct. Nikomu to nepřišlo zvláštní a pacient se zotavil a pokračoval v kúře.

„Tady si to užiješ,“ říkal jsem Osanovi. „Je tu spousta materiálu.“ „Víš, můžeš napsat tragédii o hubených lidech, ale nikdy nemůžeš napsat tragédii o tlustých. Vzpomínáš, jak oblíbeným námětem byla tuberkulóza? Můžeš naříkat nad Kamilou, ale cožpak tě pohne k slzám dvoumetrákový žok sádla? Je to tragické, ale nevypadalo by to dobře. I umění má své meze.“ Další den měl Osano absolvovat poslední testy a já plánoval, že večer odletím. Osano se choval velmi dobře. Přísně dodržoval rýžovou dietu a cítil se dobře, protože jsem mu neustále dělal společnost. Osano si šel pro výsledky svých testů, zatímco já si v hotelu balil věci.

Osano se vrátil až za čtyři hodiny. Jeho tvář zářila vzrušením.

Zelená očka mu jen hrála svým starým jasem.

„Všechno v pořádku?“ zeptal jsem se.

„Na to vezmi jed,“ odvětil Osano.

Na okamžik jsem mu nevěřil. Vypadal až příliš dobře, příliš šťastně.

„Všechno je v naprostém pořádku. Nemůže to být lepší. Můžeš letět domů a řeknu ti, že jsi opravdovej kámoš. Nikdo by pro mě neudělal to, co ty. Cpát se den co den rýží a navíc koukat na všechny ty bečky kolem, s jejich třesoucími se zadky. Ať jsi se proti mně provinil čímkoliv, odpouštím ti.“ A najednou byl chvíli velmi vážný, velmi něžný. Ve tváři se mu objevil zjhlý výraz.

„Odpouštím ti,“ řekl. „Pamatuj si, že jsi provinilej mizera, a já chci, aby sis toho byl vědom.“ A poprvé za tu krátkou dobu, co jsme se znali, mě objal. Věděl jsem, že Osano se nerad někoho dotýká, kromě žen. Věděl jsem, že nesnáší sentiment. Překvapilo mě to, ale nehloubal jsem nad tím, proč říká, že mi odpouští, protože Osano byl velice bystrý. Byl to ten nejchytřejší člověk, jakého jsem kdy poznal, a patrně se nějak domákl, že jsem mu zatajil práci na scénáři pro svůj film a proč. Odpustil mi a to bylo dobře. To byl celý Osano. Byl opravdu velký muž. Potíž byla v tom, že já ještě neodpustil sám sobě. Opustil jsem Duke University a letěl do New Yorku. Za týden mi zavolala Charlie Brownová. Bylo to poprvé, co jsme spolu my dva mluvili po telefonu. Měla něžný, sladký, nevinný, dětský hlas:

„Merlyne, potřebuji tvou pomoc.“

„Co se děje?“

„Osano umírá. Je v nemocnici. Prosím, prosím, přijď.“ (50.)

Charlie už Osana umístila do nemocnice Sv. Vincenta. Domluvili jsme se, že se potkáme tam. Když jsem dorazil, byl Osano v soukromém pokoji a Charlie byla s ním. Seděla na posteli tak, aby jí mohl Osano položit ruku do klína. Charlie měla svou ruku na Osanově nahém břichu. Osanovo nemocniční pyžamo leželo na hromádce na zemi. Muselo ho to dostat do dobré nálady, protože seděl na posteli a usmíval se. Vůbec nevypadal zle. Zdálo se, že dokonce trošku shodil.

Rychle jsem pokoj přelétl očima. Nebyly tam žádné kapačky, žádné sestry na stráž a už na chodbě mi bylo jasné, že se rozhodně nejedná o jednotku intenzivní péče. Překvapilo mě, jakou úlevu jsem pocítil. Charlie buď přeháněla, nebo se spletla, když říkala, že Osano umírá.

Osano pravil klidně. „Čau, Merlyne. Ty musíš být skutečný kouzelník. Jak jsi mě tady vyčmuchal? Myslel jsem, že to je tajemství.“ Neměl jsem náladu na žádné vytáčky a kecy, a tak jsem řekl rovnou: „Charlie mě zavolala.“ Možná měla zakázáno mi to říct, ale nechtělo se mi lhát.

Charlie se jen usmála a Osano zamrčel. Obrátil se k Charlie:

„Říkal jsem ti, že tu budeme jen ty a já. Nebo jen já. Ať se ti to líbí, nebo ne. Nikdo jiný.“ Charlie řekla skoro nepřítomně: „Věděla jsem, že jsi chtěl Merlyna.“ Osano vzdychl: „OK. Byla jsi tady celý den. Proč si nezajdeš do kina, nebo někoho nesbalíš, nebo si nezajdeš na zmrzlinový koktejl, nebo deset čínských specialit? Každopádně běž na noc jinam a uvidíme se ráno.“ „Dobře,“ řekla Charlie. Vstala, postavila se těsně k Osanovi a on jí pohybem, který ani nebyl příliš smyslný, zajel rukou pod sukni a polaskal ji dlaní mezi nohama. Ona se k němu naklonila a políbila ho.

A po Osanově tváři se v ten moment rozhostil neobyčejný klid.

Jako by se právě utvrdil v nějaké svaté víře. Když Charlie odešla, Osano vzdychl a pravil: „Merlyne, věř mi. Ve svých knihách a článcích jsem napsal hafof volovin. Řeknu ti nyní skutečnou pravdu. Kunda je to, kde všechno začíná a končí. Kunda je jediná věc, pro kterou stojí za to žít. Všechno ostatní je podvod, pozlátka a sračka.“ Posadil jsem se vedle postele. „A co moc? Vždy jsi měl také rád moc a peníze.“ „A zapomněl jsi na umění,“ podotkl Osano. „OK. Tak k tomu připočtěme ještě umění. Co tedy moc, peníze a umění?“ „Jsou v pohodě. Nic proti nim,“ řekl Osano. „Hodí se. Ale ve skutečnosti o ně zas tak moc nejde. Jsou jenom jako poprašek cukru na koláči.“ A tu se mi opět vybavilo mé první setkání s Osanem. Ano, již tenkrát jsem ho prokoukl. Již tenkrát jsem se dovítívil pravdy, přestože on sám si ji ještě neuvědomoval. A nyní mi to tu říká sám a já si kladu otázku, zda je to pravda, neboť Osano je miluje všechny. A to, co se mi tu snažil říct, ve skutečnosti bylo, že mu není líto, že opouští peníze, moc a umění. Že je mu líto něčeho jiného.

„Vypadáš lépe, než jsem tě viděl naposled,“ řekl jsem Osanovi. „Jak ses dostal do špitálu? Charlie mi řekla, že je to tentokrát něco skutečně vážného. Ale na to nevypadáš.“ „Opravdu?“ ujišťoval se Osano. Byl potěšen. „To je skvělé. Ale víš, když mi v centru udělali všechny ty testy,

měli pro mě špatnou zprávu. Řeknu ti to na rovinu. Pěkně jsem to posral tím, že jsem si před každým číslem bral tu tabletku penicilínu. Dostal jsem totiž syfilis a ten penicilín zamaskoval příznaky. Možná, že dávka nebyla dost silná, možná, že se ty mršky spirochety prostě naučily na něj vyvrát. Muselo se to stát tak před patnácti lety. A za tu dobu mi ty milé spirochety sežraly mozek, kosti i srdce. Prý už mi zbývá tak maximálně šest měsíců, než se odeberu do věčných lovišť. Pokud mi tak dlouho vydrží srdce.“ Byl jsem jako opařený. Nemohl jsem tomu uvěřit. Osano vypadal tak vesele. Jeho zelené hadí oči byly tak jasné. „Nic se s tím nedá dělat?“ zeptal jsem se.

„Nic. Ale není to tak hrozné. Pár týdnů si tady vorazím a oni mě tu dají trochu do kupy. Pak budu mít ještě pár měsíců na to, abych si užil ve městě. A pak přijdeš do hry ty.“ Nevěděl jsem, co říci. Opravdu jsem nevěděl, zda mu to vůbec mám věřit. Vypadal tak dobře, jak už jsem si ho dlouho nepamatoval. „OK,“ řekl jsem nakonec.

„Můj plán je jednoduchý,“ pokračoval Osano. „Tu a tam za mnou přijdeš do nemocnice a pak mi pomůžeš domů. Nechci skončit jako senilní idiot, a proto, až ucítím, že nadešel správný čas, to hodlám sám ukončit. Toho dne bych rád, abyste ty a Charlie byli u mě a dělali mi společnost. A pak se postarali o všechny ty věci okolo.“ Osano mě bedlivě sledoval. „Ale nemusíš s tím souhlasit,“ řekl nakonec.

Nyní jsem mu věřil. „Jasně, udělám to. Dlužím ti službu. Budeš mít vše, co bude třeba?“ „Obstarám si to. S tím si hlavu nelámej.“ Zeptal jsem se lékaře, jak na tom Osano skutečně je. Sdělili mi, že se jen tak z nemocnice nedostane. Možná už nikdy. Pocítil jsem určitou úlevu.

Valerii jsem neřekl nic o tom, co se přihodilo, ani to, že Osano umírá. Za dva dny jsem opět šel za Osanem do nemocnice. Minule mě požádal, abych mu přinesl nějakou činu. Nyní jsem byl tedy obtěžkán pytlíky s jídlem. Vešel jsem do chodby, když tu jsem zaslechl křik vycházející z Osanova pokoje. Překvapilo mě to. Odložil jsem balíčky na zem před dveře jiného pokoje a rozběhl se chodbou.

V Osanově pokoji byl lékař, dvě sestry a vrchní sestra. Všichni křičeli na Osana. Charlie stála v koutku pokoje. V očích měla slzy a pihy jí jasně vystupovaly proti bledosti její tváře. Osano seděl na posteli zcela nahý a řval na doktora: „Dejte mi mé šaty.“

Chci odtud vypadnout.“

A lékař křičel: „Nemohu si vzít na zodpovědnost nechat vás odejít. Nemohu si to vzít na zodpovědnost.“ Osano mu se smíchem odpověděl: „Ty natvrdlý moulo. Ty nemáš za nic zodpovědnost. Jen mi hezky dej moje šaty.“ Vrchní sestra, hrozivě vyhlížející žena, řekla hněvivě: „Mně je jedno, jak jste slavný. Nebudete nám dělat z nemocnice bordel!“ „Jdi se vysrat!“ zahlaholil na ni Osano. „Vypadni z mého pokoje.“ nahý vstal z postele a tu jsem mohl vidět, jak vážně je nemocný. Vrávoravě pokročil vpřed a naklonil se na stranu. Sestra lítostivě zmlkla a okamžitě vykročila, aby ho podepřela. Osanovi se však podařilo vyrovnat balanc a napřímít se. Konečně si všiml i mě a velice tiše řekl: „Merlyne, dostaň mě odtud.“ Jejich rozhorlenost mě zarazila. Přece museli již dřív načapat pacienty při šoustání. Pak jsem si prohlédl Charlie. Měla na sobě upnutou minisukni a pod ní zjevně nic. Vypadala jako dětská kurvička. A Osanovo velké, hnijící tělo. Jejich pohoršení bylo estetického rázu, nikoliv morálního.

Nyní si mě všimli i ostatní. Řekl jsem lékaři: „Vezmu si ho na starost.“ Lékař chtěl začít něco namítat, vypadal až skoro prosebně, ale pak se otočil k vrchní sestře a řekl: „Přineste mu šaty.“ Píchl Osanovi injekci a řekl: „To vám zpříjemní váš výlet.“ Dál to bylo prosté. Zaplatil jsem účet a odvedl Osana z nemocnice. Zavola jsem limuzínu a odvezl ho domů. Charlie a já jsme ho uložili do postele a on na chvíli usnul. Pak mě zavola k sobě a vyprávěl mi, co se semlelo v nemocnici. Přemluvil Charlie, ať se svlékne a lehne si k němu, protože se cítil tak mizerně, že měl pocit, že už umírá.

Osano maličko otočil hlavu a poznamenal k tomu: „Víš, na moderním životě je nejhorší to, že všichni umíráme osaměle v posteli. V nemocnici se rodina hezky shromáždí kolem lůžka, ale nikdo není ochoten lehnout si k umírajícímu. Ani doma se ti manželka nenabídne, aby s tebou ležela, zatímco ty umíráš.“ Osano se otočil ke mně a usmál se na mě svým sladkým úsměvem, který se mu někdy dařil: „To je můj sen. Mít Charlie vedle sebe v posteli, až budu umírat. Pak budu mít pocit, že jsem si to tu užil. Že jsem neměl špatný život a rozhodně ne špatný konec. Symbolické jak čert, co? Jako vyšitě pro romanopisce a jeho kritiky.“ „A jak budeš vědět, kdy je ten pravý čas?“ „Myslím, že už to musí přijít každou chvíli. Myslím, že už opravdu nemá cenu čekat.“ Nyní se mě zmocnil skutečný šok a strach: „Proč nechceš počkat aspoň den? Zítra ti může být lépe. Pořád ještě máš dost času.“

„Šest měsíců, to není málo.“

Osano řekl: „Máš snad něco proti tomu, co si hodlám udělat?“

Obvyklé morální předsudky?“

Zavrtěl jsem hlavou: „Proč ale tolik spěcháš?“

Osano vypadal zamyšleně. „Ne,“ řekl. „To zavravorání, když jsem se snažil vstát z postele, bylo dostatečně výmluvné. Poslyš, jmenoval jsem tě správcem svého literárního odkazu. Tvá rozhodnutí budou konečná. Peníze nezbyly žádné. Pouze autorská práva, která jdou beze zbytku mým bývalým manželkám a dětem. Mé knihy se stále prodávají dobře, a tak se o ně nemusím strachovat. Chtěl jsem udělat něco pro Charlie, ale ona nechce a asi má pravdu.“ Pronesl jsem něco, co by mě normálně nenapadlo: „Kurva se srdcem ze zlata. Přesně jako v literatuře.“ Osano zavřel oči. „Vždycky se mi na tobě nejvíc líbilo, Merlyne, že jsi nikdy neřikal slova jako kurva. Já je možná říkal, ale nikdy jsem to tak nemyslel.“ „OK,“ odvětil jsem. „Chceš někomu zavolat nebo někoho vidět? Nebo se chceš něčeho napít?“ „Ne,“ řekl Osano. „Měl jsem všech krámů až dost. Měl jsem sedm žen, devět dětí, dva tisíce přátel a milióny obdivovatelů. Nikdo z nich mi teď nemůže pomoci a já nemám na nikoho z nich náladu.“ Usmál se na mě. „A uvědom si, vedl jsem šťastný život. Lidé, které nejvíc miluješ, tě nakonec odrovnají.“ Posadil jsem se k němu a následujících několik hodin jsme si jen povídali o různých knihách, které jsme četli. Osano mi vyprávěl o všech ženách, se kterými se miloval, a na okamžik se dokonce snažil vzpomenout si, která ho to před patnácti lety nakazila. Ale nedařilo se mu to. „Je třeba ovšem konstatovat,“ pravil, „že všechny byly hezké. Všechny stály za to. A k čertu - co na tom záleží? Všechno je to jen náhoda.“ Osano mi podal ruku a já ji stiskl. „Řekni Charlie, ať za mnou přijde, a počkej venku,“ řekl pak. Než jsem odešel, ještě za mnou zavolal: „Hej, poslyš - život umělce není naplněný život. Nech mi to vyřýt na můj zasraný náhrobek.“ Čekal jsem pak dlouho v obýváku. Tu a tam jsem zaslechl nějaký hluk, pak jsem měl pocit, že slyším fňukání, a pak jsem zas neslyšel nic. Šel jsem do kuchyně, udělal kávu a připravil na stůl dva šálky. Vrátil jsem se zpět do obýváku a čekal dál. Pak jsem zaslechl - ani výkřik, ani volání o pomoc, ani žalostné zvolání - ale velmi sladký a čistý hlas Charlie, která volala mé jméno. Vešel jsem do ložnice. Na nočním stolku ležela zlatá tabatěrka od Tiffanyho, ve které Osano dříve nosil penicilínové tablety. Byla otevřená a prázdná. Světlo svítilo a Osano ležel na zádech, s očima upřenýma do stropu. Dokonce i po smrti jako by v nich tančily zelené plamínky. Na prsou mu spočívala zlatá hlava Charlie, přikrytá Osanovou rukou. Pokrývky zakrývaly jejich nahotu.

„Měla by ses obléci,“ řekl jsem jí.

Vzepřela se na lokti a políbila Osana na ústa. Pak se postavila a dlouho se na něj dívala.

„Měla by ses obléci a odejít,“ opakoval jsem. „Za chvíli se tady strhne náramný šrumelec a já myslím, že jednou z věcí, kterou si Osano ode mne přál, bylo, abych tě toho uchránil.“ Šel jsem zpět do obýváku. Slyšel jsem téci sprchu a za patnáct minut vyšla Charlie z ložnice.

„Ničeho se neboj,“ řekl jsem. „O vše se postarám.“ Došla ke mně a schoulila se v mém náručí. Bylo to poprvé, co jsem cítil její tělo, a ihned jsem pochopil, proč ji měl Osano tak rád. Krásně, čerstvě a čistě voněla.

„Byl jsi jediný, koho chtěl vidět,“ řekla. „Tebe a mě. Zavoláš mi po pohřbu?“ Řekl jsem, že ano, že zavolám. Charlie odešla a nechala mě s Osanem o samotě.

Čekal jsem až do rána, pak jsem zavolal policii a oznámil, že jsem našel Osana mrtvého a že se zjevně jedná o sebevraždu. Předtím mě napadlo, že bych mohl sebevraždu zamaskovat a zlatou krabičku schovat, ale pak jsem usoudil, že Osanovi by čerta záleželo na tom, jak se k tomu postaví tisk a veřejnost. Řekl jsem policii, že Osano byl významnou osobností a ať tedy přijedou ihned. Pak jsem zavolal Osanovým právníkům a pověřil jsem je oznámením úmrtí bývalým manželkám a dětem. Zavolal jsem Osanovo nakladatelství, protože jsem věděl, že budou chtít uveřejnit nekrolog v New York Timesech. Z nějakého důvodu jsem si přál, aby se Osanovi dostalo této pocty.

Policie a oblastní prokurátor na mě měli spoustu otázek, neboť mě možná podezřívali z vraždy, ale to je brzy přešlo. Ukázalo se, že Osano nechal dopis na rozloučenou, který poslal nakladateli. Omlouval se v něm, že nebude schopen dokončit plánovaný román, jelikož se hodlá zabít.

V Hamptons se konal velkolepý pohřeb. Osano byl pochován v přítomnosti svých sedmi žen, devíti dětí, literárních kritiků z New York Times, New York Review of Books, Commentary, Harper's, New Yorkeru. Plný autobus lidí přijel z Elaine. Byli to Osanovi přátelé, kteří měli v autobusu sud piva a přenosný bar. Věděli, že Osano by to schvaloval. Dorazili pěkně nalití. Osano by z nich měl radost.

V následujících týdnech bylo o Osanovi napsáno tisíce a tisíce slov jako o prvním velkém Italovi v americké literatuře. To by Osana pěkně nasralo. On sám o sobě nikdy neuvažoval jako o Italoameričanovi. Jedna věc by ho však potěšila. Všichni kritici se shodli v tom, že kdyby byl vydal svůj nový román, jistě by byl dostal Nobelovu cenu.

Týden po pohřbu mi zavolal Osanův nakladatel s žádostí, abych s ním šel příští týden na oběd. Souhlasil jsem. Nakladatelství Arcania bylo považováno za jedno z nejserióznějších nakladatelství v zemi. Mělo na svém kontě nejméně půl tuctů nositelů Nobelovy ceny a tucet nositelů ceny Pulitzerovy. Bylo známo tím, že má větší zájem o skutečnou literaturu než o laciné bestsellery. Šéfredaktor Henry Stiles byl noblesní člověk, který by se mohl klidně vydávat za rektora Oxfordu. Přešel však k věci stejně rychle jako každý jiný kšeftař.

„Pane Merlyne,“ řekl. „Obdivuji vaši práci. Doufám, že vás jednoho dne budeme moci zapsat do našeho seznamu.“ „Prošel jsem Osanovy věci jako správce jeho závěti,“ pravil jsem. „Dobrá. Možná to nevíte, ale máme tu také konec Osanova finančního života a my mu již vyplatili sto tisíc dolarů jako zálohu na román. Proto si jako první klademe nárok na tuto knihu. Chtěl jsem se pouze ujistit, že víte, jak se věci mají.“ „Jasně. A vím také, že Osano by si přál, abyste knihu vydali. Při vydávání jeho předešlých děl jste odvedli pořádný kus práce.“ Pan Stiles se vděčně usmál. „Pak zde tedy není žádný problém? Předpokládám, že jste prošel jeho papíry a našel rukopis.“ „No, to je ovšem ten problém,“ odvětil jsem. „Žádný rukopis není. Není žádný román. Pouze pět set stran poznámek.“ Stiles zůstal sedět jako přimrazený a ve tváři se mu usadil vyděšený výraz. Věděl jsem, co si myslí: zasraní pisálci. Sto hadrů zálohy, a za celé ty roky nic než poznámky! Ale sebral se. „Chcete říct, že jste nenašel ani jedinou stránku rukopisu?“ „Ne,“ odvětil jsem, ale byla to lež. Ale to on se nikdy nedozví. Existovalo šest stránek.

„Nu dobrá,“ pokrčil pan Stiles rameny. „Sice něco takového normálně neděláme, ale u ostatních nakladatelství to zas tak neobvyklé není. Víme, že jste pomáhal Osanovi s řadou jeho článků a naučil se velmi dobře imitovat jeho styl. Co kdybyste Osanovu knihu dal do půl roku dohromady a vydal ji pod jeho jménem? Zůstalo by to jen mezi námi. Můžete na tom dost vydělat. Sice asi chápete, že o tom nemůže být žádná smlouva, ale můžeme se dohodnout na velmi

lukrativních kontraktech na vaše další knihy.“ Nyní jsem byl na větvi já. Nejváženější nakladatelství v Americe a snížilo by se k praktikám běžným v Hollywoodu či hotelu z Vegas? Ale proč mě to, k čertu, tak překvapilo? „Ne,“ řekl jsem Stilesovi. „Jako vykonavatel závěti mám právo i moc zabránit tomu, aby byla kniha sepsána a vydána pouze na základě poznámek. Pokud byste chtěli otisknout pouze poznámky tak, jak jsou, máte mé svolení.“ „No, promyslete si to,“ opáčil pan Stiles. „Ještě si o tom promluvíme. Jinak mi bylo potěšením vás poznat.“ Smutně potřásl hlavou: „Osano byl génius. Jaká škoda.“ Nikdy jsem Stilesovi neprozradil, že Osano napsal šest stran nového románu. Byl u nich přiložen vzkaz pro mě:

Merlyne:

Tady je šest stran mé knihy. Dávám je tobě. Nechám na tobě, co s nimi uděláš. Poznámek si nevšímej, jsou to hovadiny. Osano.

Přečetl jsem si stránky a rozhodl se nechat si je pro sebe. Když jsem přišel domů, přečetl jsem si je znova, velmi pomalu, slovo od slova:

„Poslouchej mě. Povím ti, jak to doopravdy je s životem chlapa. Řeknu ti pravdu o lásce muže k ženám. Muž ženu nikdy nenávidí. A už si myslíš, že jsem vedle. Zůstaň při mně. Opravdu - já jsem mistr kouzel.

Věříš tomu, že muž dokáže opravdu milovat určitou ženu, a přitom ji neustále podvádět? Ne, nikoliv fyzicky, ale v duchu, v samotné „poezii své duše“. No, není to snadné, ale muži to tak dělají pořád.

Chceš vědět, jak tě ženy mohou milovat? Krmit tě úmyslně láskou, aby otrávil tvou duši i tělo a prostě tě zničily? Proč se najednou uprostřed vášnivě lásky rozhodnou dál tě nemilovat, přičemž tě dál mámí pitomou extází? Že to není možné? Tohle ještě nic není.

Nikam neutíkej, nejedná se přece o milostný příběh. Díky mně poznáš, jaké to je cítit bolestnou krásu dítěte, zvířecí touhu dospívajícího samce, roztouženou, sebevražednou náladovost mladých žen. A pak (teď začíná jít do tuhého) ti ukážu, jak čas provádí muže a ženu celým cyklem, změněné na těle i na duši. A pak je tu pochopitelně OPRAVDOVÁ LÁSKA. Nechod' pryč! Existuje, nebo ji sám uvedu ve skutek. Nejsem mistrem kouzel jen tak pronic zanic. Stojí to za to? A co sexuální věrnost? Funguje? Je to láska? Je to vůbec lidské, tato zvrácená vášeň být pořád jen s jedním určitým člověkem? A jestli je to k ničemu, máš něco alespoň z toho, že se o to snažíš? Dá se to koulet na obě strany? Jasně že ne, to je nabíledni. A přesto - život je legrační záležitost. A nic není větší švanda než láska, která tu míhá časem. Ale skutečný mistr kouzel dokáže své obecenstvo rozesmát a současně rozplakat. Smrt, to je něco jiného. Nikdy nežertuji o smrti. To je nad mé síly. Ve srovnání se smrtí je láska únavná, dětinská hra. A přesto lidé věří spíš na lásku než na smrt. Před smrtí se mám neustále na stráž. Ta si na mě jen tak nepřijde. Cítím ji na sto honů. Ráda se převléká za vesnického křupana. Komická bradavice, která najednou roste a roste. Tmavý, chlupatý nežit, který prorůstá kořeny až do morku kostí. Nebo se schovává za roztomilý horečnatý ruměnec. Pak se najednou objeví ta rozšklebená lebka a zaskočí svou obět' nepřipravenou. Ale mě ne. Já na ni čekám. Jsem na ni nachystaný.

Ženy, to je kapitola sama pro sebe. Mají své mocné tajemství.

Nikdy nebraly a neberou lásku vážně.

Ale zase, neodcházej. Tohle není milostný příběh. Zapomeň na lásku. Ukážu ti všechny nuance síly. Nejdřív život chudého, upachtěného pisálka. Senzitivního, talentovaného. Možná dokonce génia. Ukážu ti umělce sedřeného z kůže pro to jeho umění. A také to, proč si to tak zaslouží. Pak ti ho představím jako prohnáného zločince, který si užívá života. Ou, jakou radost zakouší opravdový umělec, když se z něj konečně stane bídák. Jeho přirozená podstata je najednou vynesena na světlo. Už žádné další kecý o nějaké cti. Zkurvysyn je pasák. Šejdíř. Nepřítel společnosti ve své nahotě. Už

se neskrývá za svou zkurvenou kundu umění. Jaká to úleva. Jaké potěšení. Jaké blaho. A pak se z něj stane opět vážený občan. Být ničemou je přece jen hrozný stres. Ale člověku to pomůže přijmout společnost a odpustit svým bližním. Jakmile se tak jednou stane, z nikoho už se nestane zločinec, pokud zrovna zoufale nepotřebuje peníze. A pak k jedné z nejúspěšnějších povídek v historii literatury. Intimní život velikánů naší kultury. Především jednoho pošahaného skunka. Život smetánky. Tak teď tu máme ubohý, upachtěný, geniální svět, ničemný svět a vznešený literární svět. To vše bohatě protkané sexem, několika složitými myšlenkami, které by tě samotného nikdy nenapadly a které ti dokonce mohou připadat zajímavé. A konečně k bombastickému finále v Hollywoodu, kde se náš hrdina topí v záplavě cen, peněz, slávy, krásných žen. A... neodcházej - neodcházej - pak se to všechno v prach obrátí. Nestačí to? Všechno už jsi to někdy slyšel? Ale nezapomínej, že já jsem mistr kouzel. Mohu všem těm figurkám vdechnout opravdový život. Mohu ti ukázat, co si doopravdy myslí a co cítí. Budeš za ně ronit slzy, za to ti ručím. Nebo se budeš prostě smát. Každopádně si to náramně užijem. A dozvíme se něco o životě. Což je ostatně k ničemu.

Ha, vím, co si myslíš. Vypečený šmejd se nás snaží přimět, ať obrátíme stránku. Ale počkej, chci tu jen vyprávět pohádku. Co je na tom špatného? I když to já budu brát vážně, ty nemusíš. Jen se hezky bav.

Chci ti vyprávět příběh, o nic jiného mi nejde. Netoužím ani po úspěchu, ani po penězích, ani po slávě. Ale to je snadné - většina mužů a žen po tom také netouží - ne doopravdy. Ale ještě lépe - já nechci lásku. Když jsem byl mlád, některé ženy mi říkaly, že mě milují pro mé dlouhé řasy. No, proč ne. Později prý to bylo pro můj důvtip. Pak pro moc a peníze. Pak pro můj talent. Pak pro mou hlubokomyslnost. OK, všechno to zvládnou. Jediná žena, která mi může nahnat strach, je ta, která by mě milovala pro mě samotného. Na tu mám spadeno. Mám jed a dýky a hroby v temných slujích, kam schovám její hlavu. Taková žena nemá právo žít. A už vůbec ne, pokud by byla sexuálně věrná a nikdy nelhala a vždy by mě kladla na první místo před všechny a před všechno. V této knize bude spousta lásky, ale přesto to není milostný román. Je to válečný román. O staré válce mezi muži, kteří jsou opravdovými přáteli. O velké „nové“ válce mezi muži a ženami. Jasně, určitě se jedná o starý příběh, ale teprve teď vyšel na světlo. Bojovnice za práva žen si myslí, že přišly na něco nového, ale to pouze jejich armády vystoupily ze svých partyzánských zemljanek na volné pole. Sladké ženy vždy přepadají muže ze zálohy - v jejich kolébkách, v kuchyni, v posteli. A na hrobech jejich dětí - nejlepším místě, kde není slyšet žadonění o milost.

No jo, myslíš si, že chovám vůči ženám zášť. Ne, nikdy jsem proti nim nic neměl. A uvidíš, že z toho nakonec vyjdou lépe než muži. Je ovšem pravda, že pouze ženám se dařilo učinit mě nešťastným, a to od nejútlejšího věku. Ale tohle může říci většina mužů. A nic se s tím nedá dělat.

Jaký to cíl jsem si to vytýčil! Já vím, já vím - zdá se neodolatelný. Ale pozor. Já jsem prohnáný vypravěč. Nejsem jako ti vaši zranitelní precitlivělí umělci. Já si dávám bacha. Pořád ještě mám pár překvapení v rukávu.

Ale dost. Pusťme se do práce. Pěkně od začátku do konce.“

Tak to byl Osanův velkolepý román. Kniha, která mu měla vynést Nobelovu cenu, vzkřísit jeho někdejší slávu. Kéž by to byl dopsal.

To, že to byl umělec-šejdř, jak dokazují tyto stránky, není podstatné. Možná to byla součást jeho génia. Chtěl se s okolním světem podělit o svůj vnitřní svět - tot' vše. A jako svůj závěrečný žert mi daroval svých posledních šest stran. Byl to skutečně žert, protože každý z nás byl naprosto jiný spisovatel. On byl tak šlechtitý. A já, jak jsem si nyní uvědomil, tak nešlechtitý.

Nikdy jsem nebyl u vytržení z jeho práce. A vlastně ani nevím, jestli jsem ho měl doopravdy rád jako člověka. Ale miloval jsem ho jako spisovatele. A tak jsem se rozhodl - možná pro štěstí,

možná pro posílení, možná prostě jako podfuk - použít oněch šest stránek pro sebe, jako své vlastní. Možná bych však měl pozměnit jeden řádek - Mě smrt vždy zaskočila.

(51.)

Nemám žádnou historii. To je skutečnost, kterou Janelle nikdy nepochopila. Že jsem začal sám sebou. Že nemám žádné rodiče ani prarodiče, tetičky a strýčky, žádné rodinné přátele a bratrance. Že nemám žádné dětské vzpomínky na nějaký určitý dům, určitou kuchyň. Že nemám žádné rodné město či vesnici. Že jsem začal svou vlastní historii se sebou a svým bratrem Arthurem. A když jsem svůj život rozšířil o Valerii a děti a její rodinu a žil s nimi v domě ve městě, když jsem se stal otcem a manželem, stali se mou skutečností a mou spásou. Ale o Janelle už se dál nemusím obávat. Neviděl jsem ji déle než dva roky a jsou to už tři roky, co Osano umřel.

Nesnesu vzpomínky na Artieho. Kdykoliv si vzpomenu jen na jeho jméno, do očí se mi nahrnou slzy. On je však tím jediným člověkem, pro kterého jsem kdy brečel.

Poslední dva roky vysedávám v pracovně svého domu. Čtu, píšu a jsem dokonalý manžel a otec. Tu a tam zajdu na večeri s přáteli. Libuji si ovšem v myšlence, že jsem se konečně stal váženým, zasvěceným člověkem. Že nyní žiji životem vzdělance. S dobrodružstvími je konec. Zkrátka modlím se, aby mě život uchránil dalších překvapení. V bezpečí svého pokoje, obklopen svými kouzelnickými knihami od Austenové, Dickense, Dostojevského, Joyce, Hemingwaye, Dreisera a nakonec i Osana, cítím vyčerpanost zvířete, kterému se podařilo mnohokrát uprchnout, než vstoupilo do svého nebe. Dole, v mém domě, v domě, který je nyní mou historií, připravuje má žena nedělní oběd. Mé děti sledují televizi nebo mažou karty ve svém pokojíku, a protože vím, že tomu tak je, smutek v mém pokoji je snesitelný.

Znova jsem přečetl všechny Osanovy knihy. Byl to velký spisovatel od samého počátku. Pokusil jsem se analyzovat jeho pozdější životní neúspěchy a neschopnost dopsat poslední román. Začal úžasem nad divy světa okolo něj a lidmi. Skončil popisováním úžasu nad sebou samým. Jeho hlavním zájmem bylo udělat sám ze sebe legendu. Psal světu, ale spíš pro sebe. Každá jeho řádka se dovolávala pozornosti k Osanovi než k jeho umění. Chtěl, aby každý věděl, jak je on, Osano, chytrý a důvtipný. Dával si dokonce záležet na tom, aby tento důvtip nebyl přičítán jeho postavám. Byl jako břichomluvec, který žárlí na úspěch jeho loutky. A to byla škoda. Přesto jsem o něm smýšlel jako o velkém člověku. Jeho děsivá lidskost, jeho děsivá láska k životu. Jak dokázal být skvělý a jak bylo zábavné být v jeho společnosti. Jak jsem ho mohl považovat za ztroskotaného umělce, když jeho úspěchy, byť často pochybné, byly pořád mnohem větší než mé? Vzpomínám si, jak jsem se jako správce jeho závěti probíral jeho poznámkami a na svůj rostoucí úžas, když jsem nemohl najít nic, co by se podobalo rozpracovanému románu. Nemohl jsem uvěřit tomu, že by byl zas tak velký podvodník. Že by celá ta léta předstíral práci na románu, a přitom se jen babral s poznámkami. Najednou jsem si však uvědomil, že už byl vyždímaný. A že to bylo všechno součást žertu, habaďúry, která nebyla ani zlomyslná ani prohnaná, ale která prostě bavila. A pak šlo pochopitelně o peníze. Napsal jedny z nejpůsobnějších próz, vytvořil jedny z nejmocnějších myšlenek ve své generaci, ale bavilo ho hrát si na lumpa. Přečetl jsem všechny jeho poznámky. Všech více než pět set dlouhých žlutých stran. Byly to brilantní poznámky. Ale poznámky neznamenaají nic.

To mě přinutilo zamyslet se nad sebou. Já napsal smrtelné knihy. Ale byl jsem v ještě větším srabu než Osano. Já se snažil žít bez iluzí a bez rizika. Neměl jsem v sobě ani špetku jeho lásky k životu a jeho víry v život. Vzpomněl jsem si, jak Osano mluvil o tom, že život se tě vždy snaží vyšplouchnout. A právě proto možná žil tak divoce. Snažil se ze všech sil uniknout ranám osudu a ponížení.

Dávno předtím si Jordan prohnal mozek kulí. Osano žil svůj život na plný plyn a skončil tehdy, když už nebylo zbylí. A já, já se snažil uniknout s pomocí své magické špičaté čapky. Vzpomněl

jsem si na další velkou Osanovu myšlenku: „Život se ti vždy plete do cesty.“ A já věděl, co tím myslel. Pro spisovatele je svět jako jeden z těch zsinálých duchů, kteří jsou postupem času bledší a bledší, a to byl možná důvod, proč Osano přestal psát.

Za okny mé pracovny hustě sněžilo. Běloba překryla šedé, obnažené kmeny koruny stromů a umolousanou hněd' a zeleň zimního trávníku. Kdybych byl sentimentální a orientovaný určitým směrem, patrně bych v tančících vločkách spatřil usměvavé tváře Osana a Artieho. Ale něco takového jsem odmítal. Nikdy jsem nebyl tak sentimentální, tak zahleděný do sebe, tak sebelítostný. Mohl jsem žít i bez nich. Jejich smrt mě v ničem neomezila, přestože možná doufali, že se tak stane.

Ne, já byl v bezpečí své pracovny. Vyhřátý jako topinka. Bezpečně chráněný před metelící hněvivě dorážející na má okna. Kdepak, tuto zimu z toho pokoje již nevyjdu.

Venku byly zledovatělé vozovky, na kterých by mohlo mé auto dostat smyk, a mne by zachvátila smrt. Virová onemocnění z nachlazení by mohla napadnout mou páteř a krev. Uch, kromě smrti tu ještě bylo nesčetně mnoho nebezpečností. A mně nebyli neznámí špióni smrti, kteří mohli proniknout do mého domu a dokonce i do mého vlastního mozku. Vyzbrojil jsem se proti nim. Zdi mého pokoje byly pokryty náčrtky. Náčrtky pro mou práci, pro mou spásu, mé brnění. Pustil jsem se do románu o Římské říši, abych mohl uniknout do minulosti. Mohl bych rozpracovat román o dvacátém pátém století, kdybych se chtěl schovat do budoucnosti. Měl jsem zde také stovky knížek na čtení, kterými jsem mohl ohradit svůj mozek.

Přitáhl jsem si k oknu velké křeslo, abych mohl pohodlně sledovat padající sněh. Tu zazvonil bzučák z kuchyně. Večeře byla hotova. Moje rodina mě čekala - má žena a mé děti. Co se s nimi stane po tomto čase? Sledoval jsem vánici. Všechno okolo bylo bílé. Opět se ozval bzučák - naléhavěji. Kdybych byl naživu, vstal bych a šel dolů do útulné jídelny a v pohodě bych povečeřel. Sledoval jsem sněh. Opět bzučák.

Prohlédl jsem si pracovní nákres. Napsal jsem první kapitulu románu o Římské říši a deset stran poznámek pro román o dvacátém pátém století. Tu jsem se rozhodl, že budu psát o budoucnosti. Opět zadrnčel zvonek. Dlouze a naléhavě. Zamkl jsem dveře svého pokoje a sestoupil po schodech. Když jsem vstoupil do jídelny, vydechl jsem úlevou.

Byli tam všichni. Děti již téměř odrostlé a připravené vyletět z hnízda. Valerii to slušelo v jejím domácím úboru a s hnědými vlasy sčesanými dozadu. Rděla se. Možná to bylo horkem v kuchyni, možná proto, že se po večeři chystala na schůzku se svým milencem. Bylo by něco takového možné? Neměl jsem šanci se o tom dozvědět. Každopádně - cožpak život stál za nějaké hlídání? Posadil jsem se do čela stolu. Žertoval jsem s dětmi. Jedl jsem. Usmál jsem se na Valerii a pochválil jídlo. Po jídle půjdu zpět do své pracovny a budu pracovat a budu naživu. Osano, Malomare, Artie, Jordane, chybíte mi. Ale na mě si nepřijdete. Možná se to jednoho dne podaří všem mým drahým u tohoto stolu. S tím bych si měl dělat starosti. U večeře mě zastihl telefonát Cullyho, který chtěl, abych pro něj přijel druhý den na letiště. Měl v New Yorku nějakou práci. V tomto roce jsem o Cullym slyšel poprvé. Z tónu jeho hlasu jsem vycítil, že má potíže.

Dorazil jsem na letiště s předstihem, a tak jsem si koupil nějaké časopisy a četl si je u kávy a sendviče. Když byl rozhlasem ohlášen přílet Cullyho letadla, sešel jsem k výdeji zavazadel, abych na něj počkal. Jak už je v New Yorku zvykem, trvalo okolo dvaceti minut, než se na páse objevila první zavazadla. Za tu dobu se už kolem točny shromáždila většina pasažérů. Cullyho jsem však stále nikde neviděl. Začal jsem ho hledat. Zástup řídů, až zbylo na páse jen pár kufrů.

Zavolal jsem domů a zeptal se Valerie, zda Cully nevolal. Prý ne. Tak jsem zavolal společnost TWA a zeptal se, zda byl Cully Cross v letadle. Sdělili mi, že si objednal letenku, ale k letu se nedostavil. Zavolal jsem to hotelu Xanadu ve Vegas Cullyho sekretářce. Řekla mi, že ano, že pokud je jí známo, odletěl Cully do New Yorku. Věděla, že ve Vegas není a vrátí se prý až za

několik dní. Začal jsem si dělat starosti. Došlo mi, že něco není v pořádku. Cully byl zvyklý cestovat za obchodem po všech končinách světa. Na poslední chvíli ho muselo nějaké nebezpečí přinutit změnit plán. Byl jsem si jist, že mi zavolá. V hlavě mě však strašilo vědomí, že mě ještě nikdy nenechal zbytečně čekat a že by mě o změně svých plánů informoval. Byl svým způsobem dostatečně ohleduplný, než aby mě nechal jet na letiště a tam zbůhdarma trčet několik hodin. A přesto mi trvalo celý týden, kdy jsem o něm neslyšel, než jsem zavolal Gronevelta a dozvěděl se pravdu.

Gronevelt byl rád, že mě slyší. Jeho hlas zněl velmi silně a zdravě. Vyložil jsem mu, co se seběhlo, a zeptal se ho, kde by Cully mohl být. „O tom se nedá mluvit po telefonu,“ odvětil Gronevelt. „Ale proč nezajedete na pár dní ke mně do hotelu jako můj host?“ (52.)

Když Cully obdržel pozvání na schůzku do Groneveltovy kanceláře, ihned zavolal Merlynovi.

Cully věděl, proč ho chce Gronevelt vidět, a tak začal rychle spřádat plány na útěk. Do telefonu Merlynovi sdělil, že přiletí druhý den do New Yorku, že má potíže a potřebuje Merlynovu pomoc. Když pak Cully vešel ke Groneveltovi, snažil se Gronevelta „přečíst“, ale jediné, co vypožadoval, bylo, jak se tento muž změnil za posledních deset let, co pro něj Cully pracoval. Mrtvice po sobě zanechala připomínku v podobě krvavých žilek v bělmu Groneveltových očí, na skráních a na čele. Chladné modré oči jako by zmrzly. Již se nezdál tak vysoký a působil mnohem křehčím dojmem. A přesto všechno se Cully stále bál. Jako obvykle pokynul Gronevelt Cullymu, aby oběma nalil skotskou.

Potom řekl: „Johnny Santadio přiletí zítra. Chce vědět pouze

jedinou věc: Uzná komise pro hazardní hry jeho licenci jako

vlastníka hotelu, nebo ne?“

„Znáte odpověď.“

„Myslím, že znám. Víím, co jsi řekl Johnnymu. Řekl jsi mu, že je to hotová věc. Že je vše zařízeno. To je jediné, co víím.“ „Nedostane to,“ řekl Cully. „Nepodařilo se mi to zařídit.“ Gronevelt přikývl. „Získat něco takového pro člověka s Johnnymuho zázemím bylo velmi obtížné. Co jeho sto tisíc?“ „Mám je v pokladně. Může si je vyzvednout, kdykoliv bude chtít.“ „Dobrá,“ řekl Gronevelt. „Dobrá. To ho potěší.“ Oba se uvelebili v křeslech a usrkávali ze svých skleniček. Oba se chystali na skutečnou bitvu, na skutečnou otázku. Pak Gronevelt velmi pomalu pronesl: „Oba dva vííme, proč Johnny váží tuto cestu do Vegas. Slíbil jsi mu, že přiměješ soudce Briancu, aby propustil jeho synovce jen s podmíněčným trestem za daňový únik. Včera jeho synovec vyfasoval pět let natvrdo. Doufám, že na to máš odpověď.“ „Nemám. Vyplatil jsem Briancovi čtyřicet tisíc, které mi pan Santadio dal. To je vše, co jsem mohl udělat. Bylo to poprvé, co mě Brianca zklamal. Možná bych z něj mohl dostat peníze zpět. Nevím. Snažil jsem se s ním spojit, ale zdá se, že se přede mnou schovává.“ Gronevelt pokýval hlavou: „Víš dobře, že Johnny má hodně co mluvit do chodu hotelu. Pokud řekne, že tě mám vyhodit, musím tě vyhodit. Víš dobře, Cully, že od svého záchvatu už nemám svou dřívější moc. Musel jsem se vzdát svých podílů v hotelu. Jsem tu spíš už jen něco jako poslíček. Nemohu ti pomoci.“ Cully se zasmál: „Sakra, nemám strach, že mě vylejou. Mám strach, že mě oddělají.“ „Ou,“ řekl Gronevelt. „Ne, ne. Tak vážné to není.“ Usmál se na Cullyho, jako se může otec usmát na syna. „Opravdu sis myslel, že by to mohlo být tak zlé?“ Teprve teď se Cully skutečně uvolnil a pořádně si přihnul skotské. Pocítil ohromnou úlevu. „Začnu se na to ihned připravovat. Že pouze dostanu padáka.“ Gronevelt ho poplácával po zádech. „Příliš s tím nespěchej. Johnny ví, kolik jsi tu v posledních letech udělal práce. Vedl sis znamenitě. Zvýšil jsi naše příjmy o hezkých pár miliónů. To je nyní důležitý. A nejen pro mě, ale také pro lidi jako je Johnny. No, udělal jsi pár chyb. Musím přiznat, že jsou dost vytočení, především proto, že jejich synovec jde za kátr a ty jsi jim řekl, ať si s tím nelámou hlavu. Že jsi měl prý Briancu v kapse. Nechápu, jak jsi jim mohl něco takového tvrdit a nedodržet slovo.“ Cully potřásl hlavou:

„Opravdu to nechápu. Měl jsem Briancu pod palcem posledních pět let. Zvláště poté, co si ho vzala do práce malá Charlie.“ Gronevelt se zasmál: „Jo, vzpomínám si na ni. Hezká holka.

Dobrosrdečná.“

„Jo. Soudce byl do ní blázen. Bral ji s sebou na své jachtě do Mexika na ryby. Vždy si pochvaloval, jakou mu dělala skvělou společnost. Vynikající holka.“ Cully ovšem Groneveltovi zamlčel, jaké mu Charlie vyprávěla o soudci historky. Jak za ním chodila k soudu, a zatímco on byl již v taláru, ona ho vykouřila předtím, než šel předsedat k přelíčení. Také mu vyprávěla, jak jednou na jachtě přiměla čtyřiašedesátiletého soudce, aby ji vylízal, a jak soudce ihned poté běžel do kajuty, popadl láhev whisky a kloktal, aby se „vydezinfikoval“. Bylo to poprvé, co to soudce nějaké ženě takto udělal. Ale potom, vyprávěla Charlie, už byl prý jako dítě, které líže zmrzlinu. Cully se při té vzpomínce pousmál, když tu si uvědomil, že Gronevelt pokračuje.

„Myslím, že bych věděl o způsobu, jak by sis mohl napravit reputaci,“ řekl. „Musím přiznat, že Santadio je pěkně vzteklý. Je rozparáděný, ale já ho dokážu uklidnit. Jediné, co musíš udělat, je přijít se skutečně velkolepým návrhem. A já myslím, že tu něco mám. V Japonsku čekají další tři milióny. Johnnyho podíl dělá jeden milión. Pokud bys to dokázal přivést, myslím, že milión babek Santadia dokáže obměkčit. Ale uvědom si, že tentokrát je to mnohem nebezpečnější.“ Cully byl překvapen a najednou velmi ostražitý. První, na co se zeptal, bylo: „Bude Santadio vědět, že jedu?“ Kdyby Gronevelt řekl ano, Cully by s tím nechtěl nic mít. Ale Gronevelt se mu podíval zpříma do očí a řekl: „Ne, je to celé můj nápad. Také ti radím, abys nikomu, opravdu nikomu, neříkal, že letíš. Sedni na odpolední letadlo do L. A. a odtamtud leť rovnou do Japonska. Budeš tam dřív, než Santadio dorazí sem. Já mu prostě řeknu, že zrovna nejsi ve městě. Zatímco budeš na cestě, já zařídím, aby tě peníze čekaly na místě. Neboj se žádných cizinců, protože letíš za naším starým přítelem panem Fummirem.“ Byla to právě zmínka Fummirova jména, která rozptýlila Cullyho podezření. „OK,“ řekl. „Udělám to. Jde pouze o to, že jsem zavolaal příteli Merlynovi do New Yorku, že za ním přijedu, a on mě čeká na letišti. Měl bych mu zavolat.“ „Ne,“ protestoval Gronevelt. „Nikdy nevíš, kdo odposlouchává telefon, nebo komu to Merlyn řekne. Já se o to postarám. Dám mu vědět, že tě nemá čekat. Ani neruš svou rezervaci. To svede lidi ze stopy. Řeknu Johnnymu, že jsi letěl do New Yorku. Budeš tak dobře krytý. OK?“ „OK,“ řekl Cully.

Gronevelt přikývl a poplácal ho po rameni. „Vem to tam a zpátky,

jak nejrychleji to půjde. Pokud se ti podaří dostat to sem,

slibuji ti, že to budeš mít u Santadia vyžehlený. Nemáš se čeho

bát.“

Noc před odletem do Japonska zavolaal Cully dvěma dívkám, které znal. Obě byly lehčí kurvičky. Jedna z nich byla provdána za pit bosse z hotelu na Stripu. Jmenovala se Crystin Lessová. „Crystin,“ řekl jí Cully, „máš náladu na menší nářez?“ „Jasně,“ řekla Crystin. „Kolik mi to smaže z mých směnek?“ Cully obvykle dával za nářez dvojnásobek ceny, což činilo dvě stě dolarů. Ale co, řekl si tentokrát, letím do Japonska, kdoví, co se může stát?

„Ubude ti pět set.“

Na druhém konci drátu bylo slyšet lehký vzdech.

„Bože, to ale musí být něco. S kým si to mám rozdat? S gorilou?“

„Ničeho se neboj,“ řekl Cully. „Zatím sis to vždy užila, nebo snad ne?“

Crystin řekla: „Dobře, tak kdy?“

„Vltnem na to brzy,“ řekl Cully. „Ráno musím chytit letadlo.

Hodí se ti to?“

„Jasně. Předpokládám, že na večeři mě nepozveš?“ „Ne. Musím zařídit příliš mnoho věcí. Nebudu mít čas.“ Když zavěsil, otevřel Cully zásuvku psacího stolu a vytáhl svazek bílých papírků. Byly to směnky Crystin Lessové. Celkem to dělalo tři tisíce dolarů.

Cully se zamyslel nad tajemností žen. Crystin byla pohledná osmadvacítka. Byla však notorickou hráčkou. Před dvěma roky prohrála dvacet tisíc. Zavolala Cullymu a požádala ho o schůzku. Nabídla se mu pak, že by si oněch dvacet tisíc odpracovala jako příležitostná štetka. Měla však podmínku, že bude brát zakázky pouze přímo od Cullyho, a to s největší tajností, aby se to manžel nedozvěděl.

Cully se jí to snažil zpočátku rozmluvit. „Jestli se to tvůj muž dozví, zabije tě.“ „Jestli se domákně, že jsem prošustrovala dvacet litrů, zabije mě taky,“ řekla Crystin. „Tak jaký je v tom rozdíl? A kromě toho víš dobře, že nemohu nechat hraní, a myslím, že bych mohla tu a tam nějakého chlápka přimět k tomu, aby mi dal žeton nebo za mě alespoň vsadil.“ A tak Cully souhlasil. Kromě toho jí zaměstnal jako sekretářku zásobovače hotelu pro potraviny a nápoje. Líbila se mu, a tak s ní vždy alespoň jedenkrát do týdne spal ve svém apartmá. Časem ji naučil tomu, čemu říkal „nářez“, a jí se to zalíbilo. Cully vzal jednu pětisetdolarovou směnku a roztrhal ji. Pak z náhlého popudu roztrhal všechny její směnky a hodil je do koše. Až se vrátí z Japonska, bude to muset nějak zaretušovat, ale na to bude čas později. Crystin byla fajn holka. Kdyby se mu něco stalo, chtěl, aby byla čistá.

Zbytek času strávil uklízením svého stolu a pak sešel do svého apartmá. Objednal si chlazené šampaňské a zavolal Charlie Brownové.

Pak se osprchoval a převlékl se do pyžama. Všechna jeho pyžama byla skvělá - z bílého hedvábí, s červeným lemováním a s Cullyho monogramem na kapsičce.

První přišla Charlie a Cully jí nalil trochu šampusu. Pak přišla Crystin. Cully je usadil ke stolu a nechal je vypít celou láhev, než je odvedl do ložnice.

Obě dívky se před sebou maličko styděly, přestože se od vidění znaly. Cully jim řekl, ať se svléknou, a sám ze sebe shodil pyžamo.

Všichni tři ulehli na postel a Cully si s nimi ještě chvíli povídal. Žertoval, tu a tam je líbal a pohrával si s jejich nadry. Potom je obě objal kolem krku a přitlačil jim hlavy k sobě. Obě věděly, co se od nich žádá. Začaly se váhavě líbat na ústa.

Cully nadzvedl lehčí Charlie a vklouzl pod ni tak, že obě ženy teď byly proti sobě. Pociťl rychlý nájezd sexuálního vzrušení. „Jen do toho,“ povzbuzoval je. „Bude se vám to líbit. Víte dobře, že se vám to bude líbit.“ Zajel rukou Charlie mezi nohy a nechal ji tam. Současně se naklonil a políbil Crystin na ústa. Pak přitlačil ženy k sobě. Chvíli jim trvalo, než se do toho daly. Byly velmi nerozhodné a pořád se trochu styděly. Vždy tomu tak bylo. Cully se postupně odtahoval, až se usadil na okraji postele. Když sledoval dvě milující se ženy, pociťl náhlý klid. Pro něj, s jeho cynismem o ženách a lásce, to byl ten nejúchvatnější pohled, jaký si dokázal představit. Obě měly smyslná těla a něžné tvářičky a obě nakonec dospěly do takové vášně, jako nikdy s ním. Mohl by se na to dívat donekonečna.

Dívky pokračovaly a Cully vstal z postele a přesunul se do křesla. Obě ženy byly vášnivější a vášnivější. Jejich těla se vlnila nahoru a dolů až k velkolepému vyvrcholení provázeného divokým házením sem a tam. Pak zůstaly obě tiše ležet v objetí.

Cully k nim přistoupil a něžně je políbil. Pak se položil mezi ně

a řekl: „Nedělejte nic. Jenom se trochu prospíme.“

Cully usnul, a když se probudil, obě ženy byly již oblečené a povídaly si v obývacím pokoji.

Cully vytáhl pět stodolarových bankovek, pět včeliček, a dal je Charlie Brownové.

Ta ho políbila na dobrou noc a nechala o samotě s Crystin. Cully se posadil na pohovku a vzal Crystin kolem ramen. Něžně ji políbil.

„Roztrhal jsem všechny tvoje směnky,“ řekl. „Už si s tím nemusíš lámat hlavu. Řeknu v pokladně, ať ti dají za pět set dolarů žetony, ať si můžeš dnes večer ještě trochu zahrát.“ Crystin se zasmála. „Cully, já nevěřím svým uším. Z tebe se stal ale grand.“ „Každý je grand,“ řekl Cully. „Ale co. Celé ty dva roky to s tebou bylo hrozně bezva. Chtěl jsem, ať už jsi v pohodě.“ Crystin ho objala, zůstala v jeho náručí a pak se tiše zeptala:

„Cully, proč tomu říkáš nářez? Víš, tomu, když mě dáš dohromady s jinou dívkou?“ Cully se zasmál. „Prostě se mi líbí to slovo. A určitým způsobem to něco vyjadřuje.“ „Ale nepohrdáš mnou kvůli tomu, že ne?“ „Ne. Pro mě je to to nejkrásnější, co jsem kdy viděl.“ Když Crystin odešla, Cully nemohl usnout. Nakonec šel do kasina. Crystin našel u stolu s blackjackem. Před sebou měla komínek žetonů.

Zamávala mu. Když k ní Cully přišel, šťastně se na něj usmála. „Cully, tohle je moje šťastná noc. Vedu o dvanáct tisíc.“ Vzala komínek žetonů a vložila ho Cullymu do dlaně. „Tohle je pro tebe,“ řekla. „Chci, aby sis je nechal.“ Cully spočítal žetony. Bylo jich deset. Tisíc dolarů. Zasmál se a řekl. „OK. Schovám ti je u sebe, až je zase budeš potřebovat.“ Odešel z kasina do své pracovny a hodil žetony do šuplíku. Ještě jednou ho napadlo, že by měl zavolat Merlynovi, ale nakonec to zavrhl.

Rozhlédl se po kanceláři. Neměl tu nic na práci, ale stále měl pocit, že na něco zapomněl. Jako by počítal sánky, ve kterých chyběly některé důležité karty. Ale bylo již příliš pozdě. Za pár hodin bude v Los Angeles nasedat na letadlo do Tokia.

V Tokiu si Cully vzal taxík do Fummirovy kanceláře. Ulice Tokia byly plné lidí a většina lidí měla na obličeji masky jako ochranu proti nezdravému vzduchu. Dokonce i montéři v zářivých červených bundách a bílých helmách nosili masky. Pohled na ně vyvolával u Cullyho nepříjemný pocit. Řekl si však, že to bude tím, že byl z celé cesty poněkud nervózní.

Fummiro ho přivítal srdečným stiskem ruky a širokým úsměvem. „Tak rád vás vidím, pane Cross,“ řekl Fummiro. „Postaráme se o to, aby se vám u nás líbilo. Stačí pouze říct každé vaše přání mému asistentovi.“ Byli ve Fummirově moderní, po americku zařízené kanceláři, kde mohli volně mluvit.

Cully řekl: „Mám svůj kufr v hotelu a potřebuji jen vědět, kdy ho mám přinést sem.“ „V pondělí,“ řekl Fummiro. „Přes víkend nelze nic podniknout. Zítra však pořádám u sebe v domě večírek a jsem si jist, že se budete dobře bavit.“ „Mnohokrát děkuji,“ řekl Cully, „ale chci si odpočinout. Necítím se zrovna nejlíp a tohle bude náročná cesta.“ „Ach ano, rozumím. Mám nápad. V Yogawaře je venkovská hospoda. Je to pouze hodina cesty odtud. Nechám vás tam odvézt ve své limuzíně. Je to ten nejkrásnější kout Japonska. Tichý a pokojný. Jsou tam masérky a já zařídím, aby tam byly poslány ještě další dívky. Jídlo je tam vynikající - pochopitelně japonské. Je to místo, kam všichni, kdo v Japonsku něco znamenají, jezdí na tajné prázdniny se svými milenkami. Tam můžete bezstarostně odpočívat a v pondělí se vrátit zcela osvěžen a odpočat. Peníze tu na vás budou čekat.“ Cully o tom přemýšlel. Dokud nemá peníze, žádné nebezpečí mu nehrozí. Představa odpočinku ve venkovském hnízdečku se mu zamlouvala.

„To zní skvěle,“ řekl Fummirovi. „Kdy mě může limuzína vyzvednout?“ „V pátek večer je v Tokiu hrozný provoz. Jeďte až zítra ráno. Dnes večer a přes víkend si hezky odpočiňte a uvidíme se v pondělí ráno.“ Na důkaz zvláštní pozornosti ho Fummiro vyprovodil až k výtahu.

Do Yogawary to trvalo limuzínou déle než hodinu. Jakmile tam však Cully dorazil, byl rád, že tam je. Byla to nádherná vesnická krčma v japonském stylu.

Cullyho apartmá bylo skvělé. Personál se míhal po chodbách jako přízraky, skoro neviditelně. A po jiných hostech nebylo ani stopy.

V jednom z pokojů byla ohromná vana z červeného dřeva. Koupelna byla vybavena rozličnými typy holicích strojků, holicích krémů a ženské kosmetiky. Všim, co si mohl člověk přát. Dvě křehké dívky, sotva plnoleté, naplnily vanu vodou. Pečlivě Cullyho omyly ještě předtím, než se ponořil do voňavé horké vody. Vana byla tak obrovská, že se v ní dalo skoro plavat. A tak hluboká, že mu voda sahala skoro nad hlavu. Cully cítil, jak únava a napětí vycházejí z jeho těla. Pak ho dívky vytáhly z vany a odvedly na matraci ve druhém pokoji. Cully se natáhl a nechal se od dívek masírovat, sval po sval, jako by se mu probíraly každým vlasem na hlavě zvlášť. Byla to ta nejlepší masáž, jakou Cully kdy měl.

Daly mu futabu, tvrdý polštářek pod hlavu, a Cully okamžitě usnul. Probudil se až pozdě odpoledne a šel se projít po okolí. Hostinec stál na úpatí kopce nad údolím, za kterým bylo vidět čirou, modrou vodu oceánu. Cully se prošel okolo nádherného rybníčku plného květin, které jako by ladily se složitými ornamenty na poduškách a matracích v hospodě. Všechny ty jasné barvy Cullyho rozveselily a čerstvý vzduch osvěžil jeho mozek. Už nebyl ani ustaraný, ani napjatý. Nic se nestane. Dostane peníze od Fummira, který byl jeho starý přítel. Jakmile složí peníze v Hongkongu, bude srovnaný se Santadiem a bude se moci klidně vrátit do Las Vegas. Všechno klapne, jak má. Hotel Xanadu bude jeho a on se postará o Gronevelta jako vzorný syn o přestárlého otce.

Na okamžik ho napadlo, že by bylo báječné strávit zbytek života na tomto čarokrásném venkově. Tak čistém a klidném. Tak pokojném, jako před pěti sty lety. Cully si nikdy nepřál být samurajem, ale nyní mu připadal jejich boj neuvěřitelně nevinný. Začalo se stmívat a hladinu rybníčku zčeřily první kapky deště.

Cully se vrátil do svých pokojů v hostinci. Miloval japonský styl bydlení. Žádný nábytek. Jen rohože a matrace. Přesouvací papírové stěny, kterými šel obývací pokoj rázem změnit v ložnici. Připadalo mu to neobyčejně chytré a praktické.

Z povzdálí zaslechl cinkat stříbrné rolničky. Pár minut nato se papírová stěna odsunula a dovnitř vešly dvě dívky nesoucí ohromný podnos téměř metr a půl dlouhý, který by docela dobře mohl posloužit jako deska stolu. Na něm byly naskládány snad všechny druhy ryb a dalších darů moře.

Byly zde černé olihně, různé ryby žlutoocasé, perlové ústřice, šedohřbetí krabi, kropenaté rybí řezy s růžovým masíčkem uvnitř. Byla to celá duha barev a bylo to takové množství jídla, jaké by nedokázalo spořádat ani pět mužů dohromady. Ženy položily podnos na malý stoleček a načechraly podušky k sezení. Pak se usadily každá po jedné straně Cullyho a krmily ho malými sousty ryb. Vešla další dívka a přinesla podnos se saké a skleničky. Nalévala víno a přidržovala skleničku Cullymu u úst tak, aby se mohl napít.

Bylo to vynikající. Po jídle se Cully postavil k oknu a díval se na borovice v údolí a moře na obzoru. Za sebou slyšel, jak dívky uklízejí zbytky večeře a zavírají dveře. Zůstal v pokoji sám a díval se na moře.

Opět začal přemýšlet a počítat v duchu sáňky okolností a šancí. V pondělí ráno dostane od Fummira peníze a nasedne na letadlo do Hongkongu, kde složí peníze v bance. Snažil se odhadnout, kde na něj může číhat nebezpečí. Myslel na Gronevelta. Mohl by ho Gronevelt zradit? Nebo Santadio nebo snad dokonce Fummiro? Proč ho zradil soudce Brianca? Neměl v tom prsty Gronevelt? Vybavil si jeden večer s Groneveltem a Fummirem. Oba dva jako by před ním nebyli ve své kůži. Tajili snad něco? Další neznámou kartu v sáňkách? Ale Gronevelt byl starý, nemocný muž. Santadiova moc nesahala až na Dálný východ. A Fummiro byl starý přítel. Ale pořád ještě bylo třeba počítat se smůlou. V každém případě by to byl jeho poslední risk. Nyní ho tedy čekal alespoň ještě jeden příjemný den v Yogawaře.

Zaslechl odsouvání dveří. Dvě dívky ho přišly doprovodit do velké vany.

Opět ho omyly. Opět ho ponořily do horké, voňavé vody. Potopil se a ony ho opět vytáhly, položily na matraci, masírovaly a daly mu futaba pod hlavu. Nyní, zcela odpočat, pocítil sexuální touhu. Vztáhl ruku po jedné z dívek, ale ta ho velmi jemným způsobem odmítla gesty rukou a výrazem obličeje. Pak mu posunky naznačila, že pošle jinou dívku. Že toto není její funkce. A na to Cully zvedl dva prsty, jako že chce dívky dvě. Obě se zachichotaly a Cully si položil otázku, zda jsou japonské dívky zvyklé na „nářez“.

Sledoval obě masérky, jak za sebou zavírají dveře. Hlava mu klesla na polštář. Jeho tělo bylo smyslně odpočaté. Na chvíli usnul. V dáli zaslechl šoupání dveří. Ach, už jsou tady, pomyslel si. Byl zvědavý, jak vypadají. Zda jsou hezké a co mají na sobě. Zvedl hlavu a ke svému úžasu spatřil dva muže s lékařskými maskami na obličeji.

Nejprve ho napadlo, že ho dívky špatně pochopily. Že se dožadoval silnější masáže. Pohled na masky ho však ochromil hrůzou. Mozkem mu proběhlo, že tyto masky na venkově nikdo nenosí. Uvědomil si pravdu a vykřikl: „Já nemám peníze. Já nemám peníze!“ Pokusil se zvednout z matrace, ale to už byli oba muži na něm. Nebolelo to, ani to nebylo hrozné. Jako by se opět potopil do voňavé vody ve vaně. Jeho oči se obrátily v sloup. Za chvíli ležel tiše na podlaze, s polštářkem futaba pod hlavou. Oba muži ho zabalili do ručníků a tiše vynesli jeho tělo z pokoje.

Daleko na druhé straně oceánu si Gronevelt ve své pracovně pohrával s tlačítky a pustil do kasina čistý kyslík.

KNIHA OSMÁ

(53.)

Dorazil jsem do Vegas pozdě v noci a Gronevelt mě požádal, abych s ním povečeřel v jeho apartmá. Dali jsme si pár skleniček a pak servírky donesly stůl a prostřely k večeři. Všiml jsem si, že na Groneveltově talíři byly velmi malé porce. Gronevelt vypadal staře a sešle. Cully mi řekl o mrtvici, ale já si nevšiml žádných následků, kromě toho, že se Gronevelt pohyboval pomaleji a mluvil rozvláčněji.

Mrkl jsem na kontrolní panel za stolem, kterým Gronevelt ovládal kyslíkové pumpy. Gronevelt řekl: „Cully vám o tom pověděl? Měl si to nechat pro sebe.“ „Některé věci jsou příliš dobré na to, aby si je člověk nechal jen pro sebe. Cully navíc věděl, že to nebudu šířit dál.“ Gronevelt se usmál: „Věřte tomu či ne, ale já to používám jako akt milosrdenství. Dává to všem těm ubohým hráčům naději, že si předtím, než půjdou spát, ještě spraví bilanci. Výherci mi nevadí. Dokážu žít se štěstím. Dovednost, tu tady nemohu trpět. Podívejte, oni nemohou porazit procenta a procenta mám já. To platí v životě i ve hraní. Procenta vás zatlučou do země.“ Gronevelt blouznil. V hlavě mu zřejmě už strašila jeho vlastní blížící se smrt. „Člověk musí bohatnout po tmě,“ pokračoval. „Je třeba žít na procentech. Zapomenout na štěstí, to je velmi zrádné kouzlo.“ Přikývl jsem na souhlas. Když jsme dojedli a upíjeli brandy, Gronevelt řekl: „Nechci, abyste si dělal starosti o Cullyho, proto vám řeknu, co se mu stalo. Vzpomínáte si na váš společný výlet do Tokia a Hong-kongu pro peníze? No, z určitého osobního důvodu se Cully rozhodl to zopakovat. Varoval jsem ho. Řekl jsem mu, že procenta jsou špatná, že při první cestě mu hodně přálo štěstí. Cully se však rozhodl na základě určitých osobních důvodů, kterým vám nemohu prozradit, že pojede.“ „Požehnání musel dostat od vás,“ řekl jsem.

„Ano. Jel tam za mými zájmy.“

„Co se mu tedy stalo?“

„To nevíme,“ odvětil Gronevelt. „Vyzvedl peníze, naskládal je do svého exkluzivního kufru a zmizel. Fummiro si myslí, že je v Brazílii nebo Kostarice a žije si jako král. Ale vy i já známe

Cullyho lépe. Nemohl by žít nikde než ve Vegas.“ „Co si tedy myslíte, že se stalo?“ znova jsem se Gronevelta zeptal.

Gronevelt se na mě usmál: „Znáte jednu Yeatsovu báseň? Myslím, že začíná takto: ‚Mnoho vojáků a námořníků leží s cizím nebem nad hlavou...‘ A to se stalo Cullymu. Myslím, že teď leží na dně jednoho z těch nádherných rybníčků u domečku gejš v Japonsku. Víím, že by mu podobná představa byla proti mysli. Přál si zemřít v Las Vegas.“ „Udělal jste s tím něco? Uvědomil jste japonskou policii?“ „Ne,“ řekl Gronevelt. „To není možné a ani vám nedoporučuji něco takového zkoušet.“ „Cokoliv řeknete, je pro mě dost dobré,“ řekl jsem. „Možná se Cully jednoho dne objeví. Možná si to vmašíruje do kasina s vašimi penězi, jako by se nic nestalo.“ „To se nestane,“ pravil Gronevelt. „Prosím vás, abyste takto nesmýšlel. Vyčítal bych si, kdybyste odcházel s nějakou nadějí. Prostě se s tím smiřte. Myslete na něj jako na dalšího hráče, kterého procenta zašlapala do země.“ Na chvíli se odmlčel a pak něžně dodal: „Udělal chybu při počítání sáněk,“ a usmál se. Teprve nyní jsem pochopil. Gronevelt mi tu vlastně říkal, že Cully jel do Japonska na Groneveltův podnět a že to byl právě Gronevelt, kdo rozhodl o jeho konci. A když jsem se na tohoto muže nyní díval, bylo mi jasné, že tak neučinil z krutosti či krvelačnosti, ani z touhy po pomstě, ale proto, co se mu zdálo dobré a rozumné. Pro něj to byl prostě jen obchod. Potřásli jsme si tedy rukou a Gronevelt řekl: „Zůstaňte, jak dlouho se vám zlíbí. O vše je postaráno.“ „Díky,“ řekl jsem. „Ale myslím, že zítra odjedu.“ „Budete dnes večer hrát?“ zeptal se Gronevelt.

„Myslím, že ano. Jenom trochu.“

„Dobrá, doufám, že budete mít štěstí.“

Gronevelt mě vyprovodil ke dveřím, kde mi do ruky vtiskl hrst stodolarových žetonů. „Byly v Cullyho stole,“ řekl. „Jsem si jist, že by byl rád, abyste si je vzal pro poslední hru. Možná, že to jsou šťastné peníze.“ Na chvíli se odmlčel. „Je mi Cullyho líto. Chybí mi.“

„Mně také,“ řekl jsem a odešel.

(54.)

Gronevelt mi dal apartmá. Obývací pokoj byl bohatě vyzdoben, barvy byly dle vegasovského stylu přespříliš sladěné. Neměl jsem náladu na hraní a byl jsem příliš unaven, než abych šel do kina. Přepočítal jsem černé žetony, své dědictví po Cullym. Bylo jich deset - rovný tisíc. Pomyslel jsem si, jak by byl Cully šťastný, kdybych uložil žetony do kufru a vypadl z Vegas, aniž bych je prohrál. Možná to tak udělám.

Nepřekvapilo mě, co se stalo Cullymu. Bylo téměř součástí jeho povahy, že šel proti procentům. Ve svém srdci, byť rozený šejdík, byl Cully hráč. Věřil ve své počtářské schopnosti, a tak se nikdy nemohl vyrovnat Groneveltovi. Gronevelt svými „gillotinovými“ procenty drtil všechno na smrt.

Pokusil jsem se usnout, ale nezadařilo se. Bylo příliš brzy, abych zavolat Valerii. V New Yorku už musela být nejméně jedna hodina ráno. Vzal jsem si noviny, které jsem si koupil na letišti, a jak jsem jimi listoval, narazil jsem na reklamu na film s Janelle. Janelle v něm hrála druhou ženskou roli, ale byla v ní tak dobrá, že jí to vyneslo nominaci na Oscara. V New Yorku měl film premiéru před měsícem a já měl v úmyslu na něj jít. Rozhodl jsem se, že půjdu teď. Přestože jsem s Janelle nemluvil od té doby, co naposled opustila můj hotelový pokoj.

Byl to skvělý film. Sledoval jsem Janelle na plátně a viděl ji dělat všechny ty věci, které dělávala se mnou. Na tom obrovském plátně vyjadřovala její tvář veškerou něhu, veškerý cit,

všechnu smyslnost, kterou ukazovala, když jsme spolu byli v posteli. A jak jsem se díval, začal jsem se v duchu ptát sám sebe, kde je realita. Jak se do-opravdy cítila se mnou v posteli, jak se doopravdy cítila tam nahoře na plátně? V jedné části filmu, kdy ji odvrhl její milenec, měla ve tváři stejný zlomený výraz, kterým drtila mé srdce, když myslela, že jsem k ní krutý. Žasl jsem nad tím, jak přísně se její výkon držel našich nejintenzivnějších a nejtajnějších vášní. Cožpak to se mnou jen hrála, aby se lépe připravila na tuto roli, nebo byla její role odrazem bolesti, kterou jsme si navzájem způsobili? Když jsem se však na ni díval, téměř jsem se do ní znova zamiloval a byl jsem rád, že se pro ni nakonec vše v dobré obrátilo. Že dosáhla takového úspěchu, že dostala vše, co chtěla, nebo co si myslela, že chce od života. A to je konec příběhu, pomyslel jsem si. Tady jsem, ubohý nešťastný milenec, který z dálky sleduje úspěch své milované. Každý by mě politoval, byl bych hrdinou, protože jsem byl tak citlivý, a nyní jsem mohl trpět a žít osaměle, jako osamělý spisovatel mořící se s knihama, zatímco ona zářila v blýskavém světě filmu. A tak by se mi líbilo, kdyby to skončilo. Slíbil jsem Janelle, že budu-li o ní kdy psát, nikdy ji nepopíšu jako někoho zlomeného, či někoho, koho je třeba litovat. Jednou v noci jsme byli v kině na Love Story a Janelle ten film pěkně našťoval. „Vy zasraní spisovatelé, necháte holku pokaždé na konci filmu umřít. Proč? Protože to je ten nejsnazší způsob, jak se jí zbavit. Máte jí už plné zuby a nechcete se zachovat jako ničemové. A tak ji prostě zabijete, pak ji oplakáváte a myslíte si, jací nejste hrdinové. Jste zasraní pokrytci. Vždy chcete holku nakonec hodit přes palubu.“ Otočila se ke mně, její zlatohnědé oči planoucí hněvem: „Neopovaž se mě někdy takhle zabít, ty bídáku.“ „Slibuji,“ řekl jsem. „Ale cožpak mi ty neustále neopakuješ, že se nedožiješ čtyřicítky? Že spěješ k zániku?“ Vždy mě krmila podobnými nesmysly. Vždy si libovala v tom, líčit sama sebe co nejvíce dramaticky.

„Do toho ti nic není,“ odvětila. „V té době spolu už dávno nebudeme mluvit.“ Opustil jsem kino a vydal se na dlouhou procházku zpět do Xanadu. Byl to kus cesty. Začal jsem na dolním konci Stripu a míjel hotel za hotelem. Procházel jsem kolem vodopádů neónových světel a mířil vstříc temným horám, které střežily horní konec Stripu. A myslel jsem na Janelle. Slíbil jsem jí, že až budu psát o nás dvou, nepopíšu ji jako někoho, kdo zemřel, koho je třeba litovat, nebo pro koho je třeba truchlit. Chtěla na mně ten slib a já jí jej jen tak z žertu dal.

Ale pravda byla jiná. Janelle odmítala zůstat ve stínu mé mysli jako Osano, Artie nebo Malomar. Mé kouzlo na ni už neúčinkovalo. Protože v době, kdy jsem ji viděl na plátně tak živou a plnou vášně, že jsem se do ní znova zamiloval, byla již mrtvá.

Janelle se připravovala na novoroční večírek. Velmi pomalu se líčila. Naklonila si své velké zrcadlo a pracovala na svých očních stínech. Vrchní roh zrcadla odrážel pokoj za ní. Byl tam skutečně binec. Roztahané šaty, rozházené boty, špinavé talíře a šálky od kávy, postel neustlaná. Bude muset Joela přivítat u dveří a nepouštět ho dál. Merlyn mu říkal muž s rolls roycem. Občas s Joelem spala, ale ne příliš často. Věděla, že se s ním vyspí tuto noc. Koneckonců, byl Silvestr. Janelle se proto již pečlivě vykoukala, navoněla a použila vaginální deodorant. Byla připravena. Vzpomněla si na Merlyna a byla zvědavá, zda jí zavolá. Neozval se již dva roky, ale je docela dobře možné, že dnes nebo zítra zavolá. Věděla, že nebude volat v noci. Napadlo ji, že by mu zavolala sama, ale to by toho zbabělce vyděsilo. Ničeho se tak nebál, jako toho, že se mu zhroutí jeho rodinný život. Celá ta nesmyslná struktura, kterou tak pracně celá léta budoval a kterou používal místo berliček. Ale Janelle se po Merlynovi vlastně ani příliš nestýskalo. Věděla, že on na sebe nyní shlíží s opovržením, že se zamiloval. Ona byla nevýslovně ráda, že se potkali. Nevadilo jí, že si navzájem tak ublížili. Odpustila mu již dávno. Věděla však, že on ne. Věděla, že se bláhově domnívá, že ze sebe něco ztratil. Věděla také, že to nebyla pravda. O žádném z nich.

Přestala s make-upem. Byla unavená a bolela ji hlava. Cítila se rovněž velmi sklíčeně, ale tak tomu bylo na Silvestra vždy. Uběhl další rok a ona byla zase o rok starší. Hrozila se stárí. Napadlo ji zavolat Alici, která trávila svátky u svých rodičů v San Franciscu. Alice se zhrozí, až se vrátí a uvidí ten nepořádek v bytě. Ale Janelle věděla, že Alice to bez námitek zase všechno uklidí. Usmála se při vzpomínce na to, jak jí Merlyn vyčetl, že své milenky zneužívá bezohledněji než ten

nejšovinističtější manžel. Nyní si uvědomila, že na tom bylo něco pravdy. Vytáhla z šuplíku rubínové náušnice, které jí Merlyn daroval jako jeden z prvních dárků, a nasadila si je. Náramně jí slušely. Milovala je.

Ozval se zvonek a ona šla otevřít. Nechala Joela vejít. Ať si myslí o zaneřáděném bytě, co chce. Bolest hlavy sílila, a tak šla do koupelny a vzala si pár percodanů.

Joel byl zdvořilý a dvorný jako vždy. Nejprve otevřel dvířka na její straně vozu a pak auto obešel. Janelle myslela na Merlyna. Ten na to vždy zapomínal, a když si pak vzpomněl, vypadal zahanbeně. Až mu nakonec řekla, aby se na to vykašlal, a tím se vzdala svých výsad jižanské krásky.

Byla to typická silvestrovská oslava v přeplněné vile. Parkoviště bylo plné komorníků v rudých livrejích, kteří naváděli mercedesy, rolls-roycey, bentleye a porsche. Janelle tu znala spoustu lidí. Bylo zde tedy mnoho flirtu a mnoho všelijakých nabídek, které Janelle s žertem odmítala s prohlášením, že si dala jako novoroční předsevzetí zůstat čistá alespoň měsíc. Když se přiblížila půlnoc, byla už skutečně v depresi a Joel si toho všiml. Zavedl ji do jedné z ložnic a dal jí trochu kokainu. Okamžitě se začala cítit lépe a v povznesené náladě. Absolvovala půlnoční přípitek a veškeré to líbání a blahopřání. Najednou ji opět rozbolela hlava. Byla to ta nejprudší bolest, jakou kdy zažila, a věděla, že musí okamžitě domů. Vyhledala Joela a řekla mu, že se necítí dobře. Pohlédl jí do tváře a viděl, že nelže. „Je to jen migréna,“ řekla. „Bude to dobrý. Jenom mě zavez domů.“ Joel ji odvezl a chtěl s ní jít dovnitř. Věděla, že doufá, že jí bolest hlavy přejde a on si s ní alespoň hezky užije v posteli. Ale jí bylo opravdu špatně. Políbila ho a řekla: „Prosím, nechod' dál. Je mi hrozně líto, že jsem tě zklamala, ale je mi zle.“

Opravdu hrozně zle.“

Byla ráda, že jí uvěřil. Zeptal se. „Mám ti zavolat lékaře?“ „Ne,“ odvětila. „Vezmu si jen pár prášků a bude to dobrý.“ Sledovala ho, dokud nebyl bezpečně za dveřmi jejího bytu. Okamžitě zamířila do koupelny, aby si vzala další percodan a omotala si hlavu mokrým ručníkem jako turbanem. Byla na cestě do koupelny, když tu jí zátylkem projela ostrá bolest. Div neupadla. Na okamžik ji napadlo, že někdo, ukrytý v bytě, ji uhodil. Potom si pomyslela, že se možná uhodila o nějaký výčnělek ve zdi. Tu ji však další prudká křeč srazila na kolena. Došlo jí, že se s ní děje něco hrozného. Podařilo se jí doplazit se k telefonu u postele. Tak tak, že přečetla číslo pohotovosti na nálepce, kterou tam Alice přilepila pro všechny případy, když byl u nich na návštěvě Janellin syn. Janelle vytočila číslo a ze sluchátka ji oslovil ženský hlas.

Janelle řekla: „Je mi zle. Nevím, co se se mnou děje, ale je mi hrozně zle.“ Udala své jméno a adresu, načež jí sluchátko vypadlo z ruky. Vyškrábala se na postel a najednou jí bylo překvapivě lépe. Málem se začala stydět, že volala na první pomoc. Nakonec jí nic vážného nebylo. Tu jejím tělem otrásl další silný záchvat bolesti. Její vidění se zúžilo do jediného bodu. Opět byla zmatená a nemohla uvěřit, co se to s ní děje. Tak tak, že rozeznávala obrysy pokoje. Vzpomněla si, že jí Joel dal nějaký kokain, který měla stále ještě v kabelce. Odpotácěla se do obývacího pokoje, aby se ho zbavila, ale na půl cestě ji srazil další záchvat. Její svěrač se uvolnil, a přestože byla napůl v bezvědomí, poznala, že se vyprázdnila. S velkou námahou si svlékla kalhotky, utřela jimi podlahu a pak je hodila pod pohovku. Pak nahmatala své náušnice. Nechtěla, aby je někdo ukradl. Měla pocit, že trvalo celou věčnost, než je sundala, doklopýtala do kuchyně a tam je položila na kredenc, kde bylo plno prachu a kde nikdo nebude nic hledat. Byla stále při vědomí, když přijela záchranka. Matně vnímala, jak ji prohlížejí a jak jeden z lékařů našel kokain v její kabelce.

Řekli si, že se předávkovala. Jeden ze zdravotníků se jí zeptal:

„Kolik dávek jste si dnes vzala?“

„Žádné,“ odvětila vzpurně.

Zdravotník řekl: „No tak, snažíme se vám zachránit život.“ Tato věta ji skutečně spasila. Pomohla jí dostat se do určité role. Použila fráze, kterou používala vždy, když chtěla na někom něco drahocenného vyloudit. Řekla: „Ach, prosím.“ Ach, prosím opovrhlivým tónem, aby dokázala, že záchrana jejího života jí dělá nejmenší starosti. Že to je něco, co ani nestojí za řeč. Vnímala, jak ji vezou do nemocnice a vnímala, jak ji ukládají na lůžko. Ale to všechno už se nedělo jí. To se dělo někomu jinému, někomu, koho si vymyslela, a nebyla to pravda. Mohla z toho vyjít, kdykoliv by se jí zachtělo. Byla nyní v bezpečí. V tom okamžiku jí tělem projela další křeč a Janelle ztratila vědomí.

Den po Novém roce mi zavolala Alice. Byla jsem docela překvapen, když jsem zaslechl její hlas. Dokonce jsem ji ani nepoznal, dokud se nepředstavila. První, co mi projelo mozkem, bylo, že Janelle potřebuje pomoc.

„Merlyne, myslela jsem, že bys to rád věděl,“ řekla Alice. „Je to sice již dlouho, ale myslím, že bych ti měla říci, co se stalo.“ Odmlčela se. Její hlas znejistěl. Já neříkal nic, a tak pokračovala: „Něco zlého se přihodilo Janelle. Je v nemocnici. Má krvácení do mozku.“ Zpočátku jsem ani nechápal, co mi to říká. Můj mozek odmítal přijmout fakta. Zaznamenal jsem pouze nemoc. „Jak je jí?“ zeptal jsem se. „Bylo to hodně zlé?“ Opět dlouhá odmlka. Potom Alice pokračovala: „Žije na přístrojích. Testy vykazují nulovou mozkovou kapacitu.“ Byl jsem velmi klidný, ale pořád mi to ještě nedocházelo. „Chceš mi snad říci, že umírá? To mi chceš říct?“ „Ne, to ne,“ odvětila Alice. „Možná se z toho dostane. Možná se podaří udržet ji naživu. Přijede její rodina, která rozhodne.“

Nechceš přijet? Můžeš bydlet u mě.“

„Ne,“ řekl jsem. „Nemohu.“ A opravdu jsem nemohl. „Zavoláš mi zítra a řekneš, co je nového? Přijedu, pokud budu k něčemu užitečný, jinak ne.“ Následovalo dlouhé ticho a pak se hlas Alice zlomil: „Merlyne, seděla jsem u ní. Vypadá tak krásně. Jako by se jí nic nestalo. Držela jsem ji za ruku, byla teplá. Vypadá, jako by jen spala. Ale doktoři tvrdí, že z mozku už jí nezbylo zhola nic. Merlyne, nemohou se mýlit? Může se uzdravit?“ V tom okamžiku jsem cítil naprosto bezpečně, že to je všechno omyl. Že se z toho Janelle dostane. Cully mi jednou řekl, že člověk dokáže sám sobě nakukat cokoli. Přesně to jsem udělal. „Alice, lékaři se někdy mýlí. Možná se uzdraví. Nepřestávej doufat.“ „Dobrá,“ řekla Alice. Plakala. „Ach, Merlyne, to je tak hrozné. Ona tam leží v nemocnici, spí jako nějaká princezna z pohádky a já doufám v zázrak. Nedokážu si život bez ní představit. Ale takto ji nemohu nechat. Nechtěla by takto žít. Pokud to neudělají oni, udělám to já. Nenechám ji takto vegetovat.“ Ou, jakou jsem tu měl šanci stát se hrdinou. Pohádková princezna mrtvá a zakletá a kouzelník Merlyn, který ví, jak ji probudit. Ale já se dokonce ani nenabídl, že jí pomohu to ukončit. „Počkej a uvidíš, co se bude dít,“ řekl jsem. „Zavolej mi, ano?“ „Ano,“ řekla Alice. „Pouze jsem si myslela, že bys to rád věděl.“

Myslela jsem, že bys chtěl přijet.“

„Už jsme se neviděli dlouhou dobu,“ odvětil jsem. Přitom jsem si vzpomněl, jak se mě Janelle ptala: „Zapřeš mě?“ A já odpověděl:

„Celým svým srdcem.“

Alice řekla: „Milovala tě nejvíc ze všech mužů.“ Ale neřekla „nejvíc ze všech lidí“, pomyslel jsem si. Ženy opomenula. Řekl jsem: „Možná bude v pořádku. Zavoláš mi?“ „Ano,“ přitakala Alice. Její hlas byl již klidnější. Začalo jí docházet mé odmítnutí a zaráželo ji to. „Zavolám ti, jakmile bude něco nového.“ S tím zavěsila.

A já se rozesmál. Nevím proč, ale smál jsem se. Nemohl jsem tomu uvěřit. Musel to být jeden z Janelliných triků. Bylo to tak nechutně dramatické. Něco, co si vyfantazírovala a zřežírovala. A jedno jsem věděl jistě: nikdy nepohlédnu do její prázdné tváře. Nikdy se nepodívám na krásu, kterou opustila duše. Nikdy, nikdy, protože v tu ránu bych se proměnil v kámen. Necítil jsem žádný

žal ani pocit ztráty. Na to jsem byl příliš ostražitý. Byl jsem příliš mazaný. Zbytek dne jsem strávil procházením a potřásáním hlavou. Opět jsem se smál a později jsem přistihl sám sebe s tváří zkřivenou do samolibého úšklebku jako někdo, kdo by se rád svěřil s nějakým špinavým tajemstvím, nebo někdo, kdo je nakonec navždy polapen.

Alice mi zavolala ještě téhož dne. „Už je v pořádku,“ řekla. Na okamžik jsem měl za to, že to myslí vážně. Že se Janelle vzpomatovala a že to všechno byl jen omyl. Alice však pokračovala: „Ukončili jsme to. Odpojili jsme přístroje a ona je mrtvá.“ Dlouhou dobu se ani jeden z nás nezmohl na slovo. Pak se zeptala:

„Přijedeš na pohřeb? V divadle bude představení na její památku. Přijdou všichni přátelé. Bude tam večírek se šampaňským a všichni její přátelé budou mít nějakou řeč. Přijedeš?“ „Ne,“ řekl jsem. „Přijedu za tebou za pár týdnů na návštěvu, pokud ti to nebude vadit. Ale nyní nemohu.“ Opět následovala dlouhá odmlka, jako by se snažila ovládnout svůj hněv. Potom řekla: „Janelle mi jednou řekla, že ti mám důvěřovat. Dobrá, tedy budu. Kdykoliv se ti bude chtít, můžeš se zastavit.

Nashle.“

A zavěsila.

Nade mnou se tyčil hotel Xanadu. Jeho záplava jasných světél za milióny dolarů pohltila hory v pozadí. Prošel jsem kolem, zabrán do snivých vzpomínek na šťastné dny, měsíce a roky strávené s Janelle. Od její smrti jsem na ni myslel skoro každý den. Často jsem se ráno budil s myšlenkou na ni. Představoval jsem si, jak vypadala a jak dokázala být citlivá, smyslná a divoká současně. Těch několik minut po probuzení jsem vždy věřil, že je naživu. Představoval jsem si, jaké to bude, až se zase potkáme. Trvalo mi vždy okolo pěti až deseti minut, než mi došlo, že už je po smrti. To se mi u Osana ani u Artieho nestalo nikdy. Vlastně jsem si nyní ani na jednoho z nich příliš často nevzpomněl. Záleželo mi snad na Janelle víc? Jestliže jsem však o Janelle takto smýšlel, co měl znamenat ten můj nervózní smích poté, co mi Alice sdělila tragickou novinu do telefonu? Proč jsem se toho dne, kdy jsem se dozvěděl o její smrti, třikrát nebo čtyřikrát chechtal sám pro sebe? Nyní jsem si uvědomoval, že to bylo patrně proto, že jsem na ni měl vztek, že umřela. Kdyby žila, časem bych na ni zapomněl. Ale díky téhle její fintě mě teď bude pronásledovat po celý zbytek mého života.

Když jsem se pár týdnů po její smrti setkal s Alicí, dozvěděl jsem se, že krvácení do mozku bylo následkem vrozené vady, o které Janelle možná věděla.

Vzpomněl jsem si, jak jsem se na ni hněval, když přišla pozdě na schůzku, nebo na ni dokonce zapomněla. Byl jsem si jist, že to jsou freudovské výpadky, způsobené její podvědomou touhou se mě zbavit. Ale Alice mi řekla, že Janelle byla podobně zapomnětlivá i s ní. Krátce před smrtí se to prý podstatně zhoršilo. Určitě to bylo následkem osudného vydutí cévky v jejím mozku. Vzpomněl jsem si, jak nabubřele jsem jí odpověděl naši poslední noc, když se mě ptala, jestli jsem ji kdy miloval. Věděl jsem, že kdyby se mě nyní zeptala znova, choval bych se zcela jinak. Mohla by si říkat a dělat, co by se jí uráčilo. Souhlasil bych se vším, co by si umanula. Najednou jediné, co by mne mohlo učinit šťastným, bylo třeba jen pouhé pomyšlení na to, že ji zase uvidím, že je někde, kam za ní mohu jít, že uslyším její hlas nebo smích. „Ach, tehdy,“ jako bych ji slyšel se ptát - potěšenou, ale zároveň vzteklou - „A je to pro tebe opravdu tak důležité?“ Chtěla, aby byla pro mě a pro všechny, koho znala, tím nejdůležitějším, a pokud možno, také pro všechny lidi na světě. Měla neuvěřitelný hlad po náklonnosti. Napadaly mě jízlivé poznámky, kterými by mě mohla zasypat, ležíc na posteli se zničeným mozkem, zatímco já bych se nad ním celý zoufalý skláněl: „Nejsem nyní přesně taková, jakou sis mne vždy přál mít? Nepřejí si muži mít takové všechny ženy? Myslím, že přesně toto je pro tebe to pravé.“ Pak jsem si však uvědomil, že by nikdy nebyla tak krutá a tak vulgární. A pak jsem si uvědomil ještě jednu zvláštní věc. Když jsem na ni

vzpomínal, nikdy jsem nemyslel na náš společný sex. Víím, že se mi o ní v noci často zdá. Ale nikdy si ty sny nepamatuji. Pouze se vždy probudím s myšlenkou na ni a jsem na okamžik přesvědčen, že stále ještě žije.

Byl jsem až na samém horním konci Stripu, ve stínu nevadských hor a díval jsem se dolů, na blikotající neónové hnízdo, které bylo srdcem Vegas. Dnes večer si ještě zahraju a zítra časně ráno odletím zpět do New Yorku. Zítra večer budu spát u své rodiny, ve svém vlastním domě a budu pracovat na svých knihách ve svém osamělém pokoji. Budu v bezpečí.

Vstoupil jsem do kasina hotelu Xanadu. Byl jsem celý zkrhlý od ledového vzduchu. Za mnou vešly dovnitř dvě prvotřídní šetky. Nesly se ruku v ruce s mohutnými, kudrnatými parukami na hlavách. První byla tmavě čokoládová, druhá medově hnědá. Pak tu byly i bílé děvky. Ve svých kraťoučkových šortkách nabízely svá perlově bílá stehna, ale jejich tváře byly přízračně bledé, odhalující kosti poznamenané léty pod umělým osvětlením a živě kokainem. Dál u řady zelených stolů s blackjackem třepali krupiéři rukama ve vzduchu.

Vykročil jsem směrem k baccaratu. Když jsem došel k zábradlíčku, zástup přede mnou se rozptýlil a přesunul se ke kostkám a já nyní viděl kóji baccaratu jasně. Čtyři svatí ve svých černých vázankách mě očekávali. Hlavní krupiéř se zdviženou pravicí, aby zarazil Bankéře se sáňkami. Letmo na mě pohlédl a usmál se na znamení, že mě poznává. Pak s rukou stále ještě vztyčenou zanotoval: „Kartu pro Hráče.“ Sudí, dva bledí Jehovové, se naklonili vpřed.

Otočil jsem se, abych se rozhlédl po kasinu. Ucítil jsem závan vzduchu přesyceného kyslíkem. Senilní, zmrzačený Gronevelt zřejmě ve svém osamělém apartmá zmáčkl knoflík, aby udržel všechny tyto lidi bdělé. Ale co když zmáčkl ten svůj knoflík, aby Cully a všichni ostatní zemřeli?

V naprostém klidu jsem stál uprostřed kasina a díval se po šťastném stole, u kterého bych začal.

(55.)

„Trpím, ale pořád ještě nežiji. Jsem X v rovnici, nemající řešení. Jsem něco jako přízrak v životě, který ztratil svůj začátek i konec.“ Četl jsem to kdysi v sirotčinci, když mi bylo patnáct, a myslím, že to Dostojevskij napsal, aby vyjádřil nekonečné zoufalství lidského pokolení a možná také proto, aby podnítil strach v lidských srdcích a přivedl je k víře v Boha. Ale tenkrát, když jsem to četl jako chlapec, to pro mne bylo jako paprsek světla. Bylo mi to útěchou. Neděsilo mě být přízrakem. Měl jsem za to, že X a nevyčíslitelná rovnice jsou jako kouzelný štít. A nyní, když jsem zůstal tak mazaně naživu, kdy jsem překonal všechna ta nebezpečí a všechno to utrpení, jsem již nedokázal použít svůj starý osvědčený trik a posunout se v čase dál dopředu. Můj život již nebyl tak bolestný a budoucnost mě nemohla spasit. Byl jsem obklopen nesčetnými stoly štěstí a nedělal jsem si žádné iluze. Nyní jsem věděl, že bez ohledu na to, jak pečlivě budu vše plánovat, jak budu prohnáný, zda budu podvádět či činit dobré skutky, nemohu nikdy doopravdy vyhrát.

Nakonec jsem se musel smířit s tím, že již nejsem žádný kouzelník. Ale co. Jsme stále naživu, což nelze říci ani o mém bratru Artiem, ani o Janelle, ani o Osanovi. Ani o Cullym, Malomarovi či ubohém Jordanovi. Nyní jsem Jordanovi rozuměl. Bylo to prosté. Život pro něj byl příliš. Ale nikoliv pro mě. Pouze blázní umírají.

Byl jsem snad zrůda, že jsem necítil žal a že jsem si tak moc přál zůstat naživu? Že jsem dokázal obětovat svého jediného bratra, svůj jediný počátek, a pak také Osana a Janelle a Cullyho, a vůbec pro ně netruchlit a plakat pouze pro jednoho z nich? Že jsem se dokázal utěšit světem, který jsem si kolem sebe vybudoval?

Jak se smějeme primitivnímu člověku pro jeho strach ze všech těch šarlatánských triků přírody. Jak jsme přitom sami vyděšeni hrůzami a vinou, které straší v našich vlastních hlavách. To, co považujeme za svou senzitivitu, není ve skutečnosti nic jiného než vyšší stadium obyčejného

strachu ubohého tupého hovada. Trpíme pro nic. Jedinou skutečnou tragédií je naše vlastní smrtelné přání.

Merline, Merline. Jistě již uplynulo oněch tisíc let a ty se musíš konečně probudit ve své jeskyni, nasadit si svou špičatou čapku s hvězdami a projít tímto podivným novým světem. A k čemu ti posloužilo spát tisíc let se všemi svými kouzly, zatímco tvá čarodějka už je dávno v hrobě a oba naši Arthurové se rozpadli v prach?

Nebo máš snad ještě jedno, poslední kouzlo, které lze použít? Hrozně dlouhá hra, ale co je to pro hráče? Stále ještě mám komínek černých žetonů a vábení strachu. Trpím, ale stále nežiju. Může být pravda, že jsem něco jako přízrak v životě, ale já znám svůj počátek i svůj konec. Je pravdou, že jsem X v nevyčíslitelné rovnici, X , které na své pouti přes milióny galaxií straší lidský rod. Ale to nevadí. Toto X je skála, na které stojím.